

Giới thiệu Thực Tập Sinh Thân Tượng

Thực Tập Sinh Thân Tượng - Đang ra - Nhị Tứ Lão Gia

Giới thiệu truyện ngôn tình đặc sắc này:

Kiếp trước, cô gái Chăm Khê đáng thương đã phải chịu đựng quá nhiều khó khăn cùng đau khổ từ đám người thân luôn muốn hãm hại mình. Ông trời thấy vậy cũng không khỏi thương xót, bèn quyết định ban cho cô cơ hội trọng sinh về lại độ tuổi khi cô mới chỉ mười hai, nhưng trong đầu Chăm Khê vẫn được phép lưu giữ lại kí ức từ kiếp sống bị dày vò hãm hại. Vì vậy, cô liền lập ra kế hoạch để cuộc sống mới mà mình được ông trời tốt bụng ban cho sẽ không còn thế thảm như trước nữa.

Lần này, định mệnh lại lần nữa an bài cho Chăm Khê phải bước chân đến nhà họ Chăm như là trước kia, nhưng mà giờ đây, Chăm Khê hiền lành, dễ dàng bị lừa gạt khi xưa đã không còn, thay vào đó là một cô gái khôn ngoan, cẩn trọng và khéo léo hơn.

Trong chính gia đình của mình, Chăm Khê đã phải cố gắng hết sức để tránh khỏi cái bẫy do đám người mưu mô ấy bày ra khi ai ai xung quanh cũng có mưu tính xấu xa đối với cô. Từ người anh trai hờ Lâm Chính của Chăm Khê cho đến mẹ dì ghẻ ác độc Lâm Tuệ và cả Chăm Toàn - cha của cô, cũng là người luôn tìm mọi cách để ngăn Chăm Khê đi học, rồi thì Chăm Hàn luôn tỏ ra mình không liên quan để rồi tiếp tục châm dầu vào lửa. Chăm Khê cô nhất định phải tận dụng từng phút giây quý giá của mình để đấu tranh với bọn họ, giành được cơ hội học tập.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Một Xác Hai Mạng

chăm Khê bám theo lan can phủ đầy tro bụi, lê tấm thân nặng nhọc bước từng bước một leo lên tầng.

Sau cùng, cô dừng lại trước cửa một phòng, trên cửa dán một chữ “Hy” đỏ chói, cũng tạm coi như là thứ duy nhất có chút vui tươi trong cái hành lang lạnh lẽo này.

Do dự mất một lúc, chăm Khê cuối cùng mới gõ cửa.

Không đề cô đợi lâu, cánh cửa liền mở ra, xuất hiện trước mặt cô chính là người chồng của cô, Nhiều Lực Quân.

Đối phương thấy cô thì mày liền nhíu lại, hỏi một câu:

“Sao cô lại tới đây?”

Còn chưa để cho chăm Khê kịp nói, bên trong phòng đã truyền tới một giọng phụ nữ lạnh lạnh:

“Ông xã, ai thế?”

Người đàn ông nhìn thoáng qua chăm Khê trước mặt, rồi quay lại nói với người trong phòng:

“Chị em đến đây.”

Lúc này, một người phụ nữ từ trong nhà đi ra. Trong lòng cô ta bế một đứa bé, thấy chăm Khê liền cười nói:

“Chị, sao chị lại tới đây? Ngày sinh dự tính của chị chắc cũng sắp tới rồi nhỉ, sao không lo mà đợi ở nhà đi!”

chăm Khê mở miệng, nhưng nói không nên lời. Cô cảm thấy uất ức vô cùng. Chồng với em gái cùng cha khác mẹ của mình lại gian dối với nhau, em gái với cô mang thai gần như cùng lúc, vậy mà lại sinh sớm hơn có hơn một tháng.

Hôm nay cô tới đây, là muốn đi tìm người chồng đã lâu không về nhà, thuận tiện lấy tư thái của vợ cả tới dò xét, nhân tiện ra oai với chăm Hàm - con gái thứ mười ba mặt tro trán bóng.

Dù sao chăm Hàm cũng từng là một thân tượng thiếu nữ được vạn người hâm mộ, có hùng hổ, cả vú lấp miệng em thế nào đi chăng nữa thì hiện giờ cũng chỉ có thể lấy danh nghĩa là kẻ thứ ba, bị Nhiều Lực Quân sắp xếp sống trong khu chung cư xập xệ, chó ăn đá gà ăn sỏi này.

Nhưng mà bây giờ chằm Hàm đang đứng đối diện với cô, ngẩng đầu ưỡn ngực, không có một chút suy sụp nào cả. Mặt mày rạng rỡ, bộ dạng vẫn kiêu ngạo giống y như khi nói muốn đoạt vòng nguyệt quế vào ngày diễn ra cuộc bình chọn ấy.

chằm Khê nhìn cô ta rồi tự nhìn lại mình, khẽ bật cười. Năm đó chằm Hàm là thần tượng thiếu nữ, chằm Khê cô cũng thế. Mọi người đều là thành viên hạng C trong một nhóm nhạc cũng hạng C, nói ra còn chưa biết ai kém hơn ai.

Hiện giờ, chằm Hàm vẫn phần chần như ngày nào, còn cô thì lại bị cuộc sống mài mòn đi hết những góc cạnh.

chằm Khê cúi đầu nhìn lại đôi tay của mình, sưng phù thô ráp, lòng bàn tay chằng chịt những vết chai sạn cùng vết sẹo do da khô nứt nẻ để lại.

Mấy năm nay đi theo Nhiều Lực Quân, thật sự là cô đã chịu không ít khổ. Đây chẳng qua mới chỉ là năm thứ ba cô gả cho anh ta, vậy mà đã biến thành bộ dạng như thế này.

Lời hứa năm đó Nhiều Lực Quân đã dùng để dụ dỗ cô bỏ trốn, rời khỏi nhóm, rời khỏi giới giải trí giờ phút này lại như một cái tát thật vang dội.

“Chị đến thăm cháu.”

Trừ câu đó ra, chằm Khê cũng không nói được thêm câu nào khác cả.

Đứa bé mắc bệnh ngay từ khi còn trong bụng mẹ, vừa ra đời đã được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, mấy ngày trước mới được xuất viện.

“Đan Đan, sức khỏe cả hai mẹ con Hàm Hàm đều không được tốt lắm, anh muốn đón hai người họ về nhà.”

Hiếm khi nào Nhiều Lực Quân lại dùng giọng điệu thương lượng như thế này để nói chuyện với cô.

chằm Khê cũng chưa đáp lại, chỉ thuận miệng hỏi một câu: “Đứa trẻ này mắc bệnh gì?”

Một giây sau, chằm Hàm đã bế đứa trẻ đưa tới trước mặt cô, chằm Khê đưa tay ôm lấy. Lúc cố định nhìn đứa bé thì nghe thấy giọng nói thờ ơ của Nhiều Lực Quân.

“Giang mai bẩm sinh!”

chằm Khê cúi đầu nhìn xuống, nháy mắt chân liền mềm nhũn, tay run đến nổi suýt chút nữa đã ném cái bọc trong tay đi.

chằm Hàm hét lớn một tiếng rồi giật lại con, thuận thế còn đẩy cô một cái: “Chị làm cái trò gì vậy?”

chằm Khê giống như một quả bóng da bị lăn từ trên cầu thang xuống. Cầu thang chỗ này vừa cao vừa dốc, cô có thể nghe được tiếng xương nào đó trên người mình gãy răng rắc một cách rõ rệt.

Cô nằm trong vũng máu nhìn chằm Hàm đang oán trách với chồng mình.

“Lực Quân, em không cố ý. Là chị ấy, tại chị ấy muốn ném chết con của chúng ta, lòng dạ chị ấy thật độc ác.”

Nhiều Lực Quân chỉ lo lắng đỡ dành đứa trẻ trong lòng, đối với chằm Khê đang sống dở chết dở coi như không nhìn thấy. Giống như thật giống như chằm Khê không phải là người vợ mà anh ta đã cưới hỏi đăng hoàng, và đứa bé mà chằm Khê hoài thai trong bụng cũng chẳng phải là con của anh ta.

Lúc này chằm Khê thật sự nói không nên lời, nếu không cô cũng thật muốn học theo chằm Hàm mà kêu lên một câu: “Nhiều Lực Quân, anh nhìn đứa bé đó mà không thấy ghê tởm sao?”

Đứa bé kia, cả mặt nổi đầy những nốt đỏ lờ loét trông cực kỳ ghớm ghê, dị dạng đến mức nhìn không ra tương mạo con người, các người tại sao còn có thể ôm nó làm ra một bộ dạng cha hiền con thảo, vui vẻ hòa thuận như thế được chứ?

chằm Khê cứ như vậy mà bị ngã chết, cả đứa con sắp đủ tháng trong bụng cô cũng chết, chết ở cái khu chung cư rách nát đó.

Bên cạnh cô đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, quen biết có, xa lạ có, mặt mày dễ ghét có, máu me đầm đìa cũng có...

Tiếng chuông thức giấc cô đi về phía Địa phủ càng ngày càng gần, bên tai cô lúc này vẫn còn vang lên tiếng chằm Hàm dịu dàng khuyên nhủ Nhiều Lực Quân: “Lực Quân, chị ấy chết rồi thì anh vẫn còn có em, còn có con của chúng ta cơ mà, ngày tháng sau này của chúng ta còn dài...”

Ngày tháng của bọn họ còn rất dài, nhưng cô thì lại chết rồi, chết khi tuổi đời còn chưa quá ba mươi. Hồi tưởng lại cả cuộc đời mình, quan hệ với chằm Hàm, với Nhiều Lực Quân, hai chữ oan nghiệt sao có thể khái quát hết được.

Cuối cùng thì chằm Khê chết thảm, đi cùng cô còn có cả con của cô nữa, nó còn chưa kịp chào đời mà đã phải cùng cô về với nơi chín suối.

Những lời khuyên nhủ của mọi người xung quanh lúc trước cùng những lời khiêu khích của mẹ chằm Hàm giờ phút này vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Những người xung quanh nói: “Cô hai mươi hai tuổi bỏ nhà theo Nhiều Lực Quân, nhưng đến tận lúc cô hai mươi bảy tuổi anh ta mới chịu cưới cô. Nếu như anh ta thật lòng với cô thì sao anh ta lại bắt cô phải hoài thai xuân tươi đẹp nhất của đời người con gái mà ở bên cạnh hầu hạ anh ta. Lúc cưới cô

cũng không có sinh lễ, không có quà cưới, không có hôn lễ, rốt cuộc sao cô lại muốn gả cho anh ta vậy?”

Mẹ của chắt Hàm nói: “chắt Hàm trẻ đẹp hơn mày, bằng cấp cũng cao hơn mày, hiện giờ sự nghiệp của Nhiều Lực Quần đang phát triển không ngừng, hơn ai hết nó càng rõ ràng hiểu được bên cạnh mình cần một người phụ nữ như thế nào. Bình thường, lúc bàn chuyện làm ăn nó phải đi tiệc tùng xã giao nhiều như vậy, mày có từng nghĩ đến hay chưa, vì sao mà nó chưa bao giờ dẫn mày cùng đi?”

Lúc trước, khi Nhiều Lực Quần đưa chắt Hàm đến trước mặt cô, ngoài mặt thì chắt Hàm vẫn còn gọi chị rất thân thiết, quay đầu phất cái liền nói với cô: “Tôi có thai với anh Lực Quần rồi. Anh ấy mừng lắm, còn nói sau này sẽ dạy dỗ đứa bé, bồi dưỡng thành người thừa kế ưu tú nhất. Chị à, nếu tôi là chị thì bây giờ tôi sẽ ngay lập tức ly hôn với Nhiều Lực Quần, sau đó bỏ cái thai đi. Nói không chừng Nhiều Lực Quần thấy chị đáng thương còn có thể chu cấp cho chị một khoản tiền đấy. Muốn đầu với tôi sao? Chị dựa vào cái gì chứ?”

Phải, cho nên cô ta ngang nhiên cướp lấy chồng của cô, anh rể trên danh nghĩa của cô ta. Lại còn nói một cách đường hoàng với người ngoài rằng, cô ta với Nhiều Lực Quần mới là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, còn chắt Khê cô lại là kẻ mặt trơ trán bóng không biết xấu hổ đi cướp bạn trai của em gái.

Thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư?

Vậy mà lại sinh ra một đứa bé bị giang mai bẩm sinh?

Đúng là báo ứng!

Nếu như có kiếp sau...

Không! Không cần có kiếp sau, hãy để cho cô hóa thành lệ quỷ chờ sẵn ở đầu giường đôi gian phu dâm phụ này, khiến cho bọn họ không cách nào có được một ngày sống yên ổn!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sống Lại

“Đan Đan!”

- chắt Khê bị lay tỉnh, thứ đầu tiên cô cảm nhận được chính là một mùi hôi. Mùi thuốc lá và mồ hôi trộn lẫn với mùi son phấn rẻ tiền, kèm theo thứ mùi khó ngửi do thời tiết nóng bức bốc lên thì nhau chui vào trong mũi cô.

Cô lập tức mở mắt ra, sau đó mở toang cửa sổ bên cạnh.

Gió tháng tám gay gắt điên cuồng thổi không ngừng, khiến cho khuôn mặt chắt Khê dính đầy bụi đất.

Cô nhìn con đường đất gồ ghề, xóc nảy phía trước mặt, tâm trạng cực kỳ khó chịu.

“Chịu đựng chút xíu nha con, sắp tới nơi rồi.” Người bên cạnh nhẹ giọng an ủi.

“Bà ngoại Đan Đan, bà muốn dẫn Đan Đan đi tìm bố con bé à?” Người ngồi ghế bên cạnh hỏi.

“Phải, con bé sắp lên cấp hai rồi, thân chúng ta không có trường trung học, phải cho Đan Đan đi theo bố thôi, để tiện đi học nữa.”

“Bố con bé có phải vừa cưới thêm vợ mới không?”

Người bị hỏi trầm mặc một lát, mãi sau mới trả lời: “Phải.”

“Haizz, thế thì là mẹ kế rồi, đối phương có đẻ đứa nào chưa thể?”

“Đẻ rồi.”

“Vậy liệu bà mẹ kế kia có tốt với Đan Đan không? Đan Đan qua đó không khéo lại thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt người ta mất thôi.”

Bàn tay chắt Khê bỗng dưng siết chặt, cơ thể cũng cứng lại.

Bà ngoại vội nói với cô: “Đan Đan, cháu đừng lo. Trước đây khi mẹ cháu mất, bố cháu cùng Lâm Tuệ đã quý ở trước mặt bà ngoại thế là sẽ đối xử tốt với cháu rồi.”

“Bà ngoại!” chắt Khê ghen ngào một tiếng, sau đó nhào vào trong lòng người bà tóc bạc phơ, khuôn mặt phúc hậu của mình.

Cô không biết phải giải thích thế nào về tất cả mọi chuyện đang diễn ra, mấy ngày trước cô tỉnh lại đã là bộ dạng này rồi. Làn da đen đúa, mái tóc khô như rơm, tay chân khẳng khiu, trong kẽ móng tay còn dính đầy ghét bần.

Giống như chỉ trong vòng một đêm cô đã trở về năm mười hai tuổi, cái tuổi vô tư lự, hết trêu chí chọc mèo lại đến đánh nhau với đám con trai trong thôn.

Cô hoảng hốt lo sợ, ăn không ngon ngủ không yên mất mấy ngày, rồi cuộc mới bắt đầu chấp nhận sự thật rằng bản thân mình đã thật sự sống lại một lần nữa.

Chuyện cũ trước kia trong nháy mắt lại xuất hiện trong đầu, khiến cho đầu của cô đau đến nỗi như muốn nứt toác ra. Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ rõ ràng thì bà ngoại đã dẫn theo cô đi bắt xe khách lên thị trấn.

Số mệnh kiếp trước của cô đã thay đổi từ chính chuyến đi này.

chăm Khê nắm lấy đôi tay vừa khô ráp vừa ấm áp của bà ngoại, cô muốn nói rằng đôi vợ chồng ấy sẽ không đối xử tốt với cô đâu.

Từ nhỏ cô đều sống với bà ngoại ở trong một thôn nhỏ cách thị trấn ba mươi cây số. Cô vừa tốt nghiệp tiểu học, bà ngoại muốn cô có thể tiếp tục đi học nên đã đưa cô về bên cạnh bố cô.

Đây chính là bước ngoặt đánh dấu cho vận mệnh bi thảm của chăm Khê ở kiếp trước.

Xe khách đã hết xóc nảy, bụi đất tung bay mịt mù ngoài cửa sổ cũng không còn nữa.

Tâm trạng phức tạp của chăm Khê cũng chậm chậm bình ổn theo. Nếu như đã sống lại một đời cũng trốn không thoát chuyện dây dưa với những người của cái nhà này, vậy thì cứ tới đi! Để xem kiếp này cô có còn là đứa con gái quê mùa, cam chịu bị ức hiếp như trước hay không!

Xe khách vào bến, từ phía xa xa, chăm Khê đã thấy bóng người mặc áo xám kia.

Vóc dáng không cao nhưng bả vai dày rộng, mày rậm mắt to, nhìn qua thì có vẻ là người đàn ông có thể tin tưởng dựa dẫm vào, nhưng thực tế thì lòng dạ lại lạnh lùng, bạc bẽo đến tột bậc.

chăm Toàn! Người mà kiếp trước có gọi là bố những ba mươi năm!

Bà ngoại nắm tay cô xuống xe, chăm Khê nghiêng rặng rồi mới nhỏ giọng chào: “Bố!”

Người đàn ông đón lấy bọc đồ trong tay bà ngoại, đưa tay sờ đầu chăm Khê: “Đã lớn như vậy rồi.”

“Lại còn không à, đã bảy tám năm không gặp nhau rồi mà.” Bà ngoại ở một bên nói.

Bỗng chốc chăm Toàn mặt không cảm xúc kéo chăm Khê lại, nói với bà ngoại: “Đan Đan con sẽ đón đi, mẹ về sớm đi, trễ nữa là hết xe đấy.”

Bà ngoại lặng người đi, chắc là do bà không nghĩ rằng, thân già như bà vất vả lặn lội tới đây một chuyến mà lại không được chăm Toàn mời nổi một bữa cơm. Bà cụ nhìn chăm Khê thêm mấy cái, thờ dài gật đầu, nói: “Tiểu Tuấn chỉ có mỗi đứa con gái này, con đối xử với nó tốt một chút. Nó cũng là con gái con, sau này có tiền đồ rồi cũng sẽ hiếu thảo với con.”

chăm Toàn thì lại nhìn người qua kẻ lại, miệng nói: “Mẹ yên tâm, Đan Đan là con gái ruột của con, sao con lại có thể không đối xử tốt với con bé được.”

Bà ngoại nắm chặt tay áo chăm Toàn, nói: “Thành tích học tập của Đan Đan tốt lắm, đi học cũng không chịu thua kém ai, con nhất định phải cho con bé đi học đấy.”

chăm Khê dùng sức siết chặt tay, chặt đến nỗi giống như muốn đem móng tay cắm cả vào trong da thịt.

Hóa ra trong lòng bà ngoại đều biết hết...

chăm Khê hít sâu vài cái rồi tiễn bà ngoại lên xe đi về.

Lúc đi qua trước mặt chăm Toàn, chăm Khê đột nhiên bật khóc. Kiếp trước, đây chính là lần cuối cùng có được gặp bà ngoại.

Cô giữ chặt tay bà ngoại dặn dò: “Bà ngoại, bà bị cao huyết áp, nhớ phải uống thuốc đầy đủ, đúng giờ, muốn ăn cái gì, mua cái gì cũng không cần phải tiết kiệm tiền, đợi ngày lễ được nghỉ con sẽ về thăm bà.”

Lúc này còn chưa xảy chuyện gì, bà ngoại vẫn còn sống rất khỏe mạnh, chỉ cần tâm tư ác độc của Lâm Tuệ không có cách nào thực hiện được là tất cả đều sẽ ổn...

chăm Khê nhìn xe khách đi xa, mới xoay người đi theo chăm Toàn về nhà.

Suốt dọc đường đi, chăm Toàn thao thao bất tuyệt với cô.

“Lâm Tuệ là mẹ của con, con phải tôn trọng cô ấy. Chả Hàm là em gái con, con cũng phải nhường nhịn em. Còn Lâm Chính nữa, con với thằng bé phải cố gắng ở chung với nhau, không được cãi nhau, nếu không mẹ con sẽ rất khó xử.”

chả Khê đi theo sau chả Toàn, nhếch mép cười.

Câu nói này của chả Toàn đã trực tiếp nói cho cô biết địa vị trong nhà của cô rồi. Kịp trước, đối với cái nhà này cô vẫn còn tràn ngập sự khao khát được đón nhận nên có nghe không hiểu mấy lời này, tất cả là do cô ngu xuẩn, chẳng trách người khác được.

chả Toàn làm thợ điện trong một nhà máy sản xuất cân đồng hồ. Căn nhà bọn họ đang ở nằm trong khu nhà dành cho công nhân do nhà máy sắp xếp. Tòa nhà vừa mới xây xong không bao lâu, có sáu tầng, nhìn từ ngoài thì khá rộng rãi, dùng bốn chữ “tốt mã rề cừ” để hình dung thì đúng là không thể chuẩn hơn được nữa.

chả Toàn móc chìa khóa ra mở cửa, gọi với vào bên trong một câu: “Đón người về rồi này!”

Phía phòng bếp vọng ra một tràng tiếng lách cách, sau đó có một người đi ra.

Người này vóc dáng không cao, làn da rất trắng, tóc ngắn qua tai, eo buộc một chiếc tạp dề giản dị. Khoảng cách giữa hai mắt hơi hẹp, lúc không cười nhìn có vẻ không dễ ở chung.

Chả Toàn vỗ vai Chả Khê, chỉ vào người phụ nữ trước mặt và nói: “Đây là mẹ con, Lâm Tuệ.”

Chả Khê nhìn người phụ nữ, bà ta cũng đang nhìn cô.

“Hình như Đan Đan không thích em.” Người phụ nữ nở nụ cười, quay sang nói với Chả Toàn.

“Mẹ à, mẹ thật là đẹp.” Tiếng nói của Chả Khê hiện tại cất lên vừa trong lại vừa vang.

Cảnh tượng giống nhau như đúc, kịp trước bởi vì cô sống chết không chịu mở miệng gọi một tiếng mẹ, bởi vậy nên mới bị Chả Toàn trách mắng một trận. Từ đó cô bị gán cho cái mác cô giáo dục, không tôn trọng người lớn.

Cô nghĩ kỹ rồi, không phải là muốn cô gọi người đàn bà này một tiếng mẹ sao? Mẹ ruột cô mất cũng sắp được mười năm rồi, chỉ cần Lâm Tuệ bà ta không chê xúi quẩy là được.

Lâm Tuệ nở nụ cười, kéo Chả Khê về phía bàn ăn: “Đến đây là tốt rồi, ăn cơm trước đi.”

Chả Khê bị bà ta nhét cho một bát cơm, nghe bà ta nói: “Chắc con cũng đói bụng rồi nhỉ, cũng không biết con thích ăn gì, mẹ đành nấu mỗi thứ một chút.”

Chả Khê cầm bát cơm đặt trở lại bàn ăn, lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã thấy Lâm Tuệ nhỏ giọng nói với Chả Toàn: “Có phải là con bé Đan Đan chị em nấu cơm không ngon hay không vậy. Anh xem, em vất vả chuẩn bị bao nhiêu món như thế này, vậy mà con bé cũng không nếm thử lấy một miếng.”

Chả Toàn tròn mắt trừng Chả Khê: “Vi bữa cơm này mà mẹ con đã phải dậy từ sáng sớm đi chợ, chọn mua những thứ tươi ngon nhất, cái con bé này sao lại không hiểu chuyện như thế?”

Chả Khê nghe vậy, miệng méo xệch, giọng có chút run run: “Bố, con không có. Con chỉ muốn đợi anh trai với em gái trở về cùng ăn cơm mà thôi.”

Chả Toàn miệng giật giật, hỏi Lâm Tuệ: “Hàm Hàm với Lâm Chính sao vẫn chưa về thế? Đi chơi thế này cũng quá muộn rồi, hai đứa nó không biết hôm nay Chả Khê đến sao?”

Lâm Tuệ liếc Chả Khê một cái: “Còn không phải là do không biết Đan Đan khi nào mới tới sao? Hai đứa nó chắc cũng sắp về rồi đấy.”

Đúng lúc này của nhà bị mở ra, một thiếu niên mặc áo cộc quần đùi, người đầy mồ hôi cũng hơi nóng ôm quả bóng rổ bước vào.

“Mẹ, cơm nấu xong chưa, con đói bụng lắm rồi!”

“Chính Chính, em gái con đến rồi này.” Lâm Tuệ hướng về phía cậu ta kêu một câu.

“Chả Hàm về lúc nào vậy? Vừa nãy con vẫn còn thấy con bé đang nhảy dây chun ngoài sân bóng cơ mà.” Thiếu niên hấp ta hấp tấp chạy vào, không nhìn lấy một cái về phía phòng bếp.

“Em không nói với Lâm Chính là hôm nay Chả Khê sẽ tới sao?” Chả Toàn hỏi.

Lâm Chính là con của Lâm Tuệ với người chồng trước. Lúc Lâm Tuệ gả về đây thì cũng đã hiểu chuyện nên không đòi sang họ Chả nữa và vẫn luôn không thân thiết với Chả Toàn.

Đối với Chả Toàn mà nói, đứa con ghẻ này vẫn luôn là cái dằm trong tim ông ta, khiến cho ông ta phiền lòng hơn cả chuyện cái chết của mẹ Chả Khê, cũng như sự ra đời của Chả Khê.

“Nói rồi, nhưng nó là trẻ con mà, bạ đâu quên đấy. Hôm qua thằng bé còn nói với em là nó rất vui vì Đan Đan tới đây mà.”

Khỏe miệng Châm Khê không nhịn được mà nhếch lên. Từ lúc cô tới đây, Lâm Tuệ luôn muốn gán cho cô cái mác không hiểu chuyện, vô giáo dục, là một đứa bé ương ngạnh hoang dã, để Châm Toàn sớm ngày đuổi cô ra khỏi cái nhà này. Châm Khê rất buồn bực, Lâm Tuệ hiểu rõ tính cách của Châm Toàn như vậy, trong cái nhà này, gần như bà ta nói cái gì thì là cái đó. Vậy mà lại nhìn không ra con trai mình là cái dạng đức hạnh gì sao?

Quả nhiên, giây tiếp theo Lâm Chính đã đứng ở cửa chỉ vào Châm Khê hỏi: “Mẹ, cái con nhỏ vừa xấu xí vừa quê mùa này là ai thế?”

Châm Khê kéo ghế ra, đứng dậy chào tên thiếu niên có làn da ngăm đen, mắt tam giác, mặt đầy mụn kia: “Anh!”

Đang tuổi vớ giọng, tiếng của Lâm Chính vừa khàn vừa ôm, y như tiếng cái của gi sắt mạ sát trên miếng gỗ mục.

Cậu ta lớn tiếng nói với Châm Khê: “Mày là ai? Tại sao lại gọi tao là anh?” Lâm Tuệ nghe vậy liền đập mạnh vào lưng cậu ta một cái, nhỏ giọng nói: “Con quên rồi à, lúc trước mẹ đã nói với con rồi, đây là một đứa em gái khác của con, Châm Khê.”

“Ô—” m cuối được Lâm Chính kéo đặc biệt dài, cẩn thận nghe còn có thể nghe ra được ý cười nhạo bên trong.

“Mày chính là cái con nhỏ Châm Khê mà mẹ chết sớm, từ bé đã sống ở trong thôn đó hả, thảo nào vừa xấu vừa quê một cục.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đã L U Không Gặp

Châm Toàn với Lâm Tuệ đều tái mặt, Châm Khê cúi đầu, môi mím chặt.

Lâm Chính ngu xuẩn đến mức hoàn toàn không giống như là do Lâm Tuệ sinh ra, không biết tiến lùi lại còn cộc cằn, giống như trong đầu chỉ toàn bã đậu vậy.

“Mày nói cái gì?” Châm Toàn đột nhiên quát to.

Câu nói này của Lâm Chính không khác gì đã vả cho ông ta một cái đau điếng, khiến ông ta lập tức nhớ tới những lời bàn tán sau lưng mình.

“Cái tên thợ điện Châm Toàn ấy, đúng là thằng mất nết. Lúc vợ mang thai còn đi gian díu với đàn bà có chồng, khiến cho cô vợ tức giận đến mức khó sinh, sinh xong chưa được bao lâu liền lia đời. Còn thằng cha đây quay đầu một cái liền cưới con mụ lẳng lơ kia, vứt con gái ruột của mình cho bà ngoại nuôi, mấy năm rồi mà cũng không quay về thăm lấy một lần. Con mụ kia còn đeo bông một đứa con với chồng trước, ấy thế mà thằng đó lại còn đối xử như con trai ruột thịt, cái sừng cắm trên đầu kia cao lù lù như vậy mà không thấy, đúng là mất mủ mà.”

Châm Khê vô cùng rõ ràng, con người Châm Toàn không moi ra được tí tẹo lương tâm nào, thế nhưng lại coi trọng sĩ diện hơn bất kỳ ai.

“Mày nói cái gì? Nói lại lần nữa tao nghe xem!” Châm Toàn gào lên, gần như đã lạc giọng.

Lâm Tuệ sợ hãi, lập tức đánh mấy cái nữa lên lưng Lâm Chính, nói: “Con nói hươu nói vượn cái gì thế, Châm Khê cũng là em gái của con, sau này sẽ sống cùng với chúng ta.”

Lâm Chính “Hừ!” một tiếng, liếc xéo Châm Khê từ đầu đến chân, “Trông nó bẩn như vậy, trên người không có bộ chó đấy chứ?”

Dứt lời, cậu ta ngồi phịch xuống bàn ăn, bung bát com lên rồi cứ thế ăn luôn.

Châm Toàn liếc Lâm Chính một cái, mũi vẫn còn phì phò vì tức giận.

Ánh mắt Lâm Tuệ không ngừng dò xét Châm Toàn với Châm Khê, giống như là muốn nhìn ra chút gì đó.

Châm Toàn đứng ở cửa đợi Châm Hàm trở về, Châm Khê cũng đứng bên cạnh. Lâm Tuệ một mực thúc giục Châm Khê đi ăn com, nhưng Châm Khê không hề đáp lại.

Đội rống rã nửa tiếng đồng hồ, Lâm Chính đã com nước xong xuôi, bắt đầu xia răng rồi của nhà mới bị mở ra, một giọng nữ lạnh lạnh vang lên.

“Bố, mẹ, con về rồi này.”

Một giây sau, một cô bé xinh xắn như búp bê xuất hiện ở trước mặt Châm Khê.

Cô bé có làn da trắng nõn nà, mái tóc mềm mại xoã tung, đôi mắt to long lanh, khuôn mặt đỏ ửng vì vừa nãy nhảy dây. Cô bé mặc một chiếc váy trắng nhỏ xinh, trông rất thời trang và cũng rất xinh đẹp.

Châm Hàm năm nay mười tuổi, nhan sắc vượt trội, thu hút sự chú ý của bao nhiêu người, đặc biệt là khi có thêm một con bé vừa xấu vừa quê mùa làm nền cho.

Châm Hàm thấy cô, quay đầu hỏi một câu: “Đây là...?”

Châm Toàn mỉm cười, kéo nó đến trước mặt Châm Khê, nói: “Hàm Hàm, đây chính là chị gái của con, Châm Khê.”

Châm Hàm bị kéo tới trước mặt Châm Khê, theo phản xạ lui về sau mấy bước. Cô bé quan sát Châm Khê một lượt, cái tay vốn định giơ lên che mũi, nay lại duỗi ra kéo lấy tay Châm Khê, cười cực kỳ rục rờ, xấu lạn.

“Hóa ra là chị ạ, từ mấy hôm trước em đã nghe nói là chị sắp đến, hôm nay cuối cùng cũng gặp được nhau rồi.”

Trong đầu Châm Khê giờ đều là bốn chữ “đã lâu không gặp”. Khuôn mặt hã hê, dương dương tự đắc của Châm Hàm trước khi cô chết cùng với khuôn mặt ngây thơ trong veo như nước ngay trước mặt này hợp lại với nhau,

cuối cùng vụn vụn thành bộ dạng của đứa trẻ quái dị mặt đầy nốt đỏ lở loét kia.

Bàn tay Châm Khê ướt đầm, nhịp tim cũng trở nên dồn dập.

Cô cũng mỉm cười, cầm tay Châm Hàm: “Em xinh thật đấy.”

Nghe thấy Châm Khê nịnh hót mình như vậy, Châm Hàm lập tức cười vênh môi, bộ dạng kia rõ ràng là đang nói huých toẹt ra với Châm Khê: Chị biết khoảng cách giữa chúng ta thì tốt.

Lâm Tuệ như mở cờ trong bụng. Diện mạo và tài năng của con gái vẫn luôn là cái mà bà ta lấy làm tự hào và đem đi khoe khoang với người khác. Nhất là khi đứng ở trước mặt Châm Khê, bà ta càng không cần phải dùng thêm từ ngữ trau chuốt nào để nói thêm về sự ưu tú của con gái bà ta nữa.

Châm Toàn cười đến tắt cả mắt, kéo Châm Hàm đi rửa tay, luôn miệng hỏi: “Có nóng không? Mệt lắm không con?”

Lâm Tuệ hâm nóng lại độ ăn, người một nhà lúc này mới ngồi xuống bàn ăn cơm.

Trong lúc dùng cơm Lâm Tuệ làm như lơ đãng hỏi một câu: “Thị trấn bên cạnh mới mở một nhà máy may, đang tuyển công nhân với học việc đấy. Em thấy nhiều nhà muốn đưa con gái đi học nghề lắm.”

Trong đầu Châm Khê chợt vang lên một tiếng “Ting”, tốc độ nhai cũng dần chậm lại. Cô biết, đây mới là trọng tâm chính mà Lâm Tuệ muốn nói trong buổi tối ngày hôm nay.

Lâm Tuệ nói tiếp: “Xã hội bây giờ ấy à, có tay nghề mới là chuyện quan trọng, đi học là không có tương lai nhất.”

Lâm Tuệ vui vẻ vỗ vai Châm Toàn: “Bây giờ người ta chỉ tuyển nữ từ 12 tới 16 tuổi đến học nghề, quá tuổi rồi cũng không được. Thời buổi bây giờ tốt thật đấy, đi học nghề còn có cả tiền công, không giống như chúng ta ngày xưa, còn phải nộp học phí.”

“Thị trấn X à?” Châm Khê hỏi nhỏ một câu.

“Phải phải, Đan Đan biết chỗ đó à?” Lâm Tuệ hai mắt sáng rực nhìn cô đầy tha thiết.

Châm Khê vội vàng đem cái bát trong tay để lên bàn, cô sợ bản thân không chế không nổi sẽ ném thẳng bát cơm này lên đầu Lâm Tuệ.

Thị trấn X, bây giờ mới chỉ là một thị trấn thôn quê vô danh, qua vài năm nữa, nó sẽ vì một chiến dịch càn quét mại dâm với quy mô khổng lồ mà nổi tiếng cả nước.

Nó trở thành trung tâm giao dịch mại dâm nổi tiếng cả nước, đó là vì điều gì, chính là nhờ vào dịch vụ cung cấp các thiếu nữ tuổi vị thành niên.

Châm Khê nhìn chăm chăm vào mặt Lâm Tuệ, cô gắng muốn tìm ra một vài điều gì đó từ trên vẻ mặt bà ta.

Cô biết Lâm Tuệ không muốn cho cô đi học, cho nên luôn xúi giục Châm Toàn bắt cô bỏ học đi làm công nhân để chia sẻ gánh nặng gia đình.

Nhưng đối với tất cả những giao dịch bẩn thỉu ở thị trấn X kia, rốt cuộc Lâm Tuệ có biết hay không, Châm Khê cũng không dám đoán bừa. Cô vẫn cảm thấy, con người Lâm Tuệ tuy âm độc để tiện bí ỏ, nhưng cũng không đến nỗi táng tận lương tâm đến vậy.

Hiện giờ lấy tâm trí ba mươi tuổi của bản thân ra nhìn nhận lại con người Lâm Tuệ một lần nữa, sợ là không chỉ đơn giản như vậy.

Lâm Tuệ thấy Châm Khê không nói gì, bèn lộ ra một nụ cười khổ, nói tiếp: “Đan Đan, chắc con không biết đấy thôi, nhà của chúng ta chỉ có một mình

bố con là đang đi làm, thu nhập của cả nhà toàn bộ đều dựa vào chút đồng lương còm cõi mỗi tháng của bố con.”

Chăm Khế ngăn người ra, hỏi: “Vậy sao mẹ không đi làm ạ?”

Khuôn mặt Lâm Tuệ liền đơ ra, một lát sau bà ta mới nói một câu: “Chuyện sinh hoạt của cả cái nhà này đều còn phải nhờ mẹ lo liệu.”

Chăm Khê cũng cười, nói: “Vậy mẹ vất vả rồi.”

Lâm Tuệ nhìn cô, giật giật khóe miệng, không nói nên lời.

Lúc này Lâm Chính lại nói một câu: “Vậy để cho con nhờ đỡ người này chút về chỗ vốn nó đã ở đi, đằng nào nó cũng đâu phải là người nhà chúng ta.”

Chăm Khê nghe vậy vội cúi đầu che miệng ho khan, Lâm Chính đúng là lúc nào cũng có thể cho cô niềm vui bất ngờ.

Lời vừa dứt, Chăm Toàn đập đôi đũa xuống bàn kêu một cái “Bốp!”

“Mày nói cái gì? Ai không phải là người cái nhà này?”

Lâm Tuệ kéo Chăm Toàn lại, liên tiếp đưa mắt ra hiệu cho Lâm Chính, ngăn cản lời đã ra đến miệng của cậu ta.

Chờ Chăm Toàn bùng phát lên một lần nữa, Lâm Tuệ mới nói tiếp: “Đan Đan à, mẹ với bố con có chuyện này muốn thương lượng với con.”

“Mẹ cứ nói đi ạ.” Chăm Khê buông bát, ánh mắt vững vàng nhìn Lâm Tuệ.

“Trước giờ con vẫn luôn ở trong thôn nên chắc không biết, bây giờ đi học đã không còn là chuyện có tiền đồ gì nữa rồi. Nếu như nhà có quan hệ, có ô dù đều mau chóng cho con cái ra ngoài học nghề, chỉ nhà nào kém cỏi mới cho con cái đi học. Mẹ với bố con đã bàn bạc với nhau rồi, cái nhà mấy may ở thị trấn X không phải là đang tuyển học nghề sao? Chúng ta nhờ quan hệ rồi hối lộ chút tiền, cho con đi học nghề.”

“Đi làm công?” Chăm Khê hỏi ngược lại một câu.

“Là đi học nghề, đợi sau khi học xong rồi, nửa đời sau con sẽ không phải lo kể sinh nhai nữa. Mẹ và bố con cũng coi như không có lỗi với người mẹ quá cố của con.”

Chăm Khê nuốt chút nữa là nổi khùng lên, vốn cô cũng tính ngồi nói chuyện trong hòa bình với Lâm Tuệ, nhưng bà ta lại cố tình lòi mẹ ruột của cô ra khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Mẹ của cô chết như thế nào, hai vợ chồng này còn không biết sao?

Chăm Khê nhìn về phía Chăm Toàn, hỏi: “Bố, là như vậy thật sao?”

Chăm Toàn buông bát, nhìn Chăm Khê nói: “Bố với mẹ con cũng chỉ là vì muốn tốt cho con thôi. So với ba năm đi học cấp hai vừa tốn thời gian vừa tốn tiền, lại không có tiền đồ, không bằng đi học nghề còn hơn.”

Tuy đã sớm biết thái độ của Chăm Toàn, nhưng nghe được lời này từ trong miệng ông ta nói ra, Chăm Khê vẫn cảm thấy như mình đang ở giữa trời đông giá rét bị người ta ném vào trong hồ băng.

Đi học tốn thời gian, lại không có tiền đồ!

Câu này đúng là chỉ có Chăm Toàn mới nói ra được.

Chăm Khê thực sự rất muốn biết, hai vợ chồng này đã bàn bạc mất bao lâu mới có thể thần nhiên mà đi lừa gạt một đứa trẻ con không biết gì như cô.

Ngón tay Chăm Khê vịn chặt lại với nhau, trong ánh mắt thấp thoáng nét mong chờ của Lâm Tuệ cùng Chăm Toàn, cô chậm rãi nói: “Bố, mẹ. Tuy rằng từ nhỏ con đã không sống cùng với mọi người, nhưng con vẫn luôn biết rằng mọi người đối xử rất tốt với con. Chuyện tốt như vậy vẫn nên nhường lại cho anh trai với em gái thì hơn. Con sẽ đi học, chuyện không có tiền đồ gì như này con sẽ gánh thay cho.”

Biểu cảm trên mặt Lâm Tuệ trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, nhưng bà ta đã nhanh chóng điều chỉnh lại rồi nói: “Chuyện của anh với em con sau này hãy nói, nếu không lo xong chuyện tương lai của con thì mẹ sẽ không ngu được.”

Là sợ mẹ của tôi tới tìm bà đòi mạng thì có!

Chăm Khê cười lạnh trong lòng.

Nói thật, đối với bản lĩnh đổi trắng thay đen, không biết xấu hổ của Lâm Tuệ có đúng là chưa có kẻ gì để ứng phó, cho nên đành phải quay đầu nói với Lâm Chính: “Anh, cơ hội này nhường lại cho anh nhé, em không đi nữa đâu.”

Lâm Chính lập tức nổi đóa, hai con mắt tam giác dựng thẳng thành một đường.

“Đi làm công? Cái loại chuyện thấp hèn này sao có thể để tạo đi làm được? Tao là người sẽ đi học cấp ba rồi thi đại học. Đi làm công cho kẻ khác á? Nằm mơ đi!”

Lâm Tuệ gấp đến độ cứ kéo ống tay áo Lâm Chính liên tục.

Chăm Khê cười thâm trong lòng, cái loại gà rù như Lâm Chính mà cũng có thể thi lên cấp ba sao?

Nằm mơ đi!

“Vậy cơ hội này nhường lại cho em Chăm Hàm đi, em ấy xinh đẹp như thế, khẳng định thầy dạy nghề sẽ thích.”

Mắt Lâm Tuệ lập tức tròn trừng lên, ánh mắt quét đến trên người Chăm Khê giống như muốn khoét xương cô ra vậy.

Lâm Chính đập bàn la to: “Em gái tao sau này còn phải làm ngôi sao lớn, sao có thể đi học nghề, làm công cho người khác, mày cho rằng ai cũng thấp hèn giống như mày à?”

“Cho nên... đi làm công là chuyện thấp hèn, đi học mới là chuyện cao quý nhất...” Chăm Khê vành mắt đỏ hoe nhìn Chăm Toàn, hỏi: “Bố, con hiểu như vậy có đúng không?”

“Đi làm công là chuyện thấp hèn.” Chăm Khê lăm bả lăm bầm, nước mắt thi nhau lăn xuống. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Người Với Súc Sinh

“Choang!!!”

Cốc nước trong tay Chăm Toàn vượt qua tóc Lâm Chính, đập thẳng lên tường, vỡ tan tành.

“Mày nói hươu nói vượn cái gì thế hả? Xin lỗi em mày ngay!” Chăm Toàn đập bàn, quát Lâm Chính.

“Anh làm gì thế hả, Lâm Chính cũng không phải cố ý.” Lâm Tuệ cũng hét lên với Chăm Toàn, sau đó xoay đầu lại nói với Chăm Khê: “Đan Đan à, anh con không có ý gì đâu, con sẽ không giận anh ấy đâu mà, đúng không?”

Lâm Tuệ ngoài miệng thì dụ dỗ cô, nhưng trong mắt thì tất cả lại không phải như thế.

Chăm Khê gật gật đầu, lúc ngẩng mặt lên, một giọt nước mắt lăn trên gò má, rơi xuống bàn ăn.

Cô nhìn Chăm Toàn, nói: “Bố, có phải bố cũng giống như anh, xem con là kẻ thấp hèn không?”

Ánh mắt Chăm Toàn né tránh, ông nói: “Con đừng nghe nó nói bừa.”

“Nhưng mà anh nói đi học nghề, đi làm công là chuyện thấp hèn, chỉ phù hợp với người thấp hèn như con.”

Lâm Tuệ đi tới ôm Chăm Khê vào lòng, lau nước mắt cho cô, nói: “Anh còn nói linh tinh đấy, con chó đẻ ở trong lòng, nó thì biết cái gì đâu.”

Chăm Khê ngẩng đầu nhìn Lâm Tuệ, ánh mắt sáng rực, hỏi: “Vậy sao anh với em không đi ạ?”

Lâm Tuệ cúi đầu nhìn Chăm Khê. Mặt mày Chăm Khê giống hệt bà mẹ đã qua đời, đồng tử vừa to vừa đen, đem cả khuôn mặt của bà ta đều bị thu vào trong đó.

Năm đó, Bạch Tuấn cũng nhìn bà ta như vậy và nói: “Lâm Tuệ, mỗi chài chồng người khác sẽ phải gặp báo ứng đấy!”

Lâm Tuệ vội vội vàng vàng buông Chăm Khê ra, lui về sau mấy bước, một lúc lâu sau mới nói: “Tuổi của hai đứa nó không phù hợp.”

Chăm Khê là câu nói của bà ta đi, nhìn Chăm Toàn rồi nói: “Nếu anh trai với em gái đi thì con cũng sẽ đi. Con không muốn chỉ có mình con bị coi là kẻ thấp hèn.”

Chăm Toàn thở dài, lờ ra đến đầu môi lại bị Chăm Khê cắt đứt.

“Bố, con không hiểu, tại sao đi học lại là chuyện không có tiền đồ gì? Mẹ con lúc trước cũng là giáo viên, cho nên con cũng muốn làm cô giáo. Con không muốn đi làm công, cũng không muốn đi học nghề, con chỉ muốn đi học thôi!”

Chăm Toàn không nói chuyện, ông ta yên lặng nhìn cô trong chốc lát rồi đứng dậy rời bàn, “Tùy con vậy.”

Lâm Tuệ gấp gấp kêu một tiếng: “Lão Chăm!”

Chăm Toàn khoát khoát tay, nói: “Trước hết cứ để cho Đan Đan sắp xếp ổn thỏa đi đã.”

Lâm Tuệ đặt hành lý của Chăm Khê xuống đất, chỉ vào không gian nhỏ hẹp âm u trước mặt: “Con cứ ở tạm đây đi vậy. Nhà chúng ta nhỏ quá, chỉ có thể để cho Hàm Hàm ở chung với con một gian vậy.”

Chăm Khê chậm rãi nhìn ngắm góc phòng trước mặt, cái giường nhỏ hẹp, chiếc bàn học tróc sơn, ghế dựa lung lay. Đây chính là nơi mà kiếp trước cô ngủ mất mấy năm, âm u, ẩm ướt, mùi nấm mốc cùng với mùi tro bụi gay mũi, giống hệt như trong trí nhớ của cô.

Đây vốn là căn phòng của Chăm Hàm, bởi vì cô đến nên bị ngăn ra một phần ba. Phía bên Chăm Hàm có cửa sổ, có ánh mặt trời chiếu vào, vừa sáng vừa ấm áp. Bên này của cô vốn cũng không kém đến mức như vậy, đều là do Chăm Hàm toàn ngấm ngấm vẩy nước lên giường cô. Lâm Tuệ cũng không cho cô đồ đệm chăn bông, da, liền phát triển thành nấm mốc và bụi bẩn, vừa bẩn vừa ẩm mốc, đến Chăm Toàn cũng không muốn bước vào.

Trên trần nhà có một chiếc đèn điện, vì có tấm ngăn nên chủ yếu chiếu sáng phía bên Chăm Hàm, đến buổi tối, bên này của cô chỉ có được một chút ánh sáng len lỏi qua khe hở của tấm ngăn.

Chăm Hàm cười hi hi nói với cô: “Chị, sau này hai chúng ta ở chung một chỗ với nhau rồi, em vui quá.”

Chăm Khê cũng cười, nói: “Đúng thế, vui thật”

Ngày tháng tốt lành còn ở phía sau đấy!

Tối đó, Chăm Khê mặc nguyên quần áo ngủ trên chiếc giường nhỏ xíu ẩm ướt. Bây giờ, tuy thời tiết không lạnh nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, giống như nằm trên tảng băng vậy.

Cô nằm mãi mà không ngủ được. Cô không biết Lâm Tuệ sẽ còn làm ra những chuyện gì. Kiếp trước, khi Lâm Tuệ cho cô đi học nghề, cô đã ngu ngốc đồng ý, sau đó bị bà ngoại biết được, bà vội vã chạy đến nên mới ngăn lại được.

Khi đó cô không có ở nhà, nên không biết Lâm Tuệ đã đòi bà ngoại cổ mười nghìn tệ tiền học phí cho cô, nói là vì thu nhập của Chăm Toàn không chi trả nổi. Sau này, mẹ ta còn nhiều lần lấy cớ đó để vòi tiền từ bà ngoại cô.

Để gom đủ mười nghìn tệ kia, bà ngoại đã bán đất đi, sau lại đưa hết số tiền bà nhin ăn nhin mặc tích góp được cho Lâm Tuệ, để rồi mẹ ta cầm số tiền kia đi mua các loại quần áo đẹp để cho Chăm Hàm, cho Chăm Hàm học các lớp năng khiếu. Sau cùng, mẹ ta còn lấy đi số tiền cứu mạng của bà ngoại để chạy chọt, nhét tên vô công rồi nghề Lâm Chính kia vào trong một trường nghề.

Chăm Khê nghĩ đến đây, liền hận không thể lấy dao đâm mình mấy nhát.

Bà ngoại mất do tai biến mạch máu não, chết trong nhà vài ngày mới được người ta phát hiện. Kiếp trước, cô đang học trên lớp thì có người gọi về lo liệu ma chay cho bà ngoại, chi phí mai táng đều là do người trong thôn gom góp lại.

Lúc ấy, trưởng thôn nhìn cô với ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Bà ngoại cháu bị cao huyết áp lâu rồi, mấy năm trước vẫn uống thuốc đều đặn. Sau này cháu đi học nên bà cụ đến thuốc cũng không nữa bỏ tiền ra mua. Mỗi ngày ba bữa đều là cháo loãng với một ít dưa muối hàng xóm sang cho, đã thế cái bà mẹ kia của cháu còn hai ngày ba lượt tìm bà cụ đòi tiền.”

Bác trưởng thôn chỉ vào nóc nhà đã hờ toang hoác ra, nói với Chăm Khê: “Nóc nhà này mưa dột đã lâu rồi, bà ngoại cháu cũng không có tiền để sửa. Chăm Khê, bà ngoại cháu giờ mất rồi, từ nay về sau, trên đời này cháu chỉ còn một mình thôi.”

Lúc đó Chăm Khê còn không phục, la hét nói với bác trưởng thôn: “Cháu còn có bố mẹ, anh trai, em gái, sao lại chỉ còn một mình cháu được?”

Lời bác trưởng thôn không lâu sau liền ứng nghiệm. Bà ngoại vừa mất, thái độ của những người trong nhà này đối với cô cũng thay đổi hoàn toàn. Lâm Tuệ tịch thu chìa khóa cửa của cô, chỉ cần Chăm Toàn không có ở nhà thì cô sẽ phải ở ngoài cửa đợi, đợi đến giờ cơm rồi, cần phải có người nấu cơm mới có người ra mở cửa cho cô vào.

Cho nên, sau khi tốt nghiệp cấp hai, Chăm Khê thi đỗ trường cấp ba với điểm số rất cao nhưng rồi lại bị bắt phải bỏ học, Lâm Tuệ thẳng thừng ném cho cô một lý do: “Không có tiền!”

Nhưng mà cô bỏ học không bao lâu, Lâm Tuệ với Chăm Toàn liền bàn với nhau bán quách căn nhà rách rưới của bà ngoại cô ở dưới quê đi.

Lúc Chăm Hàm sinh con, cả nhà đều đứng châu trực trước cửa phòng sinh, cầu nguyện cho nó, hy vọng nó sinh ra được một bé trai trắng trẻo bụ bẫm, sau này còn kế thừa gia tài ít ỏi của Nhiều Lợn Quần.

Lúc Chằm Khê chết, chỉ có đôi gian phu dâm phụ kia đang mơ mộng về tương lai, có vẻ rất vui mừng khi hôn đá cản đường là Chằm Khê cô cuối cùng cũng đã cuốn xéo.

Bác trưởng thôn nói không sai, người thân duy nhất trên đời này của cô, chỉ có một mình bà ngoại.

Một nhà bốn người này, tất cả đều là một lũ địa đới lột người, bên dưới lớp da là đám xương mục đã chôn dưới đất đen trăm ngàn năm, bốc mùi tanh hôi khiến cho người ta kinh tởm. Chỉ bằng cái lớp da này, có quỷ mới biết khi còn sống đến tột cùng là người hay là súc sinh.

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Chằm Toàn không phải đi làm, người một nhà ngồi quây quần ăn sáng với nhau.

Trong lúc đang dùng cơm, Lâm Tuệ lại mở miệng lần nữa: “Đan Đan, tối qua mẹ với bố con đã bàn bạc lại rồi.”

Chằm Khê vừa nghe xong câu này liền buông bát đĩa xuống, cô không hiểu nổi sao Lâm Tuệ cứ thích nói chuyện lúc đang ăn cơm, cứ muốn phải sỉ nhục cô cho bằng được như thế.

“Con muốn đi học, mẹ với bố con không ngăn cản. Nhưng mà điều kiện nhà chúng ta thật sự khó khăn quá, chi tiêu cho ba năm cấp hai không phải là một số con số nhỏ.”

Chằm Khê nhìn Lâm Tuệ, âm thầm suy đoán mục đích của bà ta.

“Khi trường cấp hai khai giảng sẽ có một cuộc thi để phân lớp. Trường trung học số 7 cũng được tính là trường điểm có tiếng ở thành phố Y. Bố con đã tìm hiểu rồi, kỳ thi lần này sẽ chia ra hai lớp chọn, nếu như con thi đỗ vào lớp chọn, chúng ta sẽ cho con đi học.”

Lâm Tuệ cười nói tiếp: “Nếu như không thi đỗ, mẹ với bố con thấy không cần phải đi lãng phí thời giờ với tiền bạc như vậy nữa.”

Khóe miệng Chằm Khê không nhịn được mà run rẩy. Chằm Toàn với Lâm Tuệ yêu cầu thế này chỉ bằng nói thẳng ra là bắt cô bỏ học còn dễ nghe hơn.

Chằm Khê từ nhỏ đã đi học trong thôn, sao có thể cạnh tranh đầu vào lớp chọn với lũ học sinh từ bé đã được đi học thêm học nếm, được hưởng thụ nền giáo dục tiên tiến của nước nhà được chứ? Lớp chọn của trường điểm, đối với đám trẻ con sống ở trong thôn như cô chỉ là truyền thuyết được người ta kể lại mà thôi.

Không thể không nói, kế này của Lâm Tuệ đúng là đủ thâm độc, đã chặn đứt khả năng cho Chằm Khê đi học, lại còn có thể an ủi chút lòng tự trọng đến nực cười của Chằm Toàn, đúng là rất quang minh chính đại.

Lâm Tuệ chưa bao giờ cho rằng Chằm Khê có thể thi đỗ, đến lúc đó Chằm Khê sẽ vẫn phải đi làm công kiếm tiền thôi, còn về việc sắp xếp cho cô làm công việc gì, tất cả đều do mẹ ta định đoạt.

Chằm Khê cẩn thận quan sát biểu cảm của Chằm Toàn với Lâm Tuệ. Đối với cô bây giờ mà nói, thi đỗ vào lớp chọn sau đó đi học đã là một lựa chọn không tồi rồi. Huống hồ, thi vào lớp chọn của trung học đối với cô mà nói còn không phải là dễ như uống nước sao.

Vấn đề mấu chốt là, nếu như cô thi đỗ vào lớp chọn rồi, Lâm Tuệ với Chằm Toàn liệu có giữ lại để cho cô đi học không?

Trong lòng Chằm Khê có dự cảm không tốt, Lâm Tuệ và Chằm Toàn cũng không phải là loại người biết giữ lời. Hai vợ chồng này đã nói dối thì dù là một tác lên trời cũng nói ra được.

Tâm trạng Chằm Khê cực kỳ không thoải mái, nếu như cô không thoải mái, những người khác cũng đừng mong có thể thoải mái được.

“Anh đang theo học lớp chọn ạ? Giải thật đấy, sau này bài tập con không biết làm liệu có thể đến nhờ anh giúp đỡ được không mẹ?”

Khuôn mặt Lâm Tuệ đang tươi cười lập tức cứng đờ lại, Lâm Chính cũng không mở miệng nói gì, Chằm Toàn ừ ừ nói một câu: “Sao nó có thể thi đỗ vào lớp chọn được.”

“Vậy tại sao anh thi rớt lớp chọn rồi cũng vẫn có thể được đi học: Anh là con của bố, chẳng lẽ con không phải sao?” Chằm Khê nói xong, lại là bày ra bộ dáng chực khóc.

Chằm Toàn sắc mặt từ trắng biến thành đen, từ đen chuyển thành xanh. Sự tồn tại của Lâm Chính, giống như chính là để nhắc nhở ông ta rằng bản thân ông ta hoang đường đến nhường nào.

Chằm Hàm gắt gao bóp chặt tay cổ dưới gầm bàn, nói: “Chị à, chị bớt tranh cãi đi, lát nữa bố mẹ sẽ cãi nhau vì chị mất.”

Chằm Khê lập tức quay đầu sang phía Chằm Hàm nói: “Em à, nếu như sau này em không thi đỗ vào lớp chọn rồi ba mẹ không cho em đi học thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cũng phải để em đi làm công sao? Em dễ thương thế này sao có thể đi làm công được?”

Lâm Chính quả nhiên lại bốc hỏa, đập bàn hét lên với Chằm Khê:

“Em của tao sao có thể thi không đỗ vào lớp chọn được!”

Chằm Khê thấy mục đích sỉ nhục Chằm Toàn đã đạt được, cũng biết đã đến lúc thu lưới lại, cô dè dặt lại lửa giận trong lòng, nói: “Bố, mẹ, con sẽ cố

gắng.”

Chăm Toàn nhìn cô, hít sâu thở dài lấy một hơi, bộ dạng kia giống như đang nhìn một đứa trẻ đang cố tình gây sự vậy.

Chăm Khê thất vọng hoàn toàn. Chăm Toàn quả nhiên chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ để cho cô đi học. Tất cả những thỏa hiệp nhìn như thấu tình đạt lý của ông ta đều là biện pháp ứng phó tạm thời mà thôi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đập Nồi Dìm Thuyền

Thứ Hai, Lâm Tuệ đưa Chăm Hàm đi học piano, sau cũng đưa cả Lâm Chính lẫn Chăm Khê theo cùng.

- Chăm Khê vẫn rất im lặng. Trong đầu cô không ngừng suy nghĩ xem làm thế nào để có thể kích Chăm Toàn thêm một chút nữa, để cho chuyện cô có thể được đi học là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Lâm Chính thì huyền tha huyền thuyên một hồi, Chăm Khê quay đầu nhìn thì bị cậu ta trừng lại, gằn giọng: “Con kia, mày nhìn cái gì mà nhìn?”

Chăm Khê suy đi tính lại cuối cùng vẫn nhận thấy rằng, để giải quyết chuyện này có lẽ vẫn phải lợi dụng Lâm Chính, dù sao trong nhà này người ngu xuẩn thật sự cũng chỉ có một mình nó.

Lâm Chính thích một đôi giày da bóng ở một cửa tiệm bán hàng chính hãng, giá hơn hai trăm tệ, cậu ta nằng nặc đòi Lâm Tuệ mua cho, Lâm Tuệ không đồng ý.

“Tiền lương của bố con vốn đã không nhiều rồi, bây giờ lại có thêm cả Chăm Khê nữa...”

Lâm Chính kêu gào: “Một tiết học piano của Chăm Hàm đã mất tám mươi tệ, cái váy mẹ mua cho nó cũng tốn một đến hai trăm, sao mua giày cho con thì lại không bỏ được thế?”

Chăm Khê buồn cười, cả cái nhà này người được cưng chiều thực sự, quả nhiên chỉ có một mình Chăm Hàm.

Không biết vì sao mà Lâm Tuệ và Chăm Toàn đều mù quáng tin tưởng rằng, Chăm Hàm sau này sẽ trở thành ngôi sao tầm cỡ, có thể làm rạng rỡ tổ tông, nên từ nhỏ đã nuôi cô ta như nuôi công chúa, cách ăn mặc, trang phục đều rực rỡ chói mắt. Chăm Toàn còn dành gần hết số tiền lương mỗi tháng cho Chăm Hàm đi học mấy lớp dạy năng khiếu, nào là học piano, múa rồi hội họa, tất cả đều là mấy môn nghệ thuật đắt cắt cổ. Vì giấc mộng ngôi sao của Chăm Hàm, cả nhà vẫn luôn sống túng thiếu đến bây giờ.

Lâm Tuệ nói tiền lương của Chăm Toàn không chỉ trả nổi cho ba đứa trẻ đi học, chuyện này thì Chăm Khê tin. Chẳng may mà sau này Chăm Hàm còn muốn học môn nghệ thuật nào đấy lại đắt cắt cổ nữa, vậy thì nhà bọn họ đến việc có cơm để ăn hay không cũng là cả một vấn đề.

“Tiền học piano của em đắt như vậy cơ à?” Chăm Khê vừa nói xong, Lâm Tuệ lại trừng mắt lườm Lâm Chính một cái rồi đáp: “Vốn là tốn nhiều tiền hơn nữa đấy, nhưng mà em con giỏi, lại được cô giáo thích cho nên được đóng ít hơn một chút.”

Nói đùa đấy à! Chăm Hàm mà có tài năng nghệ thuật ấy hả? Chắc đây là chuyện cười hoang đường nhất mà cô đã nghe được mất.

Chỉ dựa vào khuôn mặt có chút xinh đẹp cùng cái tính biết luồn cúi, lại thêm tính tình vừa ích kỷ lại vừa ác độc, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, nếu là có chút tài năng nghệ thuật thì kiếp trước cũng đã chẳng là thành viên hạng C trong cái nhóm Thiếu Nữ Cầu Vòng cũng hạng C ấy.

Chăm Khê nhìn thẳng vào mắt Lâm Tuệ, nói: “Vì sao em ấy được đi học piano mà con lại không thể được đến trường đi học vậy?”

Sắc mặt Lâm Tuệ bỗng trở nên khó coi, nói: “Chỉ cần con thi đỗ vào lớp chọn thì tất nhiên có thể đến trường đi học.”

Chăm Khê quay đầu nhìn về phía Lâm Chính, nhắc lại câu hỏi: “Vậy anh dựa vào cái gì mà có thể đi học được ạ?”

Lâm Chính vừa nghe xong liền nổi đóa, lập tức ném “Bột” quả bóng rổ trong tay xuống đất rồi đẩy Chăm Khê ngã ra đường.

Bởi vì tiếng tranh cãi không nhỏ nên người đi lại trên phố và trong cửa hàng đều ngoái đầu qua nhìn.

Lâm Chính chỉ vào mũi có nắng: “Tao thấy mày chính là cái đồ con hoang không biết điều, giống bà mẹ đã chết của mày y như đúc. Nhà chúng tao cho mày một miếng cơm ăn, đáng ra mày còn phải quỳ trên mặt đất khấu đầu cảm tạ, giờ mày còn muốn đòi đi học hả?” Lâm Chính nói xong, đá lên đùi có một cái rồi lại nói tiếp, “Tao cảnh cáo mày, hoặc là cút đi, hoặc là đi làm công kiếm tiền cho cả nhà, bằng không đừng có mơ đến ngày tháng an nhàn sau

này của mày nữa.”

Chăm Khê ngã trên mặt đất, ngửa mặt lên nhìn Lâm Chính. Tuy bộ dạng hung hăng của Lâm Chính lúc này thật sự không giống với bộ dạng nghiêm nghị đến mức phải quỳ ở trước mặt cô, khóc lóc xin tiền của kiếp trước, nhưng mặt mũi của hắn vẫn là thứ khiến cho Chăm Khê buồn nôn nhất.

Chăm Khê nhìn Lâm Tuệ và Chăm Hàm đang đứng tránh nóng dưới bóng cây, bọn họ quay đầu nhìn về phía bên này, trên mặt đều là ý cười.

Chắc hai người này cũng đang cầu xin ông trời để cho Lâm Chính đánh chết Chăm Khê cô luôn ấy chứ.

Chăm Khê nhắm mắt lại, bò dậy, phúi bụi đất trên người, ngẩng đầu nhìn Lâm Chính hỏi: “Anh nói nhà của ai cơ?”

Chăm Khê nhìn thẳng vào hắn, nhỏ giọng nói: “Tôi tên là Chăm Khê, anh tên là Lâm Chính, rốt cuộc đây là nhà của ai? Ai mới là người ngoài? Nói cái gì mà cho một miếng cơm ăn coi như là bố thí. Tốt nhất anh thử nhìn lại chính mình xem, bây giờ là ai đang nuôi anh? Anh với bố tôi chẳng có chút quan hệ máu mủ nào, anh bây giờ không bị đói chết, đó mới xem như là được bố thí đấy!”

Về mặt Lâm Chính hoàn toàn thay đổi, đưa tay ra muốn tóm lấy Chăm Khê.

Chăm Khê lui về sau mấy bước tránh đi, tiếp theo dùng thanh âm chỉ để cậu ta nghe được, nói: “Tao là con gái ruột của bố tao, ông ấy họ Chăm, tao cũng mang họ Chăm, còn mày thì sao?” Chăm Khê nhìn Lâm Chính, gần từng chữ từng chữ một, “Đồ-con-ghê! Không biết xấu hổ!”

Lâm Chính lập tức xông lên đập vào bụng Chăm Khê một cú rất mạnh, khiến Chăm Khê phải ôm bụng quỳ trên mặt đất. Lâm Chính còn muốn tiếp tục đánh nhưng lại bị những người lớn vây xem xung quanh kéo giết lại.

Lâm Tuệ thấy sự tình có chút không ổn, trong số những người vây xem có rất nhiều người đều quen biết hai vợ chồng bọn họ. Bà ta chui vào từ phía bên ngoài đoàn người đang vây xem, kêu lên một tiếng đầy sợ hãi: “Đan Đan, con làm sao thế?”

Dứt lời, mẹ ta đưa một tay dịu lấy cô, bàn tay còn lại lập tức vòng qua cổ cô hàng che miệng cô lại.

Chăm Khê nghiêng đầu tránh đi, vừa khóc nức nở vừa hô lớn: “Mẹ ơi! Hu hu hu... anh muốn đánh chết con!”

Lâm Tuệ hoảng sợ néo eo cô, nói: “Con nói bây bạ cái gì đấy, anh sao lại đánh con được, đây chỉ là đùa với con thôi.”

“Lâm Tuệ à, con bé đó là ai thế? Tôi chưa nhìn thấy nó bao giờ, sao nó lại gọi cô là mẹ vậy?” Bên cạnh có người hỏi.

Lâm Tuệ còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy trong đám người có người hô lớn: “Chăm Toàn lúc trước có một người vợ, sinh con xong không bao lâu liền chết, đứa bé vẫn luôn ở bên bà ngoại, chắc là con bé này nhì?”

Có người hỏi Chăm Khê: “Cháu bé à, bố của cháu có phải là Chăm Toàn không? Mẹ cháu đâu rồi?”

Trước ánh mắt làm cho người ta sợ hãi của Lâm Tuệ, Chăm Khê yếu ớt mở miệng nói: “Chú biết bố cháu à? Mẹ ruột của cháu đã qua đời rồi.”

Người xung quanh mỗi người một dáng vẻ khác nhau, ánh mắt đều không ngừng dò xét ba người Lâm Tuệ, Chăm Khê với Lâm Chính, có người nói: “Lâm Tuệ à, mẹ con bé tuy đã mất, nhưng dù sao con bé cũng là con gái ruột của lão Chăm, sao cô có thể dung túng con mình đánh nó được?”

Khóe miệng Lâm Tuệ cứng đờ, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Nói cái gì thế? Làm gì có chuyện con bé bị đánh, đó chỉ là anh em nó trêu đùa nhau thôi.”

Lâm Tuệ vừa mới dứt lời, Chăm Khê liền rên thành tiếng: “Mẹ ơi, con đau bụng quá.”

Lâm Tuệ muốn kéo cô đứng thẳng dậy: “Bây giờ chúng ta về nhà.”

Người bên cạnh lập tức nói: “Ấy đừng, nhanh chóng đưa đến bệnh viện xem thử đi, bị đập vào bụng một cú ác như vậy, lỡ tổn thương đến nội tạng thì sao.”

“Làm gì nghiêm trọng đến mức ấy? Trẻ con đùa giỡn nhau thôi mà.” Mẹ ta nói xong, liền túm Chăm Khê kéo đi.

Chăm Khê quay đầu, lấy mu bàn tay mình day mũi một cái thật mạnh, một dòng máu tươi liền chảy từ trong lỗ mũi ra.

Mạch máu ở trong mũi cô rất yếu ớt, lúc này lại đúng là mùa khô hanh, căn bản không chịu nổi cái day mạnh như vậy.

“Chết chết, chảy máu rồi, phải đưa bệnh viện ngay, không thể chậm trễ, không thể chậm trễ được.” Chung quanh có tiếng bác gái nào đó kêu to.

Người đàn ông vừa nãy luôn miệng hỏi Chăm Khê thấy vậy liền gạt Lâm Tuệ ra, ôm lấy Chăm Khê bước đi, vừa đi vừa dặn: “Lão Chăm còn đang đi làm trong nhà máy, mấy người ai đi thông báo cho lão ấy đi.”

Nhờ vào phúc của đám người lớn “nhiệt tình” này, Chăm Khê được đưa vào phòng cấp cứu, kiểm tra tỉ mỉ một phen. Trong quá trình này, Chăm Toàn đã đến rồi.

Bác sĩ đại khái cũng biết chuyện đã xảy ra, trực tiếp vòng qua người Lâm Tuệ, nói với Châm Toàn: “May mà không thương tổn đến nội tạng.”

Lâm Tuệ mới vừa nhẹ nhõm thở phào được một hơi, lại nghe bác sĩ nói tiếp: “Nhưng mà cũng không thể đánh con bé như vậy chứ.”

Bác sĩ lôi Châm Toàn vào trong phòng khám sóc, xốc áo Châm Khê lên, chỉ vào bụng cô nói: “Anh xem đi này!”

Châm Toàn nhìn một cái liền không dám nhìn thêm nữa, trên bụng Châm Khê đã có một mảng bầm tím lớn, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Bác sĩ lại vén ống quần Châm Khê lên, chỉ vào đám máu ứ đọng loang lổ trên chân, nói: “Sao lại có thể đánh trẻ con thành thế này được!”

Nữ bác sĩ mặt mày nghiêm túc, ánh mắt nhìn Châm Toàn sau cặp kính đều ngập tràn ý xem thường, nói: “Thảo nào mọi người đều nói có mẹ kế thì cũng sẽ có bố dượng.”

Châm Toàn cúi đầu, từ tại đến cổ đều đỏ dần lên.

Bác sĩ dặn dò xong, mới để cho Châm Toàn đưa Châm Khê về nhà, trước khi đi còn nói một câu: “Con gái anh còn nhỏ, không chịu được đòn của đứa con trai đang tuổi ăn tuổi lớn, cơ thể đang phát triển như thế đâu. Hôm nay may có mẹ của cô bé ở trên trời phù hộ cho nên không xảy ra chuyện gì, lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.”

Châm Toàn vẫn cúi đầu: “Không có lần sau.”

Châm Khê cuộn lại trong lòng Châm Toàn, sống mũi bắt đầu cay cay. Kiếp trước cô sống ở trong cái nhà này cực kỳ gian nan. Cả ngày phải run sợ mà nhìn ánh mắt của người khác, cực kỳ thiếu thốn cảm giác an toàn, cuối cùng tính tình trở nên yếu đuối, nhút nhát.

Kiếp này, để tương lai không phải chịu ức hiếp và có thể yên tâm đi học, cô mới cố ý khiêu khích Lâm Chính, khiến Lâm Chính đánh cô. Đây là cách làm vô cùng ngu xuẩn, nhưng cô cũng không còn cách nào khác.

Mà so với Lâm Tuệ thì Châm Toàn còn đáng ghê tởm hơn. Kiếp trước, từ lúc cô chào đời cho đến lúc chết, ông ta chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha. Nhưng cô cũng không còn cách nào khác, hiện giờ ở trong cái nhà này cô chỉ có thể dựa vào Châm Toàn. Cô chỉ có thể lợi dụng sự chán ghét của Châm Toàn đối Lâm Chính để đôi lấy chút lòng thương hại nhỏ nhoi của ông ta với mình, và cũng dựa vào đó để có thể đối đầu với Lâm Tuệ.

Đám người lớn thích xen vào chuyện người khác kia hôm năm miệng mười đòi cùng Châm Toàn đưa Châm Khê về nhà, Lâm Tuệ viện đủ loại có ra cũng không thể cản bọn họ.

Cuối cùng Lâm Tuệ đành phải nói với Châm Toàn: “Em đi về chuẩn bị trà nước, lát nữa có nhiều người đến như vậy, sợ không đủ chu đáo.”

Châm Khê biết Lâm Tuệ đang tính toán gì. Mẹ ta muốn trở về nhà trước, dọn dẹp qua căn phòng tồi tàn rách nát của cô, đỡ bị người ta gán cho cái tội danh ngược đãi con chồng.

Nhưng thế giới này sao có thể xoay theo ý của Lâm Tuệ được. Châm Khê dang hai tay về phía Lâm Tuệ, nói: “Mẹ ơi, lưng của bố cứng quá, cọ vào làm bụng con đau, hay là mẹ cõng con đi.”

Lâm Tuệ đứng tại chỗ trừng có một cái, nói: “Lưng của mẹ với bố con có gì khác nhau đâu, con chỉ giòi già mồm thôi.”

Lời này bị người ở chung quanh nghe thấy, liền nói: “Lưng đàn ông vốn cứng rắn hơn, bụng con bé bị con trai cô đập cho một củ ác như vậy, cảm thấy không thoải mái cũng là chuyện bình thường.”

Lâm Tuệ cắn chặt răng, cõng Châm Khê lên. Châm Khê ôm chặt cổ mẹ ta, nói: “Mẹ, đều là lỗi của con, con không nên làm cho anh tức giận. Về nhà rồi, mẹ hỏi anh ấy hộ con, con đã làm sai điều gì, lần sau con nhất định sẽ sửa!”

Bước chân Lâm Tuệ tạm ngừng lại một chút, sau đó mới đáp: “Là do anh con không đúng, về rồi mẹ nhất định sẽ phạt nó thật nặng.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Gặp Chiêu Phá Chiêu

Lâm Chính và Châm Hàm không biết đã đi đâu, trong nhà không có ai cả.

Lâm Tuệ cõng Châm Khê vào phòng ngủ rồi đặt cô xuống giường của Châm Hàm.

Chăm Khê nắm chặt vai áo của mẹ ta, nói: “Mẹ, đây là giường của em mà.”

Lâm Tuệ nói nhỏ: “Hôm nay con ngủ ở chỗ này.”

Mấy bà cô đi theo tràn vào phòng như ong vỡ tổ, họ còn chưa kịp soi mói căn phòng thì đã nghe thấy Chăm Khê nói.

“Mẹ, trên người con toàn là bụi bẩn, đừng để làm bẩn giường của em ấy.” Chăm Khê chỉ vào bên kia tấm ngăn, “Cứ để con về giường của mình đi ạ.”

Cô vừa dứt lời, lập tức có người vòng qua Lâm Tuệ, đi tới phía bên kia của tấm ngăn.

Tiếp đó, một tiếng kêu sợ hãi cùng tràn ngập kinh hãi vang lên: “Ôi trời ạ!”

Người kia vác chân của Chăm Khê ra, nổi giận đùng đùng cầm cái chăn đi tới trước mặt Lâm Tuệ: “Lâm Tuệ, sao cô có thể cho con bé đắp cái này? Cái chăn này còn vắt ra được cả nước đấy, cô là sợ đứa con gái này không bị bệnh nổi đùng không?”

Lâm Tuệ muốn giải thích, nhưng khi đưa tay ra cầm cái chăn, mẹ ta lập tức nói không nên lời.

Chăn đệm của Chăm Khê đều do mẹ ta tự tay chuẩn bị, đương nhiên cũng chả tốt được đến đâu, nhưng cũng không đến nỗi bị gọi là một bà mẹ kế khắc nghiệt. Bây giờ tấm chăn bị biến thành như thế này, chắc chắn là đã bị người ta đổ nước lên rồi.

Chăm Hàm!

Lâm Tuệ nhắm mắt lại, đưa tay xoa đầu Chăm Khê nói: “Con bé này lớn rồi mà vẫn còn đái dầm.”

Chăm Khê thật sự muốn vỗ tay khen ngợi Lâm Tuệ, nhưng đám quần chúng tới đây để hóng chuyện không cho cô cơ hội đó, bọn họ gọi Chăm Toàn vào để chất vấn: “Có phải vì cậu muốn giết con gái cậu không?”

Mặt Chăm Toàn đỏ bừng, Lâm Tuệ hét đường chối cãi. Hơn chục ánh mắt vây chặt lấy hai người bọn họ, như thể đang nhìn Trần Thế Mỹ phiên bản hiện đại vậy.

Không biết thế nào mà việc này lại âm ỉ đến cả hội phụ nữ ở thị trấn. Chủ tịch Hội phụ nữ hăm hở chạy tới quở trách Chăm Toàn một trận, trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Nếu hai người còn tiếp tục ngược đãi con gái nữa thì tôi sẽ trực tiếp nói cho lãnh đạo của cậu biết đấy.”

Liên quan đến kẻ sinh nhai của cả nhà, Chăm Toàn và Lâm Tuệ chỉ biết cúi đầu, cam kết đủ thứ để tiễn đoàn người ra khỏi cửa.

Đóng cửa lại, Chăm Toàn hét lên với Lâm Tuệ: “Có phải cô thấy tôi chẳng có tác dụng gì ở cái nhà này nên mới chà đạp con gái tôi như vậy không? Con của cô thì vừa đánh vừa mắng con gái tôi, còn làm âm ỉ lên đến mức mọi người đều biết, cô còn ngại chưa đủ mất mặt hả?”

Lâm Tuệ bật khóc nức nở, mẹ ta vừa đâm vào ngực Chăm Toàn vừa gào: “Anh là đồ không có lương tâm, trước khi kết hôn, anh đã nói với tôi rằng, sau này sẽ coi Lâm Chính như con trai ruột của mình. Thế mà bây giờ con gái ruột của anh vừa đến là đã không chịu nổi Lâm Chính rồi à? Tôi thấy chúng tôi cũng không nên ở đây để người ta chường mắt nữa, tốt nhất là tôi mang theo Lâm Chính và Chăm Hàm nhảy sông luôn đi, đỡ có người chê bai nói chúng tôi vương vãi người ta.”

Lâm Tuệ làm âm ỉ lên như thế, con giận của Chăm Toàn ngay lập tức yếu đi, giọng điệu nói chuyện với Lâm Tuệ cũng dần bình tĩnh lại, sau đó thì bắt đầu biến thành đồ dành.

Chăm Khê quay lưng lại, xoa cái bụng vẫn còn đau ê ẩm của mình. Vốn cô cũng không trông mong rằng sau chuyện này, Chăm Toàn sẽ hoàn toàn ghét bỏ Lâm Chính và thờ ơ với Lâm Tuệ, dù gì bọn họ cũng đã ở chung với nhau bao nhiêu năm như thế.

Chăm Khê cố ngăn nước mắt không trào ra, cô bị Lâm Chính đánh cho một trận thừa sống thiếu chết chỉ để đòi lấy quyền lợi được đi học và điều kiện sống tốt hơn một chút.

Đứa trẻ không có mẹ chỉ như cây cỏ, cô còn có thể làm gì được?

Các bà cô kia vừa đi, Lâm Tuệ lại náo loạn một trận như vậy khiến việc này coi như xong.

Lát sau Lâm Chính dắt Chăm Hàm cả người đầy bụi bẩn trở về, Chăm Toàn cũng chỉ răn dạy vài câu là thôi. Lâm Chính quay người lại cười đều với Chăm Khê, khiến cô nổi da gà.

Chuyện này chưa xong đâu! Lâm Chính đang cảnh cáo cô.

Nhưng may mà Lâm Tuệ ghi nhớ lời dạy bảo của Chủ tịch Hội phụ nữ nên tối hôm đó đổi cho Chăm Khê một bộ chăn mới. Chăm Toàn thì như đang muốn lấy lòng cô nên mang về cho cô một cái bàn học gỗ mới và một cái đèn bàn.

Cái bàn này tất nhiên không thể so sánh được với cái ở trong phòng của Chăm Hàm, nhưng như thế cũng khiến Chăm Khê hài lòng rồi. Nguyên vọng lớn nhất của cô hiện giờ là có thể yên ổn học bài, buổi tối có thể ngủ một giấc ngon lành.

Nằm trong chăn ấm, cô nghĩ đến chuyện mầu chốt vẫn là phải độc lập về kinh tế.

Cô nghĩ mình phải tiết kiệm được một khoản tiền mà không ai hay biết.

Trước khi đi, bà ngoại cho cô năm trăm tệ, vì không để Lâm Tuệ phát hiện, mỗi ngày cô đều cẩn thận đổi chỗ giấu tiền. Thực ra, khi cô vừa bước chân vào cái nhà này, Lâm tuệ đã mấy lần lấy cớ giúp cô thu dọn đồ đạc để lục soát hành lý của cô. Khi không tìm được gì cả, mẹ ta còn đi hỏi thẳng cô.

“Lúc con đi, bà ngoại con không cho con cái gì sao?”

“Không có ạ.” Châm Khê chớp mắt nói dối.

Đương nhiên Lâm Tuệ không tin, nhưng mẹ ta cũng không có cách nào khác.

Sắp đến thời gian thi để chia lớp đầu vào rồi, mặc kệ Châm Toàn và Lâm Tuệ phản đối như thế nào, cô cũng nhất định phải đi học. Nhưng đi học thì cần phải có tiền, ví dụ như bữa sáng và bữa trưa bắt buộc phải ăn ở trường học, Lâm Tuệ chắc chắn sẽ nghĩ mọi biện pháp để gây khó khăn cho cô.

Làm sao để bí mật kiếm một món tiền lớn quả thực là một chuyện rất đau đầu đối với Châm Khê.

“Chị, chị đã ngủ chưa?” Châm Hàm ở bên vách ngăn bên kia đột nhiên mở miệng hỏi.

Châm Khê không biết nó muốn nói cái gì, đành phải giả vờ như đang rất buồn ngủ mà “hư” một cái.

“Chị mới đến không bao lâu mà bố mẹ đã cãi nhau mấy lần chỉ vì chị rồi đấy.”

Thấy Châm Khê không nói gì cả, Châm Hàm nói tiếp: “Thực ra mẹ rất thương chị. Hôm nay mẹ không mua giày cho anh cũng là vì muốn để tiền kia mua quần áo mới cho chị. Tuy anh không phải là con ruột của bố, nhưng anh ấy cũng là người nhà của chúng ta. Chị không nên nói anh ấy là con ghê, nếu không thì anh ấy cũng sẽ không đánh chị. Ngày mai chị đi xin lỗi anh ấy đi, sau này mọi người vẫn là người một nhà, chúng ta...”

“Em à!” Châm Khê ngắt lời Châm Hàm, “Em nói gì vậy? Chị không biết con ghê là có ý gì. Và lại, anh không đánh chị, ngay cả mẹ cũng nói là chị và anh đang đùa nhau thôi mà. Em không cần nói những lời khiến cả nhà chúng ta không hòa thuận như vậy.” Châm Khê trở mình, trùm chăn kín người rồi nói, “Đi ngủ sớm đi, muộn rồi.”

Không thấy Châm Hàm nói tiếp, Châm Khê yên tâm ngủ thiếp đi trong chiếc chăn ấm áp.

Vài ngày sau, Lâm Tuệ đột nhiên nói muốn dẫn cô đi mua quần áo mới.

Mẹ ta tự mình đưa Châm Khê đi ra ngoài, thân thiết ôm lấy cô, trên đường đi còn ân cần hỏi han này nọ.

Châm Khê thấy mấy người đi đường cứ liên tục nhìn về phía bọn họ thì hiểu ngay mục đích chuyến đi này của Lâm Tuệ.

Khi đi ngang qua cửa hàng hôm trước, chỗ cãi nhau với Lâm Chính, Châm Khê đột nhiên dừng lại.

Lâm Tuệ nhìn thấy biển hiệu của cửa hàng kia thì lông mày nhanh chóng nhíu lại, mẹ ta nói: “Đan Đan, quần áo ở tiệm này rất đắt.”

Châm Khê không để ý đến bà ta, đi thẳng vào bên trong. Cô vòng qua quầy để chào hỏi ông chủ, rồi cầm một đôi giày lên và quay về phía Lâm Tuệ, cười nói: “Mẹ, mẹ nhìn đôi giày này này.”

Lâm Tuệ đi tới nhìn bảng giá nói: “Đan Đan, đôi giày này hơn hai trăm tệ đấy.”

“Nhưng trông rất đẹp mà, đi vào chán chần chán rất dễ chịu.”

Lâm Tuệ liếc sang ông chủ rồi cười khổ nói với Châm Khê: “Đan Đan, một đôi giày hơn hai trăm tệ đối với nhà chúng ta là quá xa xỉ.”

Đúng lúc này, bỗng có mấy người đi vào trong cửa hàng. Họ chào hỏi Lâm Tuệ, nhìn qua có vẻ quan hệ thường ngày của họ và Lâm Tuệ cũng khá tốt. Ánh mắt của bọn họ lập tức chú ý đến Châm Khê, họ hỏi:

“Đây là cô con gái vẫn luôn sống ở quê của anh Châm đó hả.”

“Ừm, vừa mới đưa con bé lên không bao lâu. Nay tôi đưa con bé đi mua sắm, vậy mà con bé lại rất thích đôi giày

này.

Lâm Tuệ vừa lấy ví từ trong túi ra, vừa nói với những người khác: “Bọn trẻ đã thích rồi thì còn làm thế nào được nữa. Chúng ta khổ cực một chút cũng không sao, chứ đâu thể khiến con trẻ thiệt thòi được.”

Nói rồi, bà ta đưa tiền cho ông chủ, miệng còn lẩm bẩm “Đôi giày hơn hai trăm tệ, đủ cho nhà chúng ta dùng khá lâu đấy.”

Giọng bà ta tuy nhỏ nhưng cũng đủ để những người bên cạnh nghe rõ, có người nói với Châm Khê: “Con gái à, mẹ con thương con thật đấy, giày đắt

như vậy mà vẫn mua cho con.” Sau đó người này quay sang nói với Lâm Tuệ, “Cô cũng đừng nuông chiều con bé quá. Trẻ con bây giờ không thể cứ theo ý chúng nó được đâu. Hôm nay muốn một đôi giày hơn hai trăm, ngày mai chưa biết chừng lại muốn thứ gì đắt hơn đấy, cô thật sự mua cho con bé à?”

Lâm Tuệ than thở: “Mấy chị cũng biết rồi đấy, con bé không phải do em đẻ ra, ai cũng nói mẹ kế khắc nghiệt, em đây có làm gì cũng không ổn. Như hôm trước đấy, con bé và anh nó đùa quá tay nên phải vào bệnh viện, ngay lập tức có người nói là em ngược đãi con bé, em phải làm sao bây giờ đây? Em thật sự rất sợ làm gì mà khiến con bé không vui hay không vừa ý là lại có lời đồn nào khó nghe nổi lên.”

Chăm Khê ở sau lưng nghe thấy hết những lời nói này, cô thật phục tính toán của Lâm Tuệ, chỉ cần bỏ ra hơn hai trăm tệ là có thể mua được một cái hình tượng “làm mẹ kế cũng không dễ” ở trước mặt người khác, còn tiện thể nói cho mọi người biết con bé Chăm Khê này là đứa được nuông chiều, khó hầu hạ, là một đứa trẻ ngang bướng nghịch ngợm.

Chăm Khê cầm túi giày nhét vào trong tay Lâm Tuệ, cô nói: “Mẹ! Giày này mẹ mang về cho anh đi.”

Lâm Tuệ liền quay đầu nhìn cô hỏi: “Con có ý gì.”

“Không phải anh rất thích đôi giày này sao ạ? Con không mua quần áo mới nữa, mua giày mới cho anh trước đi ạ.”

Lâm Tuệ vội lấy tay che miệng Chăm Khê: “Con bé này nói bậy gì thế, không phải con thích đôi giày này à, sao lại nói là mua cho anh được?”

Chăm Khê ngửa đầu nhìn bà ta bằng ánh mắt trong trẻo: “Đây chính là đôi giày mà hôm trước anh rất thích.”

Chăm Khê mở hộp giày ra cho Lâm Tuệ nhìn, bên trong là đôi giày da bóng có số đo lớn hơn nhiều so với chân của cô.

Lâm Tuệ không nhớ rõ đôi giày mà mấy ngày trước Lâm Chính thích có phải là đôi này hay không, nhưng bà ta biết rằng đây chắc chắn không phải là đôi giày mà Chăm Khê vừa cầm lên. Đôi giày này rõ ràng là giày của con trai, nếu vừa rồi bà ta nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Chăm Khê mua.

“Không phải con cầm nhầm giày đấy chứ, con cũng đâu biết số giày của anh đâu.”

Lâm Tuệ muốn bảo ông chủ đổi đôi khác, nhưng Chăm Khê lại cười rất tươi nói: “Con biết chứ, hôm nay trước khi ra ngoài con đã lên xem đôi giày mà anh thường xuyên đi rồi, chính là số giày này.”

Ông chủ cười nhẹ nhàng: “Đúng là đôi giày này đấy. Ngày hôm đó, cô bé này bị cậu con trai đến xem giày đánh ở cửa, hóa ra đây là anh của cô bé à. Bị đánh như vậy mà vẫn muốn mua giày cho anh, cô con gái này của cô đúng là đứa trẻ hiếu chuyện.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ngoài Ý Muốn

Biết ông chủ không cho trả lại giày, Lâm Tuệ bực mình kéo Chăm Khê bỏ đi.

Chăm Khê cười hỏi bà ta: “Mẹ, chắc là anh sẽ thích đôi giày này lắm, sau này anh ấy sẽ không giận con nữa đâu nhì.”

Lâm Tuệ cúi đầu nhìn Chăm Khê, trên mặt bà ta không hề mỉm cười nhưng vẫn xoa đầu Chăm Khê và thân thiết nói: “Con bé này, lần sau đừng tự ý làm như vậy nữa.”

Hôm nay đúng vào ngày họp chợ của thị trấn, Lâm Tuệ dắt Chăm Khê chen chúc qua đám người, Chăm Khê bồng hất tay bà ta ra, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Cô muốn đi xung quanh nhìn xem có tìm được cơ hội kiếm tiền nào không.

Cô sống ở thị trấn này bốn năm, kiếp trước sau khi bị người nhà đuổi ra ngoài, cô vẫn luôn đi lang thang quanh đây, cho nên cô biết rõ nơi này hơn ai hết.

Xuyên qua con hẻm nhỏ, băng qua đường, ngay cả cái nhà máy gia công da mà kiếp trước cô đã làm việc hai năm mà cô cũng không vào nhìn lấy một lần. Gương mặt cay nghiệt của ông chủ nơi đó vẫn luôn là một trong những hình ảnh sâu sắc trong ký ức mà cô ghét nhất.

Quanh đi quẩn lại, cô vẫn quay về chỗ đã chia tay với Lâm Tuệ, phiên chợ đã tan, trên mặt đường ngoại trừ rác rưởi thì không còn thứ gì khác.

Cô vừa định đi về nhà, bỗng nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại thì thấy đó là bà chủ của cửa hàng bán đồ lưu niệm.

Bà ấy đang ngoắc tay với cô, còn gọi cô là “bé à”.

Chăm Khê đi về phía bà chủ cửa hàng kia và hỏi: “Cô gọi cháu có chuyện gì ạ?”

“Đi thấy cháu đi loanh quanh ở gần đây lâu rồi, có phải bị lạc đường không?”

Không chờ Chăm Khê trả lời, bà ấy đã nói: “Hay là không muốn trở về.”

Chăm Khê ngẩng phắt đầu lên, nhìn bà chủ cửa hàng với ánh mắt đầy nghi ngờ. Bà ấy cũng cúi đầu nhìn Chăm Khê và nói: “Hôm đó, đi nhìn thấy cháu bị đánh ở ngay trước cửa tiệm nhà đi. Vừa rồi cháu đi cùng mẹ mua giày, đi cũng ngồi ăn cơm ở ngay bên cạnh.”

Chăm Khê liếc nhìn bà ấy rồi xoay người bỏ đi, bà ấy liền giữ tay cô lại: “Dù không có ác ý gì đâu, chỉ là nhìn thấy cháu đáng thương quá thôi.”

Chăm Khê muốn dùng sức hất tay bà ấy ra, nhưng không thành công. Bà ấy ngẩng đầu nhìn lên trời rồi lại cúi xuống, nước mắt cứ thế tuôn ra.

Bà vuốt ve mái tóc của Chăm Khê: “Nếu con gái đi mà không mất thì giờ nó cũng lớn bằng cháu rồi.”

Vì câu nói này mà Chăm Khê không giãy giụa nữa, cứ để mặc bà ấy kéo mình vào trong cửa hàng, nhận cốc nước và miếng bánh ngọt mà bà ấy đưa cho.

Chăm Khê đói bụng suốt một ngày nên nhìn miếng bánh ngọt không chớp mắt, cô hòng nuốt ực một cái.

Vị bà chủ kia bật cười: “Ăn đi, đi không hại cháu đâu.”

Thấy Chăm Khê không động đậy, bà ấy lại nói tiếp: “Nếu tính ra thì đi cũng biết Lâm Tuệ được mười năm rồi. Mẹ ruột của cháu trước kia là bạn học cùng lớp với dì, năm đó khi cô ấy qua đời, dì cũng đi viếng. Cái cô Lâm Tuệ này người khác không biết chứ dì thì biết rất rõ, vừa ham hư vinh vừa cay nghiệt, mẹ ruột của cháu và cháu vẫn luôn là cái gai trong lòng cô ta, bình thường chắc chắn cô ta sẽ không đối xử tốt với cháu. Nếu không tìm thấy cháu, cô ta chắc cũng sẽ chẳng đi tìm mà về nhà luôn, có khi cô ta còn ước gì cháu bị bọn buôn người bắt đi luôn ấy chứ.”

Nói đến đây, bà ấy đột nhiên dừng câu chuyện và đưa tay lên lau nước mắt, sau đó bà lại đưa miếng bánh ngọt đến trước mặt Chăm Khê: “Bọn họ chắc chắn sẽ không chờ cháu về ăn cơm đâu, giờ mà cháu không ăn là sẽ bị đói đến

mai đây.”

Trong lòng Chăm Khê cũng hiểu, với tính tình của Lâm Tuệ, cô mà về nhà lúc này thì chắc chẳng còn gì để ăn.

Chắc chắn bà ta sẽ giấu hết những đồ có thể ăn được đi, có khi còn sai cô đi rửa bát nữa ấy chứ.

Nghĩ như vậy nên Chăm Khê ăn từng miếng bánh ngọt vào bụng.

“Còn muốn ăn nữa không?” Bà ấy hỏi cô.

Chăm Khê lắc đầu.

Bà ấy xoa đầu cô và nói: “Cháu thật đáng thương, mẹ ruột mất sớm, cha ruột thì nhu nhược, mẹ kế lại là một người lòng dạ ác độc. Lúc trước chẳng phải cháu vẫn luôn sống ở quê sao, vì sao lại muốn lên đây?”

“Để đi học ạ.”

“Lâm Tuệ sẽ cho cháu đi học sao?” Bà ấy có hơi ngạc nhiên.

“Không cho ạ.”

Bà ấy lại vươn tay ra vuốt đầu cô, miệng lặp lại hai chữ “đáng thương, sau đó nói: “Có muốn đi gọi cho bà ngoại cháu, để bà đón cháu về không?”

Chăm Khê lập tức đứng lên, nhìn thẳng vào bà ấy và nói rõ ràng từng chữ một: “Cháu-muốn-đi-học!”

Người phụ nữ kia thờ dài, vỗ lên vai cô nói: “Sau này có chuyện gì khó khăn cứ đến tìm dì. Chuyện lớn đi không giúp được, nhưng nếu đói bụng hoặc không về nhà được thì cứ tới tìm dì, chỗ của dì tuy nhỏ nhưng cũng vẫn có cái để cho cháu ăn.”

Chăm Khê gật đầu, trong lòng rất cảm kích người phụ nữ này. Cô có thể cảm nhận được, người phụ nữ xa lạ này không có ác ý đối với cô. Dù gì thì đúng như bà ấy đã nói, bản thân cô đã thấm đến mức không thể thấm hơn được nữa rồi. Có soi bằng kính lúp cũng không tìm ra được thứ gì ở cô khiến đối phương có thể dễ mất tới, có khi bị bọn buôn người bán lên núi sống vẫn còn tốt hơn so với hiện tại ấy chứ.

Ra khỏi cửa, Chăm Khê nhìn lướt qua cửa hàng này.

Cửa hàng này mở rất lâu rồi. Trong ấn tượng của cô, lúc trước khi có chết, mặt tiền của cửa hàng này còn lớn hơn nhiều so với hiện tại. Cửa hàng này được mở ở gần trường cấp hai số 7, vì có nhiều học sinh nên việc buôn bán vẫn luôn rất tốt.

Chăm Khê nhìn thấy một bức tượng đất sét vẫn chưa hoàn thành ở trên bàn và một số dây lụa làm thành kẹp tóc, bèn thuận miệng hỏi: “Đi bán đồ thủ công ạ?”

Người phụ nữ nhìn theo ánh mắt của Chăm Khê: “Đúng vậy. Học sinh bây giờ thích mấy món đồ mới lạ lắm, còn phải là loại có một không hai nữa cơ. Chi phí làm đồ thủ công thấp, giá bán lại lãi hơn một chút so với đồ bán buôn.”

Trong đầu Chăm Khê chợt hiện ra rất nhiều ký ức ở kiếp trước. Sau khi trở thành thành viên của nhóm Thiếu Nữ Cầu Vồng, cứ hai năm công ty sẽ tổ chức một cuộc bình chọn xem mức độ được yêu thích của các thành viên. Vì muốn giành nhiều phiếu mà tất cả mọi người đều nghĩ đủ mọi cách để mình trở nên nổi bật. Chăm Khê có vốn đầu óc chậm chạp, không nghĩ ra được thứ gì độc đáo, thêm vào đó, cô cũng không có tiền để làm ra những thứ thu hút mắt người khác, nên chỉ có thể làm vài món đồ thủ công để tặng cho các fan hâm mộ.

Cô làm một ít kẹp tóc xinh xắn, còn dùng sợi len xấu thành móc chìa khóa, khắc vài con dấu có họa tiết đáng yêu lên... đều là những thứ đồ chơi rẻ tiền cả, nhưng lại giúp cô có được lời khen là biết quan tâm đến người hâm mộ.

Chăm Hàm còn vì chuyện này mà mĩa mai cô, nói cô chỉ biết a dua nịnh nọt, trong bình thường ngu ngốc vụng về là thế, hóa ra đầu óc đều dùng để lấy lòng fan hâm mộ.

Lúc này, nhìn thấy những thứ đồ quen thuộc kia, trong đầu Chăm Khê liền nảy ra sáng kiến.

“Dù có muốn thuê người không ạ?” Chăm Khê hỏi.

“Sao vậy? Cháu muốn làm thuê à? Cái cửa hàng nhỏ này của dì chỉ cần mình dì trông là được rồi.”

Chăm Khê chỉ vào những nguyên vật liệu kia: “Cháu sẽ giúp dì làm những món đồ kia, dì trả công cho cháu là được.”

Người phụ nữ rất ngạc nhiên: “Cháu biết làm?”

Chăm Khê đi đến trước bàn làm việc rồi ngồi xuống cầm một cái kẹp tóc và một đoạn dây lụa lên.

Người phụ nữ kia cứ như vậy đứng nhìn bàn tay của Chăm Khê thoăn thoắt kéo dây lụa và thắt nút, chỉ mấy phút sau, một chiếc kẹp tóc nơ bướm đã thành hình.

Bà nâng chiếc kẹp tóc trong tay lên xem, so sánh với cái mình tự làm, rồi lại so sánh với mấy món đồ bán buôn, liền khen ngợi: “Tay nghề của cháu tốt thật đấy, không hề có cảm giác bị thô khi làm thủ công, có khi còn tinh tế hơn cả đồ sản xuất theo dây chuyền trong nhà máy ấy chứ.”

Chăm Khê cười ngượng ngùng, trong đầu thì nghĩ “lại chẳng”. Kiếp trước, mỗi lần không có sự kiện, cô lại chôn chân cả ngày trong ký túc xá để nghiên cứu mấy thứ này.

“Cái kẹp tóc này ít nhất có thể bán được năm tệ, trừ đi chi phí nguyên vật liệu, dì cho cháu một tệ tiền công được không?”

Chăm Khê gật nhẹ, người phụ nữ kia đưa luôn cho cô hai tệ.

“Cho cháu thêm một tệ nữa. Thứ này cháu có thể làm được bao nhiêu? Một ngày khoảng hai ba mươi cái có được không?”

“Được chứ ạ.”

Làm thứ này mà quen tay rồi thì không hề khó khăn, mấu chốt là ở kỹ thuật và hình dáng muốn tượng trưng trong đầu. Vì thế mà Chăm Khê cũng không sợ người khác học được. Trong đầu cô có hàng nghìn bản thiết kế các loại kẹp tóc và móc chìa khóa nhỏ như thế này, đều là kiểu thời thượng của mười năm sau cả. Những người thời này, dù có kỹ thuật thì cũng khó mà bắt chước được.

Cầm hai tệ đó, Chăm Khê mua hai miếng bánh hấp ở quán ven đường, sau đó đi về nhà.

Người mở cửa là Lâm Chính, vừa trông thấy mặt của cô đã mở miệng kêu than: “Mày còn biết về nhà à?” Sau đó lại cúi người nói thầm với cô một câu, “Con chết tiệt, sao mày không bị bọn buôn người bắt cóc luôn đi? Hay là mày bản với xấu quá nên ngay cả bọn buôn người cũng không thèm.”

Chăm Khê cười gật đầu: “Đúng vậy ạ, Chăm Hàm xinh đẹp thế kia, mọi người phải trông em ấy thật kỹ vào.”

Lâm Chính giơ tay lên muốn tát vào mặt Chăm Khê. Chăm Khê cũng không tránh né, chỉ yên lặng nhìn cậu ta.

Lâm Chính bỗng cảm thấy ánh mắt của con bé ở trước mặt mình thật đáng sợ, khiến nó không thể nào hạ tay xuống được.

Lúc này, Chăm Toàn nổi giận đùng đùng đi từ trong nhà ra, ông ta chỉ vào cô mà mắng: “Mày đi chết ở đâu đấy? Mày không để mắt đến một cái là chạy biến đi luôn, mày có biết mẹ mày tìm mày bao lâu rồi không? Bà ấy lo lắng đến mức còn chưa ăn cơm tối kia kìa.”

Chăm Khê có cảm giác tay chân mình như run lên, trái tim trĩu xuống, trước mắt tối sầm. Cô khóc thút tha thút thít, nói: “Bố, con xin lỗi... Ở phiên chợ có

nhiều người quá, con bị người ta đẩy đi xa khỏi mẹ... Con cũng không biết đường về nhà nên cứ đi thẳng theo đường lớn, chẳng biết đến chỗ nào, nếu không nhờ có người quen nhìn thấy thì con cũng không biết hiện giờ mình đang ở đâu nữa.”

Chăm Khê vừa khóc vừa lấy từ trong túi ra miếng bánh ngọt hấp mua trên đường. Cô giơ bánh đến trước mặt Chăm Toàn và nói: “Bố, bố đừng giận nữa, trên đường con có mua cho bố món bánh hấp mà bố thích ăn nhất này.”

“Con lấy tiền ở đâu ra?”

Chăm Khê ngẩng đầu lên thấy Lâm Tuệ đang tựa bên khung cửa nhìn cô, ánh mắt bà ta đen kịt trông rất đáng sợ, như thể muốn hút luôn cổ vào trong đó.

“Trên đường đi con nhặt được một tệ.” Chăm Khê lật túi quần, lấy ra hai hào đưa cho Chăm Toàn, “Bánh hấp có tám hào thôi.”

Chăm Toàn thấy bên trong túi quần của Chăm Khê thủng lỗ chỗ, ổng quần lại bên thấp bên cao, áo thì xỏ lỏng hết cả, ông ta quay lại hỏi Lâm Tuệ: “Không phải bảo hôm nay đưa nó đi mua quần áo à? Sao còn ăn mặc như thế này?”

“Con bé bị lạc còn gì?” Lâm Tuệ đáp lại.

“Con bảo mẹ lấy tiền mua quần áo cho con để mua giày đá bóng cho anh rồi ạ.”

Chăm Khê làm như không nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của Lâm Tuệ đang bắn về phía mình. Cô quay người nhìn xuống chân của Lâm Chính hỏi: “Anh, anh thích đôi giày mới này không? Em đã bảo với mẹ rồi mà, đôi giày tận hơn hai trăm tệ, sao có thể không thoải mái được.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Giáo Viên Tới Nhà

Chăm Khê níu chặt lấy tay của Lâm Chính, vừa khóc vừa nói: “Anh à, anh đừng giận em nữa. Hôm trước anh nói vì em đến nên trong nhà mới không có tiền mua giày cho anh, hôm nay em bảo mẹ mua giày cho anh rồi. Anh đừng giận em nữa, sau này đừng đánh em nữa nhé.”

Lâm Chính nhanh chóng hất tay cô ra, lùi về sau mấy bước rồi chỉ vào cô mà hét: “Mày nói linh tinh cái gì thế? Tao bảo mày mua giày cho tao lúc nào?”

“Là tự em muốn mua cho anh đấy.” Chăm Khê khóc lóc.

Chăm Toàn sầm mặt lại, ông ta nhìn thẳng vào Lâm Tuệ hỏi: “Đôi giày này hơn hai trăm tệ?”

Lâm Tuệ ấp úng không biết nói thế nào, Chăm Khê lấy hóa đơn mua giày từ trong túi ra đưa cho Chăm Toàn.

“Anh rất thích đôi giày này ạ, hôm trước vừa trông thấy đã nài ni bảo mẹ mua cho rồi.”

Chăm Toàn đưa hóa đơn mua giày cho Lâm Tuệ: “Dem đôi giày này để trả lại đi.”

“Trả cái gì mà trả, con đã đi nó rồi, lát nữa con còn phải đi đá bóng nữa.” Lâm Chính kêu ầm lên.

“Đôi giày này quá đắt, trả lại!” Chăm Toàn nói rất nghiêm túc.

“Không trả! Đôi giày này vốn là của con.” Lâm Chính mạnh mẽ.

“Em gái con còn chưa có quần áo từ tẻ để mặc kia kia, con còn định đi đôi giày hơn hai trăm tệ?” Chăm Toàn hỏi.

“Đó là vì nó nghèo kiệt xác, liên quan gì đến con?”

Ngón tay Chăm Toàn đang chỉ vào Lâm Chính run rẩy, tiếng nói của ông ta như được phát ra từ lồng ngực: “Mày cút đi cho tao!”

“Nếu hôm nay đôi giày này là mua cho Chăm Hàm ông sẽ bắt nó trả lại ư? Nói trắng ra chẳng phải là vì tôi không phải là con ruột của ông sao!”

Quảng lại câu này xong, Lâm Chính đóng sập cửa bỏ đi.

Chăm Toàn chỉ vào cửa rồi nhìn Lâm Tuệ, nói: “Cô xem con cô nói cái gì đi?”

Lâm Tuệ đưa tay lau nước mắt: “Con nó uất ức cũng không được sao? Chỉ là một đôi giày thôi mà, đi vào chân nó thì lãng phí à? Châm Toàn, tôi thực sự là đã nhìn nhầm anh rồi, ngay cả đôi giày mới anh cũng không nỡ để con trai tôi đi, lúc đầu đúng là tôi mắt mù mới lấy anh.”

Nói xong, bà ta khóc lóc chạy về phòng, Châm Toàn xoa hai tay vào với nhau rồi cũng đuổi theo, chỉ để lại một mình Châm Khê đứng ở phòng khách.

Châm Hàm đứng ở cửa phòng ngủ nhìn cô với ánh mắt đầy ân ý, nó nói: “Chị, bố mẹ lại cãi nhau vì chị, chị đúng là không hiểu chuyện.”

Châm Khê liếc Châm Hàm rồi xoay người đi vào phòng bếp.

Đúng là chẳng còn gì để ăn cả, Lâm Tuệ đã giấu hết tất cả những thứ có thể ăn được đi rồi, bà ta quyết tâm để cô bị đói.

Nửa đêm Lâm Chính mới về nhà, vì bị đói nên Châm Khê vẫn không ngủ được, cô nghe thấy Lâm Tuệ đang thì thầm nói chuyện với Lâm Chính.

Châm Hàm đang ngủ say, tiếng làm bánh vẫn còn. Châm Khê đi chân trần xuống giường, cô mò mẫm trong bóng tối đi tới chỗ cửa, xuyên qua khe hở nhỏ, cô nhìn thấy Lâm Tuệ và Lâm Chính đang ngồi nói chuyện trên ghế sofa.

Lâm Chính nói: “Con ranh kia đúng là đùa chuyên gây họa. Trước khi nó đến, dù mẹ có mua cho con đồ đắt hơn nữa bố cũng không nổi giận.”

Lâm Tuệ bảo: “Nó chẳng khác gì bà mẹ của nó cả, lúc còn sống chỉ chuyên làm người ta ghét.”

Lâm Chính tiếp: “Hay là con tìm đám anh em cho nó một trận, để nó mau cút về quê.”

Lâm Tuệ phản đối: “Không được, hiện giờ mấy đồng nghiệp trong xưởng của bố con đều nhìn chằm chằm vào nhà ta. Nếu con bé kia có chuyện gì thì công việc của bố con sẽ gặp khó khăn.”

Lâm Chính nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Con thật sự không thể chịu đựng được con khốn kia thêm một ngày nào nữa.”

Lâm Tuệ vỗ vai Lâm Chính: “Con yên tâm, chờ qua cuộc thi đầu vào, mẹ sẽ để nó đến thị trấn X làm công kiếm tiền. Mẹ sẽ bảo nó kiếm tiền cho con và Hàm Hàm đi học, đến lúc đó nhà ta dư dả rồi, con muốn mua cái gì mẹ sẽ mua cho con hết.”

Lâm Chính nói: “Con ranh kia sẽ đồng ý à? Nếu nó trốn về thì làm sao bây giờ?”

Lâm Tuệ nói: “Mẹ bảo nó đi thì nó phải đi, muốn đi hay không cũng không phải do nó mà được, cả đời này nó cũng đừng nghĩ đến chuyện trở về nữa. Nếu có một ngày nó thật sự trốn về thì bố con cũng không để nó vào cửa đâu. Bố con là người sĩ diện, tuyệt đối sẽ không chấp nhận chuyện có một đứa con gái làm đi để người khác đâm chọc ông ấy đâu.”

Châm Khê vừa nghe đến chữ “làm đi” thì toàn bộ đầu óc cô lập tức nổ tung!

Lâm Tuệ biết!

Bà ta biết khi đến thị trấn X thì cô sẽ phải làm cái gì!

Ngay từ đầu, chuyện đi xưởng may học nghề đều là kế nguy trang của bà ta. Mục đích chính của bà ta là muốn đưa cô vào vòng xoáy ăn người kia mà không ai hay biết. Để có dùng tiền bán thân cho Lâm Chính và Châm Hàm đi học, và cũng để Châm Toàn hoàn toàn từ bỏ cô, để người mẹ đã chết cũng phải cảm thấy hổ thẹn vì cô.

Đúng là giết người không chớp mắt!

Tâm địa Lâm Tuệ quả nhiên là độc ác!

Kiếp trước vì có bà ngoại kíp thời gian nên cô mới thoát được kế hoạch thâm độc của bà ta. Nhưng kiếp này thì sao, có phải làm thế nào mới có thể tránh được đây?

Châm Khê vịn vào tường, lê từng bước về tới giường của mình. Cô kéo chăn lên che kín người, nhưng dù như thế cô vẫn cảm thấy rét run, cả người run lẩy bẩy.

Cô đang nghĩ, có phải kiếp trước cô từng đập nát mộ tổ của nhà Lâm Tuệ hay không, nên mới khiến Lâm Tuệ và Châm Hàm muốn giày vò cô như vậy.

Vẫn còn may, tất cả đã quay lại như cũ, cô vẫn còn sống, Châm Hàm vẫn chưa lớn lên, mọi thứ còn kíp.

Đến giờ cơm trưa hôm sau, Châm Khê nói với Lâm Tuệ là mình muốn đi ra ngoài một lúc.

Lâm Tuệ còn ước gì cô cả ngày lêu lổng ở bên ngoài, không có thời gian ôn tập, nên đồng ý ngay.

Châm Khê đi vòng quanh trên đường hơn nửa tiếng mới lặng lẽ đi vào cửa hàng lưu niệm.

Bà chủ nói mình họ Từ, và bảo Châm Khê cứ gọi mình là dì Từ.

Hôm nay Châm Khê vừa đến, di Từ nói cho cô biết, chiếc kẹp tóc hôm qua cô làm đã được bán, di ấy đã chuẩn bị xong hết các nguyên vật liệu rồi. Châm Khê nói là không muốn quá lộ liễu, thế là di Từ chuyển bàn làm việc vào trong phòng nghỉ và khóa cửa lại, để mặc Châm Khê muốn làm gì thì làm ở bên trong.

Một buổi chiều, Châm Khê làm được mười tám cái kẹp tóc, và nhận mười tám tệ tiền công của di Từ. Châm Khê lo lắng Lâm Tuệ sẽ lục lợi đồ của cô nên cô bèn đem tiền gửi ở chỗ di Từ.

Lúc ăn cơm tối cô mới về đến nhà, Lâm Tuệ cũng không nói năng câu nào. Châm Hàm và Lâm Chính coi cô như người vô hình, chẳng nói gì với cô cả, chỉ có Châm Toàn là nói với cô.

“Con mới đến đây không bao lâu, nên đi ra ngoài chơi với mấy đứa trẻ cùng tuổi nhiều hơn, như thế mới hoạt bát được.”

Châm Khê không đáp lời, chẳng có cha mẹ nhà ai lại khuyên con mình suốt ngày lông nhông ra ngoài chơi vào thời gian trước khi thi cả. Xét cho cùng thì Châm Toàn cũng nghĩ y hệt như Lâm Tuệ, không muốn cho cô đi học.

Liên tiếp mấy ngày sau, các buổi chiều Châm Khê đều đến làm việc trong phòng nghỉ của cửa hàng, tiền công cô nhận được mấy ngày nay và năm trăm tệ mà bà ngoại cho lúc trước, Châm Khê đều đưa cho di Từ.

Không phải cô hoàn toàn tin tưởng di ấy, mà vì cô thực sự không còn biện pháp nào khác. Không chỉ có Lâm Tuệ, bây giờ đến cả Châm Hàm cũng suốt ngày lục lợi đồ đạc của cô, cô không giấu số tiền này đi thì không xong.

Hôm nay xong việc, Châm Khê mới nói với di Từ.

“Hai ngày nữa cháu không đến được ạ.”

“Sao thế? Trong nhà có việc à?”

Châm Khê cố nén xúc động trong lòng, “Vâng, trong nhà có việc ạ.”

Sáng nay, lúc cô xé lịch mới đột nhiên nhớ ra một chuyện, hình như là hai ngày tới, các giáo viên tiểu học trong thôn sẽ đến thăm hỏi các gia đình.

Châm Khê nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ cách làm thế nào để tối đa hóa hiệu quả của chuyến thăm này. Cô lại một lần nữa đổ nước vào tắm chân đang khô ráo, sau đó cời trần nằm vào bên trong, sau một đêm thì thành công bị cảm lạnh.

Cô lệ tắm thân nóng rẫy mà nghe theo sự sai bảo của Lâm Tuệ, đi nấu com giặt quần áo, sau đó quỳ trên đất để lau sàn.

Khi giáo viên đến thăm hỏi các gia đình đẩy cửa ra, hình ảnh đập vào mắt cô ấy là thân thể yếu ớt của Châm Khê đang quỳ trên mặt đất.

“Đan Đan!” Cô giáo đeo một cặp kính dày cộp kính ngặc kêu lên.

“Cô Lý? Sao cô lại tới đây.”

Châm Khê từ dưới đất đứng lên, cơ thể hơi lão đảo rồi lại ngã xuống đất.

Cô giáo ôm cô vào lòng, đưa tay sờ lên trán cô và kêu lên: “Sao người em lại nóng như vậy?”

Châm Khê sờ lên trán mình, nói một cách yếu ớt: “Thế ạ? Em không để ý.”

Cô giáo Lý ôm Châm Khê đi ra ngoài, trước khi đi cô ấy còn trừng mắt với Lâm Tuệ, nói: “Con bé bị sốt như thế này rồi mà chị còn bắt nó quỳ lau sàn nhà, chị thật độc ác.”

Châm Khê dựa đầu vào trong lòng của cô giáo, ngửi hương vị ấm áp của xà phòng cùng nắng, đầu óc cô hơi mơ hồ, rất muốn cứ thế ngủ luôn.

Nhưng cô không thể ngủ, cô còn có rất nhiều chuyện muốn nói với cô giáo. Cô đành liếc căn đầu lười của mình, để đầu óc mơ hồ của mình tỉnh táo lại.

Cô giáo đưa cô đến bệnh viện, sau đó nói với cô rằng: “Cố lên thị trấn làm việc, bà ngoại của em biết nên nhờ có tới thăm em. Bây giờ em như thế này thì cô biết về ăn nói với bà ngoại em như thế nào?”

Lâm Tuệ đứng ở bên cạnh, cười nói với cô giáo: “Cô giáo đến thăm hỏi các gia đình sao không gọi báo trước một tiếng.”

“Gọi báo trước để anh chị chuẩn bị sẵn sàng đối phó sao? Nếu không tới bất ngờ thì làm sao tôi biết hai anh chị ngược đãi con bé như thế.”

Lâm Tuệ còn muốn giải thích, nhưng cô giáo đã cướp lời bà ta: “Chị gọi bố của Đan Đan về đây, để tôi nói chuyện với anh ấy.”

Lâm Tuệ không làm gì cả, chỉ nói: “Bố của Đan Đan còn đang làm việc, có lời gì cô giáo cứ nói với tôi đi.”

Cô giáo lập tức nổi giận, đứng dậy nhìn thẳng vào Lâm Tuệ: “Có phải chị thấy tôi là người từ trong thôn tới nên xem thường tôi phải không? Tôi nói cho chị biết, tôi tốt nghiệp đại học hần hoi đấy. Tôi được cử xuống thôn dạy mà thôi. Bạn học của tôi làm việc ở khắp mọi nơi, chị có muốn tôi tới thẳng đồn

công an tố cáo hai vợ chồng anh chị ngược đãi trẻ em không?”

Lâm Tuệ nghe thế, vội vàng chạy ra ngoài gọi điện cho Chăm Toàn.

Cô giáo cầm tay Chăm Khê an ủi: “Em đừng sợ, đã có cô ở đây rồi, có uất ức gì em cứ nói cho cô biết, cô sẽ bảo vệ em.

Chăm Khê cắn chặt môi, nghiêng đầu khóc nức lên.

Cô giáo xoa đầu cô: “Sao lại khóc nêe rồi? Lúc trước ở trong thôn, cả ngày đánh nhau với bọn con trai cũng không thấy khóc mà. Giờ sắp lên cấp hai rồi, mấy ngày nghỉ vừa rồi đã chuẩn bị gì chưa?”

Chăm Khê hít một hơi thật sâu rồi nói: “Mẹ nói nếu em vào được lớp chọn thì mới cho đi học, còn không thì phải sang thị trấn bên cạnh làm công.”

Bàn tay cô giáo đang xoa đầu cô bỗng dừng lại, nhưng giọng điệu của vẫn cố tỏ ra thoải mái: “Bà ấy nói không tính. Bây giờ đang bắt buộc phổ cập giáo dục, không ai có quyền bắt em không được đi học cả. Em cứ chuẩn bị bài vở cẩn thận, cho dù không thi đỗ lớp chọn cũng vẫn được đi học.”

“Cô ơi, em buồn ngủ.” Chăm Khê nói.

Cô giáo xoa mặt của cô, “Em ngủ đi, không có việc gì đâu, có cô ở đây rồi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chăm Hàm Lấy Lòng

Cô Lý đợi một lúc lâu mới thấy Chăm Toàn đến. Trong lúc chờ đợi, cô ấy nghe y tá đến thay bình truyền nói chuyện của vài ngày trước, nghe xong, cô ấy càng tức giận hơn.

Chăm Toàn tươi cười bắt tay với cô giáo, cô ấy liền nói thẳng luôn vào vấn đề.

“Tôi nghe Đan Đan nói, nếu con bé không thi đỗ lớp chọn thì anh chị sẽ không cho con bé đi học?”

Chăm Toàn liếc Lâm Tuệ, rồi xoa hai tay vào nhau, nói: “Có lẽ cô giáo không biết, điều kiện kinh tế nhà chúng tôi thực sự không dư dả gì, con bé Đan Đan thì...”

“Bà ngoại của Đan Đan có biết việc này không?” Cô giáo ngắt lời giải thích của Chăm Toàn.

“Trước đó chúng tôi đã bàn bạc qua với bà ngoại của Đan Đan rồi.” Lâm Tuệ tiếp lời.

“Nói linh tinh!” Cô giáo gắt lên, hấp dẫn vô số ánh mắt xung quanh.

“Nếu bà ngoại Đan Đan mà biết hai vợ chồng anh chị không cho Đan Đan đi học thì làm sao có thể đưa Đan Đan đến chỗ hai người được?”

“Không phải không cho Đan Đan đi học, chúng tôi chỉ nói là...” Lâm Tuệ nhìn cô giáo Lý, trong mắt tràn đầy sự khó xử.

“Chỉ nói là không thi đậu vào lớp chọn thì không cho đi học nữa?” Cô Lý nở nụ cười, “Hai người thử đi hỏi xung quanh xem, những phụ huynh cho con đi học thêm, bọn họ có dám vỗ ngực cam đoan là con nhà mình nhất định có thể thi đỗ vào lớp chọn của trường số 7 không?”

Lâm Tuệ và Chăm Toàn quay ra nhìn nhau, không ai dám nói câu nào, cô giáo Lý nhìn chăm chăm Chăm Toàn.

“Anh có biết phổ cập giáo dục là bắt buộc không. Cho dù Đan Đan có thi được vào lớp chọn hay không thì con bé cũng phải được đi học. Hai người không cho nó đi học tức là phạm pháp!”

Chăm Toàn nghe thấy hai chữ phạm pháp thì cả người co rúm lại, ông ta nói: “Làm sao có thể phạm pháp được? Con của chúng tôi, đi học hay không, chẳng lẽ chúng tôi không được quyết sao?”

“Đúng, hai người không quyết được. Hôm nay tôi nói cho anh chị biết, ngày khai giảng tôi sẽ đến trường học kiểm tra, nếu Đan Đan không được đi học, tôi sẽ lên thẳng bộ giáo dục để nói ra lý lẽ đấy.”

“Làm phiền cô giáo rồi. Cô yên tâm, cho dù tôi có phải đi bán máu, bán thân cũng sẽ cho Đan Đan đi học.”

Giọng nói của Lâm Tuệ đột nhiên cao hẳn lên, những người xung quanh đều nghe thấy lời nói của bà ta. Ánh mắt họ đảo quanh ba người, như muốn tìm tòi ra được thứ gì đó khác thường.

Cô giáo Lý hít vào một hơi thật sâu, cô nói: “Tuy từ nhỏ Đan Đan đã không có mẹ, lớn lên bên cạnh bà ngoại, nhưng cũng chưa từng phải chịu khổ. Bà ngoại rất thương yêu con bé. Tôi không mong anh chị thương nó như con gái ruột, mặc dù nó vốn là con gái ruột của anh, nhưng cũng không thể chà đạp con bé đến mức này được.”

Cô giáo Lý lau nước mắt: “Đừng nhìn con bé còn nhỏ tuổi, thật ra trong lòng nó đau khổ cả đấy.”

Thời điểm Châm Khê tỉnh lại, người đầu tiên cô nhìn thấy là Châm Hàm, nó mặc một bộ váy màu hồng phấn, đang ngồi đọc sách ở trên giường của cô.

Thấy cô đã tỉnh lại, Châm Hàm cười nói: “Chị, cô giáo đi về rồi.”

Châm Khê gạt đầu, chống tay ngồi dậy hỏi: “Mẹ đâu rồi?”

“Mẹ về nhà nấu cơm, vừa rồi cô y tá dặn là chị đã sốt, nếu chị đi được thì cùng em về nhà đi.”

Châm Khê gạt đầu, đi theo Châm Hàm ra khỏi bệnh viện. Châm Hàm thân thiết kéo tay của Châm Khê, như thể hai người là bạn thân nhất của nhau vậy.

Châm Khê nháy mắt rung mình lạnh gáy, cô phải dùng hết sức mạnh của toàn bộ cơ thể mới kiềm chế được mình để không rút tay ra.

“Thật ra em vẫn luôn ngóng chờ chị tới.” Châm Hàm chủ động bắt chuyện, “Từ hôm em biết mình có một người chị, em vẫn luôn trông ngóng.”

Châm Khê gạt đầu, yên lặng nghe nó nói.

“Tuy từ nhỏ em lớn lên cùng với anh Lâm Chính, nhưng dù sao anh ấy cũng là con trai, lại hay bắt nạt em. Cho nên em vẫn luôn hâm mộ những bạn có chị gái. Em muốn được chơi đùa, được đến trường cùng với chị.”

Đôi mắt của Châm Hàm rất đẹp, lúc nó nhìn chăm chú vào Châm Khê, ánh mắt ngây thơ, trong sáng và đẹp đến mức khiến người khác phải động lòng. Đáng tiếc, Châm Khê biết đằng sau ánh mắt này cất giấu những gì.

Châm Khê cười nói: “Chị cũng hâm mộ những bạn trong nhà có em gái lắm.”

Hai tay Châm Hàm nắm lấy tay Châm Khê: “Chị à, chúng ta sẽ là bạn bè tốt nhất đúng không?”

“Ừ, chúng ta sẽ là bạn bè tốt nhất.”

Châm Khê nhìn Châm Hàm, nói một cách trang trọng.

“Mẹ, lần này không phải do con đổ nước lên chân của chị ta.” Châm Hàm đứng nhìn chân gối của Châm Khê bị vết trên mặt đất.

“Chân của nó ướt như thế này, không thể nào là bị ẩm được, chắc chắn là bị đổ nước vào.” Lâm Tuệ hỏi Châm Hàm, “Thật sự không phải con làm?”

“Không phải mà.” Châm Hàm kiên quyết phủ nhận, sau đó nói, “Mẹ thử hỏi xem, có phải là do anh ấy làm hay không?”

Lâm Chính cũng dứt khoát phủ nhận: “Nếu là con thì con đã đốt luôn rồi, còn đổ nước lên làm gì.”

Lâm Tuệ nói: “Vậy thì chỉ còn có một khả năng, là do chính nó tự làm.”

Lâm Tuệ đột nhiên bật cười: “Thành viên mới này của nhà chúng ta đúng là không đơn giản!”

Chuyến thăm của cô giáo Lý đạt hiệu quả hơn so với dự đoán của Châm Khê. Vốn cô cũng chỉ muốn thông qua cô giáo Lý để cảnh cáo Châm Toàn và Lâm Tuệ, đừng suốt ngày điên đầu nghĩ ra trăm phương nghìn kế ngăn cản cô đi học.

Châm Khê không biết cụ thể cô giáo Lý đã nói những gì với Châm Toàn, nhưng từ ngày đó trở đi, Châm Toàn đối xử với cô hoàn toàn như biến thành một người khác.

Ông ta mua cho cô mấy bộ quần áo mới, còn có nguyên bộ tài liệu ôn tập vào cấp hai. Mỗi đêm trước khi đi ngủ đều tự mình nấu sữa bò cho ba anh em bọn cô, cuối tuần còn đạp xe chở mình cô đi chơi loanh quanh nữa.

Châm Khê ngồi đằng sau, nhìn tấm lưng rộng lớn, chắc chắn trước mặt mà cảm thấy hoảng hốt, người đàn ông này là bố ruột của cô.

Một mặt cô hưởng thụ thứ hạnh phúc được người thân trân trọng, mặt khác trong lòng lại cảm thấy sợ hãi đây chỉ như ảo ảnh ốc đảo trong sa mạc mà

thời.

Với người đàn ông này, cô đã từng cho là mình hiểu rõ ông ta, nhưng bây giờ cô lại không thể hiểu nổi.

Khoảng cách đến ngày thi chẳng còn bao nhiêu thời gian, Châm Khê càng thường xuyên chạy đến cửa hàng của di Từ hơn. Ở nơi đó cô vừa yên tâm ôn tập, vừa có thể tranh thủ để kiếm tiền.

Di Từ vẫn thắc mắc nên hỏi cô: “Chẳng phải bố cháu đã đồng ý để cháu đi học rồi sao, cháu còn sợ cái gì nữa?”

“Ngày nào tên của cháu còn chưa được viết vào học bạ thì cháu vẫn chưa thể yên tâm được.” Châm Khê nhìn di Từ, chẳng mấy khi cô để lộ ra sự sợ hãi của con trẻ, cô nói, “Di Từ, cháu chỉ có một con đường đi học này thôi.”

Càng tới gần ngày thi, Châm Khê càng cảm thấy bất an. Cô biết, trong cái nhà này không một ai hy vọng có được đi học cả, nếu có cơ hội, bọn họ nhất định sẽ nghĩ hết cách ngăn cản cô.

Châm Khê không dám lơ là một phút nào, cô lo lắng đến mức cả tinh thần đều căng thẳng, cô kiên quyết không uống nước ở trong nhà, thức ăn thì phải nhìn thấy người khác ăn một miếng rồi mới yên tâm ăn được. Cô tuyệt

đối không nảy sinh xung đột với bọn họ, mặc cho Lâm Chính khiêu khích hay chửi bới, cô đều coi như không nhìn thấy.

Chỉ có mình cô biết, cuộc thi này quan trọng đến mức nào.

Cô đã dự tính tất cả, nhưng lại tính sai sự trắng trợn của Lâm Chính.

Cô cho là sau chuyện lần trước, Lâm Chính sẽ không bao giờ dám ra tay với mình ở bên ngoài nữa. Cho nên khi cô bị một đám người vây trong con ngõ nhỏ heo lánh, có thật sự hoảng sợ.

Năm, sáu gã thiếu niên cao to bao vây lấy cô, ánh mắt non nớt của chúng đầy vẻ hung ác.

Châm Khê nhìn Lâm Chính, lần đầu tiên cô gọi hắn với giọng khẩn cầu: “Anh!”

“Phi!” Lâm Chính nhổ bãi nước bọt xuống đất, “Mày gọi ai là anh hả?”

Châm Khê mặc kệ hắn, cô vẫn nói: “Anh, không còn sớm nữa, chúng ta nên về nhà thôi, không thì bố mẹ sẽ lo lắng đấy. Ngày mai em phải đi thi rồi, tối nay phải đi ngủ sớm mới được.”

“Ha ha!” Lâm Chính cười ra tiếng, “Chính vì biết ngày mai mày đi thi, hôm nay tao mới chặn mày lại đấy, mày tưởng mày được đi học thật đấy à?”

Châm Khê kiềm chế cơn xúc động, cô xông tới trước mặt mấy tên thiếu niên và nói: “Mấy anh không định ý lớn hiếp nhỏ đấy chứ.”

Một tên đứng phía trước cười nói: “Chúng tao có làm gì mày đâu, chỉ là mời mày tối nay ở tạm nhà một người bạn một đêm, ngày mai ăn cơm trưa xong sẽ đưa mày về nhà.”

“Nếu tôi không muốn thì sao?” Châm Khê hỏi, “Các anh định bắt cóc tôi?”

“Ồi!” Gã vừa cười vừa xoa đầu cô vừa nói, “Cái gì mà bắt cóc chứ, chỉ mời mày đến nhà bạn chơi thôi, còn là bạn nữ nữa, mày sợ cái gì?”

Lâm Chính đứng ở một bên, châm điếu thuốc rồi nói: “Dù mày có đồng ý hay không thì đêm nay cũng đừng hòng về được nhà. Mày nghe lời thì không sao, nếu không chúng tao sẽ lột sạch quần áo của mày rồi ném mày ra ngoài đường, để xem bố có cho mày về nhà nữa hay không.”

Châm Khê nhắm nghiền mắt lại. Lâm Chính không phải chỉ hù dọa cô, hắn ta thật sự làm được như vậy. Nếu chuyện đó xảy ra thì Châm Toàn sẽ đuổi cô ngay.

Đây là lần đầu tiên Châm Khê cảm thấy hận thân hình trẻ con của mình.

“Cho dù em không thể được thì em vẫn có thể đi học.” Châm Khê nói với Lâm Chính.

Lâm Chính vứt đầu mẩu thuốc lá xuống đất rồi giẫm nát, hắn nói: “Mày lại muốn nói cái chuyện phổ cập giáo dục là bắt buộc à? Mày không đi thi thì đó là do mày không muốn đi học, bộ giáo dục có lợi hại mấy cũng không thể bắt mày đi học được. Trường số 7 có cả nghìn học sinh, mấy nghĩ người ta sẽ tốn thời gian quan tâm đến chuyện một con bé có đi học hay không à? Đến lúc đó, cô giáo kia của mày cũng chẳng nói gì được.”

Hóa ra là như vậy.

Với cái não lộn của Lâm Chính thì chắc chắn không thể hiểu được sự lắt léo trong đó, chẳng trách gần đây Lâm Tuệ lại yên tĩnh như vậy, thì ra là đã tính toán những chuyện này.

Một mũi tên trúng bốn đích, Lâm Tuệ đây là muốn phá hủy tất cả các con đường có thể đi học được của cô.

Chăm Khê buông thông tay xuống và nói: “Vậy thì đi thôi.”

Gã thiếu niên trước mặt nghi ngờ nhìn cô: “Sao đột nhiên mày nghe lời vậy? Không phải mày đang định giờ trò gì đấy chứ?”

Chăm Khê nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Tôi còn cao không tới cái rốn của anh thì có thể làm được trò gì.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ác Ý Của L M Chinh

Hai tên thiếu niên, mỗi người tóm lấy một cánh tay của Chăm Khê kéo đi, còn chắc chắn hơn cả tường đồng vách sắt.

Trên đường đi, Chăm Khê đều đang nghĩ cách bỏ chạy. Nếu thật sự đến nhà của người kia thì cô sẽ không còn cơ hội nữa.

Chăm Khê vẫn luôn cầu nguyện trên đường sẽ gặp được một người lớn, chỉ cần gặp được một người bất kỳ thôi là cô đều có thể bỏ chạy.

Nhưng con đường mà bọn chúng mang cô đi rất vắng vẻ, không có người bình thường nào lại đi mấy lối này lúc trời tối muộn.

Thời gian dần trôi đi, trong lòng Chăm Khê bắt đầu cuồng cuồng. Cô không biết nhà người bạn học kia ở nơi nào, càng gần một bước là cơ hội chạy thoát của cô lại nhỏ hơn một phần.

Lúc đi qua một con đường quen thuộc, Chăm Khê biết mình không thể đợi thêm được nữa. Chỉ cần có chạy qua được đầu con phố này thì phía trước chính là nơi bán đồ nướng. Ở đó rất đông người, chỉ cần đến được đó là bọn chúng sẽ không bắt được cô nữa.

Cô có hai giây vào với chau, cuối cùng đến chỗ ngã tư thì một bên giây bị tuột dây ra.

“Anh ơi, dây giày của em bị tuột.” Chăm Khê nói với người bên cạnh.

Đối phương buông cô ra để cô tự buộc lại dây giày. May mắn là, lúc cô ngồi xuống thì một tên khác đi ra đằng sau hút thuốc lá, ở bên cạnh cô chỉ có một người.

Chăm Khê buộc dây giày lại thật nhanh. Lúc đứng lên, cô thúc cùi chỏ rất mạnh vào bụng của người bên cạnh, sau đó lao ra ngoài như tên bắn.

Cô cho rằng mình chỉ cần liều mạng chạy là sẽ có cơ hội rất lớn, vì quầy đồ nướng cách nơi này không xa. Nhưng cô đã đoán sai sự chênh lệch về sức lực của một cô bé mười hai tuổi và đám con trai mười sáu tuổi. Cô chưa chạy nổi mười mét thì cô đã bị ghim chặt từ phía sau.

Gương mặt tức giận của Lâm Chinh xuất hiện, giây sau, cô bị tát một cái như trời giáng. Chăm Khê cảm thấy lỗ tai mình bị ù đi và mũi nóng lên, lập tức có mấy giọt máu rơi xuống.

“Con đi này!” Lâm Chinh tức giận mắng, bàn tay lại giờ lên.

Tên bên cạnh ngăn lại: “Chẳng phải nó không chạy được sao, máy đánh nó làm cái gì?”

“Mày không biết đấy thôi, con đi này có nhiều trò lắm.” Lâm Chinh hung tợn trừng cô, “Mày thử chạy một lần nữa xem.”

Chăm Khê quyết tâm, cô hét rách cổ họng: “Cứu mạng!”

Miệng của cô bị chúng bịt kín lại ngay lập tức.

Cô liều mạng giãy giụa nhưng càng bị siết chặt thêm.

Cuối cùng, Chăm Khê không nhịn được nữa khóc nức lên.

Tên sau lưng hơi luống cuống: “Sao lại khóc nêe rồi?”

Lâm Chinh nắm lấy đầu cô, ép cô đi lên phía trước, miệng còn uy hiếp: “Mày lại giờ trò nữa tao sẽ lột sạch quần áo của mày, rồi ném mày đến chỗ đông người cho mày mất mặt.”

Chăm Khê không giãy giụa nữa, tập tễnh bước đi.

Bọn họ đi vào trong một con ngõ nhỏ yên tĩnh, con ngõ nhỏ hẹp đến mức chỉ đủ cho hai người đi song song. Chằm Khê đi ở giữa, đường thoát phía trước và sau đều bị chặn lại.

Nơi này không có ánh đèn. Đầu óc cô trống rỗng, trước mắt hầu như không nhìn thấy gì cả. Cô hoàn toàn để mặc cho người ta đẩy đi.

Không biết đi được bao lâu, tầm mắt ngày càng trở nên mơ hồ, bỗng nhiên người ở phía trước dừng lại, hô lên: “Ai chỗ đó?”

Có người?

Trong lòng Chằm Khê bùng lên một ngọn lửa yếu ớt.

Xuyên qua ánh sáng bật lửa ở phía trước, cô nhìn thấy có một người đi ra từ góc rẽ.

Vì ngược sáng nên cô không thấy rõ khuôn mặt của người này, chỉ mơ hồ thấy vóc dáng của đối phương rất cao, bả vai rộng lớn, đứng ở đó đã khiến người ta có cảm giác nặng nề.

Chằm Khê cắn chặt hàm răng, chuẩn bị nếu có cơ hội thì sẽ cầu cứu.

“Ai đó?” Người phía trước lại hỏi một lần nữa.

“Tách” Chiếc bật lửa lại được bật lên, gương mặt của người kia cũng lộ ra.

“Anh Dương!” Lâm Chính vội hô lên một tiếng.

Lâm Chính vừa hô lên, Chằm Khê biết ngay người này là ai.

Huy Dương, thân tượng của Lâm Chính. Trong một thời gian rất dài, Lâm Chính từng liều mạng vì muốn trở thành chó săn của người này.

Ấn tượng lúc trước của Chằm Khê đối với người này là, nhân vật đáng gờm ở trường số 7, trong nhà có tiền có quyền, lại đẹp trai, con gái thích anh ta có thể nhét đủ mấy lớp. Mặc dù hay ẩu đã đánh nhau, gây ra không ít chuyện, nhưng anh ta vẫn tốt nghiệp thuận lợi, trở thành huyền thoại của trường.

Anh ta cùng khối với Lâm Chính nhưng không cùng lớp.

“Làm cái gì vậy?” Giọng nói trầm thấp, uy nghiêm. Lâm Chính vừa cười vừa dùng điều thuốc lá, miệng thì nói: “Em đang đưa em gái em về nhà ạ.” Trái tim Chằm Khê nảy lên một cái, cô nắm lấy cơ hội, cắn cái tay đang che miệng mình, sau đó hét lên: “Cứu với!”

Cùng với ánh mắt cảnh cáo của Lâm Chính bắn tới, còn có ánh mắt dò xét của người kia.

Tên sau lưng định che miệng của cô lại thì người kia nói một câu: “Chỉ là một cô bé, chúng mày định làm gì?”

Tên sau lưng dùng tay, Chằm Khê nắm lấy cơ hội lại kêu lên: “Cứu em với!”

“Mày là đứa nào?”

Một câu hỏi khó hiểu, nhưng Chằm Khê chưa kịp nói thì Lâm Chính đã đáp.

“Em gái em ạ.”

Người kia bỏ cái bật lửa nóng rực vào tay Lâm Chính, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào Chằm Khê, hỏi: “Mày là em gái nó?”

“Không, em không biết anh ta.”

“Vậy chúng mày đang làm cái gì thế? Muốn chơi đùa à?” Trong giọng nói của người kia có ý cười.

Chằm Khê vùng thoát khỏi tay của tên bên cạnh, cố chạy đến trước mặt người kia, ngửa đầu lên nhìn anh ta: “Bọn họ muốn bắt cóc em, anh có thể đưa em về nhà không?” Nói xong thì bắt đầu khóc.

Người kia cau mày lại, nói: “Nín, tao không thích nhìn người khác khóc.”

Chỉ một giây sau Chằm Khê đã ngừng khóc, cô cắn chặt môi dưới để kiềm chế phản ứng sinh lý của mình.

“Mày chỉ là một con nhóc, bọn nó bắt cóc mày làm cái gì?”

“Anh ta nói muốn lột sạch quần áo của em rồi ném tới chỗ đông người!” Chằm Khê chỉ vào Lâm Chính.

“Mày im cho tao...”

Thấy người kia đánh ánh mắt sang, Lâm Chính ngậm miệng ngay.

“Biết đường về nhà không?” Người kia hỏi cô.

Chăm Khê vội vàng gật đầu, chắc thấy hành động của cô buồn cười lắm nên người kia cười ra tiếng, nói: “Vây trở về thôi.”

“Anh Dương, đây thật sự là em gái em, nó tên là Chăm Khê, bố em là Chăm Toàn, em còn một đứa em gái gọi là Chăm Hàm nữa, anh biết mà.”

“Làm sao tao biết được?” Người kia hỏi ngược lại, “Bố mày, em gái mày tên là gì đâu liên quan gì đến tao?”

Lâm Chính đi tới tóm chặt lấy cánh tay của Chăm Khê: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Chăm Khê lại bắt đầu giãy dụa, miệng hét lên: “Thả tôi ra!”

“Làm gì thế? Bắt nạt trẻ con à?”

Lâm Chính buông lỏng tay ra. Người kia lại hỏi: “Mày tên là Chăm Khê?”

“Không phải!”

“Thế mày tên gì?”

Đầu óc Chăm Khê nháy mắt bị đoản mạch, người kia lại nói: “Mày tên là Chăm Khê à, vậy nó đúng là anh mày rồi.”

Chăm Khê giật lấy cái bật lửa trong tay Lâm Chính, cố chịu đựng nhiệt độ nóng bỏng trong tay, cô đưa ánh lửa tới trước mặt mình rồi chỉ cho người kia xem “Đây là do anh ta vừa đánh, anh ta không phải là anh em, anh ta muốn đánh chết em đây!”

Trên mặt cô có một dấu bàn tay, lỗ mũi còn có vết máu khô. Nụ cười cợt nhả trên mặt Huy Dương lập tức biến

mất. Anh ta cầm lấy cái bật lửa trong tay cô, sau đó mở chức năng đèn pin của điện thoại di động ra, hỏi một câu: “Nhà ở đâu?”

Chăm Khê lập tức nói ra địa chỉ, giọng nói rất rõ ràng.

Huy Dương cúi đầu nhìn cô: “Tệ đường, đi thôi, anh đưa em một đoạn.”

Đám người đang sau tránh hết ra, Lâm Chính hô lên: “Anh Dương!”

Huy Dương xoay người nhìn gã và hỏi: “Mày có ý kiến?”

Lâm Chính đắn đo rồi đành nói: “Không ạ.”

Sau lưng Chăm Khê đã ướt đầm mồ hôi, gió lạnh thổi tới khiến cô liên tục nổi da gà.

Đi được một đoạn đường, người kia nói với cô: “Đoạn về sau em tự đi đi.”

Chăm Khê đứng ở trước mặt anh ta không nhúc nhích.

“Làm cái gì thế? Không phải em tưởng anh muốn đưa em về nhà thật đấy chứ.”

Chăm Khê ngẩng đầu nhìn anh ta và nói: “Em không về nhà đâu.”

Người kia ngáy ra một lúc: “Vây em muốn đi đâu thì đi đi, chúng ta bái bai từ đây.”

“Anh ơi!” Chăm Khê hô lên, bắt lấy tay áo của anh ta.

Người kia cũng không hất tay cô ra mà chỉ cười nói: “Em đừng có mà được voi đòi tiên.”

“Anh ơi, sáng mai anh có thể đưa em đi thi được không? Cuộc thi này vô cùng quan trọng với em.” Chăm Khê nắm chặt lấy tay áo của Huy Dương, vừa khóc nức nở vừa nói, “Xin anh đây.”

Cô không dám về nhà. Kế hoạch đã bị hỏng, chắc chắn Lâm Chính sẽ không cam tâm. Cô không biết bọn họ còn bày ra bao nhiêu âm mưu thâm độc đang chờ mình. Ngày mai cô phải đi thi rồi, cô không có thời gian để đối phó bọn họ, vì thế nên cô không thể trở về.

Người kia đẩy tay của cô ra, mỉm cười nói: “Anh dựa vào cái gì mà phải giúp em?”

“Em cho anh tiền.” Quá bối rối nên Chăm Khê liền nói một câu như vậy.

“Anh muốn bao nhiêu tiền, em đưa cho anh.”

Người trước mặt từ từ nhà khỏi ra, rồi hỏi: “Nhìn anh có giống như túng thiếu đến mức đi lấy tiền của một đứa học sinh tiểu học không? Vậy xin hỏi em gái này, em có thể cho anh được bao nhiêu? Năm tệ hay mười tệ.”

Chăm Khê cúi gầm xuống. Số tiền mà cô đang có còn chẳng mua nổi một cái áo thun của người này.

Cô đứng là bị hăm rồi mới nghĩ ra trò đó, đã nói là chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng tại sao vẫn kỳ vọng người khác sẽ đưa tay ra giúp đỡ mình chứ.

Chăm Khê cúi đầu chào người trước mặt: “Hôm nay, cảm ơn anh.”

Nói rồi cô xoay người bỏ đi, người kia bỗng gọi cô lại hỏi: “Em không trở về nhà thì muốn đi đâu? Nhờ bị bọn buôn người bắt đi thì anh cũng còn có cái để nói với đồn công an chứ.”

“Ở phố Đông có một cửa hàng đồ lưu niệm, đêm nay em sẽ ở đó, hy vọng anh đừng đem địa chỉ của em nói cho người khác biết.”

Chăm Khê lại cúi chào anh ta rồi chạy đi mất.

Di Từ hết sức ngạc nhiên khi mở cửa ra nhìn thấy cô.

“Không phải ngày mai cháu phải đi thi à? Sao lúc này rồi còn chưa về nhà?”

Chăm Khê kể cho Di Từ nghe chuyện đã xảy ra, Di Từ lập tức nói muốn dẫn cô đến đồn công an.

Chăm Khê ngăn di ấy lại: “Chỉ cần ngày mai cháu có thể bình yên đi thi thì những chuyện này đều không là gì cả.”

Mang theo ră rồi và bất an, Chăm Khê nằm ngủ bên cạnh Di Từ.

Ngày hôm sau, Di Từ lo lắng đánh thức cô: “Ở cửa có một thằng nhóc nào đó, xem tuổi không chênh lệch nhiều với Lâm Chính đầu, có phải nó đến để chặn cháu không?”

Chăm Khê giật mình, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Trời vừa sáng, đường phố khá lạnh lẽo, dưới gốc cây đa có một cậu thiếu niên đẹp trai đang đứng. Hai tay anh ta cầm trong túi áo khoác thể thao màu đen, trên miệng ngậm một điếu thuốc, đang nhìn chăm chăm vào bên này với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ăn Sh*t Đi, Nhiều Lực Quân

Chăm Khê đánh răng rửa mặt rồi chạy đến trước mặt đối phương, cúi đầu chào: “Em chào anh!”

Huy Dương cúi đầu nhìn con nhóc trước mặt, người gầy rộc, tóc như rơm khô, khác một trời một vực với cô em gái còn lại của Lâm Chính.

“Nhóc” Huy Dương nhìn một lát rồi nói, “Đi thi mà cũng không mang cặp sách sao?”

Chăm Khê chìa tay ra, trong tay cô là một cái hộp bút.

“Đi theo anh” Huy Dương lắc đầu, quay người đi trước.

Chăm Khê vội vàng đuổi theo, cẩn thận nói: “Cảm ơn anh”

“Anh nói rõ trước nhé, anh đưa nhóc đến trường là coi như xong việc, sau này đừng làm phiền anh nữa. Không phải chỉ là kỳ thi đầu vào sao, làm như đi thi đại học không bằng”

Chăm Khê vội vàng gật đầu, miệng liên tục nói cảm ơn.

“Lại nói, sao Lâm Chính..” Huy Dương híp mắt, trong đầu đang nghĩ nên dùng từ gì để miêu tả lại cảnh tượng mình nhìn thấy tối hôm qua.

“Tại sao thằng đó muốn bắt cóc nhóc?”

“Anh ta không muốn để em tham gia kỳ thi ngày hôm nay”

Huy Dương quay đầu nhìn cô, gương mặt đầy vẻ không hiểu hỏi: “Tại sao chứ?”

“Anh ta không muốn cho em đi học”

“Không cần đi học tốt biết bao, anh cũng không muốn đi học đây này, anh còn mong có người tới bắt cóc anh trước khi anh đi thi đấy”

Một câu nói rất ngây thơ, thế nhưng với điều kiện gia đình của người này, đúng là việc đi học cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Chăm Khê không muốn nói thêm nữa, cô dời sang đề tài khác hỏi: “Chúng ta đến trường bằng cách nào?”

Thân hình Huy Dương vừa cao lớn, chân lại dài, chưa đi được vài bước đã bỏ xa Chăm Khê. Anh ta nói: “Đi xe chứ sao, chẳng lẽ lại đi bộ? Xa như vậy?”

“Đi xe?” Chăm Khê khẽ kêu một tiếng rồi nói, “Nhưng em không mang nhiều tiền?”

Huy Dương đột nhiên dừng lại bước chân, quay lại nhìn cô chằm chằm, hồi lâu sau mới nói: “Nhóc vẫn coi anh là tên lưu manh chuyên trấn lột học sinh tiểu học chứ?”

Sau đó anh ta cũng không nói nữa, Chăm Khê leo đèo theo sau, cuối cùng ngồi lên xe con nhà anh ta.

Huy Dương dẫn dò tài xế lái xe, Chăm Khê ngồi ngay ngắn, lí nhí nói: “Cảm ơn anh.”

Huy Dương nhìn cô một cái, rồi quay đầu về phía cửa sổ.

“Con em kia của mày tới hôm qua thật sự không về nhà?”

Lâm Chính ngồi xồm bên bồn hoa, nghe vậy buồn bực mà vứt tàn thuốc xuống mặt đất: “Không về, không biết chết ở đâu rồi, tới hôm qua bố mẹ tao tìm nó đến tận nửa đêm”

“Không phải mày thật sự muốn chặn nó ở đây chứ, lại còn mang nó đi? Đây là công trường đấy, xung quay đều có thầy cô giáo. Nhưng mà, sao mày lại không cho nó đi thi vậy?”

“Con ranh đồ tuyệt đối không được đi học, cho dù nó đi thi cũng không được đi học, nhưng mà tốt nhất vẫn là không để nó đi thi. Lát nữa chúng mày nhìn hiệu lệnh của tao, chỉ cần nó vừa xuất hiện, chúng ta liền kéo người đi. Chuyện ngày hôm nay mà thành công, tao sẽ có tiền mang chúng mày đi happy một bữa” Lâm Chính cười đến hai mắt híp lại.

Lúc này, người bên cạnh đẩy Lâm Chính một cái, nói: “Em gái mày đến rồi kìa!”

“” Ngay sau đó, người kia hỏi thêm một câu, “Chiếc xe hơi mà em gái mày ngồi sao mà quen mắt vậy nhỉ?”

Lâm Chính vội vàng nhảy xuống khỏi bồn hoa, hét to: “Con ranh này mà lại có tiền đi ô tô đến, xem ra cát giàu tiền riêng rồi. Các anh em, làm việc, sau đó tìm xem nó giấu bao nhiêu tiền, chúng ta lại có thêm tiền hút thuốc rồi”

Chăm Khê vừa ngẩng đầu, liền thấy Lâm Chính cười dữ tợn đứng trước mặt cô, hần ta nói: “Em gái, tới hôm qua sao lại không về nhà? Bố mẹ đã tìm em rất lâu đấy. Để anh đưa em về nhà giải thích với bố mẹ nhé!”

Chăm Khê lui về phía sau vài bước, quay đầu nhìn chiếc xe vẫn chưa đi khỏi.

Lâm Chính nhìn theo ánh mắt của cô, cũng cảm thấy chiếc xe kia cực kỳ quen mắt, một tay hần ta bắt lấy cánh tay Chăm Khê kéo cô trở về: “Đi, đi theo tao về nhà, hôm nay sẽ không có ai giúp mày nữa đâu” Lúc nói chuyện, cánh tay còn lại của hần ta bịt miệng cổ lại.

Chăm Khê nhìn chằm chằm chiếc xe, lúc nhìn thấy cửa xe mở ra mới thở phào.

Lâm Chính chỉ thấy một đôi giày thể thao trắng tinh bước ra từ trong xe, đôi giày đó hần ta mới chỉ thấy trên tạp chí, đó là một loại giày rất đắt tiền, vừa nhìn là hần ta đã thích ngay.

Huy Dương giấu nửa khuôn mặt ở dưới áo khoác, chỉ lộ ra đôi mắt cùng chớp mũi hồng hồng. Anh ta đi tới trước mặt bọn họ, lấy một cục tẩy trong túi áo ra đưa cho Chăm Khê và nói: “Ngắn ra đấy làm gì? Còn không đi vào phòng thi đi?”

Chăm Khê vội vàng hất tay Lâm Chính ra nhận lấy cục tẩy, rồi quay người chạy nhanh về phía trường học. Chạy được vài bước, cô quay đầu lại cúi chào Huy Dương.

“Chỉ thi một ngày hôm nay thôi đúng không?” Đột nhiên Huy Dương hỏi một câu như vậy.

Chăm Khê cũng không hiểu ý anh ta là gì, chỉ gật đầu coi như đáp.

Huy Dương rút cổ lại, phần cầm càng vùi sâu vào trong áo, tùy ý phát tay một cái với Chăm Khê.

Nhìn Chăm Khê đã vào trong trường, Huy Dương mới quay sang nhìn mấy người còn lại.

“Anh Dương, anh cùng em gái em sao lại...?” Lâm Chính nhấn mạnh từng chữ, cẩn thận mà hỏi một câu.

“Ngày hôm nay không bận gì chứ?” Ánh mắt Huy Dương đảo qua bọn họ.

Mấy người ăn ý gật gật đầu.

“Vậy được, đi theo làm chút việc” Dứt lời, anh ta ngồi vào ghế phụ.

Một đám người nhìn nhau, dường như không hiểu được ý trong câu nói của đối phương.

Mãi cho đến tận khi xe chạy đến trước mặt bọn họ, cửa kính xe hạ xuống, Huy Dương nhìn bọn họ hỏi: “Vẫn còn chưa đi sao?” Lúc này năm người mới xấu hổ, chen chúc chui vào hàng ghế sau.

Khi Chăm Khê đi vào phòng thi thì còn mười lăm phút nữa là bắt đầu. Cô ngồi xuống chỗ ngồi, tâm trạng thấp thỏm không yên dần bình tĩnh lại.

Cô bỏ cục tẩy mà Huy Dương vừa đưa cho mình lên trên bàn. Đây không phải một cục tẩy hoàn toàn mới, mà đã cũ rồi, mặt trên đều là những hình vẽ xấu xí và trẻ con.

Mặt trước thì viết bốn chữ “Đi học rất chán”, mặt sau thì vẽ đầy những con vật kỳ dị, heo không giống heo, mà chó cũng chẳng giống chó.

“Bạn gì ơi, bạn thừa một cục tẩy có thể cho mình mượn được hay không?”

Chăm Khê nắm cục tẩy trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía người đang nói chuyện với cô. Một cậu nhóc đẹp trai, mặc áo sơ mi màu trắng sạch sẽ, giọng nói rất dịu dàng, ngón tay cầm bút cong cong trông rất đẹp.

Khóe miệng Chăm Khê kéo đến mang tai, con mắt cong cong mang theo nụ cười.

“Không cho!”

Nói xong, sắc mặt cô lập tức thay đổi, đồng thời hất cánh tay mà cậu ta đang để trên bàn cô ra.

“Bạn!” Đối phương rất ngạc nhiên trước phản ứng của Chăm Khê, nhưng lúc này giám thị đã đến, nên cũng không nói thêm gì nữa. Cậu ta nhanh chóng kéo ghế ngồi ở cái bàn đang trước cô.

Chăm Khê nhìn mái tóc đuôi dế cùng một phần cổ lộ ra của cậu ta, ngửa tay đến nỗi chỉ muốn cầm lấy compa đảm cho một nhát.

Thầy giáo giám thị bắt đầu điểm danh, cái tên đầu tiên được xướng lên chính là của cậu nhóc ngồi trước mặt cô.

“Nhiều Lực Quân!”

“Có!”

Nhân lúc truyền đề thi xuống dưới, Nhiều Lực Quân nhỏ giọng nói một câu: “Thừa tẩy thì cho tôi mượn đi”

Chăm Khê lần lượt chuyển đề thi xuống dưới, nghe vậy thì nói: “Đừng hòng”

Người kia tức giận quay người đi, khóe miệng Chăm Khê hơi nhúc nhích, lẩm bẩm nói: “Ăn sh*t đi, Nhiều Lực Quân!”

Thi phân lớp chỉ thi hai môn là Ngữ văn và Toán học, vì để tách lớp bình thường và lớp chọn ra một cách chính xác, cho nên nội dung đề thi thực chất đều là nằm ngoài chương trình học.

Trong quá trình làm bài, Chăm Khê vẫn có thể nghe thấy những tiếng than vãn rất nhỏ cùng với tiếng lật giấy thi. Có lẽ cũng bởi vì điều này, nên Lâm Tuệ mới dám đưa ra điều kiện cô phải đỗ vào lớp chọn thì mới có thể đi học.

Chắc chắn mục ta đã sớm nghe ngóng được độ khó của đề thi rồi.

Sau khi kiểm tra lại bài làm của mình hai lần, còn nửa tiếng nữa mới hết giờ làm bài, Chăm Khê bắt đầu tẩy sạch quá trình tính toán của mình trên giấy nháp trước khi nộp lại. Bởi vì cô đã lên dùng các công thức tính toán cao cấp, nếu như bị phát hiện thì sẽ rất khó giải thích.

Hai môn chỉ cần thi một buổi sáng là xong, khi Chăm Khê đi ra phòng thi thì có người gọi cô lại.

Một cô bé với khuôn mặt tròn và đôi mắt cũng tròn xoe đang chạy về phía cô, hai cái đuôi ngựa không ngừng vung

Váy.

Trẻ trung lại tràn đầy sức sống, như quả táo xanh dính nước sương.

Thế nhưng Chăm Khê cũng không quen biết cô bé.

Đối phương chạy đến trước mặt cô, vừa thờ hồng học vừa nói: “Chào cậu, mình là Lư Ý, vừa nãy thi cùng phòng với cậu, ngồi ngay sau lưng cậu.”

Chăm Khê nghiêng đầu nhìn cô bé, có lẽ sự dò xét trong mắt cô quá rõ ràng, khiến gò má cô bé đỏ bừng lên, cô bé nói: “Mình thấy cậu làm bài rất nhanh, cậu có thể so đáp án với mình không?”

“Không thể” Chăm Khê xoay người rời đi, Lư Ý đi theo sau cô, lo lắng nói, “Cậu chỉ cần so một vài câu với mình thôi, có vài câu mình không chắc lắm.”

Chăm Khê dừng lại bước chân, nhìn cô bé: “Làm sao mà cậu biết chắc chắn mình làm đúng?”

Dứt lời liền quay người bước tiếp, Lư Ý giữ tay cô lại, Chăm Khê gần như theo bản năng mà hất tay cô bé ra.

Cô bé vừa tủi thân vừa đau lòng nhìn cô, Chăm Khê khẽ thở dài, nói: “Biết đáp án rồi chỉ cần soát ruột hơn, còn một tuần nữa mới đến ngày thông báo kết quả, lẽ nào cậu muốn một tuần này chơi trong lo lắng sao?”

Cô bé lập tức vui vẻ trở lại, hí hửng đến gần cô, lái nhái hỏi những vấn đề mà cô bé cảm thấy hứng thú như tên, địa chỉ nhà, tuổi cùng chòm sao hoàng đạo của Chăm Khê.

Chăm Khê thỉnh thoảng trả lời cô bé một hai câu, rồi đi cùng cô bé ra ngoài cổng.

Hiện giờ cô thực sự không còn chút sức lực nào để chơi đùa với cô bé. Trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ xem khi về nhà sẽ đối phó với Chăm Toàn và Lâm Tuệ như thế nào. Nãy giờ cô vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời hoàn hảo nào để giải thích chuyện tối hôm qua mình không về nhà.

Nhất định không thể làm lộ ra chuyện của dì Từ, bằng không sau này cô sẽ không thể qua đó được nữa. “Mẹ!”

Lư Ý hô to lên một tiếng, chạy lạch bạch về phía một người phụ nữ. Người đó ôm Lư Ý vào trong ngực, sờ đầu cô bé hỏi: “Con đói bụng không?”

Chăm Khê nhìn cảnh này, mũi có hơi ế ẩm, trong lòng rất hâm mộ Lư Ý. Nếu như mẹ ruột cô chưa mất, có lẽ cuộc sống hiện tại của cô cũng sẽ không vất vả như thế này.

Về vấn đề gia đình thì Lâm Chính cũng không khác cô là mấy, nhưng hẳn ta lại có thể thỏa thích nghịch ngợm, vui vẻ mà lớn lên. Mặc dù Lâm Tuệ không xứng làm người, nhưng bà ta lại là một người mẹ tốt. Có bà ta bảo vệ, che chở Lâm Chính và Chăm Hàm luôn rất hạnh phúc.

“Cháu chào cô ạ” Bởi vì Lư Ý cứ giới thiệu mãi, Chăm Khê không thể không chào hỏi với mẹ cô bé.

“Ồi kia, mặt cháu làm sao vậy?”

Mẹ Lư Ý nhẹ nhàng xoa khuôn mặt còn sưng đỏ của cô, sự đau lòng cùng giật mình trong giọng nói của bà ấy khiến chớp mũi Chăm Khê lại ế ẩm, nước mắt cô chảy xuống.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Đối phương ôm cô vào lòng hỏi, “Ai bắt nạt cháu, cháu nói với cô, cô sẽ nói cho bố mẹ cháu biết, tuyệt đối không để cháu chịu uất ức”

“Cô ơi, cô có thể giúp cháu một chuyện hay không?” Chăm Khê hỏi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tổ Cáo

Chăm Khê đưa tay gõ cửa, sau khi đáp lại lời hỏi dò bên trong, cánh cửa lập tức mở ra.

Khuôn mặt Lâm Tuệ xuất hiện phía sau cánh cửa, vẻ mặt giống như cười trên sự đau khổ của người khác, mụ ta hỏi: “Chăm Khê: Tối hôm qua con đã đi đâu?”

Ngay sau đó, mẹ ta nhìn thấy người phía sau Châm Khê, ngờ vực hỏi: “Chị đây là?”

Châm Khê đẩy cửa ra đi vào bên trong, chưa đi được vài bước, một quyển sách đã bay vượt qua da đầu cô đập vào tường, cảnh này giống hệt khi ông ta dùng cái cốc ném Lâm Chính.

“Mày còn biết trở về?” Châm Toàn nổi giận đứng đứng đi ra, chỉ vào Châm Khê mà quát to, “Tối hôm qua mày đã đi đâu? Tuổi còn nhỏ mà đã đi chơi cả đêm không về, mày có biết xấu hổ hay không?”

Vì câu này của Châm Toàn mà tâm trạng diễn kịch của Châm Khê trở thành cảm xúc thật sự. Cô lập tức khóc lên, nói: “Bố, bố nghe con giải thích”

Châm Toàn kéo ghế ra, ngồi xuống: “Mày giải thích đi, không nói ra được lý do thì cút ngay cho tao, nhà chúng tao không có loại thiếu giáo dục như vậy?”

Châm Khê ngẩng đầu, liên tục hít sâu vài lần, nhưng cũng không thể làm tâm trạng khá lên được. Cuối cùng vẫn là người phụ nữ đi cùng cô mở miệng trước: “Anh là bố của Châm Khê phải không?”

Lúc này, Châm Toàn mới phát hiện trong nhà bọn họ có thêm một người phụ nữ lạ mặt. Bà ta mặc một chiếc váy màu sắc nhã nhặn, tóc búi lên, có vẻ là một người rất biết chăm chút.

“Chị là?”

“Lần đầu gặp mặt, con gái tôi là Lư Ý, là bạn tốt của Đan Đan. Tối hôm qua Đan Đan đã ở nhà chúng tôi, con bé nói không nhớ được số điện thoại nhà, cho nên không thông báo cho anh được. Đến hôm nay thì xong, tôi mới có thể đến đây xin lỗi gia đình anh, thật ngại quá”

Châm Toàn lập tức quay đầu lại nhìn về phía Châm Khê, nổi giận nói: “Ai cho phép mày qua đêm ở nhà người khác?”

Châm Khê cúi đầu, mẹ Lư Ý nói tiếp: “Sao lại không thấy anh của Đan Đan ở nhà vậy?”

“Chị tìm con trai tôi làm gì vậy?”

Mẹ Lư Ý nắm vai Châm Khê, đưa cô tới trước mặt Châm Toàn, nói với ông ta: “Anh xem xem anh Đan Đan đã đánh Đan Đan thành thế nào đi.”

Mẹ Lư Ý nâng mặt Châm Khê lên, vết sưng đỏ trên mặt cô sau khi được bà ấy hóa trang tỉ mỉ thêm thì trông có vẻ càng kinh khủng hơn.

“Đây là?” Châm Toàn lập tức đứng lên.

Đây mới là cái khiến Châm Khê đau lòng, cô vào nhà đã rất lâu rồi, vết thương trên mặt cô lại rõ ràng như vậy mà ông bố ruột của cô cũng phải “bị” người khác nhắc nhở mới nhìn thấy.

“Anh trai Đan Đan dọa đánh chết con bé, con bé sợ quá mới không dám về nhà. Con bé tìm tới nhà chúng tôi, chúng tôi có thể làm gì hơn, cũng không thể đưa con bé đến đồn cảnh sát được”

Châm Toàn nhìn chằm chằm Châm Khê, hỏi: “Thật sự là Lâm Chính đánh mày?”

Châm Khê gật đầu.

“Tại sao nó đánh mày?”

Châm Khê lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Châm Toàn, nói: “Anh ấy không muốn cho con đi thi, nếu không đi thi được thì con sẽ không thể đi học”

Châm Khê bắt lấy tay Châm Toàn, nói: “Bố, con muốn đi học mà khó vậy sao?”

Châm Toàn lui về phía sau vài bước, không dấu vết tránh khỏi tay cô, hét lên với Lâm Tuệ: “Lâm Chính đâu?”

Lâm Tuệ lập tức đi tới, nói: “Lâm Chính làm sao có thể đánh con bé? Anh đừng nghe nó...”

“Cũng không phải lần đầu đánh, lần trước còn vào viện” Châm Khê lẩm bẩm một câu khiến Lâm Tuệ không nói thêm được gì nữa.

Châm Toàn đập mạnh xuống bàn, nói: “Cô đi gọi Lâm Chính về ngay cho tôi, tôi muốn xem xem, tại sao nó lại đánh con gái tôi”

Châm Khê thấy chuyện đã gần đến hồi kết, liền nói tiến mẹ Lư Ý về.

Lúc xuống lầu, mẹ Lư Ý luôn xoa đầu cô: “Cháu đang ở một nơi như thế nào vậy hả? Đứa bé đáng thương”

“Cháu cũng thật là, chỉ nói với cô là bị anh đánh nên không dám về nhà, mới ở nhờ nhà một dì quen. Nếu không phải có nghe cháu nói mẹ cháu đã mất lâu rồi thì cô cũng không nghĩ đến tình huống gia đình cháu lại phức tạp như vậy đâu”

“Đi ấy là bạn thân của mẹ cháu khi còn sống, cháu sợ mẹ kể không vui nên mới nhờ cô nói vậy, cháu cảm ơn cô nhiều”

Mẹ Lư Ý cứ than thở mãi, trước khi đi còn nhét một tấm danh thiếp vào tay cô, nói: “Hoan nghênh cháu đến nhà cô chơi với Lư Ý nhé, lúc nào cũng được. Nếu như ở nhà chịu uất ức thì cứ đến nhà cô. Bố Lư Ý cũng coi như lãnh đạo của bố cháu, ông ta sẽ không dám nói gì đâu”

Chăm Khê gạt đầu, tiễn đối phương rồi đi.

Về đến nhà, Lâm Tuệ đã ngồi yên trên sofa, nhìn thấy cô bèn giả vờ giả vịt hỏi một câu: “Làm bài thế nào?”

“Đề thi rất khó.”

“Cho nên mới nói, lớp chọn của trường số 7 cũng không dễ vào như vậy?”

“Con sẽ cố gắng khi học ở lớp bình thường” Chăm Khê nói.

Lâm Tuệ lập tức quay phắt đầu lại, đôi mắt nhìn chăm chăm cô như muốn bốc cháy.

“Không phải đã nói không vào được lớp chọn thì sẽ không đi học sao?”

“Con nghe cô giáo Lý nói, con đến tuổi mà không đi học thì là phạm pháp, bố mẹ sẽ bị bắt lại. Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ học tập thật tốt.”

Chăm Khê thấy tay Lâm Tuệ nắm chặt lại, mới hài lòng trở về phòng.

Chăm Hàm đi học về không ở nhà, trong nhà hoàn toàn yên tĩnh, đến giờ cơm buổi chiều Lâm Chính mới trở về.

Chăm Toàn chờ ở cửa, vừa thấy hắn ta đóng cửa liền lấy chổi chỉ vào mặt hỏi: “Tối hôm qua mày đánh Chăm Khê?”

Ánh mắt Lâm Chính có chút hoảng sợ, lập tức ưỡn ngực nói: “Làm gì có, tối hôm qua nó không về nhà, con đi đầu mà đánh nó”

“Nó nói vì mày đánh nó nên nó mới không dám về nhà”

“Nói linh tinh! Ai nhìn thấy? Ai có thể làm chứng? Còn tí tuổi mà đã nói dối rồi” Lâm Chính gào lên.

“Bạn học của anh đều nhìn thấy” Chăm Khê dựa vào trên khung cửa, ung dung nói.

“À? Mày có giỏi thì gọi đến hỏi đi.” Lâm Chính cười đắc ý. Hắn cảm thấy suy nghĩ của Chăm Khê thật kỳ lạ. Đám bạn học của hắn làm sao có thể bán đứng hắn mà làm chứng cho con ranh này chứ?

“Vẫn là hỏi rõ ràng đi, đừng để thằng bé bị oan uổng” Lâm Tuệ khóc thút thút nói với Chăm Toàn.

“Huy Dương” Chăm Khê đột nhiên mở miệng, “Anh ấy không phải bạn học của anh à, cũng chính là anh ấy đã cứu tôi. Anh không phải nói muốn nhân chứng sao? Có thể đến hỏi anh ấy”

Ánh mắt Lâm Chính bắt đầu đảo quanh, miệng há ra mấy lần cũng không nói lên lời. Nếu nói tối hôm qua là Huy Dương rảnh rồi nên xen vào việc của người khác, nhưng chuyện anh ta tự mình đưa Chăm Khê đi thi sáng nay khiến Lâm Chính không thể nào hiểu nổi.

Ai biết Huy Dương có xen vào chuyện nhà bọn họ nữa hay không. Nếu như con ranh này thật sự quen biết với Huy Dương, vậy thì hắn chết chắc rồi.

Bị Chăm Toàn căm ghét, hay thậm chí bị Chăm Toàn đánh đều là chuyện nhỏ, nhưng đắc tội Huy Dương thì lại rất phiền phức.

“Không phải muốn nhân chứng sao? Mày gọi ngay cái tên... Huy Dương gì đó đến đây đi, tao muốn hỏi nó cho ra nhẽ” Chăm Toàn nói.

Lâm Chính nhếch miệng: “Bố cho rằng mình là ai? Giám đốc nhà máy của bố còn không dám động đến cậu ta, bố dựa vào cái gì?”

“Huy?” Chăm Toàn lăm nhăm cái họ này, ngay lập tức liên tưởng.

Cho nên ông ta cũng lập tức xác định chuyện mà Chăm Khê nói là thật, vì vậy cái chổi trong tay không chút do dự đánh lên người Lâm Chính.

Lâm Tuệ vội vàng nhào đến trước người Lâm Chính đỡ đòn cho hắn ta, trong miệng khóc lóc kêu gào muốn ly hôn với Chăm Toàn.

Chăm Khê lặng lẽ nhìn một lúc, sau đó quay về phòng mình đóng cửa lại, ngăn cách trò khôi hài này ở bên ngoài.

Chỉ có ra vẻ mà không đánh thật, chuyện như vậy kiếp trước cô đã thấy nhiều rồi.

Lâm Tuệ dùng ngón tay chọc chọc cột sống Lâm Chính, chỉ tiếc nài sắt không thành kim nói: “Sao con lại bất cẩn như vậy, Chăm Khê dù sao đi nữa cũng là em gái con, con đánh nó bị Huy Dương nhìn thấy, cậu ta sẽ nghĩ như thế nào về con đây”

Lâm Chính sờ vết bầm trên cánh tay do bị Châm Toàn vụt, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Đừng nhắc đến nữa, con làm sao mà biết sẽ gặp phải Huy Dương ở chỗ đó chứ?”

Lâm Chính nắm lấy tay Lâm Tuệ nói: “Mẹ, con ranh kia nói dối. Tối hôm qua, nó chắc chắn không phải ở nhà bạn học gì kia. Sáng nay con đã nhìn thấy, nó ngồi xe nhà Huy Dương đến trường”

“Sao nó có thể ngồi xe nhà Huy Dương đến trường?” Lâm Tuệ giật mình hỏi.

Lâm Chính vùng vẫy tay, nói: “Đừng nói nữa, sáng nay con đã kêu người chặn ở trước cổng trường, kết quả lại gặp phải Huy Dương nên con ranh kia mới thoát, bọn con còn bị đưa đến nhà cậu ta”

Nói đến đây, Lâm Chính lập tức bắt đầu hưng phấn kể với Lâm Tuệ: “Nhà Huy Dương rất lớn, là một biệt thự kèm vườn hoa rộng, ở chỗ mình chắc chắn là có một không hai luôn đấy. Hoa cỏ trong vườn đó đều rất đẹp, còn đẹp hơn cả trong công viên. Có điều nhà cậu ta giàu như vậy, sao vẫn ở lại chỗ này chứ? Mặc dù trường số 7 cũng là một trường tốt, nhưng có rất nhiều trường còn tốt hơn mà”.

“Nghe nói ông bà cậu ta lưu luyến chốn cũ, không muốn rời đi, hơn nữa bố mẹ cậu ta rất bận rộn, cho nên cậu ta ở lại đây cùng ông bà.”

“Vậy rốt cuộc bố mẹ cậu ta làm nghề gì?” Lâm Chính tò mò hỏi.

“Ai biết được chứ? Trong thị trấn thì mỗi người nói một kiểu. Dù sao thì loại người trong nhà vừa có tiền vừa có quyền như Huy Dương, con giao du với cậu ta nhiều chắc chắn là có lợi. Nếu con có thể thân với cậu ta hơn thì sau này đi học hay đi làm cũng không cần lo lắng gì nữa. Nhưng chuyện sáng sớm hôm nay vẫn phải tìm cơ hội hỏi con ranh kia. Đúng rồi, hôm nay con đến nhà Huy Dương làm cái gì?”

Lâm Chính vừa nghe, sắc mặt lập tức đau khổ nói: “Cậu ta nói hoa trong vườn nhà cậu ta cần cắt tỉa. Sau đó cậu ta đưa cho bọn con mỗi người một cái kéo, cả ngày hôm nay bọn con đều tỉa cây”

Nói đến đây, Lâm Chính lại vui vẻ thò tay vào trong túi nói: “Có điều khi bọn con tỉa xong, chuẩn bị rời đi thì cậu ta cho mỗi người bọn con hai trăm tệ, thật là rộng rãi.”

Chân mày Lâm Tuệ cau lại, nói: “Số tiền này con tìm cơ hội trả lại cho cậu ta đi”

“Tại sao chứ? Đây là tiền con vất vả lắm mới kiếm được mà” Lâm Chính rất buồn bực.

“Con có bị ngu không hả?” Lâm Tuệ vô gáy Lâm Chính, nói: “Con cứ nói với cậu ta đây là anh em giúp đỡ lẫn nhau, là tình cảm giữa hai anh em, chứ không phải vấn đề tiền hay không tiền. Con phải coi chính mình như anh em của Huy Dương. Phải nhìn xa trông rộng một chút, đừng chỉ vì hai trăm tệ mà giống như một thằng ngốc. Có quan hệ tốt với cậu ta rồi, thì sau này chắc chắn sẽ còn được nhiều lợi ích hơn nữa.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thăm Dò

Châm Toàn đẩy cửa vào, ông ta ngồi xuống bên giường Châm Khê đưa mắt đánh giá mọi thứ xung quanh. Đột nhiên, ông ta giống như nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

“Cái đèn này có phải hơi tối không? Buổi tối ngủ có bị lạnh không? Có bị muỗi đốt không...”

Châm Khê đứng một bên lẳng lặng nhìn ông ta, nghe ông ta nói những lời quan tâm nhảm chán kia.

Chờ sau khi Châm Toàn lời hết những thứ có vấn đề trong phòng cô ra nói xong, rốt cuộc cũng bắt đầu nói đến đề tài chính.

“Đan Đan, trong lòng con hận bố phải không?” Châm Khê nỗ lực kiềm chế không cho mình nở nụ cười châm chọc, vội vàng cúi đầu che giấu tâm trạng của mình.

“Mẹ con mất sớm. Con lớn như vậy rồi, nhưng bố chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người cha.”

Châm Toàn đột nhiên giữ chặt tay cổ rồi nói: “Nhưng mà bố vẫn luôn quan tâm, lo lắng cho con. Bố... haizz!”

Châm Toàn đột nhiên im lặng, chỉ để lại một tiếng thở dài nặng nề.

Đoán chừng là không bị được nữa rồi.

“Con đã chịu khổ rồi, ngày hôm nay bố đã dạy dỗ Lâm Chinh rồi, sau này chắc chắn nó sẽ không dám bắt nạt con nữa”

Chăm Khê ngược mắt nhìn ông ta, khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, Chăm Toàn vội vàng quay đi nhìn những thứ khác.

“Sao rồi? Ngày hôm nay thi thế nào?”

“Rất tốt.” Chăm Khê rút cuộc lộ ra một nụ cười, nói đầy một cách đầy khí phách, “Mấy cậu kia con đều biết làm”

Chăm Toàn ngơ ngác mà nhìn cô, giống như đã quên mất mình định nói gì.

Một lúc lâu sau, ông ta mới nói: “Biết làm nhưng chưa chắc đã làm đúng”

Nháy mắt, toàn bộ sự kiêu ngạo của Chăm Khê đều biến thành sự lúng túng mà người ta căm ghét.

Một giây trước cô còn khoe khoang, mà một giây sau cô đã biến thành một con gấu ngu ngốc trong đoàn xiếc thú bị người dùng roi xua đuổi nhảy qua vòng lửa, vừa đáng thương lại vừa buồn cười.

“Đan Đan.” Chăm Toàn lần thứ hai gọi tên cô, “Con không đi học có được không?”

Chăm Khê cảm thấy mình bắt đầu khó thở. Nỗi đau tan nát cõi lòng cũng không kém nỗi đau khi cô bị đẩy ngã mà chết chút nào.

“Bố thật sự không nuôi nổi con đi học”

Tay để trong túi quần của Chăm Khê dùng sức cào vào da thịt bên hông. Cô liều mạng kiềm chế những giọt nước mắt thừa thãi của mình, nhưng không được. Khi cô hô lên một tiếng “Bố” thì chúng như nước vỡ đê tràn ra khỏi đôi mắt cô.

“Bố, con mà không đi học, là phạm pháp đấy”

“Con tự nguyện không đi học thì không ai ép được con cả”

“Con tự nguyện sao?” Chăm Khê lặp lại, “Bố muốn con tự nguyện như thế nào đây?”

Chăm Khê lau nước mắt trên mặt, cô nói: “Bố, bố có biết là kết quả học tập của con rất tốt, vô cùng tốt không. Chỉ cần con cố gắng thì sau này con có thể thi đỗ vào một trường đại học rất tốt”

“Con còn quá nhỏ, không hiểu rõ tình hình xã hội bây giờ. Có rất nhiều sinh viên đại học tốt nghiệp rồi cũng không thể tìm được việc làm. Thay vào đó, nếu con học được một nghề thì sau này chắc chắn sẽ không lo bị đói”

“Chăm Hàm sang năm sẽ học xong tiểu học nhỉ? Chăm Khê cố gắng ngừng khóc, cò nhìn Chăm Toàn hỏi, “Vậy có phải là nó cũng không được đi học cấp hai không?”

Chăm Toàn né tránh ánh mắt của cô, không nói lời nào.

“Vậy tại sao Chăm Hàm có thể mà con lại không thể? Con không phải con gái ruột của bố sao? Ngày hôm nay nếu là mẹ ruột con còn sống, bố vẫn sẽ nói không cho con đi học sao?”

Chăm Toàn lập tức đứng lên, quát: “Sao lại nhắc đến mẹ mày? Chuyện đã qua bao lâu rồi. Dù sao tao cũng là muốn tốt cho mày mà thôi, mày tự suy nghĩ cho kỹ đi”

Nói xong ông ta đẩy cửa đi ra ngoài.

Chăm Khê nằm ngửa trên giường, rất lâu rất lâu sau cô cũng không thể làm cho tâm trạng mình tốt lên được.

Cô nên đối mặt với tất cả những chuyện này bằng thái độ thờ ơ, có nên trở nên ích kỷ hơn, không cần lãng phí tình cảm của mình vì những chuyện mà cô đã quá quen thuộc.

Ha ha, nói thì dễ lắm. Chăm Toàn là bố ruột của cô, chẳng lẽ việc có mong muốn nhận được một chút đồng tình, thương hại từ ông ta đều là mơ mộng hão huyền hay sao?

Thế mà lại đúng là mơ mộng hão huyền đấy!

Ở trong căn nhà này, cô hay Lâm Chinh đều giống như những người họ hàng đến ở nhờ khiến cho người ta đau đầu, chỉ có Lâm Tuệ và Chăm Hàm mới là người nhà của ông ta.

Bọn họ mới là người một nhà.

Nhưng Lâm Chính còn có mẹ che chở, còn cô thì không.

Chăm Khê lấy có đau đầu, không ra ăn tối. Thiếu cô, bầu không khí trên bàn ăn cũng vui vẻ hơn rất nhiều. Chăm Hàm cười khanh khách kể lại những chuyện thú vị xảy ra trên lớp học về hôm nay, bên cạnh đó là tiếng khen ngợi, khích lệ của Chăm Toàn và Lâm Tuệ.

Những lời này lọt vào tai Chăm Khê, càng ngày càng khiến cô buồn nôn.

Ăn cơm xong, Chăm Hàm đến thăm cô. Nó lo lắng nhìn cô, hỏi: “Chị à, chị đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Chăm Khê mệt mỏi phát tay một cái, muốn nó tránh xa một chút.

Chăm Hàm ngày thường vốn rất hiểu ý người khác, nhưng lúc này lại tỏ ra không rõ cô muốn nói gì.

Nó không hề động đậy mà ngồi ở đó nói: “Em nghe anh kể lại chuyện ngày hôm qua với ngày hôm nay rồi. Em không ngờ anh ấy lại đáng ghét như vậy, em thay anh ấy xin lỗi chị. Nếu như chị không muốn tha thứ cho anh ấy thì cũng không sao, ai bảo anh ấy làm sai chứ?”

Chăm Khê ngồi thẳng dậy nhìn nó, trong bụng nghĩ chẳng lẽ mặt trời lại mọc từ hướng tây rồi.

“Nghe nói tối hôm qua là anh Huy Dương cứu chị à, sáng nay cũng là anh ấy đưa chị đến trường học. Cho nên chị à, tối hôm qua chị ngủ ở nhà anh Huy Dương hả?”

Chăm Khê nhảy bật lên, ra vẻ giật mình nói: “Em nói linh tinh gì vậy? Muốn biết tối hôm qua chị ở đâu thì em có thể đi hỏi mẹ em. Chị cũng không quen biết ai là Huy Dương. Tối hôm qua lúc Lâm Chính bắt nạt chị thì anh ta nhìn thấy, tiện đường đưa chị đến nhà bạn. Em đừng có nói mấy lời hoang đường như vậy nữa”

“Vậy sao sáng nay anh ấy lại đưa chị đến trường? Cái này chị giải thích thế nào?”

Một câu “Mắc mớ gì đến mày” của Chăm Khê đều đã đến bên miệng, nhưng lại bị cổ nuốt trở lại khi liếc thấy ánh mắt đang đánh giá cô của Chăm Hàm.

Thành thật mà nói, từ khi sống lại rồi quay về cái nhà này, cô đều không có bất cứ cảm giác gì với Chăm Hàm. Một là, vì bây giờ cô tập trung mọi sức lực và tinh thần để đối phó Lâm Tuệ, Lâm Chính, cùng Chăm Toàn. Hai là, vì bây giờ Chăm Hàm còn quá nhỏ, nhỏ đến mức khiến cô quên mất nó chính là hung thủ đã đẩy cô xuống cầu thang, hại chết cô cùng đứa bé chưa chào đời của mình.

Mãi đến tận khi nhìn thấy ánh mắt xem thường rồi lại để phòng quen thuộc kia. Trong nháy mắt, cả người Chăm Khê run lên một cái, cổ đại khái đã hiểu được vì sao hôm nay Chăm Hàm lại đến thăm cô.

Cô đã quên mất một chuyện rất quan trọng, Chăm Hàm đã mười tuổi rồi, đã mơ hồ hiểu được một ít chuyện giữa nam nữ. Huống hồ, tâm trí của nó vốn trưởng thành hơn so với những đứa con gái cùng tuổi khác.

Loại người như Huy Dương, nói dễ nghe thì là được rất nhiều người yêu thích, nếu nói là hồng nhan họa thủy thì cũng không quá. Chăm Hàm tự tưởng đến anh ta thì cũng không có gì kỳ lạ.

Chỉ là, Chăm Hàm nhỏ hơn Huy Dương bao nhiêu tuổi nhỉ? Năm tuổi hay là sáu tuổi?

Hơn nữa, Huy Dương có biết nó hay không còn là một vấn đề đấy.

Có lẽ cũng không thể nói là thích, Chăm Hàm chỉ là đơn thuần hâm mộ sự giàu có của gia đình Huy Dương mà thôi. Nó mơ một giấc mơ đẹp mà những cô bé ở tuổi này nên có, đó là cô bé lọ lem gả cho hoàng tử.

Chăm Khê cười cợt, nói: “Chị gặp anh ta ở trên đường, người ta thấy chị là em gái Lâm Chính nên mới tiện đường cho chị đi nhờ một đoạn mà thôi.”

“Thật sao?” Ánh mắt Chăm Hàm lộ rõ sự nghi ngờ.

Chăm Khê nhún vai nói: “Nếu không thì vì sao?”

Chăm Hàm lại đánh giá cô từ đầu đến chân, cười nói: “Chị lớn lên giống mẹ chị phải không. Tất cả mọi người đều nói bố đẹp trai, mà em thì trông rất giống bố”

Chăm Khê chờ Chăm Hàm rồi đi, mới trợn trừng mắt một cái rồi cầm gương soi thử.

Bộ dạng bây giờ của cô đúng là có hơi thể thảm. Từ lúc tới cái nhà này, cô luôn ăn không ngon ngủ không yên. Mặt mày thì nhìn như bị suy dinh dưỡng, dưới bông mắt lại có thêm một vòng đen sì giống bị người đâm. Nếu vén áo lên còn có thể nhìn rõ ràng các mạch máu dưới da.

Đứa trẻ không có mẹ giống như cây cỏ, mà cuộc sống hiện tại của cô còn không bằng cây cỏ.

Haizzz...

Từ sau buổi cãi vã với Châm Toàn, việc này giống như lật một trang sách vậy, không có một ai đề cập đến chuyện cô có được đi học hay không.

Gần hết kỳ nghỉ hè, cả ngày chỉ có lúc ăn cơm mới nhìn thấy bóng dáng Lâm Chính với Châm Hàm. Châm Khê cũng ở chỗ di Từ cả ngày để làm đồ thủ công.

Cô nhất định phải đi học, nếu muốn trải qua một cuộc sống khác hoàn toàn so với kiếp trước, có một cuộc đời mới tinh thì đi học là con đường duy nhất của cô hiện nay.

Chớp mắt một cái một tuần đã trôi qua, đã đến ngày công bố điểm thi đầu vào.

Hiếm thấy một ngày chủ nhật cuối tuần mà tất cả mọi người trong nhà không có ai ra ngoài.

“Chị ơi, ngày hôm nay là ngày trường số 7 dán điểm thi phải không, chị không đến xem điểm của mình sao?”

“Quá xa, chị đã nhờ Lư Ý xem điểm giúp rồi”

Năm người ngồi trên bàn ăn, ngày hôm nay ngược lại cô là người thoải mái nhất. Lúc vừa làm bài xong, trong lòng cô đã rõ ràng mình có thể được bao nhiêu điểm.

Lại nhìn Châm Toàn và Lâm Tuệ, hai người đều đang im lặng nghiêm túc, như là đang cúng tổ tiên.

Cả một ngày, tất cả mọi người đều ăn ý làm chuyện của riêng mình, thẳng đến giờ cơm tối, có tiếng gõ cửa vang lên.

Lư Ý cùng mẹ Lư Ý vui vẻ đứng ở cửa, cũng không để ý chào hỏi người trong nhà, liền kéo Châm Khê nói: “Đan Đan, cháu thật giỏi, đứng thứ nhất luôn đấy”

Phản ứng đầu tiên của Châm Khê chính là quay đầu lại nhìn Châm Toàn, miệng ông ta vừa hơi há, lại vừa có ý nghiêm mặt lại, dáng vẻ không biết nên làm gì cho phải.

“Nó mà đứng thứ nhất? Chắc là nhìn nhầm rồi” Lâm Chính nói.

“Hay là trùng tên?” Châm Hàm hỏi.

Nụ cười trên mặt mẹ Lư Ý biến mất, ánh mắt bà đảo qua những người khác trong phòng, sau đó nói: “Tên của ba người đứng đầu được viết riêng trên một tờ giấy đỏ thắm, một chữ còn to hơn cả lòng bàn tay tôi, làm sao có thể nhìn nhầm. Mà Lư Ý nhà tôi đứng thứ một trăm linh ba, tôi đã nhìn từng cái tên một rồi, cũng không có ai tên giống như vậy, hướng hồ số báo danh cũng chính xác”

Nói đến đây, mẹ Lư Ý lại mỉm cười, ôm vai Châm Khê nói: “Cháu sẽ học cùng lớp với A Ninh nhà cô đấy, sau này hai đứa sẽ là bạn cùng lớp rồi”

Lư Ý cười híp mắt lại, lôi kéo Châm Khê, “Bố tớ nói muốn ăn mừng đấy, hai nhà chúng ta cùng đi ăn cơm đi.”

Mẹ Lư Ý nhìn Châm Toàn, nói: “Tôi thấy nhà anh vẫn chưa nấu cơm phải không, vậy thì cùng ra ngoài ăn đi, coi như chúc mừng bọn nhỏ” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đòi Tiền

Mẹ Lư Ý nhét một tấm danh thiếp cho Châm Toàn, cười nói: “Nói đến mới nhớ, anh với bố Lư Ý cũng coi như là đồng nghiệp đấy”

Châm Toàn cúi đầu nhìn một cái, vội vàng cầm lấy quần áo gọi cả nhà ra ngoài, miệng liên tục nói: “Sao có thể để Giám đốc Lư mời được, bữa cơm ngày hôm nay tôi mời”

Sau đó lặng lẽ chọc Lâm Tuệ: “Mang nhiều tiền đi, chồng chị ta là cấp trên của lãnh đạo anh đấy”

Hai nhà tìm một nhà hàng được trang trí khá đẹp. Bố Lư Ý kiên trì để Châm Khê gọi món ăn, ông ấy nói: “Ngày hôm nay hai đứa là nhân vật chính, các con cứ gọi thoải mái đi.”

Châm Toàn lúng túng cười đáp lời.

“Nhà anh cũng thật khiêm tốn, con gái đứng thứ nhất mà cũng không đi xem điểm. 100 điểm môn toán và 98 điểm môn ngữ văn viết ở trên tờ giấy đồ thắm, đúng là nở mày nở mặt mà. Người đứng thứ hai là con trai Giám đốc Nhiều. Tổng điểm của thằng bé đó còn kém hơn Châm Khê tận mười điểm đấy. Bên cạnh bảng thông báo lít nhít nhất đều là người, họ đều hỏi thăm Châm Khê là con cái nhà ai kia” Bố Lư Ý vỗ vai Châm Toàn nói, “Anh Châm à, tôi thực sự rất hâm mộ anh đấy.”

“Sao em lại không biết chị học giỏi như vậy, không phải nói trong thôn chỉ có một cô giáo dạy qua loa sao? Tại sao ngay cả cái này mà chị cũng phải gặt em?”

Châm Hàm chu mỏ nhìn Châm Khê, giống như cô đã lừa nó chuyện gì lớn lắm vậy.

Lâm Tuệ trung nó một cái, cảm thấy lời này của Châm Hàm thật không đúng lúc.

“Thế cơ á?” Mẹ Lư Ý khẽ kêu một tiếng rồi bà nói, “Đề thi đầu vào của trường số 7 luôn rất khó. Vì cuộc thi này mà Lư Ý nhà chúng tôi đã dùng cả kỳ nghỉ hè để đi học thêm, mà đều là thầy cô giáo của trường đó dạy. Đan Đan như vậy mà còn có thể đứng thứ nhất, vậy khẳng định bình thường cũng rất cố gắng, hơn nữa chắc chắn con bé cũng rất thông minh”

Mẹ Lư Ý kéo tay Châm Khê, sâu xa nói: “Đan Đan à, Lư Ý nhà cô ngọc lắm. Sau này hai đứa là bạn cùng lớp, lại là bạn thân, nếu có gì cần giúp thì cứ việc nói với cô. Nhưng Lư Ý nhà cô cũng là một đứa hay gây chuyện lắm, sau này cũng phải phiền cháu để ý đến nó nhiều hơn”

Cả người Lư Ý dính lên trên người Châm Khê, mặt dán vào mặt cô, nói: “Lúc trước cậu nói với mẹ tớ Đan Đan là tên cúng cơm của cậu, tại sao cậu lại gọi là Đan Đan vậy?”

“Bởi vì mẹ tớ thích vẽ tranh (chữ Đan trong tiếng trung có nghĩa là mực đỏ, dùng để vẽ tranh). Còn cậu thì sao? Tại sao lại gọi là A Ninh?”

Lư Ý chu mỏ nói: “Bởi vì mẹ tớ thích ăn chanh.” (m Hán Việt của quả chanh là Ninh Mộng.)

Hai đứa bé nhìn nhau, sau đó cười nhe răng rất vui vẻ.

Châm Khê rất hâm mộ Lư Ý, phải là một gia đình đặc biệt ấm áp, hạnh phúc cỡ nào mới có thể hình thành tính cách vừa tốt bụng vừa ngây thơ như thế này của cô bé.

Nếu như mẹ của cô còn sống..

Châm Khê không nhịn được mà nghĩ, nhưng lại không dám nghĩ tiếp nữa.

Lâm Chính nhanh chóng ăn xong rồi tìm cơ chuẩn bị, Châm Hàm cũng muốn đi, nhưng lại bị Lâm Tuệ giữ chặt lại chỗ ngồi. Bữa cơm này ăn đến tối muộn, đến lúc sau, Châm Toàn đã uống đến say mềm

Bố Lư Ý nói: “Anh Châm đang rất vui về đấy”

Trong lòng Châm Khê lại rất rõ ràng, đây là Châm Toàn đang mượn rượu giải sầu. Tất cả những dự định của ông ta và Lâm Tuệ đều không thể thực hiện được nữa.

Về đến nhà, Châm Khê nói muốn nghỉ ngơi, Lâm Tuệ lại gọi cô lại nói thẳng: “Mặc dù con thi đỗ lớp chọn nhưng trong nhà cũng không có tiền cho con ăn học đâu.”

Châm Khê nhún vai một cái, thờ ơ nói: “Việc này mẹ hãy bàn bạc với bố con đi. Nếu ông ấy vẫn kiên trì để con đi làm, vậy thì con sẽ đi.”

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Châm Toàn đã đi đến nhà máy, đến buổi tối mới trở về. Lúc này, Lâm Tuệ mới có thể nói chuyện với ông ta về việc cho Châm Khê đi học.

“Sao có thể bắt nó bỏ học! Em có biết ngày hôm nay mấy người trong nhà máy nhìn thấy anh đều nói cái gì không? Bọn họ đều chúc mừng anh vì đã sinh ra một đứa con gái học hành giỏi giang. Anh mà nói không cho nó đi học để cho nó đi làm công, người khác biết rồi sẽ nói cái gì? Sau này anh làm sao còn dám vác mặt đến đây?”

Lâm Tuệ nghiêm mặt, xòe hai tay nói: “Vậy tiền đâu ra cho nó đi học?”

Châm Toàn thờ dãi: “Vậy chỉ có thể thất lưng buộc bụng, không phải còn có tiền trợ cấp sao? Nếu nó học giỏi cũng có thể được học bổng”

“Thất lưng buộc bụng?” Lâm Tuệ cười châm chọc, “Châm Toàn, tôi đi theo anh cũng không phải để chịu khổ. Cứ cho là tôi có thể chịu, vậy Hàm Hàm làm sao bây giờ? Lâm Chính làm sao bây giờ? Chúng nó đã làm sai điều gì mà phải chịu khổ vì Châm Khê?”

Châm Toàn ôm Lâm Tuệ, nói: “Hàm Hàm là đứa con mà anh yêu thương nhất, làm sao anh lại nỡ để con bé chịu khổ. Từ nhỏ con bé muốn cái gì anh cũng cho, anh chưa từng để con bé phải chịu thiệt. Còn về Lâm Chính, anh cũng đối xử rất tốt với nó đấy thôi. Em xem, nó đánh đập Châm Khê như vậy mà anh cũng có làm gì nó đâu.”

“Dù sao số tiền này nhà chúng ta cũng không thể bỏ ra được.” Lâm Tuệ nói một cách kiên quyết.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Anh đi tìm bà ngoại nó mà đòi. Cứ nói nhà mình không nuôi nổi nó ăn học. Bà ta không phải vẫn ngóng trông Châm Khê học lên đại học sao? Số tiền này bà ta nhất định sẽ đưa cho anh.”

“Bà ta cũng không có lương hưu, lấy đâu ra tiền mà đưa?”

“Không phải nói vẫn còn ít đất sao? Bán đi là có tiền, mặc dù cũng chẳng được bao nhiêu?”

Cả đêm Châm Khê cứ thấy lo lắng bồn chồn. Mặc dù vấn đề lớn nhất trước mắt đã được giải quyết, nhưng cô vẫn luôn có cảm giác rằng mình đã bỏ sót cái gì đó. Từ giờ đến ngày đi học còn có một tuần, Châm Khê nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ vẫn còn có thời gian nên cô sẽ quay về thăm bà ngoại vài ngày.

Châm Toàn biết cô muốn về, cố ý đến nói với cô: “Con về nói với bà ngoại là con đi học cần một số tiền lớn, xem bà ấy có thể gom được chút nào hay không?”

Châm Khê giật mình, hỏi: “Một số tiền lớn là bao nhiêu?”

“Trước cứ đưa mười nghìn tệ đã”

Châm Khê ôm đầu, nói: “Bố, hiện tại đã được miễn học phí rồi, nghe nói con đứng thứ nhất còn được thưởng nữa, tiền sách vở cũng không cần nộp, vậy bố đòi bà ngoại con mười nghìn tệ để tiêu vào việc gì?”

Khóe miệng Châm Toàn hơi rũ xuống: “Cái gì gọi là tao đòi bà ngoại mày, đó là tiền cho mày đi học, vốn phải chia đều. Mặc dù không phải nộp học phí, nhưng tiền sinh hoạt thường ngày của mày thì sao? Đây không phải là tiền à?”

Châm Toàn không kiên nhẫn xua tay, nói: “Mày quan tâm nhiều thế làm gì, mày cứ nói lại y nguyên lời của tao cho bà ấy, bà ấy sẽ hiểu.”

Châm Khê nhìn ông ta hồi lâu, hỏi: “Đây là ý của bố hay là của Lâm Tuệ?”

Châm Toàn rằm một cái lập tức đứng lên khỏi ghế, từ trên cao nhìn xuống cô: “Cái gì mà Lâm Tuệ với chả không Lâm Tuệ, đó là mẹ mày, sao mày lại không có chút giáo dưỡng nào như vậy?”

Châm Khê kéo khóe miệng không nói gì mà chỉ cười cợt, dùng thời gian ngắn nhất thu dọn xong hành lý rồi bắt xe quay về thôn.

Sự ưở oải sau mấy tiếng xóc nảy đã bị quét sạch sành sanh khi nhìn thấy những ngôi nhà, những con người quen thuộc ở đây.

Trước đó bà ngoại cũng không biết là cô sẽ về, nên khi nhìn thấy cô, bà vui vẻ đến mức không biết làm thế nào mới phải.

Châm Khê chỉ nói lần thì này mình đứng thứ nhất, còn về tình hình ở cái nhà kia, cô đều lựa lời mà kể cho bà ngoại nghe.

Bà ngoại vừa nghe đã hiểu tất cả.

“Cháu chỉ cần học hành thật tốt, những chuyện khác không cần để ý tới. Bà nghe nói có vài trường trong thành phố có ký túc xá, nếu trường cháu cũng có ký túc xá thì cháu cứ ở lại đó đi, miễn phải cả ngày nhìn ánh mắt của mấy người kia.”

Châm Khê suy nghĩ một hồi. Trường số 7 đúng là có ký túc xá, có điều hình như chỉ cung cấp cho học sinh lớp bảy trở lên. Nếu cô có thể ở lại trường thì tốt rồi, chỉ cần có thể rời xa cái nhà kia, cho dù chỉ là một ngày thì tuổi thọ của cô cũng có thể kéo dài thêm một năm.

Ở lại trong thôn đã năm ngày, Châm Khê cũng nên trở về.

Trước khi đi, cô hỏi bà ngoại: “Lúc trước có phải bố cháu đã vay nhà mình hai mươi nghìn tệ không ạ?”

Cô nhớ là có chuyện như vậy.

“Sao cháu lại biết? Đó là chuyện từ rất nhiều năm trước rồi, khi đó mẹ cháu và ông ngoại vẫn còn sống. Bố cháu nói vay để làm ăn, sau này sẽ trả lại. Bà đã nói không cần, nhưng mẹ cháu vẫn kiểm tiền trả lại từng chút một rồi”

“Giấy nợ vẫn còn phải không bà?”

“Vẫn còn.”

“Bà đưa giấy nợ cho cháu đi”

“Cháu lấy cái đấy để làm gì?” Bà ngoại nói như vậy, nhưng vẫn đi tìm giấy nợ cho cô.

Châm Khê nhìn qua, đúng là chữ của Châm Toàn, trên đó viết số tiền đã vay cùng với kỳ hạn trả lại là trong vòng năm năm, có cả dấu tay với bản photo

chứng minh nhân dân của ông ta nữa.

Đúng là bản gốc của giấy nợ, chắc chắn sẽ có hiệu lực pháp lý.

Chăm Toàn và Lâm Tuệ không phải muốn đòi bà ngoại có mười nghìn tệ sao? Được thôi, bây giờ cô sẽ đến đòi bọn họ.

Trên đường về, Chăm Khê đã photo tờ giấy nợ kia ra thành mấy bản, rồi giấu bản gốc ở chỗ đi Từ, sau đó mới trở về nhà.

Tất cả mọi người đều ở nhà, Chăm Toàn không chờ cô đặt hành lý xuống đã hỏi: “Mày đã nói với bà ngoại mày những gì mà tao bảo chưa? Bà ta có đưa tiền cho mày không?”

“Đưa rồi” Chăm Khê nói xong, liền cúi người lẩn mò trong hành lý.

Lâm Tuệ liên tục nháy mắt với Chăm Toàn, ý cười trong mắt rất rõ ràng.

Trong ánh mắt chăm chú của bọn họ, Chăm Khê lấy ra một tờ giấy trắng đặt trước mặt Chăm Toàn, rồi nói: “Bà ngoại con nói hiện tại bà không có tiền. Nhưng nếu bố có thể trả lại bà số tiền này thì bà sẽ có, đến lúc đó bà sẽ cho con mười nghìn tệ để đi học, còn mười nghìn thì để bà xây một căn nhà nhỏ. Bố, bố xem đi, khi nào thì bố trả lại số tiền này?”

Lâm Tuệ giật lấy tờ giấy nợ, hỏi: “Chuyện gì thế này?”

“Số tiền này không phải đã trả lại từ lâu rồi sao?” Chăm Toàn cau mày.

Chăm Khê không hiểu nói: “Nếu đã trả tiền thì sao giấy nợ vẫn còn ở đây?”

Chăm Toàn không giải thích được, chuyện này đã sớm không tồn tại trong trí nhớ của ông ta.

“Chuyện không phải như vậy, số tiền này đã trả lại rồi, lúc trước mẹ mày...”

“Tại sao lại nhắc đến mẹ con ở đây?” Chăm Khê cắt ngang lời nói của ông ta, “Con thấy kỳ hạn trên giấy nợ là năm năm mà, còn mẹ con đã mất gần mười năm rồi.”

Chăm Toàn xé tờ giấy nợ kia ra thành từng mảnh, tức giận nói: “Giấy nợ này đã mất hiệu lực từ lâu rồi”

“Sao lại không có hiệu lực chứ?” Chăm Khê bất đắc dĩ nói, “Đây chỉ là bản photo, bố thích xé thì cứ xé đi. Bà ngoại con nói rồi, bố phải mau chóng trả lại số tiền này, nếu không đến lúc ra tòa án thì không hay đâu”

“Rầm” Chăm Toàn ném chén nước xuống đất, quát to: “Bà ta còn có thể đi kiện tao hay sao? Giấy nợ này đã sớm không có tác dụng rồi”

“Bố à, bây giờ là xã hội pháp chế rồi. Không phải bố có quan hệ rất tốt với thư ký của bộ phận pháp chế trong nhà máy sao? Sáng mai bố có thể đi hỏi thư xem giấy nợ này có phải thật sự không có giá trị nữa không? Chăm Khê lại lấy ra một bản photo giấy nợ nữa đưa cho ông ta, trong lòng nghĩ thầm mình đúng là vẫn phải ở lại trường. Nếu còn tiếp tục ở cùng những người này thì sớm muộn cô cũng bị ghê tởm mà chết.

Đến hôm sau, Chăm Toàn có cầm tờ giấy nợ kia đi hỏi hay không thì Chăm Khê không biết. Dù sao từ hôm đó, ông ta cũng không đề cập đến việc đòi tiền bà ngoại cô nữa.

Nhưng khi đến gần ngày đi học, lại có một chuyện đáng ghét cản Chăm Khê tự giải quyết.

Đó là vấn đề phương tiện đi học. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Khai Giảng Rồi

Nhà có cách trường số 7 không xa mà cũng chẳng gần, không có xe buýt đi thẳng đến đó, cũng không có xe buýt đưa đón của trường. Đi xe ô tô thì mất mười phút, đi xe đạp thì hai mươi phút, nếu đi bộ thì phải mất hơn một tiếng.

Hiện nay trong nhà có ba chiếc xe đạp, theo thứ tự là của Chăm Toàn, Lâm Chinh và Chăm Hàm. Chăm Toàn và Lâm Chinh đều dùng nó để đi làm, đi học, còn với Chăm Hàm thì xe đạp chỉ là một món đồ chơi.

Trước hôm bắt đầu đi học, Châm Khê hỏi Châm Toàn, có thể cho cô dùng xe đạp của Châm Hàm để đi học hay không.

Châm Toàn từ chối vô cùng dứt khoát, lý do của ông ta khiến Châm Khê không nói nên lời.

“Chiếc xe kia lúc mua rất đắt, sau này mầy đi mà làm xe cũ hay hỏng hóc thì làm thế nào? Hàm Hàm sẽ không vui”

Suýt chút nữa Châm Khê đã vỗ tay khen ông ta một câu “Bố thật tuyệt!” Cho nên cô sẽ không tự rước lấy nhục mà hỏi ông ta về vấn đề mình đi học bằng cách nào nữa.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Châm Khê sang chỗ Lâm Tuệ lấy tiền mua bữa sáng và bữa trưa cho ngày mai.

Lâm Tuệ chỉ cho cô ba tệ, còn nói: “Trong nhà có mì sợi, bữa sáng con tự làm mà ăn. Buổi trưa ở nhà ăn thì mua năm hào Com, rồi gọi thêm hai món rau, vậy là đủ rồi.”

Lâm Tuệ vốn không tin Châm Khê không có một đồng nào. Với mức độ cưng chiều cháu gái của bà ngoại nó, Lâm Tuệ cũng không tin bà ta sẽ không lén lút cho Châm Khê tiền. Có điều Châm Khê giấu rất kỹ, mẹ ta tìm mãi mà không vẫn tìm được.

Trẻ con mà, không chịu được nhất chính là đói bụng, chỉ cần Châm Khê lấy thêm tiền ra ăn cơm thì mẹ có thể tìm lý do để tịch thu tất cả tiền của cô.

Đối với việc Lâm Tuệ chỉ đưa ít như vậy, Châm Khê cũng không nói gì, cô chỉ cười rồi nhận lấy.

Ngày hôm sau là ngày bắt đầu đi học, năm giờ sáng cô đã dậy, rửa mặt rồi làm bữa sáng, sáu giờ đã ra khỏi nhà. Cô phải đi bộ hơn một tiếng đồng hồ để đến kịp tiết tự học sớm lúc bảy giờ ba mươi phút.

Khi cô ra khỏi cửa, những quầy hàng bán đồ ăn sáng vẫn chưa mở hàng, con đường yên tĩnh, lạnh lẽo càng lộ rõ sự cô đơn của cô.

Cô vẫn đang nghĩ đến chuyện ở lại trường. Qua một hai tháng nữa, trời sẽ sáng rất muộn, cũng càng ngày càng lạnh, đến lúc đó mà vẫn đi bộ đến trường như thế này thì sẽ rất vất vả.

Trước giờ vào lớp mười lăm phút, Châm Khê bước vào phòng học. Liếc một cái cô đã nhìn thấy Lư Ý đang cười híp mắt vẫy tay với mình.

Châm Khê ngồi xuống bên cạnh cô bé, hỏi cô bé hôm nay đến trường bằng cách nào.

“Bố tớ lái xe đưa tớ đến, nói là ngày đầu tiên đi học nên không yên tâm cho tớ đi xe đạp một mình. Có điều, sau này bọn mình có thể đi học cùng nhau rồi, mỗi sáng sớm tớ sẽ đến nhà cậu gọi cậu”

“Sợ rằng không được rồi, tớ không có xe đạp” Châm Khê nói.

“Hà? Vậy sáng nay cậu đến trường bằng cách nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lư Ý lập tức nhăn lại.

“Đi bộ”

Lư Ý tròn mắt, miệng há to, khiến Châm Khê bật cười ha ha.

Châm Khê vỗ mặt cô bé, vừa quay đầu đã nhìn thấy một người đang đứng cạnh bàn giáo viên nhìn xuống.

Một cậu nhóc mặc áo sơ mi trắng, khuôn mặt đẹp trai có nét thư sinh, vẻ ngoài của cậu ta rất dễ dàng mê hoặc người khác.

“Cậu nhìn kia, chính là cậu ta, chính là cậu ta” Lư Ý chọc eo Châm Khê, nói nhỏ, “Chính là cậu ta, con trai của giám đốc nhà máy, người đứng thứ hai. Lúc trước tớ đã nghe nói cậu ta sẽ học cùng lớp với bọn mình đấy”

“Con trai giám đốc nhà máy?” Châm Khê lặp lại một lần.

Đã rất nhiều năm rồi cô chưa nghe thấy người khác gọi Nhiều Lực Quần như vậy, sau này mọi người đều gọi hần là “Con trai tội phạm tham n”.

Khi hai người đang nói chuyện, Nhiều Lực Quần đã đi xuống. Cậu ta lướt qua Châm Khê và Lư Ý, đặt cặp sách lên cái bàn ngay sau lưng hai người.

Châm Khê để ý thấy khi Nhiều Lực Quần đi qua hai người, gò má Lư Ý hơi ửng hồng.

Cô cảm thấy buồn cười, tâm sự của cô bé này giống như một bài thơ, ngây ngất một chút cũng là có thể.

Có điều, tên Nhiều Lực Quần này cũng không phải thứ tốt đẹp gì, cô phải đề phòng một chút.

Lư Ý kéo Châm Khê quay đầu lại chào hỏi Nhiều Lực Quần. Cậu ta gật đầu rất thờ ơ, sau đó nói với Châm Khê: “Cậu biết là tôi sẽ tranh vị trí thứ nhất với cậu nên mới không cho tôi mượn tẩy chữ gì?”

Ôi này! Sao mà người này vẫn cứ thích làm màu như vậy nhỉ? Trước kia cô mù đến mức nào mà lại cảm thấy hần ta rất đặc biệt chứ?

“Cậu nghĩ nhiều rồi” Chăm Khê cũng học các cậu ta nói đáp trả lại, “Cậu có sức cạnh tranh với tôi Chờ đến lúc nào cậu thi được điểm tối đa lại nói đi”

Lúc này sắc mặt Nhiều Lực Quần chột biển, trong đôi mắt nhìn Chăm Khê lộ rõ sự lạnh lẽo.

Lư Ý vội vàng kéo tay áo cô, nói nhỏ: “Cậu ta đứng thứ hai đấy, tớ mới đứng thứ một trăm linh ba, cậu không phải cũng cảm thấy tớ rất ngốc đấy chứ?”

Chăm Khê véo nhẹ khuôn mặt mềm mại, nũng nính của cô bé: “Tớ cố ý trêu cậu ta thôi. Cậu không thấy cậu ta không tức giận sao? Lần này đề thi rất khó, A Ninh nhà chúng ta đã rất giỏi rồi.”

“Đan Đan, cậu nói chuyện thật giống mẹ tớ”

Chăm Khê quả thực dở khóc dở cười.

Tiết đầu là môn Anh, cô giáo dạy tiếng Anh cũng là giáo viên chủ nhiệm của bọn họ, cô ấy họ Chu.

Cô Chu mặc một chiếc váy cứng nhắc mà nghiêm nghị. Khi cô đứng trước bàn giáo viên trông rất nghiêm trang.

“Trước tiên chọn lớp trưởng” Tiếng nói của cô cũng vô cùng cứng rắn, nghe còn có hơi vô tình.

“Có ai tự ứng cử không?”

Vừa dứt lời, trong phòng học nhiều cánh tay mọc lên như nấm sau cơn mưa.

Người đầu tiên chính là Nhiều Lực Quần, từ khi học mẫu giáo cậu ta cũng đã làm lớp trưởng, rất biết ăn nói, khiến cho rất nhiều cô bé bỏ phiếu cho cậu ta. Đương nhiên, cũng có nhiều người đơn thuần chỉ vì thấy cậu ta đẹp trai.

Sau khi có kết quả bầu lớp trưởng, giáo viên chủ nhiệm lại hỏi trước một câu: “Chăm Khê là bạn nào? Giờ tay cô xem một chút”

Ánh mắt lợi hại của giáo viên chủ nhiệm quét về phía Chăm Khê, hại cô có chút hoảng.

“Em có muốn làm lớp trưởng hay không?”

Chăm Khê lắc lắc đầu.

“Vậy chúng ta vỗ tay chào mừng lớp trưởng mới của chúng ta - bạn Nhiều Lực Quần”

Chăm Khê nghĩ thầm đầu của mình nếu có thể xoay 180 độ thì thật là tốt, vào lúc này có rất muốn nhìn sắc mặt Nhiều Lực Quần, không biết cậu ta có hiểu được một ý khác trong câu nói vừa nãy của giáo viên chủ nhiệm hay không.

Sau đó là tranh cử vào ban cán bộ lớp, Chăm Khê không có hứng thú nên không thể làm gì khác ngoài ngồi đờ ra, chỉ khi Lư Ý tranh cử làm lớp phó văn nghệ thì cô mới giờ tay bỏ một phiếu cho cô bé.

Cuối cùng, giáo viên chủ nhiệm nói: “Còn sót lại cán sự môn của cô, Chăm Khê, em làm đi. Lần này không thi tiếng Anh, cũng không biết học lực môn này của em như thế nào. Sau này làm cán sự môn của cô rồi thì em phải tiếp tục cố gắng đấy.”

Hoàn toàn không cho Chăm Khê cơ hội từ chối.

Hết giờ học, Nhiều Lực Quần nói với cô: “Cán sự môn của giáo viên chủ nhiệm, cũng gần giống lớp trưởng rồi”

“Không không không, vẫn khác nhiều lắm” Chăm Khê nhìn cậu ta, “Tôi cũng không cần đứng như đứng gác, mỗi ngày vào tiết hay hết tiết đều phải hô “đứng dậy”

Kiếp trước, cô đã đặt hấn vào vị trí quan trọng nhất trong lòng, đi kè kè sau hấn, nhìn ánh mắt hấn mà làm người, làm việc. Đến cuối cùng chỉ nhận được kết cục bi thảm mà hể nhắc đến sẽ chỉ khiến người ta buồn cười.

Bây giờ tất cả đã quay lại từ đầu, thực sự là...

Đi từ từ nhé, không tiền!

Mấy tiết học tiếp theo đều là các giáo viên bộ môn phát biểu suy nghĩ cùng lời khuyên liên quan đến cuộc sống ở trường cấp hai. Có người nghe rất chăm chú, rất say mê, tràn ngập ước mơ đối với tương lai, ví dụ như Lư Ý.

Nhưng Chăm Khê đã bắt đầu lo lắng vì tương lai của mình.

Bản thân cô rất rõ ràng lần thi này vì sao mình lại đứng thứ nhất. So với mấy đứa trẻ cùng tuổi mà nói, cái mà cô dựa vào, chẳng qua là nền tảng học từ kiếp trước.

Nhưng lúc trước cô cũng chỉ học hết cấp hai. Dần dần, loại ưu thế và chênh lệch này sẽ bị thu hẹp lại. Nếu như đứng cùng vạch xuất phát với những đứa

trẻ khác, Châm Khê cũng không biết liệu mình có thể cạnh tranh với chúng nó được hay không.

Bây giờ việc cô có thể làm chính là liều mạng học tập.

“Tan học bọn mình đến cửa hàng sách đi, tớ muốn mua thêm vài quyển sách tham khảo với sách bài tập.” Châm Khi nói với Lur Ý.

Đôi mắt lấp lánh đầy sao của Lur Ý nhìn cô, nói: “Cậu còn muốn mua sách bài tập? Mấy quyển mà trường phát cho đã khó mà làm hết được rồi.”

“Đi xem một chút thôi”

“Nói khoác không biết ngượng.” Từ phía sau truyền đến một câu như vậy.

Châm Khê quay đầu lại, trong đầu thì nghĩ tại người này là tại chó thích nghe lén người khác nói chuyện hay sao mà mình và Lur Ý nói chuyện nhỏ như vậy, cậu ta cũng nghe thấy được.

“Muốn đi cửa hàng sách à? Cùng đi đi” Người phía sau cúi đầu, không biết là nói cho ai nghe. Châm Khê vốn không muốn để ý, nhưng Lur Ý đã vui mừng đáp: “Được được được”

“Lớp trưởng nói chuyện gì với bạn nữ phía trước mà cười vui vẻ như vậy? Giáo viên nhìn Lur Ý, xoay xoay viên phấn trong tay.

Châm Khê cúi đầu kéo tay áo Lur Ý, ra hiệu cho cô bé ngoan ngoãn nhận lỗi.

“Bọn em cùng bạn lớp trưởng hẹn nhau tan học đến cửa hàng sách mua sách”

Châm Khê ôm đầu, nghĩ thầm xong rồi.

Lur Ý vừa nói xong, trong phòng học không biết từ đâu thổi đến một trận gió, khiến toàn thân cô lạnh lẽo.

Thân thể Châm Khê căng cứng, chặn lại ánh mắt sắc bén của học sinh nữ ở bốn phía, cũng che lại nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt Lur Ý.

Rốt cuộc vẫn là tuổi còn nhỏ lại hồn nhiên mới có thể trực tiếp nói ra những lời này.

“Tiếp theo, tôi sẽ thảo luận với các em về vấn đề yêu sớm.”.

Giáo viên một giây trước vẫn còn nói về vấn đề liên quan đến áp lực và động lực học tập, bây giờ đột nhiên chuyển đề tài, khiến Châm Khê cảm thấy đầu mình bắt đầu đau nhức.

Nhiều Lực Quần thật đúng là một tai họa.

Thứ Hai phải chào cờ, học sinh sau khi tan học đều tùm năm tùm ba đi về phía sân luyện tập để tập trung.

Lur Ý kéo Châm Khê đi xuống cầu thang, phía sau có hai bạn học nữ dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: “Mẹ tớ nói với tớ, con gái ấy mà, quan trọng nhất là phải biết rụt rè. Thế nhưng có mấy người da mặt đúng là quá dày, giống như không được dạy dỗ vậy.”

Châm Khê quay đầu lại nhìn thấy người nói chuyện là một cô bé học cùng lớp với cô. Trông rất xinh xắn, ăn mặc cũng rất thời thượng, có vẻ điều kiện gia đình khá tốt.

Người kia thấy cô quay đầu lại, quay mặt sang chỗ khác, nói: “Cho rằng ngồi cùng bàn với người đứng thứ nhất thì giỏi lắm sao? Ngu ngốc vĩnh viễn vẫn là ngu ngốc thôi”

Lúc này Lur Ý cũng hiểu được, cô bé quay đầu lại, trực tiếp hỏi: “Cậu đang nói tôi sao?”

“Tôi nói ai thì trong lòng người đó tự biết rồi”

“Cậu nói tôi ngu ngốc sao?” Lur Ý kiên nhẫn hỏi tiếp.

Châm Khê lôi kéo tay cô bé, nói: “Cậu đã thi đỗ lớp chọn, sao mà ngu ngốc được?”

“Lớp chọn cũng có người ngu ngốc mà, cậu không phải là người đứng thứ nhất từ dưới lên trong số học sinh nữ của lớp sao? Môn toán được có 73 điểm”

Lur Ý dừng bước, đứng dưới bậc thang ngược mắt nhìn cô bé kia: “Nếu cậu thi được điểm cao hơn tôi, cậu nói tôi ngu ngốc thì tôi sẽ thừa nhận. Mẹ tôi nói rồi, người thông minh nên có chút khí phách. Có điều tôi sẽ không tức giận, bởi vì Châm Khê cũng nói lớp trưởng ngu ngốc, nhưng mà lớp trưởng cũng không tức giận đấy thôi.” Đăng bởi: admin

Chương 16: Sở Khanh Được Yêu Thích

Cô bé kia trừng mắt, giống như muốn khóc. Nhiều Lực Quần đứng phía sau sắc mặt cũng khá khó coi.

Chăm Khê đơ người, đúng là giờ nói gì cũng không được.

Lư Ý là một cô bé rất ngây thơ thẳng thắn, tuổi còn nhỏ lại được người nhà che chở quá tốt, không hiểu sự phức tạp trong các mối quan hệ. Mấy câu kia, rõ ràng là Chăm Khê nói để Nhiều Lực Quần thấy khó chịu, thế nhưng Lư Ý lại nghĩ là thật, cô bé cho rằng Chăm Khê mắng Nhiều Lực Quần ngu ngốc.

Chăm Khê kéo Lư Ý: “Lẽ kéo cờ sắp bắt đầu rồi, nhanh đi xếp hàng.”

Lư Ý tội nghiệp hỏi cô: “Sao cậu ta vô duyên vô cớ mắng mình là kẻ ngu? Mình cũng không có làm gì mất lòng cậu ta.”

Chăm Khê véo nhẹ má cô bé, nói: “Vì cậu xinh đẹp lại đáng yêu.”

Lư Ý lập tức cười hi hi, hỏi: “Điều đó thì có lên quan gì?”

Chăm Khê rất không muốn thừa nhận, Nhiều Lực Quần mặc dù là tên Sở Khanh không hơn không kém, nhưng cũng là một tên Sở Khanh được nhiều người thích. Đáng đáp đẹp trai, học giỏi nhà lại giàu, trong lòng mỗi nữ sinh ở độ tuổi thanh xuân phơi phới đều có một hình mẫu người trong mộng như vậy.

Mới khai giảng ngày đầu tiên, Lư Ý đã hẹn được nam thần của các cô gái cùng đến nhà sách sau giờ học. Người khác đều sẽ cho rằng, đó là khoe khoang lộ liễu.

Con gái tức giận đúng là khó hiểu, mà cũng chỉ có con gái mới hiểu được suy nghĩ của con gái.

Ngoại hình, điều kiện gia đình của Lư Ý đều rất tốt, muốn tìm khuyết điểm, cũng chỉ có học tập là hơi kém một chút.

“Sau này cậu nhớ cách xa Nhiều Lực Quần ra.” Chăm Khê nhắc nhở. Ai biết được về sau cái tên tai họa đó lại gây ra bao nhiêu chuyện nữa?

“Vì sao? Lớp trưởng đẹp trai như vậy.”

“Đẹp trai có thể ăn thay cơm sao?” Chăm Khê hoàn toàn bó tay với bộ dạng mê trai của Lư Ý, “Người đẹp trai như Nhiều Lực Quần cũng không phải không có, cậu nhìn xung quanh mà xem.” Chăm Khê tận tình khuyên bảo, bộ dạng như bà mẹ sợ con gái yêu sớm.

Cũng may lúc kéo cờ, Lư Ý lại rôm rả mà bàn luận về anh đẹp trai cầm cờ với Chăm Khê, hoàn toàn quên mất vị lớp trưởng mà cách đó không lâu cô bé vẫn luôn miệng nhắc.

Tiết học buổi sáng kết thúc, đến thời gian ăn cơm trưa.

Trường số 7 có ba nhà ăn, tất cả đều đông nghịt nhện nào là học sinh. Chăm Khê nhìn mà đau cả đầu, hoàn toàn không còn cảm giác thèm ăn.

Cô như Lâm Tuệ mong muốn, dùng ba tệ mua cơm và hai món rau, lấy thêm một bát canh miễn phí.

Lúc cô uống xong canh rồi, Lư Ý mới bưng khay đồ ăn đầy ắp tới.

Chăm Khê nhìn sang, đùi gà, thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt, cá hấp, không có lấy một món rau.

Cô và Lư Ý đều giật mình nhìn món ăn của đối phương.

“Cậu ăn vậy mà không ngán sao?”

“Cậu chỉ ăn có vậy thôi sao?”

“Mình không thích ăn rau.”

“Những đồ ăn này tốn bao nhiêu tiền?”

Lư Ý gãi đầu, nói: “Mình cũng không biết, mẹ làm thế ăn cho mình, cứ quẹt thè là được.”

Chăm Khê gạt đầu, bắt đầu động đũa.

Lư Ý gấp một cái đũa gà đặt lên khay cơm của cô, nói: “Cậu ăn thử cái này, đũa gà mình thích ăn nhất đấy.”

Chăm Khê vừa định gấp trả lại, Lư Ý đã gạt một nửa đồ ăn trong khay của cô bé qua, xong còn lấy một miếng cà rốt từ bát của Chăm Khê: “Cà rốt chính là loại rau duy nhất mình thích ăn, nhưng mà vừa rồi không thấy có.”

Nói xong lại sột soạt ăn cơm.

Chăm Khê nhìn cô bé ăn cơm ngon lành, mới bắt đầu có cảm giác đói bụng.

“Lần sau đừng chia đồ ăn cho mình nữa.” Chăm Khê nói.

“Vì sao? Bạn tốt không phải nên cùng nhau chia sẻ và giúp đỡ sao?” Lư Ý nhìn cô, biểu cảm có chút tổn thương.

Chăm Khê thở dài, trong khoảng thời gian này, tiền cổ kiếm được từ chỗ đi Từ cũng đủ cho cô ăn cơm trưa tử tế. Bây giờ cô cố ý mang bộ dạng đáng thương này, còn không phải muốn để người khác nhìn thấy, tốt nhất là để giáo viên tới ăn cơm nhìn thấy sao.

Nếu thật sự ăn uống bữa bãi như Lư Ý thì không đến mấy ngày cô sẽ biến thành một đũa béo trục béo tròn. Đến lúc đó nói với người khác gia đình cô rất nghèo, bị mẹ kế ngược đãi, ai sẽ tin?

“Mình có mục đích riêng, cậu không hiểu thì về nhà hỏi mẹ xem, mẹ cậu khẳng định sẽ không để cậu chia cơm cho mình.”

“Vậy mình ăn cơm của cậu cũng không được sao?” Lư Ý hỏi.

Chăm Khê nhin không nổi bật cười, đem khay cơm đẩy tới trước mặt cô bé, nói: “Ăn ăn, ăn đi, nhóc mập mập.”

Buổi chiều, lúc vào học chủ nhiệm lớp đẩy cửa vào, nói có người tìm Chăm Khê.

Chăm Khê đi theo chủ nhiệm lớp ra ngoài, phát hiện người đến tìm mình chính là cô giáo Lý.

Cô đứng ngay phía dưới cột thông báo dán bảng thành tích, vẻ mặt vui mừng mà nhìn Chăm Khê.

“Em là đứa trẻ giỏi nhất mà cô từng dạy, có thể được tiếp tục đi học thật sự là quá tốt.”

Chăm Khê cố nén nước mắt, nói: “Làm phiền cô phải quan tâm em như vậy, em thật sự cảm ơn cô.”

Cô giáo Lý ôm cô vào lòng, nói: “Tội nghiệp, em tuổi còn nhỏ như vậy đã phải chịu nhiều khổ sở. Giờ thì tốt rồi, em hãy học thật giỏi, thi vào một trường đại học tốt, rời khỏi nơi này, về sau sẽ không bao giờ có người nào bắt nạt được em nữa.”

Chăm Khê che mắt, nghẹn ngào nói: “Em biết, em nhất định sẽ học thật giỏi, nhất định sẽ thi vào một trường đại học tốt.”

Cô giáo Lý chỉ ở lại một lát, trước khi đi còn cho cô một đồng tài liệu học tập, dặn dò cô phải cố gắng học tập.

Chăm Khê đứng ở bên ngoài lau khô nước mắt, cảm thấy bình tĩnh rồi mới trở lại phòng học.

Nhìn xem, bên cạnh có nhiều người ghé thăm như vậy, việc khó khăn, khổ sở liên miên không ngừng. Nhưng vẫn sẽ có người giờ bó đuốc, bước một mình trong đêm tối về phía trước. Chỉ cần cho cô một đốm lửa nhỏ, cô cũng có thể châm lên hy vọng về tương lai.

Tiết học cuối cùng của ngày đầu tiên cũng kết thúc, Chăm Khê thu dọn sách vở chuẩn bị trở về nhà.

Vừa ngẩng đầu, cô đã thấy Nhiều Lực Quần đứng trước mặt, nhìn chăm chăm cô thu dọn mọi thứ: “Nhanh chút, không phải nói muốn đi nhà sách sao?”

Người này thật sự là!

Lư Ý chui ra từ đằng sau đây có một cái, khuôn mặt tươi cười, nói: “Đi đi đi. Bố mình tới đón rồi. Lớp trưởng, bạn đi về như thế nào?”

“Tôi đi xe đạp theo sau các cậu.”

Chăm Khê bị Lư Ý kéo đi ra ngoài, kèm theo đó là không ít ánh mắt “thân thiện” của đám con gái.

Cô bị Lư Ý nhét vào trong xe, miệng bĩu lại: “Tại sao phải cùng cậu ta đi nhà sách?”

Mẹ Lư Ý quay đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới “ồ” một tiếng, nói: “Đi theo sau xe nhà chúng ta, cậu nhóc đẹp trai kia là ai?”

“Lớp trưởng lớp chúng con đấy, lần thi này đứng thứ hai toàn khóa.”

“Oa, trông đẹp trai mà học tập lại tốt.”

Mẹ Lư Ý quay đầu lại nhìn mấy lần, khen ngoại hình Nhiều Lực Quần từ đầu đến chân, cuối cùng trông thấy sắc mặt Chăm Khê mới ngừng nói.

“Đan Đan nhà chúng ta hình như không thích cậu ấy cho lắm. Cũng đúng, hai đứa là đối thủ cạnh tranh, ghen tị là bình thường. Nếu có thể cạnh tranh cùng nhau tiến bộ thì tốt hơn.”

Cùng nhau tiến bộ cái quỷ gì, cô đi cầu độc mộc của cô, Nhiều Lực Quần đi đường của hấn, tiện thể mà bị treo chân thì càng tốt.

Xuống xe, nhìn thấy Nhiều Lực Quần, mẹ Lư Ý lại kéo cậu ta lại, khen ngợi một trận. Lúc nói chuyện, hai mắt nhìn chăm chăm cậu ta, giống hệt bộ dạng mẹ giai của Lư Ý.

Vào nhà sách, Lư Ý liền đi tìm khu tiểu thuyết, truyện tranh. Ngược lại, Chăm Khê và Nhiều Lực Quần đến thẳng khu sách phụ đạo.

Giờ tiền dư cổ có không nhiều, nên quyết định chỉ có thể chọn mua những thứ cần thiết nhất.

Chăm Khê nhìn qua một lượt, sau đó chỉ lấy quyển Đề ôn thi toán cấp ba liền đi.

Nhiều Lực Quần nhìn sách có mua, cẩn thận không ngừng ở sau lưng cô.

“Cậu điên rồi phải không? Bây giờ làm sao mà cậu đã làm được quyển này? Bên trong bao gồm tất cả kiến thức của cấp hai, không có giáo viên hướng dẫn cậu có thể hiểu sao? Hay là cậu mời gia sư học phụ đạo?”

“Tôi có mời gia sư hay không cậu hấn phải biết chứ?”

Nhiều Lực Quần đứng trước mặt ngăn cô lại hỏi: “Cậu có ý gì?”

“Đừng nói với tôi trước đó cậu không đi điều tra tội. Cha mẹ tôi là ai, tôi học tiểu học ở đâu, đọc sách gì, có hay không mời gia sư học phụ đạo, nếu như mời thì mới được ai? Vào ngày có kết quả thi đó cậu hấn là đều biết rồi đi.”

Nhiều Lực Quần nhìn chăm chăm cô giống như thấy quỷ.

“Thế nào? Kết quả điều tra có hài lòng không? Biết được tôi chỉ là đứa nhà quê, toàn bộ chỉ nhờ vào năng lực của bản thân, đối với cậu mà nói cũng không dễ chịu đâu nhỉ, lớp trưởng đại nhân kính mến của tôi.”

Đối phương chặn ngang một tay trước mặt cô: “Có phải cậu cũng điều tra tội rồi không?”

Chăm Khê giật giật khóe miệng, không nói gì lách qua cậu ta đi ra ngoài.

Nhiều Lực Quần là cái đức hạnh gì, cô còn không rõ ràng sao, tự xưng là thiên tài, nhưng mà thiên tài lại bị kéo ngã rồi.

Giữa cậu ta và thiên tài chân chính, chênh lệch cả vạn dặm.

Chăm Khê đột nhiên cảm thấy như bị tảng đá đè nặng, cảm giác đứng thứ nhất, có hiện tại đã hiểu rõ.

Mới ngày đầu tiên, ánh mắt và áp lực đến từ mọi phía đã ép cho cô không ngừng lo âu, bức bối. Đứng đầu toàn khóa phải chịu sự cạnh tranh và xung kích còn nghiêm trọng hơn so với dự đoán.

Thế nhưng người kia... giống như vẫn luôn giữ được dáng vẻ nhẹ nhàng như không, tự tin đến khiến người khác không thể hiểu được.

Nếu như việc học của người kia không bị gián đoạn, nếu như lúc trước chuyện kia không xảy ra, hoặc là khi đó không đụng phải cô, thì...

Còn may!

Chăm Khê sờ nơi trái tim đang đập của mình và nghĩ, tất cả đã trở lại như xưa, à không phải là tốt đẹp hơn. Ông trời không chỉ cho cô cơ hội một lần nữa làm người, đồng thời cũng cho người kia cơ hội.

Còn may!

Khi về đến nhà, những người khác đã bắt đầu ăn cơm. Trông thấy Chăm Khê, Chăm Toàn cau mày nói một câu: “Lâm Chính nói trông thấy mày ngồi xe giám đốc Lư về, đáng lẽ mày phải về từ sớm rồi chứ? Bố phải nhắc nhở mày, mặc dù mày với Lư Ý có quan hệ rất tốt, nhưng cứ lợi dụng người ta mãi cũng không được. Đừng để sau lưng người ta lại nói con cái nhà này không được dạy bảo.”

“Con cùng Lư Ý đi đến nhà sách mua sách. Hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng nên bố bạn ấy mới lái xe đưa đón. Về sau bạn ấy đi xe đạp, con đi bộ, không gặp nhau nữa.”

“Con mua sách sao?” Lâm Tuệ liếc nhìn cô, mơ hồ mong đợi điều gì đó.

“Con nào có tiền mua sách.” Châm Khê mỉm cười, ngồi xuống ăn cơm.

Đúng là có cơ hội liền muốn điều tra tiền của cô.

“Ngày đầu tiên khai giảng đã quen rồi chứ.” Châm Toàn nói, “Nghe nói con trai giám đốc xưởng của bố là bạn cùng lớp với mày, mày liệu mà cư xử, đừng có gây chuyện.”

Lời này chậm mắt rồi, cô đã đắc tội với người ta. Châm Khê vụng trộm lè lưỡi một cái, trong lòng có cảm giác vui sướng như thực hiện được trò đùa dai.

“Lần này con thi đứng nhất khóa, trường học có nói cho phần thưởng gì không?” Lâm Tuệ hỏi.

“Miễn toàn bộ học phí và sách vở học tập, điều này mẹ không biết sao?” “Chỉ có như vậy sao? Không phải nói có học bổng à?”

“Phải đứng đầu kỳ thi giữa kỳ và cuối kỳ mới có, con hôm nay vừa mới đi học, lấy đâu ra học bổng.”

“Thật?”

“Anh cũng học cùng trường mà, không tin mẹ hỏi anh ấy đi.”

Lâm Chinh hừ một tiếng: “Đứng nhất đầu vào thì có gì hay ho? Mày nên mừng vì lần này mày miễn đi.”

“Anh nói đúng lắm, thi đứng nhất khóa và đứng nhất đêm ngược, cũng đều cần phải có may mắn.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: T M Tư Của Châm Hàm

Ăn cơm xong, Châm Hàm cầm sách vở của nó tới: “Chị, em sang năm lên cấp hai rồi, em cũng muốn thi vào lớp chọn của trường số 7. Chị học giỏi như vậy, chị dạy em học đi.”

“Đúng đấy, dạy em mày học đi, em mày thông minh như vậy, khẳng định dạy cái liền hiểu.” Châm Toàn ở bên cạnh hùa vào.

“Con làm xong bài tập rồi mới dạy em được chứ?”

“Mày dạy em xong rồi hẵng làm bài tập, có mất bao nhiêu thời gian đâu?” Châm Toàn đặt sách giáo khoa của Châm Hàm xuống trước mặt Châm Khê.

“Bài tập hè?” Châm Khê xem tên bìa sách, liền hiểu.

Châm Hàm chơi cả hè, nên bài tập hè dĩ nhiên chưa làm xong. Không biết hôm nay lúc điểm danh, nó làm sao nói dối được giáo viên, để giáo viên đồng ý cho bổ sung bài tập.

Châm Hàm mở quyển để toán ra, “Quyển này ngày mai phải nộp rồi.”

Châm Khê lật xem thử, bên trong có hơn bốn mươi trang đều trống không.

Châm Hàm tỏ ra đáng thương nhìn cô: “Hơi nhiều đúng không ạ? Nhưng mà em chịu rồi, có một số bài quá khó, em không biết làm, chỉ có thể nhờ chị.” Châm Hàm kéo tay của cô làm nũng, “Giáo viên và các bạn học đều biết chị của em lần này đứng thứ nhất kỳ thi đầu vào của trường, nếu như biết bài tập đơn giản như vậy mà em cũng làm sai thì sẽ cười em chết.”

Nó là sợ cô viết linh tinh lừa nó mới đúng! Tuổi còn nhỏ mà tâm tư lại không nhỏ.

“Mày kiểm tra bài tập cho em đi, phải để Hàm Hàm của chúng ta cũng đạt được 100 điểm.”

Ha ha!

Nói là dạy Châm Hàm làm bài tập, nhưng trên thực tế là Châm Hàm ở một bên chơi, để Châm Khê giúp nó tính ra đáp án, sau đó nó chỉ cần điền vào.

Toán tiểu học không khó, nhưng lại có rất nhiều các phép tính. Châm Hàm giấu máy tính đi, buộc cô chỉ có thể ngồi tính nhẩm và tính bằng tay.

Đến chín giờ tối, bộ đề còn lại hơn mười trang chưa làm. Chắm Toàn đến gọi Chắm Hàm đi ngủ, nói: “Đẻ Hàm Hàm đi ngủ trước, mày giúp em làm bài tập xong thì để trên bàn đi, về sau em nó có cái gì không biết lại hỏi mày.”

Chắm Hàm nhàn nhả đi ngủ, Chắm Khê tiếp tục giúp nó làm bài tập. Đến 10 giờ, Chắm Khê cuối cùng cũng làm xong bộ đề toán tiểu học khiến người ta bực mình này và bắt đầu làm bài tập của mình.

Nhưng cô vừa viết được hai hàng chữ tiếng Anh thì nghe thấy Chắm Hàm gọi Chắm Toàn: “Bố, ánh đèn bên kia của chị sáng quá, con không ngủ được.”

Chắm Toàn vòng qua đến nói với cô: “Bài tập của Hàm Hàm làm xong thì tắt đèn đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học nữa.”

“Nhưng mà bài tập của con còn chưa làm.”

Chắm Toàn do dự một chút, vẫn tự cho là đúng nói với cô: “Mày nói với giáo viên là quên làm, mày học giỏi như vậy, giáo viên sẽ không nói gì đâu.”

Chắm Khê ngoan ngoãn gặt đầu, cất sách vở, rửa mặt rồi đi ngủ.

Hôm sau cô dậy lúc 4 giờ sáng, khi ra cửa là 5 giờ kém 15 phút, trời vẫn tối, đèn đường vẫn đang bật sáng, trên đường cái chỉ có mỗi mình cô. Đến trường học rồi trời cũng chỉ mới hừng sáng.

Mới 6 giờ, cửa phòng bảo vệ đã bị gõ vang. Một bác trai lớn tuổi vừa khoác áo vừa đi ra mở cửa, chỉ thấy có một cô bé gái đang đứng ở ngoài.

“Bác ơi, bác có thể để cho cháu đi vào trường không ạ?”

Bác bảo vệ nghiêm mặt, “Trường học 7 giờ mới mở cửa, cháu đến sớm như vậy làm gì? Nhanh đi về.”

Cô bé nghiêng đầu nhìn xuyên qua cửa, có chút ngượng ngùng nói, “Vậy bác có thể cho cháu vào trong phòng bảo vệ chờ một lúc được không?”

Bác bảo vệ định không cho thì nghe bé gái nói nhỏ một câu: “Cháu cũng không có chỗ nào để đi.”

Chắm Khê bước vào phòng bảo vệ, bên trong còn có một bác gái chừng năm mươi tuổi, đó là vợ bác bảo vệ.

Chắm Khê ngồi xuống bàn lấy bài tập ra, nương nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào bắt đầu viết bài.

Bác gái bật đèn lên cho cô: “Cẩn thận mắt cháu. Sớm như vậy đã đến trường là vì làm bài tập a, buổi tối hôm qua mãi chơi phải không?”

Chắm Khê cười lễ phép. Bác gái đứng ở sau lưng nhìn cô làm bài tập, miệng nói nhỏ: “Cháu viết chữ đẹp quá, hiếm thấy thật đấy, tuổi nhỏ như vậy viết chữ là phải dùng đầu bút lông rồi nhĩ.”

Bài tập về nhà không khó, nhưng cần chép lại rất nhiều thứ. Chắm Khê tăng tốc độ, nhưng cũng phải mất một giờ mới hoàn thành.

7 giờ, trường học bắt đầu lục tục có học sinh tới. Chắm Khê làm xong bài tập, thu dọn cặp sách, nói cảm ơn rồi đi vào trường.

Bác bảo vệ cười trở về phòng: “Trẻ con bây giờ rõ là càng ngày càng ham chơi.”

Bác gái lắc đầu, “Đứa bé kia cũng không phải đứa trẻ ham chơi, ông đoán xem, tôi vừa thấy cái gì trên sách bài tập của cô bé?”

“Cái gì?”

“Trên bảng đồ kia người đứng đầu tên là Chắm Khê đúng không? Ông nói có khéo hay không, cô bé kia cũng tên Chắm Khê.”

Lư Ý vừa ngồi vào chỗ, liền đem sách Chắm Khê hôm qua mới mua tới cho cô, còn cho cô thêm một hộp sô cô la to.

“Đây là?” Chắm Khê không hiểu rõ lắm.

“Mẹ nói, mình không cần quản chuyện cậu ăn com. Nhưng mà mẹ bảo mình đem hộp sô cô la này cho cậu, nói là cậu vẫn đang trong quá trình dậy thì, đừng quá ngược đãi chính mình, len lén ăn không để ai nhìn thấy là được.”

Chắm Khê sờ sờ đầu tư Ý, cẩn thận cất sô cô la vào trong cặp sách.

Khai giảng ngày thứ Hai, giáo viên các khóa đã bắt đầu chính thức dạy học, chương trình học cả ngày đều rất kín. Chắm Khê làm một lúc hai việc, vừa tranh thủ lúc giáo viên giảng bài để ôn tập kiến thức hôm trước, đồng thời bắt đầu chuẩn bị trước bài của hôm sau.

Vì chuyện tối hôm qua, cô cũng không còn dám đem bài tập về nhà rồi làm. Hết giờ học, đa số bạn học đều ra ngoài đi dạo nghỉ ngơi, Chắm Khê lại vội vàng làm bài tập.

Giờ nghỉ trưa, khi tất cả mọi người đều gục xuống bàn học để ngủ trưa, thì Chắm Khê vẫn làm bài tập.

Nhiều Lực Quân đi đến trước mặt cô: “Có cần phải liều mạng như vậy không, cũng đâu phải giành giải Nobel.”

Nói thì nói thế, cậu ta cũng chẳng nghĩ ngợi. Chăm Khê làm bài tập cậu ta cũng làm bài tập, Chăm Khê ôn tập, chuẩn bị bài cậu ta cũng ôn tập chuẩn bị bài, giống hệt một kẻ bám đuôi.

Chỉ là khổ Lư Ý, cô bé cũng không phải là đứa bé có thể ở yên được một chỗ. Hết giờ học là cô bé chỉ muốn ra ngoài chơi, gọi thì Chăm Khê không đi, nên cô bé cũng chỉ có thể đi một mình.

Được mấy lần, sau rồi cô bé cũng không đi nữa, mặt mày ủ ê nói với Chăm Khê: “Sao mấy bạn ấy lại không để ý đến mình?”

“Ài?”

“Các bạn nữ lớp mình. Mình nói chuyện với các bạn ấy mà các bạn ấy đều không đoái hoài đến mình.”

Lúc này Chăm Khê mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nhin không được quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Nhiều Lực Quân.

“Làm gì nhìn tôi như vậy? Tôi trêu chọc gì cậu?”

Chăm Khê để bút xuống, kéo Lư Ý ra ngoài lượn quanh một vòng. Cô nhận thấy phần lớn bạn học vẫn sẵn lòng chào hỏi, bắt chuyện với cô, chỉ là có ý làm lơ Lư Ý đi cùng cô.

Vì sao lại xuất hiện tình huống này, Chăm Khê hỏi bóng gió một hồi liền biết được căn nguyên là do hôm qua Lư Ý xảy ra xung đột với một bạn nữ tên Hà Viện.

Muốn coi chuông phải tìm người buộc chuông, Chăm Khê kéo Lư Ý chủ động đi tìm Hà Viện.

Mới khai giảng ngày thứ Hai, ai cũng đã có nhóm của mình, mấy bạn nữ túm tụm một chỗ lủi lủi.

Chăm Khê nói: “Hà Viện, môn tiếng Anh cần lập nhóm học tập, chúng ta lập nhóm với nhau đi.”

Hà Viện rất rối rắm. Cô bé chán ghét Lư Ý, nhưng lại rất muốn kết bạn với người đứng đầu khóa, rối rắm mãi mà không quyết được.

“Nếu Hà Viện không muốn, vậy chúng ta đi tìm lớp trưởng đi.” Chăm Khê ném ra một quả bom.

“Vậy lập nhóm với nhau đi.” Hà Viện lập tức đồng ý.

Chăm Khê kiên trì theo cùng mấy ngày, thấy Lư Ý và Hà Viện đã bắt đầu lúng túng làm quen với nhau, lúc này mới thở phào rời khỏi nhóm xã giao con nít, trở về làm chuyện của mình.

Qua vài ngày, Lư Ý lén lút đến nói với cô: “Nói cho cậu một bí mật, Hà Viện kể mình nghe đó, cậu đoán là cái gì?”

“Cậu ấy thích lớp trưởng lớp chúng ta?” Chăm Khê nhẹ nhàng nói.

“Sao cậu biết?” Lư Ý che miệng, vẻ mặt không thể tin được.

Không thì làm sao lại cư xử với Nhiều Lực Quân như vậy hả Lư Ý, không nhận ra nỗi tỷ mờ ám đó của đám con gái thì cô cũng coi như sống uống phí bao nhiêu năm rồi.

Nhiều Lực Quân chính xác là nguồn tai họa. Về sau tuổi trẻ lại giàu có, sự nghiệp thành công, có nhiều cô gái xinh đẹp vây quanh cũng không lạ. Nhưng giờ hần mới được bao nhiêu tuổi, nhiều lắm là học giỏi, ngoại hình đẹp trai, thế nhưng đã có con gái vì hần mà tranh giành tình cảm rồi?

“Hai cậu làm hòa rồi?”

“Không ngờ bạn ấy lại cho rằng tớ cũng thích lớp trưởng, mẹ tớ nói không được yêu sớm.”

“Thế nên cậu cách Nhiều Lực Quân xa một chút.”

“Nhưng mà lớp trưởng đẹp trai như vậy.”

“Cậu xem lại mặt của mình đi, trong trường học còn nhiều người đẹp trai hơn mà.” Chăm Khê vẫn nói câu kia.

Thử một lần, về sau Chăm Hàm càng được một tác lại muốn tiến một thước, ném hết bài tập về nhà cho Chăm Khê làm hộ.

Chăm Khê nói mấy lần với Chăm Toàn là phải để Chăm Hàm tự làm bài tập, Chăm Toàn lại chẳng để tâm, không cho rằng đây là chuyện gì ghê gớm.

“Thành tích của em ấy thật lùì thì làm sao bây giờ?”

“Em này thông minh như vậy làm sao có thể thụt lùi.”

Phải, đã nói đến nước này, vậy ông cứ chờ đấy mà xem.

Nhờ phúc, Chăm Khê vượt qua được thời gian phải học tập nghỉ ngơi với học sinh tiểu học Chăm Hàm. Tuy nhiên, buổi sáng có phải dậy càng ngày càng sớm, đến phòng bảo vệ đọc sách, chuẩn bị bài, ôn tập và làm bài tập.

Chăm Toàn biết cô mỗi sáng sớm đều đi ra ngoài lúc 5 giờ, cũng chỉ nói một câu đi đường cẩn thận.

Một tuần học kết thúc, buổi chiều thứ Sáu được dành ra nửa ngày để tiến hành lễ khai giảng.

Vẫn không có gì mới, hiệu trưởng và giáo viên phát biểu xong như thường lệ là đại diện học sinh lên phát biểu. Khi người dẫn chương trình nói xin mời, Chăm Khê cứ luôn có cảm giác sẽ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra từ phía sau cánh gà.

Dáng người cao gầy, mặc đồng phục màu đen phẳng phiu, cẩn thận đến mức không có một nếp nhăn. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của toàn trường, người đó đi đến trước bục, cúi đầu chào rồi cầm microphone nói.

“Chào mọi người, tôi là đại diện học sinh lớp 10-1...”

“Chào mọi người, tôi là đại diện học sinh lớp 7-1, Nhiều Lực Quân.”

Chăm Khê chớp mắt, phát hiện người đứng trước bục phát biểu là Nhiều Lực Quân.

Cũng đúng, hiện tại người kia còn không biết ở chỗ nào đâu. Cách lúc người đó trở thành truyền thuyết của trường số 7 còn phải mấy năm nữa.

“Lớp trưởng đẹp trai quá!”

Chăm Khê nhắm hai mắt, nghiêng người sang một bên, không dám đối mặt với bộ dạng mê giai của Lư Ý mê trai.

“Đại diện học sinh không phải là cậu sao? Làm sao biến thành lớp trưởng rồi?” Lư Ý lấy làm khó hiểu hỏi.

“Cậu ta làm rất tốt, mình không thích hợp với việc này.”

“Sao mà mình cứ cảm thấy lời này của cậu cũng không phải thật sự tán thưởng lớp trưởng nhỉ?”

“Kính nể vẫn là kính nể, cậu nhìn nụ cười tiêu chuẩn của chủ nghĩa tư bản trên mặt cậu ta đi, mình có luyện tập thêm một thế kỷ nữa cũng không bằng được.” Đăng bối: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Xin Đều

“Bảy trăm năm mươi tệ.” Chăm Khê đếm đi đếm lại hai lần, sau đó rút ra năm trăm tệ đưa cho Di Từ,

“Tiền này di giữ giùm cháu.”

“Khê Khê, mấy món đồ cháu làm bán rất chạy. Mấy hôm nay, nhóm học sinh kia lại đến hỏi, lúc nào mới nhập hàng tiếp.”

“Thời gian cháu rảnh sau khi tan học không nhiều, không thể nào làm được mấy chục cái như ngày nghỉ nữa.”

Di Từ hơi thất vọng, nhưng vẫn nói: “Việc học vẫn quan trọng hơn, giờ kiếm được đều chỉ là món tiền nhỏ, học tập mới là cần thiết.”

Chăm Khê gỡ tay trên tấm kính một hồi rồi hỏi: “Dù biết nhà xưởng làm mấy món đồ kiểu này không ạ?”

“Biết chứ, một số người bán sỉ đều có xưởng sản xuất riêng.”

“Di xem có thể tìm được một nhà xưởng đáng tin cậy để hợp tác không, chúng ta vẽ thiết kế, họ gia công sản xuất.”

Di Từ khó khăn nói: “Những thứ kẹp tóc, dây buộc tóc kiểu này quá vụn vặt, giá bán cũng không cao, sẽ không có người nhận làm đâu.”

Chăm Khê nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy túi xách thì sao? Di có thể tìm thuê nhà xưởng gia công túi không ạ? Chúng ta bán bán thiết kế cho họ.”

Mắt di Từ lập tức sáng lên: “Túi như thế nào?”

“Túi đeo một bên, ba lô, túi đeo chéo... các loại túi vừa thời trang lại mới lạ.”

“Cháu có bản thiết kế sao? Có bao nhiêu bản?”

Chăm Khê ngẫm nghĩ rồi cầm bút phác họa trên giấy một bản vẽ, rất nhiều hình dạng cát may có màu sắc táo bạo, đều là những kiểu dáng không thể tìm thấy trên thị trường.

Di Từ chăm chú vuốt tờ giấy kia, hỏi: “Số đo thì sao? Có không?”

Chăm Khê nhanh chóng viết ra một loạt các thông số cụ thể, cao rộng cùng chất vải tham khảo, màu sắc cũng đưa ra mấy loại phối hợp.

“Di đừng đi tìm mấy xưởng nhỏ, trực tiếp đến hỏi những cửa hàng có thương hiệu, bán bán thiết kế cho bọn họ, tiền kiếm được hai chúng ta lại chia nhau.”

“Tự chúng ta làm không tốt sao? Tiền lời càng nhiều hơn.” Di Từ nói.

“Không không không.” Chăm Khê lắc đầu, “Cái này cần tiêu tốn rất nhiều công sức, giai đoạn trước sản xuất, giai đoạn sau khi đưa ra thị trường và tiêu thụ, đây không phải là việc bây giờ chúng ta có thể xử lý, quan hệ quá rắc rối mà phức tạp.”

Chăm Khê nhìn thẳng vào mắt di Từ, muốn ngăn lại ý tưởng vĩ đại trong đầu di ấy.

“Có kênh hợp tác ổn định vẫn là quan trọng hơn cả, bản thiết kế cũng có thể kiếm được không ít tiền. Nếu như lượng tiêu thụ ban đầu tốt, di còn có thể cùng bọn họ đàm phán phân chia lợi nhuận theo lượng tiêu thụ. Nhưng, nếu như di tự mình đầu tư nhà xưởng, chưa biết chừng vừa đến giai đoạn trước sản xuất đã bị thâm hụt hết vốn liếng rồi.”

Di Từ bóp nhẹ mặt của cô: “Quý linh tinh, tôi còn cần cô dạy sao. Tiền đường lão của di, di đương nhiên phải nắm chặt trong tay mới được. Ngày mai di sẽ đi hỏi thử, kiểu dáng túi xinh đẹp như vậy, không có khả năng bán không được.”

Đem mọi việc giao cho di Từ, Chăm Khê lại yên tâm tập trung mọi sức lực vào việc học.

Thứ Hai, lúc tan học chủ nhiệm lớp gọi cô lại, bảo cô tới phòng làm việc.

“Cô chủ nhiệm tìm cậu làm gì?” Lư Ý lo lắng hỏi, “Nhìn sắc mặt của cô ấy không được tốt lắm.” “Đoán chừng có chuyện gì đó. Cậu không cần chờ tó, cậu với Hà Viện đi trước đi, ai biết chủ nhiệm lớp sẽ giữ mình tới khi nào.”

“Chăm Khê, rất khó học thuộc lòng từ mới sao?” Cô Chu đặt quyển vở của Chăm Khê lên bàn hỏi, “Năm mươi từ

mới rất khó học thuộc lòng sao? Cả lớp có sáu mươi học sinh, có bốn mươi ba bài được 100 điểm, bài của em lại có điểm thấp nhất lớp. Em để cho tôi ngày mai khi phát bài tập nói thế nào? Nói bạn Chăm Khê lần này thi viết không đạt yêu cầu, lần sau tiếp tục cố gắng?”

Chủ nhiệm lớp đẩy mắt kính, nhìn Chăm Khê nói: “Em lại còn là cán sự bộ môn của tôi, em để cho tôi đặt cái mặt già này ở đâu?”

Chăm Khê cúi đầu, xoắn ngón tay nói: “Em xin lỗi.”

“Tôi nghe các giáo viên khác nói, buổi sáng dạo này hay trông thấy em đi ra từ phòng bảo vệ. Vì lẽ đó tôi mới đi hỏi, bác bảo vệ nói em mỗi sáng sớm đều đến đó làm bài tập.”

Chủ nhiệm lớp gõ bàn, hỏi Chăm Khê: “Buổi tối em đều làm cái gì? Vì sao bài tập mỗi ngày phải sáng sớm tới phòng bảo vệ để làm?”

Chăm Khê cúi đầu, miệng vẫn là câu “Em xin lỗi”.

Chủ nhiệm lớp thở dài, nói: “Lần này đề thi vào trường rất khó, em nhìn người đứng thứ hai kém em mười điểm thi biết rồi đấy. Em có biết lãnh đạo nhà trường và các giáo viên đối với em ôm kỳ vọng lớn như thế nào không? Chăm Khê, em vì sao không tập trung học tập?”

Vì sao không tập trung học tập?

Lời này vừa nói ra Chăm Khê cảm thấy rất uất ức, thiếu chút thì khóc lên.

Không có một ai biết cô có bao nhiêu khát vọng học tập.

Kiếp trước, bà ngoại vì để cho cô được đi học đến tiền khám bệnh mua thuốc cũng phải ăn bớt, ở thì ở nhà bị mưa dột, cuối cùng còn bị nhồi máu cơ tim

rồi chết ngay trong nhà.

Kiếp này, vì học tập, cô đã chịu mấy trận đánh của Lâm Chính. Ban đêm phải nằm trên chăn đệm ẩm ướt lạnh buốt, sốt cao cũng phải quỳ lau sàn nhà, không đến một tháng mà phải vào viện cấp cứu tới hai lần.

“Em xin lỗi.” Chăm Khê rơi nước mắt.

“Haizz...” Chủ nhiệm lớp thở dài, lấy sách tiếng Anh ra rồi nói, “Viết lại các từ mới, cô ở đây theo dõi, lúc nào học thuộc, học xong toàn bộ lúc đó mới được về nhà.”

Lúc Chăm Khê bước ra đến cổng trường thì sắc trời đã nhá nhem. Cô bước một mình trên đường về nhà. Khắp nơi phảng phất đều là mùi thơm mê người của đồ ăn.

Nhìn người người đi lại vội vàng, toát ra vẻ gấp gáp mà thanh thoi, bởi mọi việc bận rộn cả một ngày sẽ đặt dấu chấm hết khi họ bước chân về nhà.

Chăm Khê nghĩ đến về nhà mình, lại không nhìn được mà lắc đầu.

“Chăm Khê!”

Đột nhiên có một chiếc xe đạp lao tới trước mặt, cản lại đường đi của cô. Lâm Chính cười nhe răng ngồi trên xe, đi theo sau hắn ta là mấy người lần trước chặn cổ trên đường.

“Con ranh, cuối cùng tao cũng bắt được mày. Không phải bình thường mày rất thân với con bé Lư Ý sao, thế nào, hôm nay không về cùng nó?”

“Chuyện gì?” Chăm Khê hỏi hắn.

“Chuyện gì?” Lâm Chính kỳ quái nở nụ cười, “Anh trai không có tiền mua thuốc lá, muốn nhờ em gái cứu trợ một ít.”

“Có liên quan gì tới tôi?” Chăm Khê sắc bén mà nhìn hắn ta, “Không có tiền. Không có thì đừng hút nữa, nếu không thì nhặt đầu thuốc lá trên đất mà hút, thế nào anh chả nghĩ ra cách.”

Lâm Chính tức giận, gọi bạn gái của hắn tới, nói: “Lục cho tao, tao không tin trên người nó không có tiền!”

Cô gái kia cao hơn Chăm Khê, nên phải cúi đầu nhìn xuống: “Em gái, tự đem tiền giao ra đây đi, nếu không lát nữa chúng tao ra tay thì đừng có trách.”

Chăm Khê nhìn lướt qua cô ta nhìn thẳng về phía Lâm Chính, “Mẹ anh một ngày chỉ cho tôi ba tệ tiền ăn cơm, còn chẳng ước gì tôi bị đói mà chết luôn ấy chứ. Tôi có thể lấy đâu ra tiền? Không có tiền.”

“Vậy thì ngại quá.” Cô gái trước mặt đẩy có một cái, đem cặp sách từ trên vai cô giật xuống, dốc hết sách vở, đồ dùng học tập của cô toàn bộ rơi trên mặt đất, dùng chân khảy khảy, “Nghe nói mày học cũng không tệ lắm, hẳn là rất yêu quý mấy quyển sách này nhỉ. Mày đem tiền giao ra đây, không thì chúng nó sẽ gặp xui xẻo.”

Chăm Khê nhìn sách giáo khoa bị cô ta giẫm lên hiện ra dấu chân, lòng đau đến thắt lại. Cô quan sát một lượt, nhìn đôi chân trắng rồi nhìn lên chiếc váy ngắn, cuối cùng nhìn chằm chằm phần bụng của đối phương.

Hiện tại nhìn vẫn chưa thấy gì, ước lượng thời gian chắc cũng không còn bao lâu, cô ta biết chưa nhỉ?

“À!” Chăm Khê cười một tiếng, “Không phải học cũng không tệ lắm, mà là học vô cùng giỏi.” Chăm Khê nhìn cô ta nói, “Giỏi tới trình độ nào nhỉ? Giỏi đến mức cô có mọc ra thêm một cái đầu cũng đuổi theo không kịp.”

“Bốp!” Cô ta thẳng tay tát cô một bạt tai rồi quay sang xé tan sách vở của cô thành từng mảnh, miệng la: “Tao xé sách của mày xem mày làm thế nào.”

“Xe đi.” Chăm Khê cứ như vậy nhìn cô ta, “Tôi đã nhớ hết trong đầu rồi.”

Cô ta lại giơ tay định tát, xung quanh đều là tiếng cười của đám con trai đứng xem trò hay.

“Mấy người làm gì đấy?”

Một tiếng phanh gấp chói tai vang lên, tiếng một cậu con trai truyền đến.

Nhiều Lục Quần ném xe đạp xuống đi tới, nhìn đám người cả lợ phát phờ này, hỏi lại lần nữa: “Mấy người làm gì vậy?”

Lâm Chính soi từ đầu đến chân, hí hửng nói với vẻ rất coi thường: “Thằng ranh này ở đâu ra, biết điều thì lăn qua một bên.”

Bên cạnh lập tức có đứa chạy tới nói thầm vào tai hắn ta, sắc mặt Lâm Chính chợt đổi, phát tay nói: “Hôm nay bỏ qua cho mày, về sau bớt can thiệp vào chuyện của người khác đi.”

Khác hoàn toàn với dáng vẻ hung hăng can rờ lúc mới đến, bọn chúng khi rời khỏi vừa hốt hoảng lại vội vàng.

Nhiều Lực Quần nhìn mặt của Chăm Khê, lông mày sít sao nhấn lại: “Không phải tôi đã ngăn được cô ta rồi sao, dấu tay trên mặt cậu là ở đâu ra thế?”

“Bị đánh trước khi cậu đến.” Chăm Khê đáp một tiếng, ngồi xổm người xuống bắt đầu nhặt sách.

Nhiều Lực Quần cũng ngồi xuống, dùng khăn tay lau bụi đất và dấu chân trên sách, cậu ta tự dưng tức giận đến không nhận được: “Cô ta đánh cậu, cậu không biết đánh lại à? Đây là con gái, cậu sợ cái gì?”

“Nói dễ nghe quá nhỉ. Tôi mà đánh cô ta thì sẽ bị đánh hội đồng ngay.”

“Bốp!” Nhiều Lực Quần ném quyển sách vừa mới nhặt lên xuống đất, lớn tiếng, “Không phải tôi đã tới rồi sao, xem ai dám đánh cậu! Không phải bình thường cậu rất hung hăng, cứng đầu sao? Hôm nay làm gì mà lại nhún nhường vậy? Hay là cậu chỉ biết xả hết tính xấu lên đầu tôi thôi đúng không?”

Chăm Khê giương mắt nhìn hắn, miệng xệ xuống, không đáp lời.

Nhiều Lực Quần thở dài mấy tiếng, vẫn không nhận được hỏi: “Vì sao bọn họ bắt nạt cậu?”

“Tìm tôi đòi tiền.”

“Xin đều?”

Nhiều Lực Quần nhìn cô từ đầu đến chân, rồi hỏi: “Nhìn cậu có chỗ nào giống người có tiền?”

Cho nên mới nói đám ăn hại đó chỉ biết ăn hiếp kẻ yếu, đầu dám làm méch lòng mấy học sinh có tiền có quyền trong trường đầu, khéo còn khúm núm đội người ta lên đầu như ông nội.

“Cậu biết tên của bọn chúng không? Trờ về tôi sẽ nói với giáo viên.”

“Mách lẻo sao?”

Nhiều Lực Quần tức giận nói: “Như thế nào là mách lẻo, chỉ là cảnh cáo thôi. Không thì tìm giáo viên cũng được, để cho bố tôi nói chuyện trực tiếp với phụ huynh của bọn chúng.”

Chăm Khê đem cặp sách đeo lên, nói: “Đi thôi, trong đó có một người là bố tôi.”

“Bố cậu?” Nhiều Lực Quần nhìn cô, đột nhiên hiểu rõ phần nào, thử dò hỏi, “Trong đám người vừa rồi có con trai của mẹ kế cậu à?”

Đúng là đã điều tra rất kỹ càng, đầu óc cũng đủ linh hoạt.

Chăm Khê không để ý tới cậu ta, tiếp tục đi về phía trước. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chủ Nhiệm Lớp Răn Dạy

Nhiều Lực Quần đẩy xe đi sau lưng cô, cần nhắc: “Vì sao sáng sớm nào cậu cũng đến phòng bảo vệ làm bài tập?”

“Là cậu mách với cô chủ nhiệm?”

Sắc mặt Nhiều Lực Quần đỏ bừng lên, nói chuyện cũng ấp a ấp ứng. “Không có... Không có, tôi làm sao có thể... Chẳng qua vừa rồi tôi nghe thấy cô chủ nhiệm nói chuyện với cậu.”

“Cậu nghe trộm?”

Sắc mặt Nhiều Lực Quần hoàn toàn biến thành màu gan heo.

“Tôi chỉ là... chỉ là tò mò cô chủ nhiệm gặp riêng cậu làm gì?”

Chăm Khê mỉm cười nhìn cậu ta, “Thế nào? Cho rằng cô chủ nhiệm dạy phụ đạo riêng cho tôi sao? Không phải chứ Nhiều đại công tử, lấy điều kiện nhà cậu, muốn tìm gia sư kiểu gì mà chẳng được, khéo còn giỏi hơn cô chủ nhiệm nhiều, rất rất nhiều, làm gì phải tính toán chi li với tôi như vậy.”

Nhiều Lực Quần yên lặng nhìn cô rồi hỏi: “Cậu cứ phải chanh chua như vậy với tôi sao?”

Chăm Khê nhếch khóe miệng cười một cái, quay đầu đi về.

“Nhà cậu ở đâu? Sao cậu lại đi bộ đi học?”

Nhiều Lực Quần liú rú ở phía sau tiếp tục truy hỏi, Chăm Khê làm như không nghe thấy. Một lát sau, Nhiều đại công tử mất hứng, đạp xe đạp đi lên trước mặt cô, “Lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ thú.”

Sau đó cậu ta nghênh ngang rời đi.

Sau khi về đến nhà, ăn cơm tối xong, Chăm Khê theo thường lệ lại làm bài tập cho Chăm Hàm, hôm sau vẫn đến phòng bảo vệ từ rất sớm. Nhưng khác với mọi ngày, khi cô đi ra khỏi phòng bảo vệ thì đúng ngay cô chủ nhiệm với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Ánh mắt cô ấy nhìn cô rất lạnh, không biết là đã đợi cô bao lâu.

“Em đúng là không biết hối cải!”

Giờ không gọi phụ huynh là không được, qua hai tiết học, Lâm Tuệ được mời đến văn phòng.

Chủ nhiệm lớp nói chuyện không nề nang chút nào, vỗ bàn nói với Lâm Tuệ: “Anh chị là phụ huynh, có phải chẳng để ý gì đến con cái hay không? Có phải thấy đứa bé thi đứng thứ nhất nên không cần lo lắng nữa phải không? Tôi phải hỏi xem, Chăm Khê mỗi buổi tối rớt cuộc là làm cái gì? Vì sao không làm bài tập?”

Ánh mắt Lâm Tuệ liếc loạn bốn phía, cuối cùng cẩn thận nói: “Nó nói bài tập đã làm xong, cho nên chúng tôi...”

“Em ấy nói làm xong tức là làm xong? Anh chị không kiểm tra sao?”

“Đứa bé này học tập luôn không cần chúng tôi bận tâm.”

“Thế là thật sự không bận tâm? Tôi thấy giáo viên chúng tôi còn sốt ruột hơn cả phụ huynh các vị. Một đứa bé ưu tú như vậy nếu như học hành kém đi, tôi xem sau này các vị tìm ai mà khóc.”

Chăm Khê cúi đầu, nghĩ thầm cô giáo nói sai rồi, Lâm Tuệ chỉ ước gì cô học tập thật lười.

Chủ nhiệm lớp nói đến mức miệng đắng lưỡi khô, sau rồi tiễn Lâm Tuệ về. Vừa ngồi xuống uống một ngụm trà, một giáo viên khác trong phòng liền đến nói: “Chị nên tìm bố của Chăm Khê để nói chuyện thì hơn. Vị kia là mẹ kế, ai biết có bận tâm chuyện này thật hay không.”

“Làm sao có biết?”

“Con trai chị ta, Lâm Chính, là học sinh lớp tôi. Nếu không phải trông thấy chị ta thì tôi cũng không tin đâu. Một nhà có hai đứa con, một đứa thi vào trường đứng hạng nhất, một đứa lại là học sinh cá biệt, nên nói sao đây.”

Buổi tối Chăm Toàn nói với Chăm Khê: “Hôm nay cô chủ nhiệm của mày gọi điện thoại cho tao, nói dạo này mày học hành không tốt. Về sau mày đừng đến trường làm bài tập nữa, buổi sáng dậy sớm ở nhà làm xong rồi hăng đi.”

Vậy thì đợi đến khi Lâm Chính và Chăm Hàm dậy, bữa sáng của bọn họ đương nhiên lại bắt cô làm. Rõ là...

Nằm mơ giữa ban ngày!

Chăm Khê vẫn đến phòng bảo vệ ôn tập làm bài tập như cũ, đường hoàng tới nỗi như là sợ người khác không trông thấy. Sau đó cứ như vậy, cô chờ tới kỳ thi trắc nghiệm toàn khối đầu tiên sau khai giảng.

Cô đang sợ phải chờ tới khi thi giữa kỳ, nhưng cơ hội lại tới sớm hơn dự định.

Lần này Chăm Khê thi được 83 điểm, không lọt top 50.

Chủ nhiệm khối đích thân mang theo bài thi tìm đến chủ nhiệm lớp của Chăm Khê, truy hỏi nguyên nhân tại sao thành tích của Chăm Khê lại thật lười.

Thầy dạy toán vuốt cằm râu của mình, lật đi lật lại bài thi của Chăm Khê rồi nói: “Không đúng, bài khó nhất thì chỉ có em ấy và ba học sinh khác trong cả khối làm đúng, nhưng điểm số người ta đều từ 95 trở lên. Cô xem đi, sai đều là bài cơ bản. Điều này chứng tỏ cái gì, chứng tỏ đứa bé này thông minh, nhưng bình thường không chăm chỉ học tập.”

Giáo viên chủ nhiệm như ngồi trên bàn chông, ngay hôm đó lại mời Chăm Toàn và Lâm Tuệ đến trường học, nhưng vẫn chỉ hỏi lại câu cũ.

“Chăm Khê tan học về nhà làm những việc gì?”

Chăm Toàn và Lâm Tuệ đều áp ứng khiến chủ nhiệm lớp nhìn chỉ thấy phiền. Cô giáo đành tiễn đôi vợ chồng này về.

Cô dự định điều tra từ những người bên cạnh Chăm Khê, liệu có phải bị phân tâm do lên lớp nói chuyện riêng, hay là yêu đương linh tinh hay không.

Người bị gọi tới văn phòng đầu tiên, chính là người suốt ngày như hình với bóng bên cạnh Chăm Khê, Lư Ý.

Lư Ý chờ cơ hội này lâu rồi, chưa để chủ nhiệm lớp đặt câu hỏi, cô bé đã kể lể tất cả mọi việc mà mình biết được ra.

Lư Ý nuốt nước mắt nói: “Cô ơi, cô phải giúp Chăm Khê. Mỗi ngày giữa trưa bạn ấy chỉ ăn có tí đồ ăn như vậy, buổi chiều đói đến mơ hồ, tối về nhà còn phải dạy em gái làm bài tập, sáng sớm vội vàng đến trường học làm bài tập, không kịp ăn bữa sáng. Ai biết buổi tối về nhà có được ăn cơm hay không. Nếu như một ngày chỉ được ăn một bữa thì làm sao bây giờ?”

Chủ nhiệm lớp không ngờ tình huống lại là như vậy. Cô đưa Lư Ý về lớp với tâm trạng nặng nề, rồi lại gọi lớp trưởng Nhiều Lực Quân ngồi phía sau Chăm Khê tới.

“Bây giờ bạn ấy đã làm đến quyền để ôn thi cấp ba, làm sao có thể không cố gắng học tập.”

Sau đó cậu ta thêm mắm thêm muối chuyện hôm trước nhìn thấy.

Chủ nhiệm lớp điều chỉnh lại tâm trạng, gọi Chăm Khê tới văn phòng, nói: “Chuyện gia đình của em tôi đều đã nghe, cho dù biết em khó khăn như vậy, nhưng cũng không thể vì lý do này mà em lười biếng học tập được.”

Chăm Khê cúi đầu, thật lâu sau, cô mới lí nhí hỏi một câu: “Cô ơi, em muốn trọ ở trường có được không ạ?”

“Em muốn ở nội trú?” Chủ nhiệm lớp hỏi lại.

“Thôi ạ.” Chăm Khê lắc đầu nói, “Trường học quy định học sinh lớp 8 mới có thể ở nội trú trong trường, hơn nữa bố mẹ em sẽ không đồng ý.”

“Quy định là chết, người mới là sống, việc này em yên tâm, cô sẽ xử lý.”

Chủ nhiệm lớp xử lý rất mau chóng, ngay trong ngày đã cùng thầy chủ nhiệm toàn khối quyết định xong chuyện Chăm Khê ở nội trú.

Thầy chủ nhiệm khối gọi điện thoại thông báo cho Chăm Toàn, hoàn toàn không phải để thương lượng.

“Nội trú là trường học yêu cầu, vì mục đích thúc đẩy học sinh học tập tốt hơn. Tiến trọ do trường học chu cấp, các vị phụ huynh gánh vác sinh hoạt phí là được. Thế nào? Nếu sinh hoạt phí cũng có khó khăn thì nhà trường lại nghĩ biện pháp.”

Chăm Toàn sử dụng điện thoại nói: “Sao có thể khiến nhà trường bận tâm như thế.”

“Vậy được, một ngày ba bữa đều ở trường học, phí sinh hoạt mỗi tuần một trăm tệ không nhiều lắm đúng không?”

Chăm Toàn cắn răng: “Không nhiều.”

“Vậy được, tiền này anh chuyển mỗi tháng một lần cho tôi. Đứa bé đã ở trường học thì để nhà trường quản, chúng tôi sẽ chăm lo giúp anh.”

Chủ nhiệm lớp lúc đầu không muốn nhúng tay đến mức vậy, nhưng đồng nghiệp đưa cô đi xem Lâm Chính.

Lâm Chính, cùng cha cùng mẹ với Chăm Khê, ăn mặc sạch sẽ, sáng sủa, từ đầu đến chân không hề thấy cái gọi là hoàn cảnh gia đình khó khăn, có chỗ nào giống Chăm Khê, xanh xao vàng vọt giống như công nhân trước giải phóng.

“Đứa trẻ này còn lén lút hút thuốc, chị nói xem có tiền cho đứa này mua thuốc lá, lại không có tiền cho đứa khác ăn cơm, nói ra ai mà tin được.”

Ở nội trú trong trường bắt đầu từ tuần sau, Chăm Khê còn có vài ngày học ngoại trú.

“Mấy ngày tới sau khi tan học em ở lại trường luôn đi. Lớp 7 không có giờ tự học buổi tối, em ngồi học chung với các anh chị lớp 9 đi, dù sao đều là tự ôn tập, cảm nhận thử không khí khẩn trương của kỳ thi cấp ba. Hết giờ học cô sẽ nhờ một chị lớp trên tiễn đường đưa em về.” Chủ nhiệm lớp phân phó như vậy.

Ngày cuối cùng của tuần này, sau khi tự học buổi tối, Chăm Khê với mấy chị lớp 9 cùng nhau về nhà. Một chị đi xe đạp chở cô. Đi đến nửa đường thì chị ấy nhận một cuộc điện thoại, sau đó quay qua xin lỗi cô: “Bọn chị có chút việc.”

Chăm Khê lập tức hiểu ý: “Chị đưa em về đến đây là được rồi, các chị có việc thì cứ đi đi ạ.”

“Em đi một mình không sao chứ?”

“Trên con đường này đều là quán ăn khuya, không sao đâu ạ.”

Chăm Khê đi một mình về nhà. Đi chưa được mấy bước, cô liền nghe thấy tiếng còi ô tô đằng sau, cô tưởng là mình chặn đường đi của người ta nên đi sát vào lề đường mấy bước.

Chiếc ô tô đó dừng lại ngay bên cạnh cô, cửa kính xe hạ xuống, một đầu tóc xù ló ra.

“Anh nhìn đã thấy có hơi giống nhóc mà. Muộn như vậy vẫn lang thang trên đường, không sợ người ta bắt cóc à?”

Châm Khê gạt mình nhìn tên đầu tóc vàng kim kia một hồi lâu cũng không cách nào đem người này cùng thiếu niên đẹp trai hôm đó đứng dưới gốc cây hút thuốc liên hệ với nhau.

“Về nhà sao?” Người kia hỏi cổ.

Châm Khê gạt đầu.

“Lên đây đi, cho nhóc đi nhờ một đoạn.”

“Không cần, không cần đâu ạ.” Châm Khê lui về phía sau mấy bước, cô vẫn nhớ những lời người đối diện trước đó đã nói với cô.

“Ha!” Người kia không kiên nhẫn vuốt tóc của mình nói, “Bảo lên thì lên đi, nhiều chuyện như vậy làm gì?”

Châm Khê mở cửa xe, ngồi vào bên cạnh anh ta. Người kia vẫn luôn nghiêng mặt nhìn cô cười hi hi, đến nỗi khiến Châm Khê nổi cả da gà.

“Trên tờ băng điểm đỏ chót dán ở bảng thông báo, đứng thứ nhất là nhóc hả?”

Châm Khê gạt đầu.

“Nhóc học tốt như vậy?”

“Cũng bình thường.”

“Chém gió.” Người kia quay mặt đi nói, “Thầy giáo dạy toán học của bọn anh cũng dạy lớp nhóc, khen nhóc kinh dị đến mức chỉ có trên trời không có dưới đất. Giọng điệu của ông thầy đó nhóc cũng biết rồi đấy, suốt ngày Thẩm Hư (Châm Khê) Thẩm Hư (Châm Khê), anh còn tưởng con nhà ai lấy tên là thận hư nữa chứ.”

Châm Khê cũng phải bật cười.

“Về sau trông thấy tờ băng điểm đỏ chót kia anh đây mới biết đang nói về nhóc. Khó trách nhóc liều mạng cũng muốn đi thi, học giỏi như vậy mà không đi học thật đúng là đáng tiếc.”

Người kia lại bắt đầu dò xét cô: “Lâm Chính bộ dạng như thiếu năng, cô em gái cậu ta nhìn qua cũng không giống người thông minh lắm, thế nào mà đến nhóc lại như đột biến gen nhỉ?”

Châm Khê cúi đầu, nói: “Ngày đó cảm ơn anh.”

Nếu không phải anh ta gọi Lâm Chính cùng nhóm bạn xấu đó đi, ai biết về sau còn có chuyện gì.

“Nhóc đừng cảm ơn anh. Anh cũng không phải người thích lo việc không đầu. Lần trước là do nhìn nhóc khóc thảm quá. Nhưng mà nhìn thấy tên nhóc trên tờ giấy đỏ chót kia, anh cũng rất vui. Anh nói với Lý Minh Đình là thành tích lần này của nhóc có một nửa công lao của anh đây mà cậu ta còn bảo anh chém, lúc nào phải dắt nhóc đi gặp nó mới được.”

Hôm nay, cái dáng vẻ lải nhải đắc chí của anh ta hoàn toàn khác ấn tượng lần trước. Do dự mấy lần, Châm Khê vẫn hỏi câu: “Anh uống rượu?”

“Ừm? Nhóc đoán ra được à? Anh uống một tý. Ngày mai là cuối tuần, xả thôi.”

Châm Khê gạt đầu, không nói gì nữa.

Người kia lải nhải một hồi rồi lại quay sang hỏi: “Đã trễ thế này sao nhóc vẫn lang thang trên đường?”

“Em vừa rời lớp tự học buổi tối.”

“Lại chém rồi, mới lớp 7 thì đâu phải tự học buổi tối?”

“Em học với học sinh lớp 9-1.” Châm Khê dè dặt đánh giá anh ta, “Anh là học sinh lớp 9-1 đúng không, em đã học mấy ngày nhưng đều không nhìn thấy anh.”

“Tự học buổi tối không phải là tự làm bài tập sao. Chán chết đi được. Anh đây ngồi đánh bài với Lý Minh Đình ở phòng thí nghiệm sinh học.”

Châm Khê nhìn anh ta, hỏi: “Mái tóc này của anh, trường học không cấm sao?”

Huy Dương lại bắt đầu và mái tóc của mình, chẳng bao lâu đã thành cái ổ gà. “Cấm chứ, bắt anh đây thứ Hai phải nhuộm đen lại. Đúng lúc anh cũng

không thích tóc này, nhìn cũng thấy ngu ngu.”

Châm Khê nhìn ngắm một hồi, kiểu tóc này không thể nói là xấu, nhưng khiến khí chất của Huy Dương đều thay đổi.

Cô không dám nói, kiểu tóc này làm khuôn mặt anh ta trông tròn hơn, khi mất rù xuống không hiểu sao có chút ngây thơ vô số tội, giống như một loài chó lớn mà dễ giận dữ.

So với vẻ uy phong trước đó, lúc này chỉ còn nét ngây thơ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tin Giật Gân

Huy Dương đưa cô đến trước cổng khu chung cư. Từ xa cô đã nhìn thấy nhóm người Lâm Chính ngồi chồm hổm dưới tàng cây hút thuốc.

Huy Dương cũng nhìn thấy, hỏi cô: “Thằng Lâm Chính vẫn đánh nhóc sao?”

Châm Khê lắc đầu.

Hiện tại không dám công khai đánh.

Huy Dương hí mắt, hỏi: “Con bé bên cạnh Lâm Chính là bạn gái nó?”

Châm Khê cũng nheo mắt lại nhìn, đúng là con bé đánh cô ngày đó. Hôm nay nó cũng mặc váy ngắn, lộ cặp đùi trơn bóng.

“Đúng.”

Huy Dương cười một tiếng, “Vậy Lâm Chính đúng là ngu thật đấy.”

Châm Khê trầm nghĩ có chuyện mờ ám, tò mò nhìn đối phương.

Có lẽ vì uống rượu nên hôm nay Huy Dương nói rất nhiều.

“Con bé kia theo đuổi Lý Minh Đình, lần trước anh mày còn bắt gặp cô ta lột sạch uốn éo ngay tại văn phòng Hội học sinh.”

“Lý Minh Đình thích chị ta sao?”

“Ha ha.” Huy Dương cười một tiếng đầy trào phúng, “Làm sao có thể trốn còn không kịp nữa là, giống như keo dính chuột vậy. Hơn nữa, Lý Minh Đình đã có bạn gái rồi.”

“Bạn gái anh ấy là ai?”

“Ủy viên văn nghệ lớp 9-1, nhóc biết không?”

“Không biết.”

Châm Khê đi qua trước mặt Lâm Chính, bị hắn ta ngăn lại.

“Mày lại ngồi xe ai trở về?”

“Tò mò sao? Tò mò thì tự đi mà hỏi.”

Lâm Chính lập tức đi về phía chiếc xe, không đợi hắn ta đến gần, xe đã quay đầu đi mất.

Cô gái lần trước đánh cô dựa cả người vào Lâm Chính, nói: “Em muốn về nhà. Hôm nay em thấy không thoải mái, khi đi học suýt nữa còn bị nôn, bụng cũng đau.”

Châm Khê dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn cô ta, cô ta trừng mắt nhìn qua: “Nhìn cái gì? Con xấu xí”

“Cảm thấy không thoải mái thì sớm đi bệnh viện khám đi.”

“Ai khiến mày lo.” Đới phương nghiêng đầu quay đi.

Việc đã đến nước này, nên nói cớ đều đã nói, còn lại, chính là xem ý trời thôi.

Ngày hôm sau, Châm Khê đi tìm di Tù, di Tù vui mừng hơn hờ lấy ra một tờ hợp đồng và hai nghìn năm trăm tệ.

“Cháu đi học không rảnh, di tự mình quyết định. Bản thiết kế túi xách kia di đã bán cho một cửa hàng thời trang, họ nói mẫu đó chưa từng sản xuất nên không có cách nào dự tính được lượng tiêu thụ, bởi vậy chỉ có thể trả đến giá này.”

Châm Khê nhìn hợp đồng một lượt, không có vấn đề gì cả. Thương hiệu này Châm Khê cũng biết, hiện tại vẫn chưa có tiếng tăm gì, nhưng mười năm sau lại nổi tiếng cả nước, lấy học sinh làm đối tượng tiêu thụ chính.

Không thể không nói tầm nhìn của di Tù thực không tồi, thương hiệu loại này có tiềm lực phát triển, cũng thích hợp hơn so với những thương hiệu đã có danh tiếng và có dòng sản phẩm chính.

Châm Khê đưa di Tù một nghìn ba trăm tệ, di Tù không chịu nhận: “Ý tưởng là của cháu, di chỉ chạy qua chạy lại, sao có thể cầm nhiều tiền như vậy.”

Châm Khê cương quyết đưa tiền cho di Tù và nói: “Vốn dĩ là nên chia đều, di cũng vất vả chạy ngược chạy xuôi. Về sau mà bán tiếp thì, mặc kệ kiếm nhiều hay ít, hai chúng ta đều chia đều. Nếu như mẫu lần này bán chạy, lần sau di có thể cùng bọn họ đàm phán chia lợi nhuận theo lượng tiêu thụ, lúc đó tiền kiếm được chúng ta cũng chia đều.”

Châm Khê giữ chặt tay di Tù, nghiêm túc nói: “Cháu cũng không giấu di, cháu rất cần tiền, cực kỳ cần tiền. Nhưng cháu biết khả năng của mình đến đâu, không có sự giúp đỡ của di thì cháu cũng chẳng làm được gì. Cho nên di cũng đừng từ chối, dù cầm tiền này, cháu mới an tâm được.”

Châm Khê dùng thẻ căn cước của di Tù mở một cái tài khoản ngân hàng, gửi vào đó một nghìn năm trăm tệ, bản thân giữ lại mấy trăm tệ dự phòng.

Chủ nhật này có đem hành lý đến ký túc xá, chính thức kết thúc cuộc sống đi bộ đến trường.

Châm Hàm lôi kéo tay của cô, nói: “Sao chị lại ở trường học, chị ở trường thì chỉ có cuối tuần em mới có thể thấy chị.”

Châm Khê khéo léo bỏ tay ra: “Cuối tuần cũng không chắc, nếu như trường học có hoạt động thì chị cũng không về được.”

“Sớm biết muốn trọ ở trường, chúng ta sao phải tốn công tốn sức sắp xếp phòng ở làm gì? Một gian phòng đang yên đang lành lại bị ngăn thành hai gian, kết quả có ở được bao lâu đâu.” Lâm Tuệ nói.

Đây là đang tính kể cả kỳ nghỉ cũng không cho cô về nhà mà.

“Đi cũng tốt, đỡ phải cả ngày ở nhà vương chân vương tay, nhìn mà thấy phiền.” Lâm Chính lâu bầu.

Này đã tính là gì, chuyện khiến mấy người bức bối sẽ tới ngay đây.

“Bố!” Châm Khê chia tay với Châm Toàn, “Sinh hoạt phí một tháng.”

Châm Toàn tránh ánh mắt Lâm Tuệ, nói: “Đưa cho nó bốn trăm tệ.”

“Cái gì?” Lâm Tuệ hét lên, “Sao lại phải đưa bốn trăm, không phải nói trường học bao hết sao?”

“Trường học chỉ miễn phí tiền trọ, phí sinh hoạt thì không phải tự mình trả à?”

“Vậy thì đừng trọ ở trường nữa, còn tốn hơn cả ở nhà.”

Đó là dĩ nhiên, ở nhà một ngày chỉ cho ba tệ, một tháng cũng chưa tới một trăm tệ.

“Lãnh đạo trường học đã nói, bởi vì Châm Khê học giỏi mới muốn nó ở lại trường, thuận tiện cho giáo viên kiểm tra bài tập. Nó là trường hợp học sinh lớp 7 duy nhất được ở nội trú. Tiền trọ cũng miễn, chúng ta chỉ phải trả sinh hoạt phí. Tôi có thể nói thế nào được, cũng không thể nói trong nhà không bỏ ra nổi bốn trăm tệ này.”

Lâm Tuệ ôm cánh tay ngồi ở trên ghế sofa, gất gỏng: “Không có, không có nổi bốn trăm tệ.”

Châm Khê nhìn Châm Toàn, lại nhìn Lâm Tuệ, rồi nói: “Bố, mẹ, không có thì thôi ạ. Cô giáo nói nếu như trong nhà không bỏ ra nổi thì trường học sẽ nghĩ cách.”

Châm Toàn nghe xong lời này thì nổi giận, mặc kệ Lâm Tuệ vùng vẫy, ngăn cản thế nào đừng đừng giật lấy ví tiền của bà ta, rút ra bốn trăm tệ đưa cho Châm Khê, “Mày đem tiền giao cho giáo viên, tạo sẽ gọi điện thoại kiểm tra.”

Chăm Khê vừa ra khỏi cửa, Lâm Tuệ lập tức ngồi bệt xuống đất, vừa khóc vừa túm chân Chăm Toàn mà đánh: “Ông đem tiền cho nó cả rồi, vậy chúng ta ăn cái gì? Chăm Hàm làm sao bây giờ, Lâm Chính làm sao bây giờ?”

“Tôi không tin thiếu đi bốn trăm tệ này chúng ta sẽ chết đói được.”

“Trường học nói là sẽ nghĩ biện pháp thì ông để trường học nghĩ đi, sao phải quan tâm làm gì?”

Chăm Toàn chỉ ra cửa rồi bảo: “Lâm Chính, Chăm Hàm, hai đứa đi ra ngoài chơi đi. Bố có chuyện cần nói với mẹ.”

Hai đứa chúng nó vừa đi, Chăm Toàn đã quát: “Bà muốn tôi mất hết mặt mũi trước mặt đồng nghiệp 2. Bình thường chúng ta ra ngoài đều để ý cư xử thể diện, chưa bao giờ than thở là sinh hoạt kham khổ. Các đồng nghiệp

đều biết Hàm Hàm mỗi tuần đều đến lớp học piano, học hội họa. Thế mà giờ đến sinh hoạt phí của con gái lớn cũng không có, đồng nghiệp mà biết sẽ nghĩ về tôi như thế nào?”

Chăm Toàn vỗ ngực của mình, nói: “Chăm Khê và con trai giám đốc xưởng học cùng một lớp. Bình thường tôi cũng được phát không ít tiền lương, ngày lễ ngày tết còn có tiền thưởng, nhân viên ưu tú cũng bình bầu cho tôi. Nếu chuyện này mà làm ầm lên, công việc của tôi có còn hay không?”

“Ông đúng là đến chết vẫn sĩ diện hão, nhà ta nuôi ba đứa trẻ vốn dĩ đã khó khăn rồi.”

“Khó khăn mà Chăm Hàn vẫn có thể được đi học các loại lớp năng khiếu? Khó khăn mà Lâm Chính mỗi tháng đều mua một đôi giày mới? Khó khăn mà bà vẫn thường xuyên mua quần áo mới? Phải, Chăm Khê và tôi không thân thiết, tôi cũng không thể nói là yêu quý nó, nhưng nó dù sao cũng là con gái tôi sinh ra. Ngày thường bà thiên vị Lâm Chính và Hàm Hàm tôi cũng không nói gì, nhưng ở trước mặt người ngoài cũng vừa phải thôi. Cũng không thể để cho người ta chửi sau lưng lão Chăm này.”

“Vậy cứ thế mà để nhà chúng ta phải sinh hoạt khó khăn hơn sao?”

Chăm Toàn thở dài, kéo Lâm Tuệ từ dưới đất lên, rồi khuyên: “Nếu như lần sau nó lại thi tốt thì sẽ có học bổng. Có học bổng rồi chúng ta không cần cho nó tiền nữa.”

“Vậy nếu thi không tốt thì sao?” Lâm Tuệ hỏi.

“Nếu như thi không tốt, tôi sẽ nói ở nội trú làm ảnh hưởng đến việc học, bắt nó phải về nhà. Đến lúc đó trường học cũng không phản đối được.”

Bởi vì lớp 7 không có học sinh trọ ở trường, Chăm Khê được chủ nhiệm lớp sắp xếp ở cùng các chị năm cuối cấp.

“Nhìn các chị chăm chỉ học tập mỗi ngày để thi cấp ba, em càng không được lười biếng.” Chủ nhiệm lớp dặn dò.

Chủ nhiệm lớp cô cũng là giáo viên tiếng Anh của lớp 9-1, nên buổi tự học tối của Chăm Khê cũng được sắp xếp tại lớp 9-1.

Có lẽ vì là người nhỏ tuổi nhất, các anh chị trong lớp đều rất săn sóc, giúp đỡ cô. Những lúc nghỉ ngơi rảnh rỗi, đàn anh ngồi bên cạnh cũng sẽ giúp cô kiểm tra bài tập. Nhờ môi trường này, Chăm Khê càng sớm có cơ hội được tiếp xúc với sách giáo khoa lớp 9.

Nhưng suốt một tuần lễ tự học tại lớp 9-1, Chăm Khê cũng không thấy bóng dáng Huy Dương đầu, cả Lý Minh Đình, người mà anh ta luôn miệng nhắc đến và bạn gái Lý Minh Đình, ủy viên văn nghệ cũng không thấy. Cô chỉ biết ba chỗ ngồi trống không gần cửa sổ là của họ.

Đàn anh thấy cô vẫn luôn nhìn về bên đó cho là cô tò mò, liền giải thích: “Họ được tuyển thẳng vào trường cấp ba, cũng thuộc trường chúng ta, vẫn là lớp chọn. Bởi vậy bọn họ không cần phải liều mạng học tập giống chúng ta.”

“Ba người đều được tuyển thẳng sao?” “Huy Dương và Lý Minh Đình thì đúng là được tuyển thẳng, còn Tiến Dũng thì anh không rõ lắm. Nhưng mà đi theo Lý Minh Đình rồi thì cũng không cần quá lo lắng.”

Tiếng chuông báo giờ tự học buổi tối vừa vang lên, học sinh trong lớp xách cặp, chạy nhanh ra ngoài, vội vàng đến phòng tự học để giành chỗ ngồi.

Chăm Khê ở lại cuối cùng, quét dọn vệ sinh, lau bảng, sau đó tắt đèn rồi mới rời đi.

Ngày hôm sau, trong trường số 7 xuất hiện một tin giật gân, nữ sinh lớp 9 nào đó đang tập thể dục giữa giờ thì ngất xỉu. Đưa đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện có thai ngoài tử cung dẫn đến vỡ ống dẫn trứng, suýt chút nữa thì không cứu được.

Cha mẹ nữ sinh đó vô cùng tức giận, ban lãnh đạo trường học cũng rất tức giận. Việc này không thể nghi ngờ đã hoàn toàn gây chấn động bởi trường số 7 vốn nổi tiếng là nơi có môi trường sư phạm nghiêm khắc.

Trường học một bên vội vàng phong tỏa tin tức, một bên vội vàng điều tra ngọn nguồn sự việc.

Tiếc rằng nữ sinh kia không biết vì xấu hổ hay do sợ hãi, từ đầu đến cuối không chịu để lộ bố đứa bé là ai.

Việc này đã đẩy lên một trận sóng gió lớn, khối lớp 7 vẫn còn bình thường, mọi người cũng chỉ âm thầm bàn tán. Buổi tối Chăm Khê lên lớp tự học, trong phòng học bị bao phủ bởi không khí căng thẳng, u ám cực độ.

Lúc giờ tự học buổi tối sắp kết thúc, cửa phòng đột nhiên bị kéo ra, một cậu con trai cao to, mặc đồng phục bóng rổ đi vào.

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, cậu ta đi tới trước bàn giáo viên, đập mạnh thứ trong tay xuống mặt bàn, gần giọng hỏi: “Ai nhét tờ giấy này vào ngăn bàn của Tiến Dũng?”

Mọi người nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chăm Khê nheo mắt nhìn. Tờ giấy mà người này cầm bị gờ ngược mặt nên bọn họ hoàn toàn nhìn không thấy nội dung phía trên.

“Tôi hỏi lại lần nữa, tờ giấy này là ai nhét vào ngăn bàn của Tiến Dũng? Hiện tại không nói, đó chính là muốn tôi đích thân để điều tra sao?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Sự Việc Bị Bại Lộ

Cánh cửa phòng học lại bị mở ra lần nữa, có hai người bước vào.

Đi đầu là một người mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, người đó chính là Huy Dương. Theo sau anh ta là một cô gái đang khóc sụt sùi, Chăm Khê đoán cô ấy chính là Tiền Dung.

Cô ấy vừa dụi mắt vừa đi xuống ngồi chỗ cạnh cửa sổ. Huy Dương thì bước thẳng đến hàng cuối cùng, ngay phía trước Chăm Khê.

“Làm người thì nên đường hoàng, có ý kiến gì với tôi thì nói rõ ra, lén lút nhét mảnh giấy này vào bàn của bạn gái tôi là có mục đích bí ỏi gì?” Người đứng trên bục trông có vẻ rất tức giận.

Lúc này Chăm Khê đã hiểu ra, người con trai đang nói chính là người mà Huy Dương luôn miệng nhắc tới - Lý Minh Đình.

Chăm Khê nhìn anh ta, rồi ngẩng đầu nhìn Huy Dương đang đứng trước mặt, chắn gần hết tầm nhìn của mình.

Anh ta đã cắt tóc ngắn và nhuộm đen lại, trông có cảm giác hòa trộn giữa một cậu thiếu niên và một người đàn ông trưởng thành, lại có chút âm áp.

“Nhóc ngồi lớp anh học buổi tối thật đấy à?”

Chăm Khê gạt đầu, hỏi lại một câu nhẹ nhàng: “Có vấn đề gì sao?”

Huy Dương lôi chiếc ghế trống cạnh cô qua rồi ngồi xuống, khoanh tay trước ngực nói: “Trẻ con thì đừng quan tâm quá nhiều, làm bài tập của nhóc đi.”

“Không nói phải không? Không nói tôi sẽ tự đi điều tra, nếu điều tra ra là ai thì người đó cũng đừng hòng ở lại trường này nữa.” Người đứng trên bục cười rất tươi, nhưng trong mắt rõ ràng là có ý cảnh cáo.

“Việc anh làm chẳng lẽ anh còn không rõ sao? Liên quan gì đến người khác chứ?”

Bạn gái của anh ta, cô gái tên Tiền Dung đột nhiên lên tiếng, giọng nói run run, nghẹn ngào.

“Anh làm cái gì? Anh cậy ngay không sợ chết đứng. Còn em thì sao, chưa hỏi rõ trắng đen, lại còn nói như vậy là có ý gì?”

Hai người đột nhiên cãi nhau ầm lên, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía hai người đó, ngay đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Lúc này chuông tan học reo lên làm xoa dịu phần nào không khí căng thẳng ấy.

Lý Minh Đình đập bàn, nói: “Làm phiền mọi người một lúc, xin đừng về vội.”

Mọi người đều ngừng việc dọn sách vở lại, Chăm Khê cũng đứng yên.

Cả lớp chỉ có mỗi Huy Dương hoạt động, anh ta xách cặp của Chăm Khê lên, lùa hết đồ trên bàn vào cặp rồi đẩy nhẹ cô một cái, “Đi thôi, nhóc con!” Sau đó mở cửa đẩy Chăm Khê ra ngoài.

Chuyện về sau thì Chăm Khê nghe một chị trong phòng kể lại.

Lý Minh Đình vẫn khẳng khái mảnh giấy trong học bản của Tiến Dũng là do ai đó trong lớp cố ý bỏ vào, anh ta vẫn đang điều tra nhưng chưa ai dám thừa nhận.

Nội dung của mảnh giấy thì không ai rõ nhưng bọn họ có thể đoán được là có liên quan đến cô gái mà hôm nay xảy ra chuyện, vì lúc trước có tin đồn rằng cô gái đó từng theo đuổi Lý Minh Đình.

Sau đó tin đồn này cứ thế mà chuyển thành: đứa con trong bụng của cô gái ấy liệu có quan hệ gì với Lý Minh Đình hay không.

Bọn họ suy đoán như vậy thì người khác cũng thế.

Chuyện mới bùng lên được một ngày, càng lan càng âm lên, đến tại người cuối cùng thì chuyện nhỏ cũng thành chuyện to, cực kỳ khó nghe. Chỉ nháy mắt, hình tượng nam thần bóng rổ của Lý Minh Đình sụp đổ, trở thành một tên Sở Khanh không hơn không kém.

Các bạn nữ trong lớp đều thờ dài ngoằng, nói thế nào cũng không ngờ Lý Minh Đình lại là loại người như vậy. Lúc sau lại có bạn nữ khác biện hộ giúp: “Đừng vội đưa ra kết luận, nói không chừng còn có điều gì mà chúng ta không biết.”

Quả nhiên!

Lư Ý hốt hoảng chạy đến, túm lấy cánh tay của Châm Khê lôi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Anh cậu gặp chuyện rồi!”

Châm Khê đi theo Lư Ý đến chỗ bảng tin, ở đó chật kín người, mọi người đang bàn tán chuyện gì đó. Nhìn cảnh này Châm Khê có thể đoán được có vẻ mọi người đang hứng thú với chuyện gì đó.

Châm Khê nhảy lên mấy lần cũng không thấy được bên trên rốt cuộc có cái gì.

“Nữ sinh xảy ra chuyện mấy ngày trước là một chị khóa trên, lớp 9.” Lư Ý thờ hồn hển nói, “Người bị bôi ra là anh trai cậu, chị kia là bạn gái của anh ta.”

“Vậy thì sao chứ? Chuyện này vốn không phải có rất nhiều người biết sao?”

Chuyện này vừa vỡ lẽ thì Lâm Chính là người đầu tiên bị nhà trường gọi lên điều tra. Về sau không biết thế nào, lại chuyển mũi dùi qua người Lý Minh Đình, tự nhiên sau đó không ai để ý đến Lâm Chính nữa.

“Không phải, bảng tin dán rất nhiều ảnh, đều là ảnh hai người họ ở bên nhau.” Lư Ý vội nói.

“Thế thì sao?” Mặc dù nói yêu sớm là bị cấm, nhưng cũng đâu phải là vi phạm pháp luật.

“Không phải thế! Ai da, mình phải nói sao với cậu đây.” Lư Ý dậm dậm chân, “Mấy tấm ảnh đó là hình anh cậu với cô gái ấy đang làm chuyện đó đó...” Lư Ý then đến đỏ mặt, thò thè nói, “Hai người họ đều còi trần.”

Woa! Bằng chứng thép.

Lúc này giáo viên trong trường cũng đã đến, giải tán đám học sinh đang vây quanh, sau đó lập tức tịch thu những bức ảnh trên bảng tin.

Đến giờ Châm Khê vẫn chưa nhìn thấy những bức ảnh đó trông như thế nào.

Lư Ý kéo cô về, hỏi: “Việc đã thành ra thế này rồi, anh cậu sẽ bị xử lý như thế nào nhỉ?”

“Chắc là bị đuổi học.”

“Sao? Nghiêm trọng đến thế sao?”

“Nghiêm trọng?” Châm Khê hỏi ngược lại, “Nghe nói ông dẫn trúng bị vỡ, chị kia có thể sẽ bị vô sinh, hủy hoại cả đời con gái nhà người ta mà chỉ bị đuổi học như thế không phải quá nhẹ sao. Hơn nữa, anh ta cũng chẳng thích đi học.”

Tối đó, Châm Khê đến lớp ôn bài, hiếm khi thấy được cả lớp học đều có mặt đông đủ, không thiếu một ai.

Cô vừa ngồi xuống, Huy Dương liền bước qua, gõ bàn cô.

“Em đi ra ngoài với anh!”

Trong thoáng chốc, dường như mọi ánh mắt của mọi người trong lớp đều đổ dồn lên người cô. Châm Khê đành gấp sách lại, đi theo Huy Dương ra ngoài.

Lúc này lại giống cảnh lần trước, Huy Dương rào bước phía trước, Châm Khê lẻo đẻo theo sau.

Huy Dương mở cửa phòng Hội học sinh đi vào, Châm Khê đứng trước cửa không dám bước vào.

“Cần anh mời em vào sao?”

Huy Dương ngồi xuống ghế sofa, trong phòng không mở đèn, chỉ có mỗi ánh trăng chiếu qua rèm cửa sổ, chiếu hắt lên một bên người Huy Dương mờ ảo ảo.

Châm Khê bước về phía anh ta.

“Đóng cửa lại!”

“Kéo kẹt!” (Tiếng đóng cửa.)

“Châm Khê, em muốn chết sao?”

Cửa vừa đóng lại, Châm Khê liền nghe thấy anh ta hỏi một câu như vậy.

Châm Khê nắm chặt tay lại, dè dặt nói: “Anh?”

“Chuyện này là do em làm đúng không?” Trong bóng tối, Châm Khê chỉ nghe được tiếng của đối phương, giọng nói đầy sắc lạnh.

“Mảnh giấy trong ngăn bàn Tiến Dũng là do em bỏ vào.”

Tim của Châm Khê giống như bị ai đó cầm búa đóng mạnh vào, cô nắm chặt tay, cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh.

“Em không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Trong phòng học có camera.” Huy Dương ngắt lời cô, ném một thứ gì đó đến chân Châm Khê.

Hoàn toàn nhìn không rõ, nhưng cô biết rằng đó chính là USB.

“Ừm, là do em làm, anh đi mà nói với Lý Minh Đình đi.”

Đột nhiên, Châm Khê cũng không cảm thấy khẩn trương nữa.

“Ha!” Đối phương cười thành tiếng, nói: “Em cũng thật thẳng thắn nhỉ.”

“Em còn biết cắt các chữ trên báo ra để ghép lại. Nếu như trong phòng học không có máy quay thì chắc chắn ai nghĩ tới chuyện này là do em làm, một cô nhóc mới học lớp 7.”

“Tại sao?” Huy Dương hỏi cô, “Lý do em làm như vậy là gì?”

Châm Khê im lặng, không lên tiếng.

“Em không nói thì anh sẽ đưa đoạn video này cho Lý Minh Đình, lời cậu ta nói em vẫn nhớ chứ.”

Điều tra ra người đó là ai thì đừng hòng học ở trường số 7 nữa!

“Em rất ghét Lâm Chính.” Châm Khê cắt lời.

“Em ghét Lâm Chính thì tại sao lại ngấm ngầm hại Lý Minh Đình?”

“Em không muốn hại Lý Minh Đình.” Châm Khê vội tiếp lời, “Em biết bạn gái của Lâm Chính mang thai, em vốn dĩ chỉ muốn phơi bày sự việc này ra thôi...”

“Nhưng em không ngờ, nhét giấy xong thì ngày hôm sau cô ta đã ngã ở sân bóng, sự việc hiển nhiên cứ thế bị phơi bày ra đúng không?” Huy Dương nói.

Cô đứng là không ngờ tới thật, bởi ở kiếp trước, phải hơn một tuần sau thì chuyện này mới xảy ra, cô vốn dĩ chỉ muốn mọi người đồn ầm ĩ lên thôi.

“Em cứ nghĩ rằng nói chuyện này với chị Tiến Dũng thì chị ấy sẽ tự mình đi điều tra. Mục đích của em chỉ là muốn vạch trần bộ mặt thật của Lâm Chính.”

“Chắc em cũng không ngờ được rằng chuyện lại trùng hợp như vậy nhỉ. Tiến Dũng còn chưa kịp đi điều tra thì đã tin nội dung trên mảnh giấy ấy, rồi làm ầm lên với Lý Minh Đình, sau đó đôi chia tay.”

“Em cũng không muốn như vậy, lúc đó em không nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra thế này.”

“Nhưng sự việc cũng tiếp diễn theo ý em rồi đấy thôi. Lý Minh Đình vì bị vu oan nên vô cùng tức giận, chuyện đáng lẽ nên để Tiến Dũng tự mình đi điều tra thì nay đã do cậu ta giúp em làm xong rồi.”

Huy Dương vươn người nhìn cô, “Lý Minh Đình ra tay nhanh và quyết đoán hơn Tiền Dung. Những bức ảnh trần truồng ấy bị cậu ta tìm ra chỉ trong một đêm, thậm chí cậu ta còn chuẩn bị làm giám định ADN cho Lâm Chính. Vì vậy lúc này Lâm Chính có nói gì cũng không đáng tin nữa.”

Như vậy càng tốt, mặc dù tiến triển lệch hẳn so với dự tính của cô, nhưng thật ra lại theo chiều hướng tốt hơn ấy chứ. Đắc tội Lý Minh Đình, so với sự ngờ vực của Tiền Dung càng khiến cho Lâm Chính chết không có chỗ chôn.

“Bây giờ em hãy nói cho anh biết, chuyện này là em bày ra từ khi nào?”

“Ngày mà anh nói với em chị ta đã từng theo đuổi Lý Minh Đình, nhưng Lý Minh Đình đã có bạn gái rồi.”

“Đến anh mà em cũng dám tính kế.” Huy Dương vừa nói vừa cười, nhưng giọng điệu lại khiến cho Châm Khê rung mình.

“Xin lỗi!”

“Lý Minh Đình và người nhà cậu ta đều vì chuyện lần này mà rất tức giận, Lâm Chính coi như xong rồi. Sao nào, em vui chưa?”

“Vui.” Châm Khê đáp rất thờ ơ.

“Tại sao vậy? Chỉ vì lần trước Lâm Chính đã bắt cóc em định không cho em tham gia kỳ thi? Hay là vì cậu ta tát em?”

“Em không muốn nói, được không?”

Huy Dương đứng dậy, nhặt USB dưới đất lên, nói: “Thế em đi mà giải thích với Lý Minh Đình đi. “Trần Hân Di lớp 9-9 có thai rồi, cụ thể thế nào thì cô đi hỏi bạn trai của mình đi. Mỗi lần nhắc đến chuyện mảnh giấy đó với Lý Minh Đình là cậu ta lại muốn ăn tươi nuốt sống người đó.”

Nói xong, Huy Dương đi lướt qua Châm Khê ra ngoài.

“Lâm Chính và em không có quan hệ huyết thống!” Châm Khê la lên với giọng điệu vừa mệt mỏi vừa phẫn nộ.

“Anh ta là con chồng trước của mẹ kế em, còn em là con vợ trước của bố em. Lúc trước em sống cùng bà ngoại ở quê, vì việc học nên em mới lên đây sống cùng bọn họ.”

Châm Khê hít một hơi, “Mẹ kế rất ghét em, ngay cả bố cũng không thích em. Ngay ngày đầu tiên em đến cái nhà này đã phải ngủ ở một nơi ẩm ướt lạnh lẽo. Đã thế bọn họ còn bắt em nghỉ học, đến thị trấn bên cạnh làm công, tiền kiếm được sẽ để dành cho anh trai và em gái đi học.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cầu Người

“Ngày thứ ba em đến cái nhà này, ngay giữa đường mà Lâm Chính đã đánh em đến mức phải vào viện cấp cứu. Bố em biết nhưng cũng chỉ cảnh cáo miệng vài câu. Đêm trước khi thi, anh ta

định nhốt em trong nhà của cô bạn học nào đó để em không thể tham gia kỳ thi được, anh ta còn đánh em suốt trên đoạn đường về, vừa đánh vừa đạp.”

Châm Khê siết chặt hai tay, tiếp tục nói: “Mấy ngày trước được nghỉ học, anh ta còn đem theo người chặn em giữa đường trấn lột tiền để mua thuốc lá. Anh ta biết rõ là lúc em đi học, một ngày mẹ anh ta chỉ đưa cho em có ba tệ tiền ăn cơm. Em không đưa tiền, thế là cô bạn gái của anh ta liền xé sách vở của em, còn tát em một cái.”

“Rốt cuộc em đã làm sai cái gì chứ? Em chỉ muốn đi học thôi mà. Em rất sợ, em không biết mỗi ngày trên đường đi học em sẽ còn gặp phải những gì nữa. Hôm nay chỉ là đánh một trận rồi xé sách vở, vậy thì ngày mai, sau này, sẽ xảy ra những chuyện gì nữa, liệu em có chết luôn không?”

Châm Khê quay đầu lại, thì thấy Huy Dương đang đứng lặng người.

“Không ai đứng về phía em thì em chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình thôi. Nếu không như vậy thì em phải làm thế nào? Em hết cách rồi.”

“Em muốn khiến cho Lâm Chính trở nên thế nào?” Huy Dương hỏi cô.

“Em muốn anh ta thôi học, trong lúc em còn đi học thì đừng xuất hiện trước mặt em nữa.” Châm Khê ngược lên, nhìn thẳng vào mắt Huy Dương, “Hơn nữa chuyện này vốn dĩ là do anh ta đã sai, không phải sao? Em chỉ muốn cho mọi người biết được chân tướng của sự việc mà thôi, em nghĩ anh ta nên bị

trừng phạt vì lỗi làm anh ta đã gây ra, như vậy không đúng sao?”

Kiếp trước, do bạn gái của Lâm Chính có chết cũng không chịu mở miệng, vì tránh mất mặt nên bố mẹ chị ta đã chuyển trường cho chị ta, bởi vậy chuyện cũng coi như xong. Châm Khê biết được chuyện này là do cô nghe lỏm được khi Lâm Chính đang tán dóc với bạn bè.

Đã làm sai rồi vậy thì dựa vào cái gì mà không bị trừng phạt chứ?

Huy Dương cúi đầu nhìn cô hỏi: “Em có bao giờ nghĩ rằng, sau khi Lâm Chính bị thôi học thì cậu ta lại càng có nhiều thời gian để ức hiếp em không?”

Châm Khê khựng lại. Lần này có thật sự đã tính toán không kỹ lưỡng. Cô chỉ biết rằng, có một cơ hội hiếm có đến vậy thì cô phải nắm bắt nó thật nhanh.

“Cứ vậy đi, chuyện này em đừng nhúng tay vào nữa. Camera giám sát chỉ có anh đã xem thôi, dữ liệu đều bị anh xóa sạch rồi. Anh không nói thì Lý Minh Đình sẽ không biết đâu.”

Huy Dương nhét USB vào tay cô, “Sau này hãy dùng cái đầu thông minh của em vào việc học thôi nhé.”

Huy Dương vừa đi, Châm Khê lập tức ngồi sụp xuống sàn. Hậu quả của việc tìm đập quá nhanh khiến cô chóng mặt, toàn thân mềm nhũn.

Mặc dù vẫn chưa có thông báo chính thức, nhưng việc Lâm Chính bị thôi học đã bị cả trường số 7 biết.

Lúc xế chiều, khi Châm Khê vừa ôn bài xong thì bị Châm Toàn và Lâm Tuệ tìm đến tận trường gọi đi.

“Chuyện của Lâm Chính chắc con cũng đã biết.” Châm Toàn mở lời.

Lâm Tuệ kéo tay của Châm Khê nói, “Anh con tuyệt đối không thể bị đuổi học, lát nữa chúng ta sẽ đến nhà của giám đốc nhà máy để xin. Con và con trai nhà đó là bạn cùng lớp, con phải nói đỡ cho anh trai con.”

“Sao lại đến nhà giám đốc? Đây là việc của nhà trường mà.” Châm Khê khó hiểu.

“Thì bây giờ cũng không biết xin ai được.” Châm Toàn nói.

Về đến nhà, Lâm Chính mặt như đưa đám nằm dài trên ghế sofa, nhìn thấy Lâm Tuệ linh kinh nào là túi lớn túi nhỏ, bèn nói với giọng bồn chồn: “Có tiền mua quà không bằng đưa tiền cho con xài. Cầu xin người khác làm gì, với lại không đi học thì cũng tốt chứ sao.”

Lâm Tuệ vừa khóc vừa đánh hắt, chửi một tràng: “Không đi học thì còn làm gì? Thời buổi bây giờ mà không đi học thì còn có thể làm gì? Không học hành thì này là đồ bỏ đi con à!”

Nói xong bà ta đột nhiên nhìn sang Châm Khê, xong không buồn nói nữa.

Ba người họ, cộng thêm cả Châm Hàm nữa, xách quà đến nhà giám đốc nhà máy.

Trên đường đi, Châm Hàm hỏi: “Chị, chị và con trai nhà giám đốc là bạn cùng lớp, hai người có thân nhau không?”

“Không thân.”

Châm Khê nhìn nó, hình như nó không bị chuyện của Lâm Chính ảnh hưởng một tí tẹo nào. Trên mặt không có chút lo lắng bất an nào, cả chặng đường đi nó chỉ nhìn ngó xung quanh, giống như đang đến nhà bạn chơi vậy. Thậm chí, khi nhìn thấy căn biệt thự nhà họ Nhiều, trên mặt nó còn lộ ra vẻ ngưỡng mộ xen lẫn phần khích nỡ.

Châm Toàn bấm chuông cửa, đi giúp việc ra mở cửa, khi nghe bọn họ nói là muốn tìm giám đốc liền trả lời rằng giám đốc bận, không có thời gian tiếp.

Lâm Tuệ vội vã nắm lấy tay bà, nói: “Con gái nhà chúng tôi và con trai giám đốc là bạn học cùng lớp. Nếu giám đốc bận thì chúng tôi không làm phiền nữa, nhưng chị cho con gái tôi nói chuyện với cậu Nhiều được không?”

Châm Khê im lặng, cô nhắm nghiền mắt lại, trong lòng giống như có một tảng đá đè nặng lên.

Đi giúp việc đi vào được một lúc, người đi ra lại là Nhiều Lực Quân, cậu ta nhìn Châm Khê qua cửa, “Chẳng phải cậu ở trường sao?”

Lâm Tuệ cười hi hi rồi chen lên trước mặt Châm Khê, nói với Nhiều Lực Quân: “Đây chính là quý tử của nhà giám đốc sao, thật ra đáng của một người tài.”

Nhiều Lực Quân ngại ngại nhìn bà ta, hỏi: “Cô là?”

Lâm Tuệ cầm hộp quà dúi vào tay cậu ta rồi nói: “Cô là mẹ của Châm Khê, hôm nay đến thăm không báo trước, thật ngại quá. Cảm ơn cháu vì đã luôn quan tâm đến Châm Khê nhà cô.”

Nhiều Lực Quân mở cửa mời bọn họ vào, Châm Khê và Châm Hàm đi sau cùng, Châm Hàm đi cạnh Nhiều Lực Quân, nó tròn xoe mắt nhìn cậu ta, nói:

“Anh ơi, nhà anh đẹp quá.”

Lúc này, trong đầu của Châm Khê như đang bắn pháo hoa vậy, đủ bảy sắc cầu vồng hiện ra trước mắt cô. Cô thật sự rất muốn lấy máy ảnh chụp lại khoảnh khắc mang tính lịch sử, lần gặp mặt đầu tiên của đôi gian phu dâm phụ

này.

Khi đó chàng là một chàng trai tuần tú nhã nhặn, còn nàng thì hoạt bát đáng yêu.

Ai biết được mười tám năm sau, hai kẻ này lại thông đồng, cấu kết với nhau làm việc xấu, để rồi sinh ra một đứa con bị giang mai bẩm sinh.

Báo ứng!

Quản đốc Nhiều, bố của Nhiều Lực Quần, đứng ngay giữa nhà. Ông cũng đoán được mục đích hôm nay bọn họ tới là gì. Ông nói: “Lực Quần, đưa bạn của con lên thư phòng chơi đi, để người lớn nói chuyện.”

Châm Khê và Châm Hàm người trước người sau đi vào thư phòng của nhà họ Nhiều. Châm Hàm nhìn thấy dãy giá sách kín tường liền kinh ngạc thốt lên: “Anh ơi nhà anh nhiều sách thật đó, nhìn hoa cả mắt.”

Cũng phải mà, ăn đứt lốt nhiều như vậy thì cũng phải mua ít sách để ra vẻ chút chứ.

Nhiều Lực Quần nhìn thấy ánh mắt của Châm Khê đang hướng về cuốn sách cậu đặt trên bàn, cậu ta liền vội kể một cuốn sách khác lên, nhưng Châm Khê đã nhìn thấy rồi.

“Đề thi thử cấp ba, cậu hiểu được không đấy?”

“Kệ mình.”

Châm Khê và Châm Hàm ngồi xuống ghế sô pha, cô giúp việc bung lên cho họ mỗi người một ly nước ép. Châm Hàm vui vẻ chạy quanh, rồi hỏi mượn Nhiều Lực Quần sách để xem, nhìn cảnh nó chạy quanh cậu ta mà giống như ong mật bu quanh hoa vậy.

Châm Khê cầm cuốn “Vụ thảm sát trên tàu tốc hành Đông Phương” trên ghế sô pha lên xem, cô vừa đọc vừa lắng nghe cuộc nói chuyện bên ngoài.

Nhiều Lực Quần cứ trèo lên rồi trèo xuống tìm sách cho Châm Hàm, cái dáng vẻ kiên trì chịu khó ấy không khác gì sau này.

Châm Khê đọc được một nửa, đột nhiên nghe thấy bên ngoài bắt đầu ồn ào.

Cô đặt sách xuống, mở cửa he hé ra nhìn, bên ngoài phòng khách bỗng có thêm vài người. Châm Toàn, Lâm Tuệ, giám đốc Nhiều, và một đôi vợ chồng lạ mặt.

Lâm Tuệ lúc này đang quỳ trên sàn, ôm lấy chân của người phụ nữ kia khóc lóc: “Chúng tôi sai rồi, Lâm Chính nhà chúng tôi đã biết sai rồi, là nó có lỗi với Hân Di, chỉ cần anh chị tha cho Lâm Chính nhà chúng tôi, muốn tôi làm trâu làm ngựa cho anh chị cũng được.”

Người phụ nữ nói: “Hân Di nhà chúng tôi xuất huyết rất nhiều, suýt chút nữa đã không cứu nổi rồi.”

Lâm Tuệ đột nhiên cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn đưa cho người phụ nữ, nói: “Chúng tôi sai rồi, chị đâm tôi một dao đi, chỉ cần chị thấy bớt tức giận, chị cứ đâm tôi đi.”

Nói xong, mụ ta liền cầm lấy tay người phụ nữ ấy đâm vào bụng mình, nhưng bị người đàn ông bên cạnh ngăn lại.

Châm Khê lặng điếng người, từ trước đến nay cô chưa bao giờ thấy bộ dạng như thế này của Lâm Tuệ, cái bộ dạng mất kiểm soát, thấp kém, hèn mọn đến tận cùng như vậy.

Lâm Chính là con trai của bà ta, bà ta vì Lâm Chính có thể làm bất cứ việc gì. Bà ta bây giờ, giống như một con thú mẹ đang phát điên.

“Thật là mất mặt chết đi được.” Châm Khê quay đầu lại thì thấy Châm Hàm đứng ngay bên cạnh cô, ánh mắt nó nhìn Lâm Tuệ đang quỳ dưới sàn rồi nói khẽ một câu.

“Lâm Chính hình như bị đuổi học rồi.” Châm Khê nói.

Châm Hàm quay đầu nhìn Nhiều Lực Quần đang say sưa đọc sách, không chú ý bên này, nó vừa cười vừa nói với Châm Khê: “Anh ấy bị đuổi thì tốt chứ sao, lấy tiền học phí của anh ấy cho chị đi học, mua quần áo mới.”

Châm Khê cười, nói: “Chị không ăn nổi bánh bao tẩm máu.”

“Châm Khê nói kháy Châm Hàm “ăn thịt đồng loại”, hình ảnh “bánh bao tẩm máu người” xuất hiện trong tác phẩm Thuốc của Lỗ Tấn đã thành hình tượng văn học mang nhiều ý nghĩa của văn học Trung Quốc.

Cô đóng cửa, ngăn cách bộ mặt xấu xí của Lâm Tuệ lại bên ngoài.

Chăm Hàm lại trở lại dáng vẻ của một cô em gái ngây thơ hồn nhiên, nói với Nhiều Lực Quần: “Anh học giỏi như thế, em rất ngưỡng mộ anh. Năm sau em lên cấp hai rồi, em cũng muốn vào lớp chọn giống anh vậy.”

“Em muốn ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ chị em ấy, thành tích học tập của chị em tốt hơn anh nhiều.”

Chăm Hàm quay đầu lại nhìn Chăm Khê, nói: “Vậy ạ, chị thì học giỏi đấy nhưng chị bận quá không có thời gian chỉ em làm bài tập. Có nhiều bài khó em không biết giải, anh có thể chỉ em không?”

“Cậu bận gì vậy?” Nhiều Lực Quần nhìn cô, “Bận đến nỗi bài tập của em gái cũng không có thời gian chỉ à.”

“Bận chứ.” Chăm Khê vừa vênh mặt vừa cười, “Đứng đầu toàn khóa cũng không dễ dàng đâu.”

Chăm Toàn lên gọi hai người họ về. Không biết sau đó Lâm Tuệ đã nói gì với đôi vợ chồng kia, mà lúc đi bà ta cứ nắm lấy tay người phụ nữ ấy và luôn miệng nói cảm ơn.

Đôi vợ chồng kia nói: “Việc này có liên can rất lớn, chúng tôi có thể không truy cứu nữa, nhưng bên phía nhà trường...”

Lâm Tuệ gật gật đầu, “Bên phía nhà trường chúng tôi sẽ tiếp tục nghĩ cách.”

Nhiều Lực Quần ôm một chồng sách đưa cho Chăm Toàn. Chăm Hàm cười, nói: “Cám ơn anh, em đọc xong sẽ sớm trả lại cho anh ạ.”

Bỗng có ai đó vỗ vai Chăm Khê, cô quay đầu lại thì thấy bố của Nhiều Lực Quần.

Kiếp trước, lúc cổ và Nhiều Lực Quần ở bên nhau, ông ấy đã bị bắt vì tội tham ô, đến lúc cô chết ông vẫn chưa được thả, vì thế Chăm Khê không có nhiều ấn tượng với người này lắm.

“Con gái à, cố gắng học cho tốt.” Ông nói tiếp, “Đến lúc con lớn hơn, nhìn được xa hơn thì những việc dơ dáy bản thủ cũng sẽ không lọt nổi vào mắt con.”

Chăm Khê mơ hồ trước câu nói của ông nhưng vẫn không quên gật đầu cảm ơn rồi cùng Chăm Toàn và Lâm Tuệ ra về. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Kế Hoạch Thất Bại

“Bố xem, anh Lực Quần cho con mượn rất nhiều sách. Anh ấy còn nói là nếu sau này khi làm bài tập mà có vấn đề gì thì có thể đi hỏi anh ấy đó.”

Chăm Toàn mỉm cười mà cả khuôn mặt nhú lại, các nếp nhăn sâu như năm đường kẻ khuôn mặt.

“Hàm Hàm nhà chúng ta đúng là được nhiều người yêu thích mà. Sau này con hãy thường xuyên tới gặp anh Lực Quần, bài tập nào không biết có thể tới hỏi anh ấy, nhờ anh ấy dạy cho con.”

Đây chính là những lời nói hiện tại của Chăm Toàn. Qua vài năm nữa, chính miệng ông ta sẽ nói với Chăm Hàm “Con cách tên sao chổi Nhiều Lực Quần xa một chút, đỡ phải tự dung rước chuyện xui xẻo vào người rồi trở thành đề tài cho người ta bàn tán.”

Chăm Toàn thấy Lâm Tuệ thờ phào nhẹ nhõm liền hỏi: “Sau này em định để Lâm Chính cưới con gái nhà người ta thật à?”

Lâm Tuệ đã hứa với người ta như vậy?

Cũng đúng, chuyện đã âm ỉ tới nỗi hầu như ai ai cũng biết hết rồi, cô gái đó còn có nguy cơ bị vô sinh, về sau muốn tìm đối tượng để kết hôn thực sự không phải chuyện dễ dàng.

“Năm mơ!” Lâm Tuệ hừ lên một tiếng, “Bây giờ nói vậy chỉ để làm dịu bà ta thôi. Đợi mấy năm nữa ai còn nhớ đến chuyện này chứ. Đúng là có ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, loại mặt hàng đó có thể xứng với Lâm Chính sao? Năm mơ đi!”

Biết ngay là vậy mà. Trong mắt Lâm Tuệ, cái tên rác rưởi như Lâm Chính, thứ mà người đi thu gom phế liệu còn ghét bỏ, vậy mà còn đáng quý hơn cả sao trên trời.

“Bên trường học, em định làm thế nào?” Chăm Toàn hỏi. “Bản thân bọn họ quản lý học sinh không tốt, còn dám lý luận gì? Bọn họ dám cho Lâm Chính nghỉ học, em sẽ rêu rao chuyện này ra bên ngoài, xem lãnh đạo trường có mắt mặt nổi không?”

Người không cần mặt mũi đến quỷ thần cũng phải khiếp sợ, Chăm Khê âm thầm giờ ngón cái với Lâm Tuệ. Nhưng tiếc rằng, lần này đối tượng mà Lâm Chính dây vào cũng không phải phía trường học hay phụ huynh của nhà gái.

Chăm Khê cảm thấy cả người ngứa ngáy, cô không muốn ở cùng với người trong cái nhà này thêm một giây nào nữa. Bởi vậy cô lấy lý do bài tập vẫn chưa làm rồi quay về trường học.

Ngày hôm sau, Lâm Tuệ và Chăm Toàn đến trường học, cụ thể quá trình ra sao thì Chăm Khê cũng không biết rõ. Đại khái là Lâm Tuệ làm âm ỉ một hồi trong văn phòng hiệu trưởng. Buổi chiều, khi cô tới văn phòng giáo viên, một vài người đều nhìn cô thờ dài.

Chăm Khê chắc chắn Lâm Tuệ không xoay chuyển được kết cục, Lâm Chính chắc chắn sẽ bị cho thôi học, mà như vậy thì cũng chẳng có trường nào dám nhận nữa.

Lư Ý tới kể với cô: “Minh vừa mới đi qua văn phòng, nghe thấy mấy giáo viên nói, quyết định cuối cùng cho Lâm Chính đã có rồi, là cưỡng chế chuyển trường.”

“Cưỡng chế chuyển trường?” Trong đầu Chăm Khê bỗng trở nên trống rỗng. Lâm Chính gây ra họa lớn như vậy, thế mà vẫn có thể được tiếp tục đi học?

“Sao có thể? Anh ta đắc tội với Lý Minh Đình, sao lại có thể chỉ bị cưỡng chế chuyển trường chứ?”

“Nghe nói phía trên có người giúp đỡ.”

Điều đầu tiên Chăm Khê nghĩ đến chính là bố của Nhiều Lực Quân, nhưng mà các thế lực trong trường vẫn luôn vàng thau lẫn lộn, chỉ là một giám đốc nhà máy thì sao đâu được với nhà Lý Minh Đình chứ?

Chăm Khê xoay người, chạy ra khỏi lớp học, Lư Ý ở đằng sau hét lên: “Sắp vào học rồi cậu còn chạy đi đâu?”

Cô thờ hồng học, kéo mở cửa sau của lớp 9-1, một đàn chị quen biết cô nhìn thấy liền hỏi: “Sắp lên lớp rồi, em còn đến đây làm gì vậy?”

Đôi mắt Chăm Khê quét qua một vòng, nhưng không thấy Huy Dương ở trong lớp học.

“Em tìm anh Huy Dương có chuyện ạ.”

Ánh mắt của đối phương có chút kỳ lạ, nói: “Em tìm Huy Dương à, bây giờ... hình như cậu ấy bận gì đó.”

Đàn chị này giờ tay chỉ lên trần nhà và bảo: “Hay là em lên sân thượng tìm thử xem, nhưng mà nếu có thêm ai ở đó thì đừng nên làm phiền.”

Chăm Khê lạch bạch chạy lên sân thượng. Cô nhất định phải làm rõ là ai đã phá hỏng kế hoạch của cô.

Cửa sân thượng không khóa, cô đẩy mạnh một cái, tấm cửa bắn ra, đập lên tường tạo nên một tiếng động lớn.

Chăm Khê vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai người ôm nhau đang tròn mắt há miệng nhìn cô.

Chăm Khê dờ ra một lúc, sau đó nhanh chóng nhận thức được tình huống hiện tại. Tại cổ đồ bùng lên, cúi thấp đầu, đưa tay kéo tay cầm của cánh cửa nói: “Em xin lỗi.”

Cô thật sự quá hấp tấp rồi, vừa nãy đàn chị rõ ràng đã nhắc nhở cổ trên sân thượng có thể sẽ còn có người khác nữa.

Cô ôm lấy đầu, thực sự muốn một chương đánh chết mình cho xong.

“Em đứng lại.” Huy Dương kéo người con gái đang dính lấy người mình ra, chỉ Chăm Khê, “Đứng yên ở đó.”

Ánh mắt của cô gái kia cũng theo đó mà nhìn qua, nhìn Chăm Khê rất lâu rồi nói: “Đàn em lớp dưới à? Hiện tại lớp mấy rồi?”

“Mới lên lớp 7.” Huy Dương đáp.

“Quen?”

“Quen.”

Cô gái đi về phía Chăm Khê: “Chào em!”

Chăm Khê giờ mới ngẩng đầu lên nhìn đối phương. Thật sự rất xinh đẹp. Mắt to, sống mũi cao, mái tóc xoăn màu nâu trầm, trông khá giống con lai, chị ta mặc bộ đồng phục cấp ba của trường số 7, bộ đồng phục tôn lên vóc dáng quyến rũ đến mức khiến người ta phát cuồng.

“Em chào chị!”

Người đó sờ mặt cô rồi đưa cho cô một thanh sổ cô la và dặn: “Chuyện hôm nay đừng nói ra ngoài nha em gái!”

Sau đó chị ta liền rời đi.

Huy Dương gãi đầu, xoay người bước tới nói: “Cô ấy tự nhào đến, anh...”

Sau đó anh ta tự dưng ngừng lại, tỏ ra hơi tức giận nói: “Anh nói với em chuyện này làm gì chứ, một đứa nhóc như em thì hiểu cái gì?”

“Sắp vào học rồi, em tới đây có chuyện gì?”

Chăm Khê ngẩng lên hỏi: “Kỷ luật dành cho Lâm Chính là cường chế chuyển trường?”

“Em nghe nói rồi à?”

“Dựa vào đâu?” Chăm Khê hỏi Huy Dương, “Dựa vào đâu mà gây ra chuyện lớn như vậy nhưng chỉ bị kỷ luật chuyển trường chứ?”

“Vốn dĩ là bị đuổi rồi. Lý Minh Đình cũng không muốn nhìn thấy cậu ta trong trường, là anh nói với Lý Minh Đình, đổi hình thức kỷ luật thành chuyển trường.”

Chăm Khê bỗng ngẩn ra, giọng nói trở nên run rẩy: “Vì sao?”

Cô đã đợi chuyện như vậy bao lâu rồi, mạo hiểm tất cả, không quan tâm cả việc sẽ bị phát hiện, không phải chỉ vì muốn cái tên tàn bạo, tâm thần Lâm Chính bị đá khỏi đây sao? Rồi, để cái mong muốn Lâm Chính lên cấp ba sau đó thi đỗ đại học của Lâm Tuệ bấy lâu nay sẽ tan thành mây khói sao?

Vậy mà Lâm Chính vẫn có thể tiếp tục được đi học? Những việc cô đã làm đều là công dã tràng thôi ư?

Huy Dương nhìn biểu cảm của cô, trong lòng không biết rốt cuộc là cảm giác gì, người trước mặt đúng là tuổi còn quá nhỏ nên còn suy nghĩ quá trẻ con.

“Em không phải vẫn sợ Lâm Chính bắt nạt em sao? Cậu ta chuyển trường đến nơi không ai biết rồi thì một năm em cũng không nhìn thấy mặt cậu ta được mấy lần.”

“Không phải như vậy đâu.” Chăm Khê nhìn anh ta, miệng lẩm bẩm, “Không phải như vậy.”

Chỉ khi Lâm Chính hoàn toàn trở thành tên đầu đường xó chợ, cái dáng vẻ ngạo mạn, khinh người của Lâm Tuệ mới hoàn toàn bị sụp đổ.

“Anh ta chuyển trường đi nơi khác thì vẫn có thể tiếp tục học hành, vẫn có thể lên cấp ba, có lẽ còn có thể thi đỗ một trường đại học nào đó, con người cặn bã như anh ta xứng với những điều đó sao?”

Chăm Khê nhìn Huy Dương chằm chằm, hỏi: “Con người cặn bã như anh ta, xứng sao? Vậy em khổ cực cố gắng học hành để làm gì? Em liều mạng như vậy là vì cái gì?”

Huy Dương đặt tay lên đầu Chăm Khê, thở dài một hơi: “Cậu ta không thi đậu được đâu.”

Chăm Khê gạt tay của anh ta ra: “Mẹ anh ta dùng tiền để anh ta vào trường này học đấy, tiền đó ở đâu ra?” Chăm Khê run rẩy, tiếp tục nói, “Rồi mẹ anh ta sẽ dùng mọi cách để cắt bớt từ em đấy!!!”

Giống như kiếp trước, mẹ ta đã nhấn tâm lấy đi khoản tiền cứu mạng của bà ngoại.

“Anh Huy Dương, đàn anh Huy Dương.” Chăm Khê thở dài thật sâu, lời nói vô cùng nặng nề, “Bây giờ em đã phải sống rất khó khăn rồi.”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Chăm Khê nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, nói với người đang đứng trước mặt mình: “Cảm ơn anh đã quan tâm đến em, hy vọng rằng sau này anh không cần phải nhọc lòng nữa.”

Huy Dương nhìn Chăm Khê chạy đi nhanh như một làn khói, sự buồn bã bỗng tràn ngập trong lòng. Anh ta dùng một chân đá bay lon đồ uống, trong miệng lẩm bẩm: “Không biết đầu đựng phải thứ gì, có lòng tốt mà không được báo đáp.”

Tâm trạng của Chăm Khê cả ngày đều không được tốt. Ai nói chuyện với cô cũng đều không thể giúp cô lấy lại tinh thần. Buổi tối đi lớp tự học, cô mang theo cả nỗi buồn bực trong lòng. Phòng học yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng cô lật sách soạn soạn.

Đàn anh ngồi phía trước luôn quay đầu lại nhìn cô, khuyên: “Tiểu Khê à, để không làm được cũng không phải chuyện gì lớn, nghỉ ngơi một chút đi.”

Chăm Khê gập sách lại, nằm bò ra bàn nhắm mắt lại. Cho đến bây giờ cô vẫn chưa thể chấp nhận hoàn toàn chuyện của Lâm Chính.

Nghe thấy tiếng gõ trên mặt bàn, Chăm Khê ngẩng đầu dậy, phát hiện người đứng trước mặt cô là Lý Minh Đình.

Cô vội vàng quay đầu nhìn qua vị trí Huy Dương đang ngồi, anh ta nằm bò cả người lên bàn, mơ hồ có thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi, ủ rũ.

Đường như Lý Minh Đình còn cao hơn Huy Dương, cũng không biết nếu cô đứng dậy thì có thể đứng tới vai anh ta không. Chăm Khê nhìn anh ta, đầu ngẩng cao.

“Em chào anh ạ!”

Không ai nữ đánh khuôn mặt người cười, đã không rõ đối phương có mục đích gì thì trước tiên nên khéo léo chào hỏi, cách này không bao giờ sai. Dù sao cô cũng gây nheo gầy nhắc, chắc anh ta cũng không dám đánh cô trước mặt bao người như vậy.

“Em gái trạng nguyên à.” Lý Minh Đình nói chuyện mang đặc giọng mũi, hơi có vẻ cả lờ phất phơ.

Anh ta nhét một mảnh giấy vào tay Chăm Khê, nói: “Em thật biết cách trị người.”

Sau đó nghênh ngang bỏ đi.

Chăm Khê cầm mẫu giấy được xé từ một trang giấy A4 lên, bên trên là những dòng chữ nguệch ngoạc: “Anh bảo đảm với em, anh trai em, cái tên khốn nạn vô liêm sỉ đó, tuyệt đối không thi nổi cấp ba (bao gồm cả mấy cái trường vớ vẩn khác nữa), được chưa?”

“Không cần anh đảm bảo, anh ta cũng thi không nổi, nhìn chỉ số thông minh của anh ta thôi là đã biết rồi.”

Chăm Khê trầm nghĩ, gấp kỹ tờ giấy lại rồi nhét vào cặp sách.

Cuối tuần, Chăm Khê về nhà, vừa mới bước đến cửa liền nghe thấy tiếng Lâm Chính đang cãi nhau với Lâm Tuệ.

“Đó là cái nơi mà đến chim cũng không thèm ị, có tra được trên bản đồ hay không còn chưa biết, tại sao con phải đến đó học chứ?”

“Đó là nơi trường chúng mày chỉ định, mày không đi, có phải muốn bị đuổi học không?” Lâm Tuệ quát rất to.

Nơi mà trường chỉ định? Chăm Khê giật mình.

“Vậy con không học nữa, được chưa? Nói như là con muốn đi học lắm không bằng.”

Lâm Tuệ khòe lóc om sòm, lẩn lóc trên sàn nhà: “Mày không đi học nữa, có phải muốn mẹ mày đi chết luôn không? Ngoài học ra thì mày còn làm được gì? Mày không cần tương lai nữa phải không?”

Thấy Chăm Khê đẩy cửa đi vào, Lâm Tuệ lập tức đứng thẳng dậy, lau nước mắt nói: “Đan Đan, thứ Hai này mẹ với bố con đưa anh con đi nhập học, cũng không biết là đi bao lâu. Trong nhà chỉ có một mình em gái con, con về nhà

mấy ngày đi.”

“Đi đâu vậy ạ? Anh sẽ đi đâu học?” Chăm Khê hỏi han.

“Rất xa, nơi tiếp giáp với thành phố Lâm, ngay cả xe chạy thẳng đến đó cũng không có, đi đi về về đúng là hành hạ người ta.” Chăm Toàn tỏ ra rất không vui. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bà Chị Độc Ác Của Cô Bé Lọ Lem

Lâm Chính trừng cô, nói: “Mày đừng nghĩ tao đi rồi thì trong cái nhà này không ai trông chừng mày, mày dám bắt nạt Chăm Hàm thì coi chừng đấy.”

Chăm Khê đeo ba lô đi vào phòng ngủ, cô không muốn nhìn mặt hán ta thêm một phút giây nào hết.

“Lo cho bản thân mình trước đi.”

Thứ Hai, khi trời vừa sáng, Lâm Tuệ và Chăm Toàn mang theo hành lý đầy túi lớn túi nhỏ đưa Lâm Chính đi nhập học. Lúc sắp đi, Lâm Tuệ có để lại hai trăm tệ cho bọn cô giải quyết vấn đề ăn uống trong mấy ngày tới.

Toàn bộ số tiền đều do Chăm Hàm giữ, Chăm Khê không được cầm một xu lẻ nào.

“Chị ơi, chị có thể làm bữa tối cho em không?” Châm Hàm hỏi cô.

“Chị không biết làm, em ăn ở trường rồi hãy về nhà.”

Dù sao thì Châm Khê cũng ăn ở trường rồi mới trở về nhà. Vừa về đến nhà, Châm Hàm đã ầm ỹ đòi đi tìm Nhiều Lực Quần nói là muốn trả mấy cuốn sách hôm trước mượn.

“Bài tập của chị vẫn chưa làm, đợi bố mẹ về rồi em hãy đi.” Châm Khê từ chối.

Châm Hàm nhìn cô một lúc rồi nói: “Vậy em tự đi.”

Nói xong nó liền ôm lấy sách đi ra cửa.

Lúc này trời đã tối đen, trên đường thể loại người gì cũng có. Tuy rằng Châm Khê ước gì có tên buồn người nào đó bắt Châm Hàm đi luôn, nhưng nếu nó bị bắt đi thật thì những ngày tháng tươi đẹp của cô cũng sẽ theo đó mà chấm dứt.

Châm Khê thầm chửi một tiếng, cầm lấy áo khoác đi theo nó ra ngoài.

Người mở cửa vẫn là dì giúp việc nhà Nhiều Lực Quần, Châm Hàm ôm lấy sách, ngoan ngoãn đứng trước cổng nói: “Dì ơi, chị cháu là bạn cùng lớp với anh Lực Quần, cháu đến để trả sách mà lần trước mượn của anh Lực Quần ạ.”

Vì sao lại dùng có để làm có mở lời chứ?

Châm Khê liền hiểu ra vì sao Châm Hàm hôm nay lại khẳng khái muốn tới trả sách. Nó sợ nếu như đi một mình hoặc đi cùng Châm Toàn hay Lâm Tuệ thì không vào được cổng của nhà họ Nhiều.

Lấy danh nghĩa là bạn cùng lớp của Nhiều Lực Quần đứng là một cái có không tồi, Châm Khê cô lại bị người ta lấy ra làm cái có.

Nhiều Lực Quần ngạc nhiên nhìn đồng hồ rồi lại nhìn qua Châm Khê: “Giờ này cậu không làm bài tập về nhà sao?”

“Nó nói muốn tới trả sách cho cậu, tôi cũng đâu còn cách nào khác.” Châm Khê hơi tức giận.

“Không cần vội như vậy, lúc mình không có nhà cũng có thể tới trả mà.”

“Ha ha.” Châm Khê liếc mắt, ý là câu này cậu đi mà nói với Châm Hàm.

Nhà họ Nhiều lúc này chỉ có hai người là Nhiều Lực Quần với cô giúp việc. Châm Khê bảo Châm Hàm đặt sách xuống rồi đi về, nhưng Châm Hàm lại vờ như không nghe thấy, quần lấy Nhiều Lực Quần hỏi: “Anh ơi, cuốn sách này có chỗ em không hiểu lắm, anh có thể giảng cho em nghe được không?”

Châm Khê quay đầu nhìn quyển “Cô bé lọ lem”, đây là truyện tranh, có gì mà xem không hiểu chứ.

“Anh xem, thật sự sẽ có hoàng tử yêu một cô gái không có bất kỳ thứ gì trong tay sao? Không quan tâm trong nhà cô gái có tiền, có địa vị hay không, anh ta vẫn nguyện ý lấy cô gái đó sao?”

Châm Khê muốn bỏ đôi đầu của Châm Hàm ra xem bên trong não nó rốt cuộc nhồi nhét những thứ quý quái gì? Mới từng mấy tuổi mà đã biết nói vừa hàm súc vừa thẳng thừng những lời lẽ với hàm ý phong phú như vậy?

Có tám cơ lại còn biết lươn lẹo, quả nhiên ngay từ nhỏ nó đã như vậy rồi.

Châm Khê ngẩng lên, muốn xem phản ứng của Nhiều Lực Quần ra sao, nhưng lại gặp ngay ánh mắt của đối phương, cậu ta nhanh chóng quay đầu đi, ho khan một tiếng rồi nói: “Đó là bởi vì bản thân cô bé lọ lem cũng rất xuất sắc.”

Chà chà chà, đôi nam nữ si tình này chẳng nhẽ lúc này đã âm thầm đắm chìm nảy lộc? Nếu như về sau, nhà Nhiều Lực Quần không phá sản thì nói không chừng, Châm Hàm với Nhiều Lực Quần thật sự có một cái kết đại đoàn viên đấy.

Đương nhiên, điều này không thể nào xảy ra.

Cô sống thêm một lần nữa cũng không phải để nhìn đôi gian phu dâm phụ này trở thành công chúa và hoàng tử trong truyện cổ tích.

“Em có lúc cảm thấy mình khá giống với cô bé lọ lem trong câu chuyện này.” Châm Hàm tiếp tục nói.

Châm Khê nghe xong, nước ép hoa quả vừa mới uống được một ngụm đã phun ra hết. Cô ho không ngừng, rồi lại vừa cười vừa hỏi: “Thế thì chị chắc là bà chị ác độc trong truyện cô bé lọ lem đó rồi?”

“Cậu khá giống đấy.” Nhiều Lực Quần khẳng định.

Châm Khê cũng chẳng thèm so đo, vẫy vẫy tay: “OK! Vậy công chúa à, chúng ta có thể về nhà được chưa? Bài tập của chị vẫn chưa làm đấy.”

“Về nhà rồi chị có làm bữa tối cho em không? Em đói lắm rồi.”

Chăm Khê còn chưa kịp mở miệng, Nhiều Lực Quần đã lên tiếng trước, “Em vẫn chưa ăn sao?”

“Bố mẹ em đều vắng nhà rồi, em lại không biết nấu cơm.” Chăm Hàm nói với giọng điệu đầy tủi thân.

“Vậy còn cậu?” Nhiều Lực Quần nhìn Chăm Khê.

“Tôi cũng không biết nấu ăn, tôi toàn ăn ở căng tin.”

“Vi vậy, cậu để em gái đói như thế à?”

Xem đi, bát tự còn chưa so mà đã bắt đầu hỏi tội giùm người ta rồi. Con bé Chăm Hàm có hai trăm tệ, muốn ăn cơm thì ai có thể để nó đói. Hơn nữa, nó đói hay không thì liên quan gì đến cô?

Nhiều Lực Quần gọi cô giúp việc làm một phần cơm cho Chăm Hàm sau đó quay ra giảng lý lẽ với Chăm Khê: “Dù có thế nào thì cũng không thể để em ấy đói được.”

Câu nói tiếp theo của cậu ta là, vốn dĩ những ngày tháng ở cái nhà đó cũng đã không tốt đẹp gì rồi, sao không đổi đãi với em gái thân yêu của mình tốt một chút. Có điều, bị Chăm Khê trừng mắt nên cậu ta không nói ra nữa.

Chăm Hàm bắt đầu ăn cơm, Chăm Khê muốn đi cũng không thể đi được. Lúc Nhiều Lực Quần giải đề, cô đứng bên cạnh xem, trong đầu cô ghi nhớ lại đáp án.

Nhiều Lực Quần nhìn thấy vậy liền dùng tay che vờ lại, miệng nói: “Muốn chép đáp án à?”

“Đùa gì đấy? Chép của cậu tôi còn sợ sai đấy.”

“Cậu...”

Chăm Khê hất tay cậu ta ra, tiếp tục xem đề bên dưới.

Nhiều Lực Quần viết lên tập nháp một loạt các phép tính rồi hỏi cô: “Câu này giải như thế có đúng không?”

Chăm Khê nhìn lướt qua rồi đáp: “Đúng hay không tôi cũng không nói cho cậu biết, hai chúng ta đang cùng nhau tranh học bổng đấy.”

“Cậu...” Nhiều Lực Quần tức giận, bắt đầu muốn đấu khẩu với cô, “Sao lại có thể hẹp hòi như vậy chứ?”

“Cậu biết thế là tốt.”

Nợ nần giữa hai chúng ta còn chưa tính đâu đấy!

Lúc gần ra về, Chăm Hàm cười ngọt ngào với Nhiều Lực Quần: “Cảm ơn anh Lực Quần đã mời em cơm tối, nếu không em vẫn phải giữ cái bụng đói hết tối nay rồi.”

“Ngày mai, cậu đừng có để em gái cậu đói bụng như vậy nữa.” Nhiều Lực Quần làm bộ dạng căn dặn, nhìn vô cùng đáng ghét.

“Nó có tiền, có tay, có miệng, không đói được đâu.”

“Cậu!”

“Chị!”

Hai người họ đồng thanh nói, ngữ khí giống như đang lên án địa chủ xã hội cũ vậy.

“Ngày mai nếu chị em vẫn không lo cho em thì cứ tới nhà anh.”

“Phiền thế làm gì, không đói được đâu.”

Chăm Khê liền kéo Chăm Hàm đi.

Ngày hôm sau, Chăm Khê vừa tan học liền nhanh chóng về nhà, trên đường về cô mua hai hộp mì tôm hộp, định cùng Chăm Hàm ăn đỡ.

Nào ngờ, cô ở nhà đợi hơn một tiếng đồng hồ cũng không thấy bóng dáng của Chăm Hàm đâu. Cô gọi điện thoại tới trường của Chăm Hàm, người ta nói nó đã về nhà lâu rồi.

Chăm Khê tức đến mức suýt chửi bậy, một bên thì nghĩ tốt nhất là bị bọn buôn người bắt cóc luôn đi, một bên lại lo lắng nếu lần này mà để nó bị mất tích thì Lâm Tuệ sẽ bắt cô chết theo nó mất.

Con ranh chết tiệt chạy đi đâu được nhỉ? Bỗng xẹt một cái, trong đầu Châm Khê thoáng qua một suy nghĩ.

Cô hỏi được số điện thoại nhà Nhiều Lực Quần liền gọi điện qua. Người nghe điện thoại là Nhiều Lực Quần, Châm Khê liền hỏi ngay: “Châm Hàm ở đó phải không?”

“Cậu còn biết à? Em cậu nói quên đem chìa khóa nên không vào nhà được, đợi lâu quá mà không thấy bóng dáng cậu đâu nên đành đến tìm mình!”

Châm Khê tức đến thở không ra hơi, cô không nghĩ tới Châm Hàm sẽ mặt dày như vậy, tí tuổi đầu mà vì muốn trèo cành cao chuyện gì cũng có thể làm ra được.

“Sao cậu lại để em gái đói bụng nữa vậy?”

“Tôi không quan tâm nó đói hay không? Tôi cũng chưa ăn gì đấy.” Châm Khê nghiêng răng chịu đựng, trên mặt không thể kiềm chế con tức giận hơn được nữa.

“Bây giờ mà cậu vẫn chưa ăn? Cậu tới nhà mình đi, mình kêu dì giúp việc làm com canh gà cho cậu, vừa lúc đang nóng.”

Châm Khê không đợi cậu ta nói xong liền cúp điện thoại, ăn qua loa bát mì rồi đi làm bài tập.

Một lúc sau, cửa nhà vang lên tiếng gõ cửa, Châm Hàm và Nhiều Lực Quần đang đứng trước cửa.

Châm Khê mở cửa cho bọn họ xong liền chạy về phòng, một câu cũng không thềm nói với hai người này. Châm Hàm đi tới gõ cửa, nói: “Chị ơi, anh Lực Quần mang đồ ăn cho chị này, là com canh gà đó.”

“Bảo cậu ta rút đi.” Tiếng của Châm Khê không to nhưng Nhiều Lực Quần ở chung một gian nhà nên nghe rất rõ.

Cậu ta đặt cái hộp giữ nhiệt xuống, rồi nói: “Không ăn thì quăng đi, mình về trước đây.” Đợi Nhiều Lực Quần đi rồi, Châm Hàm mới đi qua nói với cô: “Chị, vậy thức ăn trong hộp giữ nhiệt em đồ đi nha?”

“Châm Hàm, chị vừa tan học liền về nhà, cửa vẫn luôn mở, tại sao em lại nói với Nhiều Lực Quần là trong nhà không có ai?”

Sắc mặt Châm Hàm thay đổi, sau đó bật cười nói: “Em chẳng phải sợ chị lại ăn com trước ở trường rồi sao? Chị biết đấy, em vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn, không chịu được đói.”

“Em thích ăn ở đâu chị không quan tâm, nhưng em đừng có làm liên lụy đến chị. Em muốn tới nhà Nhiều Lực Quần ăn com ít nhất cũng phải báo với chị một tiếng.” Châm Khê quay đầu nhìn nó, “Nếu như bị bọn buôn người bắt cóc lên núi rồi xem em làm thế nào?”

Châm Hàm hoàn toàn không hề sợ hãi khi nghe thấy lời đó, nét mặt cũng không hề thay đổi, nó nói: “Em biết rồi chị.”

Ngày hôm sau đi học, Nhiều Lực Quần mang khuôn mặt tội lỗi đến nói với cô: “Tuy rằng tôi qua cậu ăn nói rất quá đáng nhưng Ngô Kính nói với mình, do mình quên nói với cậu chuyện em gái cậu ở nhà mình nên cậu mới tức giận như vậy. Mình nghĩ lại rồi, là mình suy nghĩ không chu đáo, lúc đó không nói với cậu, vì vậy xin lỗi cậu.”

Châm Khê chăm chú lật sách đọc, không thềm để ý đến cậu ta.

“Mình đã xin lỗi rồi, cậu còn muốn thế nào nữa?”

Châm Khê gấp sách bỏ vào ngăn kéo, lấy bút ra bắt đầu viết văn.

“Châm Khê, cậu đừng có được voi đòi tiên.”

Lư Ý lòng đầy run sợ, căng thẳng nhìn hai người họ chiến tranh lạnh, sau đó cô bé liền cười nói: “Bớt giận, mọi người đều bớt giận đi. Lớp trưởng lúc đó không kịp thời thông báo cho cậu là không chu đáo, quả thực đã làm Đan Đan lo lắng. Vậy thì Đan Đan, nếu như lớp trưởng đã xin lỗi rồi, cậu cũng không nên giận đối nữa.”

“Ai lo lắng?”

“Đan Đan là ai?”

Hai người họ đồng thanh nói, đề tài bỗng bị chuyển sang vấn đề khác.

Nhiều Lực Quần cúi thấp đầu nhìn cô, tò mò kêu lên một tiếng: “Đan Đan?”

Tiếng gọi này khiến Châm Khê vô cùng buồn nôn, rung cả mình. Kiếp trước chỉ khi Nhiều Lực Quần có chuyện nhờ vả cô mới gọi như vậy.

“Cút!”

Sắc mặt Nhiều Lực Quần đen như đất nòi, cậu ta ném thẳng cuốn sách trong tay xuống bàn, nói: “Không biết cái tật xấu đáng ghét này do ai tạo thành.”
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sĩ Nhục Từ Kẻ Tầng Lóp Trên

“Đợi mình một tẹo, nếu như mình về không thấy Châm Hàm ở đó thì cậu đi cùng mình tới nhà Nhiều Lực Quần tìm người.” Châm Khê kéo tay Lư Ý dẫn dò, hôm nay đã âm ỉ một trận như vậy rồi, cô không muốn nói với Nhiều Lực Quần thêm một câu nào nữa.

Lư Ý mới đợi được một lúc thì đã thấy Châm Khê chạy về hướng cô vẫy tay, hai người đạp xe đi về hướng nhà Nhiều Lực Quần.

“Nhà lớp trưởng ở đây sao? Căn nhà thật đẹp.” Cùng là một lời khen, nhưng Lư Ý là thực sự cảm thấy căn nhà rất đẹp, không khác gì đang khen một công viên cả. Còn ánh mắt và giọng điệu của Châm Hàm thì lại giống như rất muốn được sống ở trong đó vậy.

Khi họ đến nơi, đi giúp việc liền nói với Châm Khê: “Em gái cháu vừa mới tới, nhưng mà Lực Quần vẫn chưa về.”

Thực sự rất mệt mỏi, mắt đến sạch sẽ rồi.

“À còn nữa, hôm nay bà chủ về rồi.”

Châm Khê đứng ngay lối vào nhà, bỗng nghe thấy một giọng nữ trầm dày mang theo ý chất vấn: “Cháu là ai? Tại sao lại ở trong nhà chúng tôi?”

Giọng của Châm Hàm vang lên: “Chị cháu là bạn cùng lớp của anh Lực Quần.”

“Chị cháu là ai?”

“Châm Khê ạ.”

“Ồ.” Giọng điệu của người đó có gì đó rất sâu xa, “Chính là đứa sau khi mẹ ruột mất thì sống với mẹ kế, ăn nhờ ở đậu đấy sao.”

Lư Ý liền nắm lấy tay Châm Khê, nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng.

“Vậy tại sao cháu lại ở trong nhà tôi?”

“Chị bảo cháu tới trả sách cho anh Lực Quần.” Châm Hàm nói.

“Thế sách đâu?”

Châm Hàm lục từ trong ba lô ra một quyển sách rồi đưa qua, người đó nhìn lướt qua rồi nói: “Đúng là sách của Lực Quần. Chị cháu sao lại mượn sách của Lực Quần? Nhà cháu không mua nổi sách à?”

“Bố mẹ đối với chị cũng rất tốt ạ.” Châm Hàm đáp.

“Vậy thì kỳ lạ nhỉ? Không phải không mua nổi vậy thì là có mục đích khác rồi.”

Châm Khê cảm thấy vô cùng chói tai. Mỗi một câu người đó nói đều giống như chiếc còi kích thích màng nhĩ của cô. Cô kéo Lư Ý lặng lẽ đi ra ngoài, đưa tay ra hiệu im lặng với đi giúp việc đang đứng ở cửa.

Ra đến ngoài cổng, Lư Ý mới hỏi: “Không đưa Châm Hàm về sao?”

Ai mà biết nó sẽ còn nói những lời xằng bậy thế nào nữa.

Châm Khê lắc đầu, cô thật sự không muốn gặp người phụ nữ đó. Vu Lan Bình, một người phụ nữ cay nghiệt không ai sánh bằng, mẹ chồng kiếp trước của cô.

“Sao bà ấy có thể nói cậu như vậy chứ, hai người trước giờ không phải chưa từng quen biết sao?”

Há chỉ có thế: Trong lòng Vu Lan Bình, con trai bà ta giống như một vị hoàng đế, còn tất cả những đứa con gái tiếp xúc với cậu ta đều giống như đang thèm khát sự ân sủng của hoàng đế. Châm Hàm tuổi còn nhỏ nên không khiến người ta lo nghĩ, vì vậy chị gái của Châm Hàm mới chính là người có ý tiếp

cận con trai bà ta.

Kiếp trước, khi nhà họ Nhiều lụn bại thành ra như thế mà bà ta còn coi thường có. Bây giờ, mọi thứ còn đang tốt đẹp như vậy, ánh mắt bà ta càng hận không thể mọc trên tận trời xanh nữa là.

Trên đường về nhà, hai người gặp phải Nhiều Lực Quân và bạn của cậu ta, Ngô Kính. Ngô Kính mặt mày hớn hờ liên tục nháy mắt với Nhiều Lực Quân, đồng thời hỏi: “Chăm Khế, cậu tìm Lực Quân à?”

Chăm Khế không nói không rằng, đeo Lư Ý đi thật nhanh.

Lư Ý quay đầu hết với Nhiều Lực Quân: “Lớp trưởng, Chăm Hàm nhờ cậy cậu đó.”

Buổi tối, lúc Nhiều Lực Quân đưa Chăm Hàm về nhà thì vừa đúng lúc gặp phải Chăm Toàn và Lâm Tuệ đã quay trở về.

Khuôn mặt mệt mỏi của Lâm Tuệ vừa nhìn thấy Nhiều Lực Quân và Chăm Hàm đi cùng nhau thì chợt tan biến. Mẹ ta hồ hởi mời Nhiều Lực Quân vào nhà ngồi, sau đó liền hỏi: “Sao cậu Nhiều sao lại đi cùng với Chăm Hàm nhà chúng tôi vậy?”

“Cô cứ gọi cháu là Lực Quân được rồi. mấy ngày nay, cô chú không có nhà, vì thế Chăm Hàm qua nhà cháu ăn com.”

Chăm Toàn hơi nhướng mày, hỏi: “Tại sao con lại tới nhà giám đốc nhà máy ăn com vậy? Chị con đâu? Nó không trông nom con à?”

“Chị học hành cũng bận lắm” Chăm Hàm nói nhỏ.

Chăm Toàn không để tâm Nhiều Lực Quân vẫn còn ngồi ở đây, hô to tên Chăm Khê.

“Con nói cho bố nghe. Con chăm sóc em gái kiểu gì mà để nó phải đến nhà người ta ăn com vậy?”

“Không phải đâu chú...” Nhiều Lực Quân muốn giải thích nhưng liền bị Chăm Toàn chặn họng.

“Con là chị gái nó, Hàm Hàm mới từng độ tuổi, chúng ta không có nhà thì con không cho nó ăn luôn phải không?”

Chăm Khê trên mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào, tựa người vào khung cửa đáp: “Bố, lúc mẹ đi có để lại cho Chăm Hàm hai trăm tệ, sao nó có thể bị đói chứ? Bên ngoài đâu có thiếu chỗ bán đồ ăn, nó có tiền, muốn ăn gì thì ăn, tuyệt đối không đói được đâu. Ngược lại là con, bởi vì lo lắng cho Chăm Hàm, tan học liền vội vàng về nhà, trên người con đến một xu cũng chẳng có, chính con hai ngày nay cũng không được ăn tối.”

Chăm Khê cảm ba lô lên, nói: “Nếu như hai người đã về nhà rồi, vậy con về trường đây.”

Lâm Tuệ kéo lấy cô, nói: “Số tiền đó vốn là để lại cho hai đứa mà.”

Chăm Khê gạt tay mẹ ra, nói: “Mẹ yên tâm, số tiền đó một đồng con cũng không tiêu.”

Chăm Khê đi xuống lầu, cô nghe thấy tiếng của Lâm Tuệ vọng từ phía trên xuống: “Lực Quân, ở lại chơi một chút... Vậy được, lần sau cháu lại ghé tới chơi với Hàm Hàm nhé.”

“Cậu ăn tối chưa?” Nhiều Lực Quân chạy theo hỏi.

Chăm Khê bước nhanh hơn, Nhiều Lực Quân vẫn cứ đi theo sau, nói: “Mình đưa cậu đi ăn chút gì nhé. Cậu không thể cứ để bụng đói như vậy mà về trường được.”

Chăm Khê dừng bước, hỏi cậu ta: “Cậu Nhiều, cậu muốn làm từ thiện à?”

Nhiều Lực Quân nhìn cô một cách khó hiểu.

“Việc ăn uống của từng người trong gia đình tôi, cậu đều phải quan tâm như vậy à?”

Mặt Nhiều Lực Quân lập tức trở nên khó coi, cậu ta nói: “Sao cậu cứ phải nói kiểu chanh chua như vậy?”

Chăm Khê giơ tay lên làm động tác chém một cái giữa hai người: “Thật ngại quá, tôi chính là con người chanh chua, ngoa ngoắt như vậy đấy. Cậu nhìn cho rõ, đây là con đường lớn của cậu, còn đây là cây cầu khỉ của tôi, chúng ta đường ai nấy đi.”

Nhiều Lực Quân cười: “Con người cậu sao lại trẻ con như vậy?”

Chăm Khê xoay người bước đi, Nhiều Lực Quân lại đuổi theo sau, miệng lải nhải: “Ba lô của cậu có vẻ rất nặng, hay là để mình mang giúp cậu.”

Chăm Khê trừng cậu ta, cậu ta chỉ gãi đầu: “Chuyện của Chăm Hàm không phải vì bản thân em ấy... mà là vì em ấy là em gái của cậu.”

Ha ha. Thích người ta thì cứ thích đi, cũng đâu phải chuyện gì ghê gớm, đúng là quen lấy cô ra làm cái có rồi mà. Kiếp trước, khi hai người ôm ấp trong chăn cũng nói như vậy, Hàm Hàm là em gái của em, anh thấy cô ấy đáng thương quá nên mới chăm sóc cô ấy “chu đáo”.

Đối trá!

Làm ra vẻ!

“Cậu có lạnh không? Minh thấy cậu gầy như vậy, không giữ được ấm đâu.”

“Cậu chắc ấm áp lắm” Châm Khê nhìn cậu và cười, “Da mặt cậu dày như vậy mà.”

Sau đó Châm Khê không nói gì nữa, Nhiều Lực Quần vẫn cứ đi theo cô cho đến khi cô vào trong trường.

Châm Khê khoanh tay trước ngực, nhìn cậu ta chăm chăm: “Cậu định theo tôi vào ký túc xá nữ luôn đấy à?”

Hai tay Nhiều Lực Quần cọ cọ vào nhau, nói: “Đến rồi à? Vậy mình về đây.”

“Lốp trường!” Châm Khê gọi Nhiều Lực Quần lại.

“Sao vậy?”

“Thi giữa kỳ sắp tới rồi, kiểm tra toán lần trước được điểm cao hơn tôi chắc cậu vui lắm phải không?”

Châm Khê xò tay vào túi áo, nghiêng đầu nhìn cậu ta, “Lần này không may mắn như vậy nữa đâu.”

“Mình dựa vào thực lực của mình thắng cậu.”

“Nực cười! Hay là chúng ta cược một ván đi?”

Nhiều Lực Quần bước lại gần, cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô, cười đáp: “Cược cái gì?”

“Cược đợt thi giữa kỳ lần này, hai chúng ta ai sẽ đứng đầu toàn khóa.”

“Được thôi.” Đôi mắt của Nhiều Lực Quần trong bóng đêm rất sáng, cậu ta nói, “Cược cái gì?”

“Nếu tôi thắng, cậu phải mua bữa sáng cho tôi trong vòng một tháng.”

Chủ nhiệm lớp đã đưa bốn trăm tệ cho cô quản lý, có phải nghĩ cách tiết kiệm chi tiêu, bữa sáng thật sự là vấn đề kinh tế đau đầu nhất. Nếu như Nhiều Lực Quần đã thích làm từ thiện như vậy, vậy thì để cậu ta làm cho đã thì thôi.

“Được, vậy nếu cậu thua thì sao?”

Châm Khê phát tay, thờ ơ nói: “Tùy cậu.”

Muốn thắng? Nằm mơ đi!

Gần tới kỳ thi giữa kỳ, không khí trong lớp chọn hoàn toàn khác với ngày thường. Buổi trưa không ai thêm nghỉ ngơi, ai nấy đều vui đầu vào học. Châm Khê ghét phải ở trong lớp vừa ồn ào lại vừa oi bức, cô cầm lấy sách một mình đi lên sân thượng.

Mấy ngày liền trên sân thượng chỉ có mỗi mình cô, không gian thật yên tĩnh.

Hôm nay, khi cô đang cầm cúi đọc sách thì đột nhiên nghe thấy tiếng một người con gái đang nói chuyện.

“Chuyện của Kim Dự n là sao? Trên trang cá nhân của cô ta sao lại có ảnh của hai người? Hai người đến với nhau rồi sao?”

Giọng nói hùng hổ như thẩm vấn. “Có phải anh thích cô ta rồi đúng không?”

Nghe giọng có vẻ cô gái đó sắp khóc đến nơi rồi.

Châm Khê vênh tại chăm chú lắng nghe, cô gái kia chẳng lẽ bắt tại trận cái tên khốn nạn này bắt cả hai tay sao?

“Sao anh lại thích cô ấy được chứ?” Tên con trai cuối cùng cũng mở miệng.

Ày, giọng nói này?

Châm Khê ngoái đầu liếc một cái, nhìn không được mà chửi bậy một tiếng, sao đám người này cứ thích kéo nhau lên sân thượng nói chuyện yêu với

đương thế nhỉ?

Không đúng, cô gái này không phải là cô gái lần trước.

“Huy Dương, anh chỉ có thể ở bên em thôi.”

“Dựa vào cái gì? Cô là ai chứ?”

Cô gái lập tức bỏ nhào tới, ôm chặt lấy đầu Huy Dương, hôn lên môi anh ta.

Chăm Khê liền che mắt lại, nhìn thì có chút xấu hổ nhưng vẫn không kìm được mà để một khe nhỏ giữa mấy ngón tay lên lên nhìn.

Nam tuần lẫm vô song, nữ mạnh dạn kiều diễm, thật sự là bức tranh tuyệt đẹp.

Cô gái nhắm chặt mắt kiễng nhẹ chân lên, hai tay vòng qua cổ Huy Dương, biểu cảm vừa ngại ngùng vừa ngọt ngào. Huy Dương bị cô gái ôm chặt mà hơi khom người lại, nhưng mà tại xoay lưng về phía cô nên cô không rõ anh ta có biểu cảm gì.

Woa woa woa woa, nếu như có hiệu ứng hình ảnh thì xung quanh Chăm Khê nhất định sẽ bay rất nhiều bong bóng màu hồng rồi.

Nhưng mà bên tai lại cứ có tiếng ong ong vang lên không ngừng là sao? Chăm Khê nhìn xuống, một con ong vò vẽ rất to đang bay lượn trước mũi của cô, hình như muốn bay vào cổ áo cô.

“A.”

Chăm Khê nghiêng qua nghiêng lại tránh né, sau đó cả người ngã lộn ra đất.

Ba cặp mắt, sáu con mắt cứ thế nhìn nhau, đến bụi trong ánh nắng cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Chăm Khê vội lấy sách che mặt lại, chạy về phía cửa ra, miệng nói không ngừng.

“Hai người tiếp tục đi, tiếp tục đi. Em không nhìn thấy gì cả, không thấy gì cả.”

“Chăm Khê!” Huy Dương gọi một tiếng, “Em đứng lại.”

Chăm Khê đưa tay mở cửa, miệng vẫn lải nhải: “Em không thấy gì cả.”

Huy Dương túm chặt lấy cổ áo sau lưng cô, kéo về phía sau thì cô mới đứng lại.

“Sao lại là em?” Giọng điệu của đôi phương vừa bất lực vừa buồn cười.

Thật nực cười, câu này nên là cô nói mới phải chứ.

Cô gái kia tiến lại, nhìn chằm chằm vào Chăm Khê: “Đây là...?”

“Cô bé ở lớp tự học buổi tối của lớp chúng ta.”

“Ồ!” Cô gái làm ra vẻ bỗng nhiên ngộ ra được điều đó, “Trạng nguyên trên bảng vàng đây mà.”

“Không dám nhận. Không dám nhận.” Chăm Khê khiêm tốn trả lời.

“Già vờ già vịt!” Huy Dương buông tay ra, nói với cô gái bên cạnh, “Đầu óc thông minh vậy thôi, nhưng cả ngày chỉ suy nghĩ mấy chuyện tầm phào vớ vẩn. Nếu như chuyên tâm học hành thì đã có thể đi làm nghiên cứu sinh được rồi.”

Những lời này thật sự khiến cho Chăm Khê không mấy vui vẻ, cô nhìn cô gái bên cạnh cười ngọt như đường: “Chị ơi, lần trước thanh sô cô la chị cho em rất ngon, nhưng mà sao chị lại thay đổi kiểu tóc rồi, tóc nâu lần trước cũng đẹp mà.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Một Buổi Xem Phim Dẫn Đến Vụ Án Đẫm

MÁU

Sắc mặt của hai người trước mặt rất khó coi, chị gái xinh đẹp thì âm trầm ngắm nghía móng tay mình, bầu không khí yên tĩnh đến mức có hơi rợn người.

Chăm Khê nhanh trí, lấy sách che mặt định lù lút.

Chị gái kia giữ cô lại, thò tay lục lọi trong túi xách một lúc, tìm được một thỏi son hàng hiệu đưa cho cô, hỏi: “Nói cho chị biết, lần trước em nhìn thấy những gì? Cả cái chị tóc nâu đấy là ai thế?”

Chăm Khê chú ý tới Huy Dương đứng phía sau lưng chị gái, đang không ngừng đánh mắt ra hiệu cho cô. Tuy cô không thích loại người tác phong quân là áo lượt, sớm nắng chiều mưa như anh ta, nhưng cô cũng hiểu, chuyện của người ta không tới phiên mình lo.

“Em đùa thôi.” Chăm Khê rút tay ra, “Anh Huy Dương vừa nãy không nói là em đến, em tức quá nên mới nói mấy câu chọc giận chị.”

“Cậu ta nói em, em chọc giận chị làm cái gì?”

“Em tưởng chỉ là bạn gái anh ấy.”

Huy Dương ôm đầu nhìn trời, giống như bất mãn với câu trả lời mà Chăm Khê cho là lạnh trí, nhưng chị gái kia lại cười tươi như hoa: “Ừm, mắt tinh đó. Thật sự không có đàn chị tóc nâu nào hả?”

“Không có ạ.” Chăm Khê rút tay khỏi phương ra, chạy biến đi nhanh như chớp.

Lúc trở về cổ đọng phải Lư Ý trên hành lang, cô bé đang lơ ngơ đứng cùng với một nam sinh khá khôi ngô. Nhìn thấy cô, nam sinh kia vội vàng nhét vào tay Lư Ý thứ gì đó, sau đó chạy vù đi.

Chăm Khê vô cùng tò mò, hỏi Lư Ý: “Có gì hot? Cậu bạn kia là ai thế?”

“Tớ cũng không biết, cậu ta nói là cậu ta ở lớp 7-2 bên cạnh. Giờ nghỉ trưa lúc nãy nhờ người gọi tớ ra ngoài, nói cuối tuần này có chiếu một bộ phim Hollywood, hỏi tớ có muốn đi xem hay không.”

“Cậu đồng ý rồi à?”

“Tớ chưa kịp nói gì thì cậu về tới rồi, cậu ta liền nhét luôn đồ cho tớ.”

Lư Ý chìa tay ra, Chăm Khê thấy bên trong có hai vé xem phim vào thứ Sáu tuần này.

Nam sinh xa lạ mời đi xem phim?

Ài chà chà...

Chăm Khê có chút không kiềm nén được kích động trong lòng cùng vẻ mặt tươi cười như của người mẹ già: “Vậy cậu định đi không?”

“Tớ có biết cậu ta là ai đâu.” Lư Ý vẫn còn đang ngơ ngác.

“Vậy cậu định từ chối người ta à?”

“Từ chối thì hình như cũng không được lịch sự lắm nhì.” Lư Ý nhăn mũi lại, nhìn qua có vẻ vô cùng khổ não.

“Đan Đan, cậu nói tớ có nên đi hay không đây? Hay là chúng ta cùng nhau đi nhé, bộ phim này tớ cũng muốn đi xem.”

Chăm Khê xua tay lia lịa: “Người ta mời cậu chứ đâu có mời tớ. Chờ hỏi thăm thử xem thế nào, nếu như người ta học hành giỏi giang, phẩm hạnh đoan chính thì cậu cứ đi đi, nhớ nói với mẹ cậu một tiếng đấy.”

Tình cảm trong sáng thuở còn ngây ngô, nếu bỏ lỡ sẽ vô cùng đáng tiếc.

Cô bé Lư Ý này, xứng đáng có được mọi thứ tốt nhất trên thế giới này.

Bạn thân của Lư Ý ở trong lớp, trừ cô ra thì chỉ còn lại Nhiều Lực Quân với Hà Viện thôi. Còn chưa tới lúc tan học, cô bé đã oang oang kể hết cho hai người kia biết rồi.

Hà Viện và Nhiều Lực Quân trong nháy mắt liền hiểu ra, Hà Viện đỏ mặt, liếc nhìn Nhiều Lực Quân không ngừng: “Bộ phim này tớ cũng muốn đi xem, sao lại không có ai tìm tớ vậy nhì?”

Cho nên, chuyện hỏi thăm cậu con trai kia liền giao cho Nhiều Lực Quân. Nhiều lớp trường lướt sang lớp bên cạnh một lượt, lúc trở lại cái gì cũng biết hết luôn rồi.

“Tần Dịch An, lớp phó học tập của lớp bên cạnh, đứng thứ 13 trong kỳ thi kiểm tra đầu vào, hình như tiệm sách lớn nhất ở gần trường chính là do nhà

cậu ta mở.”

“Thế thì là con nhà dòng dõi thư hương rồi còn gì.” Châm Khê vỗ vai Lư Ý, “Cậu về hỏi ý kiến mẹ cậu xem, nếu như cô không phản đối thì cậu cứ đi đi.”

“Lớp trưởng có đi cùng không? Nghe nói bộ phim này xem hay lắm.” Hà Viện hỏi một câu.

“Đi cùng không?” Nhiều Lực Quần quay đầu nhìn Châm Khê. “Bạn mất rồi, không rảnh đâu. Cậu cho rằng ai cũng rảnh rồi như cậu chắc.”

Mẹ Lư Ý không phản đối, chỉ là có một hôm khi tới đón Lư Ý tan học, cô ấy bảo Châm Khê chỉ cậu nam sinh đó cho cô xem. Sau khi nhìn thấy xong, cô ấy nói: “Cậu nam sinh này mặt mày sáng sủa, nhìn cũng ra dáng con nhà có gia giáo đấy, nghe nói thành tích học tập không tồi. Mấy đứa các cháu xem phim xong rồi cũng có thể đi uống nước, thảo luận bài vở cũng được.”

Cái này? Châm Khê không quá hiểu ý của mẹ Lư Ý.

“Có một bạn học đẹp trai như vậy giúp đỡ Lư Ý nhà cô học hành, chắc con bé cũng sẽ dốc sức học nhiều hơn.”

Hóa ra là vậy.

Mẹ Lư Ý và Châm Khê đều nghĩ chuyện này quá mức tốt đẹp, quá mơ mộng, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này có thể dẫn đến rắc rối gì.

Chủ nhật, Lư Ý đi xem phim với người ta xong cũng đi uống nước, nhưng lúc trở về lại chỉ toàn kể nội dung phim cho Châm Khê nghe.

Châm Khê nói bóng nói gió: “Cái cậu tên Tần Dịch An kia trông có đẹp trai không?”

“Cũng được, nhưng mà không đẹp trai bằng lớp trưởng lớp mình.”

Nhiều Lực Quần kia cho Lư Ý dùng bữa mê thuốc lá gì à?

“Đi xem phim với cậu ta có vui không?”

“Bộ phim kia cực hay, nếu như là cậu đi xem với tớ thì càng hay.”

Thôi thôi, kiểu này là không có trò gì để xem rồi.

Nhưng bạn nam kia cũng rất kiên trì, mỗi ngày đều chờ Lư Ý tan học, sau đó còn cùng nhau đạp xe về nhà. Dọc đường đi có một người như vậy trông chừng Lư Ý, Châm Khê cũng thấy yên tâm.

Rồi một chuyện đột ngột xảy ra, lúc Hà Viện giữ chặt tay cô nói Lư Ý bị người khác đưa đi, cô còn chưa kịp phản ứng.

“Đưa đi? Đưa đi đâu? Ai đưa cậu ấy đi?”

“Một đám nữ sinh, nhìn có vẻ không dễ động vào. Không nói không rằng liền kéo cậu ấy đi luôn rồi.”

“Tần Dịch An đâu?” Châm Khê hỏi, cậu ta cũng không thể trở mắt nhìn Lư Ý bị người ta đưa đi như thế chứ.

“Bị giáo viên gọi lại, cậu ấy cũng có nhờ người khác nhắn cho Lư Ý là không cần chờ cậu ấy rồi.”

Châm Khê lập tức bốc hỏa, cả giận nói: “Cậu đến tìm tớ, vậy phía bên Lư Ý có ai chưa?”

“Lớp trưởng đã đi theo rồi, cậu ấy bảo tớ tới tìm cậu, dù sao đều là con gái, cậu ấy cũng không tiện nói chuyện.”

Châm Khê lập tức ném đồ trong tay đi chạy theo Hà Viện, vòng qua trường học tới phía sau một câu lạc bộ cũ kỹ sắp bị dỡ bỏ.

Xa xa, Châm Khê đã nhìn thấy một đám người đang tụ tập.

Mới nhìn lướt qua thì hầu hết đều là nữ sinh cùng trường, có từ lớp 1 đến lớp 9.

Cô chen qua đám đông, thấy ở chính giữa, Lư Ý bị hai nữ sinh giữ hai tay, Nhiều Lực Quần che ở phía trước cô bé, đứng đối diện với cậu ta là một nữ sinh.

“Chuyện gì thế này?”

Châm Khê chạy đến trước mặt Lư Ý, nhìn cô bé một lượt, quần áo vẫn còn sạch sẽ, làn da lộ ra bên ngoài cũng không có vết thương gì, chỉ là khuôn mặt đang mếu trông rất tội nghiệp.

“Mấy người làm cái gì thế, buông cậu ấy ra!” Châm Khê đi tới, tách tay hai nữ sinh kia ra, nhưng lại bị người ta đẩy cho một cái, suýt thì ngã ngồi xuống đất.

Châm Khê nhìn quanh liền hiểu được nữ sinh đang đứng ở trước mặt Nhiều Lực Quần mới là thủ lĩnh nơi này.

“Bạn gì ơi, có gì thì cứ từ từ nói, làm thế này là sao?” Châm Khê hỏi.

Nữ sinh kia mặc quần bò rách gối cùng áo khoác da gắn đinh vô cùng thời thượng, tóc vén ra sau gáy, nhìn không dễ chọc chút nào.

“Nếu như tao không muốn từ từ nói chuyện thì sao?”

“Vậy tôi đi mời giáo viên đến? Có vấn đề gì chúng ta cứ giải quyết trước mặt thầy cô đi.”

Đối phương bật cười, nhìn Châm Khê với dáng vẻ rất tự mãn: “Mày tưởng mày học giỏi là thầy cô phải xoay quanh mày à? Mày thử gọi ra coi, xem hôm nay có ai dám quần chuyện này không?”

“Chuyện gì đây?” Châm Khê phát giác chuyện này có gì đó không đúng, lập tức quay đầu hỏi Nhiều Lực Quần.

“Mã Từ Du, lớp 7-2 bên cạnh.”

“Tôi mặc kệ cậu ta là ai! Sao hôm nay lại mang Lư Ý đến chỗ này?”

Sắc mặt Nhiều Lực Quần không dễ nhìn cho lắm: “Hình như là bởi vì Tần Dịch An.”

Châm Khê suy ngẫm tình hình, ngay lập tức liền hiểu. Thảo nào sớm không ra tay muộn không ra tay, cố tình nhân lúc Tần Dịch An bị giáo viên gọi ở lại rồi mới giờ trò.

Chắc là đã lên kế hoạch từ lâu rồi, nhưng vì Tần Dịch An mỗi ngày đều cùng Lư Ý đi về, nên đám người đó mãi mà không tìm được cơ hội.

Đám nữ sinh bây giờ, đúng là không biết trong đầu chứa cái gì nữa.

“Bạn muốn thế nào?” Châm Khê hỏi.

“Thì ngựa mất Lư Ý thôi, hôm nay tao muốn đánh nó một trận cho hả giận. Bảo nó sau này cách xa Tần Dịch An ra, nếu không tao nhìn thấy nó lần nào thì đánh lần đấy.”

Châm Khê nghiêng người chắn ở trước mặt Lư Ý, nhỏ giọng hỏi Nhiều Lực Quần: “Cậu làm sao thế? Chẳng lẽ cậu cứ định để cho Lư Ý bị người ta bắt nạt thế này à?”

Nhiều đại công tử sao lại hèn nhát thành ra như vậy?

“Chắc trong nhà cậu ta có ô dù lớn, mình nói tên bố mình ra mà người ta còn không coi ra gì cả, hoàn toàn không xi nhé. Mình còn có thể làm thế nào nữa.” Nhiều Lực Quần nhấn mặt nói với Châm Khê, “Cùng lắm thì nếu như lát nữa mà đánh nhau tớ sẽ chịu thay cho Lư Ý.”

Ý kiến này hay, dù sao người ta đánh chết cậu tôi cũng không đau lòng.

Châm Khê nghĩ như vậy, nhưng mà người ta lại không cho cơ hội như thế. Nữ sinh kia liếc mắt ra hiệu một cái, đã có mấy cậu con trai cao to đến kéo Nhiều Lực Quần đi rồi.

Cậu ấm họ Nhiều đập chân đập tay ra sức giãy giụa, trông đến là thảm thương.

“Giờ sao? Mày muốn ngoan ngoãn đứng sang một bên hay là để tao đánh mày luôn một thể?”

Châm Khê vẫn sống chết che trước mặt Lư Ý, bình tĩnh nói: “Cậu suy nghĩ kỹ đi, nếu như Tần Dịch An biết con người thật của cậu lại là loại... loại người bạo lực như thế này, cậu ta sẽ nhìn cậu như thế nào?”

Sắc mặt Mã Từ Du âm ư: “Cậu ấy đã biết tao là hạng người gì từ lâu rồi, tao cũng chẳng thèm quan tâm. Dù sao cậu ấy không thích tao cũng được, nhưng cậu ấy cũng không được thích những người khác. Đặc biệt là cái con Lư Ý chuyên giả nai này!”

“Cậu ăn nói kiểu gì đấy?” Châm Khê nổi giận.

“Còn cả mày nữa, tưởng mình học giỏi là ngon lắm chắc? Còn cố làm ra vẻ lên mặt dạy đời tao à? Mày cũng không tự xem lại bản lĩnh của mình có bao nhiêu, mày có tin tao chỉ cần nói một câu thôi là mày không sống được ở trong cái trường số 7 này nữa không hả?”

Ánh mắt của Châm Khê nhìn cô ta không một chút dao động, nghe xong liền bật cười: “Đúng là tao không tin, chỉ một câu nói thôi mà có thể khiến cho tao không ở lại trường số 7 được nữa? Mày thử đi xem nào? Nhưng mà, lời mày nói thật sự có người nghe sao? Mày cũng đừng có mạnh mẽ mà đi dọa nạt người khác.”

Đến gia đình Nhiều Lực Quần cô ta cũng còn không thèm để vào mắt. Rốt cuộc con điên này có ô dù to đến thế nào?

Trước có Huy Dương với Lý Minh Đình, nay lại có thêm một Mã Tử Du?

Cô cũng không tin, trong trường học này sẽ có nhiều nhân tài ẩn dật như vậy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tri N Báo Đáp

Dù sao cũng mới chỉ là cô nhóc mười hai mười ba tuổi, bị Chăm Khê khích một câu liền lập tức mắc bẫy, về mặt kích động nói: “Tao gọi anh tạo ra còn không hù chết mày.”

Hóa ra còn có cả anh trai nữa cơ à?

“Vậy mày cứ gọi thử đi, gọi không được tao kêu mày là con cờ hó! Là cái đồ chuyển nói dối!”

Anh trai của đối phương chắc là sẽ hiểu chuyện hơn chăng, chắc sẽ không so đo với hai đứa nhóc bọn cô đâu nhỉ. Chăm Khê cũng chỉ có thể hy vọng như vậy.

“Mày cứ đợi đấy!”

Đối phương quay đầu liền gọi điện thoại, ngoác cái mồm ra quang quác một thôi một hồi, không biết người ở đầu bên kia điện thoại nói gì mà cô nhóc lập tức gào khóc ầm ĩ.

Chăm Khê cùng người bên cạnh bốn mắt nhìn nhau, nghĩ thầm rốt cuộc ai mới là người chịu uất ức vậy?

“Đan Đan, liệu tớ có bị đánh không? Tớ không biết mình đã làm sai điều gì.” Lư Ý khẽ lẩm bẩm. “Không đâu. Có tớ ở đây, sẽ không sao đâu.” Chăm Khê nói chắc như đinh đóng cột.

“Anh tao sẽ tới ngay, mày cứ chờ đấy, ngày mai tao sẽ cho mày cuốn xéo khỏi trường.” Cô nhóc cúp điện thoại xong, lại biến thành bộ dạng ngang ngược đánh đá.

Người này đúng là nói được thì làm được. Chăm Khê đợi không bao lâu thì thấy Mã Tử Du giương nanh múa vuốt, vẫy vẫy tay với người đang đứng ở phía ngoài đám người, miệng hô to:

“Anh Bạch Dương, em ở đây này!”

Chăm Khê quay đầu lại, người vừa tới là một người đàn ông cao lớn thô kệch, trong hoàn toàn không có gì liên quan tới hai chữ học sinh mà giống một tên chuyên đi đòi nợ thuê hơn.

Xong rồi, không quen biết.

“Ai làm gì mày? Khóc lóc trong điện thoại cứ như có người chết không bằng.”

Mã Tử Du ôm lấy cánh tay trông còn to hơn bắp chân của cô ta, bật khóc thành tiếng, chỉ vào Chăm Khê và Lư Ý: “Chính là hai đứa chúng nó.”

Ánh mắt của đối phương cũng theo đó nhìn qua: “Hai đứa chúng mày bắt nạt nó làm cái gì? Mau xin lỗi ngay, tao coi như xong chuyện.”

Chăm Khê và Lư Ý đều cùng lắc đầu, không biết là do đang phủ nhận chuyện ức hiếp đối phương hay là đang không chịu xin lỗi, dù sao thì đây cũng thành cái cớ cho Mã Tử Du tiếp tục làm bậy.

“Anh xem thái độ chúng nó kia!”

“Đúng là bức mình thật, vậy mày nói đi, mày muốn làm thế nào?”

“Em tức lắm, hôm nay nếu như không cho chúng nó một bài học, sau này em sẽ bị chúng nó đè đầu cưỡi cổ mất.”

“Được rồi, đi thôi.” Đối phương nói rất thờ ơ.

Mã Tử Du vừa cười vừa đi về phía Châm Khê và Lư Ý, có người chống lưng cho rồi, cô ta cũng chẳng cần phải kiêng kỵ gì nữa.

Chắc, trận đánh hôm nay đúng là không tránh khỏi rồi.

Châm Khê ôm Lư Ý vào trong lòng, quay lưng lại với đối phương.

Lư Ý giãy giụa: “Đan Đan, cậu đừng che giúp tớ, cậu ta muốn đánh thì cứ đánh đi, tớ không sợ đau đâu.”

Nói xong liền bắt đầu khóc, không có tí tạo anh dũng nào như trong lời vừa nói. “Được rồi!” Châm Khê nhỏ giọng nói, “Một lát là xong thôi.”

Mãi mà không thấy đau đớn như trong dự đoán, Châm Khê chân chừ quay đầu lại, phát hiện Mã Tử Du bị anh Bạch Dương của cô ta kẹp chặt hai tay, miệng cũng bị bịt kín.

“Giải tán, tất cả giải tán, nhìn cái gì mà nhìn, có cái gì hay đâu mà nhìn? Chuyện ngày hôm nay nhớ giữ mồm giữ miệng, nếu như chúng mày bép xép cho giáo viên biết thì tao cho chúng mày đẹp mặt.” Người nọ uy hiếp.

Thấy đám người đang vây xem đã dần tản ra, người nọ nói tiếp: “Mã Tử Du, em đúng là càng ngày càng giỏi nhỉ, anh trai em sợ em vô cớ gây chuyện nên bảo anh đây đến xem thế nào, vậy mà em còn tính đánh người thật đấy à? Ai dạy cho em cái tật xấu này thế hả?”

Mã Tử Du giãy giụa thoát ra khỏi vòng tay đối phương, nổi giận dưng dưng hỏi: “Anh em đâu? Em không nói chuyện với anh, em muốn đi tìm anh em.”

Người nọ chỉ về phía bóng cây: “Ồ đằng kia kia.”

Thấy Mã Tử Du rời đi, người nọ lại nói tiếp một câu: “Anh Huy Dương của em cũng ở đấy, đi đi, chuẩn bị tinh thần nghe chửi đi.”

Mã Tử Du đứng bất động tại chỗ, xoay người lè lưỡi về phía người nọ: “Đúng là cái đồ chuyên mách leo.”

Châm Khê lau sạch nước mắt cho Lư Ý, dặn dò: “Về thôi, không sao nữa rồi, chuyện ngày hôm nay nhớ đừng kể cho bố mẹ đấy nhé.”

“Vậy còn cậu thì sao?” Lư Ý sụt sịt hỏi.

“Tớ đi cảm ơn người ta một câu.” Hôm nay may mà có người ta nên mới có thể tránh được trận đòn này.

Châm Khê giao Lư Ý cho Nhiều Lực Quân, dặn dò: “Cậu đưa cậu ấy về, nhìn cậu ấy lên lầu rồi hẵng đi, đừng để cậu ấy méo máo thế này mà về nhà.”

Nhiều Lực Quân nhìn cô một cách quái dị, sau cùng vẫn đạp xe về nhà với Lư Ý.

Cái người tên Bạch Dương kia vẫn đang chờ cô, thấy cô đi qua, nói vắn vơ một câu: “Em gái trạng nguyên à, chắc là bất tự của em với bọn anh xung khác rồi!”

Châm Khê không hiểu ra làm sao, nhưng vẫn theo anh ta đi đến dưới tán cây.

Cô đoán không sai, người đang đứng dưới bóng cây chính là Huy Dương, bên cạnh chính là người anh em tốt của anh ta, Lý Minh Đình và cũng là người mà Mã Tử Du đang ngoan ngoãn gọi anh.

“Anh còn tưởng trong mắt nhóc chỉ có mỗi bản thân nhóc thôi cơ đấy.”

Vừa nhìn thấy Châm Khê, Huy Dương đã phán một câu như vậy.

“Mắt em không bị dị tật, trong điều kiện bình thường đương nhiên không thể nhìn thấy người em được.”

“Ha ha ha!” Lý Minh Đình bật cười thành tiếng, “Tôi đã bảo mà, bất tự xung khác.”

“Cũng lẻo mép nhỉ, giỏi lắm! Châm Tiểu Khê, nhóc lại nợ anh một ân huệ nữa rồi đấy nhé. Hôm nay nếu như không phải là anh thì nhóc đã bị Mã Tử Du đè xuống đất đánh cho toi tã rồi. Nhóc nói thử xem, đi đâu tìm được người lương thiện như anh, cả ngày bị nhóc âm thầm tính kế còn không để bụng mà vẫn giúp đỡ nhóc, đến bản thân anh cũng thấy cảm động nữa là.”

Ánh mắt Mã Tử Du sợ sệt liếc qua liếc lại, nhỏ giọng hỏi: “Hai người quen nhau à?”

“Mã Tử Du, im miệng, vấn đề của em tí nữa nói sau!” Lý Minh Đình quát lớn.

“Em cái gì cũng không có, cũng chẳng có gì có thể báo đáp được.” Châm Khê ngẩng đầu, về mặt chính trực.

Lý Minh Đình cười không ra hơi, vỗ mạnh vai Huy Dương, nói: “Mình đã bảo mà, cô nhóc này đúng là biết trừng trị người khác.”

Huy Dương hung hăng vịn tay anh ta, nhìn Châm Khê nói: “Cũng đúng, ngoài chuyện học ra nhóc cũng chẳng biết làm gì cả, vậy thế này đi, bài tập của anh nhóc làm hết luôn nhé.” Nói xong liền ném cặp sách trong tay xuống ngay trước mũi chân Châm Khê, “Bài tập hằng ngày đều viết ở trên thời khóa biểu rồi, nhóc tự nhìn mà làm đi.”

Dứt lời lại ngập một cái, “Đi ăn thôi, lát nữa còn có lớp tự học buổi tối, đúng là phiền quá đi.”

Đi được vài bước lại xoay đầu, trợn mắt nhìn Chăm Khê: “Tao quen Huy Dương, hoặc là tao biết Lý Minh Đình, chúng mày dám bắt nạt tao thử xem? Mấy câu kiểu này có biết nói không thể hả? Nhóc bị cầm chắc? Chẳng biết cả ngày trong đầu nghĩ cái gì nữa.”

Lý Minh Đình ôm vai bá cổ Huy Dương, cười đùa: “Một cô nhóc không quen không biết gì với cậu, sao phải quan tâm như vậy làm gì? Vì lần trước gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ giúp nhóc ấy đi thi đỗ thủ khoa đầu vào đã hoàn thành giấc mộng làm người tốt của cậu à?”

Huy Dương gạt tay anh ta ra, khẽ lẩm bẩm: “Đúng là gặp quỷ mà... Cô nhóc nhà người ta cũng không dễ dàng gì, sắp thành tấm gương học sinh nghèo vượt khó học giỏi rồi, cái đám công tử quần áo lụa phả gia chi tử như các cậu sao mà hiểu được?”

“Công tử quần áo lụa là phả gia chi tử? Huy công tử nói thể này cũng bắt công quá đi.”

Huy Dương liếc mắt nhìn Mã Tử Du vẫn luôn cúi đầu đi sau bọn họ.

“Xem xem nhà các cậu nuôi dạy con gái kiểu gì mà ăn mặc cứ y như cái chổi ấy.

Chăm Khê làm xong bài tập về nhà của mình, mở cặp sách của Huy Dương lấy từng quyển vở bài tập của anh ta ra. Ngoài bìa còn không thèm viết tên, bên trong trắng tinh không có một chữ nào, nhưng lại nhàu nhĩ như dưa chua muối cả trăm năm.

Cô đối chiếu với bài tập được ghi trên thời khoá biểu, bắt đầu làm bài tập hôm nay cho Huy Dương.

Cũng may mà tên này chữ xấu như gà bới, cô viết nguệch ngoạc hóa ra lại khá giống.

Lớp 9 có thêm hai môn Lý và Hóa, đây là hai môn mà cô vốn cũng muốn chuẩn bị học trước nhưng phải bó tay, vậy nên lần này nhờ làm bài tập hộ Huy Dương mà cô có dịp đào lại số kiến thức tích được từ kiếp trước.

Có điều, làm mấy bài tập này đối với cô cũng thật sự quá tốn chất xám.

Lý Minh Đình đi qua nhìn thấy, huyết sát: “Nhóc làm giúp cậu ta thật đấy à? Làm qua loa đại khái thôi, trước giờ nó có nộp bài tập bao giờ đâu. Hôn nữa, nó được tuyên thặng, có làm hay không cũng chẳng sao.”

“Không phải đã hứa rồi sao? Nếu như đã hứa thì nên thực hiện cho tốt.” Chăm Khê đáp lại.

Lý Minh Đình há hốc miệng nhìn cô, câu cửa miệng vẫn là: “Bất tự xung khắc, nếu không phải bất tự xung khắc chính là cung hoàng đạo không hợp.”

Ngày hôm sau nộp bài tập lên, giáo viên biết tông trong lòng, nhưng cũng không nói toạc ra, chỉ là vẫn nghiêm túc phê rồi chữa lại cho đúng.

Vở bài tập được phát xuống, Huy Dương lật mấy trang, mấy môn khác cũng không có vấn đề gì, chỉ có hai môn Lý, Hoá là có chút quái đản.

“Xem ra cô nhóc tình ranh kia cũng chẳng ghê gớm lắm.”

“Thôi đi, bắt một đứa lớp 7 làm bài tập cho một đứa lớp 9 như cậu... Lớp 7 đã học Lý với Hóa đầu, có thể làm hết được ngần này cũng coi là thiên tài rồi.”

“Chữ của Chăm Tiểu Khê cũng xấu thật.” Huy Dương cười khùng khục.

Về mặt Lý Minh Đình vô cùng bất lực, “Còn không phải là do cô nhóc ấy bắt chước chữ viết của cậu sao? Giống nhau y xì mà cậu cũng không nhìn ra được à?”

Giờ tự học buổi tối còn chưa bắt đầu, trong phòng học cũng chưa có mấy người. Huy Dương đang đọc truyện tranh thì thấy bàn mình bị quăng xuống mấy cuốn sách bài tập.

“Mấy câu này sai rồi.” Chăm Khê mở vở bài tập ra cho anh ta xem.

“Anh cũng đâu có mù, mấy cái dấu X đỏ chóc vậy sao mà chẳng thấy.”

“Sao lại sai vậy?”

“Sao anh biết được, bài tập không phải là do nhóc làm à?”

Chăm Khê về mặt bất đắc dĩ hỏi: “Giáo viên lên lớp không chữa bài cho bọn anh sao?”

“Hình như có chữa.”

“Vậy sao anh không chữa vào? Các bước sửa chữa đâu?”

“Sao anh lại phải chữa?” Về mặt Huy Dương tỏ ra rất đương nhiên.

“Nếu không chữa bài thì làm sao em biết đã làm sai chỗ nào?”

Huy Dương nhún mày nhìn cô, “Đây là chuyện anh cần làm sao?”

“Chẳng lẽ lại không chắc?” Châm Khê cười, “Không phải lúc chữa bài em không có ở đây à? Vì vậy trăm sự nhờ anh, sau này em làm sai câu nào, lúc giáo viên chữa bài phiền anh ghi chép lại, xin anh đấy.”

Ngay đến cả người bên cạnh, cũng có thể nghe ra sự nhẫn nại trong giọng nói của Châm Khê.

Huy Dương cho tóc mình thành cái ổ gà, nhìn bạn gái của Lý Minh Đình đang nhin cười, hỏi: “Đây là chuyện tới phải làm à?”

“Lại chẳng không, bài tập của cậu, cậu không quan tâm thì còn định để ai lo? Châm Khê thể hiện tinh thần trách nhiệm như thế, cậu cũng phải dốc chút tâm sức đi.”

**

Ngày hôm sau, khi Châm Khê cầm lại vở bài tập của Huy Dương thì thấy bên lề cạnh những câu mình làm sai có thêm trình tự các bước giải được viết bằng bút đỏ. Tuy chữ xấu như gà bới, nhưng mà miễn cưỡng vẫn có thể xem được đại khái. Cô liền tranh thủ thời gian giờ tự học tối, vừa chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ của mình, vừa học trước kiến thức của lớp 9. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kiểm Tra Giữa Kỳ

Chuyện lần trước cuối cùng vẫn bị Tần Dịch An biết được. Cậu ta nghĩ Mã Tử Du là người như thế nào thì không ai biết, nhưng từ sau ngày hôm đó cậu ta bắt đầu trốn tránh Lư Ý.

Chuyện này ngược lại khiến cho Lư Ý áy náy không thôi: “Cũng không phải lỗi của cậu ấy. Nhưng mà tớ cũng đâu có lỗi gì đâu?”

“Ừ đúng, hai người các cậu không sai, tại Mã Tử Du quá đáng thôi.” Châm Khê đưa ra kết luận.

“Nhưng mà nghĩ kỹ lại thì, nếu như bạn nam mình thích lại đi thích một cô gái khác, tớ cũng sẽ rất khó chịu.”

“Nhưng mà cậu cũng sẽ không đi làm hại đối phương đúng không?”

“Đối phương không sai mà.” Lư Ý một lòng ngây thơ.

“Vậy thì đúng rồi, đây chính là chênh lệch về gia giáo. Mã Tử Du chính là một đứa trẻ không được bố mẹ dạy dỗ từ tẻ.” Châm Khê tổng kết tất cả mọi chuyện thay Lư Ý, “Nếu như cậu thấy Tần Dịch An là một người bạn không tệ, vậy thì làm bạn với nhau cũng được. Nếu thấy cậu ta ảnh hưởng tới cuộc sống của cậu, vậy thì cứ coi như chỉ là một người bạn xa lạ học lớp bên cạnh thôi.”

Lư Ý do dự vài ngày về chuyện cuối tuần này mời Tần Dịch An đi xem phim.

“Cảm giác cứ ngại sao ấy, cậu đi cùng tớ đi.”

Nhìn ánh mắt tội nghiệp của Lư Ý, Châm Khê không nỡ lòng nào từ chối.

Ngày hôm đó, khi vừa mới tới cửa rạp chiếu phim thì cả hai đã nhìn thấy Nhiều Lực Quần và Hà Viện đang ôm bông ngô đứng dưới nắng. Ngoại hình hai người này rất thu hút, khiến cho người qua đường cứ quay đầu lại ngắm suốt.

Châm Khê cũng đang quan sát cả hai người họ. Hôm nay Hà Viện ăn mặc rất đẹp, váy kẻ ca-rô ngang gối, mái tóc được buộc gọn lại bằng một dải lụa, đúng là phong cách ăn mặc thanh xuân mà Châm Khê vẫn luôn yêu thích.

Còn về phần Nhiều Lực Quần đứng bên cạnh, có đẹp trai đến mấy thì cũng thấy không nuốt nổi.

“Bình thường không chú ý đến, cậu nhuộm tóc à?” Nhiều Lực Quần hỏi.

Chăm Khê túm gọn tóc mình lại soi dưới ánh nắng, quả thật vàng xơ xác như sợi rom, trong không có sức sống gì cả.

Vẫn là câu nói kia, con không có mẹ như ngọn cỏ dại.

“Ai cần cậu lo!” Chăm Khê nói xong liền kéo tay Hà Viện đi vào rạp.

Một hàng năm người đi vào rạp chiếu phim, bọn họ cũng không đến muộn, nhưng phòng chiếu phim lại tối om om. Vừa mới đi vào, Hà Viện hơi buông lỏng tay Chăm Khê ra, Chăm Khê liền cuống cuồng.

Cô cũng không biết mình còn mắc bệnh quáng gà cơ đấy.

Lần trước, lúc bị Lâm Chính bắt cóc, phải đi trên con đường tối thui, có mấy lần lơ mơ không nhìn thấy rõ thứ này thứ kia, cô còn tưởng rằng là do trời quá tối. Thế nhưng lúc này ở rạp chiếu phim, cô hoàn toàn không thấy cái gì cả.

“Lư Ý! Hà Viện!” Chăm Khê khẽ kêu, “Các cậu ở đâu? Mau tới kéo tớ với, tớ nhìn không thấy đường.”

Nghe thấy phía sau có tiếng động, Chăm Khê lập tức đứng sang bên cạnh nhường đường, nhưng vừa nhấc chân cô mới thấy tình hình nghiêm trọng đến mức nào, ngay cả phương hướng cũng không cảm nhận được nữa.

Chăm Khê có chút luống cuống, nhìn không thấy thứ gì khiến cô có một cảm giác áp lực rất nặng nề. Cô đang nghĩ, nếu như lát nữa màn hình sáng lên, chỉ có một mình cô đứng ngậy ngốc ở chỗ này, không biết sẽ buồn cười đến cỡ nào.

“Lư Ý!” Chăm Khê lại gọi khẽ một câu.

Lúc này có người đáp lại cô, rồi tay cô bị người đó giữ chặt, kéo sang một bên.

“Lu Y?”

“Bên này.” Tiếng nói chuyện là một giọng nam.

“Nhiều Lực Quân.”

“Ừ, là mình.”

Chăm Khê định rút tay mình ra, đối phương lại túm càng chặt: “Đám Lư Ý đều đã ngồi xuống hết rồi, giờ mà mình buông tay ra, cậu có chắc tìm được chỗ ngồi không?”

Chăm Khê vẫn tiếp tục giãy giụa.

“Đừng làm loạn nữa, cậu mù nhưng mà người khác không mù, họ đều đang nhìn đấy.”

Chăm Khê nghiêng răng ken két, câu này của Nhiều Lực Quân coi như đâm trúng tử huyệt của cô.

“Vậy cậu đừng có túm lấy tay tôi, cậu đưa tay áo ra đây... tôi kéo tay áo cậu là được rồi.”

Nhiều Lực Quân không phản ứng, kéo cô đi lên phía trước, “Cậu không thấy phiền à!”

Ôi!

Tay của người đang kéo cô lạnh quá mức, chẳng lẽ cậu ta vừa mới đội mồ sống dậy?

Tay của Nhiều Lực Quân trước giờ vẫn luôn lạnh như vậy sao? Chăm Khê không nhớ nổi.

Ô mà cũng phải, kiếp trước hai người bọn họ đã từng nắm tay nhau bao giờ đâu.

Lúc màn hình sáng lên, Chăm Khê đã ngồi vào chỗ. Nhờ có ánh sáng từ màn hình, cô thấy Nhiều Lực Quân đang ngồi ở giữa cô và Hà Viện, Lư Ý cùng Tần Dịch An thì ngồi ở hàng ghế trước.

Đây là một bộ phim có nội dung về quái vật, có một vài cảnh ghê rợn khiến cho Chăm Khê mười năm sau cũng nuốt không nổi.

“Cậu có thể đổi chỗ với Hà Viện không?” Chăm Khê hỏi.

“Tại sao?”

“Không phải chứ, một đứa con trai như cậu lại ngồi ở giữa hai đứa con gái bọn tôi là thế nào?”

“Kệ mình.”

Chăm Khê thở dài, không nói gì nữa.

“Cậu sợ à?”

“Ai sợ chứ?” Chăm Khê khoanh hai tay trước ngực. “Vậy thì tốt.”

Kỹ xảo điện ảnh làm giống y như thật, tuy đã cắt bớt không ít, nhưng vẫn có một vài cảnh máu me khá rùng rợn. Trong lúc xem phim, Chăm Khê còn nghe thấy được tiếng rít lên vì sợ của người lớn ngồi bên cạnh nữa là đám học sinh còn chưa lớn như bọn cô.

Lư Ý cuộn tròn lại trên ghế như ốc sên, cả người đều co rúm lại đến mức không nhìn thấy gì nữa, Hà Viện ôm chặt lấy cánh tay của Nhiều Lực Quần, đảm chắc lát nữa cũng có thể nhìn thấy mấy dấu ngón tay hằn lên trên đó.

Chăm Khê cắn chặt răng cố gắng chịu đựng, đến khi chịu không nổi nữa mới nhắm tịt mắt lại, sau đó có nghe thấy tiếng khẽ cười đáng ghét của Nhiều Lực Quần ở bên cạnh.

Một bộ phim dài 130 phút nhưng lại khiến cho Chăm Khê có cảm giác tốn thọ mất mấy năm.

Bộ phim kết thúc, phòng chiếu phim sáng đèn trở lại, Chăm Khê đứng lên định đi ra ngoài. Thế nhưng tay cô lại bị người đứng sau lưng túm lấy. Chăm Khê tức giận quay lại, Nhiều Lực Quần cúi đầu nói: “Minh đưa cậu ra ngoài!”

Chăm Khê không chút khách khí rút tay ra, “Tôi bị quáng gà chứ không bị mù, đèn sáng trung thế này, tôi nhìn thấy được.”

Ra khỏi phòng chiếu phim Chăm Khê liền bảo muốn về nhà, Nhiều Lực Quần đứng phía sau nói: “Kiểm tra giữa kỳ có lên nhé.”

“Lo cho bản thân cậu đi.”

Kỳ thi giữa kỳ chính thức bắt đầu, cả trường học đều bị một bầu không khí áp lực nặng nề bao phủ.

Kỳ thi kéo dài hai ngày, khiến cho hầu hết đám học sinh ăn ngủ không yên, trong đó phải kể đến Nhiều Lực Quần.

“Không phải chỉ là kiểm tra giữa kỳ thôi sao? Làm gì mà căng thẳng cứ như thi đại học thế.” Ngô Kính thắc mắc.

Cậu ta thật sự không hiểu được cấu tạo não của đám học sinh xuất sắc này. Cái đám này, dù thi kém thế nào cũng không rớt khỏi top 10 toàn khối được, chẳng biết rốt cuộc đang căng thẳng cái gì nữa.

“Minh không muốn thua.”

“Nhưng mà Chăm Khê người ta thật sự rất lợi hại, ông cũng có phải là lần đầu thua bạn ấy đâu.”

“Lần này là đánh cược.”

“Không phải chỉ là mua bữa sáng cho người ta một tháng thôi sao, đối với ông mà nói cũng chả đáng bao nhiêu.”

“Cho nên mình muốn thắng.” Ánh mắt Nhiều Lực Quần sáng rực, trong đó lộ ra sự ngoan cường.

“Vậy ông thắng rồi thì muốn Chăm Khê làm cái gì?”

Nhiều Lực Quần ngửa đầu nhìn trần nhà, thật lâu sau mới bật cười, “Còn chưa nghĩ ra.”

Sự thực thì lần thi này không nằm ngoài dự đoán, Chăm Khê lại là người đứng nhất khối 7, không hề cho Nhiều Lực Quần có cơ hội được tiếp tục suy nghĩ.

Sau khi biết điểm, Nhiều Lực Quần tức giận đến mức bẻ gãy mấy cái bút, tổng điểm của cậu ta thấp hơn một điểm so với Chăm Khê, khả năng là do môn Văn viết sai chính tả hơn cô một chữ.

“Tôi thua, nhưng chỉ một điểm mà thôi.” Nhiều Lực Quần cúi thấp đầu, hiếm khi lộ ra bộ dạng thất bại thảm hại như vậy.

“Lần này dễ không khó, khoảng cách điểm số sát sao thế kia cơ mà. Cậu xem, người đứng thứ ba cũng chỉ kém cậu có một điểm thôi mà đúng không? Chẳng lẽ người ta viết không đẹp bằng cậu, cho nên bị trừ mất một điểm cho nhớ.” Chăm Khê cười nhạo.

“... Cậu không nói chuyện ngửa tại thì sẽ chết à?”

“Chết thật đấy chứ chẳng đùa.”

“Sáng mai cậu muốn ăn cái gì?” “Tùy.”

Châm Khê đang cảm thấy rất sung sướng, trong đó chuyện chen ép được Nhiều Lực Quân chỉ chiếm vị trí rất nhỏ, thứ khiến cho cô hưng phấn hơn chính là phần thưởng một nghìn tệ dành cho người đứng nhất lần này.

“Thảo nào ai cũng bảo trường số 7 rất hào phóng.”

“Cậu định làm gì với số tiền này?” Lư Ý hỏi.

Châm Khê đau đầu, chuyện cô thi đạt vị trí thứ nhất chắc chắn đã đến tại Châm Toàn và Lâm Tuệ, tiền này có giữ được hay không cũng là cả một vấn đề.

“Cậu nói xem, hay là chúng ta quyên góp cho đồng bào vùng sâu vùng xa đi.” Châm Khê suy nghĩ cẩn thận, dù sao cũng tốt hơn là cho đám địa đốn hút máu người kia được lợi.

Nhưng mà số tiền này cũng không phải là từ trên trời rơi xuống, nửa học kỳ này có học hành cũng vất vả lắm chứ bộ. Châm Khê suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quyết định đem tiền nhờ mẹ Lư Ý gửi về biếu bà ngoại.

Buổi tối ngày được trao phần thưởng, Lâm Tuệ và Châm Toàn mang theo Châm Hàm đến trường học thăm cô. Rõ ràng hôm trước mới gặp nhau, thế mà cả nhà này lại làm ra vẻ nhớ cô muốn chết, tay còn chìa ra mấy quả táo héo rũ.

“Đan Đan à, nghe nói lần thi này còn đứng thứ nhất toàn khối hả.” Châm Toàn xoa tay, cười hết sức vui vẻ.

“Từ sau khi trọ ở trường quả thực là được tập trung học hành hơn.” Châm Toàn không nghe ra giọng điệu châm chọc trong lời nói của cô, tiếp tục nói: “Nghe nói trường này khen thưởng hậu hĩnh lắm nhỉ.”

“Người đứng thứ nhất được một nghìn tệ, người thứ hai được năm trăm, người thứ ba thì được ba trăm.”

“Số tiền này con tính toán tiêu xài như thế nào? Con còn nhỏ, cũng không có chỗ nào cần tiêu đến tiền, không bằng đưa đây bố mẹ giữ hộ cho.”

“Chị à, em rất thích một đôi giày trượt băng, chưa đến hai trăm tệ, chị mua tặng em được không?” Châm Hàm kéo tay Châm Khê, cười đặc biệt ngoan ngoãn đáng yêu.

Châm Khê đang đọc sách cũng phải ngẩng đầu lên nhìn nó, “Kết quả thi giữa kỳ của em chắc cũng sắp có rồi nhỉ, tuy rằng phần thưởng không được nhiều như của trường số 7, nhưng mà mua đôi giày trượt băng vẫn đủ mà.”

“Sao cơ?” Châm Hàm mở to hai mắt nhìn Châm Khê.

“Không phải chứ, làm gì có chuyện đến đi thi đứng nhất toàn khối em cũng không đạt được đầu đứng không, kiến thức của bậc tiểu học đơn giản như thế cơ mà.” Châm Khê vỗ vai nó, “Chị thi không cần em mua đồ gì tặng đâu, em thi tốt chính là cách báo đáp chị tốt nhất rồi.”

Sắc mặt Châm Hàm quái dị, hết nhìn rồi kéo kéo ống tay áo Lâm Tuệ, Lâm Tuệ lập tức nói: “Đan Đan, con để nhiều tiền như vậy ở trên người cũng không an toàn, số tiền này mẹ thấy...”

“Số tiền này!” Châm Khê ngắt lời mẹ ta, “Số tiền này cũng không nhọc bố mẹ quan tâm, con đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi. Lần trước trở về con thấy nóc nhà bà ngoại đều bị mưa dột hết sạch, số tiền này vừa hay có thể giúp bà ngoại sửa lại nóc nhà, thời tiết cũng sắp trở lạnh rồi.”

Châm Hàm cắn môi nhìn Lâm Tuệ, Lâm Tuệ lại nhìn Châm Toàn, Châm Toàn cũng không cười nữa mà nói: “Con cứ đưa tiền cho bố, bố khác biết gửi cho bà ngoại con.”

“Không cần đâu ạ, bố của Lư Ý có quen người ở bưu điện, nói đưa thế này an toàn hơn, con đã nhờ chú ấy rồi, chắc là bây giờ cũng đã gửi đi rồi đấy.”

Muốn tiền à? Đi cướp bưu điện hoặc là đi tìm bà ngoại tôi đi, xem xem ông có gan hay là có mặt mũi đi đòi không! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Họp Phụ Huynh

Vừa ra khỏi cổng trường, Châm Hàm đã lôi kéo tay Châm Toàn khóc òa lên, ra về ảm ức vô cùng: “Bố nói là chị sẽ mua giày trượt băng cho con rồi cơ

mà.”

Chăm Toàn xấu hổ, xoa đầu Chăm Hàm dỗ dành: “Ai biết chị con lại ăn cháo đá bát như thế. Mau nín đi, để bố mua cho con.”

Lâm Tuệ chế nhạo: “Đứa con gái này của anh rốt cuộc có phải là con ruột của anh không thế. Lúc xin tiền anh thì mở miệng gọi bố ời bố à rõ là thân thiết, đến lúc có tiền rồi quay đầu xua anh như xua lũ ăn xin vậy.”

“Từ nhỏ nó đã sống với bà ngoại, thành ra tật xấu đầy mình. Thế này cũng tốt, nó có tiền thương rồi cũng không cần phải tìm anh đòi tiền nữa, một nghìn tệ cơ mà, biết tiết kiệm một tí thì cũng đủ cho nó chi tiêu trong cả học kỳ này rồi.”

Lâm Tuệ khoác tay gã: “Giờ thì biết ai mới là con gái ruột của anh rồi chứ.”

Chăm Toàn vừa cười vừa công Chăm Hàm lên, “Hàm Hàm mãi mãi là con gái ruột của anh, ai cũng không thể hơn con bé được!”

Thứ Sáu, sau khi tan học Chăm Khê về nhà, vừa đẩy cửa ra thì nghe thấy tiếng Chăm Hàm khóc trong phòng, bên cạnh là Chăm Toàn đang khề khàng an ủi: “Lần này thi không tốt thì có làm sao đâu? Lần sau lại cố gắng là được mà con.”

“Chúng nó đều cười con.”

“Ai dám chê cười con chứ, đó là do chúng nó ghen tỵ với con, ghen tỵ Hàm Hàm nhà ta vừa xinh đẹp đáng yêu, lại vừa có thể đánh đàn piano, vẽ tranh với khiếu vũ.”

“Có chuyện gì thế ạ?” Chăm KhêA hỏi một câu.

Chăm Toàn thấy cô thì như nhìn thấy cứu tinh, bèn nói: “Con hỏi thử chị con xem con có dốt không? Chị con thi đứng thứ nhất, sao con lại có thể dốt được? Chỉ là lần này không phát huy tốt mà thôi.”

“Thi giữa kỳ không tốt hả?” Chăm Khê cuối cùng cũng nghe thủng câu chuyện.

“Không phải chỉ là một kỳ thi sao, lần sau nhất định thi tốt.” Chăm Toàn nháy mắt ra hiệu cho Chăm Khê, ý bảo cô cũng nên khuyến một hai câu.

“Đúng đấy, thi một lần không đứng nhất cũng không sao, đứng thứ hai thứ ba cũng rất giỏi rồi. Tiếp tục cố gắng thêm tí nữa, lần sau nhất định sẽ đứng thứ nhất.”

Chăm Khê vừa thốt ra câu này xong, Chăm Hàm lại òa lên một tiếng, khóc càng thêm dữ dội.

Chăm Toàn quay đầu nhìn cô, trong mắt như có thêm hai ngọn lửa đang cháy hừng hực.

“Mày có biết ăn nói không thế hả?”

“Làm sao vậy? Con nói sai cái gì sao?” Chăm Khê tủi thân cầm bài thi của Chăm Hàm đặt trên tủ đầu giường lên.

“Toán 58, Ngữ văn 65?” Chăm Khê đọc thành tiếng, sau đó hét toáng lên, “Sao lại thấy như thế này được? Chắc cô giáo chăm nhầm rồi đúng không?”

Chăm Toàn giật lấy bài thi từ trong tay cô ra, “Mày không nói câu nào không ai bảo mày bị cầm đầu.”

Ủi chà! Vậy thì tốt quá, cô cũng không thừa hơi để a đua nịnh hót.

“Bố, 9 giờ sáng ngày mai bọn con có buổi họp phụ huynh.”

“Không rảnh.” Chăm Toàn dứt khoát từ chối, “Ngày mai lớp học múa của Hàm Hàm có buổi biểu diễn, tạo với mẹ mày đều phải đi xem.”

“Cô giáo yêu cầu tất cả phụ huynh đều phải có mặt.”

“Mày không biết nói với cô giáo là phụ huynh em bận được à? Họp phụ huynh thì có gì to tát đâu? Có thể mà cũng bắt bao nhiêu người phải dờ dàng công việc”

Chăm Hàm thò đầu ra khỏi gối, vốn muốn cười lại dùng sức nhịn lại mà nhìn Chăm Khê với ánh mắt đặc ý.

“Được rồi!” Chăm Khê nói, “Vậy bố nhắc cho cô giáo chủ nhiệm của con một câu, đỡ cho cô lại gọi cho bố, phiền phức lắm.”

Thứ Bảy, toàn trường số 7 lớp nào cũng tổ chức họp phụ huynh giữa kỳ, cô chủ nhiệm lớp 7-1 ăn mặc vô cùng nghiêm túc đứng trước bục giảng, nâng cặp kính dày cộp nói với phía dưới: “Hôm nay Giám đốc Nhiều cũng tới rồi, tôi xin hỏi một câu. Nhà máy của các anh rốt cuộc bận bịu thế nào mà đến thời gian cuối tuần cũng không cho người ta xin nghỉ một hai tiếng để đi học cho con.”

Lúc Chăm Toàn nhận được điện thoại, Chăm Hàm còn đang chuẩn bị nốt cho bài biểu diễn, nó cười vô cùng ngọt ngào, nũng nịu nói: “Bố à, lát nữa biểu

diễn xong chúng ta đi mua giày trượt băng luôn nhé bố.”

Chăm Toàn cũng cười: “Bố biết rồi, tí nữa biểu diễn xong là đi mua cho con liền.”

Lâm Tuệ nhắc: “Điện thoại của anh kia.”

Thấy người gọi điện là tổ trưởng, Chăm Toàn vội vàng bắt máy. Tổ trưởng tức giận đùng đùng hỏi gã hôm nay gã có đi làm không.

“Không ạ, hôm nay không phải là cuối tuần sao?”

“Vậy sao cậu không đi họp phụ huynh cho con gái cậu, còn nói với cô giáo là công việc bận quá không xin nghỉ được!” Tổ trưởng kìm lửa giận xuống, “Cậu không biết con gái cậu học cùng lớp với con trai giám đốc à? Vừa nãy thư ký giám đốc trực tiếp gọi điện thoại cho lãnh đạo chúng ta hỏi có phải bọn tôi lên lút sắp xếp cho cậu tăng ca ngoài giờ không!”

Tổ trưởng nói chuyện vừa câu kinh vừa bực bội, con tức giận này khiến cho Chăm Toàn không dám hé răng nửa lời.

“Hiện tại buổi họp phụ huynh còn chưa kết thúc, tốt nhất là cậu mau chóng tới đi!”

Chăm Toàn cúp điện thoại, hốt hoảng lau mồ hôi ướt đầm trên trán nói với Lâm Tuệ: “Em ở lại với Hàm Hàm nhé, anh phải chạy đến trường số 7 một chuyến đây!”

“Sao vậy bố? Con sắp biểu diễn rồi mà.” Chăm Hàm kêu lên.

“Hàm Hàm ngoan nhé con, bên kia thật sự có việc gấp, lát nữa bố sẽ trở lại, rồi dẫn con đi mua giày trượt băng.”

Chăm Toàn nhảy lên xe, đạp thật nhanh tới trường học, lúc tới nơi thì cả người đã ướt đầm mồ hôi. Gã đẩy cửa phòng học ra, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi cô giáo, trong nhà tôi có việc, tôi tới muộn.”

Cô giáo Chu nhìn gã một cái rồi nói: “Tuy con anh thành tích tốt, không cần phải quan tâm nhiều, nhưng cũng không thể hoàn toàn mặc kệ như thế này được. Giáo viên chúng tôi chỉ có trách nhiệm phụ trợ thôi. Phụ huynh các anh chị mới là mấu chốt!”

Chăm Toàn cúi đầu coi như thừa nhận, đi đến chỗ ngồi của Chăm Khê, vừa đi đến gần liền phát hiện ra bên cạnh gã chính là giám đốc Lư, ngồi phía sau chính là giám đốc Nhiều, phát hiện này khiến cho gã lập tức lúng túng vô cùng, cả người cứng đờ tại chỗ.

“Phiếu điểm tôi đều đã phát cho các anh chị, thứ tự xếp hạng các em học sinh trong kỳ thi lần này có sự chênh lệch rất lớn so với kết quả thi lúc nhập học, tăng có mà giảm cũng có, nhưng đứng thứ nhất và thứ hai vẫn là ở lớp chúng ta. Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ các em học giỏi nhưng không vì vậy mà lười biếng, kiêu ngạo. Những cố gắng nỗ lực hằng ngày của các em đều được phản ánh rõ ràng trong kết quả thi lần này.”

Sau đó, chính là bài khen ngợi dài đến mười mấy phút đồng hồ, đây là đãi ngộ mà năm năm Chăm Toàn đi họp phụ huynh cho Chăm Hàm đều chưa từng được hưởng. Cô giáo Chu khen ngợi đến mức khiến người ta phải xúc động, khiến cho cái lưng vốn vẫn đang khom xuống của Chăm Toàn chậm rãi ưỡn thẳng lên.

Buổi họp phụ huynh kết thúc, bố Lư Ý nói với Chăm Toàn: “Hàm mộ anh quá, Lư Ý nhà tôi thi đứng tận thứ 53 của lớp, xem chừng là đếm ngược rồi.”

Chăm Toàn nhin cười, miệng vẫn khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, là do Chăm Khê may mắn thôi.” Sau đó gã quay đầu định nhìn hót giám đốc Nhiều mấy câu.

“Vẫn là cậu ấm nhà giám đốc Nhiều có bản lĩnh.”

“Thằng bé Lư Quần xưa nay mắt cao hơn đình đầu, tính tình ngang bướng, trước kia ai nó cũng không phục. Lần này tôi nhắc đến Chăm Khê với nó, nó lại bảo là con gái cậu đúng là vừa thông minh lại vừa cố gắng, đúng nhất cũng là chuyện xứng đáng. Tôi còn bảo nó có cái gì không hiểu thì nhờ Chăm Khê hướng dẫn cho, hy vọng Chăm Khê không ngại phiên thì tốt.”

“Giám đốc Nhiều đừng nói vậy, đây là chuyện con bé nên làm mà. Mà cũng sắp đến bữa trưa rồi, hay là chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm?” Chăm Toàn vội vàng mời mọc.

“Bố Chăm Khê à, sinh hoạt phí tháng sau của Chăm Khê anh cũng nên đưa cho tôi rồi.” Mặt cô giáo Chu rất nghiêm túc, không có chút ngượng ngùng khi đòi tiền người khác.

Thật sự là Chăm Toàn một xu cũng không muốn đưa, rõ ràng Chăm Khê nó có học bổng rồi mà vẫn còn muốn đến hút máu gã.

“À phải rồi, tiền Đan Đan biểu bà ngoại tôi đã nhờ người đưa tận tay rồi, cậu cứ yên tâm đi.” Bố Lư Ý thuận tiện nói thêm.

“Tiền gì vậy?” Giám đốc Nhiều cũng thuận miệng hỏi một câu, lúc này mới kéo sang chuyện Chăm Khê đạt được học bổng.

“Cô con gái này của cậu cũng thật hiếu thảo, thằng nhóc nhà tôi cầm học bổng không tới hai ngày đã tiêu hết rồi.”

Chăm Toàn cười khỏ, rút ví tiền móc ra bốn tờ một trăm tệ đưa cho cô Chu. Giám đốc Nhiều nhìn thấy, bèn hỏi một câu: “Chăm Khê trọ ở trường phải không, đây là sinh hoạt phí một tuần sao?”

“Một tháng.” Cô giáo Chu đồng ý đáp.

“Vậy thì tính ra một ngày chỉ có hai mươi tệ thôi à, một ngày ba bữa đều ở trường học, thế này liệu có ít quá không? Bình thường nếu cần mua mấy thứ đồ dùng học tập thì sao.”

“Tôi cũng thấy ít, nhưng mà Chăm Khê cứ nói bốn trăm tệ là đủ rồi.”

“Chăm Khê rất hiểu chuyện, bình thường lúc ăn cơm các thứ đều rất tiết kiệm, đồ dùng học tập cũng không nỡ bỏ tiền ra mua. Giáo trình tài liệu học tập bây giờ đang dùng đều là được các anh chị lớp 9 học cùng lớp tự học buổi tối cho.” Cô giáo Chu nhìn thoáng qua sắc mặt Chăm Toàn rồi bổ sung, “Từ điển bây giờ đang dùng cũng là do Huy Dương cho em ấy.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt cả ba người lớn ở đây đều trở nên khác thường. Chăm Toàn phát hoảng lại móc thêm trong ví ra hai tờ một trăm tệ nữa đưa cho cô giáo Chu: “Trong lúc Chăm Khê nhà tôi trọ ở trường, xin làm phiền cô giáo vậy.”

“Đi ăn cơm đi.” Bồ Lư Ý nói, “Thật sự là con cái học giỏi rồi, cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa.”

Bởi vì lo cô giáo Chu có chuyện gì cần thông báo cho các phụ huynh, Chăm Khê từ sáng sớm đã tới trường học. Đợi buổi họp phụ huynh bắt đầu, cô liền lên sân thượng cầm chốt đọc sách.

Sau đó lại gặp phải Huy Dương ở chỗ này.

Lần này chỉ có một mình anh ta đang làm ở ngay cạnh bể nước, dùng cặp sách làm gối đầu, bên cạnh bày la liệt một chồng truyện tranh, còn có một thùng đồ ăn vặt to đùng.

Nghे thấy có tiếng động, Huy Dương ngẩng đầu lên nhìn cô rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc truyện.

“Sao anh lại ở đây?” Cái sân thượng này có phải bị dính lời nguyên không vậy, lần nào cô tới đây cũng gặp phải tên này.

“Ồ trường số 7 này, toàn bộ ba khối cấp hai, ba khối cấp ba, mấy chục lớp, mấy ngàn người, sợ là cũng chỉ có mình nhóc không biết sân thượng này là địa bàn của anh.”

Còn có chuyện như vậy à?

Huy Dương chỉ vào bên cạnh đầu mình, nói: “Nhóc đứng ra đây!”

Chăm Khê không hiểu ra làm sao liền đi tới, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nắng quá, chói mắt, nhóc che giúp anh.”

Chăm Khê muốn cười mà cũng cười không nổi, “Hôm nay không phải họp phụ huynh sao? Anh tới trường làm gì?”

“Bà chị à, thứ Bảy lớp 9 vẫn phải đi học, họp phụ huynh xong là lại phải lên lớp học tiếp.” “Người nhà anh đến họp phụ huynh rồi à?” Chăm Khê hơi tò mò về bối cảnh của người này, lại sợ hỏi như vậy quá đường đột nên vội vàng bổ sung một câu, “Nhà em không có ai đi họp cho.”

“Anh còn thắm hơn nhóc ấy, nhà anh trước giờ chẳng bao giờ đi họp phụ huynh cả, toàn là giáo viên với hiệu trưởng trực tiếp tới thăm hỏi tận nhà thôi.” Huy Dương vẫn còn đang nhai nhồm nhoàm cái gì đó, lúc nói chuyện âm thanh mơ hồ không rõ, “Không có ai đi họp không phải càng tốt sao, kết quả học tập thế nào cũng sẽ chẳng có ai biết cả. Ô, mà dù sao thì nhóc cũng không giống anh, phụ huynh của nhóc chắc là toàn nhận được khen ngợi nhĩ.”

“Chăm Tiểu Khê!” Huy Dương dùng sách chọc chọc lòng bàn tay cô, “Lần này thì chắc lại đứng nhất rồi chứ gì.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đuổi Việc

“Vâng, không ngoài dự đoán, lại đứng thứ nhất.”

“Con nhóc này, không khiêm tốn tí nào cả. Đáng ra nhóc phải nói, đây là do nhóc gặp may.”

“Có gặp may thì thi cũng chẳng đứng thứ nhất được.” Chăm Khê thẳng thắn nói.

Người nọ nghiêng đầu suy nghĩ một lúc mới nói: “Cũng phải. Lý Minh Đình lần trước khoanh bừa bài kiểm tra Hóa, chó ngáp phải ruồi thế nào mà thành ra đúng tất, nhưng tổng kết vẫn chỉ đứng bét.”

“Đứng bét không phải là anh sao?”

Chuông điện thoại Huy Dương vang lên, cậu ta đọc tin nhắn xong liền bỏ cuốn truyện tranh xuống đứng dậy, “Lớp 9 có bảng xếp hạng thành tích từng môn học, nhóc rảnh thì đi tản bộ một vòng cho mở mang đầu óc.” Nói xong thì đuổi người, ngáp một cái, “Lại phải vào lớp rồi, đúng là đáng ghét.”

“Em tưởng chuyện đi học này, nếu như anh không muốn đi cũng được mà.”

Huy Dương mỉm cười, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mặt anh.

“Nhóc đúng là không hiểu anh rồi. Học sinh giỏi như anh, trừ giờ tự học buổi tối cực kỳ nhàn chán kia ra, trước giờ anh đây chưa từng trốn học đâu đấy. Cho dù sốt 60 độ, anh cũng sẽ ngoan ngoãn đến lớp ngồi học ngay bàn đầu luôn.”

“Thảo nào, sốt quá hóa ngu luôn rồi!”

Đối phương xách cặp sách, chậm rì rì đi về phía cửa, miệng vẫn còn thao thao bất tuyệt: “Nhóc chó có sờ vào đồ ăn vặt của anh, anh nhớ kỹ bên trong còn lại bao nhiêu thứ đấy.”

Chăm Khê cũng nói: “Sân thượng này không treo biển, em cũng đâu biết đây là địa bàn của ai.”

Chờ Huy Dương đi rồi, Chăm Khê mới không nhịn nổi tò mò đi lục lọi thùng đồ ăn vặt bảo bối của anh ta, một thùng đồ to bự mà chỉ còn thừa lại hai phần ba, tất cả đều là kẹo, kẹo mềm, kẹo cứng, kẹo có nhân, kẹo mút, đủ các loại kẹo.

“Ăn thế này không sợ răng sâu đây mồm à.”

Nghĩ đến đây, Chăm Khê bỗng thấy rùng mình.

Kỳ thi giữa kỳ kết thúc, không bao lâu nữa sẽ là kỳ nghỉ đông. Thứ Hai, khi Chăm Khê đến lớp, ngăn kéo của cô đã được nhét đầy rất nhiều thứ. Cô lấy từng thứ ra xem, nào là sữa đậu nành, cháo Bát Bảo, sữa bò, bánh bao, bánh mì, bánh cao lương, còn có cả bánh ngọt tinh tế, bánh rán mê người.

“Cậu mang cả cửa hàng đồ ăn sáng đến đây à.” Chăm Khê nghiêng đầu hỏi nhỏ người đằng sau.

“Ai biết được cậu thích ăn cái gì.”

“Cậu mua cái gì thì tôi ăn cái đó chứ sao. Nhiều như vậy, muốn tôi ăn no chết luôn hả?”

“Ăn được bao nhiêu thì ăn, ăn không hết thì vứt đi.”

“Được, cậu giàu! Tôi ăn no rửng mỡ nên mới nghĩ cho cậu!”

Thật ra khi vụ cá cược này vừa mới bắt đầu thì cô đã hơi hối hận. Lúc ấy đầu óc nóng lên không suy nghĩ được rõ ràng, nếu như Nhiều hot boy của lớp mỗi ngày đều mang bữa sáng cho cô thế này thì chắc chưa được vài ngày cô sẽ trở thành kẻ thù chung của tất cả nữ sinh mất.

Cũng may, Nhiều hot boy biết cách tránh hiểu lầm hơn cô, mỗi ngày đều là người đến lớp sớm nhất, đem bữa sáng ném vào trong ngăn bàn của cô, như thế cũng sẽ không thu hút sự chú ý của người khác.

Dần dà, lòng đề phòng của Chăm Khê cũng từ từ hạ xuống, cuộc sống học hành không có ai quấy rầy thế này thật sự là quá tuyệt.

“May mà cậu trọ ở trong trường, thời tiết giống như đột nhiên trở lạnh vậy, buổi sáng ra ngoài còn có thể làm cho người ta chết cóng luôn ấy chứ.”

Thời gian hình như trôi qua đặc biệt nhanh, nghe thấy Hà Viện nhắc nhở một câu như vậy, Chăm Khê mới nhận ra mùa đông đã đến, một năm này cũng sắp đến lúc kết thúc rồi.

Thường có câu, cuối năm càng khó khăn, đối với Chăm Khê mà nói lại càng gian nan hơn.

Lúc Lư Ý nói với cô tin Chăm Toàn sắp bị đuổi việc thì phản ứng đầu tiên của cô chính là đối phương đang nói đùa. Đang yên đang lành sao Chăm Toàn

lại bị đuổi việc!

Kiếp trước cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy!

Chăm Khê không tin!

Nhưng bộ dạng cần mồi, muốn khóc cũng không dám khóc của Lư Ý lại khiến cho Chăm Khê hơi lo.

“Bởi vì lúc làm việc chênh mảng khiến cho dây điện chập mạch, cháy hỏng mất một đầu máy. Phía nhà máy nói đền tiền thì sẽ coi như không có chuyện gì, nhưng chắc chắn là bị đuổi rồi. Tớ xin bố tớ giúp đỡ, nhưng bố nói chuyện này liên can quá lớn, bố cũng không có cách nào.” Lư Ý giữ chặt tay Chăm Khê, “Nếu không thì chúng ta đi xin lớp trưởng đi, bố cậu ấy quyền cao chức trọng, nói không chừng có thể giúp chú.”

“Đi nhờ cậy Nhiều Lực Quân làm cái gì?” Chuyện cho tới bây giờ Chăm Khê vẫn rất tỉnh táo, “Vốn là lỗi của ông ta, không phải bồi thường tiền đã tốt lắm rồi.”

“Nhưng mà, bố cậu bị thôi việc thì cậu phải làm sao bây giờ? Cả ba anh em nhà cậu đều còn đang đi học, mẹ kế của cậu lại không đi làm.” Lư Ý gấp đến độ muốn bật khóc.

“Không sao cả.” Chăm Khê mở sách giáo khoa ra tiếp tục làm bài, “Vốn tớ cũng đâu cần phải dựa vào ông ta, cậu nhìn tớ đi, trông tớ có giống một đứa trẻ có bố mẹ chăm lo không? Thành thạo tớ còn nghĩ, dựa vào cái gì mà chỉ có một mình tớ phải sống khổ cực như thế này. Giờ thì tốt rồi, giờ tớ với Chăm Hàm, Lâm Chinh giống nhau rồi, tạm thời trong lòng tớ cũng lấy lại được thăng bằng.”

Nghe thấy giọng điệu bình thản của Chăm Khê, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lư Ý nhấn hết cả lại, trăm mối tơ vò trong đầu đều cát không thành lời.

“Thôi kệ đi.” Lư Ý thỏa hiệp kéo lấy tay Chăm Khê, “Dù sao cậu vẫn còn có tớ cơ mà, chỉ cần tớ có một miếng ăn, tuyệt đối sẽ không để cậu bị đói.”

Chăm Khê nở nụ cười xoa đầu tư Ý, trách yêu: “Lại xem mấy loại phim truyền hình máu chó ở đâu rồi, yên tâm đi, tớ sẽ không bị chết đói đâu.”

“Tớ hồi kỳ bố rồi, chuyện của chú Chăm không thay đổi được kết quả nữa. Nhưng mà bố tớ nói, đợi việc này chìm xuống, ông ấy sẽ giới thiệu một chỗ làm việc mới cho bố cậu, cậu cũng đừng quá lo lắng.”

Chăm Khê vô cùng buồn bực, Nhiều Lực Quân ra về bí ẩn gọi cô tới vườn hoa, hóa ra là muốn nói với cô chuyện này.

“Biết rồi, cảm ơn.”

“Nếu như cậu có khó khăn gì.” Nhiều Lực Quân gọi Chăm Khê lại, “Tớ sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.”

Chăm Khê cũng không buồn quay đầu lại, trong lòng thầm nghĩ rằng, chỉ cần cậu bớt đến làm phiền tôi là được rồi.

Vội vàng tới làm phiền cổ trừ Nhiều Lực Quân ăn no rửng mỡ thích xen vào việc của người khác ra thì sẽ còn có cả Chăm Toàn và Lâm Tuệ nữa, những kẻ thế nào cũng không chịu buông tha cho cô.

Y như rằng Chăm Khê sau khi tan học lại bị Chăm Toàn gọi đi. Giống hệt như lần trước, trong tay ông ta và Lâm Tuệ đều xách rất nhiều thứ. Chỉ có điều, vẻ mặt rầu rĩ của Chăm Toàn nghiêm trọng hơn so với lần trước rất nhiều.

“Tí nữa vào cổng cái là mày phải khóc nghe chưa? Mày với cậu Nhiều là bạn cùng lớp, tao thấy giám đốc Nhiều cũng rất quý mày. Mày phải khóc lóc nói bố mày bị đuổi việc rồi mày cũng không sống nổi nữa, biết chưa?”

“Chăm Hàm đâu?” Chăm Khê hỏi, “Quan hệ giữa em ấy với cậu ấm nhà họ Nhiều cũng rất tốt, bình thường hay mượn sách cơ mà.”

Hôm nay có một vở kịch lớn thế này sao lại không thấy bóng dáng nó đâu.

Chăm Toàn nặng nề thở dài: “Hàm Hàm còn nhỏ quá. Từ lúc xảy ra chuyện con bé cứ gào khóc cả ngày trời, sợ sau khi bố bị thôi việc thì cả nhà sẽ không sống nổi nữa. Hơn nữa, chuyện như vậy mà để con bé thờ ơ đầu óc cũng không tốt.”

Nó là lo sau này không thể tiếp tục gắn bó với lớp năng khiếu, quần áo váy vùng xinh đẹp thì có. Chăm Khê cười lạnh trong lòng. Hôm nay Chăm Hàm không chịu đến, chắc là do cảm thấy chuyện này rất mất mặt đấy mà. Dù sao trước đây nó vẫn luôn dùng bộ dạng cô bé lọ lem kiêu ngạo xuất hiện trước mặt cậu Nhiều mà.

Chăm Toàn ra về đau lòng nói: “Dù sao em mày cũng còn bé quá, từ nhỏ đã không phải chịu khổ, vẫn luôn sống hồn nhiên, trong sáng. Chuyện lần này quả thật là một cú sốc rất lớn đối với con bé. Mày làm chị, đáng ra phải quan tâm con bé nhiều hơn một chút.”

“Cũng phải.” Chăm Khê cũng nói với giọng rất nặng nề, “Sang năm anh trai phải thi cấp ba, em gái cũng tốt nghiệp tiểu học nữa, đến lúc đó phải làm sao đây?”

“Mày có ý gì?” Lâm Tuệ đột nhiên mở miệng, giọng điệu gay gắt cứ như là Chăm Khê muốn làm gì hai đứa con của mẹ ta vậy.

“Tiền cho anh học cấp ba và em học cấp hai đáng lẽ mẹ phải chuẩn bị trước. Nhưng mà bây giờ bố lại xảy ra chuyện như vậy, con cũng hơi lo lắng. Đến lúc đó mẹ sẽ không để cho em ấy đi làm công đấy chứ, con bé còn nhỏ như vậy.”

“Sao tao có thể bắt em gái mày đi làm công được!” Lâm Tuệ gắt gao đến gần Châm Khê, ngọn lửa tức giận trong mắt sắp đốt cháy chính mặt ta rồi.

“Cho nên vì em gái với anh mày, mày phải cố hết sức. Tí nữa mày phải làm theo ánh mắt ra hiệu của tao, tao bảo mày khóc thì mày phải lập tức khóc.” Châm Toàn làm như hoàn toàn không chú ý tới thái độ thù địch giữa Lâm Tuệ với Châm Khê. Hiện tại trong đầu ông ta đều tràn đầy ý nghĩ, phải làm thế nào để giữ được công việc này.

Tới nhà Nhiều Lực Quân, mở cửa cho họ vẫn là đi giúp việc kia. Mẹ Nhiều Lực Quân đang đứng ở cầu thang, từ trên cao nhìn xuống bọn họ mà nói: “Chị này, bảo bọn họ thay giày thay dép rồi mới được vào, không lại giẫm bẩn cả nhà ra.”

Châm Toàn cúi đầu nhìn giày của mình, đôi giày da được lau đến mức sáng bóng, trong mắt lập tức lóe lên một tia khuất nhục.

Bố Nhiều Lực Quân vẫn còn đứng ở cửa trước, bèn nói với Châm Khê: “Hình như bài tập về nhà của Lực Quân đang mắc một vài chỗ, Châm Khê, cháu đi xem giúp nó đi.”

Nói xong liền đưa Châm Khê với Nhiều Lực Quân tới phòng sách.

Châm Toàn lo lắng nói: “Giám đốc Nhiều, Châm Khê nhà chúng tôi có việc muốn nói với ngài.”

Giám đốc Nhiều phát tay với Châm Khê: “Đi đi.” Sau đó mới quay đầu nhìn Châm Toàn, “Chuyện của người lớn đừng lôi bọn trẻ con vào, hiện tại chuyện quan trọng nhất của chúng nó vẫn là học hành.”

Châm Khê đi chậm chậm, thu hết những lời này vào tai, trong lòng bỗng thấy chấn động, nhưng khi quay đầu lại thì chỉ nhìn thấy bóng lưng vững vàng của bố Nhiều Lực Quân.

“Nếu có thể giúp được thì bố tớ nhất định sẽ giúp, cậu đừng lo lắng quá.” Vừa mới vào cửa, Nhiều Lực Quân đã nói một câu như vậy.

Châm Khê gạt đầu ngồi xuống ghế sofa, bầu không khí nhất thời có chút ngưng ngập.

“Hình như bố tớ rất thích cậu.” Nhiều Lực Quân đột nhiên mở miệng nói.

“Thế sao?” Cô vẫn cho rằng bố của Nhiều Lực Quân đối đãi với cô vô cùng hòa nhã, là do sự khác biệt giai cấp giữa họ hoặc cũng có thể là lòng đồng cảm của người trên với kẻ dưới.

Những câu nói cuối cùng kia của đối phương, quả thật khiến cho cô cảm thấy mình đang được tôn trọng.

“Bố tớ nói cậu rất giống với bố hồi còn trẻ.”

Giống sao?

Ấn tượng của cô đối với bố của Nhiều Lực Quân là tới từ tấm ảnh gia đình mờ nhòe ở kiếp trước.

“Sao lại nói...”

Lòng hiếu kỳ của Châm Khê bị mẹ Nhiều đột nhiên đẩy cửa vào cắt đứt.

Bà ta khoanh tay đứng ở cửa, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Châm Khê với Nhiều Lực Quân, “Không phải bảo là cần thảo luận học tập sao? Sao vẫn còn buồn đưa lên thế hả?”

Bà ta đi tới kéo Nhiều Lực Quân ngồi vào bàn học rồi nói: “Ngồi gần như vậy làm gì? Mấy đứa tuổi cũng không còn nhỏ nữa, nam nữ thụ thụ bất thân, vẫn phải giữ khoảng cách một chút.”

Nói xong còn không ngừng đánh giá Châm Khê, ý tứ hàm xúc trong đó rất rõ ràng.

Bà Nhiều vẫn luôn khinh thường cô, chuyện này Châm Khê ở kiếp trước đã quen rồi. Cô tỏ vẻ lộn xộn không sợ nước sôi, nhưng không biết có phải là cô nhìn nhầm hay không, hình như hai dải tai của Nhiều Lực Quân đang đỏ đến kỳ cực. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Giám Đốc Nhiều Khó Nhìn Thấu

Dưới sự giám sát của bà Nhiều, hai người bạn họ bắt đầu nghiêm túc bàn luận về việc học tập. Vì phải làm bài tập cho Huy Dương mà Chăm Khê đã tiếp xúc với kiến thức của lớp 8 và 9 được một thời gian rồi.

Nhưng điều này lại dẫn đến chuyện, với một đề toán khá phức tạp, Chăm Khê có thể giải quyết chỉ bằng cách vẽ một đồ thị hàm số. Nhưng Nhiều Lực Quần chưa được học mấy thứ này, nên khi hai người trao đổi vẫn xảy ra tình trạng ông nói gà, bà nói vịt.

Bà Nhiều ở bên cạnh nghe mà choáng váng cả đầu óc, nhưng bà ta vẫn lên dây cót tinh thần để nhìn chăm chăm vào hai đứa trẻ.

Nhân lúc nghỉ giải lao, bà Nhiều ngồi nghịch bộ móng tay được tổ sơn tia tốt đẹp để của mình, đồng thời nói với Chăm Khê: “Lực Quần nhà cô từ nhỏ đã rất được con gái thích. Trong lớp có cô bé nào gây phiền phức cho nó không? Bây giờ có nhiều người ấy, là cóc mà muốn đòi ăn thịt thiên nga, chỉ trực chờ cơ hội là chui vào khe hở để trèo lên trên. Loại người này có xách giày cho cô, cô cũng chỉ tay chúng bản.” Sau đó bà ta nhìn Chăm Khê với vẻ mặt đầy hứng thú hỏi, “Sau này Chăm Khê muốn lấy một người như thế nào?”

Chăm Khê chịu đủ lời bóng gió, ép hỏi của bà ta nên nói thẳng luôn: “Chắc cũng không thể kém thông minh hơn cháu được, nếu không lúc nói chuyện với nhau một lần, mà sau này sinh con cũng dễ kéo thấp trình độ của cháu xuống.” Chăm Khê mỉm cười nhìn bà ta, “Cái gì cũng cần phải môn đăng hộ đối, đương nhiên là cả trí thông minh cũng thế, phải không ạ?”

Bà Nhiều gật đầu cái rụp: “Đúng, môn đăng hộ đối là quan trọng nhất. Cô tuyệt đối không cho phép những thứ lằng nhằng liti nhiti kia tiến vào cửa nhà mình đâu.”

“Mẹ! Mẹ đang nói bậy bạ gì đấy?” Nhiều Lực Quần kêu lên với vẻ mặt rất bất ngờ.

Nhân lúc bà Nhiều bị cô giúp việc gọi ra ngoài, Nhiều Lực Quần lập tức nói với cô: “Cậu đừng để những lời mẹ tôi nói ở trong lòng, ý của bà ấy không phải như vậy đâu.”

“Tớ cảm thấy mẹ cậu nói rất đúng mà.” Chăm Khê lật sách, “Chuyện môn đăng hộ đối rất cần được chú trọng, đương nhiên môn đăng hộ đối ở đây không chỉ có gia thế mà còn bao gồm rất nhiều thứ văn văn và mây mây...”

“Văn văn và mây mây?”

“Trí thông minh này, trình độ học thức này và cả diện mạo nữa, những thứ này đều phải môn đăng hộ đối đúng không?”

“Nhưng cậu không cảm thấy tình yêu có thể vượt qua được tất cả những trói buộc đó sao?”

Chăm Khê ngẩng đầu lên nhìn Nhiều Lực Quần với ánh mắt dò xét nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi khiến cho Nhiều Lực Quần phải quay mặt đi.

Tình yêu có thể phát triển được đến đâu không chỉ phụ thuộc vào gia thế, trình độ, đầu óc mà còn có tam cương ngũ thường và luân thường đạo lý nữa, nếu không thì con người này đã chẳng tăng tị với chính em vợ của mình rồi.

“Tiểu Chăm, bố mẹ cháu chuẩn bị ra về rồi.” Di giúp việc đến gõ cửa phòng gọi cô.

Chăm Khê lên quan sát Chăm Toàn và Lâm Tuệ, sắc mặt họ tuy không còn trời đất sụp đổ như lúc trước, nhưng vẫn giăng đầy mây đen.

Có lẽ giám đốc Nhiều đã cho bọn họ một câu trả lời chắc chắn, giống như lời mà Nhiều Lực Quần đã nói cho cô biết hôm trước. Chuyện bị sa thải là không thể tránh khỏi, nhưng ông ấy có thể thử giới thiệu cho Chăm Toàn một công việc khác.

Giám đốc Nhiều tiễn họ ra cửa, ông ấy vỗ nhẹ lên vai Chăm Khê nói: “Sau này bố mẹ cháu có việc đến tìm chú thì cháu cứ để họ tự đến. Chuyện của người lớn, một đứa nhỏ như cháu đi theo chỉ thêm phiền phức chứ làm được gì? Nhưng nếu cháu muốn đến chơi với Lực Quần hoặc để trao đổi về bài tập thì lúc nào nhà chú cũng hoàn nghênh cháu.”

Ông ấy nói câu này với giọng khá lớn, những người xung quanh đều nghe thấy cả. Chăm Khê thấy sắc mặt bà Nhiều nhăn nhó, kiểu tức giận mà không có chỗ trút ra được. Về phần Chăm Toàn, chẳng mấy khi ông ta lại phải cúi đầu xấu hổ đỏ mặt như thế này, chắc ông ta cũng nghe ra được ẩn ý trong lời nói của giám đốc Nhiều.

“Chú cũng là người ở quê lên, điều kiện học hành khi đó không thể bằng được với các cháu thời nay, thế mà chú vẫn còn được như bây giờ. Cho nên Chăm Khê ạ, cháu phải cố gắng nhé, cháu còn có triển vọng hơn cả chú lúc ấy đấy.”

Chăm Khê nhìn giám đốc Nhiều không chớp mắt, giây phút này trong lòng cô đang có sóng ngầm gào thét mãnh liệt.

Cô không thể đoán nổi hàm ý trong câu nói này của giám đốc Nhiều, là cảnh cáo sao?

Cảnh cáo cổ cách xa Nhiều Lực Quần ra một chút, đừng mang tiền đồ của mình ra đánh cược?

Hay chỉ đơn thuần là yêu quý người có tài, thông qua Nhiều Lực Quần để nói cô rất giống ông ấy lúc còn trẻ đây...

Chăm Khê không rõ lắm, mà việc làm cô càng khó hiểu hơn là, nếu ông ấy đã không dễ dàng đi đến được ngày hôm nay, đã quý trọng cuộc sống bây giờ như vậy thì tại sao còn phải tham ô phạm pháp làm gì? Cái lợi nhất thời đó chẳng lẽ đáng giá để ông ấy lấy phần đời còn lại ra để đặt cược sao?

Chăm Khê không tài nào hiểu được.

Chăm Toàn và Lâm Tuệ rất không cam tâm khi không đạt được mục đích, cho dù giám đốc Nhiều đã hứa hẹn sẽ giới thiệu công việc mới cho Chăm Toàn, nhưng Lâm Tuệ vẫn rất bức mình, bà ta nói: “Bây giờ đâu có chỗ nào mà công việc nhẹ nhàng như vậy chứ. Nhà máy có được đãi ngộ và phúc lợi tốt, ở gần nhà chúng ta chỉ có mỗi nhà

máy này thôi, nếu ông ta giới thiệu cho anh một công việc phải xa nhà thì làm sao bây giờ? Nếu anh không ở nhà thì một mình em làm sao nuôi được ba đứa con?”

Chăm Toàn cũng nói: “Anh có quan hệ khá tốt với các đồng nghiệp, tổ trưởng cũng rất khách sáo với anh. Bình thường mà muốn xin nghỉ phép chỉ cần nói một tiếng là được, nếu đến chỗ làm mới, chắc chắn sẽ không dễ dàng xin nghỉ phép như vậy đâu.”

Từ lời nói của hai người này, Chăm Khê nghe ra được Lâm Tuệ đang lo lắng nếu Chăm Toàn mà đi làm xa nhà thì mẹ ta sẽ không quản được, đến lúc đó có người phụ nữ khác quyến rũ mất ông ta thì sao. Dù sao thì trước kia chính mẹ ta cũng đã cầu được Chăm Toàn bằng những thủ đoạn này còn gì.

Còn việc Chăm Toàn lo lắng thì có nhiều nguyên nhân. Hiện giờ ông ta đang có mức đãi ngộ khá là cao so với các đồng nghiệp khác, cũng nhờ vậy mà mang lại cho ông ta rất nhiều lợi ích. Nhưng nếu rời khỏi nơi này thì tất cả vốn liếng mà ông ta có thể đem ra khoe khoang được đều sẽ chẳng còn gì.

Lâm Tuệ nói: “Quyền của giám đốc Nhiều vẫn chưa đủ lớn, nếu không chúng ta thử đi tìm người ở trên xem sao?”

“Hay là thử đến gặp nhà họ Huy? Hình như Lâm Chính có quan hệ không tệ với cậu ấm nhà đó.”

Chăm Khê lão đảo sứt ngă. Lâm Tuệ đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Bà ta cho rằng mình là ai, con trai bà ta là ai mà có thể khiến nhà họ Huy quan tâm đến vấn đề công việc của Chăm Toàn?

“Hình như con với cái cậu Huy Dương kia có quen biết nhau đúng không?” Chăm Toàn đột nhiên dùng đôi mắt sáng quắc nhìn về phía cô.

“Không ạ, con làm sao lại quen biết với người ta được.” Chăm Khê vội vàng phủ nhận.

“Bố nghe giáo viên của con nói, quyền từ điển con đang dùng bây giờ là do cậu ta tặng cho.”

“Làm gì có, từ điển đó bị anh ta vứt vào thùng rác rồi con mới nhặt lại. Người ta là ai chứ, làm sao con quen biết với người ta được.” Chăm Khê vội vàng ngắt lời, “Chẳng phải anh và người ta có quan hệ không tệ sao ạ? Bố để anh đi thử xem sao.”

Điều kiện tiên quyết là hẳn có thể nói chuyện được với Huy Dương không đã.

Trong lòng Chăm Toàn và Lâm Tuệ đều thực sự cảm thấy kế hoạch này có thể thành công. Trên đường trở về, cả hai thảo luận xem làm thế nào để chuyện này có thể thành công. Nói đến đoạn sau thì cứ làm như Chăm Toàn sẽ có một tương lai vô cùng rộng mở, rồi nhà bọn họ với nhà họ Huy có mối quan hệ bạn bè thân thiết đến mức không thể thân thiết hơn được nữa.

Đối với mấy suy nghĩ hoang tưởng của hai người này, Chăm Khê vẫn chỉ có một câu nói...

Nằm mơ giữa ban ngày!

Vừa về tới nhà Chăm Hàm đã lao ra, nó dùng đôi mắt tràn ngập chờ mong mà nhìn Chăm Toàn: “Bố, chuyện thế nào rồi ạ? Bố sẽ không bị sa thải đúng không?”

Chăm Toàn không dám nhìn vào mắt của nó, ông ta chỉ nói: “Giám đốc nhà máy bên này không giúp được bố, nhưng chúng ta đã có biện pháp tốt hơn rồi.”

Chăm Hàm khóc ré lên: “Nói vậy thì bố vẫn bị sa thải đúng không? Con không muốn bố bị sa thải đâu, thế này thì làm sao mà con ngẩng đầu lên được với các bạn? Chúng nó sẽ chế giễu con cho mà xem.”

Chăm Khê về phòng đóng cửa lại. Cô không thừa hơi mà ngồi nghe Chăm Hàm khóc lóc om sòm, càng không muốn nghe Chăm Toàn vỗ về an ủi nó.

Trước khi đi ngủ, Chăm Hàm mò sang giường của cô. “Chị, mẹ gọi điện cho anh bảo anh ấy về nhà một chuyến. Mẹ nói là định để anh tới nhờ anh Huy Dương giúp đỡ. Em nghe nói nhà của anh Huy Dương rất đẹp, đến lúc đó em sẽ bảo anh đưa em đi cùng.”

Anh ruột của mày bị chính Huy Dương đã đến cái vùng khi ho cò gáy đó đấy. Anh ta có thể để cho Lâm Chính bước vào cửa nhà mình sao, đúng là nực cười! Chăm Khê nhìn ánh mắt kích động, tràn ngập dã tâm và mong chờ của Chăm Hàm mà trong lòng cảm thấy sung sướng không tả nổi.

Giữa trưa hôm sau, Chăm Khê gặp Huy Dương ở trên sân thượng. Sau khi ngập ngừng một lúc, cô vẫn quyết định đánh tiếng trước với anh ta.

“Bố em bị sa thải rồi!” Chăm Khê đứng trước Huy Dương, nhưng vì quay lưng lại nên không nhìn thấy vẻ mặt của đối phương.

“Anh chắc là đang cảm thấy rất đáng tiếc nhỉ.”

“Nhưng mà em rất vui.” Chăm Khê nói rất thản nhiên.

“Nhưng nếu nhà em không có nguồn thu nhập thì làm sao em đi học được nữa.” Huy Dương có hơi lo lắng.

“Đúng hôm bố em nhận được tin bị cho thôi việc, cô giáo đã giúp em xin trợ cấp cho học sinh nghèo vượt khó rồi. Chỉ cần em tiếp tục duy trì thành tích tốt như hiện tại thì mỗi tháng sẽ có sáu trăm tệ tiền phụ cấp, còn nhiều hơn số tiền bố em cho hai trăm tệ, anh nói xem như thế có nên vui hay không?”

Đối phương không nói gì, Chăm Khê lại tiếp tục: “Anh biết Chăm Hàm không?”

“Là cái cô em gái mà Lâm Chính vẫn luôn khoe khoang xinh đẹp hết lời ấy hả? Chắc là đã nhìn thấy từ xa khoảng

một, hai lần gì đó, làm sao?” Huy Dương dùng gậy sách đâm vào lòng bàn tay của cô, “Dịch sang một chút, mặt trời chói vào mắt anh rồi.”

Chăm Khê lùi về sau mấy bước, tiếp tục nói: “Nó biết tin bố em bị đuổi việc thì ở trong nhà khóc lóc cả ngày, như thể trời sắp sụp đến nơi rồi ấy.”

“Vì thế nên em đau lòng?” Huy Dương thử thăm dò, “Hình như em chưa từng nhắc đến cô em gái này? Con bé đó là người duy nhất ở trong nhà có quan hệ máu mủ với em trừ bố em ra đúng không, chắc cũng là một đứa đáng yêu nhỉ?”

Chăm Khê bật cười thành tiếng: “Hơn mười năm qua em chưa từng gặp nó, em gái có quan hệ máu mủ thì sao? Anh có biết học thuyết ‘Tính ác của Tuần Tử không?’”

“Không biết.”

Đối phương thản nhiên và vô tri đến mức khiến Chăm Khê ghen một hơi trong cổ họng.

“Vậy thì thôi. Em chỉ muốn nói với anh là, nếu Lâm Chính có dẫn theo Chăm Hàm đến nhà tìm anh thì hy vọng anh có thể lấy phong thái công tử bột, cường hào ác bá của mình ra.”

Huy Dương không nói gì, anh dùng vẻ mặt cổ quái lên đùi hộp kẹo vào tay Chăm Khê. “Khi nào cảm thấy đáng lòng thì ăn kẹo đi, tuổi còn nhỏ mà sống như lạc đà gây nhơ gây nhắc chết đói trăm năm trong sa mạc ấy.”

“Sau đó giống như anh, mồm đầy răng sâu à?”

Huy Dương quay sang, nhe hai hàm răng trắng xóa sáng bóng của mình ra cho cô xem. “Răng anh hơi bị đẹp đấy nhá, đi quảng cáo kem đánh răng còn được nữa là.”

“Ừm, răng giả nên không sợ bị sâu đục.”

“Em đúng là sống quá khổ nên mới nói chuyện độc mồm độc miệng như vậy.”

“Còn anh thì sống quá ngọt ngào, giống hệt mấy người mắc bệnh tiểu đường, ngày nào gặp cũng cười ngây ngô, đầu óc thì thiếu muối, không phải là mấy con sâu trong răng giả chui vào đầu rồi đẩy chứ.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: L M Chính Trở Về

Lâm Chính đã về nhà!

Chăm Toàn gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm, nhờ báo Chăm Khê khi nào tan học thì về nhà ngay.

Hơn một tháng không gặp, Lâm Chính đã không còn đáng vẻ ngây ngô, non nớt của tuổi học sinh nữa. Bây giờ hần vát chéo chân ngồi trên ghế sofa, trông chẳng khác gì kẻ từng trải đời.

Ngồi ngay trước mặt Chăm Toàn và Lâm Tuệ mà hần còn phì phèo thuốc lá, khiến cả phòng đều sặc mùi khói gay mũi.

“Bỏ bỏ ba nghìn tệ ra trước đi, muốn người ta giúp thì không thể đi tay không được, huống hồ là nhà của Huy Dương, ba nghìn tệ có khi còn chưa đủ ấy.”

“Cần nhiều như vậy cơ à?” Chăm Toàn tỏ ra khó khăn.

“Sao bố không nói luôn là bố không nỡ bỏ ra tí tiền ấy đi, còn bắt con mất công trở về gấp như vậy làm gì.”

Lâm Tuệ vội vàng kéo Chăm Toàn sắp sửa nổi giận vào trong nhà, lúc quay ra, trong tay mẹ ta cầm một cái phong bì.

“Con đề ý việc này nhiều một chút, sang năm con phải học cấp ba, em gái con cũng lên cấp hai, tương lai của các con đều chỉ trông chờ vào công việc này của bố con thôi đấy.”

Lâm Chính sốt ruột nhét tiền vào túi áo mình rồi nói: “Con có quan hệ rất tốt với Huy Dương, chỉ cần con mở miệng thì cậu ấy không thể không giúp nhà mình được, mẹ cứ yên tâm đi.”

Nói khoác mà không biết ngượng mồm!

“Anh à, khi nào thì anh đi?” Chăm Hàm từ trong phòng đi ra, nó mặc một cái áo choàng lông xù màu đỏ, khuôn mặt trắng nõn nà được bao bọc trong lớp cổ áo, trông vô cùng xinh đẹp, đáng yêu.

Lâm Chính đứng dậy: “Đi ngay bây giờ chứ còn gì nữa.”

Chăm Hàm cười rõ là đáng yêu, kéo lấy tay Lâm Chính, sau đó quay đầu nhìn về phía Chăm Khê hỏi: “Chị có đi cùng không?”

“Chị không đi đâu, chị cũng không quen với người ta.”

“Đi đi! Cùng đi luôn đi!” Chăm Toàn ở sau lưng đẩy cô, “Con với Huy Dương học cùng trường, lúc trước cũng từng gặp nhau, coi như có tí quen biết rồi. Thêm một người đi là thêm một phần cơ hội.”

Chăm Khê bị Chăm Toàn đẩy ra cửa, vừa đi xuống nhà, cô liền nói: “Em không đi được đâu, em sẽ mang thêm phiền phức cho mọi người đấy.”

Lâm Chính nhìn cô cười rất quái đản, “Mày nhất định phải đi! Cái thứ xấu xấu bần bần như mày mà không đi thì sao có thể tôn lên hết sự xinh đẹp của em gái tao được.”

Chăm Hàm cúi đầu, lắc tay của Lâm Chính. “Anh đừng nói vậy, chị cũng rất xinh đẹp mà.”

“Nó xinh đẹp chỗ nào?” Lâm Chính cười nắc nẻ, “Em không cảm thấy nó rất giống mẫu vật ở trong phòng thí nghiệm à? Cái bộ xương trắng hếu, phủ thêm lớp da nữa chắc là giống hệt nó bây giờ đấy.”

Chăm Hàm đi tới kéo tay cô nói: “Chị đi cùng nhé, chưa biết chừng anh Huy Dương vẫn còn nhớ ra chị đấy.”

Lâm Chính thêm vào: “Mày mà dám không đi, tao sẽ nói với bố là đang đi trên đường thì mày cướp tiền của tao.”

Chăm Khê hít sâu rồi thở ra một hơi thật dài, cuối cùng đành phải theo sau bọn họ.

Nghe nói nhà của Huy Dương cách nơi này rất xa. Lâm Chính đạp xe đèo Chăm Hàm, rồi nói với Chăm Khê: “Mày chạy theo sau, nhớ chạy nhanh lên đấy. Cậu ấy sắp xong giờ tự học buổi tối rồi, đến muộn người ta đi ngủ mất.”

Lâm Chính đạp xe rất nhanh, Chăm Khê ở phía sau ung dung chạy chậm, nếu không nhìn thấy bóng dáng Lâm Chính là cô đứng lại luôn, cuối cùng Lâm Chính vẫn phải quay trở lại tìm cô.

Suốt dọc đường cô bị chửi rủa, mắng nhiếc mãi cho tới tận khi đến nhà của Huy Dương. Lâm Chính dừng xe trước một cánh cổng sắt và nói: “Đến rồi!”

Chăm Hàm nhìn qua khe hở của cửa sắt vào bên trong, phấn khích kêu lên: “Đây chính là nhà của anh Huy Dương à? Thật là to.”

Lâm Chính cũng hưng phấn theo: “Bên trong còn to và rộng hơn cơ, có cả vườn hoa, suối phun và hồ nước. Lần trước anh đến còn thấy trong ao nhà họ nở đầy hoa sen, đẹp vô cùng.”

Chăm Hàm “Oa” lên thành tiếng, “Thế nhà của anh Huy Dương còn lớn hơn cả nhà của anh Lục Quân à? Nhà của anh Lục Quân có hai tầng đấy, còn có cả một phòng sách cực lớn nữa.”

“Hai tầng đã là gì, nhà của Huy Dương có ba tầng, trên tầng cao nhất có một cái sân thượng siêu rộng. Đúng rồi, nhà cậu ấy còn có cả một cái bể bơi ngoài trời nữa.”

Chăm Hàm vỗ tay, cười vô cùng vui vẻ. “Một lát nữa anh có thể bảo anh Huy Dương đưa em đi tham quan không?”

“Chắc chắn là được, đến lúc đó anh sẽ nói với cậu ấy.”

Hai người này càng nói càng hăng, Chăm Khê lại chẳng nghe lọt tại một chữ nào cả. Chết tiệt, cô thấy mình sắp chết rét rồi.

Lúc ở trường, cả ngày cô chỉ quanh quẩn từ ký túc xá đến phòng học, nên cô cũng không biết ngoài trời lại lạnh như vậy. Đến mùa đông cô không hề có một bộ quần áo rét nào, bình thường cô chỉ mặc một cái áo khoác là đủ. Giờ đứng trước cửa nhà Huy Dương, cô cảm giác mình như sắp bị chết rét đến nơi rồi.

“Lạnh quá, hay là chúng ta đi vào chờ anh ấy đi, có khi anh ấy sắp về rồi đấy.” Châm Hàm cũng lạnh run.

“Cũng đúng!” Lâm Chính ấn chuông cửa, trong loa lập tức truyền đến giọng nói của một người đàn ông: “Đây là nhà họ Huy, xin chào.”

“Chào chú, cháu đến tìm Huy Dương.” Lâm Chính ghé sát vào chiếc loa để nói.

“Cậu chủ không dặn là hôm nay sẽ có khách tới thăm.”

“Cháu là bạn học của cậu ấy, đến tìm Huy Dương có việc. Cháu tên là Lâm Chính, nhờ chú nói giúp với cậu ấy một tiếng.”

“Cậu chủ vẫn chưa về nhà.”

Lâm Chính hạ tay xuống, “Được, nếu vẫn chưa về thì cháu chờ vậy.”

“Chúng ta không thể vào trong chờ sao?” Châm Hàm sốt ruột hỏi.

“Người vừa rồi là quản gia nhà họ, nếu chủ nhân không có lệnh thì ông ấy sẽ không để cho chúng ta vào đâu.”

Châm Hàm lập tức đổi trọng tâm câu chuyện, kinh ngạc hỏi: “Nhà họ còn có cả quản gia cơ à? Em vẫn luôn cho rằng chỉ trong truyện cổ tích mới có quản gia thôi chứ.”

“Ừm, còn có một cô giúp việc và một thợ làm vườn nữa, tổng cộng ba người.”

“Woa, ở nhà anh Lực Quần mới chỉ có một cô giúp việc thôi đấy.”

“Đẹp đi, Nhiều Lực Quần kia là ai mà có thể so sánh với Huy Dương.”

Ôi trời, sao Huy Dương vẫn còn chưa về nhà? Châm Khê chỉ còn thiếu nước chấp tay lên ngực cầu nguyện cho Huy Dương mau chóng trở về làm Lâm Chính bề mặt, để bọn họ còn được về nhà sớm, chứ cứ chờ đợi như thế này thì có chết rét mất thôi.

Một ánh đèn chói mắt xuất hiện, Châm Khê đưa tay lên che mắt, ngay sau đó là tiếng động cơ truyền đến.

Rốt cuộc cũng về rồi. Một chiếc xe hơi màu đen dừng lại cách bọn họ không xa, cửa xe mở ra, người bước xuống đầu tiên là Lý Minh Đình.

Anh ta trông thấy Châm Khê, đang định chào hỏi thì thấy cô đưa tay lên miệng làm động tác im lặng, ngay sau đó, anh ta lại nhìn thấy kẻ khiến mình căm ghét, Lâm Chính.

Người xuống xe tiếp theo là bạn gái của Lý Minh Đình, đàn chị Tiền Dung, mới gọi được chữ “Tiểu” đã bị Huy Dương ở phía sau đẩy một cái.

Huy Dương lướt qua Châm Khê, đi thẳng đến trước mặt Lâm Chính hỏi: “Có chuyện gì?”

“Anh Dương, lâu quá không gặp rồi.”

Châm Hàm cũng chào hỏi: “Em chào anh Huy Dương, em là em gái của anh Lâm Chính, tên em là Châm Hàm.”

Châm Khê đứng ở đằng xa nhìn, cô đúng là phải báỉ phục Châm Hàm, trong cảnh tối tăm như thế này mà cũng có thể nở được nụ cười sáng sủa xán lạn như vậy.

“Lâm Chính, mày còn dám xuất hiện trước mặt tao à, tao còn chưa tìm mày để tính sổ đâu đấy!” Lý Minh Đình chen lên, tóm lấy cổ áo của Lâm Chính.

“Anh Đình, em thật sự không biết là ai đã nhét tờ giấy đấy cho anh. Anh xem, em cũng đã bị trường đuổi học, còn bị người nhà đưa đến chỗ khi họ cò gáy, có muốn mua bao thuốc cũng phải đi mấy cây số, anh bớt giận đi mà. Hôm nay em đến tìm anh Dương đúng là có việc thật.”

Huy Dương vừa ấn lên chuông cửa nhà mình vừa nói: “Chuyện của mày không liên quan gì tới tao, tao cũng không giúp được.”

Cổng sắt được mở ra, Huy Dương liền đi vào trong.

Lâm Chính cuống cả lên, định đưa tay ra kéo lấy cánh tay của Huy Dương, nhưng Lý Minh Đình đã nhanh tay can hấn lại, nói với giọng uy hiếp: “Đã nói không giúp được rồi, mà có giúp được thì cũng không giúp, mày nghĩ mày là ai hả? Cút mau đi, sau này đừng có bèn mắng đến đây nữa, nếu không tao sẽ tính hết cả nợ cũ nợ mới luôn đấy.”

Châm Khê nhẹ nhàng thở ra, kiểu cậu ấm hung ác này vẫn nên để Lý Minh Đình diễn thì tốt hơn.

“Anh Huy Dương” Châm Hàm đột nhiên lên tiếng, “Chẳng phải lần trước anh đã cứu chị của em sao?”

Chăm Hàm chỉ vào Chăm Khê: “Anh không nhớ chị ấy à?”

Huy Dương dừng bước, quay đầu nhìn sang Chăm Khê rồi nói: “Có gặp một lần trong lớp tự học buổi tối thì phải, thể tính là quen biết à?”

Nói rồi không buồn quay đầu lại mà đi thẳng vào cổng, Lý Minh Đình bước qua Chăm Hàm, cúi đầu nhìn nó rồi nói: “Em gái này, không có việc gì thì đừng đi theo anh trai mình làm mấy chuyện vô vẩn vơ, có thời gian thì về mà đọc thêm nhiều sách đi.”

Chăm Hàm méo miệng, tỏ vẻ cố nén để không khóc.

Tiền Dũng chạy theo hai người kia vào bên trong, cánh cổng đóng sầm lại ngay trước mắt bọn họ.

Chăm Khê run rẩy bảo: “Về nhà thôi.”

“Anh!” Chăm Hàm khóc ầm lên, “Không phải anh nói anh có quan hệ rất tốt với anh Huy Dương sao? Thế tại sao anh ấy lại có thái độ này với em?”

Sắc mặt Lâm Chính nhăn nhó, khó chịu nói: “Sao anh biết được! Mấy cậu ấm nhà có tiền đều sớm nắng chiều mưa. Lần trước vẫn còn tốt đẹp, sao lần này lại...”

Lâm Chính trừng mắt rồi đột nhiên phi tới trước mặt Chăm Khê, nắm lấy cổ áo cổ hét lên: “Có phải lần trước mày đã nói gì với Huy Dương không? Mày đã nói cái quái gì thế hả?”

Chăm Khê cố sức giằng ra khỏi tay hắn và nói một cách bất lực: “Vừa rồi người ta cũng đã nói là không quen em rồi, em còn có thể nói cái gì, không phải là anh có chứng vọng tưởng bị hại đây chứ? Ngược lại em còn muốn hỏi anh, rốt cuộc là anh đã gây chuyện gì với Lý Minh Đình vậy?”

Chăm Hàm cũng hỏi: “Đúng đấy, vì sao cái anh vừa rồi lại ghét anh như vậy?”

Lâm Chính hơi lúng túng buông lỏng tay ra, lặp lại câu vừa rồi mình nói: “Anh làm sao biết được.”

“Kẹt kẹt...” Tiếng cổng kẽo kẹt vang lên sau lưng bọn họ, cả ba người đồng thời quay đầu lại thì thấy cổng lớn lại được mở ra lần nữa.

Chăm Hàm vội vàng giả bộ nghịch vạt áo choàng của mình, Lâm Chính cũng giả vờ như đang VỖ VỖ lên vai Chăm Khê.

Tiền Dung ló đầu ra, kêu lên: “Chăm Khê! Mày tới đây cho tao!”

Chăm Hàm lập tức bắt lấy tay của Chăm Khê tóm thật chặt: “Chị.”

“Mày làm bài cho tao như thế nào đấy? Sao lại sai be bét thế này? Hôm nay thầy giáo bắt tao chép phạt, mày vào đây chép cho tao, chép không xong thì đừng hòng về nhà!”

“Đàn chị à, em phải về nhà rồi, ngày mai em giúp chị chép được không?”

Chăm Khê không hiểu vì sao Tiền Dung lại làm ầm ĩ lên như vậy, nhưng cô rất muốn về nhà, thời tiết này đúng là lạnh chết người mà.

“Mày làm nhảm gì đấy? Ngày mai phải nộp mà mày lại nói là để mai làm? Tao đếm đến ba, mày không lại đây thì chết với tao.”

Chăm Hàm buông tay Chăm Khê ra, nó vừa đẩy Chăm Khê vừa nói: “Chị đi đi, đừng để người ta chờ, đêm nay chắc chị không về nhà được rồi, em sẽ giải thích với bố mẹ cho.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hình Như Có Chỗ Nào Không Đúng

Chăm Khê chỉ có thể chạy tới chỗ của Tiền Dũng, cổng vừa đóng lại, Tiền Dũng đã nhéo mặt cô. “Sao lại để cho chị phải diễn thể loại con gái ác độc này. Chị đây là con ngoan trò giỏi, đạo đức tốt, bài tập đều tự mình làm hết đấy nhé.”

“Chăm Tiểu Khê, nhóc nghĩ mình là chim cánh cụt đấy à? Trời lạnh như thế mà dám ăn mặc phong phanh đi khắp nơi, không sợ bị chết cồng à” Huy Dương ngồi vắt chéo chân trên bồn hoa nghịch di động không buồn ngắt đầu lên nói, giống như trong đầu có lắp một cái máy học nói kiểu cũ, lặp đi lặp lại.

Tiền Dung nhét cái gối sưởi vào tay Châm Khê: “Em cũng thật là, trời lạnh như vậy sao lại mặc như thế này chứ? Em đã chờ bao lâu rồi?”

“Cũng không lâu lắm, chắc là chưa đến một tiếng.”

Huy Dương đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Châm Khê bằng sắc mặt lạnh lẽo: “Nhóc không biết gửi trước cho anh cái tin nhắn sao?”

“Ma mới biết số di động của anh, chẳng lẽ bảo em tự mò sao?” Châm Khê chẳng biết có phải là vì nhiệt độ cơ thể quá thấp dẫn đến tính khí nóng nảy hay không, nhưng cô vừa nói ra câu này liền hối hận.

“Ai ya, ai ya.” Tiền Dung vội vàng lên tiếng, “Bình thường chúng ta gặp nhau suốt nên quên mất không cho em số điện thoại di động. Đi nào, đêm nay em về nhà chị ngủ nhé, dù gì cũng đã báo là em không về nhà tối nay rồi. Sáng mai em cùng với chị đến trường luôn.”

Tiền Dung liếc mắt sang Lý Minh Đình để ra hiệu, sao đó kéo Châm Khê ngồi lên xe.

Lý Minh Đình ngồi trên ghế lái phụ, liên tục quay đầu lại nhìn Châm Khê và giơ ngón tay cái lên với cô.

“Em mới đúng là đúng sĩ đấy. Em là người đầu tiên dám trả treo với Huy Dương như vậy.”

“Nhưng Huy Dương nổi giận đúng là hù chết chị, chị chưa bao giờ nhìn thấy đáng sợ đồ mặt tía tai này của cậu ta đâu đấy.”

“Bình thường có ai dám chắc cậu ấy nổi giận đâu.”

Châm Khê theo Tiền Dung về nhà. Nhà của Tiền Dung không ở trong thị trấn, cô ấy sống trong một khu chung cư có thang máy ở ngoài thị trấn. Căn hộ nhà cô rất rộng và sáng sủa.

Bố mẹ của Tiền Dung đều là giáo viên, hai bác trông rất lịch sự và trí thức. Biết đêm nay Châm Khê sẽ ngủ lại ở nhà mình, mẹ của Tiền Dung nhanh chóng sắp xếp và bảo Châm Khê đi rửa mặt.

Châm Khê mặc áo ngủ của Tiền Dung, nằm ngủ chung với cô ấy. Phòng Tiền Dung có ánh sáng rất ấm áp, chỉ một loáng sau cô đã ngủ mất.

Châm Khê ngủ một giấc dài đến choáng váng đầu óc. Đến sáng Tiền Dung gọi cô dậy, bảo là chuẩn bị đi học.

Châm Khê thấy mũi bị nghẹt, vừa đặt chân xuống đất, cô đã cảm thấy đầu mình nặng trĩu, suýt đứng không vững.

Mẹ của Tiền Dung vừa thấy thế thì nói: “Không phải là bị cảm đấy chứ?”

Cô sờ lên trán, đúng thế thật!

“Hay là xin nghỉ đi, cháu cứ lên giường của Tiền Dung mà ngủ thêm một lát, nếu vẫn không đỡ thì cô sẽ đưa cháu đi viện.”

Châm Khê yếu ớt xua tay, cô không muốn lại phiền hà đến nhà người ta nữa.

Sau bữa sáng, cô phải uống một đồng thuốc, thuốc hạ sốt, giảm nhiệt, tổng cộng đến bảy, tám viên. Châm Khê uống thuốc xong, lại bị mẹ của Tiền Dung đưa cho mấy cái áo của Tiền Dung bảo cô mặc thêm, rồi mới theo cô ấy ra cửa.

Xe đang chờ ở bên ngoài, lúc lên xe cô mới phát hiện người đang ngồi ở vị trí phó lái là Huy Dương. “Lý Minh Đình nói xe nhà cậu ấy bị trưng dụng mất rồi. Tớ còn tưởng sáng nay phải bắt xe đi đấy, đúng là làm phiền cậu Huy phải tới đón tớ như thế này.”

“Con bé sao vậy? Tối hôm qua hai người làm trò gì à?” Huy Dương từ kính chiếu hậu nhìn thấy Châm Khê đã ngủ.

“Bị cảm, còn hơi sốt nữa, chắc là do tối qua bị lạnh đấy.” Tiền Dung nhét tay của Châm Khê vào trong túi áo mình. “Hy vọng uống thuốc rồi sẽ đỡ hơn.”

“Quần áo trên người con bé là của cậu à?” Huy Dương đột nhiên hỏi.

Tiền Dung quay sang nhìn, Châm Khê đang mặc cái áo khoác lông màu trắng gạo của cô, bây giờ cô mặc hơi chật, nhưng Châm Khê mặc lại rất vừa vặn.

“Em gái Tiểu Khê của chúng ta mặc màu này đẹp nhỉ, ban đầu thấy em ấy hơi lạnh lùng, cũng không thích cười hay thích náo nhiệt, đã vậy còn toàn mặc quần áo tối màu trông chẳng khác gì xác chết cả. Giờ em ấy mặc thế này trông mới giống học sinh lớp 7 một chút. Cậu nhìn xem, rất có đáng đáp của người trí thức.” Tiền Dung hỏi Huy Dương, “Em ấy mặc thế này đẹp nhỉ.”

Huy Dương hừ mũi, “Gầy như con cá mắm, mặc đẹp được cái gì.”

“Đồ cay nghiệt!” Tiền Dung lè lưỡi.

Trong xe im lặng một lúc lâu, Huy Dương đột nhiên nói: “Bộ này cứ để em ấy mặc đi, tớ sẽ trả tiền cho cậu sau.”

“Tớ cũng có định đòi lại đâu. Cậu nghĩ tớ là người như thế nào đấy, tớ còn sợ cô bé không nhận ấy. Cậu đấy, cũng keo kiệt quá đi. Hôm qua chẳng biết

đầu đuôi gì đã mắng con bé, hôm nay lại mua lại quần áo của tớ để bồi thường cho người ta à? Cậu phải ra cửa hàng mà mua đồ cao cấp đi chứ.”

Chăm Khê ngủ một mạch đến tận trường học, trên đường đi cô cảm thấy bên tai hình như đang có người nói chuyện, nhưng lại không nghe rõ là nói cái gì.

Xe dừng cách cổng trường mấy trăm mét, Tiến Dũng đánh thức Chăm Khê. “Tiểu Khê à, chúng ta xuống xe thôi, không nhanh lờ bị các bạn học khác nhìn thấy dung nhan của Huy đại thiếu gia thì không biết lại đồn đãi lời lẽ khó nghe gì nữa đâu.”

Chăm Khê gạt đầu, theo Tiến Dũng xuống xe. Lúc đi qua chỗ đầu xe, Huy Dương đột nhiên gọi cô lại. Anh đưa cho cô một cái túi, sau đó dùng đốt ngón tay gõ nhẹ lên huyệt thái dương.

“Động não nhiều vào, đầu dùng để nuôi cá đấy à?”

Chăm Khê còn chưa kịp tiêu hóa xong câu nói đó thì đã bị Tiến Dũng lôi đi.

Gắng gượng chống đỡ được hai tiết học, cuối cùng Chăm Khê vẫn phải xin chủ nhiệm lớp nghỉ.

“Em không cần đến bệnh viện? Không cần báo cho người nhà sao?” Chủ nhiệm lớp lập đi lập lại để xác nhận.

“Em chỉ cần ngủ một giấc, ra mồ hôi là đỡ thôi ạ. Buổi sáng em đã uống thuốc, chắc lúc này thuốc cũng bắt đầu có tác dụng rồi ạ.”

Chăm Khê quay trở lại ký túc xá, nằm vật xuống giường ngủ thiếp đi.

Bình thường có học hành rất khác khổ. Lúc trời còn chưa sáng đã dậy học thuộc lòng từ mới, ban đêm cũng phải ôn tập đến lúc tắt đèn mới thôi. Hôm nay là lần đầu tiên cô bị bệnh nặng ở kiếp này, chẳng mấy khi được ngủ lấy lại sức, tuy rằng trong lúc ngủ cũng không cảm thấy thoải mái lắm.

“Chăm Khê.” Hình như có ai đó đang chọc chọc vào mặt cô, Chăm Khê cố nâng mí mắt và phát hiện người đó là đàn chị Tiền Dung.

Cô ấy đưa tay đặt lên trán cô sau đó nói: “Hình như bớt nóng rồi. Giờ là giữa trưa, chị mua cho em ít cháo, em dậy ăn một chút đi.”

Cả người Chăm Khê thật sự rất yếu, cũng không thấy thèm ăn nên cô lắc đầu. “Em không muốn ăn.”

“Không ăn sao được? Bị sốt là mệt lắm, em phải ăn một chút gì đó rồi uống thuốc thì mới khỏi được chứ.”

“Nhưng em thật sự ăn không vào.”

“Em mà không ăn là chị giận đấy, chị phải mất nhiều công sức lắm mới mua được cháo này đấy.”

Chăm Khê lắc đầu, cố gắng ngồi thẳng người lên. “Sao chị lại tới đây?”

“Trước lúc tan học chị có qua lớp em, bạn em nói là em xin nghỉ về ký túc xá nghỉ ngơi rồi. Vừa học xong là chị tới đây ngay, để xem nếu em còn sốt thì chị đưa em xuống phòng y tế.”

Chăm Khê rất cảm động, cổ mơ mơ màng màng nhận hộp đựng thức ăn trong tay Tiền Dung, vẫn còn khá nóng, chắc là vừa được mua xong. Chăm Khê mở hộp ra, vừa ngửi thấy mùi đã cô đã cảm thấy ngờ ngợ.

“Đây là cháo gì vậy ạ?”

“Cháo cua gạch đấy.”

Trong trường cũng có bán món này cơ à?

Chăm Khê đặt lại hộp cháo vào tay Tiền Dung: “Chị ơi, chị ăn đi, em bị dị ứng hải sản.”

Nói rồi cô ngã người về phía sau, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Giấc ngủ này không được lâu thì Chăm Khê lại bị đánh thức, nhưng lần này người đứng bên giường cô là Lư Ý.

“Cô đầu bếp ở nhà ăn nấu cho cậu bát mì, nấu cũng hơi nhừ, cậu ăn một chút đi.”

Chăm Khê lết đến trước bàn, múc từng thìa mì nhét vào trong miệng. Cửa phòng ký túc lại bị người ta đẩy ra, người đứng ở cửa vẫn là Tiền Dung.

“Thịt nạc này... Ôi, em ăn được rồi à?”

Chăm Khê thấy trong tay cô ấy lại cầm một hộp thức ăn thì trong lòng cảm thấy rất áy náy.

Tiến Dũng ngăn Chăm Khê đang muốn đứng dậy. “Em ăn được là tốt rồi, có cái lót dạ lát còn uống thuốc.”

Nhìn Châm Khê uống thuốc sau đó quay về giường nằm, Tiến Dũng với Lư Ý mới cùng đi về.

“Bình thường hay thấy em đi cùng Châm Khê, hai đứa là bạn cùng lớp à?” Tiến Dũng hỏi.

Lư Ý ngẩng đầu nói rất hồn nhiên: “Chúng em là bạn thân nhất của nhau đấy ạ.”

“Ồi, đáng yêu quá.” Tiến Dũng nhéo mặt của cô bé.

“Sao em lại xách về nữa? Chẳng lẽ con bé cũng bị dị ứng thịt lợn à.” Sắc mặt Lý Minh Đình nhăn nhó khó sờ.

“Bạn của em ấy mua cho em ấy bát mì, lúc em đến thì em ấy đã ăn gần xong rồi.” Tiến Dũng chuyển mắt sang người nào đó, “Tớ đã bảo cứ mua đồ trong nhà ăn là được rồi, người đang bị bệnh làm gì thêm ăn, thế mà cứ bắt lái xe phải mang từ nhà tới.”

Lý Minh Đình nhận lấy hộp thức ăn trong tay Tiến Dũng: “Thế thì tiện quá, anh cũng đang vội, cơm trưa vẫn chưa ăn đấy này.”

Tiến Dũng đã Lý Minh Đình: “Chẳng phải anh vừa ăn một bát cháo hải sản to đùng đấy à, anh là heo chắc?”

Lý Minh Đình bẹp miệng: “Cũng may tiểu Khê của chúng ta còn nhỏ, lại không xinh đẹp lắm. Chứ không mà để cho cái đám bạn gái tự xưng của cậu biết là cậu để ý em ấy thì bọn họ lại chẳng lột da con bé ra ấy chứ.”

Huy Dương đứng lên, phúi phúi đám bụi chẳng hề tồn tại trên quần áo mình, sau đó liếc Lý Minh Đình một cái. “Cậu thì biết cái gì? Trừ ăn ra thì cậu còn biết cái gì nữa đâu? Trong đầu một nửa là nước, một nửa là bột mì, đi đường cũng không dám bước lớn, chỉ sợ không cẩn thận lại thành bột nhão. Ăn hai bát cháo to vậy mà cũng không chặn được miệng của cậu, đúng là hết thuốc chữa rồi.”

Lý Minh Đình cúi người đứng im không nhúc nhích, thấy Huy Dương đi xa mới tủi thân hỏi Tiến Dũng: “Anh thế nào? Anh cũng có nói gì đâu, sao cậu ta lại thích đâm chết anh thế nhỉ?”

Tiến Dũng sờ cằm, ra vẻ cao thâm: “Hình như có chỗ nào đó không đúng lắm. Em nhớ anh đã nói, Huy Dương và Châm Khê quen biết nhau ở hòm thi đầu vào. Hôm đó Huy Dương bắt gặp Châm Khê suýt không được đi thi, nên cậu ấy tiện đường chở cô bé đến trường đúng không?”

“Đúng thế, sau đó Châm Khê thi đạt hạng nhất, Huy Dương còn rất vui mừng đấy.”

“Thế anh thấy có tin được không?” Tiến Dũng hỏi Lý Minh Đình, “Từ lúc nào mà Huy Dương thích giúp người khác vậy? Hơn nữa, hôm thi đầu vào, cậu ta đến trường từ sáng sớm làm cái gì?”

Lý Minh Đình suy nghĩ một lúc: “Nhưng cậu ta cũng chẳng có lý do gì để nói dối anh cả, nếu không có lần thi đó thì cậu ta và Châm Khê cũng không có khả năng quen biết nhau được.”

“Thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì.” Lý Minh Đình thờ ơ xua tay, “Châm Khê cũng đâu phải là một người vớ vẩn nào.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Giới Thiệu Bạn Bè

Sau buổi trưa, cơn sốt của Châm Khê đã đỡ hơn nhiều, người cũng có sức hơn, nên cô lại ngồi vào bàn học bài. Cô nghĩ tối nay mình lại uống thuốc, chắc ngày mai là có thể đi học được.

Lúc tan học buổi chiều, Lư Ý và Tiến Dũng lại tới thăm cổ. Tiến Dũng xác nhận cô đã hạ sốt rồi mới đi về, còn Lư Ý vẫn nán lại nói chuyện với cô thêm một lúc nữa.

“Lớp trưởng rất lo lắng cho cậu. Trưa nay tớ cũng không biết nên mua cái gì cho cậu ăn, chính cậu ấy là người nhờ cô đầu bếp trong nhà ăn nấu cho cậu bát mì đấy.”

Châm Khê có chút khó chịu, nhưng Lư Ý không hề phát giác ra điều đó, cô bé vẫn thao thao bất tuyệt: “Trưa nay sau khi tớ đến thăm cậu xong, lớp trưởng vẫn luôn hỏi tớ về tình hình của cậu. Cậu ấy cũng chép bài hộ cậu nữa đấy.”

“Chắc cậu ta mong tớ bệnh nặng dậy không nổi để lỡ bài học thêm một ngày, như thế thì cơ hội cậu ta vượt qua tớ cũng lớn hơn một phần.”

Lư Ý đánh lên đùi có một cái, hơi tức giận nói: “Đan Đan à, tớ không biết giữa cậu và lớp trưởng đã xảy ra chuyện gì, có lẽ là vì tớ chưa bao giờ có đối thủ cạnh tranh. Nhưng cậu có thể đứng cứ nghĩ người khác xấu xa như vậy được không. Chuyện hai người các cậu cạnh tranh và việc cậu ấy quan tâm đến bạn cùng lớp không liên quan gì đến nhau mà.”

Chăm Khê gật đầu phụ họa. “Vâng vâng vâng, lớp trưởng đúng là một lớp trưởng tốt, yêu quý tất cả các bạn học trong lớp, lấy việc giúp đỡ bạn bè làm niềm vui. Vậy ở trong mắt cậu thì lớp trưởng vĩ đại của chúng ta và bạn học Tần Dịch An, ai mới là người đại diện cho những thiếu niên xuất sắc?”

Lư Ý rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, một lúc lâu sau, cô bé nói với Chăm Khê: “Không thể so sánh như thế được. Mỗi người đều có điểm mạnh riêng. Cậu xem, lớp trưởng là người rất có trách nhiệm, khả năng xã giao tốt, lại học giỏi, trong lớp chúng ta không ai là không phục cậu ấy. Còn A Tần thì rất lễ phép, đọc sách nhiều đến mức xuất khẩu thành thơ. Còn cả cậu nữa đấy, cậu là người vừa thông minh vừa chịu khó, rất nghĩa khí và công chính liêm minh, lại còn cực kỳ cực kỳ tốt bụng nữa.”

“Công chính liêm minh, nghĩa khí, cực kỳ tốt bụng? Cậu có chắc là đang nói về mình không?” Chăm Khê rất hoài nghi về điều này.

Rõ ràng cô là một người ích kỷ, độc ác, thủ đoạn, là loại phụ nữ ác độc sẽ ném đá vào người bị rơi xuống nước.

“Tất nhiên rồi, nhớ lần trước Mã Tử Du muốn đánh tớ, cậu đã liều chết bảo vệ tớ mà không hề sợ mình sẽ bị thương. Mẹ tớ nói, ngoài người nhà ra thì cậu là người đối xử tốt nhất với tớ. Còn nữa, bình thường các bạn trong lớp có chuyện gì, cậu cũng đều hỗ trợ, mọi người mà có vấn đề gì khó hiểu trong học tập đều thích đi hỏi cậu cả, và lần nào cậu cũng nghiêm túc trả lời. Tớ nghe A Tần nói, mấy bạn có thành tích tốt ở lớp cậu ấy không bao giờ thích chỉ bài cho người khác đâu.”

Chăm Khê xoa đầu Lư Ý: “Vì tớ đồng ý chỉ bài cho người khác nên tớ là người tốt bụng sao? Tớ tốt với cậu là bởi vì cậu cũng tốt với tớ, ngoài bà ngoại của tớ ra thì cậu và mẹ cậu chính là người đối xử với tớ tốt nhất trên đời này.”

“Cậu giảng bài tập cho người khác cũng phải tốn thời gian của mình mà. Cậu xem, cho dù cậu và lớp trưởng là đối thủ cạnh tranh, nhưng khi cậu ấy hỏi bài cậu, cậu cũng đâu trả lời qua loa với cậu ấy đâu.”

Tớ đồng ý chỉ cho cậu ta là bởi vì tớ thích cái cảm giác đứng ở trên cao nhìn xuống cậu ta, nó chẳng có tí quan hệ nào với chuyện tớ có tốt bụng hay không cả.

“Được rồi, hy vọng tớ mãi mãi là người tốt bụng ở trong lòng A Ninh nhé.”

Chăm Khê khỏi bệnh chưa được mấy ngày thì đại hội thể dục thể thao mùa đông thường niên của trường số 7 lại sắp diễn ra. Giáo viên chủ nhiệm lớp yêu cầu, ngoài những trường hợp đặc biệt ra thì ai cũng đều phải đăng ký thi đấu.

Nhảy xa, nhảy dây, ném tạ, những môn dễ này đều đã bị đăng ký hết từ sớm, cuối cùng rơi vào đầu Chăm Khê chỉ còn lại môn thi chạy 1500 mét.

Hà Viện tỏ vẻ rất không vui: “Cán sự thể dục chắc là có thù với chúng ta rồi, sắp xếp cho tớ với cậu thi chạy 1500 mét, A Ninh thi 800 mét và 400 mét. Còn tất cả những cô bạn tốt của cậu ta và những đứa đẹp trai trong lớp đều được thi những môn nhẹ nhàng cả.

“Những môn này đều phải có người thi mà, chúng ta không làm thì người khác cũng phải làm thôi, cứ cố hết sức là được.” Chăm Khê lại chẳng mấy quan tâm.

“Nghe nói cái hôm nhận được danh sách các môn thi, cậu ta cầm đi hỏi lớp trưởng đầu tiên, định xếp cho lớp trưởng thi ném tạ hoặc ném lao, nào ngờ lớp trưởng lại chọn hai môn thi chạy 3000 mét và nhảy cao khó nhằn nhất, làm cậu ta tức điên. Đúng là, sợ người khác không biết trong lòng cậu ta đang tính toán cái gì à. Cậu nói xem, có phải bởi vì chúng ta có quan hệ tốt với lớp trưởng nên cậu ta mới gây khó dễ cho chúng ta không?” Hà Viện hỏi.

“Không phải.” Chăm Khê ngay lập tức phủ định, “Là hai người các cậu có quan hệ tốt với lớp trưởng, đừng kéo cả tớ vào. Cả khối có ai mà không biết tới với Nhiều Lực Quân không ưa nhau đâu. Quan hệ giữa bọn tớ là, chỉ chực chờ đối phương rơi xuống nước là tặng thêm một cục gạch, đối phương đi bật điện thì lập tức dội thêm chậu nước, ngày mưa đông còn muốn cầm thêm dây điện lên đầu đối phương ấy chứ... Lư Ý, cậu véo tớ làm gì?”

Lư Ý tỏ ra áy náy, cẩn thận nói: “Lớp trưởng, Chăm Khê không phải có ý này đâu, cậu ấy nói đùa đấy.”

Chăm Khê quay đầu lại, chẳng biết Nhiều Lực Quân đã đứng ở sau lưng cô từ lúc nào. Cả người cậu ta âm u lạnh lẽo, ánh nhìn thì cứ như tia laser chống trộm vậy.

Chăm Khê nhanh chóng quay đầu về, làm như không có việc gì xảy ra mà nói tiếp: “Cho nên, hai chúng ta bây giờ vẫn còn có thể sống được đã là may mắn lắm rồi.”

Nhiều Lực Quân thả một xấp sách bài tập lên bàn Chăm Khê, “Cán sự tiếng Anh, giáo viên chủ nhiệm đang tìm cậu.”

Đại hội thể dục thể thao mùa đông thường niên dành cho khối cấp hai và cấp ba của trường số 7 được tổ chức trong vòng bốn ngày, đây đúng là dịp tốt

nhất để tất cả học sinh được xõa cho thỏa thích.

Hai ngày đầu tiên đều không có môn thi của Chăm Khê, cổ tranh thủ lên tới sân thượng để học bài, nhưng lại đụng phải Huy Dương đang ôm hộp kẹo ngồi đọc truyện tranh với vẻ mặt rất sung sướng. Chắc bởi vì không phải đi học nên tâm tình của anh ta tốt đến mức hai má banh ra như hình quả đào.

“Anh không phải thi à?”

“Có chứ, đấu bóng rổ vào ngày cuối cùng. Còn loại học sinh gương mẫu như em chắc không cần ra sân công hiến cho lớp mình đâu nhỉ?”

“Em còn thảm hơn anh, ngày cuối em phải thi chạy 1500 mét đây này.”

Huy Dương ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn cô từ đầu đến chân, rồi tỏ vẻ khó hiểu: “Với tay chân lẻo khoẻo này của em, chắc sẽ không.. đang chạy thì gãy rồi ra đấy chứ?”

“Chắc là không, giáo viên nói chỉ cần tham gia là được. Đến lúc đó em bước nhanh hơn bình thường đi bộ là được. Em học giỏi như vậy rồi, cũng đâu thể yêu cầu em phải phát triển toàn diện tất cả các mặt được, còn phải chừa cho những người khác chút đường sống với chứ.”

“Những người khác là chỉ loại học hành không tốt như anh có phải không?”

“Không phải, anh là ở một thế giới khác rồi.”

Huy Dương tỏ ra hứng thú, anh buông tập truyện tranh xuống nhìn Chăm Khê hỏi: “Một thế giới khác, là thế giới gì?”

Chăm Khê suy nghĩ một hồi, nói rất nghiêm túc: “Những người như anh mà đại diện lớp đi tham gia thi đấu bóng rổ thì giáo viên và các bạn đều sẽ có suy nghĩ là, anh đang tạo phúc cho toàn nhân loại, phở độ chúng sinh gì đó. Bọn họ sẽ nhìn anh như nhìn phật sống vậy.”

Huy Dương phun sạch Coca trong miệng ra, làm ướt cả quyển truyện tranh trước mặt. Anh ho sặc sụa một hồi, khi kiềm chế được cơn ho, định tính sổ với Chăm Khê thì thấy cô đang cười rất đắc chí.

Huy Dương thoáng ngẩn ngơ, sau đó hỏi: “Vui lắm à?”

Chăm Khê rất thành thật mà gật đầu, hai mắt cô tỏa sáng nói: “Mấy ngày trước em có nhìn thấy mục bình chọn nam thần trên bảng thông báo của trường chúng ta, thế quái nào mà anh lại được phiếu bầu cao như vậy?”

Sắc mặt Huy Dương hơi mất tự nhiên. “Cái bình chọn nam thần đó là cái quái gì vậy, nghe đã thấy ngu rồi.”

“Đúng đấy, cái danh nam thần của trường làm sao đẳng cấp bằng phật sống được.”

Huy Dương bật dậy rất nhanh, anh lắc mạnh chai Coca trong tay, sau đó nhắm thẳng cổ chai đầy bọt khí về phía Chăm Khê, tay còn lại làm động tác vịn nắp.

Chăm Khê bị ép phải chạy vòng quanh sân thượng, Huy Dương cứ cầm chai nước ngọt lúc la lúc lắc chạy sau lưng cô, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng nước ngọt phụt ra, bắn tung tóe rất kinh khủng.

“Em chạy không nổi nữa rồi.” Chăm Khê ngồi bệt xuống đất, dùng tay che lấy mặt mình. “Anh mà vịn ra thế nào cũng bắn đầy cả lên người anh nữa, lợi bất cập hại ấy, hà tất phải thế?”

“Cái con nhóc này!” Huy Dương ngồi xổm trước mặt cô. “Nói chuyện lúc nào cũng đạo lý này nọ, đã thế còn cay nghiệt lại nham hiểm. Tại sao lúc trước bị Lâm Chính bắt nạt lại chỉ biết khóc nhè thôi?”

“Bởi vì anh ta sẽ đánh em thật.”

Huy Dương thả bình nước ngọt xuống mặt đất, ngồi hẫng xuống, dùng ngón tay gãi bụi trên mặt đất.

“Thế em biết là anh sẽ không đánh em à.”

“Anh muốn đánh thì đã đánh từ lâu rồi, lần trước ở trong văn phòng Hội học sinh này, hoặc xa hơn chút nữa là lúc mà em cầu xin anh giúp đỡ.”

“Cái cô... em gái kia, đối xử không tốt với em à.”

Chăm Khê cười châm biếm, “Anh đi tra cứu học thuyết ‘Tính ác’ rồi à?”

“Hôm đó khi ba người đến cửa nhà anh, cô em gái kia của em ăn mặc chẳng khác gì cây thông Noel, còn em thì giống cô bé bán diêm đứng bên cạnh. Nếu nó có chút quan tâm tới em thì sẽ không quên nhắc nhở em phải mặc nhiều áo khi đi ra ngoài.”

Chăm Khê cúi đầu nhìn mặt đất, Huy Dương cũng cúi đầu nhìn xuống, hai người đối mặt ngồi xổm, nếu bảo là đang nói chuyện thì giống như là đang tự nói một mình hơn.

“Thật ra em sống một mình như bây giờ cũng rất tốt, em là cô gái nhỏ kiên cường và độc lập nhất mà anh từng thấy.”

“Không!” Chăm Khê phủ nhận, “Quyền giám hộ vẫn còn nằm trên tay bố em, chỉ cần em chưa thành niên thì ông ta vẫn có cái cơ để xen vào cuộc sống của em. Giáo dục phổ cập bắt buộc chỉ có chín năm, tương lai của em vẫn còn mờ mịt lắm. Bây giờ anh thấy em liều mạng học hành như thế thôi nhưng vẫn có khả năng em không thể được đi học cấp ba. Vì chúng ta là bạn bè nên em mới nói cho anh biết đấy, em hiện giờ vẫn rất sợ hãi.”

“Sao chúng ta lại là bạn bè được?”

Huy Dương ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Chăm Khê cũng ngẩng đầu, vẻ mặt hơi giận dỗi. “Chúng ta đã chia sẻ bí mật rồi, sao lại không phải là bạn bè được?”

“Em tự nói bí mật cho anh biết đấy chứ, anh có kể cho em nghe bí mật gì của anh đâu.”

Chăm Khê đứng lên, cúi đầu nhìn xuống anh. “Bài tập của anh đều do em làm, nhật ký hằng tuần và bài tập môn Văn cũng đều do em viết, cuộc sống của anh đều do em biên soạn. Hơn nữa, em còn biết anh đang bắt cá hai tay, quen một lúc hai em nữa cơ!”

Huy Dương cũng đứng lên, ánh mắt của Chăm Khê không thể không ngước lên theo, cô bỗng rơi vào thế yếu.

“Anh bắt cá hai tay, quen một lúc hai em khi nào? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Vu Oan

“Tất cả chỉ là ngụy biện.”

Huy Dương nói một tràng, cuối cùng được Chăm Khê tổng kết bằng một câu ngắn gọn như vậy.

Huy Dương cảm thấy bất lực, “Em không tin thì thôi.”

“Nhưng ánh mắt của anh cũng khá lắm, hai chị gái kia đều rất xinh đẹp.”

“Đã nói với em rồi...” Huy Dương thờ dãi, “Thôi được rồi, có xinh đẹp cũng vô dụng, không biết đầu óc đã được mở mang ra chưa, suốt ngày chẳng biết cứ suy nghĩ cái gì ấy.”

“Anh có tư cách gì phán xét đầu óc của người khác? Nhưng mà sao dạo gần đây em không gặp được các chị ấy nữa nhỉ?”

“Cô em thân mến ơi, anh đã nói với em rồi, chỗ này là địa bàn riêng của anh. Em cho rằng ai cũng không biết trời cao đất dày như em, cứ suốt ngày nghênh ngang đi ra đi vào đây như thế à?”

“Nếu không phải không tìm thấy chỗ khác yên tĩnh hơn thì anh nghĩ em thêm tới chỗ này chắc? Khắp nơi đều là giấy gói với vụn bánh kẹo. Kiến, nhện, gián đều tụ tập mở tiệc ở đây cả rồi kia kìa, chỉ đứng một lúc thôi mà cả người em thấy ngứa ngáy rồi đây này.”

“Em nói thật hả?”

Sắc mặt Huy Dương chợt biến, lập tức nhìn khắp mặt đất xung quanh, vẻ mặt như sắp tận thế đến nơi.

Chăm Khê đột nhiên hiểu ra, cổ vỗ tay đánh đét một cái: “Không phải là anh sợ côn trùng đấy chứ?”

Bốn ngày đại hội thể dục thể thao của trường số 7, trong đó có hai ngày là vào cuối tuần, hôm Chăm Khê phải thi chạy cự li 1500 mét đúng vào ngày thứ Bảy, cô rất bất ngờ khi nhìn thấy Chăm Toàn, Lâm Tuệ, Chăm Hàm và Lâm Chính xuất hiện.

Chăm Hàm ăn mặc trông chẳng khác gì một con bướm, Lâm Chính dắt theo nó đi chào hỏi những bạn học trước kia của hắn.

Chăm Toàn nhìn thấy cô bèn đi tới: “Hàm Hàm muốn cổ vũ cho con nên cả nhà chúng ta đều đến.”

Thôi đi, mà tại sao Chăm Hàm lại biết cô có ghi danh dự thi trong đại hội thể dục thể thao nhỉ.

“Hàm Hàm nhà chúng ta sang năm cũng có thể vào trường này học, thật là tốt quá.” Hiếm khi thấy Lâm Tuệ cười đến chân thành như vậy.

“Con phải thi rồi, con đi trước đây.” Chăm Khê nói lời tạm biệt, sau đó chạy biến khỏi tầm mắt bọn họ.

Nhận được biển số, sau một tiếng súng vang lên, Chăm Khê và Hà Viện từ hàng đầu tiên chạy vọt về phía trước. Vốn cả hai đã bàn sẽ chạy từ từ thôi cho xong, nhưng khi tiếng súng vang lên, những người xung quanh giống như mũi tên lao bắn về phía trước, làm Chăm Khê không khống chế được cũng phải lao theo.

Còn chưa chạy xong một vòng mà cô đã thấy mình một đứt hơi rồi.

Từ khi sống lại đến giờ, ngày nào cô cũng ăn không ngon, ngủ không yên, suy nghĩ quá nhiều đến mức gầy rộc. Khi đến trường, ngày nào cô cũng lao vào học tập, lại thêm mấy ngày trước vừa mới ốm dậy nữa, đến chính Chăm Khê cũng biết rõ thân thể mình không thể chịu nổi vận động mạnh.

Và đúng là cô đã bắt đầu thở không ra hơi rồi.

Hà Viện chạy chậm bên cạnh cô, thấy sắc mặt cô tái nhợt thì nói: “Sao vừa rồi cậu chạy bằng vậy? Giờ thì đau sốc hông rồi hả, hít sâu vào, cố gắng kiên trì thêm một chút nữa, sắp tới đích rồi.”

Sắp tới giống như một từ đặc biệt xa xôi ấy, hiện tại Chăm Khê đang rất muốn bỏ cuộc.

“Chăm Khê, cố lên.”

Bên cạnh vang lên giọng nam trầm thấp, Chăm Khê xoay đầu sang, thấy Nhiều Lực Quân đang chạy chậm ở bên cạnh.

“Có gọi cậu chạy lên đi.” Chăm Khê bực mình nói.

Hà Viện ở bên cạnh mở cò trong bụng, cô bé nói nhỏ với Chăm Khê: “Lớp trưởng vừa chạy xong cự li 3000 mét là quay sang đây chạy luôn đấy.”

“Thế sao không để cho cậu ta mệt chết luôn đi.” Chăm Khê cắn răng, cố gắng chịu đựng cơn khó chịu, cô có cảm giác bước chân của mình càng ngày càng nặng.

Dưới sự lải nhải không ngừng của Hà Viện và sự động viên khích lệ như muốn đòi mạng của Nhiều Lực Quân, cuối cùng Chăm Khê cũng liều chết đến được đích.

Chân cô mềm nhũn, vừa định ngồi bệt xuống đất thì bị người phía sau cầm lấy tay kéo lên, đẩy cô đi về phía trước, biển số trên người cũng bị kéo ra.

Sau khi vận động mạnh mà đột nhiên ngừng lại sẽ dễ bị đột tử, Chăm Khê cố nhịn, rã rời lết về phía trước.

Đi được nửa vòng, Chăm Khê nói: “Được rồi, bạn học à, tớ chỉ đi được thế này thôi, tớ quá mệt rồi.”

“Đúng là ngoài học tập ra thì cậu chẳng được cái ưu điểm gì nữa cả.”

Chăm Khê quay đầu lại, kêu lên: “Cái tên này, sao cậu cứ như âm hồn mãi không tiêu tán vậy?”

Nhiều Lực Quân bỏ tay Chăm Khê xuống: “Làm ơn mắc oán, nhỡ ra vừa rồi tôi nên để cậu đột tử ở kia luôn.”

“Tôi đột tử chẳng phải đúng ý của cậu à, cậu không ném thêm đá vào người tôi đã là tốt lắm rồi.”

Nhiều Lực Quân lườm cô, cậu ta không quay đầu lại mà bỏ đi.

Chăm Khê chậm chạp đi tới nơi tập trung của lớp mình, trông thấy Lư Ý, cô đi lên nhéo mặt cô bạn và nói: “Không phải tớ đã bảo cậu chờ tớ ở đích à, vừa rồi quay đầu lại nhìn thấy Nhiều Lực Quân, suýt chút nữa tớ đã bị dọa sợ chết khiếp đấy.”

“Tớ cũng muốn đỡ cậu lắm, tay tớ cũng nắm được vào tấm biển số của cậu rồi nhưng bị lớp trưởng hất ra, nên tớ đành đi đỡ Hà Viện.”

“Chị ơi!” Lại là một âm hồn khác, “Từ khi nào chị và anh Lực Quân lại có quan hệ tốt như vậy?”

Chăm Khê vỗ vỗ ngực quay đầu lại, Lư Ý nói thay: “Lớp trưởng lớp chị luôn thích giúp đỡ người khác, nhất là các bạn cùng lớp.”

“Thật à?” Chăm Hàm nhìn chăm chăm vào Chăm Khê.

“Nếu không thì sao?” Chăm Khê hạ tay xuống, nhìn Chăm Hàm bằng vẻ mặt khó hiểu.

“Có khi bấy giờ người ta đang cầm nước rửa tay để khử độc rồi ấy.” Lâm Chính chỗ mỡm vào.

“Bạn bè trong cùng một lớp thì giúp đỡ nhau là chuyện tốt mà.” Chăm Toàn cười vui vẻ, nhưng Lâm Tuệ lại không nghĩ như vậy.

“Chị chạy đứng thứ nhất từ dưới đếm lên à?” Chăm Hàm kéo cánh tay của Chăm Toàn hỏi.

“Ừ thì, chạy thế nào mà lại đứng được thứ nhất từ dưới đếm lên?” Châm Khê nở nụ cười, “Thành tích học tập của chị đã rất tốt rồi, cũng đều thể làm chuyện gì cũng hoàn hảo được, phải để cho những đứa đầu óc bình thường, không thông minh một con đường sống với chứ, phải không?”

Sắc mặt Châm Hàm nháy mắt trở nên rất khó coi, nó bám lấy tay Châm Toàn định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy có tiếng hò hét vang lên ở đằng sau, sau đó là tiếng mọi người chạy tới vây quanh một nhóm người.

Lư Ý cũng tò mò, không ngừng nhảy kiễng lên nhìn về phía mọi người đang tụ tập, miệng lầm bầm: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Hình như là có ai đến thì phải? Ai vậy?”

Lâm Chính tỏ ra không hề ngạc nhiên: “Chắc là Huy Dương đấy, cái bọn mê trai này, cứ như cả trăm năm rồi chưa từng nhìn thấy con trai ấy.” Thốt ra lời này xong, như thể ý thức được cái gì đó, hần kịp thời ngừng lại, sau đó liếc mắt sang thăm dò Châm Toàn.

Châm Khê thấy vậy liền cảm thấy kỳ lạ.

Huy Dương bị một nhóm các em gái vây quanh đi qua trước mặt bọn họ, Châm Toàn xoa hai bàn tay vào nhau, khi Huy Dương đi ngang qua trước mặt, ông ta gọi người ta lại và nói:

“Cậu Huy, chuyện của tôi làm phiền cậu vậy.”

Châm Khê đưa mắt nhìn Lâm Chính và Châm Hàm đang lo lắng đứng ngồi không yên ở bên cạnh, cô lập tức hiểu ra.

“Tôi không hiểu chú đang nói cái gì.” Huy Dương dừng lại, lễ phép đáp lời.

Châm Toàn hơi hoảng hốt, nhưng vẫn nói: “Thì là chuyện lúc trước Lâm Chính đến nhà cậu để nói ấy, làm phiền cậu để ý giúp.”

Huy Dương vẫn cười lễ phép: “Lần trước Lâm Chính đến nhà, tôi đã nói rõ với cậu ta rồi, việc này tôi không giúp được. Chắc là cậu ta vẫn chưa nói rõ ràng cho chú biết rồi, thật ngại quá.”

“Không phải.” Châm Toàn cuống cả lên, “VẬY còn tiền...”

Lâm Tuệ vội giữ chặt tay ông ta, nói nhỏ: “Việc này chúng ta về nhà hẵng nói.”

Huy Dương gật đầu, đi qua trước mặt bọn họ.

Châm Toàn đập Lâm Chính một cái, hỏi: “Thế này là thế nào?”

“Bây giờ đang ở bên ngoài, có nhiều người nhìn lắm đấy, chúng ta về nhà rồi nói.” Lâm Tuệ vội vàng khuyên.

Châm Toàn đành phải mang theo Châm Hàm và Lâm Chính về nhà ngay lập tức, trong lòng Châm Khê thầm nghĩ, lần này Lâm Chính chết chắc rồi.

Buổi chiều đại hội thể dục thể thao vừa kết thúc, giáo viên chủ nhiệm đến báo cho cô biết, nói là Châm Toàn bảo cô về nhà có việc. Châm Khê ôm tâm trạng xem kịch vui về nhà, nào ngờ khi vừa về đến nhà, Châm Toàn đã đập bàn quát ầm lên với cô:

“Quý xuống!”

“Chuyện gì vậy?” Châm Khê hỏi.

Lâm Tuệ đứng bên cạnh nói, “Châm Khê, bố của con kiếm chỗ tiền đó không dễ dàng gì, sao con có thể làm như vậy chứ?”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Con làm sao?” Đầu óc của Châm Khê vẫn chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

“Được, tao hỏi mày.” Châm Toàn lấy dây da ra quất vun vút vào cánh tay của Châm Khê, “Mày nói với Lâm Chính là mày có thể giải quyết được chuyện này cho nên mới cầm ba nghìn tệ kia đi đúng không? Giờ tao hỏi mày, số tiền kia đâu?”

Châm Khê che lấy cánh tay bị quật đau, ngay lập tức nhìn về phía Lâm Chính chất vấn, “Anh nói với bố như thế?”

Lâm Chính nhìn thẳng vào mắt cô mà không hề tránh né, cứ như thể đã tính trước rồi, hần không hề sợ Châm Khê sẽ vạch trần mình.

“Tao đã nói hết với bố rồi, mày mau trả lại tiền đi, không thì mày chết chắc.”

Châm Khê nhìn về phía Châm Toàn, cổ cứng răng nói: “Con không cầm chỗ tiền đó.”

“Ba!” Châm Toàn vung tay, lần này chiếc dây lưng kia quất thẳng vào mặt Châm Khê, một vệt đỏ hiện ra ngay trên mặt cô.

“Mày còn dám nói láo!”

Chăm Khê đau đến mức nước mắt chảy cả xuống đất, nhưng đôi lấy lại là một roi khác, lần này Chăm Khê nghiêng mặt đi nên bị quất vào trên cổ.

“Con không cảm số tiền kia.” Chăm Khê lặp lại.

“Tuổi còn nhỏ mà đã học nói láo rồi, không biết mày học được mấy cái tật xấu này từ ai. Cái gì mà con nhà gia giáo, tao thấy chẳng khác gì chuyện cười, cả nhà toàn những kẻ bản thủ suốt ngày giả vờ đứng đắn, nhưng trên thực tế thì toàn là những kẻ giáo quyết, gian trá nhất.”

Chăm Khê cảm giác tim của mình đột nhiên ngừng đập, cô ngẩng đầu lên, cổ nén con tức giận mà hỏi ông ta: “Bố đang nói ai?”

“Tao nói mẹ mày với bà ngoại của mày đấy, từ nhỏ đã không dạy mày cho tử tế, chỉ dạy mấy thứ nói dối lừa gạt người khác. Học giỏi thì làm được cái gì, chẳng phải chỉ là một cái đũa rác rưởi đi ăn cắp tiền người khác à.”

“Được, được, được!” Chăm Khê gạt đầu cố nén nước mắt, “Bố cho là con ăn cắp tiền, vậy thì báo cảnh sát đi, ngược lại con còn muốn hỏi đây, Lâm Chính có chứng cứ gì nói con lấy số tiền này không?”

“Có Chăm Hàm nhìn thấy.” Lâm Chính tỏ ra không hề sợ hãi.

“Chị, chị mau nhận sai đi.” Chăm Hàm ra vẻ có ý tốt mà thuyết phục cô.

“Anh đưa tiền cho tôi bao giờ, lúc nào, anh nói cho rõ ra xem nào.”

“Thì ở trước cửa nhà anh Huy Dương, mày bảo tao đưa tiền, tao liền đưa cho mày, sau đó mày bị Tiến Dũng gọi đi, tao cùng Chăm Hàm liền về nhà thôi.”

Thì ra đây là kế hoạch của chúng! Vì cô không có nhân chứng nên hẳn mới dám trắng trợn vu oan cho cô như thế.

Chăm Khê nhắc ông điện thoại lên đưa về phía Chăm Toàn: “Nếu đã thế thì báo cảnh sát đi, nói con ăn cắp tiền, để cảnh sát bắt con.”

Chăm Toàn lần nữa quật dây lưng lên tay cô, ông nghe điện thoại lập tức roi trên mặt đất, ông ta giận dữ quát: “Mày còn chế tạo chưa đủ mất mặt à. Nào có chuyện bố đưa con vào đồn cảnh sát hả?”

“Thì ra bố còn biết con là con gái bố cơ đấy!” Từng giọt nước mắt của Chăm Khê trào ra ngoài, cô cúi đầu nhìn sàn nhà nói, “Thế mà bố thà tin tưởng một người ngoài như Lâm Chính.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tự Chui Đầu Vào Lưới

“Mày nói ai là người ngoài?” Lâm Chính tức điên lên, điều này vẫn luôn là chỗ đau của hắn, chỉ cần có người động vào là hắn lập tức bùng nổ.

“Chăm Khê, mẹ thật sự rất đau lòng. Mẹ vẫn đối xử rất tốt với con, hóa ra con lại coi anh trai mình như vậy.” Lâm Tuệ ôm mặt khóc nức nở, “Tôi làm cái gì cũng nghĩ cho cái nhà này, vậy mà hóa ra con trai của tôi ở trong cái nhà này chỉ là người ngoài!”

“Không phải, mẹ, chúng ta là người một nhà mà” Một tay Chăm Hàm lôi lôi kéo kéo Lâm Tuệ, tay còn lại thì bắt lấy Chăm Toàn, cũng khóc theo, “Bố, chúng ta là người một nhà đúng hay không?”

Chăm Toàn nắm thật chặt tay nó: “Chúng ta vốn là người một nhà”

“Phải rồi! Cho nên trong cái nhà này chỉ có một mình tôi là người ngoài” Chăm Khê gạt đầu, rốt cuộc thừa nhận một sự thật rành rành trước mắt từ lâu này.

“Tao hỏi lại một lần nữa, tiền đâu?” Chăm Toàn dùng dây lưng chỉ vào cổ.

“Đan Đan, sang năm anh trai cùng em gái con, một đứa thì bắt đầu lên cấp ba, một đứa thì học cấp hai, bây giờ ba con lại không có việc làm. Ba nghìn tệ đã là một số tiền rất lớn đối với nhà chúng ta rồi, con mau trả lại số tiền này đi” Lâm Tuệ ra vẻ khẩn cầu nói.

“Tôi đã nói rồi, tôi không cảm số tiền này! Số tiền kia rốt cuộc ở đâu thì bà đi mà hỏi con trai và con gái yêu quý của bà ấy. Hai người bọn họ bắt tay vu oan cho tôi cũng không sợ sau này gặp phải báo ứng sao! Tôi...”

“Bốp!” Một cái tát của Chăm Toàn cắt đứt lời nói của Chăm Khê. Ông ta nhắc cổ áo cổ rồi vút ra ngoài cửa, nói, “Mày còn dám rửa em gái mày! Tuổi

còn nhỏ mà sao lại độc ác như vậy? Mấy cút ra ngoài tự suy nghĩ lại cho tao, bao giờ mang tiền trả lại thì mới được về”

“Đan Đan, con luôn học hành rất tốt, lần này mặc dù trộm tiền của nhà, nhưng nói ra ngoài cũng không hay. Nếu chuyện này bị trường học biết, con nghĩ các thầy cô và bạn bè sẽ nhìn con như thế nào. Mẹ nghe nói trường số 7 vẫn luôn chú trọng đến giáo dục đạo đức của học sinh”

“Cô nói cái này với nó để làm gì? Cô thấy nó có chỗ nào giống có đạo đức sao?” Châm Toàn đẩy Lâm Tuệ vào trong nhà, sau đó rầm một cái đóng sập cửa lại, nhốt Châm Khê ở bên ngoài.

Châm Khê run cầm cập không cách nào thờ được, cổ họng giống như bị thu nhỏ lại chỉ bằng một lỗ kim. Cô dựa sát vào tường, bức tường lạnh lẽo khiến cho cảm xúc của cô dần dần bình tĩnh lại, sau đó cô chậm rãi đi xuống cầu thang.

“Anh à, sẽ không có chuyện gì chứ? Nếu không em cùng anh nói với mẹ một tiếng trước?”

Châm Toàn vẫn đang phát giận trong phòng khách, lời cả ông bà ngoại với mẹ ruột Châm Khê ra để mắng chửi. Quay lưng về phía bọn họ, Châm Hàm gọi Lâm Chính vào phòng nói chuyện.

“Có thể xảy ra chuyện gì được? Nó lại không có bằng chứng chứng minh nó không lấy tiền, chỉ cần chúng ta cứ khẳng định là nó lấy. Em xem dáng vẻ của bố đi, rõ ràng là không thích nó, chắc chắn sẽ không nghe nó giải thích đầu. Chuyện này nhất định không thể nói cho mẹ nghe, nếu mẹ biết rồi chắc chắn sẽ lấy lại tiền” Lâm Chính cười khà khà, “Em không phải vẫn luôn muốn có một đôi giày trượt băng với mua quần áo đẹp nữa hay sao? Chờ chuyện này qua rồi, anh sẽ đi mua cho em”

“Nhưng nếu Châm Khê vẫn không đưa tiền ra thì làm sao bây giờ?”

“Có thể làm sao chứ? Bố không phải đã nói là đuổi nó ra khỏi nhà, không nhận đứa con gái như nó nữa hay sao? Em không phải vẫn luôn ghét nó chiếm mất nửa phòng của mình hay sao? Mà kỳ thì giữa kỳ lần trước nó còn chề giễu em”

“Nếu chị ta bị đuổi ra ngoài liệu có bị chết đói hay không?”

“Em đề ý đến nó làm gì?” Lâm Chính ngâm điếu thuốc, vô lại nói, “Nếu không phải vì nó thì bố đã sớm mua giày trượt băng cho em rồi, mà nhà chúng ta cũng không trở nên nghèo khó như vậy.”

“Dù sao chị ta cũng không phải người nhà chúng ta” Châm Hàm nắm chặt tay, nhìn về phía phòng của Châm Khê, nói: “Nuôi chị ta lâu như vậy đã là rất tốt với chị ta rồi.”

“Anh Toàn, em bảo, số tiền này nếu như Châm Khê vẫn không trả lại thì mình cũng không thể cứ như vậy mà bỏ qua được. Ba nghìn tệ đấy, số tiền này đủ để cả nhà chúng ta dùng trong bao lâu? Nếu nó không trả lại tiền thì anh đến đòi bà ngoại nó, ít nhất cũng phải lấy lại mười nghìn tệ mang về”

“Nếu nó không mang tiền trả lại thì cứ để nó chết đói chết rét ở ngoài kia đi, nhà họ Châm không có đứa con gái như vậy!” Châm Toàn thờ hỏn hển, rầm một cái đập mạnh xuống bàn.

Lâm Tuệ dùng tay che miệng, cố nén nụ cười sắp nở ra nói: “Em thấy Châm Khê đi học đúng là phí của, không học được tý đạo lý nào. Em thấy không bằng lúc trước cho nó đi học nghề ở thị trấn bên cạnh. Có thợ cả ở đó đề ý, nói không chừng sẽ hiểu chuyện hơn chút.”

“Ừ.” Châm Toàn gật đầu, “Không thể cho nó đi học nữa, đi học cũng chỉ phí tiền, anh lập tức bảo nó bỏ học đi làm”

“Em bảo... Ày? Có người đang gõ cửa hả?” Lâm Tuệ không khỏi bất ngờ nhìn đồng hồ, “Đã mấy giờ rồi mà vẫn còn có người đến nhà? Không phải Châm Khê quay lại chứ?”

“Nếu như là con ranh kia quay lại thì tuyệt đối không được mở cửa cho nó. Không cho nó một bài học thì ai biết được sau này nó còn trộm cái gì nữa!”

Lâm Tuệ nhìn Châm Toàn một cái, hét về phía cửa: “Ai vậy?”

“Cảnh sát đây, mở cửa ra!”

Lâm Tuệ và Châm Toàn liếc mắt nhìn nhau, Châm Hàm cùng Lâm Chính nhổ đầu ra từ trong phòng, hỏi: “Làm sao vậy ạ?”

“Có một cô bé đến đồn cảnh sát báo án, nói trong nhà mất tiền, các người vu oan cho là cô bé trộm nên đã đánh đập cô bé, cho nên chúng tôi đến đây để điều tra”

Vừa mới mở cửa, viên cảnh sát đứng ở cửa đã nói một câu như vậy.

Sắc mặt Châm Toàn đỏ bừng, lắp ba lắp bắp nói: “Đây là việc nhà của chúng tôi, cũng không cần làm phiền các đồng chí”

“Chúng tôi vốn cũng không định can thiệp vào việc nhà của các người, nhưng bây giờ cô giáo của cô bé kia đã đến rồi, còn yêu cầu chúng tôi nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này, tôi thấy hai người nên đi theo tôi một chuyến đi.”

Chăm Hàm run rẩy nắm tay Lâm Chính đi sau cùng, miệng liên tục hỏi dò: “Sẽ không có chuyện gì chứ? Chị ta đã báo cả cảnh sát rồi, làm sao chị ta dám báo cảnh sát chứ?”

Lâm Chính cũng có vẻ sợ sệt, giọng nói hơi run: “Nó không có bằng chứng, báo cảnh sát thì làm được cái gì? Chỉ hù dọa chúng ta mà thôi!”

Chăm Toàn vừa bước vào đồn cảnh sát, đã nhìn thấy Chăm Khê cầm cốc giấy đứng trong góc, bên cạnh cô có mấy người vây quanh, Lư Ý cùng ba mẹ Lư Ý, còn có giáo viên chủ nhiệm họ Chu của cô.

“Chăm Khê!” Chăm Toàn tức giận rống to, “Mày rút cuộc muốn làm gì? Mày còn biết xấu hổ hay không? Còn không mau theo tao về nhà!”

Nói xong liền trực tiếp công về phía cô, Chăm Khê hơi rút người về phía sau, bố Lư Ý lập tức chắn trước mặt cô, nói: “Các người nói con bé trộm tiền, nói nếu con bé không trả tiền lại thì sẽ không cho vào nhà. Bây giờ ngoài trời lạnh như vậy, con bé còn có thể làm gì? Con bé không còn cách nào khác mới phải đến đồn cảnh sát.”

Vành mắt mẹ Lư Ý đỏ hoe, bà nói: “Sao có thể đánh đứa bé thành như vậy chứ?”

“Đây là việc nhà của chúng tôi, chẳng liên quan gì đến giám đốc Lư đâu nhỉ?”

Dù sao cũng không làm việc trong nhà máy nữa, bây giờ Chăm Toàn cũng không cần kiêng dè gì.

“Tôi đại khái đã hiểu xảy ra chuyện gì rồi, trường số 7 tuyệt đối không chấp nhận học sinh có đạo đức kém!” Cố Chu nhìn Chăm Toàn, nhấn mạnh từng chữ, “Đương nhiên, cũng không thể chấp nhận chuyện người khác bôi nhọ đạo đức của học sinh chúng tôi. Tôi rất ủng hộ các đồng chí điều tra rõ ràng sự việc, để sự thật được phơi bày”

Trong lúc này, một vị cảnh sát của đồn đã dò hỏi hai người trong cuộc khác là Lâm Chính và Chăm Hàm. Sau đó đi tới, ngồi xổm trước mặt Chăm Khê nói: “Người điều không tránh khỏi sẽ mắc sai lầm, chỉ cần biết hối cải và sửa

chữa là được. Nghe nói kết quả học tập của cháu rất tốt, cháu có một tương lai tốt đẹp, không nên vì những chuyện như thế này mà phạm phải sai lầm không thể cứu vãn được”

“Vị đồng chí này, anh đang nói cái gì vậy?” Cố Chu đột nhiên mở miệng, “Ý anh là, đã xác định số tiền này là do Chăm Khê trộm? Anh có bằng chứng gì?”

Vị cảnh sát kia đứng dậy, bất đắc dĩ nói: “Cô em gái của Chăm Khê đã tận mắt nhìn thấy Chăm Khê lấy tiền từ trong tay Lâm Chính, cái này còn không tính là bằng chứng sao? Hay là Chăm Khê có bằng chứng chứng minh cô bé đó nói dối...”

“Cháu có bằng chứng!” Chăm Khê ngẩng đầu, lướt qua viên cảnh sát nhìn về phía Lâm Chính, Chăm Hàm và Lâm Tuệ lập lại một lần nữa, “Cháu có bằng chứng!”

Hai chiếc xe cảnh sát trong đồn đều bị điều động, đi theo phía sau còn có xe của bố Lư Ý. Lư Ý ôm Chăm Khê ngồi ghế sau, nước mắt cô bé vẫn không ngừng rơi.

“Cháu thật sự có bằng chứng?” Viên cảnh sát ngồi ghế trước hỏi.

“Chú cảnh sát, nếu như lát nữa cháu có thể chứng minh là cháu bị vu oan thì cháu có thể xin tòa án buộc bố cháu chuyển giao quyền giám hộ cháu cho người khác được không ạ?”

Đối phương chăm chú suy nghĩ một chút rồi nói: “Sợ rằng không được, người nhà của cháu có thể nói đây chỉ là mâu thuẫn mà anh em các cháu trêu đùa nhau tạo thành mà thôi, không đến mức độ có thể bắt ông ta giao ra quyền giám hộ”

“Vậy ông ta đánh cháu thì sao ạ?” Chăm Khê vén ống tay áo lên cho anh ta xem, phía trên có rất nhiều vết đỏ cùng vết bầm tím đan xen.

“Ông ta đã đánh cháu thành như vậy cũng không được sao? Ngộ nhớ ngày nào đó ông ta muốn giết cháu thì làm thế nào?”

Đối phương không nói gì, một lúc lâu sau, mới thờ dãi trả lời: “Nếu cháu có thể chứng minh sự trong sạch của mình thì chuyện này chú có thể nghĩ cách xử lý giúp cháu”

Dưới sự chỉ dẫn của Chăm Khê, hai chiếc xe cảnh sát đi vào một con đường nhỏ yên tĩnh, viên cảnh sát ngồi phía trước hỏi: “Chúng ta phải đi đến đâu?”

“Nhà họ Huy.”

“Cháu đừng nói đùa chứ, sao lại đến chỗ đó?” Trong giọng nói của đối phương lộ rõ sự khiếp sợ.

“Anh ta không phải nói cháu lấy tiền ở trước cửa nhà họ Huy sao? Muốn chứng minh sự trong sạch của cháu thì tất nhiên phải đến chỗ đó”

Ba chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Huy Dương, Chăm Khê nhìn chằm chằm Lâm Chính, hỏi: “Anh xác định tôi lấy tiền từ tay anh ở đây?”

“Đương nhiên!” Giọng nói của Lâm Chính rất lớn.

“Ở chỗ nào? Anh chỉ cho tôi xem!”

“Giả vờ giả vịt.” Lâm Chính nói xong, đi đến dưới chân đèn đường, dậm chân nói, “Chính là chỗ này, Châm Hàm cũng nhìn thấy, có đúng hay không?”

“Vâng, anh đã đưa tiền cho chị ở chỗ này”

“Tôi hỏi lại anh một lần nữa, anh xác định tôi đã lấy tiền của anh ở đây? Không phải ở chỗ khác? Ngay trước mặt các chú cảnh sát, anh nói rõ ràng lần nữa cho tôi.” Giọng nói của Châm Khê mang theo sự đe dọa, cô vừa nói vừa lại gần hắn ta.

“Tao xác định, chính là ở chỗ này!”

“Được, các chú cảnh sát đã nghe rõ rồi chứ ạ?”

Châm Khê đột nhiên nở nụ cười, nói nhỏ với Lâm Chính: “Anh chết chắc rồi!”

“Trời ạ! Sao lại có nhiều xe cảnh sát đến đây vậy, Huy Dương, nhà cậu xảy ra chuyện gì à?” Một giọng nói oang oang vang lên.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại. Chẳng biết từ lúc nào, một chiếc xe đã đỗ lại ở một góc gần đó, trước xe có ba người đang đứng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Sự Thật Được Phơi Bày

Huy Dương hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi đến chỗ xe của cảnh sát đang dừng. Đi phía sau anh là Lý Minh Đình,

miệng người này từ nãy đến giờ vẫn chưa từng ngừng lại. Anh ta đang dùng tất cả sự hiểu biết nông cạn về trình thám của mình để đoán xem có chuyện gì xảy ra.

Huy Dương cũng rất tò mò, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mới khiến nhiều người tụ tập một cách trắng trợn như vậy ở trước cửa nhà mình.

Chờ khi đi đến gần, mới nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc.

“Châm Khê?” Tiến Dũng hét to một tiếng rồi vội vàng xông đến.

“Ôi mẹ ơi, em bị sao vậy?”

Vết thương trên mặt, trên cổ cô có cảm giác như bị lột da, cũng có nhiều chỗ bị tụ máu, giống như chỉ cần chạm nhẹ vào một cái là có thể trào ra trong nháy mắt.

“Ui da!” Lý Minh Đình đi ngay phía sau cũng không nhịn được mà hít vào một hơi.

“Ai đánh em?” Huy Dương đứng cách đó vài bước, ngoại trừ khuôn mặt trắng như ma thì tất cả các chỗ còn lại khác trên người anh đều giống như bị bao phủ bởi sương mù màu đen.

Châm Khê khom lưng, cúi gập người 90 độ rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta: “Anh Dương, xin anh giúp em một chuyện”

Vào lúc này, cảnh sát cũng đã kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Huy Dương nghe: “Cô bé đó nói có bằng chứng, sau đó đã dẫn chúng tôi đến chỗ này, chúng tôi cũng không rõ lắm, cậu xem...”

“Các người cũng thật là... Chỉ vì ba nghìn tệ mà đánh con bé thành thế này! Hơn nữa, Châm Khê sao có thể trộm tiền?”

Tiến Dũng nổi giận, lời cảnh sát kể lại nghe có vẻ khách quan, nhưng thực tế lại giống như đã có kết luận, làm cho trái tim Cô lạnh lẽo.

“Có roi trên đất cô bé cũng sẽ không thềm nhạt!” Lý Minh Đình bổ sung một câu.

“Em muốn anh giúp em như thế nào?” Huy Dương nhìn Châm Khê hỏi, “Ngẩng đầu lên, em không làm gì sai thì sao phải sợ? Em nói đi, muốn anh giúp em như thế nào?”

Chăm Khế cố kìm nén cơn ế ẩm ở chóp mũi, ngẩng đầu lên nói nhỏ: “Em sợ sẽ dọa anh”

Huy Dương hơi nhắm mắt lại, sau đó đi đến trước mặt Lâm Chính nhìn hắn ta: “Tại sao cậu không nói số tiền kia là tôi lấy đi? Như vậy không phải là cậu càng an toàn hơn sao, dù sao bố mẹ cậu cũng không dám đến tìm tôi đòi tiền, một vốn bốn lời. Tôi sớm đã churóng mắt cậu rồi, trong mắt chỉ có tiền, chỉ biết bắt nạt trẻ con với con gái. Lần trước, khi cậu đánh em gái mình, không phải tôi đã nói rồi sao, tại sao chỉ biết bắt nạt người nhỏ yếu hơn mình?”

Lâm Chính cúi đầu, không dám hé răng nửa lời.

Lý Minh Đình cũng bước tới, dí ngón tay vào đầu gối ta: “Mày thật sự là ngứa da mà! Chuyện bị đuổi học không ảnh hưởng gì đến mày đúng không? Mới qua mấy ngày mà mày đã lại dám làm loạn. Mẹ kiếp, lúc nào mày mới có thể giống như một thằng đàn ông dám làm dám chịu hả?”

“Không phải, anh trai em không phải người như thế? Chăm Hàm đột nhiên khóc toáng lên chắn ở trước mặt Lâm Chính, nó ngẩng đầu nhìn hai người con trai nói, “Các anh đừng có bắt nạt anh ấy”

“Ha ha!” Huy Dương cười gằn, nhìn con bé trước mặt rồi nói, “Mày với Lâm Chính, chẳng trách là anh em ruột”

Chăm Hàm cứng người, trong mắt đã bắt đầu có nước mắt chảy ra.

Lâm Chính cắn răng, trừng mắt nhìn chăm chăm Chăm Khê, “Chăm Khê, bằng chứng mà mày nói ở đâu?”

“Chị à, chị mau nhận sai đi, đừng gây chuyện nữa”

“Gây chuyện? Các người thật sự chắc chắn tôi không có bằng chứng gì. Đáng tiếc, mắt ông trời không có mù đâu? Chăm Khê chỉ lên trời, “Người mẹ đã chết đi của tôi cũng đang nhìn chăm chăm các người đấy!”

“Chăm Khê, mày đừng có nói linh tinh nữa...”

“Bố, bố hoảng cái gì? Có phải là sợ mẹ tôi trở về lấy mạng hai vợ chồng ông không? Vừa nãy không đánh chết tôi, có phải bây giờ rất hối hận không?”

Chăm Khê hít sâu một hơi, lau sạch nước mắt của mình rồi nói với Huy Dương: “Anh Dương, mong anh cho em mượn video giám sát của ngày hôm đó.”

Chăm Khê chỉ vào camera giám sát ở góc khuất nói: “Các người tự đến mà xem đi”

Huy Dương đứng ở cửa, nghiêng đầu nhìn viên cảnh sát trước mặt nói: “Camera mới mua, có tia hồng ngoại nên có thể nhìn rõ cả ban đêm, ngay cả trên mặt có mấy nốt ruồi cũng có thể thấy rõ được”

Cảnh sát đi theo Huy Dương vào trong nhà, Lâm Chính cùng Chăm Hàm vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, sợ hãi trên khuôn mặt chúng vẫn không giảm bớt.

Lâm Tuệ đi tới trước mặt bọn chúng, giơ tay tát Lâm Chính một cái, đôi mắt bà ta đỏ bừng: “Sao tao lại để ra một thằng ngu xuẩn như mày!” Sau đó trừng mắt nhìn Chăm Hàm, “Tao và bố mày đã luôn coi mày như hòn ngọc quý trên tay, bớt ăn bớt mặc để cho mày đi học thêm lớp nghệ thuật này nọ, quanh năm suốt tháng đều không nổi mua lấy một cái quần cái áo mới, để cho mày được ăn mặc xinh đẹp, thơm mát. Là vì cái gì, còn không phải hy vọng mày có thể nổi bật hơn người, rồi sau này có một tương lai tốt đẹp sao? Ba nghìn tệ nhiều lắm à? Đúng vậy, đối với nhà chúng ta mà nói quả thật là một số tiền lớn, nhưng nó đối với thanh danh của mày thì lại không đáng một đồng!”

Chăm Hàm hoảng sợ, cầm lấy tay Lâm Tuệ bắt đầu gào khóc: “Mẹ, con sai rồi, sau này con không dám nữa, mẹ đừng để chú cảnh sát bắt con đi.”

“Đi xem tình hình trước đã”

Đoàn người Chăm Toàn đi tới cửa thì bị quản gia nhà họ Huy ngăn lại, nói: “Nhà họ Huy không hoan nghênh các vị.”

Sắc mặt Chăm Toàn lúng túng, đỏ bừng hết cả lên, không ngừng thở hổn hển, nhưng lại không thể làm gì được. Chăm Hàm nín tay Lâm Tuệ lắc, khóc nức nở.

Cảnh sát muốn mang băng ghi hình đi, Huy Dương không cho, bắt bọn họ tìm bằng chứng trong máy luôn tại đây.

Tiền Dung đưa Chăm Khê đến một căn phòng: “Những chỗ có thể nhìn thấy đều đã bị đánh thành như vậy, trên người cũng không biết còn bao nhiêu vết thương, có cần đi bệnh viện hay không?”

Lư Ý cùng mẹ và cô giáo của Chăm Khê cùng một vị nữ cảnh sát cũng ở đây, bọn họ để Chăm Khê cởi quần áo ra nhìn tình trạng trên người cố.

Chăm Khê mặc một bộ quần áo lót đứng trước mặt mấy người họ, Tiền Dung liếc mắt một cái đã quay đầu sang chỗ khác.

Trên người còn đỡ, mặc dù nhìn vết thương khá nặng, nhưng nhìn cũng không kinh khủng bằng những vết thương chằng chịt như bàn cờ trên tay và đùi.

“Sao lại đánh con bé đến mức như vậy chứ? Thật là tàn nhẫn” Vị nữ cảnh sát kia sợ hãi kêu lên.

“Đi à, ngày mai cháu có thể đến bệnh viện nghiệm chứng vết thương được không? Cháu có thể tố cáo bố cháu ngược đãi cháu với Hội Liên hiệp Phụ nữ không? Cháu có thể xin chuyển quyền giám hộ cháu cho bà ngoại không?”

“Đi nghiệm chứng vết thương trước đã, bọn cô sẽ giúp cháu nghĩ biện pháp”

“Còn nữa, trước kia anh trai cháu đã đánh cháu khiến cháu phải vào viện cấp cứu, ở trong bệnh viện của thị trấn đều có ghi chép, nếu cháu vẫn phải tiếp tục ở lại căn nhà đó thì sớm muộn cũng sẽ chết mất”

“Bọn cô sẽ nghĩ cách.”

Tiền Dung lau nước mắt đi ra ngoài, Huy Dương và Lý Minh Đình đứng ngay ở ngoài cửa, nhìn thấy bộ dạng Tiền Dung như vậy liền biết Chăm Khê chắc chắn không chỉ bị đánh vào mặt và cổ.

“Các vết thương trên người con bé chẳng chịt giống như bàn cờ vậy. Bọn mình bình thường còn nói nó bình tĩnh lạnh lùng giống như làm từ ngọc, nếu như là tở ở trong căn nhà như vậy thì tở cười cũng không thể cười nổi. Con bé nói với cảnh sát là trước kia Lâm Chính cũng thường xuyên đánh nó, có một lần ở ngoài đường còn đánh nó

nặng đến mức khiến con bé phải đi cấp cứu. Mẹ kế cũng không hề đối xử tốt với con bé, lúc nó đang bị sốt còn bắt nó quỳ xuống lau sàn nhà, khi chưa được ở kỷ túc xá trong trường thì mỗi ngày chỉ cho nó ba tệ để ăn cơm, chẳng trách nó gầy gò đến nỗi trông cứ như gió thổi là ngã ngay, thật là đáng thương”

“Cảnh sát có nói thằng khốn Lâm Chính kia bị phạt bao nhiêu năm không?” Lý Minh Đình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nói rồi, cô ấy nói nếu như bố mẹ Chăm Khê không truy cứu chuyện này thì sẽ không lập thành án được. Bố Chăm Khê đánh con bé thì cùng lắm cũng chỉ bị giữ lại đồn vài ngày, cũng không bị phạt gì nặng cả. Hiện tại con bé hỏi có thể chuyển quyền giám hộ nó cho bà ngoại không. Con bé lo lắng sẽ có một ngày mình bị đánh chết”

“Thế là xong hả? Chẳng lẽ lần này Chăm Khê bị đánh như vậy mà bọn họ lại không bị gì?”

“Làm sao có thể không bị gì?” Huy Dương thâm sâu nói một câu, quay người rồi đi.

Cuối cùng kết quả của chuyện này giống hệt như suy đoán của vị nữ cảnh sát kia. Cho dù cảnh sát đã có bằng chứng rõ ràng chứng minh Chăm Khê không lấy tiền, hơn nữa số tiền đó hiện giờ đang ở trong tay Lâm Chính, nhưng bởi vì Chăm Toàn cùng Lâm Tuệ không truy cứu nên Lâm Chính chỉ bị kéo đến đồn dạy dỗ một trận.

Mà thái độ nhận sai của nó rất thành khẩn. Khi nhận sai thì nó lại nhấn mạnh nhiều lần rằng chuyện này không liên quan gì đến em gái nó. Con bé chỉ là bị lừa do quá tin tưởng anh trai nên mới nói dối họ. Do vậy mà cuối cùng Chăm Hàm cũng chỉ bị sợ hãi một lúc, còn đầu thì chẳng bị tổn thất một cọng lông nào.

Chăm Khê đi theo mẹ Lư Ý về nhà, chuẩn bị để ngày mai đến bệnh viện làm giám định vết thương.

Trước khi đi, Huy Dương gọi cô lại, nói có chuyện muốn nói riêng với cô, sau đó dẫn cô đến phòng sách.

Vừa đóng cửa lại, Huy Dương đã đẩy Chăm Khê khiến cô ngã vào trong sofa. Phần da thịt bị quất lại bắt đầu đau, Chăm Khê nhảy dựng lên theo quán tính, lại bị Huy Dương dùng đầu gối ngăn lại hai chân cô, không cho cô động đậy.

“Shhh” Chăm Khê hít vào một hơi.

“Em còn biết đau hả?” Huy Dương nắm lấy cằm của cô, từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu mang theo giễu cợt, “Anh còn tưởng da thịt em làm bằng sắt cơ mà”

“Anh biết rồi?” Chăm Khê như bị rút hết sức chống cự, cả người mềm nhũn ngã xuống ghé sofa.

“Chắc em cũng không biết vết thương do đàn ông đánh thì sẽ như thế nào nhỉ? Chỉ có đàn bà mới đánh như vậy thôi.”

“Đừng vậy!” Chăm Khê gạt đầu thừa nhận, “Bố em đúng là chỉ đánh vài cái, còn lại đều là do em dùng cành liễu tự đánh. Cho nên trên tay và chân mới có nhiều vết thương như vậy, bởi vì những chỗ khác em với không tới”

“Tại sao? Chỉ vì bất ông ta giao ra quyền giám hộ thôi sao?”

Chăm Khê nhìn vào đôi mắt anh ta, “Huy Dương, em nói rồi, em thật sự rất sợ hãi. Em thậm chí không biết ngày mai mình sẽ còn bị như thế nào nữa”

“Em không đau sao? Chăm Khê, em không thấy đau sao?”

“Đau chỉ là một lúc thôi, còn cái cảm giác từng giây từng phút lúc nào cũng lo lắng cho tương lai và con đường phía trước của mình mới khiến em chỉ chực chờ sụp đổ. Anh không hiểu được đâu”

“Đau chỉ một lúc thôi sao?” Huy Dương giờ tay xoa vết đỏ trên cổ cô, lúc này Chăm Khê mới cảm thấy đau đến co người lại.

“Câu tôi quen biết Huy Dương, ông thử đánh tôi một cái xem không phải anh đã dạy em rồi sao? Tại sao em lại không nói?”

“Không có tác dụng, ông ta là bố em”

“Ông ta đánh em, em không biết trốn sao? Không phải anh đã đưa số điện thoại cho em rồi sao? Gặp phải chuyện như vậy cũng không biết gọi điện thoại cầu cứu sao? Nếu ngay từ đầu em nói Lâm Chính vụ oan cho em thì anh đã xé nát cái miệng của thằng khốn đó ngay trước mặt bố mẹ em luôn rồi.”

Huy Dương buông cô ra rồi đứng lên, vuốt phẳng áo sơ mi, “Nếu như Châm Toàn còn dám ra tay với em, em hãy nói với ông ta rằng: Ông có tin tôi sẽ khiến cho Châm Hàm không bước nổi chân vào cổng trường số 7 hay không? Ông có tin tôi sẽ khiến Lâm Chính cả đời cũng không kiếm được việc làm!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Anh Dương Mạnh Mẽ

Đêm đó Châm Khê ở lại nhà Lư Ý, mẹ Lư Ý cẩn thận từng li từng tí tắm rửa cho cô rồi đưa cô vào trong ổ chăn ấm áp của Lư Ý.

Lư Ý vẫn cứ khóc suốt, giống như người bị đánh là cô bé vậy. Mặc kệ Châm Khê an ủi cô bé như thế nào đều không có tác dụng. Cho nên cô âm thầm tự trách mình đã ra tay quá nặng, cũng khó trách Lư Ý bị dọa sợ.

Ngày hôm sau, Châm Khê đi cùng mẹ Lư Ý và một vị nữ cảnh sát đến bệnh viện kiểm tra vết thương. Kết quả của cuộc kiểm tra được cảnh sát giữ lại, họ nói chờ ngày mai Hội Liên hiệp Phụ nữ làm việc thì bọn họ sẽ chuyển từ liệu liên quan của cô qua đó.

Châm Khê chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, mong lần này có thể thật sự chuyển được quyền giám hộ cho bà ngoại.

Hội thao của trường đã đến ngày cuối cùng. Châm Khê lấy cớ muốn đi xem để trở về trường học. Chủ yếu là khi ở nhà Lư Ý, mẹ Lư Ý luôn che chở, hỏi han ân cần khiến Châm Khê rất không quen, vì phần lớn thời gian cố vẫn thích ở một mình hơn.

Lư Ý biết cô về trường nên đã đến ký túc xá tìm cô, nói Hà Viện đã chiếm chỗ sẵn rồi, sau đó kéo cô đến xem trận chung kết bóng rổ của lớp 9.

Sân bóng rổ của trường rất lớn, bình thường ghế trên khán đài luôn thừa chỗ trống rất nhiều. Nhưng trận chung kết hôm nay thì toàn bộ khán đài chật ních, trên cầu thang cũng ngồi đầy người. Tất cả mọi người đều rất hưng phấn chờ đợi trận đấu diễn ra.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Cậu không biết à, trận hôm nay chung kết, anh Huy Dương cũng ra sân đấy”

Hình như là có chuyện như vậy, lúc trước Huy Dương cũng từng nhắc.

“Tớ không đi đâu, chỗ này nhiều người như vậy, chút nữa lại va vào vết thương của tớ.”

“Cũng đúng, cậu vốn không khỏe, vậy bọn mình về ký túc xá trò chuyện đi, chút nữa tớ sẽ nhắn tin cho Hà Viện” Lư Ý kéo tay cô trở về, vừa quay người lại đã nhìn thấy Tiền Dung cùng mấy người bạn học của cô ấy.

“Tiểu Khê Khê, đến xem trận bóng à? Đi, chị Dung Dung của em sẽ dẫn em đi khu VIP ngồi xem!” Nói xong liền định ôm vai Châm Khê, kết quả khi ngón tay sắp chạm vào người Châm Khê thì lại đột nhiên nhớ tới những vết thương trên người con bé, vì vậy vội vàng thu lại móng vuốt của mình.

“Chị Dung, lần trước cảm ơn chị đã cho em mượn quần áo, chờ nó khô em sẽ trả lại cho chị” Quần áo cô đã sớm giặt sạch, nhưng khoảng thời gian này, thời tiết luôn ẩm ướt nên mãi mà chưa khô được.

“Không cần đâu, em mặc rất đẹp. Bộ quần áo đó chị chỉ mặc qua một hai lần, bây giờ đã không mặc vừa rồi, mặc vào nhìn rất buồn cười. Không phải em chê nó xấu chứ?”

“Không phải ạ, nhưng dù sao đó cũng là quần áo của chị mà”

“Cái gì mà của em của chị, coi chị thành người ngoài rồi đúng không? Hai người chúng ta đều đã ngủ cùng giường rồi mà em lại coi chị như người xa lạ như vậy, ôi, chị đau lòng quá”

Chăm Khê mỉm cười, khoác tay Tiền Dung.

Chỗ chật thì quá chật, mà chỗ rộng thì lại rất rộng, mấy ghế khán giả này sắp xếp thật không bình thường, ba hàng đầu tầm nhìn tốt lại chỉ có mấy người, ngoài mấy thành viên dự bị ra thì chính là mấy người Chăm Khê, mà chỗ ngồi phía sau lại chật ních giống như mây mùa xuân, khéo lát nữa ra về sẽ có mấy chiếc giày ở lại cho mà xem.

Chăm Khê đeo khẩu trang và khăn quàng cổ để che vết thương, chỉ lộ ra một đôi mắt, đã che như vậy rồi mà chỗ đuôi mắt vẫn còn lộ ra dấu vết.

“Bố em cũng thật là, vết thương này nếu như đánh chệch một chút thì có phải là sẽ vào mắt rồi không? Tiền Dung nhìn chăm chăm cổ rồi nói, “Đôi mắt em trông đẹp thật đấy, con người vừa đen lại sáng, mắt sâu mũi thẳng, không hề giống người châu Á, cũng không giống ba em, có lẽ em giống mẹ nhỉ?”

“Em cũng không biết, em chưa từng gặp bà ấy”

Tiền Dung sờ mũi, phát hiện không nên tiếp tục nói đề tài này nữa. Vẫn là Lư Ý ngồi bên cạnh hỏi lái sang chuyện khác: “Chị Dung, ở đây sao lại không có ai ngồi vậy ạ?”

Không khí ngột ngạt thoáng giảm bớt, Tiền Dung bắt đầu hoạt bát trở lại, tràn đầy phấn khởi nói: “Đàn anh đẹp trai của các em ấy à, là một người rất rắc rối, vừa kỳ quặc lại còn lảm chuyện. Cậu ta nói mấy hàng đầu nếu có nhiều người, trang điểm lõe loét sẽ phân tán sự chú ý của cậu ta, nếu mà mấy người đó lại còn xịt chút nước hoa thì ngay cả không khí cũng sẽ không bình thường rồi. Cho nên chỗ này thường sẽ không có ai ngồi”

Tiền Dung vừa mới nói xong, bên cạnh đã có hai nữ sinh đi đến, đi trước là hot girl tóc nâu mà Chăm Khê biết, cô ấy chính là người lần trước đụng phải Chăm Khê ở sân thượng rồi cho cô sờ cô la, còn người đi phía sau thì cô không biết.

Hai người ngồi xuống bên cạnh Tiền Dung, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Chăm Khê cùng Lư Ý, hỏi: “Hai cô bé này là ai vậy?”

“Em chào chị!” Chăm Khê chào hỏi trước.

Người kia nhìn chăm chăm có một lúc, bật cười, “Là em à, đàn em khóa dưới lần trước ở sân thượng”

Chăm Khê gật đầu: “Cảm ơn chị đã cho em sờ cô la”

Chăm Khê thấy đối phương cười híp mắt tìm thứ gì trong túi sách, vội vàng nói: “Không cần, không cần nữa đâu”

Đối phương vẫn lấy ra hai cái kẹo từ trong túi định đưa cho Chăm Khê, nhưng vừa ngẩng đầu sắc mặt liền thay đổi.

Chăm Khê theo ánh mắt của cô ấy quay đầu lại, phát hiện phía sau lại có mấy nữ sinh khác đi đến, người dẫn đầu kia cô cũng biết, đó chính là người hôn Huy Dương trên sân thượng hôm trước.

Vậy là hai con “cá” của Huy Dương đã chạm mặt nhau rồi hả?

Chăm Khê im lặng không dám thở mạnh, lẳng lặng quan sát hai người vừa gặp nhau đã bắn ra tia lửa mãnh liệt này.

“An Đào Sa, cổ đúng là bám dai như đĩa vậy” Chị gái Sô Cô La nghịch nghịch lọn tóc xoăn của mình, mở miệng trước.

“Chị cũng thật kỳ lạ, đây là trận thi đấu bóng rổ của lớp 9, một học sinh cấp ba như chị đến đây làm cái gì?” Đàn chị tên An Đào Sa cười rất ngọt ngào.

“Cô xịt nước hoa mùi vừa nồng lại vừa thô tục như vậy, chút nữa người khác đi qua sợ rằng sẽ bị dị ứng đấy” Chị gái Sô Cô La tiếp tục mở miệng.

“Dù sao dị ứng cũng tốt hơn là bị đau mắt hột. Kim Dự n, chị không thấy màu tóc của chị quá chói mắt sao? Màu này nhuộm ở thôn nào vậy?”

“Được rồi được rồi, trận bóng sắp bắt đầu rồi đấy” Tiền Dung kịp thời mở miệng, ngăn chặn cuộc chiến tranh sắp sửa bùng nổ.

Trong tiếng hò reo cùng cổ vũ của mọi người, hai đội thi bắt đầu ra sân.

Chăm Khê liếc mắt một cái đã thấy được Huy Dương. Anh ta thật sự rất nổi bật, mặc quần áo bóng rổ, vai rộng chân dài, chỗ da lộ ra ngoài thì trắng quá mức khiến cho Lý Minh Đình có làn da màu lúa mạch khỏe khoắn đứng bên cạnh trông giống như người châu Phi.

“Dải lụa buộc trên đầu anh ấy hình như chính là cái mà tôi tặng” Bởi vì lời của An Đào Sa mà Chăm Khê cũng chú ý đến dải lụa quấn trên đầu Huy Dương.

Màu chủ đạo của quần áo thi đấu mà bọn họ mặc là hai màu vàng trắng đan xen, cho nên khi Huy Dương đeo dải lụa màu vàng kia thì trông có vẻ càng ấm áp.

Một tiếng còi vang lên, Huy Dương nhảy lên cướp bóng, trong tiếng cổ vũ của toàn trường, anh mạnh mẽ ném quả bóng vào rổ.

Đột nhiên một tiếng hét vang vọng cả sân bóng rổ, vào giờ khắc này, một bức tranh tràn ngập ánh vàng rực rỡ của

nặt trời đan xen với sắc tím đầy năng lượng được tạo nên. Huy Dương xoay người, trở về phòng thủ, oai phong凛冽.

Sau này, Châm Khê còn nhớ lại cảnh tượng này rất nhiều lần.

Nửa trận bóng kết thúc, đội Huy Dương dẫn trước mười điểm. Huy Dương cùng Lý Minh Đình giống như mới được vớt ra từ trong nước, toàn thân ướt đầm mồ hôi đi về phía cạnh sân.

An Đào Sa và Kim Dự Án mỗi người đều cầm một chai nước đi qua, cùng giờ đến trước mặt Huy Dương.

Châm Khê rất hưng phấn, chỉ thiếu điều huýt gió thành tiếng. Tiền Dung ở bên cạnh liên tục nói: “Sắp đánh nhau rồi, sắp đánh nhau rồi”

Châm Khê cũng cảm thấy có khả năng như vậy.

Đột nhiên, Tiền Dung nhét một chai nước vào trong tay Châm Khê: “Em đi đi! Nếu không sẽ rất khó xử, uống nước của ai thì Huy Dương cũng sẽ rất mất mặt”

Đó là do anh ta đáng đời!

Châm Khê bị Tiền Dung đẩy ra ngoài, cũng may sau lưng cô không có vết thương, bằng không lúc này có chắc đã phải quỳ trên đất vì đau.

Cô nhắm mắt, dưới sự chứng kiến của tất cả các đàn chị trong trường, nhét thật nhanh một chai nước vào trong tay Huy Dương, sau đó chạy đi.

Tiền Dung an ủi cô: “Em yên tâm, em quần kín như cái bánh chưng thế này sẽ không có ai nhận ra em đâu.”

Huy Dương ừng ực uống hết nửa chai nước, nửa chai còn lại gọi lên đầu mình, sau đó nói với Lý Minh Đình: “Dù sao tớ cũng đã cố hết sức rồi, nửa trận còn lại nếu thua cũng không thể trách tớ”

“Bọn mình đã kéo tỉ số hai bên cách nhau nhiều như vậy, nếu vẫn thua, tớ... tớ cũng hết cách rồi”

“Nửa trận còn lại các cậu không ra sân nữa sao?” An Đào Sa hỏi.

“Có việc nên về trước” Lý Minh Đình trả lời thay.

Huy Dương cảm lấy cặp sách của mình liền đi, lúc đi qua Châm Khê nói một câu: “Nhìn cái bộ dạng của em này, thật là có tiền đồ!”

Lý Minh Đình đi ngay sau cũng nói: “Là em gái trạng nguyên của chúng ta ha...”

WTF?

Châm Khê nhìn về phía Tiền Dung, Tiền Dung xòe hai tay ra với cô, tỏ vẻ mình cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mấy người Huy Dương vừa đi, sân bóng rổ lập tức trắng hơn nữa, hai đàn chị suất đánh nhau kia cũng đã mang theo bạn mình rời đi theo, hàng ghế đầu chỉ còn ba người bọn cô.

Mặc dù nửa trận đấu đội Huy Dương dẫn trước nhưng trong nửa trận còn lại, đội đối phương đã dần dần đuổi kịp, và cuối cùng đã vượt qua đội Huy Dương.

“Anh Huy Dương với anh Lý Minh Đình tại sao chỉ ra sân có nửa trận nhỉ?” Châm Khê rất tò mò, đã chơi đến chung kết rồi, chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa đã là quán quân, sao mới qua nửa trận đã rời khỏi rồi?

“Ai biết được chứ, Huy Dương thích làm việc theo ý mình cũng không phải chỉ ngày một ngày hai”

Lâm Chính hoài nghi những cảnh sát kia cố ý làm khó gã. Vốn là buổi sáng gã đã có thể rời khỏi đồn, nhưng không hiểu sao lại bị giữ lại đến trưa. Đói bụng cả ngày trời, Lâm Chính cảm giác đi đường mà như đang bay vậy.

Lâm Chính bám vào tường mà lết về nhà, còn không biết lúc nửa về đến nhà gã sẽ phải đối mặt với cái gì đây. Nhưng gã đã nhận hết mọi tội lỗi vào người mình, không làm liên lụy đến Châm Hàm, lại có mẹ bảo vệ gã, có lẽ Châm Toàn cũng sẽ không làm gì đâu.

Tiếng sấm to nhưng mưa nhỏ, đây cũng không phải lần đầu tiên xảy ra.

Khi đi vào một ngõ nhỏ, gã nghe thấy hình như có người gọi mình, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Lý Minh Đình đứng ở đầu ngõ.

Trực giác giục gã chạy về phía trước, nhưng ngay sau đó đã có người chặn ở cuối ngõ.

Quý Bạch Dương lưng hùm eo gấu, cơ bắp cuộn cuộn rắn chắc, bị người khác âm thầm tặng cho biệt danh Gấu Đen. Anh ta đứng ở đó mà giống như có thể ngăn cản hết ánh sáng vậy.

“Mày chạy tiếp đi” Lúc này Lý Minh Đình cũng chạy đến, trong tay cầm một cây gậy bóng chày.

“Cậu Đình, chuyện lần trước tôi biết sai rồi” Lâm Chính vội vã xin tha.

“Được rồi, mày không cần nói với tao. Ngày hôm nay cũng không phải tạo đến đòi nợ mày. Mặc dù tao rất muốn đi đầu mày xuống cống, nhưng cũng phải nhường cho chủ nợ trước đã.”

“Anh Quý!” Lâm Chính giật mình, vội vàng xoay người van xin.

“Cũng không phải tao.”

“Là tao!”

Một người bước ra từ sau lưng Quý Bạch Dương, trên người vẫn mặc quần áo bóng rổ màu vàng trắng, trên đầu quấn một dải lụa màu vàng rực rỡ.

“Tao đã cảnh cáo mày rồi, mày tưởng là tao nói đùa chắc?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Bài Giảng Tình Yêu Của Đình Công Tử

“Anh Dương...”

Còn chưa dứt lời, Lâm Chính đã ôm bụng quỵ xuống đất. Huy Dương bước tới, đập thêm một phát nữa vào vai gã ta.

Lâm Chính ôm bụng bị đẩy lặn về phía sau, sau lưng lại bị Lý Minh Đình dùng chân chặn lại. Huy Dương lấy một cành liễu từ trong cặp sách ra rồi vút cặp sách xuống đất. Sau đó đến gần Lâm Chính, quất thẳng xuống người gã ta.

Quý Bạch Dương tiến lên lột sạch quần áo Lâm Chính để cho Huy Dương có càng nhiều chỗ để ra tay. Lâm Chính liều mạng giụa rồi giờ tay lên chân, đến cuối cùng trên cánh tay gã ta đã không còn một chỗ nào nguyên vẹn nữa.

Trận roi này kéo dài hơn mười phút, tiếng cành liễu vun vút trong không khí rồi roi xuống da thịt, vang lên những tiếng “bộp bộp” còn khiến người ta khiếp sợ hơn cả tiếng kêu thảm thiết của Lâm Chính.

Huy Dương ném cành liễu dính máu xuống đất, lấy khăn giấy ra lau tay.

“Những vết roi này, là Huy Dương tạo đánh. Mày có thể về nhà mách với bố mẹ mày, hoặc là trực tiếp báo cảnh sát, tao chờ. Nhưng những lời nên nói thì vẫn phải nói, có thể mày cho rằng tao đe dọa mày đi. Lần sau, à cũng đừng mơ là có lần sau nữa, nếu như để tạo thấy Châm Khê bị đánh, mặc kệ là mày hay bố mẹ mày đánh, dù sao chỉ cần con bé bị đánh thì tao sẽ tìm mày”

Vút câu nói này cho Lâm Chính, Huy Dương nhặt cặp sách lên, rời khỏi chỗ đó.

“Hà giận rồi chứ.” Quý Bạch Dương cẩn thận đánh giá vẻ mặt Huy Dương. “Lúc trước tôi xem đáng về này của cậu còn tưởng rằng cậu sẽ nhét thẳng đó vào lồng heo rồi ném xuống nước đấy. Ai ngờ lại cầm cành liễu nhỏ xíu kia đánh có mấy roi. Làm như vậy thật phiền phức, tôi nhìn cũng thấy sốt ruột. Tôi cũng không hiểu cậu mất công như vậy để làm gì? Trùm bao tải, đánh cho nó một trận rồi ném hố đất, tôi bảo đảm lần sau nó mà nhìn thấy cậu sẽ chọn đi đường vòng”

“Cậu thì biết cái gì?” Lý Minh Đình cãi lại, “Cậu không thấy cái bộ dạng đáng thương của em gái trạng nguyên chúng ta đấy thôi, trước kia là da bọc xương, tối hôm qua là da bọc máu, cảm giác như chỉ cần gió thổi mạnh chút là có thể xé rách da cô bé”

“Vây cũng không cần anh Huy của chúng ta đích thân ra tay chứ. Chỉ cần cậu ấy nói một tiếng, sẽ có rất nhiều người khiến cho Lâm Chính ném đủ đau khô. Đầu cần phải tự đến chặn đường nó mà ngay cả trận bóng cũng không tham gia nữa? Em gái trạng nguyên quả thật là một cô bé tài giỏi, nhưng trong trường chúng ta cũng không thiếu người xuất sắc nữa. Có cần cậu ấy mất công như vậy không?” Đây là vấn đề mà Quý Bạch Dương vẫn không tài nào hiểu được, cậu ta nói tiếp: “Nếu cậu ấy muốn bảo vệ cô bé thì cứ nói thẳng ra là được, đừng nói trường số 7 này, cho dù là toàn bộ thành phố Y thì cũng không có tên nào mất mủ dấm động đến cô bé. Có cần phải để ý trước sau cẩn thận như vậy không, cậu ấy rốt cuộc là vì cái gì chứ?”

“Đương nhiên không phải học sinh học lớp cậu nên cậu không đau lòng. Châm Tiểu Khê tối nào cũng tự học cùng bọn tôi, đối với lớp 9-1 thì cô bé chính là biểu tượng của sự may mắn. Bạn gái tôi coi cô bé như em gái ruột, làm sao có thể để người ta thích bắt nạt thì bắt nạt?” Lý Minh Đình gân cổ lên cãi nhau với Quý Bạch Dương.

“Là như vậy à?” Quý Bạch Dương nhìn Huy Dương. “Nếu mấy học sinh nữ khác ở lớp cậu bị người ta bắt nạt thì cậu cũng sẽ ra tay giúp người ta như thế này sao?”

“Cậu có ý gì hả? Tôi đã nói Chăm Khê không giống bọn họ hồi nào? Lý Minh Đình nhú mày.

“Chỗ nào không giống? Là đối với lớp 9-1 không giống hay là đối với Huy Dương không giống?”

“Đây là chuyện của tôi” Huy Dương dứt tay vào túi quần, nhìn huy hiệu trường trên người Quý Bạch Dương nói, “Vừa nãy tôi không cho các cậu ra tay chính là vì lý do này. Đây là chuyện của tôi, các cậu muốn đi xem trò hay cũng được, nhưng đừng có can dự vào. Tôi cũng không nhất thiết phải giải thích với các cậu”

Lý Minh Đình nhìn Huy Dương đi xa, tức giận đấm cho Quý Bạch Dương một cú, “Cậu nhìn cậu đã làm chuyện tốt gì kia. Nói linh tinh cái gì không biết, tâm trạng Huy Dương vốn đã không tốt rồi”

“Mọi người đều là anh em, tôi tò mò một chút cũng không được sao? Ngày hôm nay nếu như là Mã Tử Du bị đánh, cậu ra mặt cho con bé thì tôi cũng sẽ không nói gì, thậm chí không cần cậu nói, tôi cũng có thể đánh cho Lâm Chính tàn tật”

“Cậu nói gì vậy, Mã Tử Du là em họ của tôi, tôi làm sao có thể cho phép người khác bắt nạt con bé?”

“Vậy thì đúng rồi. Nhưng quan hệ giữa Huy Dương với Chăm Khê là gì? Không quen không biết mà ngay cả bạn học cũng không phải. Huy Dương cũng chưa bao giờ nói với người khác là cậu ấy bảo kê cho Chăm Khê. Mặc dù Lâm Chính không có quan hệ máu mủ với Chăm Khê, nhưng cũng mang tiếng là anh trai cô bé. Chuyện của hai anh em nhà họ nhưng Huy Dương lại đứng ra ra mặt cho cô bé kia, đây được coi là chuyện gì?”

“Hay nói cách khác, nếu như Chăm Khê là bạn gái Huy Dương thì tôi cũng sẽ không thấy lạ”

“Cậu đang nói cái gì vậy?” Lý Minh Đình giật mình, “Mặc dù nói không có quan hệ nam nữ thuần khiết gì, nhưng hai người bọn họ thật sự là không thể! Nói khó nghe một chút thì vây quanh Huy Dương biết bao nhiêu nữ sinh xinh đẹp, cậu ấy sao có thể thích Chăm Khê. Hơn nữa, cậu không thấy Chăm Khê chỉ chuyên tâm học hành mà không để ý đến chuyện gì khác sao. Cô bé có hiểu ba cái chuyện yêu đương này hay không cũng là một vấn đề nữa đấy. Cô bé và Huy Dương, chỉ là, chỉ là...”

Lý Minh Đình gãi đầu gãi tai suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cho Quý Bạch Dương một đáp án mà ngay cả cậu ta cũng cảm thấy vớ vẩn.

“Thường thức lẫn nhau.”

Hội thao kết thúc trong sự lưu luyến của tất cả học sinh. Ngay ngày hôm sau chính là khởi đầu của một tuần bận rộn mới.

Buổi tối, khi Chăm Khê đang vui đầu đọc sách trong ký túc xá thì có một đàn chị ở phòng khác nói với cô là bên ngoài có người tìm cô.

“Một cậu nhóc rất đẹp trai. Đàn chị kia cười rất thích thú, “Mùa xuân của Tiểu Khê Khi nhà chúng ta sắp đến rồi.”

“Chắc là lớp trưởng lớp bọn em, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của em trong lớp. Suy nghĩ cố chấp của bọn em về kết quả học tập cùng xếp hạng trong lớp đã kiềm chế sự phát tán của hormone mất tiêu rồi. Ngoài ra, khi đối phương rơi vào trong nước còn có thể dùng lý trí không chế không cho chính mình giúp đối phương một tay

Hai mắt của đàn chị kia tròn tròn lên: “Thứ chứa trong đầu những học sinh giỏi như bọn em quả thật vượt sức tưởng tượng của người thường”

Chăm Khê đi xuống cầu thang ký túc xá, người đứng phía trước bàn bóng bàn quả nhiên là Nhiều Lực Quân.

“Tại sao phải che mặt? Sợ bị những nữ sinh khác trong trường truy sát?”

Chăm Khê kéo khăn quàng cổ lên trên một chút, nói: “Chả hiểu cậu đang nói cái gì?

“Chăm Khê, tôi vẫn cho là ít nhất cậu còn có một tý tạo cảm giác xấu hổ”

“Cậu bị bệnh à! Bị bệnh thì về nhà uống thuốc đi.”

Thật sự không hiểu sao tự nhiên lại bị dạy dỗ.

Nhiều Lực Quân giữ lấy Chăm Khê không cho cô đi, miệng còn không ngừng nói: “Cho nên cậu muốn cái gì? Sự cao quý, hư vinh? Cuộc sống cơm áo không phải lo? Ánh mắt hâm mộ ghen tỵ của các nữ sinh khác? Chăm Khê, những thứ này làm sao có thể quan trọng hơn kết quả học tập xuất sắc!”

“Bỏ tay ra! Chẳng lẽ tôi không hiểu tầm quan trọng của kết quả học tập xuất sắc bằng cậu? Cậu có tư cách gì thảo luận cái này với tôi? Cậu đã có lần nào kết quả học tập cao hơn tôi sao?” Chăm Khê bắt đầu buồn bực.

“Vậy tại sao cậu còn muốn tiếp cận Huy Dương Trung khuôn mặt tươi cười ra đưa nước cho anh ta khiến cậu hưng phấn như vậy sao? Cậu cho rằng cậu bịt kín như vậy thì sẽ không có ai nhận ra cậu sao?”

“Cậu quản...” Chỗ gò má đột nhiên bị đau khiến Chăm Khê không nói nên lời. Cô nhìn thứ trong tay Nhiều Lực Quân, đó là khẩu trang của cô, lúc này

cô tức giận đá vào chân đối phương một cái.

“Mặt của cậu bị sao vậy?” Nhiều Lực Quân sững sốt vài giây rồi vội vàng chạy theo sau Châm Khê, “Là ai đánh cậu?”

“Liên quan gì đến cậu? Cậu tự lo cho mình là được rồi, lớp trưởng Nhiều!” Châm Khê đẩy cậu ta một cái rồi đoạt lại khẩu trang của mình, sau đó chạy thật nhanh vào ký túc xá nữ.

Tuần mới ở trường số 7 như bị nổ tung bởi một tin tức, không phải chuyện hai lớp nào quyết định hẹn gặp sau giờ học để giải quyết ân oán trong đại hội thể thao, cũng không phải chuyện Kim Dự n cùng An Đào Sa suýt chút nữa đánh nhau trên sân bóng rổ vì tranh giành trai đẹp. Mà là chuyện Châm Khê - người đã đứng thứ nhất trong kỳ thi đầu vào và được rất nhiều bạn học coi là thần kiểm tra bị cha ruột bạo lực gia đình và bị mẹ kế ngược đãi.

Từ khi người của Hội Liên hiệp Phụ nữ đến trường học tìm Châm Khê, hoàn cảnh gia đình đáng thương cùng những gì mà cô gặp phải đã trở thành sự quan tâm hàng đầu trong những cuộc thảo luận ở trường số 7 trong tuần mới này.

Mặc dù nói, chuyện này càng âm ỉ thì càng tốt. Nhưng đối với việc bản thân trở thành “thú quý hiếm” không ngừng có người đến tham quan, Châm Khê vẫn cảm thấy rất buồn bực.

Hơn nữa sang tuần mới thì chỗ ngồi sẽ lại thay đổi, áo bông tri kỷ Lư Ý của Châm Khê đã bị chuyển ra chỗ khác, thay vào đó là người làm cho cô đau đầu không thôi - Nhiều Lực Quân. Cuộc sống của Châm Khê càng ngày càng khó khăn rồi.

May là, trải qua sự giúp đỡ của trường học, đồn cảnh sát cùng Hội Liên hiệp Phụ nữ, hơn nữa Châm Toàn lại thất nghiệp, nên việc quyền giám hộ Châm Khê được giao ra là rất có khả năng.

Chỉ cần quyền giám hộ giao cho bà ngoại, Châm Khê có thể hoàn toàn phân rõ ranh giới với cái nhà này. Nếu có muốn cũng có thể đổi tên, sau này tất cả mọi chuyện của nhà Châm Toàn sẽ không liên quan gì đến cô nữa.

Lần đầu tiên Châm Khê cảm thấy mình giống như chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến trời.

Chuyện này đã đến bước quan trọng nhất, chỉ cần tòa án phán quyết Châm Toàn không có năng lực nuôi dưỡng Châm Khê thì cô có thể cắt đứt quan hệ với Châm Toàn.

Nhưng mà, trào càng cao thì khi ngã sẽ càng đau, hiện thực lại tàn nhẫn cho Châm Khê một cái tát.

Từ khi Châm Khê có ký ức cho đến nay, cô chưa bao giờ gặp mặt bố mẹ Châm Toàn. Kiếp trước, họ chỉ chiếm một phần ký ức cực kỳ nhỏ bé trong cô. Nhưng lúc này, ông nội và bà nội cô lại xuất hiện rồi.

Nếu Châm Toàn không có năng lực nuôi dưỡng có thì ông ta cũng vẫn có thể chuyển nó đến trong tay bọn họ.

Bà ngoại là một nông dân nơi thôn quê, làm gì cũng phải dựa vào thời tiết, thu nhập hoàn toàn không ổn định. Mà ông bà nội là công nhân trong biên chế đã về hưu của nhà máy, mỗi tháng họ có lương hưu cố định. Bọn họ muốn tranh quyền nuôi dưỡng Châm Khê, hoàn toàn không có khả năng thất bại.

“Tôi đã cố hết sức rồi. Tất cả các cửa ải đều đã qua được, ai biết ông bà nội con bé lại xuất hiện ở thời khắc cuối cùng này. Việc này hết cách rồi, cho dù bố tôi là kiểm sát trưởng thì cũng không thể chuyển giao quyền nuôi dưỡng cho bà ngoại con bé được” Lý Minh Đình bất đắc dĩ nói.

“Dù sao cũng là cháu gái, chắc là sẽ không đối xử quá tệ với con bé nhỉ” Tiền Dũng an ủi nói.

Không biết, Châm Khê hoàn toàn không biết. Bản thân cô cũng đang rất mơ hồ, không biết tại sao trong nháy mắt, quyền nuôi dưỡng đã ở trong tay ông bà nội rồi. Điều này làm cho cô cảm thấy sợ hãi, sợ hãi đến cực điểm. Bởi vì so sánh với Châm Toàn và Lâm Tuệ - hai người mà cô hiểu rõ như lòng bàn tay thì ông bà nội hoàn toàn là hai người xa lạ. Vậy đồng nghĩa với việc giao tương lai của cô cho hai người xa lạ:

Cô Chu đến thông báo cho cô chuyện này, cô nói: “Ông bà nội em nhìn qua cũng là người hiểu chuyện. Bọn họ nhiều lần bày tỏ sẽ ủng hộ em tiếp tục đi học. Em có thể yên tâm, học hành thật tốt mới là quan trọng nhất.”

Yên tâm? Cô làm sao có thể yên tâm! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Triết Học Tặng Quà

Chuyện này cứ thế mà được quyết định như vậy, không còn cách nào để cứu vãn nữa rồi. Châm Khê làm nhiều việc như vậy, cuối cùng lại vẫn không đạt được gì cả.

Thậm chí, có giống như một con rùa đen rụt đầu, cũng không dám đi gặp người giám hộ mới của mình.

“Bố cậu gọi điện thoại đến, nói thứ Sáu tuần này là sinh nhật của em gái cậu, bảo cậu về nhà một chuyến, ông bà nội cậu cũng có mặt.”

Không tránh được rồi. Nhưng Châm Khê lại không biết phải đối mặt như thế nào, rờn rã cả một ngày sau khi biết được tin này, cô không thể tập trung để làm bất cứ việc gì được.

Nhiều Lực Quần thò tay sang lật sách qua trang khác giúp cô. “Cô giáo đã giảng đến đây rồi”

Cây bút xoay rất nhanh quanh hai ngón tay Châm Khê, Nhiều Lực Quần biết tâm trí của cô đã hoàn toàn rời khỏi lớp học.

“Nghe Lư Ý nói cuối tuần này cậu phải về nhà”

Quyển nháp trước mặt cô có viết một dòng chữ như vậy. Châm Khê di chuyển cái bút, viết một dấu “” ở trên nháp.

“Cậu sợ hãi à?”

“Vậy tại sao lúc trước không dám quay về đó?”

“Kệ tôi!”

“Tôi có thứ này tặng cho cậu”

Nhiều Lực Quần nhét một hộp điện thoại di động vẫn còn mới nguyên vào trong ngăn bàn cô, đó là loại mới nhất bây giờ và cũng rất đắt.

“Cậu có ý gì?”

“Tôi đã lưu số điện thoại của mình vào trong đó rồi, nếu cậu thấy sợ thì gọi điện cho tôi, tôi lập tức sẽ đến cứu cậu.”

Châm Khê cười ha ha, vứt cái hộp trả lại cho cậu ta, “Cậu cho rằng cậu là cảnh sát Thái Bình Dương sao?”

“Nghĩa là gì?”

“Can thiệp nhiều chuyện như vậy! Tôi có sợ hay không thì liên quan gì đến cậu? Gặp nguy hiểm tôi không tìm cảnh sát mà tìm cậu làm cái gì? Điền à!”

“Cậu... cậu..” Nhiều Lực Quần vứt cái hộp vào trong ngăn bàn, nói, “Lòng tốt lại bị cho rằng lòng lang dạ thú, không lấy thì thôi.”

“Ngày mai em phải về nhà?”

“Việc này được bản tin thời sự thông báo sao? Tại sao ai cũng biết vậy?” Châm Khê cảm thấy rất khó hiểu, cùng một ngày, đây đã là người thứ hai hỏi cô rồi.

“Lư Ý và Tiến Dũng nói cho anh biết.”

“Hai người miệng rộng này!”

“Sao vậy? Đã chuẩn bị tốt áo giáp vàng và kiếm để giết kẻ thù chưa?”

“Em đã quá rõ bộ mặt thật của bọn họ rồi.”

“Lòng dạ con người làm sao dễ dàng nhìn rõ như vậy. Lần này em quay về, chắc chắn thái độ của bọn họ sẽ khác”

“Nhờ phúc của anh mà mẹ kế em có lẽ sẽ cho rằng em có quan hệ tốt với anh. Sau này ngoài mặt chắc chắn cũng sẽ đối xử tử tế hơn”

“Hừ! Bây giờ mới biết lợi ích của anh đây thì có tác dụng gì? Anh chưa gặp ai như em cả, rõ ràng chỉ cần vài câu nói là có thể giải quyết được vấn đề, thế mà cứ muốn liều mạng với người khác.”

“Ông đừng đánh tôi, tôi quen biết Huy Dương đấy. Nếu lúc bố đánh mà em lại nói như vậy thì chắc chắn còn bị đánh kinh khủng hơn. Ông ta chắc chắn sẽ cho rằng em đang nói khoác. Anh cứ làm như trong điện tích mấy chục cây số này không có ai là không biết anh vậy. Hơn nữa, ông ta cũng chắc chắn cho rằng bố đẻ dạy dỗ con gái mình thì không đến lượt người ngoài xen mồm vào”

“Ông ta không để ý em thì cũng phải để ý em gái em, đúng không? Anh biết quá rõ suy nghĩ của bố em với bà mẹ kế em rồi!” Huy Dương ưỡn lưng một cái nói, “Sau này ông ta sẽ không dám đánh em nữa đâu, em cứ yên tâm mà về đi.”

“Được thôi!” Chăm Khê gật đầu, “Vậy tiểu nhân xin phép ra về, ngài tiếp tục phơi nắng đi”

“Mang rác đi vứt giúp anh!”

Chăm Khê nhận lấy túi rác, liếc mắt một cái cô đã nhìn thấy một chiếc điện thoại mà màn hình bị vỡ tung tóe trong đó.

Loại điện thoại này vừa nghe nhạc vừa chụp ảnh được, là loại đang thịnh hành nhất hiện nay, giá vài nghìn tệ, sao lại bị chà đạp đến mức này?

“Chiếc điện thoại này sao lại bị như vậy?”

“Roi chứ sao, chẳng lẽ bị người khác găm?”

“Anh không cần nữa à?”

“Màn hình đều vỡ như mạng nhện rồi, anh còn cần làm gì?”

Chăm Khê mở điện thoại ra, phát hiện ngoài cái màn hình bị vỡ vụn thì những chỗ khác đều không có vấn đề gì.

“Thay màn hình là được rồi.”

“Phiền phức, điện thoại mới anh cũng mua rồi, còn giữ nó làm gì?”

“Cứ thế vứt đi?” Chăm Khê xác định lại lần nữa.

“Nếu em cảm thấy cái mạng nhện kia không chướng mắt thì cứ cầm lấy mà dùng đi, mặc dù nói độ phân giải không tốt có thể chụp người thành ma, nhưng nghe nhạc, tra từ hay lên mạng thì vẫn được”

“Hay là anh bán lại cho em đi”

Huy Dương trừng có một cái, cầm lấy chai nước có ga bắt đầu lắc, “Em bị điên à? Vốn là đồ bỏ đi, nếu em không cần thì ném đi. Từ lần đầu tiên gặp mặt đến giờ, em luôn lấy tiền ra chề ghẻ anh. Có phải em cảm thấy anh có vẻ rất nghèo khó không?”

Chăm Khê bất đắc dĩ cười: “Vậy em nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận, khi nào anh cần thì em sẽ trả lại cho anh”

Huy Dương không kiên nhẫn phát tay, “Cầm đi, cầm đi! Vừa nhìn thấy nó thì cả người đã nổi da gà, ghê chết đi được”

“Số điện thoại trong danh bạ là của anh, sau khi em nhét sim vào thì gửi tin nhắn cho anh.”

“Anh tự lưu số của mình vào trong điện thoại làm gì?”

Huy Dương sững sờ, rất buồn bực mà đẩy Chăm Khê về phía cửa sân thượng, “Em quan tâm làm gì. Anh không nhớ nổi số điện thoại của mình không được sao? Anh cảnh cáo em, không được đưa số điện thoại của anh cho người vớ vẩn nào đâu đấy.”

Chăm Khê vốn cũng định mua một cái điện thoại di động, một là để tiện liên lạc với bà ngoại, hai là bên di Từ có chuyện gì cũng không cần đợi đến cuối tuần cô được nghỉ mới bàn bạc được, không lo lỡ mất cơ hội làm ăn. Cuối cùng cũng là để bảo vệ mình, lần sau nếu gặp phải tình huống khẩn cấp gì thì cô cũng tiện báo cảnh sát.

Mua một cái sim điện thoại xong, Chăm Khê liền nhắn tin cho số điện thoại duy nhất trong danh bạ.

[Em đã mua sim điện thoại rồi. Cảm ơn điện thoại của anh. Em sẽ giữ gìn nó cẩn thận. Lần sau em mời anh ăn cơm nhé.

Đối phương trả lời rất nhanh, nhưng nội dung lại khiến Chăm Khê không còn gì để nói: [Đừng giả vờ đáng yêu, đừng làm anh mày buồn nôn nữa!]

Ha ha.

Chăm Khê đặt chế độ im lặng cho điện thoại rồi giấu nó vào trong ngăn kéo của cặp sách rồi chậm rãi đi về nhà.

Còn cách nhà mấy chục mét, nhưng cô đã nhìn thấy hai người đang đứng ở dưới nhà, trong đó người cao hơn chính là Chăm Toàn, ông lão chống gậy bên cạnh có lẽ là ông nội cô.

“Đan Đan!” Chăm Toàn nhìn thấy cô bèn gọi một tiếng, sau đó đỡ người bên cạnh đi về phía cô.

Chăm Khê đứng tại chỗ, nhìn bọn họ đi tới gần mình.

“Đan Đan, đây là ông nội con”

Chăm Khê nhìn ông ta, không nói lời nào.

Mặt Chăm Toàn lộ vẻ lúng túng, “Tại sao không chào ông vậy?”

“Con bé lớn như vậy mà bố mới gặp nó lần đầu tiên, không biết cũng là bình thường?”

“Ông nội” Chăm Khê ngoan ngoãn chào một tiếng.

“Ài!” Ông lão đi đến, kéo tay Chăm Khê rồi nói, “Trở về là tốt rồi”

Ông ta cầm tay Chăm Khê đi về nhà nói: “Sau này có ông nội làm chỗ dựa cho cháu, trong cái nhà này sẽ không có ai dám bắt nạt cháu nữa”

Chăm Khê yên lặng mà nghe, không tiếp lời.

Lời đối phương nói cô tin được sao?

Đương nhiên là không tin được!

Người mà mình sống mười hai năm mới gặp mặt lần đầu tiên, vừa mở miệng ra đã là lời hứa ba hoa chích chòe, vậy trước kia ông ta đã ở đâu?

Chăm Khê thực sự rất ghét phải đi đoán suy nghĩ của người khác, nếu như có thể thì có rất muốn hỏi thẳng: Ông rốt cuộc muốn làm cái gì? Ông có mục đích gì? Có điều kiện gì thì cứ nói thẳng ra, chỉ cần tôi có thể làm được thì chúng ta có thể bàn bạc.

Nhưng đối phương coi cô là trẻ con, chắc họ nghĩ chỉ cần lừa gạt là xong thôi.

Về đến nhà, trên bàn ăn đã đặt đầy các món ăn, có một bà lão tóc hoa râm đang xếp bát đĩa, Lâm Tuệ vẫn đang bận nấu nướng trong bếp.

“Đây là bà nội con”

“Bà nội.”

“Ồi chao” Đối phương đi đến nâng mặt cô lên rồi nói, “Trông thật xinh xắn, giống hệt mẹ cháu”

Chăm Khê có thể nghe được động tác xào rau của Lâm Tuệ ngừng lại, trong lòng không nhịn được cười.

“Chị, chị đã về”

Chăm Hàm cười rất vui vẻ chạy về phía cô, đưa tay ra muốn kéo tay cô. Chăm Khê tránh khỏi tay nó, nghiêng người đứng ở phía sau ông lão.

Chăm Hàm nước mắt lưng tròng nói: “Ông nội, chị có phải vẫn còn giận cháu không? Cháu đã biết sai rồi mà.”

Ông lão kéo Chăm Khê ra nói: “Hàm Hàm cũng là bị lừa. Sau khi con bé biết sai vẫn muốn xin lỗi cháu. Hai người các cháu mới là chị em ruột, không thể căm ghét lẫn nhau, có lời gì nói ra là được rồi”

Thừa dịp Chăm Khê không để ý, Chăm Hàm xông lên ôm lấy eo cô, vùi đầu vào trong lòng cô bắt đầu khóc lóc, miệng liên tục nói xin lỗi, khiến cho Chăm Khê tức muốn nổi điên.

Chăm Khê vừa kéo nó ra vừa nói: “Chị không trách em, em đừng khóc nữa!”

“Chị thật sự không giận em? Đầu là lỗi của em, anh trai nói đã đưa tiền cho chị mà em cũng tin, làm hại chị bị oan, sau này em tuyệt đối sẽ không như vậy nữa đâu”

“Ừ, chị biết rồi.”

Chăm Hàm cười hi hi lôi kéo cô, nói: “Chị trở về là tốt rồi. Đúng rồi, bố mẹ sắp xếp lại phòng cho chị đây, em dẫn chị đi xem nhé?”

Chăm Khê bị Chăm Hàm kéo vào phòng, cái góc sau vách ngăn vốn âm u nay đã rực rỡ hẳn lên, sáng sủa và ấm áp hơn hẳn. Những đồ dùng sạch sẽ, mới tinh đặt trên giường, một con sư tử bông lông xù nằm ở trên đó, nhìn qua thì đúng là có vẻ rất ấm áp.

“Không cần phiền phức như vậy, bình thường chị đều ở lại trường, cũng chỉ về có mấy ngày”

“Chị cũng không thể trọ ở trường mãi mà”

Trong lòng Chăm Khê hơi lo lắng, hỏi: “Có ý gì?”

Lúc này ông nội Chăm Khê mới nói: “Ông và bà nội cháu định bán cái nhà cũ đi rồi mua một căn phòng ở đây cho cháu đi học, tranh thủ qua một thời gian nữa sẽ để cháu về ở.”

“Không cần đâu, không cần đâu!” Châm Khê hoảng sợ nói, “Cháu ở trọ ở trường rất tốt, buổi tối còn có thể tự học. Từ sau khi ở lại trường, kết quả học tập của cháu càng ngày càng tốt, hơn nữa là trường học yêu cầu cháu ở lại ký túc xá

“Sao có thể làm phiền trường học mãi như vậy được? Ở trường làm sao tốt bằng ở nhà? Cháu nhìn xem cháu đã gây thành cái gì rồi. Sau này ông và bà nội cháu sẽ bồi bổ cho cháu, có sức khỏe thì mới học hành tốt được không phải sao? Đến lúc đó ông sẽ đến trường nói với cô giáo cháu, cháu không cần lo lắng”

Trong lòng Châm Khê lạnh lẽo. Cô thật vất vả mới thoát khỏi cái nhà này, vẫn chưa vui vẻ được bao lâu lại phải quay về rồi sao?

Vậy trước kia cô vất vả như thế là vì cái gì? Chỉ là lãng phí thời gian của mình thôi sao?

Còn có thời gian, còn có thời gian, cô nhất định phải thừa dịp làm hỏng dự định của mấy kẻ này.

“Ăn cơm thôi!” Châm Toàn ở bên ngoài kêu lên.

“Chờ chút, khách của con vẫn chưa tới đâu” Châm Hàm cười nói.

“Ai vậy? Không phải con đã nói lần này không mời bạn học sao?”

“Là anh Lực Quân” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bữa Tiệc Sinh Nhật

Bữa ăn tối của gia đình nhà người ta, một người ngoài như Nhiều Lực Quân cũng góp mặt, đến Châm Khê còn thấy xấu hổ thay.

Lâm Tuệ ngồi ở bên trái, Châm Hàm bên phải, vậy cậu ta ở giữa. Cả hai nhiệt tình gấp đầy bát Nhiều Lực Quân hết món này đến món khác, cứ như lần đầu tiên đón con rể đến nhà chơi vậy.

Nhiều Lực Quân nháy mắt liên tục với Châm Khê, muốn cô giúp đánh lạc hướng chú ý của Lâm Tuệ. Nhưng Châm Khê làm thỉnh, ngược lại còn vô cùng há hê ngồi xem bộ dạng nuốt không trôi của cậu ta.

“Phiền cháu rồi, cháu học hành bận rộn như vậy mà còn nhớ đến sinh nhật Hàm Hàm nhà cô.” Lâm Tuệ lại gấp thêm mấy miếng thịt kho tàu ngấy mỡ vào bát Nhiều Lực Quân.

“Nhờ gần đây Châm Khê có nhắc mấy lần nên cháu mới biết đấy ạ.”

Châm Khê liếc cậu ta một cái, thầm nghĩ trình độ nói huơu nói vượn của Nhiều Lực Quân ngày càng thăng cấp rồi, cô nói với hắn về sinh nhật Châm Hàm bao giờ? Nếu không phải Châm Toàn gọi điện thoại đến trường thì thử xem hôm nay cô có thêm về nhà hay không!

“Đan Đan là chị của Hàm Hàm mà” Châm Toàn tiếp lời.

“Tuy Châm Khê không bao giờ nói ra miệng, nhưng cháu thấy cậu ấy rất quan tâm và yêu thương em gái đấy ạ.” Nhiều Lực Quân đột nhiên vô cùng hào hứng nói chuyện với Châm Toàn.

“Mau ăn cơm đi!” Châm Khê vói qua ba người, đồng thời quăng cho Nhiều Lực Quân một cái đuôi cá vào bát.

“Chị, chị không biết đuôi cá có nhiều xương lắm à? Châm Hàm gấp lấy đuôi cá từ bát Nhiều Lực Quân ra, bắt đầu giúp hắn nhai xương.

Càng nhiều xương mới tốt, tốt nhất là khiến Nhiều Lực Quân ăn vào bị hóc chết đi, để hắn ngậm miệng lại luôn! Ở đây mà nói năng lung tung.

“Em nghe nói anh Lực Quân và chị ngồi cùng bàn rồi ạ?” Châm Hàm hỏi.

“Ừm, gần đây mới đổi chỗ ngồi” Nhiều Lực Quân đáp.

“Thật sao?” Lâm Tuệ nhìn Châm Khê, “Như vậy càng tốt, hai học sinh đứng đầu lớp ngồi cạnh nhau, về sau có thể đốc thúc nhau học tập”

“Đây không phải là do giáo viên sắp xếp đâu cô”

Chăm Khê nhìn chăm chăm Nhiều Lực Quân, muốn ngăn cái mồm thối của cậu ta lại. Nhưng đúng là cậu ta có mắt cũng như mù, hoàn toàn không biết nhìn sắc mặt người khác, vẫn tiếp tục quang quác: “Dựa theo thứ tự xếp hạng trong lớp mà chúng cháu được tự chọn vị trí ngồi học, là do cháu muốn ngồi cạnh Chăm Khê thôi.”

“Vì sao chứ?” Chăm Hàm sau rồi cũng thấy mình phản ứng thái quá mới vội vàng bổ sung, “Anh Lực Quân sao lại muốn ngồi cạnh chị vậy ạ?”

“Đương nhiên là vì chị học giỏi! Nhìn khắp cả cái lớp chọn mà xem, có ai là không muốn ngồi cạnh chị đâu? Nếu để bọn họ xếp hàng thì có khi còn dài tới tận dãy Himalaya ấy chứ, là do cậu ta may mắn đứng thứ hai thôi.”

Chăm Khê rốt cuộc đã thành công dừng lại chủ đề vô vị này. Nhiều Lực Quân chỉ có thể ngồi mím môi, bưng nước uống.

“Đứa bé này, chẳng biết khiêm tốn chút nào?” Lâm Tuệ để ý thấy sắc mặt Nhiều Lực Quân thì mở miệng trách.

“Con chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

Cả bữa cơm về sau Nhiều Lực Quân không nói thêm tiếng nào, nhờ vậy Chăm Khê mới yên tâm ăn uống được.

Cuối cùng, sau khi Lâm Tuệ thu dọn bàn ăn sạch sẽ, Chăm Toàn bẻ lên một cái bánh kem cho Chăm Hàm.

Bánh sinh nhật rất đẹp, ở giữa chiếc bánh có trang trí một mô hình người tí hon mặc bộ đồ đỏ, Chăm Toàn khoe: “Đây là do bố nhờ thợ làm bánh dựa theo ảnh chụp của Hàm Hàm làm ra đấy, đáng yêu quá chừng”

Ha ha. Thôi đi, Hàm Hàm nhà các người trong mắt thợ làm bánh có hình dạng thế này hả? Trên mặt người tí hon đó dán đầy một nhúm không biết là rất hay tóc, đầu thì đội mũ đỏ, đặc biệt còn có cái mũi đỏ trông rất quái dị. Không biết chừng đây có phải là bánh Giáng Sinh bị người ta làm hỏng mới mang đến đây không nữa?! Chăm Khê chỉ muốn bật cười.

“Bánh kem này đẹp không chị?” “Rất phù hợp, đúng lúc lễ Giáng Sinh sắp tới!”

Chăm Hàm ngoẹo đầu tỏ vẻ không hiểu.

Nhiều Lực Quân lại ở phía sau chọc vào lưng Chăm Khê, cổ nhin đau quay lại trừng mắt thì thấy cậu ta đang Phông mang trợn má nhin cười đến khổ sở.

“Thần kinh!”

Chăm Toàn thắp 11 cây nến trên bánh kem, sau khi Lâm Tuệ tắt đèn đi, mọi người cùng tập trung vây quanh Chăm Hàm hát chúc mừng sinh nhật.

“Ước đi con! Hàm Hàm năm nay có điều ước sinh nhật gì thế? Có thể nói cho mọi người biết không?”

“Con muốn nói riêng với chị”

Chăm Hàm chạy tới ôm lấy cô, nhón chân lên nhỏ giọng nói bên tai cô: “Chị đừng giận em nữa nhé, chuyện lần trước em sai rồi. Chị có thể giải thích với anh Huy Dương được không. Là em tuổi nhỏ không hiểu chuyện, không phải em cố tình không tin chị đâu” Nói xong, nó lại chạy đến trước bánh kem, chắp hai tay trước ngực, “Em hy vọng...”

Xuyên qua ánh nền mờ ảo, Chăm Hàm mở đôi mắt to ngáp nước nhìn chăm chăm Chăm Khê: “Em hy vọng chị sẽ không giận em nữa, hai chúng ta sẽ mãi là chị em tốt của nhau!”

Lúc này đây, Chăm Khê có cảm giác giống như có hàng ngàn cây kim đang đâm vào người, đau đớn đến không thể động đậy được.

Chăm Hàm thối tắt nến, đèn được bật lên và bắt đầu cắt bánh kem, trong cả quá trình đó, Chăm Khê vẫn cứng ngắc ngồi tại chỗ.

Nhiều Lực Quân cầm bánh kem đến cho cô, Chăm Khê cũng không dám đưa tay nhận lấy. Cô vô cùng sợ hãi như thể trong bánh có giấu dao sắc, một khi đã nuốt vào bụng sẽ bị nó đâm cho đau đớn.

“Bánh sinh nhật này” Nhiều Lực Quân nhỏ giọng nhắc nhở.

Chăm Khê giương mắt thấy tất cả mọi người đang nhìn cô.

“Tôi không ăn, tôi không thích ăn kem”

Nhiều Lực Quân nhanh tay bỏ lớp kem đi, chỉ để lại lớp bánh xốp mềm.

Chăm Khê vẫn cự tuyệt: “Tôi bị dị ứng với bơ”

“Vậy thì không nên ăn” Nhiều Lực Quân thấy vẻ mặt Chăm Khê rất khó coi, liền tự mình ăn nốt miếng bánh. Chăm Khê nhìn cậu ta ăn sạch miếng bánh xong thì hỏi: “Ngon không?”

“Cũng được.”

Kỳ quái, cậu ta nhớ trước kia lúc mua bữa sáng cho Châm Khê, đã từng mua sữa, bánh ngọt. Xong rồi Châm Khê vẫn ăn mà có sao đâu, sao giờ lại sợ hãi như vậy?

Bầu không khí trở nên lúng túng, mọi người đều tập trung ăn bánh kem, không ai nói thêm gì cả. Lúc này, Nhiều Lực Quần lấy một hộp quà đưa cho Châm Hàm: “Tặng em quà sinh nhật, hy vọng em sẽ thích”

Châm Hàm vui đến nhảy cẫng lên, bỏ luôn bánh kem xuống chạy tới mở quà. Lâm Tuệ đứng bên cạnh cười nói: “Cháu có thể đến dự sinh nhật là Hàm Hàm đã vui lắm rồi, còn chuẩn bị quà cáp làm gì?”

“Oa! Là điện thoại!” Châm Hàm vui vẻ hét toáng lên.

Châm Khê quay đầu liếc một cái, kiểu dáng chiếc điện thoại đó cùng cái Nhiều Lực Quần nói muốn đưa cho cô giống y chang nhau.

“Cái này cũng quá đắt tiền rồi, sao phải tốn kém như vậy? Châm Toàn nói.

“Cháu cũng không biết nên tặng cái gì. Cháu nghĩ có lẽ Châm Hàm cần một chiếc điện thoại di động nên đã mua để tặng. Quà sinh nhật, đắt một tẹo cũng không sao?”

Châm Hàm vui vẻ khởi động máy, mở ra xem nội dung bên trong rồi hét lên sung sướng: “Anh Lực Quần, anh đã lưu số điện thoại của anh vào trong máy rồi à?”

Nhiều Lực Quần liếc nhìn Châm Khê: “Ừm, về sau nếu chị em bận, bài tập có vấn đề gì thì có thể hỏi anh.”

Châm Hàm vui đến mức toàn thân đều kích động, giống hệt như ông già Noel đỏ chót trên cái bánh kem kia. Nhận được quà của Nhiều Lực Quần, sinh nhật này của Châm Hàm phải nói là trôi qua cực kỳ hạnh phúc.

“Anh Lực Quần, lúc rảnh rồi em có thể đến nhà đi tìm anh chơi không? Nhà anh có nhiều sách như vậy em rất hâm mộ.”

Khi đã khá muộn, Châm Hàm và Châm Khê cùng tiễn Nhiều Lực Quần xuống dưới khu chung cư. Châm Hàm rất tự nhiên kéo tay Nhiều Lực Quần, ngẩng đầu nhìn cậu ta nói chuyện.

“Được chứ, bảo chị em dẫn em đến”

Châm Khê bám tay vào vách tường để đi xuống, nghe được câu nói đó chỉ muốn cười hai tiếng ha ha vào mặt hai kẻ này. Hai người muốn tình nồng ý mật gì thì lên lút chút đi, sao lại bắt cô ra làm bia đỡ đạn.

Đột nhiên Nhiều Lực Quần ngừng bước, quay lại nhìn cô hỏi: “Đèn cầu thang tối quá đúng không?”

Châm Khi nghe vậy, ngẩng đầu quan sát rồi đáp: “Hơi hơi”

Vừa nói xong, tay cô đã bị Nhiều Lực Quần nắm lấy, tay gì mà lạnh như tay ma vậy?

“Cậu buông ra!”

“Cậu không phải bị bệnh quáng gà à? Cẩn thận chút, đừng để bị ngã, chỗ này bậc thang hơi cao”

“Liên quan gì tới cậu?” Châm Khê hất mạnh tay, “Tôi tự nhìn được!”

Nhiều Lực Quần túm tay cô càng chặt hơn, kiên nhẫn nói: “Đừng có cậy mạnh!”

“Mẹ nó, tôi nhìn được!” Châm Khê dùng hết sức mới hất được tay Nhiều Lực Quần ra thì phát hiện không khí đột nhiên đông cứng lại.

Châm Hàm che miệng trừng to mắt: “Sao chị lại nói vậy?”

Châm Khê đẩy mạnh hai người, thùng thùng chạy xuống dưới tầng, mặc kệ Nhiều Lực Quần ở phía sau vẫn đang gọi theo: “Châm Khê, cậu đi chậm một chút!”

Nhiều Lực Quần, hần ta lại phát điện gì vậy? Tự nhiên muốn làm thánh mẫu để cứu rỗi linh hồn cô chắc? Muốn ai ai cũng cùng biết cô với hần ta là bạn bè thân thiết, luôn đoàn kết giúp đỡ?

Lúc xuống đến dưới lầu, Nhiều Lực Quần nói với Châm Khê: “Tôi muốn nói chuyện riêng với Châm Hàm.”

Đây mong còn không được!

Mặc kệ hai người này, Châm Khê quay trở về nhà, cầm theo điện thoại chui vào phòng vệ sinh.

[Anh nói xem, điều ước sinh nhật liệu có thành hiện thực không?

Soạn xong nội dung, Châm Khê liền gửi tin nhắn đi.

Đối phương rất nhanh đã trả lời lại: (Em gái em ước cái gì?)

(Mãi mãi là chị em tốt với em.)

[Cái này đều được tính! Ước điều ước đối trá thì làm sao truyền đến được chỗ Thượng Đế.]

Châm Khê thở phào, định cất điện thoại rồi ra ngoài thì lại thấy màn hình sáng lên một cái. Nếu không yên tâm thì em cũng ước một điều đi, ước em gái em mau chóng cất xéo ra khỏi cuộc sống của em.].

[Sinh nhật của em qua từ lâu rồi.]

[Anh cho em mượn trước là được chứ gì, sinh nhật của anh sắp đến rồi, mừng mười tháng sau.]

Khi Châm Khê trở về phòng thì thấy Châm Hàm đang ngồi trên giường, điện thoại di động mà Nhiều Lực Quần tặng được đặt bên cạnh.

“Chị, vì sao chị và anh Lực Quần lại ngồi cùng bàn?” Châm Hàm nhìn cô hỏi.

Châm Khê vừa nhìn nét mặt đã hiểu rõ suy nghĩ của nó.

Trong đầu nó lại đang suy đoán lung tung cái gì nữa đây? Không phải nó cho rằng cô sắp xếp để được ngồi cạnh Nhiều Lực Quần đấy chứ?

Châm Khê rất bức bối nhưng vẫn kiên nhẫn đáp: “Đã nói với em rồi, lớp đổi vị trí là dựa theo xếp hạng mà chọn, chị cũng chẳng đổi chỗ ngồi. Nhưng mà xung quanh đây đều bị những học sinh nằm trong top 10 lớp chiếm hết. Người giỏi quá cũng có chỗ khó xử mà. Chị muốn ngồi cùng Lư Ý, nhưng cũng đành chịu vì cô ấy xếp hạng thấp quá”

Giải thích xong, Châm Khê trở về chỗ của mình, đến tận trước khi cô ngủ, đèn của Châm Hàm ở bên kia vẫn còn sáng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bàn Chuyện Làm Ăn

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp cả nhà đều chưa dậy, Châm Khê vội vã đi tìm dì Từ.

Dì Từ rất vui mừng, ôm chặt lấy cô, “Lâu lắm không gặp cháu, lại không có cách nào liên lạc được, dì cũng không dám đến trường tìm, sợ làm ảnh hưởng đến việc học của cháu”

“Có chuyện gì không dì?”

“Chuyện lần trước bán mẫu túi kia cháu còn nhớ chứ? Mẫu đó đã được tung ra thị trường cùng các mặt hàng quần áo thời trang mới của họ trong mùa này. Dì đã đến cửa hàng xem qua, việc buôn bán rất tốt, có lúc còn không có hàng để bán, nhưng ông chủ của họ vẫn không chịu thừa nhận”

“À!” Dì Từ vỗ vai cô, “Đúng lúc hôm nay người phụ trách kia muốn mời đi ăn cơm, cháu đi cùng dì, xem xem tình hình như thế nào

“Cháu đi làm gì? Chuyện này có đi đi là được rồi”

“Dì đoán mẫu túi này quá đắt hàng, bọn họ muốn tìm chúng ta để bàn chuyện tiếp tục hợp tác. Cháu cùng đi đi, xem bọn họ muốn đưa ra điều kiện thế nào, chúng ta về rồi lại thương lượng. Dì sẽ giới thiệu cháu là con gái dì, được chứ?”

Châm Khê ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng sang trọng trước mặt, cười nói: “Mời ăn cơm ở đây? Xem ra mẫu túi xách kia thực sự đem lại doanh thu không tồi”

Người phụ trách gọi điện thoại cho dì Từ, nói ông ta sẽ xuống ngay, phiên bọn họ chờ một lát. Dì Từ và Châm Khê liền đi dạo một vòng trong tầng một của tòa nhà.

Ở tầng một có một cửa hàng đồ chơi rất lớn, Châm Khê vừa đi ngang qua đã không dờn nổi bước chân. Trong tủ kính bày rất nhiều thứ, cái nào cũng rất đẹp, rất tinh xảo. Ngay từ kiếp trước cô cũng đã rất thích đồ thủ công, sưu tầm không ít mô hình nhân vật, nhưng mấy món đồ trưng bày trước mặt vẫn

khẩn cổ không thể dời mắt.

“Cháu thích n” Di Từ cười khanh khách, “Cháu lớn như vậy mà vẫn thích đồ chơi sao. Nhưng đồ ở đây bán đắt quá, chờ chúng ta giàu rồi hẵng mua”

“Đây đều là đồ tự lắp ghép. Mỗi mô hình ít nhất cũng có mười mấy linh kiện, nhiều thì đến hàng trăm hàng ngàn cái, cô nghĩ cứ có tiền là mua được sao?”

“Giám đốc Từ!” Tiếng một người đàn ông vang lên từ phía sau, di Từ quay đầu, cười chào: “Tổng giám đốc Trần!”

Hai người nhiệt tình bắt tay, chào hỏi.

“Đây là?” Người đàn ông ăn mặc rất sang trọng đưa mắt nhìn Châm Khê.

“Con gái tôi” Di Từ giới thiệu.

Tổng giám đốc Trần dẫn bọn họ đến một nhà hàng phong cách Hồng Kông trên tầng thượng. Vừa vào cửa, Châm Khê đã âm thầm tính toán số tiền tiêu tốn cho bữa ăn này và cả số tiền có thể kiếm được từ mẫu túi xách kia nữa.

Nguyên liệu đắt tiền, chế biến công phu, hương vị hoàn hảo tuyệt vời, đây đích thực là một bữa ăn vô cùng xa xỉ, nhưng Châm Khê lại ăn chẳng mấy ngon miệng. Cô giả bộ tập trung ăn uống, nhưng thực tế vẫn luôn dòng tại nghe di Từ bàn chuyện với vị tổng giám đốc kia.

Tổng giám đốc Trần nói: “Bản thiết kế túi xách lần trước có cung cấp rất phù hợp với chủ đề trang phục mùa này của chúng tôi. Mùa tiếp theo đây, chúng tôi cũng phải nhanh chóng bắt tay vào chuẩn bị. Nếu như hiện giờ cô có bản thiết kế, hy vọng chúng ta có thể tiếp tục hợp tác”

Nói đến cũng thật kỳ lạ, muốn mẫu thiết kế phù hợp với chủ đề, nhưng ông ta lại không tiết lộ chủ đề mùa này là gì, cũng không cho thông tin về màu sắc phối hợp hay ý tưởng thiết kế. Cho nên Châm Khê đoán, cái gọi là phù hợp với chủ đề trang phục, nói đúng hơn thì phải là ngược lại - thiết kế trang phục, trang sức và các phụ kiện khác đi kèm theo mẫu túi xách của cô mới đúng.

Châm Khê không vui chút nào. Hóa ra hai nghìn năm trăm tệ mà cô nhận được đầu chỉ nhờ bán bản thiết kế túi xách, mà còn cung cấp cho người ta “idea” chủ đề thiết kế thời trang cả một mùa? Làm gì có chuyện tốt như vậy?

Di Từ cũng đáp: “Nghe nói túi được bán ra thị trường, tôi nghĩ cũng nên mua một cái giữ lại làm kỷ niệm. Nhưng đến cửa hàng bán lẻ của các vị mấy lần đều không mua được. Ngài nói lượng hàng tiêu thụ cũng bình thường, nên chỉ sản xuất rất ít. Cho nên hiện giờ tôi cũng không dám bán những bản thiết kế còn lại, nếu để ảnh hưởng đến việc kinh doanh của các vị thì sao? Còn mấy mẫu thiết kế kia, tôi đang tính tự mình đi liên hệ nhà xưởng xem sao?”

Đối phương nghe xong lập tức cuống quýt, suýt chút còn muốn cầm tay di Từ giữ lại. Ông ta bắt đầu thuyết giảng, nào là di Từ tự mình làm khẳng định sẽ bị lỗ vốn hết, rồi lại khoác lác về kế hoạch kinh doanh năm sau của ông ta. Ông ta sắp mở bao nhiêu chi nhánh trên cả nước, mời ngôi sao nổi tiếng nào làm người đại diện phát ngôn, rồi sang năm thương hiệu công ty sẽ đứng thứ mấy thứ mấy trên cả nước.

Di Từ cũng lắng nghe, cuối cùng tỏ ra khó xử: “Vậy tôi sẽ cân nhắc lại”

Thực ra, Châm Khê còn chưa vẽ thêm một bản thiết kế nào, muốn bán cũng không có cách nào bán được.

Đối phương lưu luyến tiễn bọn họ rời đi. Lúc gần đi, ông ta lấy ra hai túi đồ lớn đưa cho Châm Khê: “Lần đầu gặp mặt cũng không biết cháu thích gì, thấy món đồ chơi này rất đẹp, hy vọng cháu sẽ thích”

Chờ ông ta đi rồi, Châm Khê mở hộp ra xem, được đấy, là một bộ ghép hình, một bộ lego, mỗi bộ đều có giá hơn một nghìn tệ.

“Vừa nãy đi trông thấy ông ta gọi điện thoại cho trợ lý, chắc là lúc đầu nhìn thấy chúng ta đứng trước cửa hàng đồ chơi nên mới quyết định tặng cái này

Quan hệ lợi ích, đôi bên cùng có lợi, tội gì mà không nhận. Đúng lúc, sinh nhật Lư Ý sắp đến, bộ ghép hình công chúa rất thích hợp tặng cô bé, còn bộ lego công viên trò chơi, tự mình giữ lại chơi.

Sắp đến sinh nhật Lư Ý, cô vốn đã chuẩn bị mua thú bông, nhưng cảm thấy như thế không có thành ý lắm. Giờ thì tốt rồi, có bộ ghép hình này, cô sẽ dành toàn bộ thời gian sau khi học xong cho nó rồi.

“Làm gì vậy? Lớn rồi còn chơi cái này?”

Huy Dương vừa lên sân thượng thì thấy Châm Khê đang khoanh chân ngồi dưới đất, trước mặt bày đầy hộp nhỏ, bên trong là những miếng hình ghép đã được phân loại.

“Quà sinh nhật tặng người khác” Châm Khê phát tay, bảo Huy Dương đứng qua một bên đừng cản ánh sáng của CÔ.

“Chủ đề của bộ ghép hình này có phải quá ẻo là không? Ai sẽ thích chứ?”

Thấy anh ta không động đây, Châm Khê bực bội ngẩng đầu lên, túm chân anh ta kéo qua bên cạnh: “Tặng mô hình công chúa cho con gái thì không hợp chỗ nào? Chẳng lẽ tặng mô hình Transformers?”

“Con gái?”

“Lư Ý, ngày kia là sinh nhật cậu ấy, em đang gấp, anh đừng có làm phiền!”

“Về ký túc xá mà làm, em đang chiếm chỗ đấy, anh không có chỗ đọc sách”

Huy Dương làm bộ muốn dọn đồ của cô, Chăm Khê liền đánh vào cánh tay đang duỗi tới: “Anh muốn đọc sách thì chỗ nào, lúc nào chẳng được. Còn nữa, với chỉ số IQ của anh, đọc sách nhiều cũng vô ích. Em vội lắm, sao anh chẳng chịu hiểu gì vậy?”

Cố gắng, cố gắng, cuối cùng vào đúng ngày sinh nhật của Lư Ý, Chăm Khê đã hoàn thành được bộ xếp hình một cách rất hoàn mỹ, Lư Ý vừa mở quà ra đã nhận được vô số ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ của bạn bè xung quanh.

Cô bé vô cùng vui sướng, vui đến mức chỉ muốn đem cả bộ ghép hình đặt trên bàn học để ngày ngày cho mọi người chiêm ngưỡng, nhưng lại sợ giáo viên nhắc nhở nên không dám.

Vì bữa tiệc sinh nhật của Lư Ý, Chăm Khê đã xin nghỉ giờ tự học buổi tối. Cô và Lư Ý cùng ôm bộ ghép hình ngẩng đầu ưỡn ngực đi giữa đám bạn.

“Làm vậy đấy mà!” Lý Minh Đình dựa người trên lan can hành lang, than vãn, “Nghĩ đến mấy ngày nay chúng ta giúp em ấy bề cái bộ ghép hình, lúc nào cũng phải cẩn thận, nâng như nâng trứng, còn bị Quý Bạch Dương cười vào mặt ròn rã hai ngày. Quá là thảm. Giờ cậu xem, cái bộ dạng đắc chí của em ấy kìa!” Lý Minh Đình chỉ xuống gương mặt hớn hờ của Chăm Khê, “Trông thế kia khéo còn tưởng em ấy đang cầm bằng khen giải nhất toàn quốc chứ nào phải là bộ xếp hình”

“Đại ca!” Lý Minh Đình phát vào lưng Huy Dương, “Nếu đến sinh nhật chúng ta mà em ấy không tặng quà tử tế, tôi sẽ tức giận cho coi. Sinh nhật tôi thì còn lâu, nhưng sinh nhật cậu sắp đến rồi, mong chờ đi.”

“Em ấy?” Huy Dương thờ dài một tiếng, “Em ấy mà có lương tâm sao? Có thể nhớ được là ngày nào đã coi như tổ tiên tôi tích đức để lại rồi”

Lư Ý cười hi hi đưa bánh kem cho Chăm Khê. Chăm Khê vừa bỏ được quả anh đào phía trên vào miệng thì đã bị Nhiều Lực Quần lấy mất miếng bánh.

“Cậu... làm cái trò gì thế?”

“Không phải cậu bị dị ứng kem sao?”

“Cậu mới dị ứng ấy!” Chăm Khê cướp bánh kem của mình về, xúc một miếng to, nhét vào miệng.

“Vậy lần trước, ô, là cậu không muốn ăn bánh sinh nhật của em gái đúng không?”

“Liên quan gì đến cậu! Ăn của cậu đi, ở đâu ra lắm lời như vậy.”

“Chăm Khê, cậu nhỏ nhen quá đấy? Chăm Hàm đã xin lỗi rồi còn gì, chuyện lần trước cũng đâu phải lỗi của em

Chăm Khê bực bội đặt đĩa bánh kem xuống bàn, Lư Ý kéo cô, ngăn trước mặt cô nói: “Hôm nay là sinh nhật tớ, chúng ta không nói đến người khác”

Chăm Khê thờ hất ra, lại cầm bánh kem lên ăn, chuyển chủ đề khác: “Lư Ý, điều ước sinh nhật của cậu là gì?”

“Không phải là không thể nói ra sao?”

“Nói một cái không sao đâu?”

“Hy vọng mấy người chúng ta sẽ mãi là bạn tốt. Tớ và Đan Đan luôn là bạn thân nhất của nhau.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên... Đan Đan, sao cậu lại khóc?”

Chăm Khê cúi đầu ôm Lư Ý, chôn mặt trên vai cô bé: “Tớ cũng hy vọng như vậy?”

Nói ra đúng là mất mặt mà, kiếp trước cô sống ba mươi năm mà đến một người bạn thân cũng không có. Thậm chí sau khi cô chết, chẳng biết có được người nào thật lòng khóc thương cho mình nữa hay không.

Kiếp này tuy sống khá vất vả, nhưng may mắn là, trên mỗi bước đường đời vẫn có mấy người nguyện soi lối cho cô.

Nhiều Lực Quần nhìn Chăm Khê ôm Lư Ý khóc nghẹn ngào, cảm thấy quá mức kinh ngạc. Cậu ta còn nhớ rõ chỉ cách đây vài ngày, trong buổi tiệc sinh nhật Chăm Hàm cũng nói điều ước y hệt, nhưng phản ứng của Chăm Khê lại hoàn toàn trái ngược, cứ như thấy quỷ vậy, sau đó còn kiểm soát không chịu

ăn bánh kem.

Bạn bè có thể thân thiết hơn em gái sao?

Nhiều Lực Quân hoàn toàn không hiểu Chăm Khê đang nghĩ gì. Dù cậu ta và Chăm Khê là bạn cùng bàn, mỗi ngày có gần 8 tiếng ở chung một chỗ, nhưng cậu ta vẫn không tài nào hiểu nổi cô nghĩ cái gì.

Khi Chăm Khê trở về trường, đúng lúc gặp đám Huy Dương vừa rời lớp tự học buổi tối.

“Buổi tiệc sinh nhật rất vui phải không, trên tóc còn dính kem nè” Lý Minh Đình dí ngón tay vào trán Chăm Khê, “Chủ nhật này nhớ sắp xếp thời gian rảnh nhé, đừng để bọn anh thoát cái lại tìm không thấy người”

“Có chuyện gì ạ?”

Mắt Lý Minh Đình tròn trừng lên, Huy Dương thì lạnh mặt quát cậu ta: “Còn không đi, cậu muốn chạy bộ về à?”

Lý Minh Đình thở dài, lắc đầu đi theo Huy Dương.

“Con bé vô lương tâm Tiền Dung cũng dí trán Chăm Khê, “Chủ Nhật là ngày gì em không biết sao?”

“Chủ Nhật?” Chăm Khê bẻ ngón tay, “Tháng 12... 9... Ngày mùng 10. Ngày 10 tháng 12? A, em nhớ ra rồi” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Quà Sinh Nhật

Chăm Khê, ngày mai cùng nhau ăn com đi.] Trước khi đi ngủ, Chăm Khê nhận được một tin nhắn như vậy, kèm theo địa chỉ.

[Anh không tới đón em sao?]

[Em là quý hay sao mà không tự lết tới được. Tự bắt xe đến đi!]

[Vậy em không mang quà sinh nhật nữa, không vác nổi.]

[Thôi được rồi, thế đến nhà em đón?]

[Trường học.]

Huy Dương nhìn bốn năm hộp quà nhỏ được gói rất chặt trước mắt mà không khỏi thất vọng: “Chỉ có mấy cái hộp rách này mà em cũng không cầm được?”

“Quà sinh nhật của anh thì anh phải tự đến lấy chứ, sao bắt em đưa qua. Em có phải người giao hàng đâu”

“Anh cũng không vác nổi”

“Được thôi!” Chăm Khê đẩy anh ta ra ngoài cửa kí túc xá, “Em cũng không nỡ tặng anh.”

Huy Dương lấy tay chặn lại cửa, Chăm Khê đẩy thế nào cũng không khiến anh ta nhúc nhích được. Cuối cùng, anh ta vẫn bế mấy hộp quà ra ngoài.

“Sao cặp sách của em cũng bắt anh xách?” Huy Dương định đem cặp sách Chăm Khê vừa đặt trên vai mình xuống.

“Bài tập em còn chưa làm, tất cả là do phải chuẩn bị quà cho anh đấy. Anh nói xem có nên để anh cầm không?”

Huy Dương không nói gì nữa, vác đồ và cặp đi ra. Cũng may hôm nay là Chủ Nhật, chẳng có ai ở trường, không thì họ sẽ được chiêm ngưỡng hình tượng hot boy của anh bị phá hủy đến mức nào.

Huy Dương không lái xe về nhà mình mà đi vào trung tâm thành phố, đến một khu nhà kiểu biệt thự hai tầng.

Vừa mở cửa vào đã thấy có người rồi, Lý Minh Đình, Tiến Dũng và Quý Bạch Dương.

“Những người khác nữa đâu?” Châm Khê hỏi.

“Quả sinh nhật đầu?” Lý Minh Đình sẵn tới xem.

Huy Dương đặt mấy hộp giấy lên ghế sofa, đáp: “Người khác nào?” Đây là trả lời Châm Khê.

“Liên quan gì tới cậu?” Còn câu này là trả lời Lý Minh Đình.

“Ăn cơm sẽ gọi em, giờ lên làm bài tập đi”

Châm Khê ôm cặp sách đi vào phòng sách.

Huy Dương khoanh tay ngồi trên sofa nhìn chòng chọc mấy hộp giấy. Lý Minh Đình cũng lại gần, hỏi: “Chính là những cái này? Đây thì có thể là thứ gì được chứ?”

Lý Minh Đình khoa tay múa chân: “Chẳng lẽ còn lắp được thành bức Quan m nghìn tay? Hay là mấy món của nhà trồng được? Có khi là mấy củ khoai tây, khoai lang cũng chưa biết chừng”

Huy Dương đẩy cậu ta ra rồi giữ lấy hộp quà: “Liên quan quái gì tới cậu?”

Quý Bạch Dương nhăn mặt, nói: “Thưa cậu, cậu xác định chỉ muốn đón sinh nhật với mấy đĩa tụi này thôi đúng không? Điện thoại của tôi đang bị người ta khủng bố đây này, tất cả đều hỏi cậu đang ở đâu đấy”

“Cậu tắt điện thoại đi không phải là xong rồi sao?”

“Tôi nào dám, tắt đi để sau này bị hai cô nàng Kim Dự n với An Đào Sa đánh chết à. Cậu thương xót tôi thì nói một tiếng cho bọn họ biết, không thì điện thoại tôi sập nguồn mất.”

“May mà tôi đã đổi số, hai cô nàng này đều không biết” Lý Minh Đình ôm vai Huy Dương, “Cũng gần nửa năm rồi, thế rồi cuộc cậu muốn chọn người nào?”

“Chẳng chọn ai cả.”

“Sao lại không chọn, Châm Khê từng trông thấy cậu ôm Kim Dự Án, còn hôn cả An Đào Sa nữa.” Tiến Dũng vừa nói ra, Lý Minh Đình và Quý Bạch Dương bên cạnh đã huyt sáo cười bi ối.

“Em ấy nói với cậu như vậy?” Huy Dương đứng phắt dậy, chạy hùng hổ lên phòng sách.

Thấy thế Tiến Dũng vội nói theo: “Cậu định làm gì, đừng có dọa trẻ con. Tôi phải hỏi rất nhiều lần em ấy mới nói đấy. Mà có phải chuyện gì to tát đâu.”

“Châm Khê, mắt em đúng là có vấn đề!” Huy Dương đẩy mạnh cửa phòng sách ra, “Anh đã nói với em bao nhiêu lần, đó là...”

Châm Khê giật nảy mình, bỏ tai nghe xuống, về mặt bất ngờ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Huy Dương đẩy Tiến Dũng ra ngoài, khóa cửa lại.

Tiến Dũng vừa gõ cửa ầm ầm vừa hét: “Cậu bình tĩnh đã, Châm Khê có lỗi gì đâu, em ấy chỉ nói sự thật thôi.”

“Cậu ta sẽ không đánh Châm Khê chứ, hai người mau ngăn lại đi”

“Em nghĩ nhiều rồi!” Lý Minh Đình kéo cô về phòng khách, “Cậu ta sao có thể đánh Châm Khê, con bé sẽ biết cách xử lý chuyện này thôi.”

“Sao vậy anh?” Châm Khê vận nấp bút, ngược nhìn người trước mặt, “Có chuyện gì mà anh gào thét ầm ĩ vậy?”

“Lên xem em thế nào thôi.”

Huy Dương tay rút túi quần, thấy sắc mặt Châm Khê ngày càng khó coi thì thanh âm cũng dần nhỏ lại.

“Nếu không có việc gì thì anh ra ngoài trước đây”

“Em đang không làm được bài đây này? Châm Khê ném bút lên bàn, ngã người lên ghế.”

“Không làm được, không làm được thì đừng làm nữa” Huy Dương nhìn cô, “Bài tập đến em cũng làm không được khẳng định là cực kỳ khó”

“Vừa rồi em đã nghĩ sắp ra rồi, tất cả là tại anh hét to rồi mở cửa làm em giật mình”

“Xin lỗi nhá, ai bảo em nói lung tung với Tiến Dũng. Anh đã bảo với em rồi, đó là do hai bọn họ tự nhào tới, anh không có...”

“Có thể cho em mượn máy tính dùng không?”

Giờ trong đầu Chăm Khê đang bị đám công thức tính toán làm cho lộn tung phèo cả lên. Mà đầu mới giải quyết đám rắc rối ấy cũng theo linh cảm vừa thoáng qua bay biến hết. Cô cần phải có cái gì đó đánh lạc hướng sự chú ý, nếu không chắc cô sẽ tự mình bức mình chết mất.

Ôi, tuổi còn trẻ đã mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế!

“Anh vừa nói gì nhỉ?”

Lúc này Huy Dương oang oang nói với cô cái gì nhỉ?

“Không có gì” Huy Dương mở máy tính ra cho cô, “Em chơi đi, khi nào ăn cơm anh sẽ gọi”

Huy Dương nhìn thoáng qua Chăm Khê đang chăm chú vào máy tính rồi bước ra khỏi phòng

Mở công cụ tìm kiếm ra, Chăm Khê gõ “Rainbow Girls” lên bàn phím, rồi nhấn enter.

Trên màn hình lập tức hiện ra đường link đầu tiên, “Công ty mới thành lập Melon, đào tạo nữ Thực tập sinh Thần tượng quy mô lớn đầu tiên trong cả nước, hiện tại công bố các điều kiện tuyển chọn thành viên Rainbow Girls.”

Nhấn vào liên kết là trang web chính thức của công ty Melon, thiết kế giao diện tràn ngập màu hồng đã mê hoặc không ít cô gái đến với giấc mộng ngôi sao giải trí này.

Giống như cô và Chăm Hàm ở kiếp trước.

Nhắc đến việc làm thần tượng, đó là việc mà kiếp trước dù cô đã luôn luôn nỗ lực nhưng chưa từng làm tốt. Nhưng khoảng thời gian trở thành thành viên của Rainbow Girls đó lại là ánh hào quang sáng chói nhất trong cả cuộc đời cô. Dưới ánh đèn sân khấu, đối diện với những người hâm mộ chen chúc phía dưới, cô cũng từng có thể tỏa sáng. Nếu như lúc đó không nghe theo lời Nhiều Lược Quần, rút lui khỏi vòng giải trí...

Chăm Khê xóa hết lịch sử truy cập còn lưu lại trên máy tính rồi nằm sấp trên bàn thờ phi phò.

Người ta nói trước khi chết sẽ nhớ lại những chuyện cũ trong suốt cuộc đời. Trước lúc chết cô mới thấy, trong ba mươi năm tồn tại của mình, gần như toàn bộ đều bị bao trùm bởi nỗi lo lắng, muộn phiền khiến người ta ngộp thở. Chỉ có những năm tháng tốt đẹp gần gũi kia, khi cô có vũ đài của riêng mình, được biểu diễn dưới ánh mắt mong chờ của hàng trăm người. Ánh đèn trên cao chiếu xuống, trước mặt cô là những cây gậy phát sáng tạo thành một dải ngân hà rực sáng, chạy dài như không thấy bờ bến. Bên tai cô chỉ nghe thấy âm thanh người hâm mộ gọi tên mình, nhắm mắt lại cũng cảm thấy rung động cả sân khấu dưới chân.

Trong cuộc tổng bình chọn cuối cùng mà cô tham gia, cô xếp hạng 27 trên tổng số 133 người.

“Tiểu Khê, xuống ăn cơm”

Hình ảnh trước mắt bỗng hóa thành làn khói, Chăm Khê mở choàng mắt, Tiến Dũng đang đứng trước mặt cô.

Bữa tiệc trôi qua cực kỳ mau chóng, nếu không phải trên bàn bày rất nhiều món, Chăm Khê còn tưởng mình đang ăn đồ ăn nhanh.

Cơm nước xong xuôi mới đến màn quan trọng nhất. Một chiếc bánh kem rất đẹp được bê ra, trên mặt được phủ một lớp sô cô la dày làm người ta nhìn cũng phát thèm, tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Thấp nắn lên, tắt đèn, mọi người cùng nhau hát chúc mừng sinh nhật, vốn không khí đang vô cùng ấm áp, lại bị giọng hát lạc điệu của Quý Bạch Dương biến thành hài kịch.

“Ước đi.”

Huy Dương đút tay trong túi quần, làm bộ nghiêng đầu nhắm mắt coi như kết thúc.

“Cậu phải chấp tay vào ước mới linh chứ?” Lý Minh Đình nhắc nhở.

“Thôi đi, buồn nôn chết.”

Được rồi, hôm nay sinh nhật của anh thì mọi người nghe theo anh vậy.

Sau đó đến màn tặng quà, ba người kia anh tranh tôi đoạt, cố ý để quà của Chăm Khê lại cuối cùng.

Lý Minh Đình và Quý Bạch Dương đều rất ấn ý tặng máy chơi game đời mới, chỉ là của các hãng khác nhau. Tiến Dũng tặng một chiếc khăn quàng cổ khá đắt tiền, nói rằng để Huy Dương đeo đến trường điều một vòng, đỡ phải ngày nào cũng có nữ sinh đòi đan khăn cho.

“Em gái trạng nguyên của chúng ta chuẩn bị gì vậy?” Lý Minh Đình xoa tay mong đợi, trông mắt liên tục đảo quanh mấy cái hộp kia.

Chăm Khê ngay lập tức mở hộp quà ra.

Hộp thứ nhất mở ra mọi người chỉ thấy một mảnh ghép lego, lại mở hộp thứ hai cũng thấy mảnh ghép, đến khi mở ra toàn bộ vẫn chỉ là mảnh ghép.

Ánh mắt Huy Dương tối sầm đi: “Anh không chơi xếp gỗ từ lâu rồi.”

“Gi?” Chăm Khê liếc mắt nhìn anh ta, bắt đầu ghép từng bộ phận lại với nhau, một khung tàu lượn dần dần hiện ra. Lúc sau, một vòng xoay đu quay lại được lắp lên. Cuối cùng sau khi hoàn thành, một mô hình công viên trò chơi thu nhỏ xuất hiện sừng sững giữa nhà.

“Thế nào?” Chăm Khê vỗ tay một cái, quay đầu nhìn mọi người.

Huy Dương yên lặng, ánh mắt nhìn vào phía bên cạnh cô, không biết là đang nhìn cô hay nhìn mô hình lego trên đất.

“Tớ từng nhìn thấy bộ đồ chơi này trong cửa hàng, rất đắt đấy, Chăm Khê thật hào phóng”

“Em mua?” Huy Dương đưa mắt nhìn cô.

“Nói bậy! Thứ này chỗ nào có thể mua được, anh mua cho em một bộ xem. Mau tắt đèn!” Chăm Khê nói.

Trong phòng tối đen, không biết Chăm Khê động vào chỗ nào khiến cho vòng đu quay kia bắt đầu chậm chậm chuyển động, phía trên còn gắn bóng đèn nhấp nháy.

“Đẹp quá” Tiến Dũng vỗ tay kích động.

“Bật đèn!”

Chăm Khê ấn công tắc, ngửa đầu nhìn Huy Dương, cả khuôn mặt vô cùng đắc chí: “Thế nào? Đẹp đúng không?”

“Đây là em tự lắp ghép?” Huy Dương chăm chú nhìn cô, “Chăm Khê, em lắp được cả cái này sao?”

“Đương nhiên!”

“Anh không tin”

Chăm Khê nóng nảy, nhảy dựng từ dưới đất lên: “Sao không thử là em lắp? Anh ra ngoài mà nhìn xem, đồ người ta bán cùng lắm chỉ là đu quay biết chuyển động, bóng đèn em phải tự gắn đấy, anh có biết mạch điện kia...”

“Cuối tuần em đều không về mà ở lại ký túc xá chuẩn bị cái này đấy” Chăm Khê cảm thấy vô cùng tủi thân, “Thôi bỏ đi, nói với anh cũng có ích gì, quà này em không tặng nữa, tự em còn thấy tiếc đấy”

Chăm Khê đưa tay muốn ôm lại quà, Huy Dương ở đằng sau đã đẩy một cái làm cô ngã ngửa trên đất.

Anh ta dùng ngón tay khẽ xoay xoay vòng đu quay, rồi chăm chú quan sát, ánh mắt sáng quắc, một đầu tóc bông xù khẽ vênh lên làm lộ ra vành tai trắng trẻo.

Lý Minh Đình cười nói với Tiến Dũng: “Anh cá là cậu ta còn chẳng nhớ đến quà anh tặng là cái gì đâu.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tuyệt Đầu Mùa

“Về nhà hay là về trường?”

Chăm Khê ngồi trên xe, ngáp không ngừng.

“Về trường, ngày mai em còn phải đi học nữa”

“Bộ lego đu quay rất đẹp, anh còn cho rằng chỉ có Lư Ý mới được em đối xử tốt như vậy chứ?”

“Chúng ta cũng là bạn tốt mà”

“Sinh nhật của mỗi người bạn, em cũng đều để tâm như thế sao?”

“Chủ yếu là em cũng chẳng có mấy người bạn thân để quan tâm”

Thấy Huy Dương không đáp lại, Châm Khê quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mí mắt cũng càng ngày càng nặng.

“Em...” Huy Dương đột nhiên chọc vào bả vai làm cô giật nảy mình.

“Trước đây anh từng nói cho em mượn một điều ước sinh nhật” Huy Dương lấy từ trong túi ra đặt trước mặt cô cái gì đó, nhờ ánh đèn đường hắt vào Châm Khê mới thấy là một cây nến sinh nhật hình số “16” đã cháy mất một nửa.

“Anh chỉ ước hai điều ước sinh nhật, còn một cái để lại cho em”

“Không cần đâu, em đã không sợ nữa rồi.”

“Bảo em làm thì em làm đi, sao lảm chuyện như vậy?”

Huy Dương thấp giọng nhen, nâng trong lòng bàn tay, “Nhanh lên, anh bị bỏng bây giờ”

Châm Khê nhắm hai mắt lại.

“Phải chấp tay vào, em có biết ước không thế?”

Châm Khê mỉm cười, chấp tay đặt ở trước ngực.

“Được rồi.”

“Thôi nên đi.”

Ngon nèn vừa tắt, trong xe chỉ còn lại ánh sáng đèn đường ngoài cửa lọt vào. Qua một lúc lâu, hai người đều không nói gì.

“Người ngồi cùng bàn với em bây giờ là lớp trưởng lớp em?”

“Vâng.”

“Chắc là đẹp trai nhỉ?”

Châm Khê cau mày quay đầu nhìn anh ta.

“Làm gì mà nhìn anh lạ vậy?” Huy Dương chột dạ, sờ tay lên mặt.

“Tuổi thì còn trẻ, trông cũng khá là đẹp trai mà sao mắt lại có vấn đề như thế nhỉ?”

“Làm sao?” Huy Dương cười, “Bạn cùng bàn không đẹp trai sao? Không phải có rất nhiều nữ sinh thích cậu ta à?”

“Em cũng không phải người chỉ biết xem trọng bề ngoài” Châm Khê cười, “Còn nữa, Nhiều Lực Quân làm gì đẹp trai đến mức đấy, mặt hồ ly, mắt hẹp dài, sắc mặt thì lúc nào cũng trắng xanh, vừa nhìn đã biết không phải là tướng trường thọ rồi.”

“Em còn biết xem tướng cơ đấy? Vậy xem cho anh xem có thể sống đến bao nhiêu tuổi?”

Châm Khê thật chăm chú quan sát tướng mạo Huy Dương. Ngũ quan rất tuần tú, cả khuôn mặt cân đối, là gương mặt điện ảnh điển hình thường thấy trong ngành giải trí.

Thằng nhóc này trông đẹp trai thật, khó trách có nhiều gái theo như vậy.

“Yên tâm, có thể sống đến lúc chết”

“Thế em có thấy anh đẹp trai không?” “Anh đẹp trai hay không bản thân không phải tự biết rồi sao?” Châm Khê tròn mắt trừng anh ta một cái, quay đầu đi chỗ khác. Ngoại hình đẹp thế thì được cái ích lợi gì, mắt vẫn mù, đầu óc chậm chạp, gan thì nhỏ.

“Anh tất nhiên tự biết được, chỉ là tiện mồm hỏi em thôi.”

“Ha!”

Tháng Mười Hai vừa đến, Châm Khê bận tới mất tới mũi. Cô bỏ ra rất nhiều công sức thiết kế mẫu túi mới để giao cho di Từ, sau đó lại phải tập trung

vào việc học.

Nhoáng cái thời gian đã trôi qua nửa tháng, sắp tới thời điểm cuối năm, Giáng Sinh cũng tới.

Lễ Giáng Sinh năm nay rơi vào cuối tuần. Từ rất nhiều ngày trước đó, Lư Ý đã vô cùng háo hức, chuẩn bị kế hoạch kỷ lưỡng xem ngày hôm đó đón Giáng Sinh như thế nào.

“Xem phim, đi ăn, dạo phố”

“Ừm, cậu quyết định là được”

“Nhưng nếu chỉ có hai người chúng ta thì chẳng vui gì cả”

“Cậu có thể gọi thêm Hà Viện và bạn Tàn”

“Còn cả lớp trưởng nữa.”

“Lớp trưởng thì thôi đi.”

“Vì sao?” Nhiều Lực Quần cứ như hồn ma từ phía sau vươn đầu ra hỏi, “Lư Ý mời tôi, cậu phản đối cái gì?”

“Được, Lư Ý vui về là được, tôi không có ý kiến”

Huy Dương cũng hỏi về kế hoạch đón Giáng Sinh của Chăm Khê, sau rồi bình phẩm: “Mấy bé gái ở cùng một chỗ thì có gì vui?”

Chăm Khê hỏi lại: “Giáng Sinh anh đi hẹn hò sao?”

“Anh thì có thể hẹn hò với ai được?”

“Bạn gái A, bạn gái B, để xem ngài thích lật thẻ bài của ai?”

“Ngừng, đầu ra hả. Không có bạn gái, cũng không có lật thẻ bài gì hết”

“Vậy em chúc anh Giáng Sinh vui vẻ trước nhà”

Một ngày trước đêm Giáng Sinh, mọi người vẫn đi học bình thường. Chăm Khê nhận được rất nhiều quà, trong đó món quà lớn nhất là do Lư Ý tặng. Không biết cô bé đã bọc bao nhiêu lớp giấy mà khi Chăm Khê ôm lên có thể che kín được cả người.

Còn lại là đến từ các bạn cùng lớp. Nhiều Lực Quần và Hà Viện cũng đều tặng. Bạn Tàn lớp bên cạnh cũng tặng một món quà được gói đơn giản, sau cùng Tiến Dũng còn ôm thêm mấy cái đến.

“Đây là chị Dung tặng em, cái xấu nhất là của Minh Đình, xấu thứ hai là anh Đại Hùng của em, còn cái đắt nhất là của Huy Dương”

Chăm Khê mở quà Huy Dương tặng ra, bên trong là quả cầu thủy tinh hình quả táo, khe lắc sẽ thấy rất nhiều ngôi sao nhỏ lấp lánh bay lên.

“Cậu ta thật là hiểu con gái” Tiến Dũng khen.

Buổi tối Chăm Khê về nhà, Chăm Hàm cũng mở quà khoe với Chăm Toàn và Lâm Tuệ, nào là quà này của ai rồi quà kia của ai tặng, nói không ngại miệng.

Thấy cô, Chăm Hàm bèn hỏi: “Chị, hôm nay là đêm Giáng Sinh mà chị không nhận được quà sao?”

“Um.”

“Anh Nhiều Lực Quần và anh Huy Dương cũng không tặng quà cho chị sao?”

Ánh mắt Chăm Toàn và Lâm Tuệ đều dính trên người cô, Chăm Khê cười đáp: “Bọn họ tại sao lại phải tặng quà cho chị chứ?”

“Đêm Giáng Sinh người khác tặng quà cho chị là muốn chúc chị được bình an.”

“Vậy thì coi như chị không được ai chúc phúc đi” Chăm Khê thức dậy vào sáng hôm sau, thấy Chăm Hàm đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ chờ cô.

“Chị, nhanh lên đi, anh Lực Quần tới ngay bây giờ đấy”

“Giờ đây?” Chăm Khê không hiểu ra sao.

“Chúng ta sẽ cùng nhau đón Giáng Sinh, chị quen rồi à?”

Nhiều -Lực --Quần!

Tâm tình vui vẻ của Châm Khê bay biến sạch, chẳng muốn ra ngoài chơi gì nữa.

“Anh Lực Quần, hôm nay anh ăn mặc trông đẹp trai quá” Châm Hàm cười vang, vội vàng chạy tới bên cạnh cậu ta.

Châm Khê liếc nhìn qua, thấy hôm nay Nhiều Lực Quần mặc một cái áo khoác dài màu nâu, bên trong là áo len màu nhạt, dáng vẻ cứ như sắp đi hay vừa đi công tác về vậy.

Rõ ràng hơn mười năm, hần ta vẫn luôn thích cách ăn mặc kiểu tỉnh anh giỏi giang này.

Châm Khê một tay kéo Hà Viện, một tay kéo Lư Ý, lôi hai người họ đi phía trước.

“Chị em làm sao thế?” Nhiều Lực Quần nghiêng đầu hỏi Châm Hàm, “Có vẻ không được vui lắm”

“Có lẽ... Có lẽ là do không thích em đi theo các anh chị” Châm Hàm trề môi tủi thân đáp, “Hay là thôi em không đi nữa, không lại làm chị ấy tức giận”

“Chị em lúc nào chả vậy” Nhiều Lực Quần an ủi Châm Hàm, “Sớm nắng chiều mưa, không cần để ý, một lúc nữa sẽ vui vẻ ngay thôi”

Đám người bọn họ đi vào trung tâm thành phố. Hôm nay mọi người đến đây rất đông. Thời tiết cũng rất lạnh, đến trưa đã có vài bông tuyết trắng rơi xuống.

“Đây là tuyết đầu mùa năm nay.”

Châm Khê ôm cánh tay, nhìn lên trời, có bông tuyết rơi trên mí mắt cô, lạnh buốt.

“Lạnh quá, lạnh quá” Hai tay Châm Hàm đặt trên miệng liên tục hà hơi, còn đứng tại chỗ dậm dậm chân.

Nhiều Lực Quần cởi áo khoác ra rồi choàng lên người nó, vạt áo che tới tận đầu gối.

“Anh Lực Quần, anh đưa áo khoác cho em rồi thì anh làm sao bây giờ?”

“Lát nữa anh đi mua cái mới”

Hà Viện cắn môi nhìn hai người bọn họ, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Châm Khê chỉ liếc qua, đột nhiên Lư Ý nhào đến ôm lấy cô, dí sát mặt vào mặt cô, cười nói: “Ôm như vậy mới không bị lạnh”

Châm Khê thấy trên chóp mũi cô bé đậu một bông hoa tuyết, trong lòng thấy vừa mềm mại, vừa ấm áp, bao nhiêu khó chịu cũng chẳng còn nữa.

Không thềm để ý Châm Hàm và Nhiều Lực Quần nữa, hành trình đi chơi ngày lễ Giáng Sinh của Châm Khê trở nên vô cùng vui vẻ. Cô kéo lấy Lư Ý hết đi ăn rồi lại chơi, thỉnh thoảng ghé vào mấy cửa hàng mua vài món đồ linh tinh, tất cả những thứ đó đều nhờ Tần Dịch An cầm giúp.

Nhiều Lực Quần vào cửa hàng mua quần áo, Châm Hàm và Hà Viện cũng đi vào theo, bọn Châm Khê liền chờ ở bên ngoài.

Trong lúc chờ đợi nhàm chán, Châm Khê nổi hứng trêu chọc Tần Dịch An: “Bạn Tần này, nghe nói nếu vào ngày có tuyết rơi đầu mùa mà tỏ tình với người mình thích thì nhất định sẽ thành công đấy” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cướp Trong Lễ Giáng Sinh

Con ngõ nhỏ bị tuyết bao phủ, ướt sũng, phản chiếu ánh đèn đường.

“Làm gì vậy?” Châm Khê cố gắng rút ra tay mình ra, nhìn cậu ta hỏi, “Cậu muốn làm gì?”

“Châm Khê, cậu quá đáng lắm rồi đấy” “Ô? Xin hỏi tôi quá đáng chỗ nào?”

“Châm Hàm là em gái cậu, em gái ruột!”

“Ha!” Châm Khê cười một tiếng, “Cậu cũng biết Châm Hàm là em gái tôi cơ đấy. Vậy xin hỏi lớp trưởng, chuyện của hai chị em chúng tôi cần một người ngoài như cậu xen vào sao?”

“Châm Khê!” Nhiều Lực Quần bóp mạnh hai vai, đẩy cô dựa vào tường, chống tay trước mặt cô nói, “Cậu cho rằng tôi thích xen vào chuyện của người khác lắm à? Tôi làm thế là vì ai? Cậu nói xem tôi làm thế là vì ai? Còn nói tôi là người ngoài? Trong lòng cậu rốt cuộc chứa cái gì? Cậu còn có trái tim hay không?”

“Tôi không quan tâm cậu là vì ai!” Châm Khê đẩy tay cậu ta, chỉ vào chóp mũi, gần giọng nói: “Nhiều Lực Quần, cậu đúng là khiến người ta ghê tởm!”

“Tôi ghê tởm?”

Cổ tay Châm Khê bị cậu ta nắm chặt, Nhiều Lực Quần dùng sức càng lúc càng lớn, làm tay cô phát đau.

“Đúng, là tôi đáng ghê tởm. Tôi đúng là điên mới thích cậu! Con người cậu, ngoại trừ đầu óc thông minh ra thì còn lại chẳng được cái nước gì cả!”

Châm Khê ngẩn cả người, lỗ tai cô ong ong cả lên, mở to mắt nhìn Nhiều Lực Quần.

“Thích tôi? Cậu nói cậu thích tôi?” Châm Khê lẩm bẩm, rồi chậm rãi bật cười, càng cười càng lớn, cười đến nỗi lồng ngực cũng theo đó mà đau.

“Cậu đừng có nói rằng cậu đối xử tốt với Châm Hàm cũng là vì tôi đấy chứ?”

“Không thì tại sao? Trước đó tôi có biết em ấy đâu, cũng chưa từng gặp mặt bao giờ?”

“Nhiều Lực Quần!” Châm Khê gọi cả họ tên cậu ta, đối diện với ánh mắt lúng túng của cậu ta, nói rành mạch từng chữ, “Cậu-có-thấy-buồn-nôn-hay-không?”

Giống kiếp trước y như đúc, khi đó hẳn ta cũng nói những lời như thế, nhưng ở sau lưng cô lại lên giường với Châm Hàm.

“Được rồi, cứ coi như cậu thích tôi đi” Cảm xúc của Châm Khê đột nhiên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, giọng điệu cũng không hùng hổ, dọa người nữa.

“Nhưng mà tôi thật sự rất ghê tởm cậu. Nếu như thích tôi thì mong cậu cách xa tôi một chút, ít xuất hiện trước mặt tôi đi, đây là yêu cầu duy nhất của tôi”

“Cậu...!”

“Đan Đan.”

Tiếng Lư Ý vang lên ở đầu ngõ, “Phim sắp bắt đầu rồi.”

“Lớp trưởng?” Cô bé lại hỏi một câu.

“Lớp trưởng còn có việc, không cùng chúng ta xem phim được” Châm Khê đáp.

“Không có việc gì, đi thôi” Nhiều Lực Quần đi đến cạnh Châm Khê, nói nhỏ vào tai cô: “Cậu cho mình là ai? Trước kia thích cậu xem như mắt tôi bị mù đi, sau này sẽ không như thế nữa”

“Vậy thì tốt, cậu rất đáng được khen ngợi!”

Lư Ý kéo Châm Khê đi sau cùng, nhìn cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, “Bọn tớ còn nghi hai người sẽ đánh nhau đấy”

“Cậu ta dám?”

“Tớ đã hỏi Hà Viện rồi, chiếc khăn quàng cổ kia là do Châm Hàm cầm trên tay luôn miệng khen đẹp nên lớp trưởng mới mua”

“Đúng là không biết xấu hổ”

“Đáng lẽ chỉ mua cho Châm Hàm thôi, đến khi sắp thanh toán xong lớp trưởng mới lấy thêm cái khăn màu đen kia”

“Chắc là sợ tự dung mua đồ cho Châm Hàm thì không hay, cho nên lờn tớ ra làm bia đỡ đạn. Hai người bọn họ rõ là một đội trời sinh mà, đáng ghét như nhau”

“Cậu cũng ác thật, nói không cần là không cần, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà không cho lớp trưởng mặt mũi gì cả”

“Cậu ta nghĩ mình là ai, con gái trên thế giới này đều phải vây quanh cậu ta chắc? Tớ chẳng hiếm lạ gì một chiếc khăn quàng cổ, cũng đâu phải không tự mua nổi”

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận nữa” Lư Ý vỗ vỗ ngực an ủi Châm Khê, “Sau này ra ngoài chơi sẽ không gọi lớp trưởng nữa, cậu có vẻ không thích cậu ấy nhỉ?”

“Cậu ta không phải cũng là bạn tốt của cậu à?” Châm Khê than thở, “Đừng vì tớ mà gây ảnh hưởng đến tình cảm của hai người. Cùng lắm là lúc gặp mặt tớ coi như không nhìn thấy cậu ta là được, cũng có phải bất hòa ngay một ngày hai đầu”

Vì là lễ Giáng Sinh nên phim toàn thuộc thể loại tình cảm sến sẩm. Mờ màn chưa đến ba mươi phút, Hà Viện và Lư Ý ngồi bên cạnh đã bắt đầu sụt sịt, khiến cái bộ dạng chán nản của Châm Khê trở nên kỳ quái.

Phim chiếu được một nửa thì Hà Viện nói muốn đi vệ sinh, Châm Khê liền đi cùng. Ở lại trong không gian tối đen, khắp nơi đều là tiếng khóc đó càng dễ khiến cô bực bội hơn.

“Đan Đan, em gái cậu cùng lớp trưởng..”

“Sao thế?”

Nữ sinh trước mặt trong mắt vẫn còn vương lại giọt lệ chưa kịp lau, trong đêm đậm đáng yêu đứng trước mặt Châm Khê hỏi: “Em gái cậu thích lớp trưởng đúng không?”

“Cậu cũng thích lớp trưởng phải không?”

“Đúng” Đối phương rất thẳng thắn thừa nhận.

“Vì sao cậu lại thích cậu ta chứ?”

Đây đúng là nói nhảm mà. Chẳng phải kiếp trước cô cũng rất thích Nhiều Lực Quần, quá hiểu hắn ta thu hút người khác ở những điểm nào còn gì?

Hiện giờ Hà Viện coi như còn tốt chán. Năm đó cô cứ như bị ma xui quỷ khiến, trong tay không có lấy một xu mà cũng dám bỏ nhà đi theo hắn ta.

“Lớp trưởng rất tốt bụng.”

Thật bất ngờ nha, nhìn không ra đấy, phải là ánh mắt như thế nào mới dám nói cậu ta tốt bụng.

Trong mắt Châm Khê, trên người Nhiều Lực Quần mặc dù có vô số ưu điểm, nhưng chắc chắn không bao gồm hai chữ “tốt bụng”.

Nếu hắn ta còn có chút lương tri thì kiếp trước đã chẳng để cô ngã chết trên cầu thang, ngay giữa mùa đông giá rét. Ngày đó dường như còn lạnh hơn hôm nay.

“Có một lần, trời mưa to, gió thổi rất mạnh, tớ đang trên đường về nhà thì trông thấy lớp trưởng mặc áo mưa đứng ở bên đường. Tớ thấy rất tò mò nên đi qua đây xem. Hóa ra cậu ấy đứng đó là để che mưa cho một con mèo con đang nằm run lẩy bẩy dưới đất. Không biết mèo mẹ đã đi đâu mà để lại mèo con một mình ngồi đó gào khóc cả giọng. Cậu ấy vừa che mưa cho mèo con, vừa đợi mèo mẹ trở về, nhưng hai chúng tớ đợi đến khi tạnh mưa, trời tối đen vẫn không thấy mèo mẹ”

“Về sau con mèo đó đi đâu?”

“Lớp trưởng dùng quần áo bao lấy nó mang đi. Về sau tớ cũng có hỏi về con mèo đó nhưng cậu ấy không nói gì, chắc là đem cho người ta nuôi rồi”

“Cậu ta mang về nhà nuôi?”

Nuôi giống như chó con, con nào con nấy đều béo ú.

Châm Khê không trở lại phòng chiếu phim, cô nói bên trong quá ngột ngạt, nên ở bên ngoài chờ bọn họ.

Bên cạnh rạp chiếu phim có một khu vườn treo, do thời tiết lạnh, lại có tuyết rơi nên cũng không có ai đến. Một mình Châm Khê chơi ở đó càng thoải mái.

Chịu lạnh nửa giờ, cuối cùng bộ phim cũng kết thúc, cô ôm Lư Ý rồi cùng mọi người trở về nhà. Châm Khê cứ cho là Nhiều Lực Quần sẽ xin đổi chỗ ngồi mới, nhưng đến thứ Hai đi học cậu ta vẫn ngồi cạnh cô, chỉ là làm bộ như không quen biết cố.

Khó xử nhất chính là, chỗ ngồi của Châm Khê gần cửa sổ, mỗi lần đi ra đi vào đều phải chủ động nói chuyện với Nhiều Lực Quần: “Xin cho qua một chút... Làm phiền cho đi qua một chút”

Nếu cô không nói thì chỉ có thể buồn bực ngồi tại chỗ, Nhiều Lực Quần làm như không thấy cô.

Càng về sau Châm Khê càng thấy phiền, liền chủ động tìm giáo viên xin chuyển chỗ. Nhưng không hiểu vì chuyện gì, trước đó cô chủ nhiệm rất dễ nói chuyện, chỉ sau một tiết học lại cho cô câu trả lời là: Không đồng ý!

Được thôi, cô cũng chỉ có thể mặt dày mày dạn tiếp tục dây dưa với Nhiều Lực Quần thôi, may mắn là kỳ thi cuối kỳ rất nhanh đã đến.

Trước lúc đi thi, Châm Khê chuẩn bị hành lý kỹ càng, dự định ngay sau khi kết thúc ngày thi thứ hai sẽ trở về nhà bà ngoại luôn.

“Mày cứ thế mà đi? Cuộc họp phụ huynh thì sao?” Chăm Toàn cố ý đến hỏi cô.

“Bố tự quyết định là được. Nếu đi được thì đi, không thì xin nghỉ với chủ nhiệm lớp là được”

Sắp xếp xong xuôi mọi việc, Chăm Khê tức tốc lên xe trở về thôn. Buổi tối hôm đó, cô đã có thể đắp chung chăn ấm với bà ngoại.

Cô tìm người đến giúp bà ngoại sửa lại mái nhà và cửa sổ, mùa đông này trời qua thật thoải mái và ấm áp.

Trước Tết, bà ngoại đưa Chăm Khê đi cắt tóc, một mái tóc dài đến eo cắt chỉ còn ngang gáy, tóc dài đen nhánh bị cắt rơi trên mặt đất, Chăm Khê cũng giống như cành lá được gột rửa đang chờ đón mùa xuân tới, cả người rạo rực sức sống.

“Nhìn xem hoạt bát hơn nhiều chưa, Đan Đan nhà chúng ta đúng là càng lớn càng xinh” Bà ngoại cười đến không ngậm miệng được.

“Bà lúc nào chẳng bảo cháu xinh đẹp”

Hai bà cháu đón Tết âm lịch không quá cầu kỳ, nhưng những thứ nhà khác có thì trong nhà cũng đều phải có. Bà ngoại rất coi trọng những phong tục này, dịp bình thường qua loa thì không sao, nhưng đến Tết thì phải chuẩn bị cho đầy đủ.

Mua đồ sắm Tết, dán câu đối xuân, chuẩn bị com tất niên, Chăm Khê bận rộn lu bù, dù mệt nhưng cũng thấy rất hạnh phúc.

Ngày ba mươi Tết, sáng sớm Chăm Khê đã đến chợ để mua những nguyên liệu tươi ngon nhất cho bữa com tất niên.

Lúc trở về, thấy ở cửa nhà đầu một chiếc xe ô tô lạ, trong lòng Chăm Khê đã có dự cảm không tốt.

Còn chưa vào cửa, cô đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Ba mươi Tết vốn là thời điểm gia đình sum họp, sao có thể để bà và Đan Đan ở đây được?”

Chăm Khê đi vào cửa, thấy người đang nói chuyện với bà ngoại của cô không ai khác chính là bà nội. Bên cạnh là Chăm Toàn và ông nội, còn có cả Chăm Hàm đang đứng tò mò quan sát xung quanh.

Bọn họ tới làm cái gì?

Bám dai như đĩa. Phiền thể không biết!

Trông thấy cô, nụ cười trên gương mặt đầy nếp nhăn của ông nội càng thêm rạng rỡ: “Đan Đan về rồi à, thật đúng lúc! Cả nhà đến đón cháu và bà ngoại cháu về cùng nhau ăn Tết”

“Chuyện gì đây?”

Một câu không hợp hoàn cảnh của cô lập tức khiến sắc mặt Chăm Toàn đen lại.

“Cái gì là chuyện gì? Mày ăn nói thế mà được à? Đây là ông bà nội thấy bà ngoại với mày một mình đón Tết đáng thương nên mới muốn đón hai người về”

“Sao lại đáng thương?” Chăm Khê lắc túi đồ trong tay, “Gà và cá đều có, so với thức ăn trong thành phố tươi ngon hơn nhiều, còn không bị ô nhiễm, có gì phải đáng thương chứ?”

“Mày...!”

Ông nội ngăn Chăm Toàn đang nổi giận lại, nói với Chăm Khê: “Bố cháu không có ý đó. Chính là thấy năm mới cả nhà phải đoàn tụ mới được, cho nên hôm nay mới vội vàng đến đây đón hai bà cháu”

Không biết lúc cô vắng mặt bà nội bên kia đã nói gì với bà ngoại mà bà cũng đồng ý: “Đan Đan, cháu trở về với bọn họ đi.”

“Cháu về thì bà làm sao bây giờ?”

“Tất nhiên là phải cùng nhau trở về” Cụ bà cứng rắn diu bà ngoại từ trên giường đứng lên, Chăm Khê vội vàng đi qua để bà ngoại dựa vào trên người mình.

Cuối cùng, bữa com tất niên mà Chăm Khê công phu chuẩn bị đã lâu nhưng lại không được ăn. Đồ ăn trong nhà có thể mang đi cái gì đều bị Chăm Toàn vác hết lên xe, lấy cái danh mỹ miều là tránh lãng phí.

Chăm Khê nghĩ thà để thiu mốc cũng không muốn chúng vào bụng các người.

Ngồi trên xe, Chăm Toàn nói: “Lần thi này con lại đứng nhất khóa”

“Vâng”

Chăm Khê biết từ sớm rồi, ngày có kết quả thi Lư Ý đã nhắn tin báo cho cô. Cô còn biết, trong cuộc họp phụ huynh, Chăm Toàn và Lâm Tuệ đã đề nghị với giáo viên chủ nhiệm lấy học bổng của cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ưc Hiếp Người Quá Đáng

Chủ nhiệm lớp con làm sao vậy? Hình như cô ấy muốn ăn chặn học bổng của con thì phải? Bỏ hỏi cô ấy mấy lần, cô ấy đều nói là vẫn chưa phát, nhưng nghe nói mấy lớp khác đã phát từ lâu

rồi.”

“Học kỳ sau có đợt cổ vũ cho lớp 9 và lớp 12, chắc là phải đợi đến lúc đó.”

“Sao con không nói với chủ nhiệm lớp phát cho con trước? Đạo này kinh tế nhà mình cũng...”

“Chăm Hàm đợt này kiểm tra làm thế nào rồi?” Chăm Khê thừa cơ hội chặn ngang lời của Chăm Toàn.

“Cũng được.” Chăm Toàn khựng lại một lúc rồi trả lời Chăm Khê.

Tức là không xong rồi, có khi còn chẳng lên nổi lớp ấy chứ.

“Kết thúc học kỳ tới là thi chuyển cấp rồi. Nghe nói kỳ này trường số 7 sẽ xếp lớp dựa vào xếp hạng thành tích, lớp A rồi đến lớp B cứ như vậy mà xếp xuống. Em tự cảm thấy mình có thể vào được lớp nào?”

“Thế hả chị?” Chăm Hàm tròn mắt, trong lòng vừa lo sợ vừa không dám chấp nhận.

“Những trường tư khác đều đã như thế từ lâu rồi. Lớp A là lớp mũi nhọn, lớp B là lớp giỏi, mọi người đều gọi như vậy, càng đến mấy lớp cuối thì cách gọi càng khó nghe hơn. Em phải cố lên đấy, nếu em không vào được lớp A thì chị sẽ khó xử với thầy cô và các bạn lắm.”

Chăm Khê nhẹ nhàng chỉnh lại tóc cho nó và nói: “Em nhất định không được để chị mất mặt đấy.”

“Sao thế được? Chăm Hàm của chúng ta thông minh như vậy, chỉ ít cũng học lớp chọn, chắc chắn sẽ thi đỗ mà.” Chăm Toàn đỡ lời.

“Vậy chị chúc em trước nhé, chúc em thi đạt được thành tích tốt nha.”

Nằm mơ giữa ban ngày!

Bà ngoại bước xuống xe, ngược đầu nhìn lên khu nhà trước mặt: “Bây giờ các con ở đây à?”

“Đa.”

“Nhà rộng rãi thoải mái thật, năm mà mẹ cháu sinh cháu, phải ở trong căn nhà nhỏ, vừa tối vừa lạnh.”

Chăm Khê mím chặt môi, cái ống dẫn khí vào trong phổi của cô như bị ai đó thổi khí vào, vừa lạnh vừa rát, không ngừng cứa vào bên trong, làm cho cô ho khan một trận. Sau đó một mùi dầu hỏa hắc xị xộc thẳng lên mũi cổ.

Về đến nhà, Lâm Chinh đang nằm dài ra trên ghế sofa xem ti vi, Lâm Tuệ thì đang bận bịu trong bếp.

Khi nhìn thấy Lâm Tuệ, lưng bà ngoại công xuống: “Hình như cô vẫn không thay đổi.”

Lâm Tuệ không hề thay đổi, còn A Tuấn của bà đã mất gần mười năm rồi.

Chăm Khê cố gắng nắm chặt tay bà, cô muốn đưa bà rời khỏi căn nhà này, cô đúng là bị điên nên mới đồng ý đưa bà tới đây. Cô với Chăm Toàn, ngoài mặt thì không thân thiết, nhưng dù gì vẫn có quan hệ máu mủ, còn bà ngoại...

Trong mắt của bà, Chăm Toàn và Lâm Tuệ chính là hung thủ đã sát hại đứa con gái yêu quý của bà. Làm sao bà có thể ngồi cùng bàn mà vui vẻ ăn cơm với hung thủ giết người được?

Chăm Khê bây giờ đã không nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên gặp mặt Chăm Hàm và Nhiều Lực Quân sau khi sống lại như thế nào nữa. Đối với cô mà nói,

sự vui sướng khi nhìn thấy bọn họ tăng tụt còn nhiều hơn nỗi căm ghét.

Nhưng bà ngoại thì khác cổ. Cô biết chỉ cần mình cố gắng thì còn có thể có một tương lai tốt đẹp. Chăm Hàm và Nhiều Lực Quân sẽ chỉ là những người qua đường đáng ghét mà cô phải gặp trong cuộc đời mình. Cũng giống như đi trên đường không may bị người khác nhổ một bãi đờm lên giày vậy, sau khi vứt đôi giày ấy đi thì mình cũng dần quên luôn người đó. Chẳng qua sau này nhớ lại thì sẽ có chút bức mình.

Nhưng còn bà ngoại, bà phải đối mặt với sự thật về cái chết của con gái bà, sự thật về cặp vợ chồng đã hại chết con gái bà mà vẫn còn đang sống vui vẻ hạnh phúc, sự thật về đứa cháu gái của bà đang phải nhìn sắc mặt của cặp vợ chồng này để mà sống.

Thế nhưng nỗi căm phẫn, oán hận trong lòng cô chỉ có thể kìm nén lại, vì cô phải tiếp tục sống, phải lớn càng nhanh càng tốt.

Bà nhìn sơ qua chỗ ở của Chăm Khê, bà mỉm cười, đây là nụ cười đầu tiên của bà từ lúc bà bước vào căn nhà này.

“Đẹp đó, trước đây mẹ mang bầu cháu có nói là sau này phải trang trí cho cháu một căn phòng thế này đây.”

“Cũng ảm áp.”

Cùng với tiếng nhạc mừng xuân, cả nhà quây quần cùng nhau ăn cơm. Ba người đàn ông trong nhà cứ người trút người rót mời nhau uống rượu, những người khác ai nấy đều vui vẻ ăn cơm.

Chỉ có bà và Chăm Khê thì ăn rất ít, cũng không nói chuyện.

Chăm Toàn và ông Chăm nâng ly rượu lên mời bà: “Mời bà một ly.”

Sau đó thì cuối cùng bọn họ cũng bắt đầu nói mục đích của bữa cơm này.

Chăm Khê đặt bát đĩa xuống. Từ đầu đến giờ, mặt cô vẫn luôn không có biểu cảm gì, đến lúc này cô bỗng cười thành tiếng. Cô thật sự cảm thấy hai cha con này đúng là dân phường hề, diễn kịch còn buồn cười hơn cả trong phim hay trong mấy vở kịch nói trên ti vi.

Chăm Toàn và Lâm Tuệ muốn mở tiệm bán đồ ăn sáng thì tại sao lại muốn bà ngoại cổ cùng tiền?

“Các người đang nằm mơ đấy à?” Chăm Khê lớn tiếng nói.

“Chăm Khê, người lớn nói chuyện, trẻ con...”

“Các người có quan hệ gì với bà ngoại tôi sao? Tại sao lại đòi tiền của bà?”

“Chăm Khê!” Chăm Toàn tròn mắt, tay trái đặt trên bàn đã nắm chặt thành nắm đấm.

“Chỉ là tạm thời mượn để làm vốn thôi.” Ông nội Chăm nói.

“Ông nội!” Chăm Khê la lên một tiếng, “Có câu nói như này, có mượn có trả, sau này mượn mới không khó. Mượn tiền bà ngoại cũng được, vậy thì bố cháu có phải nên trả món nợ hai mươi nghìn tệ kia trước không?”

Ông nội trầm nhìn về phía Chăm Toàn, ông ta không biết rốt cuộc chuyện này là sao.

Ánh mắt Chăm Toàn nhìn sang chỗ khác, nói: “Đã nói rồi, giấy nợ kia không tính.”

“Sao lại không tính? Bỏ rõ ràng đã in dấu vân tay lên rồi, cũng đã nói trong vòng năm năm sau sẽ trả lại, bây giờ đã mười năm rồi, tính ra thì tiền lãi cũng không ít đâu.”

Chăm Toàn đập bàn, hét lên: “Mày ăn nói kiểu gì đấy, không biết trên biết dưới.”

“Bà thông gia, bà xem, bây giờ Chăm Toàn chưa có công việc, Đan Đan còn đang đi học. Nó học giỏi lắm, cô giáo nói nó có thể thi đầu trường đại học tốt nhất toàn quốc. Nhưng kinh tế gia đình lại khó khăn...”

“Giáo viên chủ nhiệm lớp con cũng nói rồi. Chỉ cần con luôn giữ thành tích trong top 10, từ giờ cho đến lúc học đại học thì không cần phải lo học phí hay sinh hoạt phí. Nếu đỗ được đại học thì học phí sẽ do nhà trường chu cấp.”

Chăm Khê nhìn ông nội trầm: “Ông nội, ở trong cái nhà này, con là đứa mà mọi người không cần phải quan tâm nhất. Học phí và phí sinh hoạt, mọi người hoàn toàn có thể không cần lo, con có tiền trợ cấp của trường và học bổng là đủ rồi.”

Lại muốn lấy chuyện học hành của cô ra để ép bà ngoại chứ gì?

Mắt ông nội Chăm chợt lóe lên, sự tức giận của ông cũng đã nhanh chóng được ghim lại. Ông ta nói: “Phải, con học giỏi thì không cần phải lo nhiều. Nhưng còn em con? Con bé còn nhỏ, cũng không thông minh bằng con.”

“Chăm Hàm và bà ngoại con thì có quan hệ gì vậy?”

Đã đến mức này thì Châm Khê cũng chẳng cần giữ lại chút tình cảm nào nữa, tốt nhất là hôm nay vạch trần luôn bộ mặt thật của bọn họ rồi trở mặt, sau này cắt đứt luôn quan hệ, cả đời cũng đừng qua lại nữa.

“Đó là chuyện mà bà ngoại của Châm Hàm phải lo!”

“Nhưng trong nhà Lâm Tuệ chỉ còn mỗi chị gái, chị gái nó còn phải nuôi một đứa con trai.”

Đúng rồi, vì thế khi chị gái mẹ ta bị xe tông chết, mẹ ta đã lập tức giành quyền giám hộ đứa cháu trai và lấy hết toàn bộ tiền bồi thường trợ cấp của người ta.

Nói thật, trong nhà này có quá nhiều người đáng thương. Như cô và Lâm Tuệ vậy, thà rằng viết một tờ giấy rồi quỳ dưới đất đi xin ăn khéo còn đỡ hơn là phải sống trong cái nhà này. Nhưng mà Lâm Chính và Châm Hàm thì hạnh phúc rồi, không cần so sánh với hạng người thấp cổ bé họng như cô và Lâm Tuệ, thậm chí là so sánh với hàng ngàn hàng vạn đứa trẻ có gia đình đầy đủ trên thế giới này thì còn hạnh phúc hơn nhiều.

Lâm Tuệ vẫn luôn sống nhờ vào những chiếc bánh bao nhuộm máu người như vậy. Nhưng kiếp này, dường như không có ý định đó với cô.

“Không có tiền, nhà bà ngoại con còn chưa có tiền sữa, lấy đâu ra tiền dư.” Châm Khê nói.

“Ồ quê còn có vài mảnh đất, bình thường cũng không có ai trồng trọt gì, không thì...”

“Mấy mảnh đất đó đã ký hợp đồng cho thuê, đầu xuân là cho người ta thuê rồi.” Châm Khê giành trả lời.

“Nói tầm bậy, mấy mảnh đất cần đó thì ai mà thèm?” “Không phải bố cũng để ý đấy sao.” Châm Khê vừa nói vừa lắc lư nước trong ly, mắt vẫn không nhìn vào Châm Toàn.

“Tóm lại, không có tiền. Bây giờ không có. Sau này...” Châm Khê nghĩ ngợi, “Sau này, hoặc là đợi đến lúc bố trả lại hai mươi nghìn tệ, khi đó bố có thể đến vay tiếp.”

Châm Khê quá cứng rắn, hoàn toàn không giống tính cách nên có ở một đứa trẻ vào độ tuổi này. Cô giống như gà mẹ đang dang rộng đôi cánh vững chãi của mình, ngăn lại tất cả những kế hoạch, những lời thăm dò, nịnh hót... ở ngoài. Bữa cơm này kết thúc trong không khí nặng nề. Không một ai nói với cô và bà ngoại về vấn đề sắp xếp chỗ ở tối nay cho hai người như thế nào.

“Không còn gì nữa phải không, vậy thì con sẽ cùng bà ngoại ra ngoài tìm nhà trọ, nhân lúc trời còn chưa tối.”

“Sao lại đi ra ngoài ở? Con với bà ngủ tạm trên giường con đi.”

“Thôi, bà ngoại con lạ giường, ở đây ngủ không được.”

Cũng không một ai hỏi rằng, thế ở chỗ trọ bà không lạ giường à. Bọn họ vốn dĩ chỉ là muốn một lời giải vậy mà thôi. Nếu Châm Khê đã cho rồi thì bọn họ cứ thuận theo thôi.

Đêm ba mươi Tết, ngoài đường lạnh buốt, vắng vẻ, chỉ vài người qua lại, đầu đó còn nghe thấy tiếng pháo nổ vọng tới, âm thanh tựa như rất gần lại rất xa.

Châm Khê dìu bà đi ra ngoài, giẫm lên những mẩu xác pháo sót lại trên đường, giẫm lên những tiếng cười đùa vọng lại từ cửa sổ nhà người khác, giẫm lên mùi hương của thức ăn phảng phất trong gió.

Đêm ba mươi Tết, thời tiết lạnh đến nỗi làm người ta khó chịu. Châm Khê ngồi đợi hồi lâu cũng không có một chiếc xe taxi nào chạy qua.

Cô muốn đưa bà vào trong thành phố, tìm một khách sạn thật thoải mái và ấm áp để an lòng, ấm dạ ngủ một giấc thật ngon.

Bây giờ cô đã có tiền rồi. Đợt này cô bán hai mẫu túi xách được hai mươi nghìn tệ, cộng thêm mỗi mẫu cô lại phối ba kiểu màu sắc, tổng cộng là năm mươi nghìn tệ. Cô và dì Từ mỗi người một nửa, vậy là cô được hai mươi nghìn năm trăm tệ.

Đây cũng coi như là ông trời đã bồi thường cho vận mệnh đen đui của cô. Nửa năm trước, một mẫu túi với ba kiểu phối màu mà cô chỉ bán được với giá hai nghìn năm trăm tệ. Bây giờ, cũng là một số lượng như vậy, nhưng cô lại bán được giá gấp mười lần. Và cái giá này chắc chắn sẽ còn tăng nữa, sau này ắt cô sẽ có nhiều tiền, càng ngày càng nhiều.

Lâm Tuệ và Châm Toàn đã nợ bà ngoại những gì, cô sẽ dùng vật chất để trả thù bọn họ tất cả. Vì đây chính là thứ bọn họ thèm khát nhất.

“Bà lạnh không?” Châm Khê ôm lấy bà ngoại, cố xoa xoa tay rồi áp lên mặt bà.

“Châm Khê?”

Một giọng nói từ phía sau cất lên với giọng điệu như đang hỏi dò, không chắc chắn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Một Miếng Khi Đói

Chăm Khê quay đầu, sau lưng có một chiếc xe ô tô đỗ lại, đèn pha chiếu thẳng lên người cô, nhưng vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ được gì.

Cửa xe mở ra, người lái xe bước xuống, người đó mặc một chiếc áo khoác dày, cổ choàng một chiếc khăn lông mềm mại.

“Chú Nhiều? Chăm Khê kêu một tiếng.

“Chú nhìn đã thấy có chút giống cháu mà, sao cháu lại ở đây? Hôm nay không phải ba mươi Tết sao?”

“Dạ” Chăm Khê chỉ đáp một tiếng, không muốn giải thích nhiều.

“Người này là?”

Ánh mắt của đôi phương lướt qua người bà ngoại.

“Bà ngoại cháu”

Đôi phương lộ ra biểu cảm giống như bỗng nhiên hiểu ra. Đến Nhiều Lực Quần cũng biết mấy chuyện rò rỉ của gia đình cô, vậy người này chắc còn biết rõ hơn.

“Tội thế này rồi cháu còn đứng đây làm gì vậy?”

“Đợi xe ạ”

“Muốn đi đâu sao?”

“Vào thành phố ạ”

“Đúng lúc nhà chú cũng tới đó, cũng thuận đường, đi cùng đi”

Chăm Khê đang nghĩ cách từ chối, cô thật sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt của Nhiều Lực Quần với mẹ cậu ta.

“Trời rất lạnh, lại đang đón Tết, có lẽ không bắt được xe đâu. Mà cháu không thể để bà ngoại chịu lạnh theo cháu được.”

Chăm Khê đành thỏa hiệp, dìu bà ngoại lên xe.

Người ngồi ghế phụ đằng trước là mẹ Nhiều Lực Quần, ánh mắt vô hồn nhìn cô. Nhiều Lực Quần ngồi ghế sau, chỉ liếc nhìn cô một cái.

“Đan Đan, người quen à?” Bà ngoại hỏi.

“Dạ. Đây là bạn cùng lớp cháu” Hiếm khi thấy giọng điệu của Chăm Khê thoải mái như vậy. Nhiều Lực Quần nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, mỉm cười gọi: “Cháu chào bà ạ.”

Bà ngoại lập tức lôi từ trong túi ra một trăm tệ đưa cho Nhiều Lực Quần: “Cháu à, bà lì xì cháu, mong cháu học hành giỏi giang, ngày càng tiến bộ”

Nhiều Lực Quần không nhận, mắt không ngừng liếc nhìn Chăm Khê. Chăm Khê gật đầu tỏ ý muốn cậu ta nhận lấy.

Bố Nhiều Lực Quần nói với Vu Lan Bình vài câu gì đó, Vu Lan Bình nhìn có vẻ không hài lòng, gượng ép lấy từ trong túi ra một bao lì xì đưa cho Chăm Khê: “Cô cũng chúc cháu học tập tốt, ngày càng tiến bộ”

Chăm Khê ngại ngùng, mỉm cười cảm ơn, Nhiều Lực Quần cũng nhận lấy lì xì. Lúc này bà ngoại mới thấy vui, theo đó hỏi thăm Nhiều Lực Quần về tình hình học tập ở trường của Chăm Khê.

Nhiều Lực Quần cũng lễ phép trả lời, vẫn không ngừng liếc nhìn Chăm Khê khiến cô cảm thấy khó chịu.

Cô lấy điện thoại ra gửi cho Nhiều Lực Quần một tin nhắn: [Niềm nở, thoải mái một chút, nói những lời dễ nghe vào, những chuyện tầm phào thì coi như không biết. Nhờ cậu đấy!]

Nhiều Lực Quần lặng lẽ lấy điện thoại ra xem tin nhắn, gửi lại cho cô một tin: [Mua điện thoại lúc nào vậy?]

[Nhặt được.]

Chăm Khê quay lưng về phía bà ngoại, quơ điện thoại ra trước mặt cậu ta, để cậu ta có thể thấy cái màn hình điện thoại bị nứt loang lổ, chia năm xẻ bảy.

[Dựa vào cái gì để mình nói tốt về cậu? Cái đồ xấu xa không có lương tâm kia.]

[Sẽ trả ơn cậu.]

[Trả ơn như thế nào?]

Chăm Khê nghiêng chặt răng, ngón tay lướt trên bàn phím thật nhanh, gõ từng chữ từng chữ một.

[Tùy cậu.] Nhiều Lực Quần mỉm cười rất tươi, sau đó cất điện thoại đi, bắt đầu làm ra vẻ nghiêm túc nhưng thực ra lại nói hươu nói vượn với bà ngoại cổ.

Chăm Khê chỉ có thể cười gượng, cô vừa ngại vừa phải tỏ ra lịch sự, sau cùng thì cô cũng không thể cười được nữa.

Nhiều Lực Quần khoác lác đến nỗi cô cũng không nghe lọt tại được nữa. Vu Lan Bình ngồi đằng trước cũng phải quay đầu lại nhìn, giám đốc Nhiều lâu lâu lại phá lên cười. Nói bốc phét thế cũng chỉ có bà ngoại mới tin thôi.

Đến thành phố, Chăm Khê đi xuống xe, nhưng bà lại không nỡ buông tay Nhiều Lực Quần ra, miệng cứ nhắc đi nhắc lại với cậu ta là khi nào rảnh thì về quê chơi.

Chăm Khê lạnh lùng tách tay hai người ra, nói cảm ơn họ xong liền đi về.

“Chăm Khê.” Nhiều Lực Quần gọi cô.

Chăm Khê quay đầu lại, không trả lời, chỉ im lặng nhìn cậu ta.

Lúc này Nhiều Lực Quần mới phát hiện Chăm Khê đã cắt tóc rồi, ngắn đến tận gáy, có cảm tưởng chỉ cần một làn gió nhẹ thôi là tóc có thể bay bay trước mặt cô. Lần đầu tiên cậu ta cảm thấy, con người Chăm Khê rất trong sáng, từ trong ra ngoài, thậm chí là trong sự trong sáng đó còn có chút ngây thơ mà trước giờ cậu ta chưa bao giờ thấy.

Giống như một cô gái vậy.

Không đúng, cậu ấy vốn dĩ đã là con gái mà, “Chăm Khê.”

Nhiều Lực Quần lại la lên. Cậu ta chưa bao giờ có cảm giác vừa ngốc nghếch vừa vui vẻ đến vậy, có chút khó xử, nhưng lại vừa thân thiết làm người ta cảm thấy hạnh phúc. Chăm Khê rất ít khi hoặc có thể nói là từ trước đến nay cô chưa từng nhìn cậu ta một cách bình thản như vậy, vừa yên lặng lại rất dịu dàng. Cậu ta bỗng cảm thấy có chút lảng lảng, giống như việc gọi tên của người đó thực ra vốn rất dễ dàng vậy.

Nó vốn dĩ là một chuyện rất dễ dàng mà.

“Sao vậy?” Chăm Khê cố gắng kiềm chế không nhủi mày. Nếu là bình thường thì cô nhất định sẽ không quay đầu mà cứ thế đi thẳng. Nhưng lúc này đang có bà ngoại ở đây.

“Nhớ lời câu nói đấy nhé.”

Chăm Khê gật đầu, cuối cùng cũng đi thẳng một mạch mà không quay đầu lại.

Chăm Khê tìm một khách sạn vừa ấm áp vừa sạch sẽ, cùng bà ngoại ở lại thành phố vài ngày, đi dạo công viên, đi trung tâm mua sắm, sau đó mới đưa bà về nhà.

Trước lúc đi, cô đưa năm trăm tệ cho bà góa cạnh nhà, để bà ấy thường xuyên qua chăm sóc bà, định kỳ đưa bà đi đo huyết áp, nhắc nhở bà mỗi ngày phải uống thuốc. Cô để lại cho người đó số điện thoại và dặn dò cứ đến cuối tháng thì gọi điện thoại cho cô để báo cáo tình hình của bà. Nếu làm như lời hứa, chỉ cần bà ngoại khỏe mạnh, mỗi tháng cô đều sẽ đưa cho bà ấy năm trăm tệ.

Bà ấy vui vẻ nhận lời ngay, số tiền này không phải là tiền từ trên trời rơi xuống, hơn nữa không phạm pháp ai mà lại từ chối.

Ba ngày trước khi bắt đầu học kỳ mới, Chăm Khê trở về nhà.

Cửa hàng bán đồ ăn sáng của Chăm Toàn và Lâm Tuệ đã đến giai đoạn cuối cùng là bài trí. Ông bà nội đã bán căn nhà ở lúc trước, đưa tiền cho bọn họ thuê tiệm và sắm một số đồ đạc để chuẩn bị mở cửa.

Như vậy cũng tốt, không có tiền trong tay, bọn họ sẽ không mua nhà gần trường để bắt Chăm Khê chuyển đến ở cùng.

Hai ông bà chuyển vào ở trong phòng của Lâm Chính, Lâm Chính chỉ có thể hàng ngày ngủ ở ghế sofa. Cuối cùng không chịu nổi, nửa tháng trước khi vào học thì già đã đăng ký ở lại trường.

Chăm Hàm thì trở nên hay cáu kỉnh thất thường. Nó phản đối kịch liệt vụ Lâm Tuệ và Chăm Toàn mở tiệm bán đồ ăn sáng. Nó cảm thấy đó là một chuyện rất mất mặt, sẽ làm nó không dám ngẩng đầu lên nhìn bạn bè được nữa. “Con nhỏ nhà bán đồ ăn sáng”, nó không thích người khác gọi nó như thế. Vì thế, nó đã khóc âm thầm mấy ngày. Cuối cùng, Chăm Toàn và Lâm Tuệ đành mở tiệm ở xa nhà, đi sớm về muộn, cả ngày không thấy bóng dáng đến hai ông bà già cũng phải phụ bụng bề.

Chắc lúc trước bọn họ cũng đã từng nghĩ tới sự cực khổ của nghề bán hàng, nhưng lại không nghĩ là nó sẽ vất vả đến mức này. Mới cách nửa tháng khi Chăm Khê gặp lại Chăm Toàn và Lâm Tuệ, hai người này trông như già đi cả mười tuổi. Vốn dĩ khuôn mặt Lâm Tuệ trắng trẻo hồng hào, nay lại xuất hiện nám và tàn nhang. Bàn tay vì cả ngày phải ngâm trong nước nên đã trở nên vừa thô vừa sưng phù, còn bị nứt nẻ. Chăm Toàn cũng vậy, tóc mai bạc hết, lưng cũng đã hơi cong xuống, kẽ móng tay lúc nào cũng bẩn thỉu, bước lại gần còn có thể ngửi được mùi nước rửa chén trên người ông ta.

Chăm Hàm đột nhiên như trưởng thành hơn. Nó không còn muốn bố ôm hay đòi công nữa. Từ một con bé hay mè nheo, nay bỗng dưng nói nam nữ khác biệt này nọ.

Chăm Khê nhìn bọn họ, cảm thấy vừa đáng thương vừa buồn cười, đã như vậy rồi mà Chăm Hàm tuần nào cũng vẫn đi học thêm lớp năng khiếu.

Vào học kỳ mới được một tháng, trường của Chăm Hàm làm lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, nó có tiết mục đánh đàn piano, nhà trường mời phụ huynh đến xem.

Chăm Toàn và Lâm Tuệ bàn nhau có nên đóng cửa hàng một ngày hay không thì Chăm Hàm nói: “Đề chị con đi xem đi ạ, vừa đúng hôm đó là thứ Bảy, con cũng đã nói với anh Lực Quân một tiếng rồi, đến lúc đó hai người cùng đi nhé.”

“Không...”

“Chị con đi cũng được!” Chăm Toàn vừa chà tay lên tạp dề vừa cười nịnh, “Chị con học giỏi, Lực Quân cũng là đứa sáng sủa, đi rồi nhất định sẽ làm con nở mày nở mặt với bạn bè.”

Chăm Khê nhìn bộ dạng bất lực của Chăm Toàn, đến lời từ chối cũng không nói ra được.

Ngày kỷ niệm thành lập trường hôm đó cô có đến, tất nhiên là đến cùng với Nhiều Lực Quân.

Từ đêm giao thừa đến giờ, cô và Nhiều Lực Quân mỗi lúc gặp mặt đều có chút gì đó ngại ngùng. Nhiều Lực Quân dường như đã quên hết chuyện cãi nhau nảy lửa giữa hai người hôm Giáng Sinh. Một học kỳ mới bắt đầu, cậu ta vẫn đối xử với Chăm Khê y như lúc trước.

Nhưng thật sự cũng không hoàn toàn giống, trước đây hai người vừa mở miệng đã cãi nhau ầm lên. Bây giờ cậu ta như biến thành một cậu học sinh ba tốt vậy. Hề Chăm Khê có dấu hiệu tức giận là cậu ta liền lập tức rút lui có trật tự, làm cho Chăm Khê đã vài lần muốn mượn cớ xưng cở rồi trở mặt với cậu ta mà cũng không thành công.

Hơn nữa nhờ màn chém gió nhiệt tình thái quá của cậu ta lần trước nên Chăm Khê cũng cảm thấy hơi khó nuốt, điều này khiến cô làm thế nào cũng không thân với được Nhiều Lực Quân.

Thì cứ giống bạn bè bình thường đi, nhưng mà bọn họ là kẻ thù không đội trời chung với nhau đấy. Còn nếu coi là kẻ thù thì Chăm Khê lại không trở mặt nổi với cậu ta. Mà Nhiều Lực Quân lại là người rất thích làm phiền người khác, cứ khiến cho Chăm Khê luôn trong vòng luẩn quẩn: tức giận - làm lành - tức giận - làm lành...

Nói cho cùng, Chăm Khê cũng chỉ có thể lực chính mình thôi.

“Lát nữa nếu có người hỏi thì cậu nói cậu là chị của Chăm Hàm, thế mình phải nói thế nào?”

“Sẽ không có ai hỏi đâu.” Chăm Khê nói tiếp, “Nếu có ai hỏi thật thì cậu cứ nói cậu đến cho vui thôi hoặc cứ nói thẳng là hàng xóm được rồi.”

“Cha mẹ của mấy đứa nhỏ có nghĩ mình là bạn trai của cậu không đấy?”

Chăm Khê đang cúi đầu tìm chỗ ngồi, nghe thấy vậy liền thấy khó chịu. Đạo gần đây, cái kiểu thăm dò, đưa đẩy của Nhiều Lực Quân thật sự không ít, lúc đầu Chăm Khê còn có thể giữ vững tinh thần ứng đối, nhưng càng về sau, cô cứ xem như Nhiều Lực Quân đang mê sảng nói bừa vậy.

“Không có ai bị mù đâu, cậu yên tâm”

Tiết mục của Chăm Hàm được xếp ở phần sau, cái kiểu hội diễn của con nít như thế này chỉ có các vị phụ huynh là tràn đầy phấn khởi và nhiệt tình reo hò thôi, những người khác thì thật sự không hứng thú nổi.

“Hình như Chăm Hàm rất có năng khiếu phải không? Đánh đàn, nhảy múa, hội họa? Mình từng nghe em ấy nói vậy.”

“Ừm. Học thì nhiều nhưng không giỏi, trình độ của nó cũng lằng nhằng thôi.”

“Sao cậu nói em gái cậu như vậy? Cậu thì lấy đâu ra năng khiếu nào chứ?”

“Tôi học giỏi là được rồi, cần tài năng làm gì nữa? Nếu tôi mà học thêm môn năng khiếu nào nữa thì người khác làm sao mà sống nổi?”

Ban đầu Nhiều Lực Quần còn muốn lấy Châm Hàm để cân bằng tỉ số với Châm Khê, thế nhưng đợi đến lúc Châm Hàm bắt đầu biểu diễn, cậu ta lại không nói nổi nữa.

Châm Hàm đã biểu diễn xong, Nhiều Lực Quần hỏi: “Em ấy học đánh đàn được bao lâu rồi?”

“Cũng được vài năm rồi.” Châm Khê nhìn sắc mặt của cậu ta rồi cười, “Tôi đã nói với cậu rồi mà, trình nó chỉ làng nhàng thôi, cậu làm gì mà bày vẽ mặt thất vọng như vậy?”

“Đánh đàn không hay thì có thể luyện, nhưng phong cách quá tù túng thì...”

Châm Khê càng đắc ý: “Cậu cũng cảm thấy màn trình diễn của nó thiếu sự phóng khoáng phải không?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Ngôi Sao A Huy

Những lời nhận xét này của Châm Khê cũng không hề xen lẫn tự thù cá nhân với Châm Hàm, mà đó là lời

của thầy dạy vũ đạo ở công ty Melon kiếp trước từng nói.

“Em cũng không phải không tự tin, cũng chẳng phải sợ hãi rụt rè gì cả, nhưng vẫn luôn tạo cảm giác rất gò bó.”

Đây chính là lời nhận xét của người ta về Châm Hàm.

“Không nói về vấn đề này nữa, lễ kỷ niệm ngày thành lập trường số 7 cũng sắp tới rồi, cậu đã chuẩn bị gì chưa?”

“Có liên quan gì đến tôi?”

“Mỗi lớp đều phải đóng góp một tiết mục

“Đây là chuyện cậu phải lo, lớp trưởng đại nhân của tôi ạ.”

“Cũng chẳng liên quan gì đến mình lắm, đây là trách nhiệm của cán sự văn nghệ”

Châm Khê ôm lấy đầu, đó, phiền phức lại tới rồi.

Châm Hàm kết thúc màn biểu diễn xong, giống như một con bướm rực rỡ chạy tới, cương quyết kéo tay hai người đến giới thiệu cho đám bạn học của nó, mà chủ yếu là Nhiều Lực Quần. Châm Khê thực ra chỉ đi làm nền thôi.

Châm Khê đi theo được hơn nửa tiếng đồng hồ thì lấy cớ đi nhà vệ sinh, sau đó gửi tin nhắn cho Nhiều Lực Quần rồi chuồn về.

Chạng vạng tối, Nhiều Lực Quần đưa Châm Hàm về nhà, ánh mắt nhìn Châm Khê giống như bao phủ một tầng mây đen.

“Nó là em gái tôi phải không?”

“Tôi cũng chẳng phải em gái của nó”

Cậu ta đi theo Châm Khê vào nhà, lướt qua phòng của Châm Hàm sau đó khấn trương mà đứng ở vách cửa nhìn vào bên trong.

Châm Khê ngồi im trên ghế đọc sách, không thèm đếm xỉa tới cậu ta.

“Đây là phòng của cậu à? Không giống với cậu một chút nào nhì?”

“Vậy phòng của tôi phải như thế nào?”

“Đen, trắng hoặc xám, màu hồng không hợp với cậu cho lắm”

Trước đây đúng là mấy màu đỏ, bàn thì bạc phếch, chần đệm thì ướt nhẹp xám xịt, ánh đèn thì tối tăm. Đó mới chính là nơi có nên ở. Bây giờ, kiểu màu sắc tươi sáng, ấm áp như vậy khiến cô không quen. Vì vậy cô luôn cảm giác trong này đang che giấu thứ gì đó đáng sợ.

“Mình ngồi đâu đây?” Nhiều Lực Quần nhìn quanh một lượt, phát hiện ngoài cái giường của Chầm Khê ra thì không còn chỗ nào có thể ngồi xuống được.

“Số pha phòng khách, cậu vào đây làm gì?”

“Vậy cậu ra ngoài đi”

“Tôi không ra, tôi còn phải ngồi đây đọc sách. Cậu ra ngoài chơi với Chầm Hàm ấy”

Nhiều Lực Quần đưa tay kéo cô đứng dậy, Chầm Khê sắc mặt khó chịu đặt cuốn sách xuống, giãy giụa, miệng kêu lên: “Cậu có thấy phiền không vậy? Phiền hay không hả?”

“Cậu nói xem mình có phiền hay không?”

Ấy.

Cái giọng tán tỉnh này?

Chầm Khê kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện hai tay Nhiều Lực Quần đã chống lên thành ghế sau của cô, khom lưng xuống, mắt nhìn cô. Mắt cậu ta có hơi đỏ, hơi thờ trở nên nặng nề.

“Hửm? Cậu nói xem mình có phiền không?” Giọng nói hoàn toàn trở nên khàn đặc.

Chầm Khê dựa người về phía sau, nhắm mắt lại rồi bật cười, ngay sau đó cảm một cuốn sách dày cộp liền đập lên đầu cậu ta.

“Anh Lực Quần?”

Nhiều Lực Quần ngã nhào sang bên cạnh, sau lưng là tiếng Chầm Hàm kêu lên vì kinh ngạc.

Chầm Khê cầm sách lên, lại muốn đập cậu ta thêm phát nữa, nhưng Chầm Hàm chạy tới ôm lấy cô, ra vẻ sợ hãi kêu lên: “Anh Lực Quần, anh không sao chứ?”

Chầm Khê bị Chầm Hàm ôm chặt cứng người nhưng vẫn không chịu thôi, giờ chân ra đập cậu ta thêm một cái, hét lên: “Cậu cút ngay, tên biến thái chết tiệt nhà cậu”

“Chị, sao chị lại nói mấy lời thô tục như vậy?”

Chầm Khê thở hồng hộc, vùng khỏi Chầm Hàm, sau đó ra số pha ngồi, trong lòng vẫn bưng bưng lửa giận, mãi vẫn không bình tĩnh lại được.

Nhiều Lực Quần đến chào tạm biệt. Cậu ta vừa mới bước khỏi cửa, Chầm Khê liền nhận được một tin nhắn, bên trong viết: [Chầm Khê, hôm nay mình mới phát hiện ra cậu cũng xinh lắm.]

Chầm Khê nắm lấy cuốn tạp chí cũ trên bàn rồi mở cửa ra ném xuống dưới, tiếng gào ở chỗ cầu thang không ngừng vang vọng: “Nhiều Lực Quần, cậu đi chết đi, đi chết đi!”

Tin tức chấn động nhất của trường số 7 trong tuần mới này chính là việc sắp đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Yêu cầu chuẩn bị tiết mục của chủ nhiệm lớp đã được thông báo. Lưu Ý lập tức phát điên, sau đó Chầm Khê cũng phát điên theo.

Lưu Ý đảm nhiệm chức vụ cán sự văn nghệ, nghiêm nhiên sẽ phải phụ trách tiết mục biểu diễn của buổi lễ lần này. Mỗi ngày cô bé đều rủ rỉ bên tai Chầm Khê rằng đang lo lắng thế nào về việc chuẩn bị tiết mục văn nghệ. Mấy ngày qua, Chầm Khê thật sự chịu không nổi nữa rồi. Cô đưa ra ý tưởng cho Lưu Ý: “Vậy thì cả lớp lên làm một bài hợp xướng là được rồi.”

“Như vậy thì có phải tầm thường quá không?”

“Thực lực của học sinh lớp mình cậu biết rồi đấy, thành tích học tập tốt là được rồi, không thể cái gì cũng muốn đứng nhất được, phải chừa cho lớp người ta một cơ hội với chứ?”

Quyết định cuối cùng đã được đưa ra, là một bài hợp xướng tràn đầy âm hưởng và sắc thái nhiệt huyết về cách mạng.

Đợi sau khi danh sách tiết mục được thông báo, Chầm Khê suy nghĩ chút đã nghĩ ý kiến của cô sẽ phải khiến cô đi gặp hiệu trưởng để chịu sự phê bình.

Làm chức cán sự văn nghệ như Lưu Ý, nhảy đẹp, thổi sáo cũng vô cùng hay, ngoại hình xinh đẹp, đáng yêu, nhưng ai có thể ngờ rằng một cô gái ưu tú như vậy hát hò lại chẳng ra sao?

Châm Khê chỉ có thể hy vọng ở Nhiều Lực Quân. Nhưng sau đó cô phát hiện ra, lớp trưởng đầy khí chất của bọn họ, thật ra không biết tý tẹo kiến thức âm nhạc nào.

“Ai đưa ra chủ ý này thì người đó tự mình nghĩ cách đi” Ái chà, đến rồi, lớp trưởng Nhiều gấp lư bỏ tay người rồi. Chính là bỏ lên tay Châm Khê cô.

Không còn cách nào khác, Châm Khê chỉ có thể nhắm mắt làm bừa thôi. Cũng may, mấy cái kiến thức âm nhạc của kiếp trước vẫn còn nhớ đôi chút, cố gắng hết sức chắc cũng qua được.

Châm Khê mỗi ngày sau khi tan học đều tập luyện cùng với mọi người, thật là đến nằm mơ cũng Mi mi mi ma ma ma.

“Đan Đan, cậu hát nghe rất hay đó” Giọng của Lư Ý đã trở nên khàn khàn, câu nói này chỉ là lời khen mang tính chất an ủi.

Suy cho cùng thì kiếp trước cô cũng từng theo ngành này. Giờ tuy không đến mức được gọi là xuất chúng, nhưng ít nhất cũng tốt nhất trong lớp rồi.

Qua chừng nửa tháng, cuối cùng cũng có thể hát được hoàn chỉnh cả bài hát. Sau đó, ban giám khảo đến sơ tuyển đợt một, nhưng lớp cô nhận được kết quả là cái cau mày nhứ mặt đầy thể thâm cùng một cái dấu X thật to.

Thôi như vậy cũng được, bị loại cũng tốt, bị loại rồi thì có thể an tâm làm người ngoài cuộc rồi.

Buổi tối tự học, Châm Khê lặng lẽ đến gần Tiến Dũng hỏi: “Chị, lớp chị chuẩn bị tiết mục văn nghệ gì vậy?”

Tiến Dũng cũng là ủy viên ban văn nghệ.

“Tiết mục của lớp chị à?” Tiến Dũng cười đầy thích thú, “Từ năm lớp 7 đã không còn do chị phụ trách rồi”

“Vi sao vậy ạ?”

Tiến Dũng vươn người về phía trước, miệng lèp bép: “Lớp chỉ có một ngôi sao lớn chống đỡ rồi”

Tiến Dũng thì thầm với Châm Khê: “Nhà trường đã để dành cho Huy Dương một slot rồi, có thể đại diện lớp tham gia hoặc có thể không đại diện cũng chẳng sao, thậm chí còn không phải tham gia đợt sơ tuyển. Ngày trước lớp chị đều hỏi thẳng, nếu như có bạn nào đó tình nguyện biểu diễn thì đăng ký, không có thì lấy tiết mục của Huy Dương tham gia”

“Ô? Anh ấy biểu diễn gì ạ?” Châm Khê cảm thấy khó hiểu, Huy Dương có thể diễn tiết mục gì nhỉ?

Tiến Dũng cũng hết sức kinh ngạc: “Em không biết sao? Là tiết mục quan trọng của hội diễn trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường chúng ta đây. Những năm trước có rất nhiều học sinh trường khác đến xem. Cứ đến lúc đó, thế học sinh của trường ta đều trở thành thứ rất có giá trị. Bọn họ vì sao lại như vậy? Không phải vì đến để xem tiết mục chính của cậu ấm nhà họ Huy sao?”

Có cả chuyện này nữa cơ à?

Cũng đúng, kiếp trước cô cũng chưa một lần tham dự lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, bởi vì những ai tham gia đều phải rút thăm, cô chưa rút trúng được lần nào cả.

“Có phải muốn vào hội trường vẫn phải rút thăm đúng không ạ?”

“Phải rút thăm chứ, không thì trường ta bao nhiêu học sinh như vậy, hội trường làm sao nhét đủ? Còn phải để lại một số vị trí cho người thân lãnh đạo trường nữa”

“Anh ấy năm nay biểu diễn tiết mục gì vậy?”

“Nhảy đó” Tiến Dũng dùng bút đâm vào sau lưng của Huy Dương, “Ngôi Sao A Huy này, năm nay cậu nhảy đúng không?”

“Ngôi Sao A Huy?” Châm Khê đọc theo một lần rồi hỏi, “Với ông mù A Bình có quan hệ gì à?”

Sau đó đầu cô bị cốc một cái đau điếng, mãi đến hôm sau cục u mới xẹp xuống.

Lễ kỷ niệm thành lập trường diễn ra trong hai ngày, ngày đầu là hội diễn văn nghệ, ngày hôm sau là buổi liên hoan của các đoàn thể trong trường.

Châm Khê rất có hứng thú với ngày thứ hai của buổi lễ, bởi vì có thể tham gia trò chơi lại còn có thể nhận được phần thưởng.

Nhưng cái không khí “chiến sự” của ngày đầu tiên đã làm cô sợ hãi không dám ra ngoài.

Cái không khí đó, có thể nói là chiêng trống tung bùng, pháo nổ tung trời, cờ bay phấp phới, người đông như quân Nguyên.

Vốn dĩ học sinh trường cô đã đông rồi, giờ lại còn có thêm học sinh trường khác nữa, trước của hội trường đông nghịt như buổi diễn ca nhạc vậy.

Kiếp trước khi cô còn là một ngôi sao, không biết có được nổi như vậy không?

Hình như là không. Lần rút thăm này Chăm Khê lại không rút trúng, nhưng cô có cửa sau, người ta còn phải đang xếp hàng thì cô đã đi sâu sau vào được bên trong.

“Ôi trời, cái tác phong tư bản chủ nghĩa mục nát này, đúng là đang đầu độc thể hệ thiếu niên chúng ta mà!”

Huy Dương cuộn tròn tập tờ rơi lại, đánh có một cái, nói cô nên để cái miệng nghỉ ngơi một chút.

“Sao anh không thay đồ vậy? Chẳng phải anh sẽ nhảy sao?”

Chăm Khê nhìn anh ăn mặc vô cùng đơn giản, áo thun rộng và quần dài cùng với một đôi giày thể thao khá bắt mắt.

“Anh định nhảy HIP-HOP à?”

“Cũng nhìn ra cơ à?” Huy Dương có chút kinh ngạc, không ngờ một đứa cả ngày chỉ cắm đầu học hành như Chăm Khê cũng biết cái này.

“Vậy cái dây xích lớn với kính râm của anh đâu?” Chăm Khê liếc ngang liếc dọc, “Yo Yo, check it out, sker-sker!”

Huy Dương bật cười, sau đó vò mái tóc cô rối tung lên.

“B-boy mang dây xích to với kính râm? Chắc anh mày tự đâm đầu chết luôn trên sân khấu được rồi.”

Chăm Khê bước lùi lại mấy bước, ngấm ngấm anh ta từ đầu đến chân.

“Anh? B-boy?”

“Sao? Không giống à?”

“Chân tay anh dài lều khều như vậy có thể chuyển động được sao? Hoặc là nếu có chuyển động được chẳng nữa thì không vướng víu sao?”

Nói thẳng ra, B-boy trong tưởng tượng của cô đều không cao như anh.

“Có chuyển động được hay không lát nữa em xem sẽ biết.”

Sau đó thì Chăm Khê bị người ở phía cánh gà kêu ra ngoài.

May mắn có và Lư Ý đều có được chỗ ngồi có tầm nhìn cực tốt, chính là loại chỗ ngồi mà trừ vé khách mời ra thì được bán đắt nhất, bên cạnh cô còn có Lý Minh Đình và Tiến Dũng.

“Hai người đều không có tiết mục nào à?”

Cô nghĩ rằng Tiến Dũng là thành viên hội văn nghệ thì có lẽ cũng phải tham gia chứ.

“Học sinh cuối cấp bận chết đi được, làm gì rảnh mà chuẩn bị tiết mục” “Không phải chị được tuyển thẳng sao ạ?” Chăm Khê hỏi.

“Vậy cũng phải thi cho có cái điểm đẹp đẹp chứ? Chị cũng đâu có mặt dày như vậy?” Tiến Dũng nói xong còn liếc Lý Minh Đình vài cái. Lý Minh Đình miệng im như thóc, không nói lời nào cả.

Hội diễn văn nghệ chính thức bắt đầu, tiết mục của sáu khối trường số 7 được chia làm hai phần.

Tiết mục của phần một khá phù hợp với các giáo viên và ban lãnh đạo nhà trường, đều là đọc thơ diễn cảm, hát, kịch các thứ khiến cho Chăm Khê ngủ gà ngủ gật mấy lần, xung quanh tràn ngập tiếng nói chuyện thì thầm của học sinh,

Đến phần còn lại của hội diễn, không khí quay ngoắt 180 độ, chỉ thấy sân khấu bỗng tối sầm lại, đèn đều tắt hết, một cô gái xinh đẹp mặc một chiếc váy ngắn cùng tất lưới xuất hiện. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ước Mơ

“Àm!” Một tiếng động giống như tiếng sấm đánh vang vọng giữa đồi núi vang lên. Châm Khê cảm thấy cả hội trường bỗng sôi động hẳn lên, lãnh đạo trường ngồi ở hàng ghế trên quay xuống nhắc nhở mấy lần.

Châm Khê ngồi thẳng lưng, vẫy vẫy tay, miệng thì gào thét, gần như đã không còn là chính mình nữa rồi. Cô còn thử huyýt gió nhưng huyýt cả buổi cũng không ra tiếng nào.

Lư Ý và Tiền Dung tóm lấy một tay cô, bắt cô ngồi im trên ghế.

“Đan Đan, cậu bình tĩnh chút đi”.

“Con bé này sao vậy? Điên rồi à?”

Lúc này, người trên sân khấu đã bắt đầu biểu diễn, hòa theo điệu nhạc, cả người dân bắt đầu nhún nhảy. Đây là tiết mục mà Châm Khê luôn rất thích xem - Điệu nhảy jazz.

Châm Khê híp mắt nhìn thật kỹ, hỏi: “Đại mỹ nữ trên sân khấu sao nhìn quen quen vậy?”

“Sao lại không quen được? Đó là An Đào Sa”

“Ôi trời đất ơi” Châm Khê ban đầu bụm miệng kinh ngạc, sau đó khuôn mặt tràn ngập sự tiếc nuối, “Em thật sự rất hâm mộ Huy Dương”

“Cái gì?” Lý Minh Đình nghĩ là mình nghe nhầm rồi liền xoay người qua hỏi lại có một lần.

“Em rất hâm mộ Huy Dương đó, có một người bạn gái vừa xinh đẹp lại nhảy giỏi như vậy?”

“Đã nói rồi, không phải bạn gái đâu”

“Anh Huy nghe thấy câu này của em chắc sẽ phải bật khóc cho mà xem.”

Châm Khê không nghe rõ hai người nói cái gì. Thực sự thì cô gái trên sân khấu quá hấp dẫn ánh nhìn của người khác, có hoàn toàn không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến bất cứ ai khác.

Nếu lắng nghe kỹ thì trong những tiếng hò hét ở hội trường thì tiếng thét của cô vô cùng rõ ràng và cao vút.

“Em ấy có bị sao không vậy?” Tiền Dũng đỡ khóc đỡ cười nhìn Lư Ý, nghĩ thầm chẳng lẽ có dây thần kinh nào của Châm Khê bị chập mắt rồi, hay là do đầu óc của trạng nguyên với bọn họ không giống nhau.

“Đan Đan nhà chúng em...” Lư Ý vừa cảm thấy mắt mặt vừa có chút khó nói, “Là một đứa rất nông cạn, cậu ấy hình như rất thích những cô gái có ngoại hình vừa xinh xắn lại vừa đáng yêu”

Lư Ý thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Mẹ em nói với em, nếu không phải vì em nhìn xinh xắn thì lúc em bắt chuyện với cậu ấy, cậu ấy sẽ chẳng đáp lời em đâu”

Lý Minh Đình cảm thấy rất nghi hoặc trước lời của Lư Ý. Trong suy nghĩ của cậu ta, làm gì có cô gái nào không thích những cậu con trai đẹp trai chứ. Nhưng đến khi cậu ta tận mắt thấy sự phân biệt đối xử của Châm Khê đối với màn biểu diễn của nam sinh và nữ sinh...

Đa số những màn biểu diễn sau đó đều là của những bạn nam đẹp trai và được nhiều người yêu mến. Nhưng Châm Khê lại ngồi im lặng xem, sau đó lại làm bộ đứng đắn bình luận thêm vài câu, giống như giám khảo đang đánh giá thí sinh trực tiếp ở trường quay vậy. Ngược lại, nếu như có nữ sinh xuất hiện, thái độ của Châm Khê liền quay ngoắt 180 độ, ngồi thẳng tắp, híp mắt nhìn chăm chăm như muốn thu hết màn biểu diễn của người ta vào trong tầm mắt. Tuy rằng sự điên cuồng khi An Đào Sa lên sân khấu thì không có nữa, nhưng mà cô thật sự đã phấn khích hơn bình thường rất nhiều.

“Sao không giống lần con bé xem anh với Huy Dương chơi bóng rổ vậy?” Lý Minh Đình vẫn cảm thấy không cam tâm mà hỏi.

“Mấy anh nghĩ mình là ai?” Tiền Dũng đáp lại. Cô cảm thấy thái độ của Châm Khê như vậy cũng rất thú vị, ai nói là những các cô gái xinh đẹp nhất định phải đấu đá lẫn nhau, đơn giản là thương thức vẻ đẹp của một cô gái với thương thức một bức tranh có gì khác nhau đâu.

“Đến màn biểu diễn chính rồi, đến màn biểu diễn chính rồi” Lý Minh Đình đột nhiên trở nên phấn khích, xoa tay với một khuôn mặt đầy mong đợi.

Lư Ý chọc khuôn mặt ủ rũ của Châm Khê mấy cái, chắc là tiết mục múa của cô gái trước đã rút đi toàn bộ sức lực của cô rồi. Cô cũng không làm sao có hứng thú nổi với tiết mục biểu diễn sau đó của mấy nam sinh.

“Ồ, ông mù A Bình, À không! Ngôi sao nổi tiếng A Huy sắp xuất hiện rồi” Châm Khê miễn cưỡng vỗ tay một cái.

“Em mà còn như thế nữa là anh Huy của anh sẽ đánh em đó”

Lý Minh Đình lấy từ trong ba lô ra thứ gì đó đưa cho bọn họ. Châm Khê ban đầu còn cảm thấy kỳ lạ, Lý Minh Đình đi xem biểu diễn sao lại khoác cái ba lô to thế kia để làm gì.

Bây giờ mờ ba lô ra mới thật sự khiến Châm Khê chói cả mắt.

Lightstick, băng tên gắn đèn led, khăn tay, băng rôn, toàn bộ đều in tên Huy Dương, anh ta gần như đã chuẩn bị toàn bộ thiết bị cần thiết để cổ vũ cho lần biểu diễn này.

“Anh là đội trưởng đội hậu cần của Huy Dương à?”

Tiến Dũng cũng lờ mờ ánh ra, hướng lên sân khấu chụp thử vài tấm.

“Ha ha, đến master-nim cũng có rồi, mấy người đứng là bạn tốt của nhau nha.”

“Nói gì mà lảm vậy.” Lý Minh Đình đưa cho cô và Lư Ý mỗi người một cây kẹp phát sáng gắn lên đầu, sau đó đưa cho họ một tấm băng rôn thật dài rồi bảo họ giờ nó lên.

“Bộ dạng thế này trông cứ ngu si thế nào ấy” Châm Khê nói.

“Em quay lại nhìn xem, làm như có mình em ấy”

Châm Khê quay đầu, hàng phía sau có rất nhiều người đều mở đèn flash điện thoại, thấp sáng cả hội trường tối đen, ánh sáng lấp lánh của lightstick cũng giúp tạo nên hiệu ứng. Châm Khê nhìn kỹ thì thấy người giữ những tấm giấy A4 viết tên Huy Dương rất nhiều, chỉ có điều không được chuyên nghiệp như bọn cô.

“Nhìn chúng ta giống như được Huy Dương thuê tới vậy.”

“Anh đây có thể dùng tiền thuê được sao?” Lý Minh Đình không mấy hài lòng nói, “Chúng ta phải là những người bạn tốt, luôn đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau mới đúng. Nếu như ngày nào đó, em đứng ở trên biểu diễn thì anh cũng sẽ ngồi dưới giờ băng tên đèn led, đeo băng rôn trên đầu cổ vũ cho em”

Nhưng Lý Minh Đình cũng đâu ngờ một ngày nào đó trong tương lai, cậu ta lại ngồi dưới khán đài, giờ băng tên đèn led cổ vũ cho Châm Khê thật.

Châm Khê thực sự ngậm miệng lại, cổ cầm khăn tay vẩy cao lên, trông rất tự hào khi được làm dân cổ vũ thuê.

Màn biểu diễn của Huy Dương không quá hoành tráng, không có ánh sáng mờ ảo cũng không có phong nền trang trí bằng những tấm ruy băng màu sắc. Anh bước ra trong tiếng reo hò tràn ngập khắp hội trường. Trong tiếng trống bắt chợt vang lên, trong tay anh ta cầm một chiếc chong chóng gió cực kỳ tinh xảo.

Trong giây lát, tiếng hét gần như muốn chọc thủng nóc nhà, Châm Khê bắt đầu thấy tại mình ỳ đi. Cuối cùng cô cũng hiểu ra kiếp trước tiếng gào thét có nghe thấy khi đứng ở ngoài sân vận động là như thế nào rồi.

“Anh Huy!” Lý Minh Đình hét lên, đáng vẻ điên cuồng so với mấy cô gái ngồi sau cũng không khác biệt là mấy.

Châm Khê chịu thua rồi. Những tiếng hò hét vang lên liên tục từ lúc Huy Dương xuất hiện cho đến bây giờ mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, có lẽ lúc họ reo hò đã phải dùng toàn bộ sức lực để hô hấp.

Châm Khê cũng reo hò theo vài lần, thực sự lúc Huy Dương nhảy cả người anh ta đều như đang tỏa sáng, khiến cho người xem không thể dời mắt. Cô nghĩ, cô sai rồi, con trai cao ráo nhảy breaking mới đẹp, tay dài chân dài, mỗi một động tác lại giống như một chiếc thước đo góc rồi lại giống một chiếc compa, mỗi hình ảnh đều là một bức tranh nghệ thuật.

Màn nhảy hơn 3 phút nhưng Châm Khê lại cảm thấy thời gian thực tế như chỉ có 30 giây, có lẽ bởi vì quá hay. Ồ, sao nhạc lại dừng rồi?

Những khán giả trong hội trường đều có cảm nhận giống cô, không biết ai bắt đầu hét lên: “Diễn nữa đi!” Tức khắc cả hội trường đều không ngừng vang lên, “Diễn nữa đi.”

Những ngôi sao quả thực là ngôi sao, chỉ vẫy tay một cái rồi xuống sân khấu luôn, mặc cho lãnh đạo trường với ban tổ chức vẫn luôn cố duy trì trật tự mà cũng không thêm ló mặt ra thêm một cái nào nữa.

Buổi diễn văn nghệ của ngày đầu đã kết thúc, nói là màn quan trọng của lễ kỉ niệm thành lập trường nhưng thật ra cũng chỉ chủ yếu ở vài phút cuối cùng. Cho dù Châm Khê có thích chị gái An Đào Sa đi chăng nữa, nhưng khi xem xong màn biểu diễn kia rồi thì trong đầu cô nhớ đều là hình ảnh Huy Dương đang nhảy trên sân khấu.

Buổi biểu diễn kết thúc, nhưng những học sinh trường khác vẫn chưa rời đi. Mấy cô nàng vẫn lượn lờ trong sân trường số 7, có lẽ là đang mong chờ một màn gặp gỡ vô cùng lãng mạn nào đó.

Nhưng mà nam chính trong bộ phim thần tượng này còn đang ngồi trên sân thượng nhai đậu phộng, bộ dạng lờ thôi bây giờ so với lúc ở trên sân khấu thật sự khiến người ta không liên tưởng được là cùng một người. Trong lòng Châm Khê, từng bước nhảy của anh lúc ở trên sân khấu trong nháy mắt đã bay sạch.

“Anh muốn làm ngôi sao không?”

Những khát vọng và cảm giác nảy lửa mà anh biểu diễn ở trên sân khấu đều quá quen thuộc. Cô gái từng đứng cùng hơn một trăm cô gái xinh đẹp khác trên sân khấu cuộc tổng bình chọn, trong mắt ai cũng bùng cháy khát vọng này, tất nhiên cả cô cũng vậy.

Ngón tay của Huy Dương lệch một cái, làm hạt đậu phộng rơi xuống đất. Châm Khê nhặt chúng để trong lòng bàn tay vẫn về, viên đậu phộng lại rơi xuống.

“Anh muốn làm diễn viên, ca sĩ hay là thần tượng?”

“Thần tượng với hai cái kia có gì khác gì nhau?” “Thần tượng là người giỏi về mọi mặt.” Châm Khê ngửa đầu lên suy nghĩ rồi tiếp tục, “Ít nhất thì trong lòng người hâm mộ là như vậy.”

“Thần tượng với diễn viên và ca sĩ không thể gộp chung vào nói được đúng không?”

“Ừm. Diễn viên và ca sĩ, tài năng nghệ thuật của họ quá thuần thực, đại diện cho khiếu thẩm mỹ của đại bộ phận quần chúng” Châm Khê về gì đó trên mặt đất, “Thần tượng thì không như vậy, người hâm mộ luôn mong muốn gửi gắm lên người họ thứ gì đó, ví dụ như giấc mơ hoặc là lý tưởng. Em cảm thấy là như vậy.”

“Em thấy?” Huy Dương cười, đập vào lưng Châm Khê làm cô ngã sấp xuống đất, “Em thì hiểu cái gì?”

Em từng làm thần tượng rồi đấy, anh từng chưa? Châm Khê tức giận, phui bụi trên tay muốn quay ra nói lý với anh, nhưng vừa ngẩng đầu thì cô bất gặp ánh mắt của anh..

“Người khác đều nói, nó không thực tế

“Sao lại không thực tế?” Châm Khê không hiểu nổi, “Anh đẹp trai, nhảy giỏi, nền tảng vốn có của anh đã hơn rất nhiều người rồi”

Nếu ban đầu cô có những điều kiện như của Huy Dương thì sao có thể để Châm Khê cười lên đầu có như vậy.

“Lý Minh Đình nói, chơi bởi vui vẻ là được rồi, lẽ nào lại biến nó thành nghề kiếm tiền?”

“Anh nghe anh ta nói bấy làm gì, anh ta đã bao giờ làm ngôi sao đâu. Với cái kiểu ngu ngốc từ trong ra ngoài như anh ta, có muốn làm cũng chẳng có công ty nào thèm mời”

Huy Dương liếc cô một cái, nói: “Anh sẽ mách với Lý Minh Đình là em nói xấu sau lưng cậu ta”

“Đi đi, anh ta thì làm gì được? Chẳng lẽ tặng cho em hai cú đấm? Bớt hù dọa em đi”

“Châm Tiểu Khê”

Huy Dương lại xoa đầu cô, sau khi cô cắt tóc thì người này bỗng rất thích xoa đầu cô, vuốt từ dưới lên, giống như vuốt lông chó lông mèo vậy.

“Em bây giờ giỏi rồi nhì, ngay cả Lý Minh Đình cũng không coi ra gì nữa”

“Giỏi cái đầu anh” Châm Khê lắc lắc đầu, muốn hất tay anh ra.

“Em sau này muốn làm gì? Hay là giấc mơ của em là gì? Em học giỏi như vậy, chắc sẽ thi vào một trường danh tiếng, sau đó thì sao?”

“Em cũng muốn trở thành người nổi tiếng” Châm Khê nhìn anh cười hì hì, “Đứng trên sân khấu, cống hiến hết mình, nghe thấy được tiếng reo hò sục sôi của khán giả”

“Em?”

“Sao? Em thì không được à?” Châm Khê khẽ nhăn mặt, “Dù sao thì em cũng cảm thấy, con người sống trên thế gian này ầy mà, hãy cứ làm điều mà mình muốn. Không phải là muốn theo con đường thần tượng này sao? Cho dù có bỏ phí năm năm hay mười năm, nếu như em có thể sống đến một trăm tuổi thì em vẫn còn chín mươi năm nữa. Dành một phần mười thời gian của đời người để theo đuổi giấc mơ, xem như vẫn lãi chán, đúng không?”

Cô chính là nghĩ như vậy, vài năm nữa, nếu chương trình đào tạo thần tượng còn tuyển người thì cô sẽ đi đăng ký. Vừa học hành vừa đi làm thần tượng, nếu thật sự không được thì cô sẽ từ bỏ. Cô sẽ đi tìm một công việc ổn định, sống một cuộc sống bình thường, không thể đi vào vết xe đổ của kiếp trước - không biết xấu hổ mà cùng với Nhiều Lực Quân bỏ nhà ra đi, để đến lúc chết mang đầy nỗi ân hận.

“Sống một trăm tuổi, dành mười năm để theo đuổi giấc mơ, vẫn còn chín mươi năm? Châm Tiểu Khê, em bây giờ là đang vừa nằm trong bụng mẹ vừa nói chuyện với anh sao?” Đãng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hành Trình Trong Nhà Ma

Ngày đầu tiên của lễ kỷ niệm thành lập trường đã tiêu tốn hết tất cả sự nhiệt tình và thể lực của Châm Khê. Hành trình khám phá của ngày thứ hai, cô thật sự đã không còn chút sức lực nào để làm, nhưng Lư Ý thì vẫn tràn đầy tinh thần, lôi Châm Khê ra ngoài.

“Nghe nói đợt hội trại lần này có thiết kế thêm nhà ma, là do hội học sinh đã xin phép nhà trường rất lâu mới được phê chuẩn đấy, cậu không muốn đi xem thử sao?”

“Mình không muốn đi.” Về mặt Châm Khê đau khổ, “Mình sợ ma”

“Cậu có nhìn thấy đâu! Ở đó tất cả đều sơn đen hết thì làm sao thấy gì được chứ? Cậu cứ nhắm mắt rồi mình dắt cậu đi?”

Có điên mới tin lời cô bé nói!

Đi vào không được bao lâu, không biết Lư Ý bị người hay ma dọa sợ khiếp vía, tiếng ma quỷ la hét làm cô bé chạy mất dép, chỉ lát sau đã không biết đi đâu rồi. Châm Khê một mình lẻ loi đứng trong nhà ma, hoàn toàn bị mất phương hướng.

Vậy càng tốt, vẫn may là cô không nhìn thấy gì. Nhưng càng như vậy thì cô lại càng nhạy cảm hơn. Cô cứ cảm thấy cổ có một ngọn gió lạnh thổi qua, lạnh đến nỗi làm cô sờn hết cả da gà.

“Có ai không? Có anh hay chị nào không ạ? Có thể đưa em ra bên ngoài được không ạ? Em bị quá sợ nên không thấy gì cả”

Châm Khê vừa đi, hai tay vừa mò mẫm phía trước giống như một người mù. Cô cố gắng tìm một bức tường hay bất cứ chỗ nào có thể cho cô bám vào.

“Có ai không? Có ma cũng được” Châm Khê nhỏ giọng, nức nở nói, “Chỉ cần cậu có thể đưa mình ra ngoài thôi, cậu cũng là một con ma tốt, có thể đầu thai sớm”

“Ha!”

Một tiếng cười vừa ngắn lại vừa kỳ dị cất lên, giống như một mũi khoan bằng băng đâm xuyên qua đầu Châm Khê, đâm xuyên đến tận lòng bàn chân, làm chân cô cứ run cầm cập.

“Cấp cấp như luật lệnh, a đi đi...”

“Đà cái đầu em, em bị ngốc à?”

Châm Khê một tay vừa sờ soạng phía trước, một tay vừa bịt mắt giả bộ khóc hu hu: “Huy thiếu gia, không, Huy đại gia, gặp được anh ở đây, à không, nghe được giọng nói của anh thật sự là tốt quá”

“Lư Ý đang sợ run hết cả người ở ngoài kia kia, nói em vẫn ở trong này, em ấy lại không dám quay vào để tìm em”

“Vô cùng biết ơn đại on đại đức của người, tiểu nhân sẽ ghi nhớ cả đời ạ”

“Đúng là được mỗi cái miệng”

Huy Dương giống như một cậu bạn đang nắm tay cô đi dạo xuân: “Tay em lạnh thật đấy, bị dọa chết khiếp rồi à?”

“Bị dọa chết khiếp rồi, em chưa rồi, phiền anh đưa em ra ngoài mau mau chút, em sắp quên ánh sáng mặt trời trông như thế nào rồi.”

“Em thường ngày không phải lạnh lùng sắt đá lắm sao, hôm nay sao lại sợ đến mức này?”

“Em có thể ôm tay anh được không? Chứ cứ đi như vậy em thật sự không thấy yên tâm cho lắm”

Không đợi Huy Dương đồng ý, Châm Khê đã ôm chặt lấy cánh tay của Huy Dương, cô cúi đầu cứ thế mà đi sau lưng anh.

Huy Dương cười thầm, lòng ngực anh như đang muốn nổ tung.

“Quẹo qua hai khúc cua nữa là tới rồi.”

“Anh tự biết là được rồi, nói với em cũng chẳng có ích gì, em có thấy gì đâu.”

“Em...”

Bất thành linh có một tiếng rít chói tai cắt ngang câu nói của Huy Dương. Châm Khê nghe thấy anh hạ giọng nói một câu: “Đáng ghét.”

“Chúng ta tìm một chỗ lánh một chút đi, đừng quay đầu lại nếu không ma sẽ dọa làm cho em chạy ngã sắp mặt đấy.”

Châm Khê cứ để cho anh dắt đi đâu thì đi, cô chỉ có thể nghe thấy âm thanh ấy mỗi lúc lại một gần họ rồi cả những bước chân dồn dập, rất nhiều người.

“Ở đây có phải quá chật chội không?”

Châm Khê bị dồn vào một góc. Cô đưa tay mò mắt hai bên, một bên là một bức tường lạnh như băng, một bên là một vật giống như thùng xăng bằng kim loại vậy.

“Anh còn không ngại chật nữa là.” Huy Dương đẩy cô vào phía trong, rồi cũng chui vào theo.

Châm Khê ngồi xổm với dáng vẻ nom nớp lo sợ, bốn phía thì đã có ba phía đều là những bức tường lạnh như băng. Phía trước là mùi nước hoa tỏa ra không rõ là từ ngực hay là lưng của Huy Dương.

Châm Khê muốn đẩy anh xích ra một chút, vì mùi nước hoa của anh gắt quá, cô cảm thấy khó thở. Nhưng khi vừa nhấc tay lên, cô đã đụng trúng cằm của anh.

Huy Dương đưa một tay lên miệng ra hiệu im lặng, một tay anh kìm hai tay của Châm Khê lại, nói nhỏ: “Em im lặng chút đi, suýt chút nữa là làm bọn họ qua đây rồi.”

“Em thở không nổi.” Châm Khê nói bằng giọng ảm ức, cô hít lấy hít để như muốn hít hết không khí, tiếng hít thở của cô phát ra ở một nơi chật hẹp như thế này, có thể nói cũng là tiếng động lớn.

Huy Dương nâng cằm cô lên, sau đó anh xích vào trong, cằm của anh đặt hẳn lên vai Châm Khê.

Cuối cùng, đi vào khoang mũi của Châm Khê không còn là mùi nước hoa nữa mà trở thành dầu gội thoang thoang hương chanh của Huy Dương.

Châm Khê hít một hơi thật sâu, cảm thấy như mình sống lại rồi.

Nhưng cô cũng phát hiện ra rằng, cô và Huy Dương đang ngồi quá gần nhau, tóc của anh cọ vào một bên mặt cô, một tay anh thì nắm lấy cằm nâng mặt cô lên, một tay thì vòng qua eo đặt trên lưng cô. Trái tim hai người cũng gần kề nhau, lúc tim đập cũng chẳng phân biệt được là nhịp tim của người nào.

“Anh!” Châm Khê cất lên một tiếng.

“Đừng cử động!” Giọng nói của anh hạ xuống cực thấp, như mức âm lượng nhỏ nhất của cái loa, so với giọng nói thì tiếng tim đập có lẽ còn nghe rõ hơn.

“Em sắp chết rồi.”

Cánh tay đặt trên cằm bây giờ đã vòng qua sau cổ cô rồi lại chạm lên đầu cô, sau đó trượt xuống ấn vào thái dương cô.

“Anh mới sắp chết đây này, em im miệng đi.”

“Bọn họ đã đi chưa? Em không nghe thấy tiếng gì nữa.”

“Em bị điếc à.”

Cằm của Huy Dương đặt trên đầu cô, xương cằm cọ vào đầu làm cô thấy đau, cái mũi cao cao của cô cũng chọc vào cổ anh, có thể cảm thấy được yết hầu của anh đang chuyển động lên xuống.

Châm Khê mím môi, cảm thấy tình hình bây giờ không ổn rồi.

Tư thế của hai người họ rất dễ làm cho người khác hiểu lầm, nếu mũi của cô không cao như vậy, thì bây giờ đặt trên cổ anh là miệng của cô rồi.

Hơi thở của Huy Dương cũng phả vào trên đầu cô, xuyên qua một lớp tóc đến da đầu, cô cũng có thể cảm nhận được.

Châm Khê chỉ cảm thấy, hơi thở ấy càng ngày càng nặng hơn, càng lúc càng nóng hơn, giống như máy sấy tóc đang thổi vào đầu cô vậy.

Nóng chết người ta rồi!

“Này, đại ca!” Châm Khê đưa tay ra ngắt vào cánh tay của anh, “Nếu còn không đi ra chắc em gãy xương luôn đấy, chân em bây giờ đã tê rồi đây này.”

Sau khi nói xong câu đó, Huy Dương mới bắt đầu từ từ di chuyển, anh từ từ đi ra ngoài, sau đó nắm tay Châm Khê.

“Có cần anh cũng không?”

“Em đâu có bị què.”

“Không phải em nói chân tể sao?”

“Nhưng cũng đâu có què.”

Không cần nhìn giống như trước đó nữa, Huy Dương không nói nữa, cứ thế mà nắm tay cô đi về phía trước.

“Không phải anh nói là chỉ cần qua hai khúc cua là tới rồi sao? Sao mà đi lâu vậy?”

Từ lúc đi ra khỏi cái góc đó thì bọn họ đã đi được mười phút rồi, nhưng đi mãi vẫn chưa thấy lối ra. Chẳng lẽ cái nhà ma này lại lớn vậy sao?

“Em còn có thời gian mà ý kiến nữa à? Đã không thấy đường mà còn...”

Chăm Khê chỉ biết yên lặng, ừ thì, người ta bây giờ là ông nội mà!

Lại đi được một hồi lâu, đến nỗi Chăm Khê muốn phát bực, lúc này mới thấy ánh sáng của cửa ra.

“Lối ra ở đằng kia, em tự ra ngoài đi.”

“Anh thì sao?” Chăm Khê hỏi.

“Anh ở trong này một lúc, sáng quá mắt anh chịu không nổi.”

“Già mồm.”

Chăm Khê bỏ tay anh ra, cứ thế đi ra ngoài mà không quay đầu nhìn lại.

“Làm gì trong đó lâu như vậy mà giờ mới ra?” Lý Minh Đình hỏi.

“Anh đi mà hỏi anh Huy Dương ấy? Huy đại gia bị mù đường, dắt em đi lòng vòng trong đó một hồi lâu luôn.”

Lý Minh Đình nhìn cô một cái rồi vén rèm lên đi vào trong.

Mới đi một chút, cậu đã tìm thấy Huy Dương đang ngồi dựa vào góc tường hút thuốc.

“Đại ca của tôi ơ? Đại ca làm gì ở đây vậy? Muốn hút thuốc thì ra ngoài mà hút.”

“Con bé đi rồi hả?”

“Ài? Chăm Khê hả? Đi rồi, cùng với Lư Ý tung tăng đi rồi.”

“Không có phản ứng gì bất thường à?”

“Phản ứng bất thường? Hình như không vui lắm, nói cậu mù đường, dắt con bé đi lòng vòng. Cũng hết như lúc không làm được bài vậy.”

“Không có lương tâm” Huy Dương rít một hơi thật sâu, rồi họ sặc sụa, trong chốc lát, không khí bị bao phủ bởi mùi thuốc lá.

“Bây giờ cậu mới biết à, lúc trước tớ đã nói với cậu rồi, cậu cứ trực tiếp đưa điện thoại cho người ta thì có làm sao. Đằng này cậu lại sợ người ta ngại, tổn thương lòng tự trọng này nọ không dám nhận, đem chiếc điện thoại mới toanh vứt xuống đất, giẫm lên rồi mới cho người ta, không phải làm chuyện vô ích sao? Dành thời gian rảnh rỗi mà đi làm việc có ích hơn có được không?”

“Cậu thì biết cái gì?”

Quảng lại một câu nói đầy khó hiểu như vậy, Huy Dương đẩy Lý Minh Đình rồi đi ra ngoài.

“Chị ơi, chị ngửi thử trên người em có mùi gì không?”

Chăm Khê mặc đồ ngủ đứng trước mặt chị cùng phòng xoay vòng vòng, cần một câu trả lời tức thì là có hoặc không.

“Mùi gì? Thì mùi xà phòng với mùi dầu gội, không phải là em vừa mới tắm xong à?”

“Chị không ngửi thấy trên người em có một cái mùi nước hoa nồng nặc muốn chết à?”

“Cái gì mà nước hoa nồng nặc muốn chết? Có ngửi thấy gì đâu.”

Chăm Khê vuốt ngực, thế thì yên tâm rồi.

Từ lúc đi ra khỏi căn nhà ma đó, cô luôn cảm thấy mùi nước hoa trên người Huy Dương vẫn phảng phất ám trên người cô. Cái mùi đó giống như mùi của

lão hòa thượng thấp hương bái Phật đã mấy chục năm bỗng nhiên đi tới Bắc Cực ngồi thiền trên tảng băng vài năm sau đó mới trở về vậy, vừa lạnh lẽo vừa gay mùi, không hấp dẫn tí nào, người phải chỉ muốn chết đi sống lại.

Con người Huy Dương những cái khác đều rất tốt, chỉ có mắt mù, đầu óc ngốc, gan nhỏ, bây giờ lại thêm một cái nữa, gu chọn nước hoa kém không thể tả, chẳng lẽ là khứu giác không nhạy bén.

Toàn chọn nước hoa gì đâu?

Sau lễ kỷ niệm ngày thành lập trường thì có bài thi giữa kỳ, Chăm Khê ngày nào cũng thức đêm thức hôm để học, cuối cùng thì công sức bỏ ra cũng tương xứng với thành tích đạt được, cô không bị tuột khỏi vị trí đầu bảng.

Thi xong cô về nhà thì nhìn thấy Chăm Toàn và ông bà nội đều ở nhà, chỉ có mỗi Lâm Tuệ là không thấy bóng dáng.

Hôm nay không bán hàng?

“Mẹ đâu ạ?”

“Chị gái mẹ con bị tai nạn giao thông mất rồi, bà ấy qua giúp lo việc hậu sự.” Chăm Toàn nhìn cô, biểu cảm trên mặt có gì đó khó hiểu.

“Đan Đan, nhà chúng ta có thể sẽ phải nuôi thêm một đứa nhỏ.”

Chăm Khê nắm chặt tay, móng tay sắc nhọn của cô cứ liên tục cho mạnh vào lòng bàn tay.

Ban đầu cô cứ nghĩ cô có thể bình tĩnh ứng phó, nhưng cứ có một nỗi thấp thòm không biết là sợ hãi hay là cảm giác rời bỏ luôn tồn tại trong cô. Nó giống như núi lửa đã mấy ngàn năm không có phản ứng gì, đột nhiên bị sét đánh trúng mà phun trào từ trái tim cô, đem theo khói đen cuộn cuộn và nhiệt độ cực nóng, dần dần làm tan chảy bộ não của cô.

Cô nhắm mắt lại, trước mắt là khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Tuệ, ánh mắt sau gọng kính ấy ánh lên sự tĩnh lặng, anh ta nói: “Chăm Khê, anh không hề làm vậy!”
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Bọc Nilon Màu Đen

“Chị cô ấy mất rồi, giờ chỉ còn lại một đứa con trai, lớn hơn con mấy tuổi, nghe đâu thành tích học cũng tốt lắm.”

“Khi nào thì đến đây vậy ạ?” Chăm Khê mở miệng xong mới phát hiện ra giọng mình đang run.

Chuyện này lại xảy ra sớm hơn, giống như chuyện của Lâm Chính vậy. Ở kiếp trước, phải nửa năm sau chuyện này mới xảy ra.

Ít nhất thì cô cũng có thể an nhàn được một thời gian nữa.

“Không biết, phải xem thế nào đã, thằng bé cũng sắp thi cấp ba rồi.” Chăm Khê gạt đầu, trở về phòng liền ngã xuống giường, ôm chặt đầu.

Những mảnh ký ức phủ đầy bụi lũ lượt chui vào đầu, giống một cái bọc nylon màu đen không ngừng phồng to ra, bên trong chứa đầy khí độc chết người.

Chăm Khê xin nghỉ ốm, nằm ổ trên giường để tiêu hoá hết những cảm xúc tiêu cực trong lòng. m báo tin nhắn và cuộc gọi cứ liên miên không dứt, đến từ Lư Ý, Nhiều Lực Quận, Huy Dương, đến từ rất nhiều người thân quen với CÔ.

Chăm Khê hơi xúc động, kiếp trước bên cạnh cô đến một người hỏi han cho có lệ cũng không có một ai.

Cô đã nghĩ lạc quan hơn, chắc những chuyện giống với kiếp trước sẽ không xảy ra đâu, hoặc nếu có xảy ra thì cô cũng có thể ngăn cản lại, chỉ cần đêm hôm đó Lâm Tuệ không ra khỏi cửa...

Cô không nợ anh ta cái gì, chỉ cần có thể ngăn lại được chuyện này là sẽ ổn thôi...

Buổi tối tan học, Lư Ý và Nhiều Lực Quận mang cho cô bài vở trên lớp cùng bài tập về nhà.

“Cậu bị làm sao thế? Nói ốm là ốm luôn à?” Nhiều Lực Quận chống nạnh, giọng điệu hằm hè, rất có dáng vẻ của ông thầy giám thị bắt được học sinh mặc váy siêu ngắn.

Trong nhà những người khác đều đi vắng, Chăm Khê cũng ăn ngay nói thật.

“Không ốm, chỉ là không muốn đi học thôi.”

“Hả?” Lư Ý kinh hoàng.

“Tớ không thể lười biếng một tẹo sao? Lúc nào tớ cũng phải ngồi trên lớp hùng hục cắm đầu cắm cổ học mới được à?”

“Cậu cũng phải nói trước với tớ chứ, làm tớ lo quá.”

Chăm Khê thở dài, dang tay ôm Lư Ý vào trong lòng, xoa nhẹ tóc của cô bé, “Tớ sai rồi, lần sau muốn trốn học nhất định sẽ nói trước với cậu.”

Lư Ý lập tức phoi phới trở lại, háo hức hỏi cô: “Đan Đan, cậu tính tổ chức sinh nhật thế nào?”

“Không thể nào cả, tớ không có thói quen tổ chức sinh nhật, cứ như ngày bình thường là được rồi.”

“Sao lại thế được?” Lư Ý tức giận, “Tớ có nhiều ý tưởng lắm.”

“Tùy cậu, cậu thấy vui vẻ là được.”

Sinh nhật Chăm Khê là ngày 23 tháng 5, vừa hay lại vào thứ Sáu, hôm sau không phải đi học buổi tối.

Đủ loại kế hoạch của Lư Ý đều bị thái độ không nhiệt tình lắm của Chăm Khê gạt bỏ. Cuối cùng quyết định mọi người sau khi tan học sẽ đi ăn lẩu xiên que cay ở một quán ven đường.

Một, hai tẹt một xiên que cay, được bọc trong một lớp tương ớt dày rắc đầy vừng rang, có lẽ không sạch sẽ cho lắm, nhưng Chăm Khê vẫn rất thích ăn.

Huy đại gia ngồi trên chiếc ghế thấp đến nỗi không thể duỗi thẳng chân ra được, liên tục cầm khăn tay lau bàn, oán trách: “Sao lại cứ phải đến mấy chỗ như thế này cơ chứ?”

Chăm Khê không quen nhìn cái kiểu ra vẻ này của anh ta, thế cái bộ dạng lồi tha lồi thối trên sân thượng kia không phải anh ta chắc, giờ còn ra vẻ thích sạch sẽ cái gì?

“Sinh nhật của em, em thích thế đấy, anh quản được chắc.”

Lư Ý và đám Huy Dương coi như là đã quen biết nhau. Còn Hà Viện và Tần Dịch An thì đây đều là lần đầu tiên nhìn thấy đàn anh trong truyền thuyết này. Vốn đang lúng túng không biết nên cư xử thế nào, lại nghe thấy Chăm Khê nói chuyện không trên không dưới như vậy, cả hai người đều đơ người, còn mỗi đôi mắt là chuyển động.

Lý Minh Đình thì trông như con trai ông chủ quán lẩu xiên que cay, ngồi cắn hạt dưa vô cùng tự nhiên, hòa hợp với hoàn cảnh, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại nhìn Chăm Khê và những người bạn của cô.

“Em gái trắng nguyên à, em làm sao thế: Bình thường anh cũng đâu có thấy em lùn lắm đâu, sao mới ngồi được một tí mà đã như bị cưa mất chân rồi?”

Chăm Khê cũng buồn bực, chiều cao 1m5 của cô hiện tại so với bạn bè đồng trang lứa đã không tính là thấp rồi, thậm chí còn cao hơn Hà Viện với Lư Ý một chút xíu. Nhưng mà khi ngồi xuống, trông cô còn thấp hơn mấy cô bé kia đến nửa cái đầu.

“Bây giờ anh mới biết à? Em phát hiện ra từ lâu rồi, Tiểu Khê của chúng ta không có eo, nửa người trên cứ như là không lớn thêm được ấy.” Tiền Dũng cười đùa.

Chăm Khê đứng dậy chống nạnh cho cô ấy xem, “Sao lại không có eo, chị nhìn xem cái này là cái gì?”

“Chắc là xương sườn ha.” Huy Dương thần nhiên liếc qua.

Chăm Khê phồng mang tròn má, giống như muốn phun vào mặt anh ta vậy.

Tiền Dũng bước tới kéo tay cô, nửa dụ dỗ nói: “Không có eo mới tốt ấy, không dài lưng thì dài chân là được rồi, sau này em chắc chắn sẽ là một người đẹp chân dài.”

“Ừ đúng rồi, phía dưới đầu chính là chân, học Lỗ Tấn chưa, cái mu com-pa mà ông ấy miêu tả đó chính là nhóc sau này đấy.” (mụ com-pa: thím Hai Dương trong tác phẩm Cố hương của Lỗ Tấn)

Chăm Khê nhìn Huy Dương, tức giận đến mức bật cười, Lư Ý thấy thế vội ngắt lời: “Lớp trường đâu? Lúc tớ tan học có thấy cậu ấy đến mà.”

“Đi đón Chăm Hàm rồi.”

“Hả? Sao cậu còn gọi cả Chăm Hàm nữa?” Lư Ý lo lắng, vốn muốn tổ chức sinh nhật thật vui vẻ, tí nữa có thêm Chăm Hàm thì lại mất hứng cho mà

xem

“Có phải tớ muốn thế đâu? Từ một tuần trước, bố nó đã dặn đi dặn lại tớ rồi. Sinh nhật mà tớ dám không đưa nó đến xem, sang năm chắc mộ tớ cũng xanh cỏ rồi.”

“Bây nào!” Lư Ý tát nhẹ miệng cổ, “Nói linh tinh, phui phui cái mồm cậu đi! Có ai đi trù ẻo bản thân như cậu không? Nó đến thì cứ đến, cậu làm như không nhìn thấy nó là được rồi.”

“Chị ơi!”

Ban ngày chớ nói người, ban đêm chớ nhắc quý, đó thấy chưa, mới nhắc đến Tào Tháo mà Tào Tháo đã đứng ngay cửa rồi.

Nhiều Lực Quần đứng sau lưng nó, liếc vào bên trong, ngay lập tức mặt mày xám xịt lại.

Cuối cùng cả đám cũng ngồi xuống. Cái bàn không lớn lắm, tất cả phải ngồi gần sát nhau, Lư Ý ngồi bên trái cô, bên phải là Huy Dương. Huy Dương là một tên thuận tay trái, bởi vậy dù là ai trong hai người này mà nâng tay lên, cũng đều có thể chạm phải cổ.

Chăm Khê bị kẹp ở giữa, bất lực như một cô con dâu nuôi từ bé.

“Chị à, sao chị lại tổ chức sinh nhật ở đây thế?” Chăm Hàm liếc quanh bốn phía đánh giá một lượt, có vẻ không hài lòng về điều kiện chỗ này lắm.

“Chị thích chỗ này đấy.” Chăm Khê gượng cười.

Sao ai cũng thấy chỗ này không tốt vậy? So ra thì đúng là không bằng nhà hàng xa hoa với hàng quán sạch sẽ, nhưng mà cũng đâu có tệ đến nỗi không thể ngồi xuống được.

“Em chi sợ các anh chị ấy không quen đến những chỗ như thế này thôi.” Chăm Hàm nhìn Nhiều Lực Quần, hỏi: “Anh Lực Quần, chắc trước kia anh chưa từng tới chỗ như thế này ăn cơm nhỉ.”

“Nơi này thì đã làm sao?” Chăm Khê hỏi.

Chăm Hàm này thật đúng là khắc tinh của cô, có bản lĩnh trời sinh là nói một câu cũng có thể chọc giận cô. Lúc này, cô đã cảm thấy dây thần kinh trong óc đang xoắn lại hết với nhau, khói giận bốc lên ngùn ngụt.

“Chị thấy nó còn lớn hơn cửa hàng bán đồ ăn sáng nhà em đấy.”

Mặt Chăm Hàm chột đồ bùng, hai tay vịn lại với nhau: “Chị, đây cũng là nhà chị mà.”

“Ồ phải, lớn hơn nhà chị rồi, có cái gì đâu mà chê.”

Huy Dương ném vào trong bát cô hai miếng ruột già: “Ăn đi, nói nhảm nhiều thế làm gì.”

Chăm Khê vẫn còn đang bực: “Anh gấp ngay mấy miếng đó đi cho em!”

“Hôm nay sinh nhật em nên em chính là đại gia. Bây giờ mà em có đòi đi bãi rác bắc nồi lẩu chúng ta cũng phải nghe theo mà, đúng không?” Lý Minh Đình ở xa mà vẫn rót nước cho cô, nói ôn tồn, “Ý nghĩa của lẩu xiên que cay này hay lắm đấy, dư giả thịnh vượng. Tiều Khê của chúng ta chính là do ăn món này nhiều nên mới thi đỗ thủ khoa đầu vào đấy.”

Chăm Khê suýt thì chết vì sặc, dờ khóc dờ cười: “Vậy mời ngài quay về lấy hai tràng pháo nhét vào miệng, nói không chừng có thể lên trời luôn được đấy!”

Cũng may mà sau đó Chăm Hàm cũng không nói thêm lời nào nữa, tâm tình tốt của Chăm Khê mới có thể giữ được cho đến đến lúc thấp nển ăn bánh kem.

Bánh kem là do Tiến Dũng mua, nhưng mà cái phong cách Hai Lúa này vừa nhìn là biết từ lò của tên Lý Minh Đình kia mà ra.

Tiến Dũng ngượng ngùng kể: “Chị đã bảo phải mua một cái xinh xắn, nhưng Lý Minh Đình lại nói em thích kiểu này.”

Toàn bộ chiếc bánh được phủ kem đỏ chót, phía trên viết hai chữ “Giấy khen” to đùng vàng chói, còn phía dưới là tên của cô.

“Vâng, thích lắm ạ.”

Huy Dương quan sát sắc mặt của Chăm Khê thật kỹ, phát hiện khi cô nói lời này không có giọng điệu châm chọc hay ý tứ nào khác cả, rõ ràng là cô rất háo hức, thật sự vui vẻ.

Kiếp này bởi vì thành tích học tập mà có thể nhận được sự tôn trọng và thừa nhận của mọi người, đối với Chăm Khê mà nói đây đã là một chuyện vô cùng xứng đáng để vui vẻ rồi.

Cây nến sinh nhật hình số 13 được thắp lên, Châm Khê chấp tay cầu nguyện trong bài ca chúc mừng sinh nhật của mọi người.

“Một, cầu cho tất cả mọi người mà tôi yêu quý và những người quý mến tôi đều có thể bình an vui vẻ.”

“Hai, cầu cho tất cả công sức đã bỏ ra sẽ không hề uổng phí, có thể bước từng bước vững chắc trên đường đời.”

“Ba, cầu cho...”

Châm Khê cố gắng không để rơi nước mắt, vừa thích thú vừa cảm kích thổi tắt ngọn nến sinh nhật hạnh phúc nhất trong cả hai kiếp làm người của mình.

“Mở quà thôi!”

Không biết ai hô lên một tiếng, trước mặt Châm Khê ngay lập tức bị chất đầy một đồng quà được bọc vô cùng đẹp
de.

“Mở của tớ trước đi.” Lư Ý nhét vào tay Châm Khê một món quà sờ rất mềm.

Không cần mở Châm Khê cũng biết bên trong là một đồ chơi nhồi bông. Nhưng khi mở ra rồi, cô vẫn rất thích thú, đó là một chú gấu bông được mặc thêm một chiếc quần lót bằng len màu đỏ viền vàng, phía trên còn thêu một chữ “S” xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Không phải là cậu vừa sợ tối vừa sợ ma sao? Sau này có Siêu Nhân Gấu bảo vệ cậu rồi, cậu sẽ không phải sợ nữa.”

“Cái này là cậu tự làm à?”

“Tớ nhờ mẹ dạy cho, nhưng mà mẹ chỉ dạy tớ không thôi, chứ không làm giúp đâu. Hình như hơi xấu một tẹo, không đẹp bằng mô hình công chúa lần trước cậu tặng tớ.”

“Đâu có xấu, rất đẹp mà.”

Châm Khê không ngừng nói chuyện để khiến con xúc động nóng bỏng trong tim và cảm giác cay mắt có thể từ từ giảm bớt. Ông trời thật sự đối với cô quá tốt, cho cô cơ hội được sống lại một lần nữa, để cho cô gặp được một người bạn lương thiện và tốt bụng như Lư Ý.

“Chị!” Châm Hàm đứng lúc này tự dưng lại gọi cô một tiếng, khiến cho tầm mắt của mọi người toàn bộ đều đổ về phía nó.

“Bố gọi điện thoại, nói có khách tới nhà”

“Ai the?”

“Anh họ. Nhưng mà bố bảo, chúng ta về muộn chút cũng được.”

“Anh họ?” Châm Khê nhất thời không kịp phản ứng, còn tưởng là họ hàng thân thích của Châm Toàn, mãi cho đến lúc cô bắt đầu mở quà của người thứ hai thì mới ngộ ra.

“Anh họ? Lâm Tự?”

“Sao chị lại biết tên anh ấy?”

Châm Khê đứng bật dậy, vội vàng nói với mọi người xung quanh: “Xin lỗi mọi người, trong nhà mình có việc phải đi về trước. Cảm ơn quà của mọi người, mình sẽ giữ chúng thật cẩn thận.”

“Không phải bảo là có thể về muộn sao?” Lư Ý hỏi.

“Là vấn đề của tớ thôi, tớ có việc phải về trước.” Châm Khê làm bộ ốm quyền giống như thời xưa, “Xin lỗi chư vị, tại hạ phải đi trước rồi, cáo từ.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Anh Họ

Huy Dương nói muốn đưa cô về, bởi vậy liền chuyển những hộp quà kia lên xe giúp Châm Khê. Châm Khê không từ chối, cùng Châm Hàm lên xe. Cô thật sự có cảm giác sốt ruột chết đi được.

“Anh không mang quà tặng em, để sau nhé.”

Châm Khê gác cằm nhìn ra bên ngoài xe, nghe vậy thì gật đầu, thực tế thì tâm tư của cô hoàn toàn không còn ở trong xe. Nãy giờ cô cứ nghĩ mãi, Lâm Tụ tới làm gì? Anh ta bây giờ đáng lẽ ra phải đang chuẩn bị thi cấp ba mới đúng.

Đây là chuyện mà kiếp trước chưa từng xảy ra, Châm Khê cứ nghĩ mãi mà không ra, bởi vậy càng lo sốt vó.

“Anh Huy Dương, xe nhà anh đúng là vừa to vừa ấm thật ý.”

Huy Dương dời ánh mắt khỏi người Châm Khê, nhìn về phía vẻ mặt thuần khiết đáng yêu của Châm Hàm, hỏi: “Cái ông anh họ kia, là bên nội hay bên ngoại em thế?”

“Là con trai của chị gái mẹ em..” Dù sao Huy Dương cũng đã hỏi rồi, Châm Hàm bèn kể hết những chuyện mình biết ra.

“Sau này sẽ sống cùng với mấy nhóc luôn hả? Cả bốn đứa đều còn đang đi học sẽ không có gánh nặng sao? Mà sẽ sống luôn ở nhà mấy nhóc à?”

“Nghe nói là như vậy, dù sao mẹ em cũng là người thân duy nhất của anh ấy mà.”

Đầu óc Châm Khê đang suy đoán đủ điều, rốt cuộc thế này là thế nào? Chẳng lẽ Lâm Tụ muốn chuyển trường qua đây?

Nhưng mà hiện tại anh ta có thể sống ở đâu? Phòng của Lâm Chính đang có ông bà ở rồi, nếu như anh ta đến trọ trường thì..

Không được! Châm Khê lắc đầu, Lâm Tụ không thể trọ ở trường, anh ta phải sống ở ngay dưới mí mắt cô mới được.

“Tới rồi.” Huy Dương đẩy cô một cái, cũng kéo đầu óc đang càng chạy càng xa của cô trở về.

“Cảm ơn.” Châm Khê gật đầu, đẩy cửa xuống xe.

“Quà của nhóc.”

“Ồ, đúng rồi, cảm ơn anh.”

“Châm Khê.” Huy Dương gọi giật lại, “Nhóc không sao chứ? Trông không được khỏe lắm?”

Đầu chỉ là không khỏe, quả thực giống như mất hồn, cả người cứ như trên mây vậy.

“Không sao, em thì có thể có chuyện gì được?”

Châm Khê lê bước lên lầu, nhịp tim đập trùng với bước chân cô, nặng nề trầm đục vang vọng khắp cầu thang.

“Chị à, chị với anh Huy Dương thân nhau lắm hả?”

“Tạm tạm.”

“Nếu chỉ là quen biết bình thường thì anh ấy đã không đến dự sinh nhật chị rồi.”

“Mày muốn nói cái gì?” Châm Khê hết nhẫn nại.

“Em nghĩ chắc chị cũng hiểu, với thân phận của chị so với anh Huy Dương thì chẳng khác nào đũa mốc mà đòi chùi mâm son cả. Hy vọng chị sẽ không có ý nghĩ quái dị nào.”

“Tao cũng hy vọng mày hiểu được, thân phận của tao cũng chính là của mày.”

Châm Khê quay đầu rồi đi, tiếng Châm Hàm vẫn vang lên từ phía sau, “Vẫn khác nhau mà, em vẫn còn có mẹ...”

“Mẹ tao là giáo viên nhân dân, tuy đã qua đời nhiều năm, nhưng chuyện đó sẽ không thay đổi. Còn mẹ mày thì sao nào?” Châm Khê quay đầu lại nhìn nó, “Người rửa bát hay là nhặt rau thuê cho cửa hàng bán đồ ăn sáng?”

“Chị...!”

“Hàm Hàm hả?” Trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng của Châm Toàn, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, còn có thể thấy được ánh sáng lọt qua khe cửa.

“Nghe âm thanh giống như của hai đứa. Không phải đi dự sinh nhật sao? Sao giờ đã về rồi?”

“Không phải bố nói có khách tới nhà à?”

Chăm Khê đẩy cửa ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy người ngồi trên ghế sofa. Người đó cũng nghe được tiếng động nên xoay đầu lại, Chăm Khê ngay lập tức liền giật mình, cả người lạnh đi.

Trong nhà không biết đổi sang bóng đèn tiết kiệm từ khi nào. Ánh sáng vương lại trên người này vừa lạnh lại vừa mờ. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh, lưng thẳng tắp, cúc áo cài đến nút trên cùng, quần áo không có một chút nếp nhăn, giống như vừa mới lấy từ trên móc áo xuống vậy.

Góc nghiêng của anh ta rất đẹp, ngũ quan tuấn tú, nhưng sắc mặt tái nhợt, khí chất lạnh lùng.

Lần cuối cùng cô gặp anh ta là khi nào nhỉ? Hình như là hai, ba năm trước khi cô chết. Cô nhìn thấy anh ta trên tivi, anh ta lúc ấy đã là CEO trẻ tuổi nhất của tập đoàn Vân Thị, ngồi trên ghế sofa xa hoa được làm bằng da, mặc âu phục màu đen trắng thớm, khí chất sắc bén. Trước kia cô nghe người trong giới nói, CEO mới của Vân Thị tính tình cô quái, âm trầm, không biết hồi bé phải trải qua bao nhiêu chuyện biến thái mới có thể nuôi ra được cái tính nết tàn nhẫn thế này.

Nhưng lúc đó cô đã không còn nhớ nổi dáng vẻ thời niên thiếu của anh ta nữa. Thời gian quay ngược về hơn mười năm trước, bây giờ gặp lại, anh ta cũng mới chỉ là một thiếu niên vừa mất đi người thân. Hoàn cảnh bi thảm nhưng còn chưa tới mức độ biến thái. Trông anh ta vẫn còn có tính cách ngây ngô trẻ con, dù lạnh lùng nhưng không sắc bén như lúc đó.

Tính khí âm trầm, tàn nhẫn đầy quái gở của anh ta sau này, sợ là có liên quan nhiều tới mình.

Chăm Khê còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Chăm Toàn đã mở miệng trước, “Đây là Lâm Tự, anh họ của các con.”

“Em chào anh!” Giọng Chăm Hàm vang lên từ sau lưng.

“Chào anh.” Chăm Khê nói.

Anh ta đứng dậy, gật đầu, nói: “Chào em”

“Tiểu Tự, ăn cơm thôi.” Lâm Tuệ ở trong phòng bếp gọi với ra.

“Các con về phòng đi.” Chăm Toàn nói.

Chăm Khê gật đầu, cất cặp sách vào phòng rồi ra bàn ăn cơm, còn Chăm Hàm lại không thấy đâu cả.

Lâm Tuệ chuẩn bị rất đơn sơ, một bát mì, bên trên có thêm quả trứng chần nước sôi.

Về mặt Lâm Tự nhìn không ra hi vọng ái ố. Anh ta lặng lẽ ngồi xuống, đợi Lâm Tuệ ăn miếng thứ nhất xong mới cầm đũa lên. Chăm Khê giả vờ lơ đãng liếc qua mấy lần, thấy người này lúc ăn cơm sống lưng vẫn thẳng tắp. Cả bữa cơm không gây ra một tiếng động nào, đũa không gõ phải thành bát. Khi uống canh cũng lấy muỗng nhỏ múc, trước tiên thổi nguội, sau đó mới đưa vào trong miệng.

Kiếp trước Lâm Chính không thể giấu nổi cái kiểu ăn cơm này, suốt ngày chê anh ta là cái đồ ẻo lả, đã lè mà lè mè lại còn ông à ông ẹo. Cô lúc ấy cũng chưa hiểu sự đời, ghét Lâm Tuệ, nên cũng nhận tiện ghét luôn Lâm Tự có quan hệ máu mủ với mẹ ta. Đối với mỗi cử chỉ của người này, cô cũng ếch ngồi đáy giếng mà cảm thấy đây đúng là dáng vẻ kẻch cỡm.

Sau này khi cô đi làm thần tượng, bị bắt ép học đủ loại lễ nghi, học theo phim ngắn trên mạng, bắt chước như Đông Thi hiệu tằm (bắt chước một cách hồ đồ, kết quả phản tác dụng), học tập làm một người tao nhã tinh tế. Khi đó cô mới biết được, cái thứ khí chất nội tại này đúng là không phải thứ có thể muốn là có thể học được.

Khi đó, sao bọn họ lại có thể cho rằng bỏ Lâm Tự là loại du côn đầu đường xó chợ được vậy?

Hiện tại, cái bí mật này dưới cái nhìn của cô, quả thực rõ ràng rành.

Dù sao với gia đình giống như của cô đây, chắc chắn sẽ không thừa hơi đi dạy một đứa bé phải làm sao để ăn cơm thật lịch sự.

“Cứ xin nghỉ học thế này, bên trường học sẽ không sao chứ?” Cơm nước xong xuôi, Lâm Tuệ bắt đầu hỏi.

“Không sao đâu ạ.”

“Cháu quyết định muốn an táng mẹ ở thành phố này sao? Nơi đó dù sao cũng là nơi hai mẹ con cháu sinh sống nhiều năm mà.”

“Mẹ từng nói không thích chỗ kia, đổi sang chỗ mới cũng tốt.”

“Phong thủy chỗ này đúng là cũng không tệ.”

Lâm Tự lần này tới là vì chuyện hạ huyết của mẹ anh ta sao? Không biết đã chọn xong nghĩa trang chưa. “Nơi này có mấy cái nghĩa trang không tòi, hai ngày tới này đi sẽ đi xem với cháu.”

“Cảm ơn đi.”

Xem ra còn chưa chọn xong.

“Trường số 7 cũng là trường chuyên, em họ Đan Đan của con học tập cũng tốt lắm đấy.” Chăm Toàn nói.

Chăm Khê vừa nghe xong cả người liền thấy không được tự nhiên. Mà Lâm Tự cũng nhìn về phía cô, làm cô hận không thể chôn luôn đầu xuống dưới gầm bàn. Chăm Toàn nói cái gì không nói, làm trò con bò khen cô học giỏi trước mặt người này, có khác gì múa rìu trước mắt thì không?

Cô chỉ là một con muỗi nhỏ xíu thôi, nào dám dám so bì với thánh học này.

“Lâm Tự? Là chữ Tự nào thế?” Chăm Toàn hỏi.

“Hai bộ Sơn và Do ghép lại.”

Chăm Toàn dùng ngón tay vẽ lên bàn một hồi rồi cũng đành chịu thua: “Chữ này dường không biết.”

“Có nghĩa là sơn động.” Người nọ đáp.

“Sơn động? Sao mẹ cháu lại đặt cho cháu cái tên như thế?”

Đúng là hết cái để nói mà.

Chăm Khê đột nhiên cảm thấy thật bị thương. Mẹ Lâm Tự lúc trước đặt cho anh ta cái tên này, chắc là hy vọng anh ta sẽ có một ngày được thừa nhận rồi đổi lại tên. Dù sao cha ruột anh ta cũng là họ Vân.

Kiếp trước sau khi anh ta lên làm CEO của Vân Thị, đã đổi tên thành Vân Tự.

“Chắc là do mẹ thấy cháu giống một cái sơn động chẳng.” (ý chỉ tính cách tự kỷ, không quan tâm đến những điều bên ngoài)

“Haizzz...” Chăm Khê không nhịn được mà thở dài thành tiếng, hơn nữa còn rất to, khiến hai người đều nhìn về phía cô.

Lúc Chăm Khê đang lúng túng không biết nói cái gì, giọng nói réo rắt của Chăm Hàm đã kịp thời vang lên.

Nó bước bành bạch về phía Chăm Khê, trong tay giờ một thứ, chất vấn: “Chị, đây là thế nào?”

Chăm Khê tập trung nhìn, thứ mà nó đang cầm trong tay chính là điện thoại di động của cô.

“Mày dám lục lọi cặp sách của tao?” Chăm Khê nghiêm mặt, giọng cũng trầm xuống.

“Bố, bố xem này!” Chăm Hàm lấy điện thoại đưa cho Chăm Toàn, nói: “Điện thoại di động này phải mấy ngàn lặn, chị lấy tiền đâu ra mà mua?”

“Chăm Khê, đây là chuyện gì?” Chăm Toàn cũng quát hỏi.

“Nhặt được.” Chăm Khê trả lời thờ ơ.

“Nói dối! Điện thoại di động này sao có thể nhặt được, còn là kiểu dáng vừa mới tung ra thị trường nữa chứ.”

“Mày nhìn vết nứt trên màn hình đi, điện thoại di động này nếu như là tạo tự mua thì tao có thể làm rơi vỡ đến mức này không? Hơn nữa, tao lấy tiền ở đâu ra mà mua điện thoại di động? Tiền ăn cơm thôi cũng là cả vấn đề rồi.”

“Ai biết bà ngoại chị có cho chị tiền không? Hoặc là... Hoặc là chị lén lút lấy tiền ở chỗ nào thì sao.”

Chăm Khê đứng bật dậy khỏi ghế, giật lại điện thoại di động của mình, “Trước tiên không nói việc bà ngoại tao có cho tiền hay không, nếu như bà cho tao tiền thì đã làm sao, liên quan đến mày chắc? Lén lút lấy tiền? Sao mày không nói thẳng là tao đi ăn trộm đi?”

Chăm Khê nhếch mép cười: “Chăm Hàm, tao khuyến mày có tiền đồ chút đi, không phải chỉ là một chiếc điện thoại di động giẻ rách sao. Cho dù nó là một cái mới toanh, thì nó vẫn chỉ là một chiếc điện thoại di động. Mày còn giả vờ như chưa từng thấy cái gì? Nhiều Lục Quân không phải cũng tặng mày một cái à, giá cả cũng chẳng kém hơn bao nhiêu, sao mày phải đứng núi này trông núi nọ làm gì? Sao nào? Chỉ có mày mới được chia tay xin người khác, còn tao thì không được phép gặp may nhặt được trên đường à?”

“Cái đó là anh Lục Quân tặng cho em mà.” Chăm Hàm trừng mắt, nước mắt rung rung, khiến Chăm Khê thấy thư thái cả người.

“Chiếc điện thoại kia của mày vốn là cậu ta định tặng cho tao, nhưng mà tao các thèm, nên cậu ta mới tặng cho

mày đấy.” Chăm Khê bật cười, “Còn có cả cái khăn quàng cổ kia nữa, cái mà mày thích nhất ấy, cậu ta cũng tặng tao đấy, tao thêm chắc? Bây giờ vẫn còn đang nằm trong thùng rác kia kìa. Mày có thích không? Nếu thích thì đi lục thùng rác thử xem, biết đâu còn nhặt lại được đấy.”

“Chăm Khê!” Chăm Hàm thét chói tai, bàn tay giờ lên cao.

Chăm Khê không hề động đậy, nhìn chăm chăm nó, nụ cười vẫn nguyên trên môi.

“Mày cứ đánh tạo một cái thử xem.”

Tay Chăm Hàm dừng lại giữa không trung, run lên nhẹ. Chăm Khê trợn mắt rồi quay mặt lại, sau đó nhìn thấy Lâm Tụ đang nhìn cô, giống như thần tiên xuống núi xem kịch vui.

Ấy chết, tự nhiên quên bég mất vị này.

Chăm Hàm đúng là cái đồ sao chổi chết tiệt! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Dạy Đồ

Chăm Khê thật sự rất sợ bản thân để lại ấn tượng xấu cho người này.

Cổ vốn đã nghĩ ngợi rất nhiều, phải đối xử với người ta như thế nào, nhẹ nhàng? Dịu dàng? Giờ thì hay rồi, người ta nhất định sẽ thấy cô là một con nhóc vừa kiêu căng ngạo mạn, vừa ương bướng cứng đầu.

“Chăm Khê, mày nói chuyện với em mày kiểu gì thế hả?” Chăm Toàn giận tím mặt, bộ dạng kia cứ như là Chăm Khê và cho Chăm Hàm mấy cái tát vậy.

“Bố! Có mấy lời con phải nói trước. Cô con gái rượu này của bố, lần trước đi chơi Giáng Sinh thẳng thừng mở

miệng đòi Nhiều Lực Quần mua cho một cái khăn quàng cổ hơn hai trăm tệ. Ừ thì Nhiều Lực Quần người ta nhà giàu không để tâm đến chút tiền con con ấy, nhưng nói ra vẫn mất mặt mà đúng không? Có phải một chút gia giáo cũng không có đúng không?”

Chăm Khê không còn gì để mất, thích ương bướng thì cứ ương bướng đi. Hôm nay còn là sinh nhật cổ nữa đấy, Chăm Hàm sao cứ phải chọc giận cô để tìm xúi quẩy làm gì.

Chăm Toàn đập lên bàn một cú, khiến cho bát đĩa trên bàn rung lên bần bật.

“Mày nói hươu nói vượn cái gì thế hả?”

“Bây giờ Chăm Hàm còn nhỏ tuổi, nhưng thật ra cũng không còn bé bỏng gì nữa, mấy tháng nữa là học cấp hai rồi. Đến lúc bước qua cổng trường cấp hai thì sẽ không còn ai coi nó là trẻ con nữa. Đến lúc đó người ta sẽ nói Chăm Hàm là cái đồ mặt dày vô liêm sỉ thích gạ gẫm vò đồ người khác, bố không sợ mất mặt nhưng con thì có. Chăm Khê con làm người đường hoàng, chăm chỉ học hành, lỡ như chỉ tại Chăm Hàm mà con không thể ngẩng đầu được lên thì làm sao? Đến lúc đó con biết đi tìm ai khóc đấy?”

Chăm Khê nhìn thấy Lâm Tụ vẫn giữ cái vẻ sống chết mặc bay, trong lòng cảm thấy không cân bằng được nữa, thế là lại kéo thêm người ta xuống cùng.

“Nghe nói anh họ cũng muốn học ở trường số 7 phải không? Đến lúc đó cũng chỉ vì Chăm Hàm mà người ta sẽ gọi chúng ta là anh chị của cái con Chăm Hàm vô giáo dục kia. Vậy con thi đứng nhất bao nhiêu lần cũng vô dụng, đến lúc đó chỉ bởi vì có nó ở trong trường mà không thể ngẩng đầu lên được.”

“Mày nói bởi vì có ai ở trong trường mà không ngẩng đầu lên được?” Lâm Tuệ đứng ở cửa, cả người lạnh lẽo.

“Mẹ, chúng ta là người một nhà, con có cái gì thì nói cái đó. Mẹ nếu như có thời gian thì dạy bảo lại Chăm Hàm đi. Tiền hết rồi còn có thể kiếm lại, con cái mà dạy hư thì coi như xong đấy.”

“Mày bảo ai dạy hư con cái hả?”

“Vậy mẹ thấy mẹ dạy đồ Lâm Chính rất tốt à? Mấy cái sự tích anh ta làm ra đến bây giờ vẫn còn lan truyền khắp cái trường số 7 này đấy. Nói đến chuyện này!” Chăm Khê dừng một chút, nói tiếp: “Con với Lâm Chính cùng lớp cũng chỉ được coi là anh em nửa vời. Cũng chỉ vậy thôi mà ở trường, con đã bị người ta kỳ thị thế nào rồi. Chăm Hàm là em ruột của anh ta, cũng sắp học trường số 7 rồi. Đến lúc đó nó sẽ bị những bạn học khác đối xử thế nào, trong lòng bố mẹ cũng nên có chuẩn bị trước đi. Nếu tính khí cứ tệ như thế này thì con thấy bố mẹ tốt nhất là nhanh chóng tìm một trường học khác cho nó đi.”

Chăm Hàm òa khóc, gạt hết đồ trên bàn xuống, trông như muốn phát điên lên vậy.

Chăm Khê vòng qua Lâm Tuệ, bước vào phòng. Đi vào còn chưa được ba mươi giây, cô đã đi ra, trên tay còn cầm theo rất nhiều hộp quà bị xé rách toí tả.

“Mày dám phá quà của tao?” Chăm Khê ném đồ xuống trước mặt Chăm Hàm.

“Phá đấy, thì làm sao?”

Chăm Khê nhắm mắt hít sâu vài cái, chỉ vào phòng ngủ, gằn giọng: “Bây giờ mày quay về, đem tất cả đồ của tao trở về trạng thái như cũ. Lúc tao cầm qua cửa là như thế nào thì tao muốn nhìn thấy chúng nó y như thế ấy.”

Chăm Khê hoàn toàn không hình dung ra nỗi cảm giác lúc cô nhìn thấy những hộp đựng quà bị xé rách toí tả, bị giẫm bẹp dúm, còn quà bên trong thì bị vứt lung tung trên đất. Còn cả sách của cô nữa, đều bị giữ ra khỏi cặp, rơi đầy đất.

Có cái củ cải hôm nay cô còn nhẫn nhịn được ấy.

“Năm mơ đi!”

“Được lắm!” Chăm Khê gạt đầu, lấy điện thoại di động ra, “Tao sẽ gọi luôn cho Lý Minh Đình với Tiến Dũng, nói quà sinh nhật bọn họ tặng tao bị mày giẫm nát rồi.”

Chăm Hàm hét lên, xông đến định giật lấy điện thoại, Chăm Khê nghiêng người né qua, giờ điện thoại lên cao.

“Hôm nay mày không làm cho mấy thứ kia trở lại nguyên dạng thì cứ thử xem.”

“Chỉ tưởng là chị nói cái gì thì họ cũng tin chắc? Dựa vào cái chứ?”

“Ồ!” Chăm Khê không nói gì, cười ra thành tiếng, “Bọn họ không tin tao chẳng lẽ lại tin mày chắc? Mấy món quà kia không phải là đồ bọn họ tặng cho tao chẳng lẽ là tặng mày à? Hôm nay bọn họ không phải đến dự sinh nhật tao hay sao? Chăm Hàm, mày đang nghĩ cái quái gì thế hả?”

“Mẹ!” Chăm Hàm hét lớn.

Lâm Tuệ giật lấy điện thoại di động, cảnh cáo Chăm Khê: “Mày đừng có quá đáng.”

Chăm Khê khoanh tay, nhìn hai mẹ con này mấy lần: “Chăm Hàm, anh trai Lâm Chính của mày vốn có mâu thuẫn với Lý Minh Đình. Anh ấy và Huy Dương vốn không chào đón mày. Bọn họ được tuyển thẳng lên cấp ba của trường số 7, có thể nói trong ba năm tới, trường số 7 vẫn là do bọn họ định đoạt. Mày nói xem, mày còn chưa bước chân vào cổng trường số 7 mà đã đắc tội bọn họ thì có hay ho gì không?”

“Mày uy hiếp tao?” Lâm Tuệ hỏi.

“Con nào dám” Chăm Khê tăng hắng một cái, “Vừa nãy con đã nói rồi, chúng ta là người một nhà, con chỉ nói thẳng thôi. Hôm nay Chăm Hàm làm sai, con là chị của nó thì phải có trách nhiệm uốn nắn nó lại cho đàng hoàng. Bây giờ mày quay về, bọc hết đồ trả lại cho tao, nhật từng quyển sách một cất vào trong cặp thì việc này coi như xong.”

“Không đời nào.” Câu này là Lâm Tuệ nói.

“Vậy được, những món quà kia con không cần nữa được chưa, sự thật như thế nào lát nữa con sẽ kể với người ta y như thế, nói Chăm Hàm làm hỏng hết quà của con, giờ không dùng được nữa.”

“Mày dám!” “Con có dám hay không...”

Chăm Khê đang nói bỗng dừng bị tiếng điện thoại di động rung lên ngắt lời. Lâm Tuệ nhìn màn hình, đọc cái tên hiện lên.

“Huy Dương.”

“Mẹ có thể cúp máy!” Chăm Khê ngăn lại bàn tay đang muốn ấn nút cúp máy của mẹ ta và nói, “Dù sao con có miệng, giải thích lúc nào chẳng được.”

Ngón tay Lâm Tuệ di chuyển khỏi nút màu đỏ, bấm nút nhận nghe điện thoại, cũng mở luôn loa ngoài.

“Xuống lầu nhận quà sinh nhật của em nè.” Giọng Huy Dương trong loa nghe có vẻ khàng khác.

“Lúc về mà tao còn chưa thấy mày làm gì, tao sẽ coi như mày không hề biết hỏi cái.”

Chăm Khê cất điện thoại vào trong túi áo, vội lấy áo khoác rồi đi thẳng ra cửa.

Cô vừa đóng cửa lại, đã nghe thấy tiếng Chăm Hàm ở bên trong gào khóc dữ dội.

“Đi xa một chút.”

Mới nhìn thấy Huy Dương, Châm Khê đã dẫn anh ta đi về phía xa xa.

“Ai biết lẽ đâu có người cảm kính viễn vọng lên ban công rình xem thì sao.”

Huy Dương quay đầu lại nhìn một cái, cười nó: “Người trong nhà em đúng là nóng ruột thật.”

“Đám người đó bây giờ chắc là không dám trêu chọc em rồi nhỉ?”

“Bọn họ dám chắc? Em đã dọa Châm Hàm rằng, nếu nó còn dám chọc giận em nữa thì em sẽ bảo anh xử lý nó.”

“Xử lý con bé ấy? Anh phải xử lý thế nào hả?” Huy Dương bật cười.

“Thả nhện vào trong hộp bút, buộc dây giày vào ghế, quăng ếch vào trong cốc nước của nó. Mấy bé trai như các anh không phải đều trêu chọc đám con gái như thế hay sao?”

“Bé trai?” m cuối của Huy Dương cao vút lên, “Nhóc đang nói anh đây à?”

“Ồ, em quên mất, anh không phải là bé trai. Anh còn sợ nhện với ếch hơn cả mấy bé gái.”

“Châm Tiểu Khê, em muốn chết à?” Tay Huy Dương kẹp sau gáy cổ, vừa cảnh cáo còn vừa véo nhẹ.

Châm Khê rụt cổ lại, miệng xin tha mạng: “Anh này, đùa một tí cũng không được à?”

Xác định hoàn toàn đi ra khỏi tầm giám thị, Châm Khê mới dừng bước, chia tay ra trước mặt.

“Bốp!” Huy Dương vỗ lên trên đó một cái.

“Quà của em đâu?”

“Em có biết xấu hổ không thế? Nào có ai chủ động đi đòi quà bao giờ?”

Châm Khê thừa hơi mới đi lăm nhăm với anh ta, tự mình thò tay vào trong túi áo anh ta lấy ra một hộp quà, mở ngay ra trước mặt người đối diện.

Là một hộp nhạc rất đẹp, mặt trên có một cô gái ngốc nghếch đang khiêu vũ.

Châm Khê vặn dây cót, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Vốn cô tưởng rằng sẽ là bài quen thuộc như “Für Elise”. Những ca khúc này cô nghe xong một lúc lâu mà cũng không thể nghe ra được là bài gì.

“Bản nhạc này nghe hay ghê, là bài gì thế?”

“Dream Come True.”

Châm Khê bật ngón tay cái, cảm thấy ấm lòng vô cùng.

“Anh Tiểu Huy đúng là tri kỷ!”

“Bản nhạc này cũng chẳng hot lắm, cũng không có mấy người nghe.” Huy Dương nói như thế.

“Thật sao? Em thấy rất hay mà.”

“Nhóc không thấy..” Huy Dương nói được nửa câu, sau rồi lại thôi, “Thôi kệ đi.”

“Đúng rồi, em cũng có quà tặng cho anh.”

Châm Khê kéo tay áo Huy Dương, đến một chỗ khuất gió, móc từ trong túi ra một thứ, dâng lên trước mặt anh ta như là hiện vật quý

“Nhóc đây là?”

“Lần trước sinh nhật anh không phải anh đã tặng cho em một điều ước sao? Hôm nay sinh nhật em, em cũng muốn tặng lại anh một cái.”

Châm Khê nắm chặt ngón ngón sinh nhật hình số “13” kia ở trong tay, tay còn lại đi lục túi áo Huy Dương.

“Anh có mang bật lửa không?”

Huy Dương bắt lấy tay Châm Khê, cúi đầu nhìn cô, “Nhóc xác định là tặng, chứ không phải là trả lại đây chứ?”

“Trả cái gì mà trả? Em cũng đâu có nợ anh.”

Chăm Khê rút cuộc cũng tìm thấy bật lửa, châm nến lên, bùng ở trong lòng bàn tay.

“Anh ước đi.”

Huy Dương nhìn cô một cái qua ánh sáng yếu ớt của ngọn nến, hai mắt từ từ nhắm lại.

“Phải chấp tay trước ngực, nếu không điều ước sẽ không linh đầu.”

“Nhóc không thấy phiền à?” Miệng thì nói như thế, nhưng hai tay vẫn chăm chăm chấp lại với nhau.

“Đã xong chưa thế? Em sắp chết rét rồi.”

“Ừm.”

“Thôi nến đi.”

Chăm Khê đưa cây nến vẫn còn đang nóng rực cho Huy Dương, nói: “Giữ lại làm kỷ niệm.”

Huy Dương nhét cây nến còn chưa kịp đông lại vào trong túi, từ phía sau quàng chặt cổ cô, ôm vào trong lòng.

“Chăm Tiểu Khê, nhóc là một người cực kỳ cực kỳ tốt.”

“Em đương nhiên là một người cực kỳ cực kỳ tốt rồi.”

Đầu óc Chăm Khê vẫn còn đang hơi treo máy, chỉ có thể tiếp lời của anh ta mà nói hùa theo.

Huy Dương không nói gì một lúc lâu, Chăm Khê cóng đến mức đậm đậm chân.

“Sau khi cắt tóc xong, trông nhóc xinh hơn nhiều.”

“Em vốn xinh sẵn rồi.”

Sau đó lại không nói gì cả một lúc, Chăm Khê vỗ lưng anh ta, hỏi: “Đại ca, lụy tình xong chưa?”

“Miệng nhóc thật là thôi.”

“Như nhau cả thôi!”

Huy Dương buông cô ra, sau đó lại vuốt ngược tóc cô lên, dưới ánh đèn đường trong không khác gì cây chổi lau nhà.

“Lớn nhanh một chút nhé, nhóc.”

“Anh cũng lớn nhanh một chút đi. To chừng rồi mà còn sụt mướt quá. Mùa đông mà còn yếu đuối như thế thì là bệnh, bệnh nan y vô phương cứu chữa.”

“Về đi.” Huy Dương đội mũ lên đầu cho cô và nói, “Thấy nhóc sắp chết công rồi.”

“Anh biết thì tốt.” Chăm Khê phát tay, lập tức chạy trở về.

“Đồ vô lương tâm.” Huy Dương nhìn chăm chú theo bóng cô khuất xa dần mà chẳng quay đầu lại lấy một lần.

Lúc cô trở về, một nhà ba người kia vẫn còn đang ngồi trên nền đất trong phòng ngủ gói lại quà cho cô, Chăm Khê không chớp mắt lấy một cái, đi qua trước mặt bọn họ, cầm theo quyển sách đi ra phòng khách. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Ma Đưa Lối, Quỷ Dẫn Đường

Mãi cho đến gần mười hai giờ, Chăm Toàn mới qua hỏi cô: “Con đi xem thử xem được chưa?”

Chăm Khê bỏ sách xuống quay về phòng, ở còn tạm được, quả đều đã được bọc lại cho cô, nhưng mà nhìn kiểu gì vẫn khiến cho người ta thấy tức giận.

“Chăm Hàm, không có lần sau nữa đâu.”

Chăm Hàm khóc đến sưng hết cả hai mắt, ngón tay vịn vẹo cuộn băng dính, giống như thứ nó đang kéo căng lấy chính là trái tim của Chăm Khê vậy.

Chăm Khê làm như không nhìn thấy, vùi đầu vào trong chăn ngủ.

Ngày hôm sau lúc Chăm Toàn rời giường, Chăm Khê đã ngồi ở trên ghế sofa đọc sách, bên cạnh là Lâm Tụ cũng đang ngồi đọc sách giống cô.

“Sao con lại ở nhà?” Chăm Toàn ngạc nhiên, Chăm Khê chán ghét cái nhà này, đây là chuyện tất cả mọi người đều ngầm hiểu chỉ là không nói ra mà thôi. Bình thường cuối tuần ở nhà, đến cái bóng cô cũng không thấy, hôm nay...

“Không phải là định đi xem mộ với anh họ sao?” Chăm Khê lật một trang sách, chuyên tâm đọc.

Nghe xong câu này Lâm Tụ đang vùi đầu đọc sách bỗng ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

“Con cũng đi sao?” Chăm Toàn hỏi.

“Cũng phải đi xem chứ, sớm muộn gì cũng có lúc cần đến mà.”

Chăm Toàn nghe ra ý tứ sâu xa trong câu nói của cô, sáng sớm đã đứng giữa phòng khách mà nổi giận, “Mày có ý gì? Có phải đang mong tào với mẹ mày chết sớm đúng không?”

“Con đâu có ý này.” Chăm Khê đau đầu, day huyệt Thái Dương, “Hơn nữa, chắc chắn chuyện của bố với mẹ cũng chẳng cần con phải lo. Có khi bố mẹ cũng sẽ chế con xúi quẩy ấy chứ, dù sao Chăm Hàm cũng sẽ cố gắng hầu hạ bố mẹ mà.”

Chăm Toàn híп đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận, đi rửa mặt. Chăm Khê quay đầu, liền nhìn thấy Lâm Tụ đang nghiêm túc đánh giá cô.

Chăm Khê ngây ngốc sờ lên mặt mình, hỏi: “Làm sao vậy?”

Đối phương thu hồi ánh mắt, lại tập trung đọc sách. Chăm Khê ngo ngác đứng trước gương ngắm đi ngắm lại, trông rất ngu ngốc.

Thành phố Y là một nơi có phong thủy rất tốt, đúng là có mấy cái nghĩa trang khá cao cấp. Nhưng nơi mà Lâm Tuệ giới thiệu cho Lâm Tụ thì lại hoàn toàn không nằm trong số này.

Chăm Khê vừa nghe mẹ ta nói tới vị trí đó liền cau mày, chỗ đã xa thì chớ, có hợp pháp hay không còn là cả một vấn đề.

“Chỗ kia có chính quy không thế? Cần thận vừa quay đầu một cái là không hợp với chính sách ban ra là lại phải đi di dời mộ phần đấy.”

“Nói linh tinh cái gì đấy?” Lâm Tuệ trừng có một cái, nhìn Lâm Tụ rồi nói, “Lúc trước dù có đi hỏi thầy rồi, nghĩa trang có phong thủy tốt nhất thành phố Y này chính là chỗ mà đi nói với cháu đấy.”

“Bao nhiêu tiền một miếng đất trong nghĩa trang đấy thế mẹ?” Chăm Khê hỏi.

“Chuyện của mày à? Người lớn nói chuyện mày trẻ con xí xón vào làm gì?” Chăm Toàn quát lớn.

“Bao nhiêu tiền ạ?” Câu hỏi này là của Lâm Tụ.

Lâm Tuệ vội vã báo một đồng giá, cái đất nhất cũng không quá mười nghìn tệ.

“Rẻ thế cơ á?” Chăm Khê thắc mắc.

“Rẻ là rẻ thế nào? Mày trẻ con đúng là không kiếm ra tiền nên không biết chi phí sinh hoạt đắt đỏ như thế nào.”

“Mẹ con được chôn ở núi X, mười năm trước giá đã là hơn hai mươi ngàn tệ rồi, mẹ tìm đâu ra được miếng đất rẻ thế?”

“Mộ của mẹ mày mà tốn hơn hai mươi ngàn tệ cơ á?” Lâm Tuệ liếc xéo Chăm Toàn.

“Nghe nói là ông bà ngoại phải bán mất mấy miếng đất trong nhà mới đủ đó.” Chăm Khê mặt không biểu cảm. Mẹ ta chẳng lẽ nghĩ tiền đó là do Chăm Toàn bỏ ra chắc? Thôi xin người, chuyện hậu sự của mẹ cô nếu như giao cho Chăm Toàn đi lo liệu, chắc gả sẽ tìm bừa một xó xỉnh nào đó mà chôn quách đi cho xong ấy chứ.

“Núi X đó mấy năm gần đây bị đội giá lên chứ thật ra phong thủy cũng chẳng tốt mấy. Dù đã hỏi thầy rồi, thầy nói chỗ kia có sao Văn Khúc phù hộ, bảo đám sau này cháu sẽ học hành càng ngày càng giỏi.”

Chăm Khê thật sự là ghê tởm Lâm Tuệ từ tận đáy lòng. Mẹ người ta vừa mới mất, mẹ đã định nuốt trọn tiền bồi thường của người ta, lại còn kiệt sĩ không bỏ ra được chút tiền tìm một chỗ tốt an táng cho người ta.

Mụ ăn nhiều bánh bao rưới máu người như thế mà cũng không sợ ngày nào đó bị ghen chết à.

“Đi xem đi.” Lâm Tụ đột nhiên mở miệng.

“Được, dì dẫn cháu đi xem liền. Để dì kể cho cháu phong thủy chỗ kia tốt thế nào.”

“Không phải.” Lâm Tụ ngẩng đầu lên nhìn mụ ta, “Cháu nói là núi X, nơi chôn cất mẹ Châm Khê ấy.”

“Tiểu Tụ à, dì nói cháu nghe, chỗ kia thật sự...”

“Cháu muốn đi xem.” Lâm Tụ ngắt lời.

Lâm Tuệ cau mày, tròng Châm Khê, không cam lòng nói: “VẬY ĐI XEM ĐI, DÌ ĐÃ NÓI VỚI CHÁU LÀ KHÔNG TỐT RỒI.”

Sự thật là, núi X vốn chính là nghĩa trang tốt nhất, bất kể là so sánh về cái gì, nó đều là tốt nhất, ngoại trừ giá cả.

“Cái cơ bản nhất cũng phải bốn mươi ngàn á? Các anh cắt cổ người ta đấy à?” Lâm Tuệ quát.

“Trên thực tế, loại cơ bản nhất này nếu như chị muốn mua cũng chưa chắc đã đến lượt.” Nhân viên nhún vai giải thích.

Lâm Tuệ lập tức nhảy dựng lên, nói: “Tiểu Tụ, cháu xem chuyện này...”

“Cháu đi nhà vệ sinh một lát.” Bỏ lại những lời này, Lâm Tụ đi thẳng ra ngoài.

Châm Khi nghe Lâm Tuệ và Châm Toàn tán dóc một lúc lâu, buồn bực nói: “Con đi rửa tay đã, vừa nãy sờ phải mộ người ta.”

Vừa ra cửa phòng chờ dành cho khách, cô đã thấy Lâm Tụ đứng ở hành lang nhìn cô.

Châm Khê đáng lẽ phải vòng qua anh ta mà đi, kết quả đi ra vài bước lại vòng trở lại, chần chừ một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở miệng: “Nếu như kiểu mộ cơ bản này khó mua, chi bằng anh xem thử những loại trên dưới bảy mươi, tám mươi ngàn ấy, chắc chắn không cần phải xếp hàng.”

“Em thấy dì sẽ đồng ý à?”

Ngay lúc Châm Khê định rời đi, Lâm Tụ đột nhiên mở miệng.

“Chắc chắn là không.” Châm Khê ăn ngay nói thật.

“VẬY EM ĐỀ NGHỊ THẺ LÀ VÌ...”

“Không vì gì hết.”

Châm Khê cất bước đi thẳng, kết quả đi được vài bước lại quay trở về. Cô thở dài, dài như gió trong một ngày mùa đông vậy.

“Đây là lần đầu tiên bà ta thăm dò anh. Nếu như anh nhượng bộ, sau này cái gì cũng không thể tranh về tay được nữa. Nếu ngay cả đất mộ của mẹ anh mà anh cũng có thể thỏa hiệp, thì bà ta sẽ cho rằng chuyện gì anh cũng có thể thỏa hiệp được hết.”

“Cho nên?” Đối phương lại hỏi cô.

Tôi là Bách khoa toàn thư, cái gì cũng biết chắc? Lớn đùng rồi, có cái đầu đẹp thế này mà còn không biết tự suy ra à?

“Liên quan quái gì đến em.” Thở lổ nói mấy câu này xong, Châm Khê liền rời đi, lần này là đi thật. Cô vào trong nhà vệ sinh, nghiêm túc rửa tay sạch sẽ. Nhưng lúc trở lại, Lâm Tụ vẫn còn đứng ở chỗ đó, nhìn thấy Châm Khê, liền nở nụ cười nhàn nhạt.

Lâm Tụ là một người khi cười lộ lên thì trông đẹp trai cực kỳ. Chỉ là lúc này anh ta mang một nụ cười yếu ớt, giống là đã biết trước vận mệnh bị thảm và không thể trốn tránh của chính mình.

“Châm Khê, anh không hề làm vậy!”

Châm Khê lắc đầu, xóa bỏ ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong óc, cô cúi đầu đi tới trước mặt anh ta.

“Anh đã từng nghĩ thử chưa, nếu như bản thân anh cầm món tiền bồi thường hậu hĩnh kia cố gắng mà sống tiếp, anh đã có thể không cần phải đến thành phố này.”

Nếu không đến thành phố này, những chuyện rối tinh rối mù sau này...

“Sao em biết đó là một khoản tiền bồi thường hậu hĩnh?”

“Xem thái độ của Lâm Tuệ đối với anh là biết. Nếu như em là anh...”

“Chăm Khê.” Đối phương ngắt lời cô nói, “Anh không giống với em, trên đời này anh không còn người thân nào nữa.”

Lâm Tuệ nói vẫn cần phải suy nghĩ thêm, chuyện nghĩa trang trước tiên cũng không cần sốt ruột. Lâm Tuệ mừng rỡ vì tưởng anh ta chường mắt với chỗ nghĩa trang có giá trên trời này, vội vàng đỡ dành để Lâm Tuệ trở về.

Trên đường về, Chăm Khê đều rất im lặng, những suy nghĩ phức tạp trong đầu có như một cuộn len bị rối càng lẫn càng to, mãi mà không tìm thấy đầu dây.

Cô không biết tại sao cuối cùng, sau khi Lâm Tuệ nói ra câu nói kia, cô lại như bị ma đưa lối, quý dẫn đường đáp lại đối phương một câu: “Lâm Tuệ sẽ bỏ tiền ra mua cho mẹ anh một mảnh đất an nghỉ thật tốt.”

Ngày hôm sau Lâm Tuệ rời khỏi thành phố Y, Chăm Khê cũng trở về trường chuẩn bị đi học.

Lâm Tuệ và Chăm Toàn đã đem bán lại cửa hàng đồ ăn sáng. Cửa hàng mới mở còn chưa đầy nửa năm, nghe nói đã bắt đầu lỗ vốn. Khoản tiền bồi thường của mẹ Lâm Tuệ, đối với hai người này mà nói, không khác gì khoản tiền từ trên trời rơi xuống.

Hai ông bà già thuê một căn ở dưới lầu, dọn khỏi phòng Lâm Chính để sau này cho Lâm Tuệ đến ở.

Kỳ thi cuối kỳ hai của lớp 7 kết thúc bằng việc Chăm Khê lại thi đứng nhất khối.

Buổi họp phụ huynh ngày ấy, Chăm Toàn, Lâm Tuệ, ông bà nội, thêm cả Chăm Hàm cũng tới, một nhà chỉnh chỉnh tề tề ngồi trong phòng học. Chăm Khê hoàn toàn đoán không đoán ra ý đồ của bọn họ.

Họp phụ huynh xong, bố của Nhiều Lực Quân đi qua nói với Chăm Khê: “Ngày nghỉ lễ này, bên nhà máy có tổ chức trại hè cho con em công nhân viên chức đi tham quan danh lam thắng cảnh ở tỉnh khác. Bác đăng ký cho cháu với em gái cháu rồi, cùng đi nhé.”

Chăm Khê nghĩ mãi mà không hiểu ý của bố Nhiều Lực Quân. Trại hè cho con em công nhân viên chức thì mắc mớ gì đến cô? Không phải Chăm Toàn đã bị cho thôi việc từ lâu rồi sao?

“Chị, cùng đi nhé, nghe nói được đi xem gấu trúc đó.” Chăm Hàm cười hi hi đi qua giữ chặt lấy tay cô, Nhiều Lực Quân cũng đứng ở phía sau nhìn cô.

Hai người này đã biết trước rồi?

“Chị không đi được.” Chăm Khê rút tay ra, giải thích với giám đốc Nhiều: “Cháu phải về thăm bà ngoại. Một năm nay, cháu chưa gặp bà được mấy lần.”

“Chỉ đi một tuần thôi mà.” Nhiều Lực Quân ở phía sau nói.

“Thời gian tới ở với bà ngoại cũng không được đến mấy tuần. Các cậu cứ đi đi, chơi vui về.” “Chị không đi là tiếc lắm đấy.”

Chăm Khê nhìn về phía Chăm Hàm, trong ánh mắt nó lấy đầu ra chút xiu đáng tiếc nào. Khéo lúc này, trong lòng nó hẳn là đang vỗ tay hoan hô vì thấy cô từ chối ấy chứ.

“Em sắp phải thi để chia lớp rồi, đi chơi bây giờ không vấn đề chứ? Kết quả học tập của em cuối kỳ này...”

Chăm Hàm vội vã che miệng cô lại, nói: “Làm việc và nghỉ ngơi hợp lý nha, em nhất định sẽ ôn bài chăm chỉ.”

Chăm Khê chỉ cười rồi xoay người ra khỏi phòng học.

“Chăm Khê!” Nhiều Lực Quân ở sau lưng gọi giật lại, “Tớ cũng không đi nữa.”

“Sao cậu lại không đi nữa?”

Nhiều Lực Quân cẩn thận quan sát sắc mặt của cô, dè dặt mở miệng: “Hình như cậu không thích tớ ở chung với em gái cậu.”

“Không thể nào.” Tôi ghét hai người như chó với mèo, hai người có ở chung với nhau hay không thì liên quan quái gì đến tôi?

“Nói dối, rõ ràng là cậu không thích. Mỗi lần tớ đứng cạnh Chăm Hàm, sắc mặt của cậu luôn có gì đó sai sai. Nếu như cậu không thích, vậy sau này tớ không đề ý tới em ấy nữa là được rồi.”

Nói xong, Nhiều Lực Quân liền giữ chặt lấy tay cô.

“Hừm?” Chăm Khê cau mày lại, thầm nghĩ Nhiều Lực Quân đây tự dưng lại phát hiện cái gì thế không biết.

“Chăm Khê.” Phía sau lại có người gọi tên cô.

Chăm Khê quay đầu lại, đứng ở trước cầu thang đúng là đám người Huy Dương.

“Ôi, em còn đang muốn đi tìm anh đây.”

Chăm Khê lên tiếng, xoay người muốn rời đi. Nhưng vừa mới quay người lại, cánh tay đã bị kéo tới mức tê rần.

“Cậu kéo tôi làm cái gì?” Chăm Khê hất tay, muốn Nhiều Lực Quần phải buông ra.

Nhiều Lực Quần giữ tay cô rất chặt, ánh mắt lướt qua cô, rồi dừng lại trên người Huy Dương phía đối diện, khí thế không khỏi có hơi giống như đang nhìn từ trên cao xuống. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Như Muỗi Bỏ Biển

Huy Dương đi thẳng về phía bọn họ, đi theo sau là Lý Minh Đình và Quý Bạch Dương.

Đến gần rồi anh ta cũng không nói chuyện, trực tiếp cạy ngón tay của Nhiều Lực Quần ra.

“Đừng có mà động tay động chân.” Huy Dương cảnh cáo một câu.

Chăm Khê nhảy dựng lên ôm lấy vai anh ta, dẫn anh ta đi sang một bên, “Em có việc muốn nói với anh.”

Lý Minh Đình đi theo được vài bước liền bị Quý Bạch Dương kéo lại.

“Cậu muốn hóng cái gì?”

“Không phải.” Ánh mắt Lý Minh Đình chuyển động nhanh như cái máy quay xò số, không ngừng chặn chừ giữa hướng Chăm Khê rồi đi lẩn trên người Quý Bạch Dương.

“Đồ ẻo lả, lá gan cũng lớn nhì.” Quý Bạch Dương quét mắt liếc Nhiều Lực Quần từ đầu đến chân một lần rồi nói, “Sau này cách Chăm Khê xa ra, nghe thấy chưa đấy.”

“Mắc mớ gì tới anh?” Nhiều Lực Quần lui về phía sau vài bước, tầm mắt mới nhìn ngang bằng được với Quý Bạch Dương.

“Hề hề! Chú mày sao mà?”

“Thôi thôi, bỏ đi.” Lúc này đổi lại thành Lý Minh Đình kéo Quý Bạch Dương đi, nói khê: “Cậu làm sao đấy? Đó là bạn cùng bàn với Chăm Khê, cũng đâu phải lưu manh đầu đường xó chợ.”

“Chăm Khê thích thằng oắt kia à?” Quý Bạch Dương trợn mắt lên.

“Thích?” Lý Minh Đình bật cười, “Cậu nghĩ cái gì thế? Chăm Khê có thể thích ai được? Tôi thấy trong mắt cô bé ấy à, đám con trai này chẳng khác gì ông chủ trong phòng bảo vệ cả.”

“Nhưng mà Huy Dương không ưa tên kia.” “Huy Dương không ưa ai cơ? Cái cậu nhóc vừa rồi ấy hả? Sao lại thể được? Hai người bọn họ mới gặp nhau được có mấy lần?”

Quý Bạch Dương nhìn cậu ta lắc đầu: “Thình thoảng thấy cậu thông minh thật đấy, nhưng có lúc lại ngu không tả nổi.”

Biểu cảm Lý Minh Đình nghiêm túc lại, nói: “Tôi đã sớm nói với cậu rồi, không thể nào.”

“Lần trước cậu nói không thể nào, bây giờ cậu vẫn cảm thấy không thể nào sao? Cậu xem thử mức độ dễ bụng của Huy Dương đi.” Quý Bạch Dương suýt chút nữa không nhịn được mà gào lên.

“Dù sao đây cũng là chuyện của hai người bọn họ, chúng ta cũng không cần phải bận tâm.” Vừa quay mặt, Lý Minh Đình lại khôi phục thành điệu bộ cợt nhả từng tưng.

“Vừa nãy, nhóc với Nhiều Lực Quần có chuyện gì?” Huy Dương mở cửa sân thượng ra, xách tay cô đi vào trong.

“Cái gì mà có chuyện gì cơ?”

“Ban ngày ban mặt, lòi lòi kéo kéo.”

“Lòi lòi kéo kéo? Nhiều Lực Quần là tên thần kinh đấy! Đối với em không bình thường cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi.”

“Nhóc thích thằng đó à?”

“Làm quái gì có chuyện đấy?” Câu hỏi này làm Chăm Khê sồn hết cả da gà.

“Vây thằng đó thích nhóc à?” Không đợi Chăm Khê nói chuyện, Huy Dương liền nói tiếp, “Cậu ta hình như rất thích nhóc.”

“Em học giỏi, tính tình tốt, lại còn hào phóng, người thích em đương nhiên nhiều như mây”

“Bớt giả ngu đi.” Huy Dương cực kỳ không kiên nhẫn, giọng điệu nói chuyện cũng nhanh hơn so với bình thường, “Nhóc biết anh đang nói tới cái gì mà.”

“Chăm Khê, nếu như cậu ta theo đuổi nhóc, nhóc sẽ ở bên cậu ta à?”

“Không thể nào.”

“Vây nếu như là...”

“Anh đúng là rảnh rồi sinh nông nổi.” Chăm Khê ngắt lời anh ta, “Cho nên mới có thời gian suốt ngày nghĩ những thứ vẩn vơ này. Em bận như vậy, để mỗi lần có thể giữ vững vị trí thứ nhất toàn khối mà em hận không thể kéo thời gian một ngày thành hai ngày ra mà dùng. Chuyện yêu đương đối với em mà nói, chỉ tổ lãng phí thời gian. Mà đừng nói đến chuyện yêu đương, có cảm tình với người khác đã là chuyện thừa thãi rồi.”

“Cả thiên hạ này chỉ có mình nhóc bận chắc.” Bởi vì ý tứ oán trách trong lời nói quá nặng, Chăm Khê mở to mắt đi đánh giá khuôn mặt đối phương.

“Còn không phải sao. Anh tưởng em giống anh chắc, có thời gian qua lại với cả hai cô cùng một lúc à.”

“Chăm Khê!” Huy Dương đột nhiên tức giận, tức giận một cách vô cớ, tức giận đến mức trợn trừng cả mắt.

“Anh nhắc lại với nhóc lần cuối, anh chưa từng qua lại với hai cô gái nào cả, chưa từng.”

“Được rồi.” Thật ra quen Huy Dương được một khoảng thời gian như vậy rồi, cô đại khái cũng có thể hiểu được tính cách của người này. Cô nói câu kia cũng chỉ là vì muốn trêu đùa anh ta thôi.

“Hơn nữa hiện tại anh cũng không có bạn gái.”

Đối phương lúc này còn bắt đầu ra vẻ uất ức.

“Ồ đúng. Em rất cảm thông với anh.”

“Nhóc đúng là... Thôi bỏ đi.” Huy Dương hừ một tiếng, “Nhóc tìm anh có chuyện gì?”

Lúc Chăm Khê trở về Nhiều Lực Quần còn chưa đi, giám đốc Nhiều đang đề nghị hai nhà cùng đi ăn cơm. Chăm Khê vừa xem giờ, lát nữa cô còn có hẹn với dì Từ nữa.

“Cháu còn có việc ạ.” Chăm Khê xin lỗi, giám đốc Nhiều vẫn luôn rất nhiệt tình và khách khí với cô, ngược lại cô lại dăm lần bảy lượt chối từ.

“Có việc gì?” Nhiều Lực Quần lạnh mặt, ánh mắt nhìn cô còn có thêm gai nhọn.

“Có hẹn.”

“À?”

Câu nói “Liên quan...” của Chăm Khê đã đến bên miệng, nhưng trước ánh mắt của giám đốc Nhiều và những người khác, cuối cùng lại nuốt trở vào.

“Là bạn học với mẹ cháu lúc còn sống, mấy hôm trước từ tỉnh lẻ đến đây, bởi vì cháu bận đi thi nên mãi mà chưa gặp mặt được. Ngày mai đi ấy đi rồi, cho nên hẹn hôm nay đi ăn cơm ạ.”

Sắc mặt của mấy người nhà cô không được tốt lắm, nhưng giám đốc Nhiều lại hiểu ra rất nhanh, liền giục cô mau

“Nếu đều là ăn cơm, vậy thì đi ăn cùng nhau đi.” Nhiều Lực Quần vẫn chưa buông tha.

Chăm Khê ngẩng đầu nhìn cậu ta, giống như đang nhìn một tên đầu óc tối dạ. Bạn học của mẹ ruột cô ăn cơm cùng với Lâm Tuệ, Chăm Toàn, không sợ gặp nhau cái là sẽ đánh nhau luôn à?

Di động ở trong túi rung lên, Chăm Khê mở ra xem, đúng là tin nhắn của dì Từ.

“Ai gửi cho cậu đây?”

Nhiều Lực Quần ở sau lưng trực tiếp lấy đi điện thoại di động của cô, cùng lúc đó là âm thanh “Lực Quần, không được vô lễ!” của bố cậu ta.

Người gửi: dì Từ

Nội dung tin nhắn: [Di đã đến quán ăn rồi, cháu đến đâu rồi?]

Nhiều Lực Quần nghe được âm thanh nghiêng răng ken két của Châm Khê, lúc này mới phát giác ra là mình quá lỗ mãng. Cậu ta luôn cảm thấy Châm Khê đang qua loa lấy có lừa gạt mình. Cô có rất nhiều, rất nhiều bí mật mà bản thân cậu ta hoàn toàn không thể nào chạm đến.

Giám đốc Nhiều giật lại điện thoại rồi trả lại cho cô, nói lời xin lỗi, tự mình vỗ vai đưa cô ra khỏi phòng học, miệng nói:

“Lực Quần tính ngang ngạnh, về nhà bác sẽ mắng nó, cháu đừng có giận nó nhé.”

Châm Khê cố nén lửa giận, rồi đi.

Di Từ đem một bản hợp đồng hoàn toàn mới đặt trước mặt cô. Đây là hợp đồng kéo dài tám quý mà Châm Khê đã ký, mỗi quý là ba bản thiết kế túi xách.

“Đan Đan, dù không có ý gì khác, di tôn trọng quyết định của cháu. Chỉ là...” Giọng di Từ nén lại nổi tiếu nuối xót xa: “Cậu anh họ kia của cháu, là người bên nhà mẹ kế cháu, cháu giúp cậu ta như vậy...”

Châm Khê hiểu được nổi tiếu nuối và không cam lòng của di Từ. Bởi vì kiểu dáng thiết kế quý trước lại bán rất chạy, hiện tại di Từ đang chuẩn bị trực tiếp trao đổi phân chia lợi nhuận với bên thương hiệu. Nhưng bởi vì Châm Khê thành công, nên đành từ bỏ. Hợp đồng tám quý trong tương lai, đều đã công khai niêm yết giá hết rồi.

“Thật sự mà nói thì nhìn nhận phẩm của Lâm Tuệ với hai đứa con kia, dù không cho rằng cái cậu anh họ mà cháu còn chưa gặp được mấy lần kia sẽ là người lương thiện gì cả. Cần thận con đầu tư tiền của với sức lực cho cậu ta nhưng lại ngồi nhầm phải một kẻ ăn cháo đá bát.”

“Cháu hiểu ạ.”

Bản giao tất cả mọi chuyện xong, Châm Khê liền trở về thôn.

Mùa hè ở nông thôn hấp dẫn hơn thành phố nhiều, trái dưa hấu tròn vo, dòng suối nhỏ mát lạnh, cá tôm béo múp tươi ngon. Châm Khê ngày nào cũng vui vẻ đến quên cả trời đất, bài tập cũng không làm.

Nhưng cũng vì bằng thành tích thi cấp ba mà cô đành miễn cưỡng tem tém lại.

Đạo gần đây, các bản tin về chuyện thi cấp ba của đài truyền hình địa phương bên cạnh đều tập trung vào một người - Lâm Tuệ.

Anh ta vô cùng cố gắng, thi đỗ thủ khoa đầu vào của trường cấp ba tại thành phố anh ta đang ở. Truyền thông ùn ùn kéo đến phỏng vấn, thuận tiện để lộ ra gia cảnh bi thảm của anh ta.

Lúc mọi người đều đang cảm thương cho thiên tài này, đột nhiên có một đài truyền hình nhận được một tin cực nóng sốt. Toàn bộ số tiền bồi thường tai nạn cho mẹ của thiên tài đều giao cho người dì của thiên tài giữ hộ, mà bà dì này cũng đương nhiên trở thành người giám hộ cho thiên tài.

Nhưng vấn đề là, người dì này từng trở thành tiêu điểm bởi vì đối xử khắt khe với con gái riêng của chồng. Vì thế truyền thông nghi ngờ mục đích của người dì này.

Châm Khê đang bưng dưa hấu ngồi cười ha ha xem ti vi. Cô nghĩ bây giờ Lâm Tuệ và Châm Toàn chắc chắn là đang phiên đến sút đầu mẹ trán rồi. Vốn tưởng nhặt được một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, ai ngờ đầu bên trong lại nhét đầy đá, cắn một cái là có thể gãy luôn mấy cái răng.

Lâm Tuệ tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, tất nhiên là cả khuôn mặt lẫn giọng nói đều đã qua xử lý. Anh ta nói có để ý đến một miếng đất ở nghĩa trang cho mẹ ở thành phố Y, cần bảy mươi nghìn tệ.

Lời vừa thốt ra, công ty có liên quan ngay lập tức liền giảm giá, bản tin vẫn đơn giản là đang ép Lâm Tuệ lấy tiền ra. Mấy ngày hôm nay, ngày nào cũng có truyền thông gọi điện thoại cho Lâm Tuệ và Châm Toàn, bắt bọn họ phải có một câu trả lời thỏa đáng.

Cuối cùng, Lâm Tuệ đành phải cắn răng mua miếng đất trong nghĩa trang kia.

Ngày hạ táng hôm đó, Châm Khê quay trở về.

Cô nhìn thấy thiếu niên quỳ trên mặt đất, cẩn thận đem tro cốt của mẹ mình đặt trong hố, sau đó lại vác đất phủ lên trên.

Cô đang nhớ lại kiếp trước của mình, không biết lúc mình chết, liệu có người nào cẩn thận chu đáo lo liệu hậu sự cho cô như vậy hay không. Có lẽ tro cốt của cô đã bị Nhiều Lực Quần và Châm Hàm tìm bừa một chỗ mà vứt rồi.

Cũng phải, cô không có người thân, không có bạn bè, không có con cái, không cần có mộ vì cũng sẽ chẳng có ai đến tào mộ cả.

Lâm Tuệ không biết tìm hộ cho Châm Hàm với Lâm Chính cái gì mà một ngày quan trọng như hôm nay, hai người bọn họ đều không hề lộ diện. Cho nên người tham gia lễ tang, chỉ có Lâm Tuệ, Châm Toàn với cô, thêm cả Lâm Tự, chỉ có vèn vèn bốn người.

Ngay cả ông thầy xem giúp ngày, sau khi làm xong chuyện của mình cũng chỉ đứng cạnh chờ cho tất cả mọi chuyện xong xuôi, khiến cho bầu không khí có vẻ dờ dỉu quạnh hơn một ít.

“Cảm ơn.” Sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, Lâm Tự nói với Châm Khê một câu như vậy.

Châm Khê không rõ nguyên nhân vì sao Lâm Tự lại cảm ơn, anh ta đoán được cái gì rồi chẳng? Hay chỉ đơn thuần là cảm ơn cô đã tham dự lễ an táng thôi?

Dù sao việc cô dùng hợp đồng trong hai năm bán đứt để đổi lấy việc truyền thống đưa tin về hoàn cảnh của Lâm Tự trên diện rộng, cô không hề nói với anh ta.

Nhưng có cảm giác hẳn là anh ta đã đoán ra được rồi. Anh ta thi đỗ thủ khoa đầu vào của một trường cấp ba trong thành phố chứ không phải là thủ khoa đại học cả nước, sao đáng được truyền thông đi phỏng vấn rầm rộ như vậy được.

Châm Khê cũng không nói gì thêm. Cô không biết mình hy vọng anh ta biết hay là không biết nữa.

Cô sợ anh ta không biết có đối tốt với anh ta như thế nào, sau này sẽ vì những lý do trời ơi đất hỡi mà chán ghét cô, không chịu nghe lời cô nói. Nhưng cô cũng muốn anh ta không cần phải nghĩ ngợi gì hết, cái gì cũng không cần phải quan tâm, cố gắng học hành, lớn lên một cách bình thường. Tuyệt đối đừng trở thành cái người âm trầm, tàn nhẫn, không có tình người như kiếp trước.

“Không cần khách sáo.” Rồi rầm cả nửa ngày, cuối cùng Châm Khê cũng chỉ biết đáp lại một câu như vậy.

Còn có thể làm thế nào nữa đây?

Cứ coi như đây là sự bồi thường cực kỳ nhỏ bé của em cho sự thù hận cá nhân và ánh nhìn phiến diện trong kiếp trước mà đã hủy hoại sự nghiệp học hành của anh đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: C Y Kem Ngày Hè

Tang lễ kết thúc, mọi người lên xe về nhà. Bên mép của Lâm Tuệ có thêm mấy vết loét, về mặt bà ta đầy khổ não, không ngừng kéo tay Châm Toàn mà than vãn: “Lâm Chính nhà chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lúc này Châm Khê mới biết, thì ra điểm thi lên cấp ba của Lâm Chính rất thấp, hoàn toàn không có khả năng vào được cấp ba.

Nhưng mà Lâm Tuệ vẫn chưa từ bỏ mơ mộng hão huyền rằng loại người như con bà ta sẽ thành tài.

Huy Dương nói cho cô biết về chuyện Lâm Tuệ tự đi hỏi han khắp nơi, nghĩ cách dứt lốt để Lâm Chính vào được cấp ba.

Kiếp trước, số tiền để dứt lốt đó được lấy từ chỗ bà ngoại của cô. Kiếp này, chuyện xui xẻo đó đã rơi ngay vào đầu Lâm Tự.

Lâm Tuệ đã bỏ ra một phần trong số tiền bồi thường của mẹ Lâm Tự mới có thể đưa Lâm Chính vào được một trường cấp ba không tệ lắm.

Châm Khê nghiêng đầu nhìn Lâm Tự, ánh nắng mặt trời chói chang từ ngoài cửa sổ chiếu lên mặt anh ta, tạo thành một vầng sáng lơ mơ.

Vị này mới thật là đáng thương.

Về đến nhà, Châm Hàm và Lâm Chính đều ở nhà, ti vi mờ tiếng rất lớn, đồ ăn vặt ném vương vãi khắp nơi.

“Sao hai đứa về sớm thế? Không phải đến tối mới giải quyết xong việc ở trường à?” Lâm Tuệ tránh ánh mắt của Lâm Tự, vội vàng vàng dọn dẹp những thứ bừa bãi trên mặt bàn.

“Chị, chị về rồi.” Châm Hàm chạy tới chỗ Châm Khê, vừa tới gần nó đã che mũi lại, “Trên người chị có mùi gì thế? Nồng quá.”

“Hôm nay chôn cất mẹ của anh họ, chị đi giúp đốt tiền giấy.” Chăm Khê nâng tay áo lên ngửi thử, đúng là có mùi khói ám thật.

“Là anh họ của em chứ!” Chăm Hàm đột nhiên giận dỗi xụ mặt, cứ làm như Chăm Khê đã cướp mất thứ gì quan trọng của nó vậy.

“Thế chẳng phải là do em không đi à?” Chăm Khê cũng không vui, thái độ của nó chẳng khác nào nói cổ xen vào việc của người khác?

“Em... đó là bởi vì bên trường học có việc.” Chăm Hàm lầm bầm, sau đó vội quay sang an ủi Lâm Tụ: “Anh họ vất vả rồi, anh đừng quá buồn, sau này chúng ta là người một nhà rồi.”

“Lại thêm một đứa ăn bám.” Lâm Chính cắn bím bím rôm rốp, nói với vẻ rất du côn.

Chăm Khê vội quay sang nhìn phản ứng của Lâm Tụ, nhưng anh ta đứng trước cô, nên cô chỉ có thể nhìn thấy cái lưng thẳng tắp của anh ta.

“Nghe nói anh không thi đỗ vào cấp ba, thế sau này định làm gì?” “Liên quan đếch gì đến mày, chuyện của tao cần mày quan tâm à? Mày cứ chờ đấy mà xem, cho dù tao không thi đỗ thì vẫn có thể đi học như thường.”

“Thật sao? Nghe nói mẹ đã phải chuẩn bị một khoản tiền lo lót không nhỏ, giờ đang đi hỏi thăm cửa chạy cho anh đấy. Nhưng mà em thắc mắc lắm, không phải vì cửa hàng bị lỗ vốn nên mới phải chuyển nhượng rồi à? Thế số tiền này từ đâu ra?”

Chăm Khê ngẩng lên thì thấy Lâm Tụ xoay người qua, nhìn về phía bọn họ.

“Mắc mớ gì tới mày?”

Chăm Khê cười: “Thế thì em chúc mộng đẹp của anh sẽ trở thành sự thật.”

Tối nay Chăm Khê ngủ ở nhà, hôm sau chuẩn bị về quê. Còn một khoảng thời gian nữa mới khai giảng, cô cũng không muốn ở trong cái nhà này để suốt ngày phải nhìn đám người tòm lợm kia.

Chăm Hàm kéo cô không cho cô đi, Chăm Toàn cũng sầm mặt quát mắng: “Em mày sắp thi vào cấp hai rồi, mày không ở nhà ôn tập cho nó còn định đi đâu?”

“Không phải trong nhà có một thủ khoa thi vào cấp ba rồi sao? Còn cần con làm cái gì nữa?”

Lúc cô nói câu này, Lâm Tụ đang đứng ở cửa, thấy cô nói thế anh ta chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Chăm Khê bỗng cảm thấy bối rối đến lạ, cô hất tay Chăm Hàm ra, sau đó ba chân bốn cẳng chạy xuống cầu thang.

Về quê thoải mái được mấy ngày, đến giữa tháng Tám, vào thời điểm nóng nhất của mùa hè, cô nhận được điện thoại của Nhiều Lực Quân.

Hôm đó là 15 tháng 8, trên lịch để bàn ghi rõ là ngày kỵ đi xa.

“Tối nay sinh nhật tôi.”

“A. Chúc mừng sinh nhật nhé.” Sau giờ cơm trưa là lúc buồn ngủ nhất, Chăm Khê chẳng muốn nói chuyện gì cả.

“Tôi thuê phòng ở KTV, đến lúc đó tôi sẽ tới đón cậu.”

“À... Hả? Tôi không đi đâu, đang ở quê rồi.”

“Tôi nói tôi sẽ tới đón cậu.”

“Không cần, phiền phức lắm, mọi người chơi vui về nhé.” Chăm Khê đưa điện thoại ra xa rồi giả bộ nói to, “A lô! A lô? Ôi, tín hiệu chỗ tôi không tốt, tôi cúp máy đây.”

Tắt điện thoại xong, Chăm Khê an nhàn dựa vào chiếc ghế dài ngủ trưa, khi cô bị gọi dậy thì đã nhìn thấy Nhiều Lực Quân đang đứng ở trước cửa nhà mình.

Bà ngoại đẩy lưng cô: “Bạn của cháu đến, bảo là đưa cháu đi dự sinh nhật.”

“Cháu không đi đâu!”

Bà Ngoại đánh lên mõng cô rồi nói: “Bạn trong cùng một lớp thì phải đoàn kết, quan tâm tới nhau. Người ta đã đi xa như vậy tới đón cháu rồi, không được mất lịch sự như thế.”

Bà ngoại nắm lấy chiếc áo khoác của Chăm Khê rồi nhét cổ ngồi vào trong xe ô tô.

Đường từ thị trấn tới đây vẫn chưa được xây xong, nên chiếc xe con nhà Nhiều Lực Quân bị phủ một lớp bụi đất khá dày.

Chăm Khê ôm đầu tựa vào cửa sổ xe mà gào: “Cậu làm cái gì thế? Tôi đã nói là tôi không đi rồi cơ mà.”

Nhiều Lực Quần bảo tài xế lái xe đi, cậu ta xoay sang nói với cô: “Sinh nhật tối sao cậu có thể không đi được?”

Chăm Khê ôm cánh tay nghiêng đầu sang một bên, tỏ ý không muốn nói chuyện với cậu ta.

“Chắc đánh thức cậu nên cậu không vui chứ gì, xe còn phải đi một lúc, không thì cậu ngủ tiếp đi?” Chăm Khê nhét tai nghe vào tai rồi nhắm mắt lại, đầu dựa vào lưng ghế. Cô không ngủ được, nhưng cũng không muốn nói chuyện với Nhiều Lực Quần.

Nhưng cứ mỗi lần cô muốn chuyển bài, vừa mở mắt ra là lại thấy Nhiều Lực Quần đang nhìn mình.

Ánh mắt của cậu ta thực sự khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Vất vả lắm cô mới chịu đựng được đến thị trấn, không cần phải ngồi chung trong một không gian chật chội với Nhiều Lực Quần nữa. Vừa xuống xe, Nhiều Lực Quần đã kéo cô đi về một hướng khác.

“Làm cái gì đây?”

“Trông cậu như sắp phát nổ ấy, tôi mua kem cho cậu để dập lửa.”

Đây là cửa hàng kem mới mở, từ màu sơn đến đồ trang trí, tất cả đều là một màu hồng. Khách bên trong cửa hàng hầu hết là các cặp đôi.

Chăm Khê không ăn kem ly, cô mua một cây kem que rồi ngậm trong miệng, nhờ thế mới đỡ bức bối hơn được một ít. Nhưng Nhiều Lực Quần muốn ngồi ăn nên bắt cô phải ngồi xuống cùng cậu ta.

Chỉ có hai viên kem mà Nhiều Lực Quần ăn chậm như qua cả một thế kỷ vậy. Chăm Khê đã đếm hết số đường vắn trên bàn rồi mới thấy có động tĩnh khác.

Nhưng động tĩnh này không tới từ Nhiều Lực Quần, mà là từ một người vô cùng bất mắt đang đứng ở cửa - Huy Dương.

Anh ta đúng là tuýp người mà thay đổi kiểu tóc là như biến thành người khác.

Ông anh này nhuộm tóc màu xám bạc, đứng dưới ánh mặt trời trông như có một quang sáng trên đầu vậy, chẳng khác gì thiên sứ.

Bên tại Chăm Khê đều là những tiếng xì xào của đám nữ sinh, hỏi thăm xem anh chàng đẹp trai đứng ở cửa là ai. Chắc do hôm nay anh ta trông có vẻ hơi bình dị, gần gũi nên có ngay một cô nữ sinh dũng cảm đi lên bắt chuyện. Nhưng cuối cùng đều bị cô gái rất xinh đẹp ở bên cạnh anh ta chặn lại.

Cô gái có mái tóc xù và đôi mắt to kia chính là đàn chị đã cho cô kẹo sô cô la - Kim Dự ân. Chị ấy luôn bị An Đào Cát chế giễu là kẻ ngực to não phẳng.

Chăm Khê cúi đầu dùng tay che mặt mình, mỗi lần gặp Huy Dương và Kim Dự Ân ở cùng nhau là lại không có chuyện gì tốt lành. Nhưng cả hai bọn họ đều đã nhìn thấy cô, có thể là do cái tay Nhiều Lực Quần cũng rất chói mắt đang ngồi ở ngay trước mặt cô đây.

Kim Dự Ân chỉ tay sang, Huy Dương nhìn về phía này. Chăm Khê thấy đôi lông mày của anh ta nhíu chặt, hai mắt cũng híp lại, trên trán viết rõ hai chữ “bức bối”. Các cô bé ở xung quanh lập tức im lặng.

Nhưng Chăm Khê biết thừa là do anh ta bị cận thị, cái biểu cảm hung thần ác sát như thế kia chắc chắn là vì không nhìn thấy rõ rồi.

Khi Huy Dương căng mắt ra hơn thì Chăm Khê vẫy tay với họ. “Sao em lại ở đây?” Cái con ranh này, buổi sáng còn nói là phải đi thả dưa hấu xuống giếng để buổi tối xem tí vi thì lấy ra ăn cho mát cơ mà.

Chăm Khê buông tay, cô nhìn anh với vẻ mặt sâu xa.

“Lực Quần.” Kim Dự ân quen miệng gọi.

“Chị.” Nhiều Lực Quần cũng quen miệng đáp lại.

“Chị?” Huy Dương và Chăm Khê cùng đồng thanh hỏi.

“Chị họ.” Nhiều Lực Quần nói.

“Thế giới này nhỏ nhỉ.” Huy Dương hừ mũi.

“Đúng đấy, cái đất này nhỏ đến nỗi, chỉ một tấm biển quảng cáo rơi xuống cũng có thể đập chết trùng ba người bạn gái trước của anh mà.”

Chăm Khê lo lắng, nắm hai tay lại với nhau, có chuyện gì vậy? Theo cách nói chuyện của Kim Dự ân thì hình như chị ấy đang cãi nhau với Huy Dương?

“Sao chẳng được.” Huy Dương nói một câu chẳng có cảm xúc gì, anh ta thanh toán tiền rồi nhận ly kem trong tay nhân viên của hàng.

Chăm Khê cứ tưởng anh ta mua cho bạn gái, nào ngờ ông này lại múc một thìa to rồi cho tọt vào miệng mình.

Chăm Khê chép miệng.

“Em ăn không?” Huy Dương hỏi cô, trong miệng còn tỏa ra hơi lạnh.

Dưới cái nhìn chăm chú của Nhiều Lực Quần và Kim Dự n, Chăm Khê thấm run sợ mà lắc đầu. “Em không ăn đâu, mẹ em nói, đứa con trai nào mà thích ăn đồ ngọt là kẻ không có tiền đồ nhất đấy.”

Nhiều Lực Quần ở sau lưng cốc cho cô một cái.

Đến giờ cơm tối, Chăm Khê nói muốn về nhà, Nhiều Lực Quần không cho cô đi, cậu ta nói: “Đi dự sinh nhật tôi, chẳng lẽ tôi lại để cậu bị đói?”

“Tôi không thích ăn bánh ga tô đâu.”

“Điều, lần trước ở sinh nhật Lư Ý, một mình cậu ăn hết nửa cái bánh còn gì.”

Chăm Khê chỉ biết thờ dài, trông có vẻ giả nua như là sắp không nhìn thấy ánh mặt trời hôm sau.

“Cậu nói cậu sẽ trả nợ cho tôi.” Nhiều Lực Quần ra đòn sát thủ.

Chăm Khê nghe cậu ta nói thế thì hai bả vai sụp xuống, ủ rũ cúi đầu đi theo sau Nhiều Lực Quần.

“Em nợ cậu ta cái gì vậy?” Huy Dương hỏi.

“n tình.”

“Lúc nào trả xong?”

“Nhanh thôi.”

“Về sau đừng làm chuyện ngu xuẩn này nữa.” Huy Dương chỉnh lại mũ của cô, “Muốn nợ thì nợ anh đây, anh là người tốt, sẽ không đe dọa em đâu.”

“Anh mà không đe dọa em?” Chăm Khê đập tay anh, cá giận nói, “Thế ai là người làm chân sai vặt cho anh cả năm nay đây?”

Huy Dương cười sung sướng, ly kem trong tay chòng chành văng ra khắp nơi.

“Ủi, bẩn tay rồi.” Anh kêu lên.

Chăm Khê mặt lạnh như tiền, hỏi: “Rồi sao? Sao không lau hay rửa tay luôn đi, chẳng lẽ anh định liếm sạch à?”

“Chăm Tiểu Khê, sao em lại tò mò vậy.” Huy Dương nhận khăn tay của Kim Dự n, vừa lau tay mình, anh vừa nói “Hơi có mùi dâu tây, Còn dính dính nữa.”

Kim Dự Án lập tức đưa nước khoáng cho anh ta rửa tay.

Chăm Khê ghen hòng đứng bên cạnh nhìn hai người này. “Bạn gái của anh có tính nhẩn nại thật đấy. Nếu phải có nào tính khí không tốt chắc đã đánh anh rồi.”

“Anh không có bạn gái.” Huy Dương ngẩng phắt đầu lên, nói vội.

Kim Dự Án hoi mạnh tay, cả chai nước đổ ra làm ướt luôn giày và tất của Huy Dương. “Shit_!” Huy Dương vội đứng lên, dậm chân. “Chăm Tiểu Khê, giày anh ướt rồi.”

Chăm Khê tròn mắt cười khoái chí. “Em cảm thông sâu sắc với anh.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nói Thật Hay Mạo Hiểm

Nhiều Lực Quần nói bạn bè sắp đến rồi nên thúc giục Chăm Khê đi nhanh. Cậu ta còn khách sáo mời cả Huy Dương và Kim Dự n.

Kim Dự n còn chưa nói gì, nhưng Huy Dương đã đồng ý. Anh kéo Chăm Khê đến cửa hàng quà tặng thủ công cạnh đấy, nói là muốn mua quà cho Nhiều Lực Quần.

“Em không tặng cậu ta cái gì à?” Huy Dương hỏi.

“Em không tặng, đâu phải do em tự nguyện tới. Nếu không phải do cậu ta kéo em tới đây thì giờ này em đang ở nhà ăn dưa hấu ướp lạnh, xem phim Bay lên đi! Thiếu nữ rồi.” (Fly! Teenage girl)

“Bay lên đi! Thiếu nữ? Đấy là cái gì vậy?”

“Chương trình tuyển chọn tài năng hot nhất hiện nay đấy, vừa máu chó vừa lắm gái đẹp. Anh lạc hậu quá đấy, ngay cả cái này cũng chưa từng xem à.”

Huy Dương gạt đầu qua quýt, tiện tay vớ lấy một cái mô hình ô tô rồi đem đi trả tiền. Anh đưa đồ cho Nhiều Lực Quần và nói: “Chúc mừng sinh nhật.”

“Cám ơn.” Cậu ta trả lời Huy Dương mà ánh mắt lại nhìn vào Chăm Khê.

Chăm Khê nhìn trái nhìn phải tránh ánh mắt của cậu ta. “Tôi không có quà cho cậu đâu.”

“Tôi biết thừa rồi. Cậu vô lương tâm cũng có phải ngày một ngày hai đâu.”

Huy Dương khịt mũi, cười. “Chắc là gấp quá nên không chuẩn bị được quà đấy. Cậu nên nói sớm với em ấy mới phải. Cậu xem hôm sinh nhật của Lư Ý và của tôi, em ấy đều tặng quà đẳng hoàng.”

Cái tên này?

Chăm Khê lườm Huy Dương, thầm nghĩ sao hôm nay anh ta nói chuyện đáng ăn đòn thế nhỉ.

Nhiều Lực Quần hoàn toàn sụp đổ, nếu không phải Huy Dương chắn ở giữa thì cậu ta đã hét lên với Chăm Khê rồi. Mà trên thực tế thì đúng là cậu ta hét lên thật.

“Cậu tặng họ cái gì?”

“Một bộ Lego, hình công viên trò chơi, còn có cả đu quay nữa. Mỗi tối thứ bảy quá to, thích thì tôi mang đến trường cho cậu xem.”

Chăm Khê néo eo của Huy Dương, ra hiệu cho anh ngậm miệng lại. Bởi vì không chỉ có Nhiều Lực Quần, ngay đến cả Kim Dự n cũng nhìn mặt rồi..

“Chăm Khê, cậu được lắm!”

Chăm Khê tưởng rằng cậu ta nói xong câu đó sẽ tức giận bỏ đi, thế thì cô sẽ về nhà xem chương trình tuyển chọn tài năng máu chó kia của mình ngay. Nhưng Nhiều Lực Quần lại níu lấy tay áo của cô, lôi cổ từ phía sau Huy Dương ra.

“Chăm Khê!” Nhiều Lực Quần gọi tên cô đầy hờn giận, Huy Dương nghe mà bên mép hơi nhếch lên.

“Không phải cậu nói tất cả mọi người đều đến rồi à, thế cậu có đi hay không? Không đi tới về nhà đây.”

“Đi!”

“Huy Dương, hôm sinh nhật anh, em tặng anh cái gì?” Kim Dự Ân đột nhiên hỏi.

“Làm sao mà tôi biết được? Sinh nhật tôi, cô cũng tới à. Chắc là tặng khăn quàng cổ hả.”

Chăm Khê xoay người, nói với giọng điệu bất lực: “Khăn quàng cổ là quà của chị Tiến Dũng tặng.”

Đến KTV, trong phòng đã có khá nhiều người. Chăm Khê nhìn quanh thấy có cả Lư Ý và Hà Viện. Cảm ơn trời đất, cuối cùng cô cũng có người để cùng nói chuyện rồi.

“Đến rồi đấy à.” Ngô Kính nhìn thấy cô thì cười đầy vẻ thâm ý.

Chăm Khê thật sự rất muốn hỏi trong đầu cậu ta đang suy nghĩ cái gì. Vì sao mỗi lần trông thấy cô và Nhiều Lực Quần đứng cạnh nhau, cậu ta đều cười kỳ quái như vậy, cứ như là đã nắm được bí mật gì đó không bằng.

“Tớ còn tưởng cậu sẽ không tới đấy.” Hà Viện nói.

“Tớ đâu có muốn đến, tớ còn đang ở dưới quê hưởng thụ đây.”

“Cậu có thể từ chối mà.”

“Cậu cho rằng tớ chưa à? Vừa ngủ trưa dậy, tớ đã thấy Nhiều Lực Quần đứng ở trước cửa nhà. Cậu ta chẳng nói chẳng rằng kéo tớ lên xe. Giữa trưa vừa nắng vừa mệt, làm tớ suýt bị cảm nắng.”

“Ai ui!” Chăm Khê hít vào một hơi, quay sang nhìn Lư Ý, dùng ánh mắt hỏi cô nàng vì sao lại néo cô.

Sắc mặt Lư Ý rất quái dị, cô nàng lắc đầu, ý bảo cô đừng nói tiếp nữa.

Chăm Khê vội vàng quay sang nhìn Hà Viện, phát hiện cô bạn đang ủ rũ cúi đầu, trên gương mặt không hề có nụ cười.

Chết, cô quên mất Hà Viện không chỉ là bạn của cô mà còn là người hâm mộ Nhiều Lực Quần nhiệt tình nữa. Mấy lời cô vừa nói chắc sẽ làm cô bé tưởng rằng cô đang khoe khoang mất.

Chăm Khê thở dài, hoàn toàn không biết nên làm thế nào bây giờ.

Trong bầu không khí sôi động ở KTV, ba người bạn cố lại im lặng như ba khối băng, may mà Huy Dương kịp thời đến giải vây.

Ông anh này vừa vào cửa đã như thu hết mọi ánh hào quang trong phòng, làm ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người anh mà không dám nói lời nào.

“Ăn bánh ga tô đi!”

Không ai thắc mắc vì sao việc đầu tiên khi dự tiệc sinh nhật lại là ăn bánh ga tô. Dù gì Huy công tử cũng nói thế rồi, tất cả mọi người đều tự động chăm nắn, hát bài hát chúc mừng và cắt bánh ga tô.

Đây cũng là điều Chăm Khê mong mỏi, ăn bánh ga tô xong là cô có thể về nhà.

Thừa dịp Nhiều Lực Quần đang mở quà, không rảnh bận tâm đến những thứ khác, Chăm Khê lặng lẽ đi tới bên cửa, định chuẩn về.

“Chăm Khê, tới đây chơi đi!” Có người hô lên.

Dưới ánh đèn sáng choang trong phòng KTV, Chăm Khê lập tức bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Nhiều Lực Quần bắn thẳng về phía cô.

Nhiều Lực Quần không mở quà nữa, cậu ta chạy tới nắm chặt lấy tay cô, uy hiếp: “Cậu không đưa quà, cũng không chơi trò chơi, thì ra cậu trả ơn tôi cho có thôi à.”

Chăm Khê bị kẹp ở giữa Nhiều Lực Quần và Lư Ý, cô nhìn chai bia được đặt ở giữa cái bàn trống.

Trò chơi nói thật hay mạo hiểm.

Lại là cái trò này! Sao cái trò chơi nhảm chán này có thể thịnh hành lâu như vậy được?

Vì cái gì mà mọi người lại hào hứng với việc moi móc bí mật và chơi khăm người khác đến vậy?

“Huy Dương, chúng ta đi thôi.” Kim Dự nề đề nghị.

Rất tốt, vẫn còn có một người tỉnh táo đây.

“Chẳng phải là định chơi trò gì sao?”

“Anh lớp 10 rồi còn hóng hót mấy đứa lớp 7 bọn em làm gì?” Chăm Khê hỏi.

“Vậy chơi đi.” Kim Dự Ắn đột nhiên thay đổi ý kiến, chị ta kéo Huy Dương ngồi xuống.

Cái chai được quay vòng, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên cái chai đó, tốc độ của nó dần dần chậm lại, sau đó dừng hẳn.

“Hà Viện!”

Người xui xẻo đầu tiên là Hà Viện.

“Nói thật hay mạo hiểm?”

“Nói thật.”

Có cậu bạn nghịch ngợm hỏi: “Cậu muốn ai hỏi cậu.”

“Lớp trưởng.”

Nhiều tiếng “Ma” vang lên, không khí nóng dần lên. Dù mắt Chăm Khê hơi kém nhưng vẫn có thể thấy được khuôn mặt đỏ bừng của Hà Viện.

Đúng kiểu thanh xuân vườn trường nhé!

“Hỏi gì bây giờ?” Trống Nhiều Lực Quần có vẻ bối rối.

“Hà Viện tỏ tình với Nhiều Lực Quần chưa?” Chăm Khê hỏi nhỏ Lư Ý.

“Vẫn chưa.” Lư Ý nói thâm vào tai cô, “Chưa có cơ hội, cậu ấy nói với tớ là nếu hôm nay có cơ hội thì...”

“Cậu...” Nhiều Lực Quần suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi một vấn đề vô cùng nhảm chán, “Trưa nay cậu ăn cái gì?”

Một loạt những tiếng dè biiu vang lên, mọi người quyết định hủy bỏ quyền đặt câu hỏi của Nhiều Lực Quần, đổi sang cho một cậu bạn khác: “Ồ đây có người mà cậu thích không?”

“Có!” Trả lời rất dứt khoát.

Lại một loạt tiếng “Ma” vang lên khiến lỗ tai Chăm Khê nhức nhối.

Chai bia tiếp tục quay vòng, mấy người xui xẻo tiếp theo đều lựa chọn nói thật, mà những câu hỏi đều là những vấn đề cũ rích, xoay quanh chuyện nam nữ tuổi dậy thì.

Vừa nhàm vừa chán, thà về nhà xem ti vi còn hơn.

Lần này miệng chai cuối cùng chỉ vào vị trí chính giữa Chăm Khê và Lư Ý.

“Ai trong hai người các cậu nhận?” Có người hỏi.

“Tớ.” Chăm Khê giơ tay, “Người đặt câu hỏi sẽ là Lư Ý.”

“Vì sao? Ai mà chẳng biết hai người bọn cậu là bạn thân.”

“Không thì để cậu hỏi đi? Bạn Ngô Kính.”

Ngô Kính lại nở nụ cười kỳ quái khiến Chăm Khê phải nghi ngờ, cậu ta hỏi: “Cậu có thích bạn nam nào không?”

“Không có, tiếp theo!”

Chăm Khê định quay cái chai tiếp thì bị Nhiều Lực Quần chặn lại: “Phải nói thật, không thể nói dối.”

“Sao tôi phải nói dối? Cứ nhất thiết phải nói ra một cái tên mới được phải không? Thế thì...” Chăm Khê nhìn cậu ta, “Lãnh tụ tinh thần của giai cấp vô sản, Marx-Lenin, tôi ngưỡng mộ ông ấy nhất, thế đã được chưa?”

Không biết ai phụt cười thành tiếng, Nhiều Lực Quần đành rút tay về.

Nhưng Lư Ý lại dùng sắc mặt quái lạ kéo tay áo của cô, sau đó thỏ thẻ nói: “Đan Đan... tớ có một câu hỏi.”

Chăm Khê khó hiểu khi nhìn dáng vẻ vừa khó xử vừa lúng túng của cô nàng.

“Cậu không thích bạn trai, thế có phải là thích bạn gái không?”

Tiếng nói của cô nàng rất nhỏ, nhưng vẫn khiến Huy Dương ngồi bên cạnh phải phun nệm bia trong miệng ra.

Chăm Khê lờm anh đây ghê tởm, sau đó quay mặt sang chỗ khác, hỏi: “A Ninh, dạo gần đây cậu lại đọc thể loại tiểu thuyết kỳ quái nào nữa hả?”

“Đâu có.” Lư Ý sốt sắng phủ nhận, cô nàng bắt đầu bắn như súng liên thanh.

“Thái độ của cậu với bạn nam và bạn nữ rất khác nhau luôn ấy. Nhất là với những cô bé xinh đẹp dễ thương, thái độ của cậu đều tốt hơn nhiều. Ngay đến cả người đẹp trai như lớp trưởng mà cậu cũng cảm thấy ngứa mắt. Tớ xem trên sách thấy nói có con gái chỉ thích con gái thôi. Nếu cậu thật sự thích con gái thì...”

Lư Ý làm như phải đưa ra một quyết định rất lớn lao, gương mặt cô nàng trở nên đầy nghĩa khí, dù có phải xông pha qua bão đạn cũng không từ nan. “Cậu đừng sợ, tớ nhất định sẽ ủng hộ cậu.”

Kim Dự Ân che miệng cười sặc sụa đến không thở nổi, sắc mặt Huy Dương thì cổ quái, “Chăm Tiểu Khê, không phải em...”

“Đừng nghe cậu ấy nói linh tinh.” Châm Khê lườm anh ta rồi bóp mặt của Lư Ý, “Đúng là tớ thích chơi với con gái. Đám con trai vừa lười thôi lại còn ở bẩn, đã thế lại còn không thích tắm rửa. Cả ngày chạy phơi nắng, đen như cục than. Đến cuối ngày, cả lớp học đều là mùi mồ hôi của bọn họ. Đầu có giống các bạn gái, luôn luôn ăn mặc xinh đẹp, gọn gàng, đến gần còn có thể ngửi thấy mùi thơm toát ra từ họ.”

“Cậu nói như vậy cũng không sai.” Lư Ý đồng tình với Châm Khê.

“Đâu phải tất cả nam sinh đều như thế. Anh có lười thôi đâu, anh rất sạch sẽ là đằng khác, ngày nào tắm rửa cũng đều xịt nước hoa đấy.”

Anh còn không lười thôi, thích sạch sẽ? Anh thử ngó đám giấy gói kẹo trên sân thượng đi. Lại còn xịt nước hoa? Ý anh nói là cái mùi nước hoa giống mùi mây lảo lảo thượng kia ấy hả...

Lời châm biếm lên đến miệng Châm Khê, nhìn thấy ánh mắt của Kim Dự n, cố sửa lại miệng.

“Vâng, chắc mẹ anh tự hào về anh lắm!”

“Mọi người đang nói cái gì đấy?”

Có lẽ do bầu không khí ở bên này quá thân thiện, khiến tất cả mọi người đều phải nhìn về phía bên này.

“Muộn rồi, giải tán đi.” Châm Khê đề nghị.

“Quay nốt lần cuối cùng đi.” Nhiều Lực Quân cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt của cậu ta.

Cái chai lại quay vòng, cuối cùng rơi vào nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay.

“Mạo hiểm!” Không chờ người khác hỏi, Nhiều Lực Quân đã nói luôn.

“Ồ được, thế cậu hôn người đứng đầu khối của chúng ta một cái đi.”

Người đề nghị là Ngô Kính. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tuyệt Giao

Châm Khê nhếch miệng lên, sau đó bật cười thành tiếng.

“Có chừng mực thôi.” Huy Dương cũng không ngồi đàn mặt ra đó mà xem trò vui. Anh ngả lưng ra sau, mắt nhìn chăm chăm vào Nhiều Lực Quân.

“Châm Khê, đây là quy tắc của trò chơi, tất cả mọi người phải tuân thủ theo quy tắc. Hơn nữa chỉ là hôn một cái thôi mà, Nhiều Lực Quân của chúng ta đẹp trai như thế, cậu có mất cái gì đâu.”

Người xung quanh bắt đầu ồn ào, Nhiều Lực Quân “phui áo”, đứng lên.

Châm Khê ngẩng đầu nhìn cậu ta, hỏi: “Cậu muốn làm cái gì?”

“Tuân thủ quy tắc của trò chơi.”

“Cậu có thể từ chối mà.”

Trùng phạt chỉ là uống bia thôi mà.

“Tôi không thích bị trùng phạt.” Nhiều Lực Quân nói rất hùng hồn.

“Châm Khê! Đi.” Huy Dương cũng đứng lên, anh kéo cánh tay của Châm Khê.

Châm Khê cũng kéo Lư Ý đứng dậy.

“Châm Khê, hôm nay cậu mà đi, chúng ta tuyệt giao.”

“Cậu uy hiếp con bé à?” Huy Dương nhìn Nhiều Lực Quần bằng ánh mắt lạnh tanh.

“Chỉ là một trò chơi thôi mà.” Kim Dự Án khuyên nhủ.

“Thế thì tuyệt giao luôn đi, hy vọng lần này cậu nói được làm được.”

Chăm Khê kéo Lư ra cửa.

“Chăm Khê, cậu tráo trở thật đấy. Lúc nhờ vả người ta thì nói ba hoa chích chòe đủ kiểu, quay người cái là coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Bước chân Chăm Khê dừng lại, cô quay đầu, yên lặng nhìn Nhiều Lực Quần.

“Đừng để ý đến cậu ta.” Huy Dương hát đầu quay đi.

“Nhiều Lực Quần.” Chăm Khê nói một cách chậm rãi, “Tôi đúng là chưa từng nhìn lầm cậu. Cậu, từ trước đến nay, vẫn luôn ghê tởm như vậy.”

Chăm Khê đi về phía Nhiều Lực Quần, đứng thẳng trước mặt cậu ta.

“Cậu...”

Chăm Khê kiễng chân, kéo cổ cậu ta xuống, hôn nhanh lên má cậu ta một cái. Gần như là phản xạ có điều kiện, Nhiều Lực Quần ôm lấy eo cô. Hiện giờ trên gương mặt cậu ta có đủ sắc thái: sốc, bất ngờ, không dám tin, tất cả đan xen lẫn nhau.

Một giây sau, Chăm Khê bị Huy Dương kéo giật ra đằng sau khiến cô lao đảo suýt ngã.

“Lốp trường, chuyện lần trước rất cảm ơn cậu. Hy vọng mọi người đều là những người nói được làm được, cả đời đừng qua lại với nhau nữa. Anh...”

Chăm Khê đẩy bàn tay của Huy Dương đang lau mồ hôi mình ra. Cô có cảm giác môi mình sắp bị lột cả một lớp da rồi.

Huy Dương dắt tay cô đi thẳng ra ngoài. Chăm Khê quay đầu nhìn lại thấy Nhiều Lực Quần vẫn còn đang sững sờ tại chỗ.

Xong, cuối cùng cũng giải quyết được một phiền toái lớn.

“Khăn ướt của cô đâu?” Huy Dương vừa dắt tay Chăm Khê, vừa chia tay ra đôi đồ của Kim Dự n.

Nhận được chiếc khăn ướt, Huy Dương lập tức lau mạnh lên miệng của Chăm Khê, anh dùng sức cứ như thể muốn nhét luôn cả cái khăn vào trong miệng cô vậy.

“Em có ngại bản không hả?”

“Ngại chứ.”

“Vậy em còn hôn thẳng đó làm gì!”

Huy Dương ném cái khăn xuống dưới đất, còn đập lên mấy cái, tức giận thở hắt hắt.

“Coi như bị chó cắn đi.” Chăm Khê lí nhí.

“Thế mà là bị chó cắn à? Em làm thế thì có khác nào tự mình nổi điên đi cắn chó.”

Huy Dương thò tay vào túi lấy lon bia ra, anh đưa tới miệng Chăm Khê. “Uống một ngụm đi.”

Anh lặp lại: “Uống một ngụm.”

Chăm Khê ngửa đầu uống một hớp, Huy Dương vỗ nhẹ sau gáy cô. “Súc miệng, rồi nhổ ra.”

“Nồng độ bia này quá thấp, anh phải đi mua lọ cồn y tế cho em súc miệng.” Chăm Khê phun ngụm bia ra, cô thở hắt hắt: “Anh muốn đầu độc chết em à?”

“Em sợ cái gì? Nếu hôm nay mà Nhiều Lực Quần dám đụng đến em, anh đánh nó tàn phế ngay.”

“Đánh cậu ta? Anh tưởng mình là du côn à?”

Cha nội này không bình thường rồi.

Chăm Khê gọi chiếc taxi, Huy Dương chen vào theo.

“Anh làm cái gì vậy? Em muốn đưa Lư Ý về nhà!”

Huy Dương mở cửa sổ xe, nhìn Kim Dự n và Lư Ý đang đứng bên ngoài. “Hai đứa đứng đây chờ một lát, anh sẽ gọi tài xế tới đón hai người.”

Chăm Khê khoanh tay trước ngực, tức giận không nói lời nào.

Huy Dương cũng khoanh tay, tức giận không nói lời nào.

Không khí im lặng đến nỗi nghe rõ được cả tiếng rao của những hàng quán ven đường.

“Tại sao em lại hôn thẳng đó?”

“Chẳng phải cậu ta bảo em nói một đằng làm một nẻo sao? Mà đúng là em đang nợ cậu ta thật, lần này coi như trả xong. Về sau em tuyệt giao với cậu ta, cả đời cũng không nói chuyện với nhau nữa. Dù gì em nhìn cậu ta cũng thấy buồn nôn lắm.”

“Em nợ nó cái gì?”

Chăm Khê nói qua về chuyện tối hôm giao thừa.

“Vậy em không biết gọi điện thoại cho anh à?”

“Tại sao em phải gọi điện thoại cho anh?”

Huy Dương quay sang nhìn cô, tóc anh bị gió thổi bay lòa xòa trước mắt. Tóc anh rũ xuống, mắt cũng rũ xuống, cả khóe miệng, bả vai cũng kéo xuống.

“Không phải chúng ta là bạn tốt à?” Câu này anh nói rất nhỏ, còn nói bằng âm mũi.

Chăm Khê quay đầu sang chỗ khác, đồng thời bóp mạnh tay mình.

“Biết rồi, lần sau mà gặp phải chuyện như vậy, em nhất định sẽ nói cho anh biết.”

“Em nói dối!” Huy Dương vẫn dùng âm mũi để nói chuyện, “Lần sau nếu còn gặp phải chuyện như thế thì chắc chắn em vẫn ôm đồm một mình, em vẫn không coi anh là bạn của em. Chuyện gì em cũng nói cho Lư Ý biết, nhưng chưa bao giờ nói với anh.”

“Sao anh lại đi so với Lư Ý? Lư Ý là một cô bé, còn anh là một thanh niên trai tráng mà.”

“Chẳng trách Lư Ý lại nói thái độ của em với con trai và con gái không giống nhau, em có thành kiến về giới tính. Rõ ràng em đối xử với Kim Dự n còn tốt hơn anh nhiều.”

“Đúng thế, chị Kim Dự Án xinh đẹp biết bao nhiêu.”

“Thế anh không đẹp trai à?” Chăm Khê thoáng rung mình, giống như nghe thấy tiếng móng tay quẹt khê qua tấm bảng đen.

“Huy Dương, anh là một thanh niên cao to hơn mét tám đấy, sao lại làm nũng như vậy chứ?”

“Không phải em thích kiểu này à?”

“Em thích kiểu này bao giờ?”

“Anh thấy Lư Ý toàn nói chuyện kiểu đó với em, còn túm lấy tay áo của em mà lắc lắc nữa.” Nói rồi, cậu chàng định tóm lấy tay áo của Chăm Khê.

Chăm Khê đẩy tay của anh ta ra, hoảng hốt lùi về phía sau, cô kêu lên: “Sao anh cứ muốn so bì với Lư Ý vậy?”

“Ai bảo em cứ làm như thế trên thế giới này, em chỉ thích có mỗi mình em ấy thôi vậy.”

Chăm Khê không phản bác được, Lư Ý đúng là trường hợp ngoại lệ. Cô bé như một người bạn tốt có tâm linh tương thông với Chăm Khê, đồng thời cô cũng ký thác tất cả những tình cảm dành cho đứa con gái chưa từng ra đời của mình ở kiếp trước lên người cô bé.

Xe đến cửa khu chung cư, Chăm Khê xuống xe, Huy Dương xuống theo.

“Anh về đi.”

“Anh nhìn em vào nhà rồi mới đi.”

“Tuyệt đối đừng, nhớ bị mẹ kế của em và Chăm Hàm nhìn thấy thì lại nghĩ này nghĩ nọ đấy.”

“Cứ để cho bọn họ hiểu lầm, tưởng anh là bạn trai của em càng tốt...”

“Được rồi được rồi!” Chăm Khê ngắt lời rồi đẩy anh đi, “Em chỉ muốn dựa vào đầu óc chứ không muốn dựa vào đàn ông, xin ngài thương xót cho.”

“Chăm Tiểu Khê!” Huy Dương giữ chặt Chăm Khê.

“Em nhớ phải tuyệt giao với Nhiều Lực Quân đấy.”

“Tất nhiên rồi.”

“Em phải nhớ lời hôm nay em nói là chưa thích người nào đấy.”

“Vốn không có mà.”

“Haizz!” Huy Dương thở dài, tỏ vẻ đáng thương nhìn cô, “Học hành thì giỏi mà những chuyện khác lại chậm tiêu thế. Nhưng như thế cũng tốt, nếu có thằng nhóc nào dám đến tỏ tình với em thì cứ nói cho anh biết, anh đánh gãy chân nó!”

“Ha ha! Ngài yên tâm, sẽ không có đâu ạ, làm gì có đứa con trai nào mất mụ như thế. Tuy em ưu tú thật đấy, nhưng so với con trai thì không phải em càng được các bạn nữ thích hơn à?”

“Cũng đúng. Nhưng nếu có đứa con gái nào...”

“Cái ông này có bị bệnh không đấy!” Chăm Khê không nhịn được đập anh một cước, “Sao anh phiền vậy? Cút nhanh lên!”

Vất vả lắm mới tiến được Huy Dương về. Tối hôm nay tên này uống có ít bia mà tính tình đã không được bình thường rồi.

Chăm Khê vừa quay người lại, đi được mấy bước thì thấy Lâm Tụ đang đứng dưới bóng cây gần đấy. Dáng đứng anh ta thẳng tắp chẳng khác gì cái cây bên cạnh, nên hoàn toàn bị cái cây che lấp, nếu không đến gần thì không thể nào nhìn thấy được. Mà từ chỗ anh ta thì có thể nhìn thấy rõ chỗ mà cô với Huy Dương vừa đứng.

Chăm Khê đi đến gần anh ta, một cơn gió thổi qua, cô ngửi thấy mùi khói phảng phất trước mũi mình.

“Anh hút thuốc à?”

Chắc giọng điệu của cô thể hiện sự kinh ngạc quá rõ nên người kia liếc cô rồi nói: “Không được à?”

Không phải! Con trai ở tuổi này hút thuốc cũng không có gì lạ, nhưng Lâm Tụ thì...

Chăm Khê nhìn anh ta một lượt từ đầu đến chân, vẫn kiểu ăn mặc cứng nhắc và già dặn. Áo sơ mi trắng cắm thùng trong quần đen, mỗi một nếp gấp trên áo đều rất có quy tắc. Tóc không dài không ngắn, trong cả người sạch sẽ, gọn gàng vượt quá mức bình thường. Dáng vẻ anh đứng hút thuốc ở nơi đó chẳng khác gì một người đã trưởng thành. Nhưng chỉ cần anh cười lên một cái là hình tượng trưởng thành kia sụp đổ ngay, dù sao thì vẫn chỉ là một thiếu niên.

“So với yêu sớm thì hút thuốc vẫn còn đỡ hơn đúng không?”

“Không phải, chỉ là bạn tốt thôi.”

“À.” Một từ cảm thán đơn giản không có bất kỳ ý nghĩa nào cả. Chăm Khê bối rối, cô cũng muốn giải thích nhưng không biết tại sao mình lại phải giải thích.

“Anh có về không?”

“Chờ một lúc nữa đã.”

Chăm Khê đoán chắc anh ta sợ người lớn trong nhà sẽ ngửi thấy mùi khói trên người mình.

“Lâm Chính cũng hút thuốc, người trong nhà đã quen với cái mùi này rồi.”

Vì thế mà anh không cần thiết phải tránh đi đâu.

“Nhưng anh không thích.”

Chăm Khê lại không biết phải nói gì. Không thể hiểu nổi luôn.

Đã không thích lại còn hút thuốc, đúng là có bệnh.

Chăm Khê về đến nhà, Chăm Hàm vừa nghe thấy tiếng của cô đã quay đầu ra nhìn: “Chị? Sao chị lại về đây?”

“Hôm nay sinh nhật Nhiều Lực Quân.”

Chăm Hàm cắn môi: “Chị có lòng thật.”

“Có hay không có thì đây cũng là lần cuối cùng, sau này chị với cậu ta tuyệt giao, không nói chuyện với nhau nữa.”

“Tuyệt giao?”

Chăm Khê ngẩng đầu nhìn nó. “Hình như em rất vui về khi thấy chị tuyệt giao với Nhiều Lực Quần nhỉ?”

“Không... không có.”

Nói một đồng nghĩ một nẻo, không có mới lạ.

Hừ.

Sáng hôm sau, vừa thức dậy cô đã nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Trong cái nhà này chỉ có một người biết gõ cửa.

Chăm Khê không nghĩ ngợi nhiều, cô ra mở cửa, nhưng người cô nhìn thấy lại là Nhiều Lực Quần.

“Chăm...!”

Cô sập mạnh cánh cửa, bỏ Nhiều Lực Quần cùng tiếng gọi của cậu ta ở bên ngoài.

“Chăm Khê!” Nhiều Lực Quần lại gõ cửa, “Cậu ra đây, chúng ta phải nói chuyện.”

“Anh Lực Quần à, chị nói hai người đã tuyệt giao rồi.” Chăm Hàm thò đầu ra.

“Cậu ấy nói thế với em?”

“Vâng ạ. Chị còn nói sau này không cho anh bước vào nhà chúng em nữa.”

Chăm Khê đi đến gần anh ta, một cơn gió thổi qua, cô ngửi thấy mùi khói phảng phất trước mũi mình.

“Anh hút thuốc à?”

Chắc giọng điệu của cô thể hiện sự kinh ngạc quá rõ nên người kia liếc cô rồi nói: “Không được à?”

Không phải! Con trai ở tuổi này hút thuốc cũng không có gì lạ, nhưng Lâm Tụ thì...

Chăm Khê nhìn anh ta một lượt từ đầu đến chân, vẫn kiểu ăn mặc cứng nhắc và già dặn. Áo sơ mi trắng cấm thùng trong quần đen, mỗi một nếp gấp trên áo đều rất có quy tắc. Tóc không dài không ngắn, trong cả người sạch sẽ, gọn gàng vượt quá mức bình thường. Đáng về anh đứng hút thuốc ở nơi đó chẳng khác gì một người đã trưởng thành. Nhưng chỉ cần anh cười lên một cái là hình tượng trưởng thành kia sụp đổ ngay, dù sao thì vẫn chỉ là một thiếu niên.

“So với yêu sớm thì hút thuốc vẫn còn đỡ hơn đúng không?”

“Không phải, chỉ là bạn tốt thôi.”

“À.” Một từ cảm thán đơn giản không có bất kỳ ý nghĩa nào cả. Chăm Khê bối rối, cô cũng muốn giải thích nhưng không biết tại sao mình lại phải giải thích.

“Anh có về không?”

“Chờ một lúc nữa đã.”

Chăm Khê đoán chắc anh ta sợ người lớn trong nhà sẽ ngửi thấy mùi khói trên người mình.

“Lâm Chính cũng hút thuốc, người trong nhà đã quen với cái mùi này rồi.”

Vì thế mà anh không cần thiết phải tránh đi đâu.

“Nhưng anh không thích.”

Chăm Khê lại không biết phải nói gì. Không thể hiểu nổi luôn.

Đã không thích lại còn hút thuốc, đúng là có bệnh.

Chăm Khê về đến nhà, Chăm Hàm vừa nghe thấy tiếng của cô đã quay đầu ra nhìn: “Chị? Sao chị lại về đây?”

“Hôm nay sinh nhật Nhiều Lực Quân.”

Chăm Hàm cắn môi: “Chị có lòng thật.”

“Có hay không có thì đây cũng là lần cuối cùng, sau này chị với cậu ta tuyệt giao, không nói chuyện với nhau nữa.”

“Tuyệt giao?”

Chăm Khê ngẩng đầu nhìn nó. “Hình như em rất vui về khi thấy chị tuyệt giao với Nhiều Lực Quân nhỉ?”

“Không... không có.”

Nói một đồng nghĩ một nẻo, không có mới lạ.

Hừ.

Sáng hôm sau, vừa thức dậy cô đã nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Trong cái nhà này chỉ có một người biết gõ cửa.

Chăm Khê không nghĩ ngợi nhiều, cô ra mở cửa, nhưng người cô nhìn thấy lại là Nhiều Lực Quân.

“Chăm...!”

Cô sập mạnh cánh cửa, bỏ Nhiều Lực Quân cùng tiếng gọi của cậu ta ở bên ngoài.

“Chăm Khê!” Nhiều Lực Quân lại gõ cửa, “Cậu ra đây, chúng ta phải nói chuyện.”

“Anh Lực Quân à, chị nói hai người đã tuyệt giao rồi.” Chăm Hàm thò đầu ra.

“Cậu ấy nói thế với em?”

“Vâng ạ. Chị còn nói sau này không cho anh bước vào nhà chúng em nữa.”

Cửa phòng cô bị đẩy ra, đập mạnh vào tường vang lên một tiếng chát chúa, Chăm Toàn đứng ở trước cửa, hét lên với cô: “Mày đi ra ngoài! Làm gì có chuyện khách đến nhà chơi mà còn trốn không ra.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tôi Đã Làm Sai Điều Gì?

Nhiều Lực Quân hỏi: “Nhà văn viết truyện trinh thám mà cậu thích đang có buổi ký tặng, cùng đi chứ.”

Chăm Khê nhìn cái gối ôm trong tay, không nói lời nào.

“Mày cầm đây à? Người ta đang nói chuyện với mày đấy.” Chăm Toàn lại mắng. “Đi đi, đi xem thử cái ký tặng kia là cái gì, Chăm Hàm cũng đi luôn, đi cùng cho vui.” Lâm Tuệ cười.

Chẳng mấy khi nhà văn mà mình thích có buổi ký tặng ở đây, vì sao cô lại phải đi cùng với mấy kẻ đáng ghét này?

“Mau, chuẩn bị rồi đi đi!” Chăm Toàn rõ ràng là đang ra lệnh.

Chăm Khê quay vào nhà, Chăm Toàn cũng đóng cửa, đi theo vào.

“Tao mặc kệ mày có mâu thuẫn gì với cậu Nhiều, nhưng mày không thể làm méch lòng cậu ấy được. Em gái mày sắp vào trường số 7 rồi, mày phải suy nghĩ cho kỹ vào. Người ta đã nỗ lực thi đậu mà biết đường bỏ dỡ. Học đầu ra cái kiểu làm bộ làm tịch này đấy?”

hay!

Chăm Khê thật sự muốn hỏi ông ta nói như thế là có ý gì. Vì Chăm Hàm nên cô không thể gay gắt với Nhiều Lực Quân? Chuyện Chăm Hàm với Nhiều Lực Quân thì liên quan quái gì đến cô?

Chăm Khê đứng ở phòng khách, bên trái là Chăm Hàm, bên phải là Nhiều Lực Quân, hai kẻ đó giống như hai ngọn núi lớn chặn tất cả ánh nắng của cô.

“Đi thôi. Chơi cho vui vào, khi nào về thì học bài cũng được.” Lâm Tuệ dẫn dò Chăm Hàm.

“Anh họ đi luôn chứ ạ.” Chăm Khê đột nhiên hỏi Lâm Tuệ.

Lâm Tuệ đang đọc sách, nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn cô. “Hình như anh cũng thích tác giả đó mà.”

“Anh không...”

Chăm Khê kéo Lâm Tuệ đang ngồi trên ghế sofa dậy.

“Cùng đi luôn đi, anh cũng thích tác giả kia còn gì.”

“Em có thể thả lỏng tay ra được rồi đấy.”

Đến trạm xe buýt, Chăm Khê vẫn túm tay áo của Lâm Tuệ rất chặt.

Đúng lúc xe buýt đến, Chăm Khê lại kéo anh lên, như thể sợ anh chạy mất vậy.

Cô tìm ghế đôi rồi ngồi xuống, Nhiều Lực Quân và Chăm Hàm ngồi ngay phía sau. Nhiều Lực Quân gọi cô, vẫn là câu nói kia.

“Chăm Khê, chúng ta cần nói chuyện.”

Chăm Khê lấy tai nghe ra, cô hỏi Lâm Tuệ: “Anh nghe không? Em cho anh mượn một bên.”

Không đợi đối phương trả lời, cô đã nhét một bên tai nghe vào tai anh.

Một lát sau, Chăm Khê nói: “Bài này hơi khó nghe nhỉ.”

Lâm Tuệ nghiêng đầu liếc cô, Chăm Khê cúi xuống.

Cô vốn không hề mang theo di động, đầu giác cắm của tai nghe cô vẫn cầm trong tay, trong tai nghe không hề có bất cứ âm thanh nào cả.

Bọn họ cứ ngồi như vậy qua mười mấy trạm.

Đến trung tâm thương mại, từ xa xa Chăm Khê đã nhìn thấy một hàng dài toàn người là người đang đứng xếp hàng.

“Sao nhiều người vậy? Thế này thì phải xếp hàng đến khi nào?”

Đúng là quá nhiều người, chắc phải hơn hai tiếng mới xong mất.

“Hay là chúng ta đi xem phim rồi quay lại sau, nghe nói có một bộ phim hoạt hình mới chiếu hay lắm.” Chăm Hàm đề nghị.

“Vậy chuyện xếp hàng tính sao giờ?” Chăm Khê hỏi.

Chăm Hàm định nói thôi đừng xếp hàng nữa, nhưng nhìn sắc mặt của Chăm Khê, nó sửa lại thành: “Nếu không thì để anh họ xếp hàng? Chúng ta đi xem phim.”

“Được.” Chăm Khê đồng ý ngay, “Mấy người đi xem phim đi, tôi với anh họ đứng đây xếp hàng.”

“Xếp hàng đi, lát nữa càng nhiều người đến hơn.” Nhiều Lực Quân lập tức bước tới xếp hàng.

Thời tiết hôm nay khiến người ta rất khó chịu. Xếp hàng được nửa tiếng, Chăm Khê bức bối đổi chân liên tục, Chăm Hàm cũng chốc chốc lại kêu nóng, chỉ có Lâm Tuệ vẫn luôn đứng thẳng như cây Bạch Dương, đầu gối chẳng hề chùng xuống một tẹo nào, nhưng trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Chăm Khê nói muốn đi vệ sinh, lúc quay lại cô cầm theo hai cốc nước lạnh, cô đưa một cốc cho Lâm Tuệ, một cốc cho mình.

“Chị, của em và anh Lực Quân đâu?”

“Chị chỉ đủ tiền mua hai cốc thôi.”

Có thừa tiền thì cũng không mua cho các người, đồ quý hút máu!

Mặt trời càng ngày càng chói chang, chỉ một lát sau cốc nước lạnh đã hết sạch, mỗi một tế bào trên người Châm Khê đều đang kêu gào vì nóng bức.

Người ngày càng nhiều, Châm Khê bị xô đẩy mà dán vào trên lưng Lâm Tụ. Anh ta cũng bị nóng mà đổ mồ hôi đầy người, áo sơ mi dính bết vào lưng. Nhưng kỳ lạ là, Châm Khê đứng rất sát anh mà không hề ngửi thấy mùi mồ hôi trên người Lâm Tụ, ngược lại cô ngửi thấy rõ mùi khói và mùi xà phòng.

Có vẻ như trên thế giới này, thực sự có người con trai yêu thích sạch sẽ đến vậy.

Cuối cùng cũng đến lượt bọn họ, Châm Khê mua hai quyển sách, cô đưa cho Lâm Tụ một quyển.

“Anh chưa từng xem tác phẩm của tác giả này.”

“Thế sau này anh xem là được rồi.”

Cuối cùng cũng đến lượt của Lâm Tụ, tác giả ngẩng đầu lên nhìn và hỏi tên của anh.

“Lâm Tụ? Là Tụ nào?”

“Chữ Tụ của vấn vô tâm dĩ xuất tự).” Châm Khê thò đầu ra nói, cô thật sự sợ Lâm Tụ sẽ nói thẳng ra tên của mình gọi là son động mất.

• Một câu trong bài thơ “Lời từ biệt khi về” của Ngụy Tấn Đào Uyên Minh: mấy vô tâm mà bay ra khỏi hang động.

Lâm Tụ cúi đầu, anh thấy đầu của Châm Khê đang thò ra theo một tư thế rất quái dị.

Đến lượt Châm Khê, Lâm Tụ đứng bên cạnh chờ cô, Châm Khê đưa cuốn sách trong tay mình ra và nói chuyện rất hào hứng với tác giả. Nào thì chuyện hưng thủ của câu chuyện nào đó, nhân chứng của câu chuyện khác, rồi đến chuyện ẩn nấp, cô nói chuyện rôm rả như đang đọc tấu, hoàn toàn không cho người khác chen lời vào.

“Hy vọng sau này ngài sẽ có những tác phẩm càng hay hơn nữa.”

Châm Khê cẩn thận nhận lại sách, cô nở nụ cười tươi rói. Lâm Tụ nhìn cô, anh cảm thấy đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy nụ cười xuất phát từ đáy lòng của Châm Khê.

“Trong này nóng quá, chúng tôi đứng chờ hai người ở cửa ra vào nhé.” Có lẽ vì vẫn còn đang vui mừng khi được gặp thần tượng, nên giọng điệu Châm Khê nói chuyện với Châm Hàm và Nhiều Lực Quần cũng ôn hòa hơn.

“Được.”

Châm Khê lại túm lấy tay áo của Lâm Tụ, vòng qua đám người đang xếp hàng và vội vàng bước nhanh hơn. “Đi mau, mau, đừng để bọn họ thấy được.”

Châm Khê bám thang máy, sốt ruột nhìn con số dần dần hạ xuống.

Cuối cùng thang máy cũng xuống đến nơi, Châm Khê đẩy Lâm Tụ vào bên trong, sau đó bám lên tầng cao nhất.

Trên tầng cao nhất là rạp chiếu phim, Châm Khê kéo Lâm Tụ đến chỗ bán vé: “Anh muốn xem phim gì? Chỉ cần không phải cái phim hoạt hình mà Châm Hàm muốn xem là được.”

“Tại sao lại muốn xem phim?”

“Để dứt hai cái đuôi kia chứ sao. Hay là anh muốn về nhà? Bây giờ đang là lúc nắng nóng nhất, mà trong rạp chiếu phim còn có điều hòa.”

Lâm Tụ nhìn lướt qua trên màn hình điện tử, anh chỉ vào một bộ phim cho Châm Khê nhìn.

“Nửa đêm kinh hoàng 2”? Anh có chắc là muốn xem thể loại này?”

“Chẳng phải em nói trời nóng sao? Em sợ à?”

“Sợ gì chứ.” Châm Khê nói cứng, cắn răng mua vé.

Đúng là điên! Giữa trưa hầu như không có ai đi xem phim mà cả. Trong phòng chiếu, ngoài hai kẻ đến hưởng kẻ điều hòa như họ thì chỉ còn một đôi tình nhân trẻ khác.

Đến khi bộ phim kết thúc, chân của Châm Khê đã mềm oặt.

“Anh muốn cười thì cứ cười đi, cần gì phải làm vẻ mặt quái dị đó?” Từ lúc cô hét lên tiếng đầu tiên khi còn ngồi trong rạp, vẻ mặt người này đã không bình thường rồi.

Châm Khê ngẩng đầu nhìn anh, cô có thể thấy được trong ánh mắt bình thản của anh là tia châm chọc.

Châm chọc?

Cô sao?

“Về thôi.” Châm Khê nói.

Mùa hè trời tối muộn, khi hai người họ về đến nhà thì trời đã tối hẳn. Nhưng Châm Khê vẫn thấy Nhiều Lực Quân đang ngồi trong nhà mình.

“Hai người đã đi đâu?”

Cuối cùng thì cậu ta cũng thu lại dáng vẻ lấy lòng trước đó. Cái kiểu kiêu ngạo, tỏ vẻ bề trên này mới là Nhiều Lực Quân mà Châm Khê biết.

“Châm Khê, sao mày có thể bỏ Châm Hàm lại một mình?” Châm Toàn cũng đến hỏi tội.

“Vốn chúng con định chờ họ ở cửa tiệm sách, nhưng con và anh họ gặp phải nhân viên bán mỹ phẩm đa cấp nên bị họ lôi đi.”

“Bán mỹ phẩm đa cấp?” Lâm Tuệ không tin.

“Mẹ hỏi anh họ đi ạ.”

Chính cô cũng tò mò muốn biết phản ứng của Lâm Tụ, để xem quan hệ giữa hai người đã đến mức độ có thể giữ bí mật cho nhau hay chưa.

“Ừm.” Lâm Tụ chỉ đáp lại một tiếng rồi đi về phòng mình.

“Thế vì sao không nghe điện thoại?” Nhiều Lực Quân bắt chéo chân, hai tay đặt lên đầu gối, dáng vẻ tự tin lúc này của cậu ta làm Châm Khi nhớ tới lúc hẳn ta nói với cô:

“Tôi với Châm Hàm ở chung rồi, cô ấy có thai, cô là chị thì nên đối xử với cô ấy tốt hơn.”

Không một lời giải thích, không hề cảm thấy xấu hổ, giống như chỉ đang nói về thời tiết vậy.

Mà cũng không đúng lắm, có đôi khi tâm tình của Nhiều Lực Quân cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi thời tiết. Châm Khê yên lặng mỉm cười nhìn cậu ta.

Kiếp trước cô bị nô dịch đã quen, nên luôn vô ý thức đáp lại mỗi câu nói của Nhiều Lực Quân

Nhưng bây giờ thì...

Cậu ta là cái thá gì chứ?

“Châm Khê, chúng ta cần nói chuyện.” Nhiều Lực Quân của lúc này giống y như đúc trong ấn tượng của Châm Khê. Không phải là cậu bạn ngồi cùng bàn có quan hệ cũng khá tốt của thường ngày, không phải người thiếu niên vẫn còn mang nét ngây ngô, mà là kẻ mang danh người chồng nhưng lòng đầy toan tính kia. Kẻ vốn không yêu cô nhưng lại cưới cô, cho cô đủ loại hứa hẹn hảo huyền, nhưng cuối cùng lại không thực hiện lấy một cái nào cả.

“Không có hứng.” Châm Khê lắc đầu.

Cô đột nhiên muốn buông bỏ hận thù. Tương lai cô còn dài như vậy, đến ngay cả chính cô cũng không biết tương lai của mình sẽ như thế nào.

Có lẽ sẽ trở thành một thần tượng có triển vọng hơn kiếp trước, cũng có lẽ sẽ sống một cuộc sống tầm thường vô vị như thế này cả đời. Mọi cực khổ đau đớn ở kiếp trước của cô đều bắt nguồn từ cái gia đình này và Nhiều Lực Quân, nhưng mà...

Bọn họ bây giờ đã không thể trói buộc cô được nữa. Cô đã không còn bất cứ hy vọng gì vào tình thương của cha mẹ và sự ảm áp của gia đình rồi, kiếp này cô cũng không còn yêu Nhiều Lực Quân nữa. Bây giờ cô có tiền, có bạn bè, có tiền đồ, có tương lai.

Cô có thể khóc vì những tình tiết máu chó trong phim, cũng có thể cảm thấy buồn phiền vì vết bầm trên chiếc giày trắng. Có lẽ đến một ngày nào đó cô cũng sẽ như một thiếu nữ nảy sinh rung động và có tình cảm với một cậu thiếu niên nào đó, có một mối tình đơn giản bình thường, cũng có thể trong nháy mắt sẽ thất tình.

Giây phút này, thậm chí Châm Khê còn không muốn oán hận tất cả những người này nữa. So với tương lai rộng mở của bản thân, việc hận thù bọn họ đúng là chuyện quá lãng phí thời gian và sức lực.

Một Châm Khê khó chơi khiến Nhiều Lực Quân bất lực, cậu ta đành phải bỏ về trước.

Châm Khê nạp điện cho chiếc điện thoại mà hôm nay cô không đem theo ra ngoài, vừa khởi động, trong nháy mắt chiếc điện thoại rung lên liên tục trong tay cô.

Hơn một trăm tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Nhiều Lực Quân.

Châm Khê chọn xem vài tin nhắn, ban đầu cậu ta còn hỏi Châm Khê đang ở đâu, sau đó thì nổi cơn giận và uy hiếp, cuối cùng cậu ta chỉ lặp đi lặp lại

một câu hỏi:

[Tôi đã làm sai điều gì chứ?]

Thế còn cô, cô đã làm sai điều gì?

Từ lúc còn nhỏ cô đã thích cậu ta, nhìn thấy cậu ta tập bóng đồ đầy mồ hôi trên sân bóng rổ là cô sẽ cảm thấy mặt đỏ tím đập nhanh. Nhưng chuyện quá giới hạn nhất mà cô đã từng làm cũng chỉ là ghi tạc gương mặt của cậu ta vào trong lòng mình, lặng lẽ viết tên cả hai lên một nghìn con hạc giấy, ngưng ngừng tưởng tượng sẽ có một ngày cậu ta cười mình.

Cô chưa từng gây tổn thương gì cho cậu ta cả!

Nhưng bỗng một ngày cậu ta nói muốn cưới cô, cô thật sự vui vẻ đến trào nước mắt mà gả cho cậu ta. Nhưng hạnh phúc chỉ có trong chốc lát, sau đó là chuỗi ngày đau khổ vô cùng vô tận.

Còn cả đứa con đã đủ tháng trong bụng cô nữa...

Đứa con đáng thương của cô, nó đã làm sai điều gì chứ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Học Kỳ Mới

Nhoáng một cái đã hết kỳ nghỉ hè, lại sắp đến ngày tựu trường.

Trong khoảng thời gian này có hai chuyện khiến Châm Khê cảm thấy vui vẻ.

Chuyện thứ nhất là, điểm thi đầu vào của Châm Hàm thấp đến mức sạch mặt mũi, với điểm số này nó chỉ có thể vào được lớp G - lớp kém nhất của khối 7.

Chuyện thứ hai, cho dù Lâm Tuệ có đứt lốt tặng quà, cầu ông cầu bà gì đó thì cũng không có một trường học nào muốn nhận Lâm Chính. Lâm Chính hoàn toàn biến thành một tên du côn suốt ngày lang thang đầu đường xó chợ. Hắn xin Lâm Tuệ một khoản tiền, bảo là muốn đến nhờ vả ông anh họ nào đó ở miền biển. Nói chung, chưa đến khai giảng hắn đã đi rồi.

Lâm Tuệ vỗ bàn, cá giận hờn: “Vì sao không bắt buộc phổ cập giáo dục cả cấp ba?”

Chính là vì không muốn cho loại cận bã của xã hội như Lâm Chính vào trường học, làm ảnh hưởng đến những đứa trẻ thực sự muốn tập trung học hành để thi lên đại học đấy.

Châm Khê để bát xuống: “Con đi học. Anh họ, cùng đi luôn đi.”

Học kỳ mới bắt đầu, Châm Khê không trọ ở trường nữa mà lại bắt đầu cuộc sống học sinh ngoại trú vất vả đi lại lại.

Châm Hàm vội uống nốt cốc sữa bò: “Chờ em với, cùng nhau đi.”

“Chị, một lát nữa chị và anh họ đưa em đến lớp học nhé.” Châm Hàm cười lên chiếc xe đạp mới có, cười thân thiện với Châm Khê.

“Không rảnh, chị phải đưa anh họ đi đến khu cấp ba, anh ấy không biết đường.” Chiếc xe đạp Châm Khê đang đi hiện giờ là chiếc cũ của Châm Hàm thái ra, chính là chiếc xe mà lúc trước cô muốn mượn nhưng Châm Toàn không cho.

“Thì hai người đưa em đến lớp rồi hẵng đi.”

“Em chắc chứ?” Châm Khê hỏi, “Anh họ là thủ khoa đầu vào lớp 10 lần này. Học kỳ trước chị cũng miễn cưỡng thi được hạng nhất. Cả hai anh chị đưa em đến lớp, không sợ bạn học của em sẽ nghi ngờ chỉ số thông minh của em sao?”

Còn chưa bước vào cổng trường học mà đã nghĩ đến chuyện tạo danh tiếng cho mình rồi. Không ngờ lại có một ngày, cô trở thành thứ để Châm Hàm khoác lác và lấy làm khoe mẽ để dát lên người nó.

Châm Hàm bóp phanh gây ra tiếng rít chói tai.

“Chị không đưa thì thôi, em bảo anh họ đưa em đi.”

Lâm Tụ đi chiếc xe đạp mà Lâm Chinh không thèm nữa. Anh quay đầu nhìn thoáng qua hai cô em gái, chân đạp mạnh vào bàn đạp, lao nhanh ra bên ngoài.

Cuối cùng, Châm Khê và Lâm Tụ vẫn bị Châm Hàm nài ép, lôi kéo bằng được đến lớp học của nó.

Lúc bọn họ tới, trong lớp khá vắng, chưa có mấy ai đến cả. Châm Hàm đi vào nhìn quanh mấy lượt rồi nói: “Đưa anh họ đến lớp đi đã rồi lại quay về sau vậy.”

Dù sao thì bây giờ cũng có quá ít người, không đạt được hiệu quả khoe khoang như nó mong muốn chứ gì.

Châm Khê bị ép làm người dẫn đường, đưa hai học sinh mới đi tham quan một vòng trường số 7 này.

Khu cấp ba và cấp hai của trường số 7 cách nhau một cái sân bóng đá, bình thường hai bên không có hoạt động gì chung cả. Châm Khê học ở đây một năm nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô bước chân vào địa bàn của cấp ba.

Bầu không khí ở khu cấp ba cũng rất khác, ở đây thống nhất một kiểu đồng phục màu đen. Nam sinh mặc áo sơ mi trắng, áo khoác đen, quần đen. Nữ sinh mặc áo khoác đen cùng chân váy kẻ sọc, phong cách rất Tây, vừa đơn giản lại đẹp. Nhưng đây là quyền lợi mà chỉ cấp ba mới có, bên cấp hai chỉ có đồng phục thể thao.

“Đồng phục này đẹp quá.” Châm Hàm cảm thán.

“Chứ còn gì nữa, gần một nghìn tệ một bộ đấy, sao mà không đẹp được?”

“Đắt thế cơ à?” Châm Hàm hô lên, Lâm Tụ cũng nhìn sang nó một cái.

“Nhưng anh họ đã có học bổng, chắc chắn cũng bao gồm đồng phục rồi?”

Thế mới nói, học giỏi cũng là một cách kiếm tiền, lời này không sai tí nào.” Châm Khê vỗ vai Châm Hàm, “Em phải cố lên nhé, người tốn tiền học nhất trong nhà chúng ta chính là em đấy.”

Cô làm cho Châm Hàm tức điên.

Châm Khê đưa Lâm Tụ đi tìm lớp 10-1, vừa tới cửa, cô đã nghe thấy bên trong có giọng nói rất quen thuộc.

“Đồng phục gì mà xấu thế, đen như quạ ấy. Cả trường mặc giống hệt nhau trông như đang chịu tang vậy.”

“Đồng phục là trang phục rất kén người mặc. Người đẹp thì mặc lên trông càng đẹp, người xấu mà mặc chỉ tỏ càng xấu.” Châm Khê chêm lời.

Người kia nhíu mày quay đầu lại, sau đó anh ta dùng tốc độ ánh sáng nhòe miệng cười: “Em gái trạng nguyên của chúng ta đây rồi.”

Châm Khê quan sát bọn họ một lượt, vẫn là ba chỗ ngồi gần cửa sổ. Lý Minh Đình ngồi cùng bàn với Tiến Dũng, Huy Dương ngồi một mình ở bàn cuối cùng.

Nửa sau của kỳ nghỉ hè vừa rồi Huy Dương ra nước ngoài chơi, đây cũng là lần gặp lại đầu tiên của Châm Khê trong khoảng thời gian này. Anh đã nhuộm tóc nâu, mái tóc được chăm sóc bóng mượt mềm mại, phần mái được cắt ngang lông mày, trông chẳng khác gì một cậu học sinh ngoan hiền. Nhưng trên lỗ tai anh ta lại đeo mấy chiếc khuyên tai quái dị, nhìn thế nào cũng thấy chẳng ăn nhập gì với nhau.

“Em tới đây làm gì vậy?” Huy Dương hỏi cộc, những ánh mắt lại trượt về phía Lâm Tụ đứng phía sau.

“Nay là ngày đầu tiên anh họ em đến trường số 7, anh ấy không biết đường.”

Trong lúc cô đang nói chuyện, Lâm Tụ đã kéo một cái ghế ra rồi ngồi xuống.

“Anh họ?” Tiến Dũng thắc mắc đầu tiên, “Học cùng một lớp với bọn chị hả?”

“Anh chị đều học lớp 10-1 à?” Châm Khê ai oán.

“Cái giọng này của em là có ý gì vậy? Bọn anh học ở lớp này thì sao?” Lý Minh Đình hỏi.

“Không phải chia lớp theo thành tích sao? Em nghĩ tất cả những người học ở lớp này đều có thành tích trên hạng 60 chứ. Ba người chiếm hẳn ba chỗ của người ta cơ à.”

“Sao lại nói là chiếm chỗ của người ta hả?” Lý Minh Đình rất nghiêm túc tranh luận cùng cô, “Anh là học sinh có năng khiếu thể dục, anh Huy và vợ anh là học sinh có năng khiếu văn nghệ, trong lớp này còn có những học sinh có năng khiếu khác nữa. Em có biết hiện giờ học sinh năng khiếu quý giá đến mức nào không? Anh họ của em ghê gớm cỡ nào vậy?”

“Anh họ em cũng không ghê gớm mấy đâu, chỉ là thủ khoa đầu vào của khối lớp 10 mà thôi.”

Lý Minh Đình tròn trĩnh mắt, ngay cả Huy Dương cũng liếc Lâm Tụ mấy cái.

“Nhà bọn em đều học giỏi như vậy à?”

“Đâu có.” Châm Khê kéo Châm Hàm qua, nó vẫn đang đứng tựa cửa mỉm cười tỏ vẻ hiền thực, “Vị tiểu thư này thi đầu vào đứng trong top đầu từ dưới lên. Đến bây giờ em vẫn nghĩ mãi không ra, vì sao một cái đề đơn giản như vậy mà con bé lại có thể làm ra được như thế.”

Châm Hàm ở đằng sau néo vào eo cô và nói: “Chị à, chuông vào học sắp reo rồi, chúng ta đi thôi.”

Lúc đi qua Lâm Tụ, Châm Hàm hô lên: “Anh họ à?”

“Đừng có bắt anh ấy phải đi đi lại lại xa như thế.” Châm Khê đẩy Châm Hàm ra khỏi lớp học.

Cuối cùng Châm Khê lấy cớ đi vệ sinh mà không đưa Châm Hàm đến lớp học.

Chuông vào học vừa vang lên, Châm Khê đi vào lớp đã nhìn thấy Nhiều Lực Quần ngồi ngay bên cạnh mình.

Cô quên bồng mất chuyện này, có lẽ nên đề nghị với cô Chu về việc đổi chỗ ngồi.

Châm Khê vòng qua Nhiều Lực Quần, dưới bao con mắt của các bạn trong lớp, cô ngồi vào hàng đầu tiên.

Nhiều Lực Quần có hơi tức giận, nhưng nhìn lại, viết cho cô một mẫu giấy nhỏ.

“Cậu không cần phải làm như thế đâu, tôi không phải là người mặt dày.”

“Cậu biết là tốt.”

Đó! Cuối cùng Châm Khê cũng đã đổi chỗ thành công.

Vị trí của Nhiều Lực Quần hơi chéo so với cô, cuối cùng cô cũng không cần ngẩng đầu hay cúi đầu đều thấy cậu ta nữa rồi. Người ngồi cùng bàn với cô được đổi thành Hà Viện.

Vốn cứ nghĩ được ngồi cạnh bạn thân là một việc rất vui vẻ, nhưng cả ngày Hà Viện chẳng nói với cô câu nào, thậm chí còn không thèm trả lời những lời thăm hỏi ân cần hay thăm dò của Châm Khê.

“Có chuyện gì với Hà Viện vậy?” Châm Khê hỏi Lư Ý.

“Thì bạn ấy rất thích lớp trưởng đó, cậu cũng biết còn gì.”

“Thế tại sao lại không để ý tới mình?”

Lư Ý ngẩng lên nhìn cô. “Thì do buổi sinh nhật lần trước của lớp trưởng..”

Những kỷ ức được Châm Khê cố hết sức để quên đi bỗng ùn ùn kéo đến. Châm Khê cảm thấy trên môi mình như phủ một tầng sáp tỏa ra mùi nhựa kém chất lượng vậy.

“Cậu tuyệt giao với lớp trưởng thật à?”

“Vốn dĩ cũng có giao du nhiều lắm đâu. Nhưng cậu thích cậu ta mà.”

Lư Ý thở dài. “Sau này tớ sẽ không nói chuyện nhiều với cậu ta nữa.”

“Vì sao?” Châm Khê nhìn qua. Có đâu phải là người ích kỷ, có mâu thuẫn với người khác thì sẽ yêu cầu những người bên cạnh mình cũng phải cô lập đối phương chứ.

“Chuyện lần trước đúng là cậu ta hơi quá đáng. Giữa bạn bè với nhau thì giúp đỡ cũng là chuyện thường tình, nhưng lớp trưởng lại tính toán tất cả mọi thứ quá chi li, tớ không thích kiểu người như vậy.”

“Đúng thế.” Châm Khê sờ đầu cô bạn, “Vẫn là bạn Tàn của chúng ta tốt hơn nhĩ. Sau này cậu đừng chơi với Nhiều Lực Quần nữa nhé.”

Lên lớp 8, bắt đầu có người ở nội trú, trường học cũng mở lớp tự học vào buổi tối. Ngoài những học sinh học nội trú, những người khác có đến lớp tự học buổi tối hay không đều là tự nguyện.

Lư Ý không thể bỏ được bộ phim thần tượng của cô nàng vào lúc tám giờ nên không đến lớp tự học buổi tối. Mà thực tế thì, ngoài những học sinh ở nội

trú ra thì chẳng có ai muốn đến lớp tự học buổi tối cả, chỉ có mình Châm Khê đăng ký.

Không phải cô thích học đến mức học không ngừng nghỉ, mà lý do duy nhất là vì, Lâm Tự cũng muốn đến lớp tự học buổi tối.

Ngoài thời gian ngồi học ở trường và ở nhà, cô phải trông chừng anh ta mọi lúc mọi nơi.

Những sự kiện trong kiếp này đã diễn ra với trình tự và thời gian hoàn toàn khác với kiếp trước. Cô không thể đảm bảo rằng không có điều gì đó bất ngờ sẽ xảy ra trong giây tiếp theo.

Chín rưỡi là kết thúc giờ tự học của khối lớp 10. Giáo viên cất giáo án, vừa mở cửa ra đã thấy Châm Khê chờ ở bên ngoài.

Học sinh lục tục ra ngoài, Tiến Dũng kéo Lý Minh Đình đến trước mặt cô: “Em không đi học à? Sao còn đến lớp tự học buổi tối?”

“Em thích học mà, học tập khiến cho em cảm thấy vui vẻ.”

“Đi thôi, anh đưa em về nhà.” Huy Dương kéo túi sách của cô.

Châm Khê lùi về sau mấy bước: “Em đi xe đạp.”

Cô hơi kiễng chân nhìn vào bên trong, miệng lẩm bẩm: “Lâm Tự đâu rồi? Sao còn chưa ra.”

Lý Minh Đình cười rất gian: “Bị người đẹp chặn lại rồi. Mà đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy có người đẹp không quan tâm đến siêu sao A Huy của chúng ta, lại đi dây dưa với một con mọt sách chỉ biết có học đấy.”

“Chỉ biết học thì sao chứ? Em cũng chỉ biết học thôi này.”

“Vâng vâng vâng.” Lý Minh Đình giả vờ vỗ nhẹ miệng mình để xin tha thứ.

“Lâm Tự...” Huy Dương đột nhiên nói, “Là quan hệ họ hàng xa, đại bác bắn tám đời cũng không đến của em phải không?”

“Đúng đấy, là họ hàng bắn đại bác tám đời cũng không đến đấy.” Lúc Châm Khê nói câu này, Lâm Tự đeo cặp sách đi lướt qua trước mặt cô, bên cạnh anh ta còn có một cô gái vô cùng xinh đẹp đi cùng. Dáng dấp cô gái này đặc biệt giống một vị minh tinh Hồng Kông nào đó, khí chất rất lạnh lùng.

“Lâm Tự, anh đứng lại!” Thấy Lâm Tự sắp đi xuống lầu, Châm Khê vội hô lên.

Cô giật lại túi xách, đẩy Lý Minh Đình ra rồi chạy về phía Lâm Tự.

“Em nói này, em cũng đến lớp tự học buổi tối. Về sau tan học anh phải đợi em đấy biết không? Chúng ta phải cùng nhau về nhà.” Châm Khê vác chiếc cặp nặng trĩu, thờ hồng học đi cạnh anh.

“Vì sao?” Đối phương đột nhiên dừng lại, nhú mày, im lặng nhìn cô.

“Anh không phải là anh họ của em à?”

“Không phải chúng ta là kiểu họ hàng xa bắn đại bác tám đời cũng không đến đấy à?”

Cô còn chưa nói xong âm cuối, đối phương đã đáp lại câu này. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Canh Gà Có Độc

Canh gà có độc: Trong văn học mạng Trung Quốc, canh gà có nghĩa bóng là để chỉ những thứ có thể giúp an ủi tinh thần, giúp người ta cảm thấy ấm áp, dễ chịu. Nhưng khi nói canh gà có độc, tức là dù bề ngoài trông có vẻ nó giúp an ủi tinh thần, nhưng thực tế nó lại mang tính chất lừa dối.

Lời cô vừa nói đã bị anh ta nghe được!

Châm Khê không hiểu tại sao đối phương lại có thái độ này, cô chỉ nói sự thật thôi không phải sao? Con trai của chị gái Lâm Tuệ thì có quan hệ gì với cô chứ? Cô có thể chung sống hòa bình với anh ta như vậy đã là tốt lắm rồi, kiếp trước cô còn xem anh ta là kẻ thù nữa đấy.

“Vậy không phải chúng ta sống chung dưới một mái nhà sao?”

“Không sai? Đôi phương gât đầu thừa nhận.

“Lâm Tụ!” Cô gái xinh đẹp vừa nẩy đứng trên bậc thang cao nhất nhìn bọn họ, sau đó lạch bạch chạy xuống.

“Đây là?” Cô gái đó nhìn chằm chằm vào Châm Khê.

Ánh nhìn này khiến Châm Khê hiểu ra chút gì đó. Ánh mắt của cô ta giống hệt ánh mắt của Kim Dự n cùng An Đào Sa khi đánh giá cô. Nhưng hai người kia tự xưng là bạn gái Huy Dương, cho nên họ mới nẩy sinh cảm giác đề phòng đối với tất cả các sinh vật giống cái đến gần anh ta. Như vậy cô gái này...

Châm Khê không nói lời nào, chờ Lâm Tụ giới thiệu cho cô.

Kết quả Lâm Tụ cũng không nói gì, chỉ nói tạm biệt với người ta.

Cô gái kia lại quay sang nhìn Châm Khê, ánh mắt đó đã không chỉ là tò mò nữa, Châm Khê đã cảm thấy sự soi mói trong đôi mắt đó. Chắc hẳn lúc này, cô ta đã đánh giá Châm Khê từ đầu đến chân một lượt rồi.

“Anh họ, đi thôi.” Vẫn là Châm Khê mở miệng trước.

Trong ánh mắt đưa tiễn dịu dàng của cô gái kia, Châm Khê đi theo Lâm Tụ ra khỏi tòa nhà.

“Cô gái kia là ai vậy?” Châm Khê không nhin được mà hỏi một câu. Không phải có thích dòm ngó chuyện riêng tư của người khác, mà thật sự là cô rất tò mò về thiên hướng giới tính của Lâm Tụ.

Kiếp trước, cô đã nghe được rất nhiều lời đồn về chuyện vị chủ tịch mới của tập đoàn Vân Thị là người đồng tính.

Đúng vậy, chủ tịch Vân Thị tuổi còn rất trẻ đã đứng trên đỉnh cao quyền lực trong làng giải trí, khi tham gia các loại vũ hội, tiệc rượu chưa bao giờ mang theo một cô gái nào, nhưng lại thỉnh thoảng thấy được vài scandal của anh ta cùng mấy diễn viên nam nổi tiếng trên báo lá cải.

“Bạn học” Hai chữ lời ít mà ý nhiều, khiến nụ cười hóng hót của Châm Khê trở nên cứng ngắc.

“Chị ấy thật xinh đẹp” Châm Khê tiếp tục thăm dò.

“Vậy à?”

Châm Khê không tiếp tục hỏi nữa.

Cô dắt xe đạp chậm rãi đi cùng Lâm Tụ trong đêm hè nổi gió, có rất ít khi có cơ hội nói chuyện riêng với Lâm Tụ.

Cô có rất nhiều điều muốn nói, muốn nói cho anh nghe tất cả những lo lắng cùng suy nghĩ trong lòng mình, muốn chỉ cho anh ta một con đường sáng để đi, nhưng cuối cùng đều không nói ra được.

Cô là một người đến từ tương lai, cô không biết một câu nói trong vô thức của mình sẽ làm thay đổi điều gì.

Tuy kết cục của Lâm Tụ ở kiếp trước cũng không tệ, trong một môi trường ồn ào như làng giải trí, anh ta đã trở thành một vị chủ tịch mà người người đều phải nể sợ và nịnh bợ. Nhưng Châm Khê cô lại không nghĩ như vậy, cô cho rằng ít nhất Lâm Tụ cũng nên được đi học đầy đủ và yên bình, cuộc đời của anh ta nên bằng phẳng, trong sạch mới đúng.

Cho nên, dù có biết bố đẻ của đôi phương là ai, nhưng lại không có cách nào nói cho anh ta biết, chỉ có thể để anh ta tiếp tục sống với cô trong vùng bùn tanh tưởi của nhà họ Châm này.

“Em thật sự không biết bố ruột của Lâm Tụ là ai hả?”

Châm Khê vừa mới lấy chiếc chìa khóa ra đã nghe thấy từ trong nhà truyền ra một câu như vậy. Cô hốt hoảng nhìn Lâm Tụ đang đứng dưới có một bậc thang, trong lòng thầm cầu nguyện anh ta không nghe thấy.

“Đoán chừng là tên lưu manh nào đấy rồi. Nếu như là con nhà đúng đắn thì chị ta cũng sẽ không giấu giếm nhiều năm như vậy?”

Giọng nói của Lâm Tụ rất lớn, giống như đang quay về phía khe cửa, cố gắng nói cho người bên ngoài nghe. Đương nhiên bà ta chắc chắn không phải có ý.

“Anh nhìn dáng vẻ của Lâm Tụ xem, không giống chị ta chút nào, nhất định là giống hệt thằng bố đẻ của nó rồi. Điều này cũng có thể giải thích được vì sao chị ta lại làm ra được chuyện hoang đường, vô liêm sỉ như vậy.”

Sự coi thường và châm biếm trong lời nói của bà ta, cho dù là Châm Khê nghe cũng cảm thấy khó chịu.

“Em không nghĩ đến chuyện giao Lâm Tụ cho bố ruột của nó à? Cũng không thể cứ để nó ở nhà này như vậy mãi được

Chăm Khê dùng lòng bàn tay vẫn về những chỗ lồi lõm trên chiếc chìa khóa, trong đầu nghĩ thầm, Chăm Toàn vào lúc này quả là phân ranh giới rõ ràng, nhà cô nhà tôi rành mạch.

“Em đi đâu tìm bố nó bây giờ? Nói không chừng đã chết rồi, hoặc là đang ngồi trong xó nào của nhà tù cũng không biết được. Lâm Tụ đã lớn như vậy rồi, nếu muốn tìm thì đã đến tìm từ lâu rồi, theo em thì đến tám phần là chết rồi.”

Chăm Khê nghe vậy liền giật mình, không dám thở mạnh. Cô cẩn thận liếc trộm Lâm Tụ, phát hiện anh ta đang chăm chú nhìn tờ quảng cáo nhỏ trên tường, trên mặt không có chút biểu cảm nào. Giống như một vũng nước đọng trên đường, không có một cơn gió nào có thể khiến cho nó nổi lên gợn sóng.

Không biết là do quỷ thần xui khiến hay là bị ma quỷ ám ảnh thế nào mà Chăm Khê giờ tay lên che kín lỗ tại Lâm Tụ.

Lâm Tụ đứng dưới có một bậc thang mà vẫn cao hơn cô nửa cái đầu, khiến cô phải giờ tay lên mới bị được lỗ tại anh ta lại.

Lỗ tại Lâm Tụ lạnh lạnh, lạnh hơn lòng bàn tay cô rất nhiều. Cô biết Lâm Tụ đang nhìn mình, nhưng cô vẫn không thể đối diện với anh ta. Bởi vì hành động này, thật sự rất là ngốc.

“Lâm Tụ còn đỡ, mẹ nó chết còn để lại cho nó ít tiền, nó cũng rất hiểu chuyện, không khiến người khác lo lắng. Anh xem Chăm Khê nhà anh đi, ăn nhà dùng nhà mà cả ngày không biết nghĩ cái gì, chỉ biết làm mấy chuyện vớ vẩn, đúng là một kẻ vô ơn.” Lâm Tụ đột nhiên chuyển chủ đề, đem mũi dùi chuyện về phía Chăm Khê.

Điều này làm cho Chăm Khê càng thêm lúng túng, không biết có nên rút tay lại để che lỗ tại mình hay không.

Nhưng như vậy sẽ càng ngốc hơn, cô đã qua cái tuổi mà làm bất cứ chuyện ngu ngốc gì cũng có thể lấy cớ còn ngây thơ để giải thích rồi.

“Anh nhìn cái thái độ của nó khi ở cái nhà này xem! Nó không thích em thì thôi, dù sao em cũng là mẹ kế nó. Nhưng anh xem cái thái độ của nó với anh, với Hàm Hàm đi. Sau này có thể dựa vào nó sao? Chỉ biết học thì có tác dụng gì?”

“Hết cách rồi, cả nhà nó đều như vậy, mẹ nó hay ông bà ngoại nó cũng thế. Từ khi sinh ra đã bị ảnh hưởng rồi, làm thế nào cũng chẳng sửa được nữa” Chăm Toàn giải thích với giọng điệu nghe có vẻ cũng bó tay.

Kỳ lạ là, khi nghe được những lời này, trong lòng Chăm Khê vẫn rất bình tĩnh, thậm chí không hiểu sao còn có chút buồn cười.

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, vừa quay đầu, đã chạm phải ánh mắt của Lâm Tụ.

Chăm Khê không tài nào miêu tả một cách chính xác hàm ý của ánh mắt đó. Đó không phải sự cổ vũ hay cười nhạo lẫn nhau của hai đứa bé cùng bị đội sổ. Ánh mắt của một Lâm Tụ mười bảy tuổi nhìn cô lúc này hoàn toàn là của một người trưởng thành.

“Em còn thâm hơn anh” Cô dùng khẩu hình nói ra một câu như vậy.

Buổi tối ngày hè, thời tiết đã không nóng nữa, nhưng tiếng ve kêu liên tục lại khiến người ta phải choáng váng.

Chăm Khê đứng dưới chân đèn đường, nhớ lại những lời mà Chăm Toàn và Lâm Tụ nói về cô, không kiềm chế được mà bật cười. Lúc này cô cũng không quan tâm Lâm Tụ có nghĩ cô bị thần kinh hay không, chỉ đơn giản là cô cảm thấy thật hài hước.

Chăm Toàn cùng Lâm Tụ đường đường là bố ruột và mẹ kế cô, vậy mà lại chỉ dám nói xấu sau lưng cô.

Đây rốt cuộc là thiếu đạo đức hay là không có tính người?

“Lời bọn họ nói, anh coi như nghe chơi thôi” Cười đủ rồi, Chăm Khê bắt đầu an ủi Lâm Tụ, “Dù sao bọn họ cũng không dám nói vậy trước mặt anh”

Thấy Lâm Tụ không nói lời nào, Chăm Khê không thể làm gì khác ngoài việc hy sinh vì nghĩa mà nói ra hoàn cảnh thâm tâm của mình, “Anh xem em còn không bằng anh đây này. Chăm Toàn là bố ruột em mà còn nói em như vậy. Chỉ ít mẹ anh cũng yêu thương anh, còn em ngay cả mặt mũi của mẹ mình như thế nào cũng không biết”

“Mẹ anh yêu thương anh?” Đây là câu nói đầu tiên của đối phương trong vòng một giờ đồng hồ qua.

Chăm Khê muốn nói cho anh ta một đáp án khẳng định, muốn nói cho anh ta trên đời này không có bố mẹ nào mà không yêu thương con mình. Thế nhưng cô lại nghĩ đến Chăm Toàn, bỗng cảm thấy mình không có tư cách nói những lời này.

Mẹ Lâm Tụ làm sao vậy? Tại sao anh ta lại có bộ dạng nghi hoặc như thế?

Chăm Khê rất buồn bực, kiếp trước có rất ít khi gặp Lâm Tụ cho nên cô hiểu rất ít về anh ta.

Trong đó rốt cuộc còn ẩn giấu chuyện gì mà cô không biết?

“y da, cũng không còn sớm nữa, nên trở về thôi. Em thấy thật đau lòng cho mình, rõ ràng người bị mắc là em, vậy mà em còn sợ bọn họ lúng túng nên

phải trốn đi. Em thật đáng thương mà” Châm Khê thở hỗn hển chuyển đề tài.

Cô lo lắng làm cái gì? Trong lòng ai mà không có vài chuyện đau khổ? Cuộc đời ai mà không gặp phải trắc trở chứ? Mặc dù nói số Lâm Tụ hơi vất vơ, nhưng so với cô mà nói, số anh ta đã rất may mắn rồi.

Châm Khê nhớ lại lần trước, khi cô kể lại những chuyện trong nhà với người khác còn không ngừng khóc lóc, trong lòng uất ức không nói nên lời. Mà bây giờ mới qua bao lâu, cô đã có thể coi những chuyện này thành chuyện cười mà kể cho người khác rồi.

Cho nên mới nói, nếu bạn không coi chó là người thì sẽ không có người xem bạn là chó.

Đây là một đạo lý to lớn mà Châm Khê tổng kết được sau khi sống hai kiếp. Không giải thích được, vậy chỉ có thể dựa vào bản thân đi linh hội thôi.

Lâm Tụ, tổng giám đốc Lâm, ngải từ từ mà linh ngộ đi. Buổi tối tự học nào Châm Khê cũng kiên trì xuất hiện ở cửa của lớp 10-1. Không đến mấy ngày, toàn bộ khối lớp 10 đã biết Châm Khê cùng Lâm Tụ là anh em họ.

Lâm Tụ không hiểu nổi tại sao Châm Khê lại kiên trì như vậy, trông có giống như kiểu sẽ chết mất nếu sau khi tan học mà không chờ được anh ta để cùng về vậy.

“Em sắp thành cái đuôi của cậu ta rồi. Em còn có chút lòng hư vinh và tự tôn nào của một trạng nguyên hay không vậy?” Lý Minh Đình không hề bất ngờ khi lại nhìn thấy Châm Khê đứng ở cửa lớp mình, trong lòng bỗng cảm thấy hết sức phức tạp.

“Sao nhóc cứ phải chờ Lâm Tụ cùng về nhà vậy?” Huy Dương nhìn chằm chằm mấy ngày, cuối cùng vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi.

“Nếu không thì sao? Một mình em đi về? Muộn như vậy rồi, một cô bé như em tự về nhà một mình?”

“Nhưng... em giống những cô bé khác sao!” Lý Minh Đình trả lời.

Đây cũng là lời mà Huy Dương muốn nói.

Châm Khê, đó là một cô bé cực kỳ có cá tính.

Huy Dương tin, cho dù một buổi tối nào đó có nhìn thấy Châm Khê xách theo cái dây xích xe đạp đi bắt nạt học sinh tiểu học, anh ta cũng sẽ không thấy kỳ lạ bằng việc hằng ngày nhìn thấy cô chờ Lâm Tụ cùng về nhà sau khi tan học.

“Lâm Tụ, anh đứng lại đó cho em” Trong lúc bọn họ nói chuyện, Lâm Tụ lại đeo cặp sách đi qua trước mặt Châm Khê.

“Anh chờ em sẽ chết sao?” Châm Khê chạy đuổi theo, trong lòng giống như một ấm nước đang sôi sùng sục, nổi giận bùng bùng.

Mỗi lần đều như vậy, coi mình như người tàng hình. Cùng đi về nhà thì làm sao? Châm Khê cô là du côn chắc? Đi xe đạp cùng cô về nhà là phạm pháp sao? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Hormone

Đã vào học được một tuần, hôm nay là lễ khai giảng năm học mới của trường số 7.

Quy trình vẫn giống như năm ngoái, chỉ có điều là đại diện học sinh lên phát biểu đã đổi từ Nhiều Lực Quân thành Lâm Tụ.

Không đúng! Trong ấn tượng Châm Khê, đại diện học sinh vốn là Lâm Tụ.

Chàng trai anh tuấn với dáng đứng thẳng tắp, cúi chào, lên tiếng: “Chào mọi người, tôi là đại diện cho học sinh của khối lớp 10 - Lâm Tụ”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng thì thầm to nhỏ của đám học sinh truyền vào tại Châm Khê.

“Cậu ta chính là người đứng đầu lần thi này à?”

“Nghe nói còn là thủ khoa của kỳ thi đầu vào lớp 10 ở thành phố bên cạnh

“Thật sự có người vừa học giỏi lại còn đẹp trai tồn tại sao?”

Đây rõ ràng là thật sự tồn tại mà!

Trong lòng Chăm Khê lúc này, cái cảm xúc của người mẹ già mong con thành tài đang trào dâng mãnh liệt.

Đây mới là đáng về mà Lâm Tụ vốn nên có, không phải đáng về bất lực khi mất đi mẹ, không phải cay đắng khi không có quyền lên tiếng, không phải sự kiềm chế sau khi bị chế nhạo, châm biếm.

Rất có khí thế, không từ bỏ mục tiêu! Đáng về mà một chàng trai vô tư nên có nhất.

Lâm Tụ nổi tiếng rồi!

Sau khi lễ khai giảng kết thúc, cái tên Lâm Tụ luôn luôn xuất hiện trong các cuộc trò chuyện của nữ sinh toàn trường. Chăm Khê cảm nhận rõ ràng được sự sùng bái cũng như sự theo đuổi nhiệt tình của mọi người đối với anh ta. Đó là bởi vì cô đã nhận được rất nhiều thư tình.

Tất cả đều nhờ cô chuyển hộ cho người anh họ là Lâm Tụ.

Chăm Khê cầm một xấp thư dày cộp mà không biết làm thế nào, bởi người đẹp Đoạn Ái Đình - bạn cùng bàn Lâm Tụ đang nhìn chăm chăm vào cô.

“Em.. em đã nói không nhận rồi mà mấy người đó... mấy người đó cứ nhét vào tay em” Chăm Khê cúi đầu, không biết nên làm thế nào, chỉ bóp bóp ngón tay.

“Haizz..” Lý Minh Đình không ngừng thở dài, giống như kéo dài cả thế kỷ, “Khi em ấy nói chuyện với cậu, đã bao giờ ngưng ngưng như vậy chưa?”

“Lần đầu tiên nhóc ấy nhìn thấy An Đào Sa cũng là bộ dạng như vậy, giống y như đúc” Huy Dương một mồm nói, “Lần đầu tiên Kim Dự Án gặp nhóc ấy, có cho nhóc ấy một cái kẹo sô cô la, nhóc ấy vẫn nhớ kỹ, còn nhắc đi nhắc lại. Cậu nói xem, tớ đã tặng bao nhiêu đồ cho nhóc ấy rồi, nhưng tại sao vẫn không bằng một cái kẹo sô cô la?”

“Cái tật xấu chỉ thích gái xinh của em ấy bao giờ mới có thể sửa đây?” Lý Minh Đình nặng nề thở dài.

“Vẫn là không nên sửa, thích gái xinh dù sao cũng tốt hơn thích mấy thằng đẹp mã”

“Lần sau nếu mấy người đó còn muốn nhét thư tình gửi Lâm Tụ cho em thì em cứ nói với bọn họ rằng Lâm Tụ đã có bạn gái rồi” Đoạn Ái Đình dặn dò.

Chăm Khê che miệng về mặt hóng hớt, “Hai người đã thành đôi rồi ă?”

Đoạn Ái Đình chỉ cười nhưng không lên tiếng, quả thật chính là cho Chăm Khê một không gian tưởng tượng vô hạn.

Cô gái tên Đoạn Ái Đình này thật sự rất tốt mà, khuôn mặt xinh đẹp không nói, học tập cũng tốt, đầu óc rất thông minh, thật sự rất xứng đối với Lâm Tụ. Quan trọng nhất là, Đoạn Ái Đình rất thích Lâm Tụ.

“Vẫn chưa đi sao?” Giọng nói của Lâm Tụ đột nhiên vang lên phía sau làm Chăm Khê giật bản mình.

“Đi đi đi!” Chăm Khê cầm cặp sách lên, lén lút liếc nhìn đồng thư tình trong tay Đoạn Ái Đình.

Dù sao cũng là người khác nhờ có chuyển giúp mà. “Lâm Tụ, thư tình của cậu” Đoạn Ái Đình vung vẩy đồng thư trong tay. Lâm Tụ liếc nhìn, không lên tiếng.

“Cậu không xem thì để tớ vứt chúng đi giúp cậu?” Đoạn Ái Đình mở miệng.

“Cảm ơn” Nói xong, anh ta đi thẳng một mạch.

Chăm Khê vẫy tay chào ba người Huy Dương rồi vội vàng đi theo.

“Cánh của Tiểu Khê nhà chúng ta cứng thật rồi, chào hỏi nhau cũng qua loa như vậy? Lý Minh Đình che miệng giả vờ khóc.

“Chú ý cách dùng từ của cậu.” Huy Dương nhắc nhở.

“Mấy bức thư tình kia anh không xem thật sao?” Chăm Khê hỏi, “Đó là con gái nhà người ta thật lòng viết ra, không xem có phải không được hay lắm không?”

Đối phương không nói lời nào, Chăm Khê nói tiếp: “Chắc là anh nhận thư cũng nhận chán rồi. Cũng đúng, dù sao bây giờ anh đã có bạn gái, không đáp lại tình cảm của mấy người kia mới đúng là người có trách nhiệm”

“Bạn gái?”

“Chị Ái Đình đấy, hai người không phải đã thành đôi rồi sao?”

“Không phải”

“À?” Chữ này vừa thốt ra, Chăm Khê vội vã che miệng lại, ngay cả bản thân cô cũng nghe ra được sự tiếc nuối quá mức trong giọng điệu của mình.

“Em?” Lâm Tụ gõ gõ đầu mình, “Không phải học nữa à?”

Nếu không thì làm sao mà lại có thời gian để suy nghĩ những chuyện linh tinh vậy?

“Lòng tốt không được báo đáp.” Chăm Khê cắn răng nói nhỏ. Còn không phải cô sợ anh ta trong lúc khổ sở không nơi nương tựa, tinh thần phát triển không khỏe mạnh sao. Nếu không thì ai hơi đâu mà đi quan tâm vấn đề yêu đương của người khác.

Cô nàng Đoạn Ái Đình xinh đẹp là một người đã nói là làm, cô ta nói vút thư tình của Lâm Tụ là sẽ vút thật. Nhưng sau đó, thư tình bỏ trong thùng rác lại bị người khác nhặt được.

Cô bé viết thư tình khóc sưng cả mắt, vút tờ giấy viết thư dính bản lên bàn Chăm Khê, chất vấn cô tại sao lại làm như vậy.

Chăm Khê oan ức.

Chăm Khê vô cùng oan ức.

Chăm Khê có một bầu trời oan ức.

Cô bé kia khóc lóc đòi Chăm Khê đưa ra lời giải thích, Chăm Khê có thể làm thế nào được nữa. Cô chỉ có thể không ngừng xin lỗi, nhưng cô bé kia không chịu, nhất định đòi Chăm Khê chuyển giúp thư tình cho Lâm Tụ một lần nữa, còn muốn anh ta hồi âm.

Chăm Khê oán giận với Huy Dương, “Anh nói em có thể làm gì đây? Lâm Tụ rõ ràng là một tên được đào lên từ dưới núi bằng Bắc Cực. Tiểu Long Nữ sống mười mấy năm ở cổ mộ cũng không lạnh lùng bằng anh ta. Chị Đoạn Ái Đình lại trông giữ kè kè như vậy. Nếu chị ấy biết em lại chuyển thư tình cho Lâm Tụ giúp người khác thì chắc chắn sẽ đánh chết em. Anh nói xem, hay là tối nay em nhét thư qua khe cửa cho anh ta? Nhưng mà cho dù nhét vào thì anh ta cũng sẽ không xem, càng đừng nói đến hồi âm”

“Nếu không thì anh viết một bức thư gửi lại cho người ta đi. Đến lúc đó em sẽ nói là anh nhặt được bức thư, sau đó đã bị sự chân thành của của cô bé đó làm cảm động. Anh đánh giá cao sự dũng cảm vì yêu mà không màng tất cả của của cô bé đó. Dù sao chỉ cần là người đẹp trai đều ok, anh còn nổi tiếng hơn cả Lâm Tụ mà, lại còn là hotboy nữa chứ.”

“Khụ...” Huy Dương bị sặc nước ngọt, ngay cả nước mắt cũng suýt chảy ra.

“Anh đã tạo nghiệt gì?” Huy Dương ngửa mặt than, “Mà sao anh lại phải chịu cái khổ này?”

“Vậy thì hết cách rồi...”

Buổi tối Chăm Khê lấy có xe đạp hết hơi, nhảy lên yên sau của xe đạp Lâm Tụ, để anh ta chở về nhà.

“Anh họ à, ngày hôm nay lại có một cô bé xinh xắn viết thư tình cho anh, em cảm thấy cách hành văn của cô bé đó rất hay, để em đọc cho anh nghe nhé”

Thấy Lâm Tụ không lên tiếng, Chăm Khê hắng giọng một tiếng, mở miệng đọc: “Anh Lâm Tụ yêu quý”

Vừa đọc xong mấy chữ này, Chăm Khê liền cảm thấy như bị sét đánh khiến cho toàn thân co rút. Nhất thời, ngay cả ngón tay cô cũng không duỗi thẳng ra được.

“Tình yêu... yêu của em đối với anh như...”

Đầu lưỡi Chăm Khê xoắn cả lại, dây thanh quản như bị đông cứng, rốt cuộc cũng không thể tiếp tục đọc được nội dung phía sau ra.

“Haizz!” Chăm Khê buồn bực mà nhét bức thư vào cặp sách Lâm Tụ, “Chút nữa về anh tự xem đi, xem xong thì viết một bức thư hồi âm cho người ta, biết chưa?”

“Tôi đang nói chuyện với ai vậy chứ? Thật là...” Tiếng gió thổi ù ù khiến Chăm Khê tức đến nổi đom đóm mắt. Cô chọc chọc vào lưng người trước mặt, “Lâm Tụ, tôi đang nói chuyện với anh đấy, anh có nghe thấy không?”

“Không gọi anh họ nữa à?”

“Anh là con nhà chú bác nào của tôi? Đừng có dát vàng lên mặt mình nữa” Chăm Khê vén ống tay áo lên, nhỏ giọng uy hiếp, “Xem xong thì viết một bức thư trả lời người ta. Nếu để tôi biết anh không xem thì anh chết chắc rồi.”

Chỉ là, khi đi qua chỗ phải giảm tốc độ nhưng Lâm Tụ cũng không phanh xe lại, Chăm Khê suýt chút nữa bị anh ta làm cho bay ra ngoài.

Trong lòng Chăm Khê sợ hãi, giữ chặt lấy áo đối phương, thờ phào nhẹ nhõm.

“Anh coi như thương hại em đi, anh họ yêu quý...”

Không biết là do Chăm Khê uy hiếp hay cầu xin có tác dụng mà sau đó Lâm Tụ bắt đầu đã đọc bức thư kia, rồi nói với Chăm Khê: “Viết sai chính tả quá nhiều, chữ lại còn quá xấu, anh không đọc nổi”

“Vậy anh hồi âm cho người ta chưa?”

“Anh đọc còn không hiểu thì trả lời người ta thế nào được?”

Cô bé kia lại đến khóc lóc với Chăm Khê, Chăm Khê chỉ có thể an ủi nói Lâm Tụ gần đây quá bận không có thời gian. Sau khi dỗ dành, dỗ được cô bé đi, cô tốn cả một buổi tối, giống như dịch chữ Giáp Cốt rồi chép lại thư tình của cô bé kia.

Chữ Giáp Cốt: một loại chữ của Trung Quốc thuở sơ khai.

Lâm Tụ nhìn sơ qua, nói với cô: “Có thời gian như vậy sao không làm chuyện gì đó tốt hơn?”

“Anh cho rằng em muốn sao? Em còn chưa viết thư tình cho ai đấy!” Chăm Khê tức giận đến mức mặt cũng tái đi. Nhưng cũng may Lâm Tụ đã viết một bức thư trả lời người ta. Mặc dù lời ít mà ý nhiều, chỉ có mười chữ [Cố gắng học, mỗi ngày phải hướng về phía trước. - nhưng cuối cùng cũng coi như đã trả lời rồi còn gì?

Việc này đến đó cũng coi như kết thúc. Chăm Khê cho rằng mình có thể rảnh rỗi một thời gian. Nhưng chỉ mấy ngày sau, cô lại gặp phải vấn đề càng khó giải quyết hơn.

“Thưa thầy, về vấn đề Chăm Hàm yêu sớm, thầy trực tiếp nói với bố mẹ em là được rồi.” Chăm Khê đứng trong phòng giáo viên, cảm thấy vô cùng bất lực.

“Em cho rằng tôi không nói sao? Nếu có tác dụng thì tôi còn tìm em làm gì?”

Chăm Khê chỉ biết câm nín. Mới bắt đầu đi học được hai tháng, Chăm Hàm đã có bạn trai, tên đó còn lớn hơn cô một tuổi, là một nam sinh lớp 9.

Việc này Lâm Tuệ và Chăm Toàn cũng biết, nhưng bọn họ không phản đối. Bởi vì có người nói, nhà nam sinh kia rất giàu có, mỗi lần hai người đi ra ngoài chơi thì cậu ta đều mua một đồng quà cho Chăm Hàm mang về.

Mới tí tuổi đầu mà đã biết kiếm một kẻ lăm tiền để yêu như vậy? Chăm Khê không hiểu, cô cũng không muốn hiểu, Chăm Hàm yêu đương thì liên quan gì đến cô?

Nhưng thầy cô giáo trong trường lại không buông tha cô, Chăm Toàn và Lâm Tuệ càng không buông tha cô.

Một mặt bọn họ hy vọng Chăm Hàm qua lại nhiều hơn với người kia, mà mặt khác lại không hy vọng Chăm Hàm quá thân mật với anh ta. Bọn họ sợ con gái yêu quý của mình bị thiệt thòi.

“Đến giờ này rồi mà còn chưa về. Đan Đan, nếu không mày ra ngoài tìm em mày đi?” Chăm Toàn liên tục nhìn lên đồng hồ, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Hôm nay cậu con trai kia tổ chức sinh nhật, có mời Chăm Hàm đến tham dự. Lúc này đã hơn mười giờ, Chăm Toàn đã rất sốt ruột, trong đầu có rất nhiều suy đoán không tốt.

“Nếu như bố lo lắng thì đừng đồng ý cho bọn họ qua lại là được rồi.”

“Em con thích thì có thể làm thế nào?” Ánh mắt Chăm Toàn né tránh, vừa nhìn liền biết đây không phải lời nói thật.

Nếu như nhà người kia mở cửa hàng bán đồ ăn sáng thì ông ta và Lâm Tuệ có thể đồng ý sao? Có quý mới tin.

“Đi nhanh lên, đến đó gọi nó về, cứ nói trong nhà có việc” Chăm Toàn thúc giục.

“Muộn thế này rồi, con không dám ra ngoài” Chăm Toàn đúng là sốt ruột mà, giờ này mà bảo một đứa trẻ con như cô đến KTV tìm người.

“Bảo Tiểu Tụ đi cùng con đi.” Lâm Tuệ cũng mở miệng, “Hai đứa đến đó phải lễ phép, phải nói chuyện tử tế với người ta, đừng làm mất mặt em gái con”

“Vậy thì khó rồi. Bình thường con vừa mở miệng là đã đắc tội người khác, tốt nhất là con không đi thì hơn.”

“Vậy mày đứng im đừng nói gì, để Lâm Tụ nói” Chăm Toàn ném cho cô một cái áo khoác, rồi đẩy cô ra ngoài.

“Anh nói có phải em đã bị thần tình yêu hay Nguyệt lão nguyên rủa rồi không? Tại sao em cứ phải đi trên con đường làm mối hay phá hoại hạnh phúc của người khác thế nhỉ? Giờ này chắc con bé Chăm Hàm với người ta đang vui vẻ tán tỉnh nhau ấy chứ, chúng ta lại phải đến kéo nó về. Anh đoán xem, bạn trai Chăm Hàm có đánh em không?” Chăm Khê nắm lấy tay áo Lâm Tụ đi xuống tầng nói, “Anh họ à, đến lúc đó anh phải mang em chạy cùng đấy. Ở trong KTV rất tối, nói không chừng ngay cả đường em cũng không nhìn thấy.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đêm Kinh Hồn Ở Ktv

Chăm Khê cùng Lâm Tụ đứng ở quầy tiếp tân hỏi thăm phòng mà nhóm Chăm Hàm thuê. Nhân viên ở đây rất chuyên nghiệp, không chịu tiết lộ cho cô một chữ nào.

“Làm sao bây giờ?” Chăm Khê hỏi, “Không thì chúng ta trở về đi, cứ nói là không tìm được”

Cũng không chờ Lâm Tụ trả lời, Chăm Khê đã tự lẩm bẩm: “Chắc chắn không được, cho dù trở về cũng sẽ bị đuổi ra ngoài. Số em thật là khổ, nỗi khổ này đâu phải ở tuổi em nên chịu”

“Hay là chúng ta đến từng phòng một tìm đi... Nhưng lỡ như mở nhầm phòng, người ta đánh mình thì sao?”

Lâm Tụ dừng bước, nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Chăm Khê hỏi.

“Em thích lẩm bẩm một mình như vậy à?”

“Em lẩm bẩm một mình lúc nào?” Chăm Khê nói, “Em không phải luôn nói chuyện với anh sao?”

“Anh có nói chuyện với em sao?”

“Chăm Khê?” Có người ở sau lưng gọi cô. Chăm Khê quay đầu lại, người đứng ngược sáng nói chuyện với cô thế mà lại là Ngô Kính và Nhiều Lực Quần.

“Sao cậu lại ở đây?” Người nói chuyện với cô là Ngô Kính.

Chăm Khê híp mắt nhìn sang, điều làm cô chú ý tới đầu tiên là điều thuốc giữa hai ngón tay Nhiều Lực Quần.

Thấy ánh mắt cô quét tới, tay Nhiều Lực Quần lẳng lặng để ra sau lưng.

“Tìm người.”

“Tìm ai?”

Nếu đã gặp rồi thì Chăm Khê cũng thuận tiện hỏi một câu, đỡ phải để cô cùng Lâm Tụ đi tìm loạn lên như hai con ruồi không đầu.

“Cậu nhìn thấy Chăm Hàm không?”

“Chăm Hàm? Sao em ấy lại ở đây?”

“Hôm nay bạn trai nó tổ chức sinh nhật”

“Bạn trai?” Lần này người nói chuyện lại là Nhiều Lực Quần, giọng nói lộ ra sự kinh ngạc.

“Sao vậy? Nó không thể có bạn trai à?” Mặc dù nói không được yêu sớm, nhưng dù sao cũng không phạm pháp mà?

“Cậu chờ chút, tôi đi hỏi giúp cậu” Ngô Kính đi ra quầy lễ tân.

Chăm Khê quay mặt qua chỗ khác, bắt đầu đánh giá cách bài trí ở đây.

Không lâu sau Ngô Kính đã trở lại, nói cho cô một số phòng.

Chăm Khê kéo tay Lâm Tụ đi qua đó.

Căn phòng đó nằm ở tầng trên cùng, là chỗ sang trọng nhất ở đây. Chăm Khê vừa leo cầu thang vừa thở hổn hển, trong miệng vẫn không ngừng lầu bầu.

Lâm Tụ gõ cửa, không ai trả lời. Anh ta đẩy cửa đi vào trong. Đập vào mặt hai người là mùi thuốc lá và rượu nồng nặc, sau đó là tiếng người hò hét cùng tiếng nhạc âm ỉ.

Nhìn rất náo nhiệt, nhưng Châm Khê liền cảm thấy không đứng đắn, Lâm Tụ cũng cau mày.

Có hơn mười người đang vây quanh bàn rượu, nam có nữ có. Có không ít nữ sinh trang điểm đậm, ngay cả Châm Hàm cũng nằm trong số đó.

Chắc là không phát hiện bọn họ đi vào, nên trò chơi trên bàn rượu vẫn tiếp tục.

Nhìn chai rượu trên bàn, Châm Khê liền biết bọn họ lại chơi cái trò “mạo hiểm hay nói thật” quê mùa kia.

Một cô bé bị chai rượu quay trúng, muốn chọn nói thật.

Châm Hàm mất hứng cầu nhậu: “Mày đã chọn mấy lần nói thật rồi hả? Chà có chút gì mới mẻ. Lần này không được chọn thế nữa”

Cô bé bị ép phải chọn mạo hiểm.

Châm Hàm nói: “Mày nhảy cũng đẹp đấy, vậy cứ nhảy một bài cho bọn tao xem đi, sexy vào”

Trông cô bé còn rất nhỏ tuổi, cô bé nhút nhát đứng trước mặt cả đám người, bắt đầu vận vẹo cơ thể.

“Không phải như thế. Mày thấy ai nhảy mà mặc nhiều quần áo như vậy chưa?”

Cô bé kia đứng im. Châm Hàm xoa cằm, cười nói: “Sao thế? Muốn tạo còi hộ mày à?”

Xung quanh đều là tiếng cười thô bỉ của lũ con trai.

Sao mà nó vẫn không nghiêm chỉnh lên được vậy?

“Ngại quá, làm phiền rồi” Châm Khê bật đèn lên, cắt ngang trò chơi của bọn họ.

Tất cả mọi người đều híp mắt lại, Châm Khê cũng vậy. Cũng bởi vì ánh đèn sáng rực, nên cô đã nhìn thấy dáng vẻ của bạn trai Châm Hàm.

Có chắc là học sinh lớp 9 không vậy? Trông già hơn nhiều ấy chứ, cứ như một tên lưu manh, đã thế lại còn xấu trai vô cùng.

Dù sao cũng kém rất nhiều so với bạch mã hoàng tử Nhiều Lực Quần trong lòng Châm Hàm.

“Hai người là ai?” Có người mở miệng hỏi. “Ha ha, anh chàng đẹp trai à? Một cô gái ở gần hai người đột nhiên mở miệng, đứng lên định ôm cổ Lâm Tụ.

Châm Khê ngăn lại, không cẩn thận chạm vào bộ ngực đầy đà của đối phương, lập tức có cảm giác như chạm vào miếng thịt ba chỉ đầy mỡ.

“Châm Hàm, trong nhà có việc, bố bảo chị đến gọi em về” Châm Khê cười nói với Châm Hàm.

Con ranh Châm Hàm này chỉ ngẩng đầu liếc bọn họ một cái, sau đó lại quay đầu nhìn lên màn hình, vẻ mặt rất coi thường.

Đúng là vẻ mặt đắc chí của kẻ tiểu nhân.

“Chuyện gì?” Bạn trai nó mở miệng.

“Mẹ bị bệnh, sợ rằng... sợ rằng sắp không xong rồi. Châm Hàm, nếu như em không về thì có thể sẽ không gặp được mẹ nữa” Châm Khê che mắt, miệng không ngừng nức nở.

“Chị dám nguyên rủa mẹ tôi?” Châm Hàm đột nhiên nổi giận, sau đó khóc lóc ỉ ôi lòi kéo tay bạn trai nó, cũng không biết nó khóc thật hay khóc giả, dù sao tiếng khóc cũng rất lớn.

“A Huyền, chị ta nguyên rủa mẹ em!”

Bạn trai nó ôm lấy nó, đau lòng nói: “Không sao đâu” Sau đó nhìn Châm Khê, ra lệnh, “Mày mau xin lỗi Hàm Hàm đi.”

Ôi chào!

Châm Khê cũng không có tính nhẫn nại, cô ưỡn ngực, nghiêm mặt nhếch lên nụ cười, trực tiếp hỏi: “Châm Hàm, em có về cùng chị hay không?”

“Không về”

“Vậy được, bọn chị đi về, em tự lo cho mình đi”

Châm Khê kéo Lâm Tụ lùi lại phía sau, không cẩn thận cần phải tay đối phương.

“Muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao? Mày cho rằng đây là chỗ nào?”

Ái chà. Đây là câu nói kinh điển của thời đại nào vậy? Lẽ nào đây là sơn tặc chặn đường trong truyền thuyết: Cô không đưa phí qua đường thì không được đi à?

“Xã hội pháp trị, nơi này mỗi một tấc đất đều do quốc gia quản lý và bảo vệ”

“Áy? Tên nhóc kia không phải đại diện học sinh ở lễ khai giảng sao? Cái tên học giỏi đó?” Đột nhiên có người mở miệng, khiến cho ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Lâm Tự.

“Không sai!” Có một nam sinh nhỏ một ngụm nước bọt rồi nói, “Mẹ kiếp, bạn gái tao cũng vì thích nó mà đòi chia tay với tao”

Châm Khê muốn cười nhưng lại không dám, len lén đánh giá nam sinh vừa thốt ra câu kia. Trong đầu nghĩ thầm, có gì lạ đâu, người này làm gì có cửa mà so sánh được với Lâm Tự, bạn gái anh ta cũng đều bị mù.

“Được lắm, thù mới hận cũ tính một lượt luôn đi. Thằng kia, mày tên Lâm Do đúng không? Mày đến đây cho tao”

Phì một tiếng, Châm Khê bật cười, nhưng lập tức vội vàng che miệng lại.

“Chữ kia đọc là Xiu, chứ không phải Do) Lâm Tự rút cuộc mở miệng, kỹ năng châm biếm đạt level max.

Chữ Tự của Lâm Tự có âm đọc là “Xiu”, thanh niên kia nhầm sang âm “Do”.

Đối phương lập tức bật dậy, tức giận trừng Lâm Tự.

Châm Khê ngừng cười, nghĩ thầm nên đi rồi, nếu không sẽ đánh nhau thật.

“Không về thì thôi, chúng tôi về trước”

Châm Khê định kéo Lâm Tự rời khỏi chỗ này.

Bạn trai Châm Hàm, tên là A Huyền hay gì đó, đột nhiên mở một chai rượu đặt lên bàn.

“Xin lỗi Hàm Hàm rồi uống hết chai rượu này, việc này coi như bỏ qua”

Chao ôi!

Mẹ kiếp, đây là tên thổ phi ở ngọn núi nào trà trộn vào? Ăn nói với hành xử sao lại quê mùa như vậy?

“Châm Hàm, em thấy thế nào? Châm Khê hỏi, “Em muốn chị cùng anh họ xin lỗi em, sau đó uống hết chai rượu này sao?”

“Ai bảo chị nguyên rủa mẹ tôi!”

“Châm Hàm, không phải là em cảm thấy có một bạn trai có tiền thì có thể muốn làm gì cũng được đấy chứ? Lúc này em bắt cô bé kia nhảy thoát y được, cho nên em thấy giờ bắt chị cùng anh họ em uống rượu cũng là chuyện đương nhiên? Em cảm thấy không ai dạy dỗ được mình có đúng không?” Châm Khê trầm mặt nói, “Hoa cũng chả tươi được trăm ngày, lời này mặc dù nghe quẻ mùa, nhưng lại là một đạo lý rất đúng đấy. Ngày hôm nay em là bạn gái anh ta, lợi dụng thế lực của anh ta để bắt nạt người khác. Vậy nếu có một ngày hai người chia tay thì sao? Đến lúc đó em phải làm thế nào? Muốn như vậy rồi mà chị cùng anh họ em vẫn còn ra ngoài tìm em, sau khi đến đây cũng không trách móc em một câu, bọn chị đã nói gì nào?”

Lúc này Châm Hàm khóc thật, òa lên một tiếng rung trời.

Châm Khê đã đâm vào đúng chỗ đau của nó, dựa vào nhan sắc để trèo cao thì sớm muộn cũng sẽ bị ngã đau ngã đổ, kiếp trước không phải nó cũng như vậy sao? Đương nhiên, kiếp này nếu nó vẫn có thể khiến Nhiều Lực Quân đồ vô được, vậy coi như Châm Khê cô chưa nói câu này.

“Chẳng trách Hàm Hàm nói mày lòng dạ ác độc. Có một người chị gái như mày, Hàm Hàm của tao đúng là xui xẻo tám đời”

“Như nhau cả thôi. Bởi vì Châm Hàm mà tôi luôn bị người khác chất vấn, đều là cùng một bố sinh ra, sao mà chỉ số thông minh lại khác nhau nhiều như vậy chứ? Còn nữa, anh họ à, anh có một cô em họ ngu ngốc như vậy chắc cũng rất uất ức phải không?”

Muốn nói Châm Khê hiểu rõ Châm Hàm bao nhiêu, đại khái chính là rõ như lòng bàn tay mình.

Cô cũng không muốn phí lời với bọn họ. Không phải có câu ngạn ngữ gì mà, thiện chí giúp người năm tháng an lành hay sao? Kết quả mỗi lần gặp phải Châm Hàm, mọi cảm xúc mãnh liệt bị cố cất giấu sâu trong lòng đều có thể bị moi ra, làm cho cô như biến thành một kẻ cay nghiệt độc địa vậy.

“Đi thôi!” Châm Khê nói.

“Không được để bọn họ đi!” Châm Hàm kêu lên.

Lâm Tụ vừa kéo cô về phía sau, lập tức có mấy nam sinh xông lên muốn bắt lấy hai người. Lâm Tụ che ở phía trước, để Châm Khê báo cảnh sát.

Châm Khê chỉ vào một cậu nhóc có vẻ mặt hung ác đứng trước mặt rồi hét: “Anh chạm vào anh ấy hay chạm vào tôi một cái thử xem?”

Lời Huy Dương ân cần dạy bảo gần một năm, hôm nay rốt cuộc có cơ hội để nói ra.

Châm Khê có cảm giác lúc này khí thế của mình giống như một vị thần tái thế vậy, nhưng người ta lại thấy sự uy hiếp của cô chẳng là cái đinh gì.

Lâm Tụ đẩy cô về phía sau, nhấc chân đạp vào tên con trai đang thò tay định bắt lấy cổ.

Ngay lập tức, tất cả lũ con trai trong phòng này đều lao về phía bọn họ.

Cho dù Lâm Tụ là một cao thủ võ thuật thì cũng không đánh lại được nhiều người như vậy, huống hồ anh ta còn không phải.

Châm Khê cầm chai rượu trên bàn rồi đập thẳng lên tường, chai rượu vỡ tan khiến rượu bắn lên khắp người cô, dưới mắt bỗng hơi đau, đoán chừng là bị mảnh vỡ của chai rượu văng vào mặt rồi.

“Cho rằng tôi nói đùa đúng không?” Châm Khê cầm cổ chai rượu đã vỡ, chỉ vào người đứng gần cô nhất, “Tuồng tôi không dám đánh mấy người phải không?”

Châm Khê lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc, “Cậu còn ở đây không? Qua đây một chuyến, sắp xảy ra án mạng rồi”

Nhiều Lực Quần mò hôi đầm đìa đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là hình ảnh Châm Khê trợn trừng mắt, trong tay còn cầm một chai rượu vỡ đầy mảnh nhon.

Thành thật mà nói, Châm Khê là một người tính tình không tốt, lật mặt nhanh như lật sách. Nhưng cậu ta chọc tức có nhiều lần như vậy, còn đến mức cắt đứt quan hệ, thế mà cũng chưa bao giờ thấy cô tức giận như vậy.

Châm Khê đương nhiên tức giận, tức đến mức sắp đốt sạch lý trí của mình rồi.

Trên chiếc quần đen của Lâm Tụ có rất nhiều dấu chân, nhiều đến mức cô không dám đếm. Mỗi ngày cô đi theo sau lưng anh ta, theo sát anh ta mọi lúc mọi nơi như gà mẹ bảo vệ gà con là vì cái gì chứ?

Lần này thì hay rồi, dám bắt nạt anh ta ngay trước mặt mình như vậy.

Lâm Tụ nhà bọn họ sau này sẽ là người xưng bá làng giải trí, một tổng giám đốc bá đạo đấy. Tuyệt đối không thể chịu uất ức trong thời niên thiếu như vậy được.

Châm Khê cắn răng, nghĩ thầm, cứ chờ mà xem. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Các Anh Em Của Tôi

Những người trong phòng bị tiếng mở cửa làm cho giật mình. Quay đầu lại thì thấy có hai cậu nhóc đang đứng ở cửa. Mặc dù hai người này không thấp, cũng không nhỏ con, nhưng trong mắt những người ở đây thì hai người không khác gì hai thằng nhãi ranh vặt mũi chưa sạch.

Đám con trai bị chất cồn làm cho lý trí tê dại, bọn họ không hề bị hai người vừa tới hù dọa, ngược lại càng làm cho cảm xúc của bọn họ trở nên tiêu cực hơn.

Nhiều Lực Quần hét lên vài tiếng, nhưng căn bản không có ai nghe lời cậu ta. Cậu ta và Ngô Kính chỉ có thể gia nhập vào cuộc chiến hỗn loạn này, sau đó vô duyên vô cớ bị người ta đè xuống đất đánh cho một trận.

Châm Khê kéo Lâm Tụ lui về trong góc, cổ vốn cũng không hy vọng gì nhiều vào Nhiều Lực Quần. Đơn giản chỉ là cô muốn gọi cậu ta đến chịu đòn mà thôi. Có hai người bọn họ che ở trước mặt, chẳng phải Lâm Tụ sẽ ít bị đánh hơn sao? Dù sao Nhiều Lực Quần bị đánh nặng hay nhẹ thì cô cũng không đau lòng.

Cô không đau lòng, nhưng có người lại đau lòng rồi.

Chăm Hàm run rẩy hết lên, khiến tất cả mọi người dùng tay.

Xem ra địa vị của bạch mã hoàng tử vẫn rất vững chắc, cũng không phải một con cóc đất vàng có thể thay thế được.

“Anh Lực Quần, anh đến đây làm gì?” Chăm Hàm dịu Nhiều Lực Quần ngồi lên ghế sofa, cẩn thận phải những dấu chân trên người cậu ta đi.

“Chị em nói có người muốn đánh cô ấy, là em sao?” Nhiều Lực Quần hỏi.

“Không phải? Chăm Hàm sợ hãi, lắp bắp giải thích, “Là chị ấy nói lung tung đả tỵ bọn họ, em đã khuyên rồi nhưng chị ấy không nghe”

“Chăm Hàm, cậu ta là ai?” Người bạn trai vẫn bàng quan kia rớt cuộc mở miệng, khiến cho Chăm Khê đang ngồi trong góc căn hạt dưa xem trò vui suốt chút nữa vỗ tay khen hay.

Chăm Hàm có vẻ hơi khó xử, giống như không biết giới thiệu hai người này với nhau như thế nào.

“Đi thôi.” Lâm Tự thấy bầu không khí kích động đã dần giảm bớt, mà ánh mắt của những người khác cũng không tập trung trên người bọn họ nữa, cho nên mới vội vàng nhắc nhở Chăm Khê rời khỏi đây.

“Không đi” Chăm Khê núp ở phía sau cậu ta, nhìn ra phía ngoài và nói, “Một lúc nữa sẽ có trò hay để xem đấy.”

Cuối cùng Chăm Hàm vẫn nói ra, A Huyền là bạn trai nó, còn Nhiều Lực Quần là bạn cùng lớp của chị nó.

Chăm Khê không nhìn thấy vẻ mặt của Chăm Hàm khi nói ra chuyện này, chỉ có thể âm thầm suy đoán, giới thiệu bạn trai xấu xí của mình cho bạch mã hoàng tử trong lòng, không biết nó phải lấy ra bao nhiêu dũng khí nhỉ.

Nếu như sau này con cóc có thể biến thành hoàng tử thì cũng không đến nỗi, nhưng xem tình trạng này thì chắc là kết quả của việc độ kiếp thất bại rồi.

Lần đầu tiên, Chăm Khê cảm thấy mình rất cay nghiệt.

Sau khi Nhiều Lực Quần làm rõ nguyên nhân cùng quá trình, lại lỏ ra cái giọng nhà quan của mình để đàm phán với người ta, ý là hai bên đều nhường một bước, bỏ qua cho nhau.

Nhưng tên A Huyền kia không chịu, chủ yếu là không muốn nể mặt Nhiều Lực Quần.

“Được thôi, nhưng vẫn là câu nói kia, xin lỗi bọn tao, sau đó uống rượu” Chỉ là, lúc này đã đổi thành ba chai rượu có gắn mác nước ngoài khá nặng.

“Chăm Hàm, em thấy sao?” Nhiều Lực Quần hỏi.

Chăm Hàm giả vờ khó xử trả lời: “Hay là cứ để chị em uống đi. Chị em thích gây chuyện cũng đâu phải ngày một ngày hai. Sau này mọi người vẫn thường xuyên gặp mặt. Hôm nay anh bảo vệ được chị ấy, vậy sau này thì sao? Việc này cho dù A Huyền không so đo, nhưng những người khác thì thế nào?”

Nhiều Lực Quần quay đầu lại nhìn Chăm Khê, cô đang ngồi trên tủ rượu nghiền cứu giấy dán tường, bày ra dáng vẻ không liên quan gì đến mình.

“Chăm Khê, cậu thấy sao?” Nhiều Lực Quần lại quay sang hỏi cô.

“Tôi bị dị ứng với cùn” Thấy mình bị nhắc đến, Chăm Khê đành tìm bừa một cái cớ.

“Cậu dị ứng với cùn, dị ứng với bơ, lại còn dị ứng với hải sản. Rốt cuộc cậu còn dị ứng với cái gì nữa?”

Nhiều Lực Quần cũng tức giận. Tức bản thân mình lại một lần nữa làm chuyện ngu ngốc để bị người ta coi thường, cũng tức cái thái độ thờ ơ như chuyện không liên quan đến mình của Chăm Khê.

“Phải xem tâm tình thôi.” Thái độ ngang ngược của Chăm Khê khiến tất cả mọi người ở đây tức anh ách. Đặc biệt là sau khi biết cô là học sinh giỏi nhất khối, thì loại cảm giác căm ghét này càng mãnh liệt thêm.

“Có người đứng là ngoài học tập ra thì chẳng biết gì cả” Nữ sinh lúc đầu muốn đến gần Lâm Tự châm biếm nói.

“Có người ngay cả học còn không làm được thì có thể làm được cái gì?”

Chăm Khê cũng không hiểu, việc cô học giỏi thì có gì sai? Trên thế giới này có người ghét giàu, ghét xinh, ghét đẹp trai thì cô còn có thể hiểu, bởi vì có một số chuyện không phải cứ cố gắng là sẽ làm được. Nhưng học tập thì không giống mà. Chăm Khê có học giỏi đó cũng là nhờ sự cố gắng ngày đêm của cô.

Bản thân mình không cố gắng thì sao lại trách người khác được Châm biếm coi thường người đứng đầu khối như cô thì có thể khiến chỉ số thông minh của chị ta tăng vọt hay sao?

Lâm Tự đứng phía sau, đẩy cô một cái, ý bảo cô có chừng mực hơn, nhưng đã muộn rồi, đối phương rõ ràng đã nổi giận.

“Em gái à, đã có ai dạy em làm sai thì phải biết nhận lỗi, bị đánh thì phải đứng vững chưa?”

“Chưa”

Đôi phương lập tức nghẹn họng bởi câu trả lời ngắn gọn của cô, chắc là chị ta lớn bằng từng này rồi cũng chưa từng gặp một cô bé nào không biết điều như con bé trước mặt.

“Chăm Hàm, chị hỏi lại em một lần cuối, em muốn bắt chị uống chỗ rượu này?”

“Chị à? Chăm Hàm đã khôi phục dáng vẻ hồn nhiên của nó, tốt bụng mà khuyên nhủ cố, “Chị là mấy chai rượu thôi mà, coi như lời xin lỗi. Em đã nói với A Huyền rồi, uống rượu thì chuyện này coi như xong, sau này sẽ không làm khó dễ chị nữa.”

“Nhưng chị bị dị ứng với cồn thì sao?” Chăm Khê cười, “Nếu không em uống thay chị đi, dù sao em cũng là em gái chị, đâu phải người ngoài”

Về mặt Chăm Hàm liền thay đổi: “Chị à, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Con bé này chắc không phải xem quá nhiều phim truyền hình máu chó rồi chứ.

“Đã nói bao nhiêu lần là tao bị dị ứng với cồn rồi, có phải mày không hiểu tiếng người không?”

Chăm Hàm liếc nhìn về mặt Nhiều Lực Quần vài lần, thấy cậu ta không phản đối, lặng lẽ kéo tay A Huyền nói: “Em hết cách rồi, chị em không nghe lời em”

“Đã không chịu uống” A Huyền kéo Chăm Hàm ngồi xuống ra lệnh, “Vậy thì đổ vào miệng nó”

“Chăm Khê.” Nhiều Lực Quần đột nhiên mở miệng, “Làm người là phải biết thời biết thế, không phải tất cả mọi chuyện trên thế giới này đều xoay theo ý cậu. Bình thường cậu thích làm gì thì làm cũng không sao, nhưng bây giờ...”

“Vậy nếu như tôi cầu xin cậu thì cậu có giúp tôi không?” Chăm Khê nhìn Nhiều Lực Quần, nói có vẻ rất thành khẩn, “Tôi thật sự không thể uống rượu”

“Cậu không muốn uống thì thôi” Nhiều Lực Quần thờ dài, ngồi xỏm xuống trước mặt cô mà trả lời, “Chăm Khê, tôi không phải nhà từ thiện, tôi không có nghĩa vụ...”

“Cậu muốn cái gì?” Chăm Khê nghiêm túc nhìn cậu ta, “Tôi chẳng có gì cả”

Trên mặt Nhiều Lực Quần bắt đầu mang theo ý cười, cậu ta dịu dàng cầm lấy tay Chăm Khê nói: “Cậu biết tôi muốn cái gì mà”

“Cậu muốn thì tôi phải cho sao?” Chăm Khê rút tay lại, nghiêng đầu nhìn cậu ta, “Nhiều Lực Quần, cậu cho rằng cậu là ai?”

Nhiều Lực Quần kinh ngạc, về mặt ngây ra nhìn cô một lúc lâu mới lắp bắp nói: “Vậy thì không còn cách nào rồi”

Nhiều Lực Quần rời khỏi chỗ đó, người nhận lệnh ép Chăm Khê uống rượu đã cầm theo chai rượu đi đến. Lướt qua mấy lớp người, Chăm Khê nhìn thấy Chăm Hàm cười rất đắc ý.

Dáng vẻ đó, giống hệt cái vẻ mặt khi nó tuyên bố với cô rằng, nó đang mang thai con của Nhiều Lực Quần.

Nụ cười đắc thắng, cứ như là tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm tay nó vậy.

“Chăm Khê!”

Một tiếng gọi giống như tiếng chuông đồng vang lên từ bên ngoài, một giây sau, chính là tiếng của đập mạnh vào tường. Chăm Khê sẽ không thấy nghi ngờ chút nào khi mấy tầng dưới cũng bị chấn động. Thân hình Quý Bạch Dương xuất hiện ở cửa, bên cạnh là một nhân viên mặc đồng phục ở đây.

“Anh Đại Hùng!” Chăm Khê vẫy tay với anh ta, nhìn anh ta bước những bước chân mạnh mẽ đến gần.

Khác với lúc Nhiều Lực Quần xuất hiện, mấy người trong phòng này vừa thấy Quý Bạch Dương là đã bắt đầu sợ hãi.

Có người có thể vì biết anh ta nên sợ, nhưng phần lớn mọi người là bị khổ người của anh ta dọa.

Đó là thể trạng để làm vệ sĩ cho nguyên thủ quốc gia đấy! Nào có thể không sợ.

“Chuyện gì vậy?” Ánh mắt Quý Bạch Dương quét một vòng rồi hỏi, “Em không sao chứ?”

“Bị đánh vài cái thôi, không đau lắm” Chăm Khê chống eo, nói rất tội nghiệp.

“Bực mình thật.” Chăm Khê chỉ nghe Quý Bạch Dương nói một câu như vậy.

“Anh Quý.” Tên A Huyền kia rõ ràng biết Quý Bạch Dương nên mới gọi một tiếng.

“Chuyện gì? Người của máy đánh em ấy?” Quý Bạch Dương vuốt đầu, mấy sợi tóc mới gọi xong dựng đứng lên, như một đồng gai.

“Chỉ là có chút hiểu lầm thôi.” Nhìn dáng vẻ của tên A Huyền kia rõ ràng là không muốn dây dưa với Quý Bạch Dương, nhưng cũng không quá khách sáo. Nếu không thì ngay khi Quý Bạch Dương hỏi câu đầu tiên, gã đã nói rõ chuyện này ra rồi.

“Có hiểu lầm gì thì cũng không được động tay động chân chứ. Mấy thằng con trai chúng mày xúm lại đánh một cô bé có thấy xấu hổ hay không?”

“Vẫn chưa đánh nó mà” A Huyền nói một câu.

“Đó là do anh họ tới đỡ thay tôi rồi” Châm Khê bắt đầu nức nở, “Bọn họ còn muốn ép em uống rượu. Trong khi em đã nói mình bị dị ứng với cồn rồi”

“Ai ép em uống?” Phía sau lại là một giọng nói quen thuộc vang lên, sau đó Châm Khê nhìn thấy Lý Minh Đình.

Lý đại thiếu gia còn mặc nguyên cái quần ngủ, đầu tóc rối tung như tổ chim, chắc là mới bị lôi từ trên giường xuống, cho nên trông rất cáu kỉnh.

Châm Khê giờ tay định chào thì bị Lý Minh Đình đập một nhát vào bàn tay cô, hỏi: “Ai ép em uống rượu?”

Châm Khê chỉ vào một đám người trước mặt, trả lời: “Đó! Chính là bọn họ. Vừa nãy bọn họ còn đánh em”

Lý Minh Đình hất đầu một cái, giọng nói khoa trương giống như bị cắt mất đất.

“Còn đánh em nữa hả?”

Châm Khê gạt đầu.

“Đánh vào chỗ nào?”

Châm Khê ôm đầu, nói: “Đều đánh vào mấy chỗ không nhìn thấy.”

Trên thực tế Lâm Tự vẫn che ở trước mặt cô nên cô không bị trúng cú đánh nào. Nhưng cô cũng không thể nói như vậy được, anh em bị đánh cùng anh em của anh em bị đánh hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lý Minh Đình bắt đầu nghiêm túc mà đánh giá mấy người trong phòng này, nhìn thấy Châm Hàm liền lớn tiếng hỏi: “Sao con bé dơ dáy này lại ở đây nữa rồi?”

Thấy A Huyền, “Chu Huyền, có phải mày cảm thấy bây giờ ở trường số 7 là do mày cầm đầu rồi phải không?”

Thấy Nhiều Lực Quân, “Mày ở đây mà còn để con bé bị đánh? Đồ oắt con vô dụng!”

Lý Minh Đình đuổi tất cả mấy người kia vào trong góc phòng, kéo Châm Khê ngهنh ngang ngồi xuống ghế số pha. Anh ta mở một chai rượu ra cho mình, mất thì nhìn tay, miệng thì hỏi: “Nói đi, việc này phải làm sao? Nhanh chóng cho tao một câu trả lời chắc chắn trước khi anh Dương của tao đến”

Chu Huyền liếc mắt nhìn Châm Hàm, không hiểu sao chuyện này lại phát triển đến mức này. Gã cố gắng dùng một góc độ khách quan để kể lại tất cả quá trình của chuyện này cho Lý Minh Đình nghe.

Lý Minh Đình yên lặng nghe xong, hỏi Châm Khê: “Là như vậy phải không?”

“Không sai chút nào” Châm Khê gạt đầu chân thành.

“Vậy vấn đề là ở đây rồi” Lý Minh Đình nhìn Chu Huyền, “Chị gái cùng anh họ người ta đến gọi em gái về nhà, tại sao mày không cho?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Ỡ Thế Hiếp Người

“Anh Lý Minh Đình” Châm Hàm mở miệng, “Là vì chị Châm Khê nguyên rủa mẹ em bị bệnh nên A Huyền mới tức giận, anh ấy cũng chỉ muốn chị ấy nói cầu xin lỗi mà thôi.”

Chu Huyền muốn bịt cái miệng đang nói chuyện của Châm Hàm lại, nhưng đã không kịp rồi. Gã tinh táo hơn Châm Hàm rất nhiều, rõ ràng Lý Minh Đình không định nói chuyện đúng sai, cho nên sẽ chẳng hỏi đầu mà nghe lời giải thích của bọn họ.

“Tao chưa bao giờ nghe nói muốn xin lỗi còn phải uống rượu. Hơn nữa, dựa vào cái gì mà Châm Khê phải nói xin lỗi với mày? Em ấy không phải bị mẹ mày sai đến gọi mày về nhà sao?” Lý Minh Đình đã hết kiên nhẫn, buồn bực phát tay nói, “Đừng nói những chuyện vô dụng này với tao. Tao chỉ muốn biết, chuyện này phải xử lý như thế nào?”

“Cậu Đình có ý kiến gì?”

“Ha, mày vui tính thật! Mày gây ra họa, dựa vào cái gì mà bảo tao dọn dẹp cho mày? Châm Khê, em nói đi, làm thế nào?”

Thành thật mà nói, Châm Khê cũng không biết phải làm gì. Cô gọi Lý Minh Đình cùng Quý Bạch Dương đến, chỉ vì không muốn cho mình và Lâm Tụ bị đánh mà thôi. Bây giờ bọn họ đến rồi, còn nói muốn cho Châm Khê một câu trả lời thích đáng.

Cô muốn một câu trả lời như thế nào ạ?

Bản thân cô cũng không biết mình muốn như thế nào.

“Anh muốn đánh trả mấy người vừa đánh mình không?” Châm Khê lặng lẽ hỏi Lâm Tụ một tiếng.

Châm Khê cô là một người có thể dựa vào, phải cho Lâm Tụ nghĩ như vậy mới được.

Lâm Tụ về mặt kỳ quái nhìn cô một cái, bình tĩnh nói: “Lúc này đã đánh trả rồi.”

Khá lắm, không hổ là người con trai sau này sẽ đứng trên vạn người, có khí phách, có lòng bao dung, rất tốt.

Vốn là đánh nhau tập thể, mày đánh tao tao cũng đánh mày. Nếu bây giờ ỷ vào có người làm chỗ dựa mà quay lại trả thù, sẽ có vẻ rất nhỏ mọn.

“Thôi được rồi, nói cho cùng thì vẫn là do tôi không dạy dỗ em gái mình đúng đắn mới khiến nó làm ra những chuyện như vậy? Châm Khê nhìn Châm Hàm, cười như gió xuân, “Châm Hàm, em còn không mau qua đây?”

Châm Hàm cảm lấy tay của gã bạn trai trốn sau lưng anh ta, vì một nụ cười của Châm Khê mà nổi hết da gà.

“Bạn học Chu?” Châm Khê nhìn Chu Huyền hỏi, “Tôi có thể đưa em gái mình về nhà không?”

Mặc dù nói tên Chu Huyền này thích ý thế hiếp người, cạy đồng đánh ít, nhưng lúc máu chột vẫn rất có trách nhiệm, hấn ta trả lời: “Không cần, chút nữa tôi sẽ đưa em ấy về”

“Không được, bố mẹ đã bảo tôi và anh họ đưa em ấy về rồi” Châm Khê tỏ ra khó xử.

“Vậy để tôi gọi điện cho cô chứ”

Tên Chu Huyền này mới qua lại với Châm Hàm một thời gian ngắn mà đã hiểu rất rõ chuyện trong nhà cô, lại còn biết lấy cái gì ra uy hiếp cô thì có tác dụng nhất nữa cơ đấy.

Nếu là bình thường thì thôi, nhưng hôm nay thì không được, Lâm Tụ không thể bị đánh oan được.

“Lời bố mẹ ra uy hiếp tôi?” Châm Khê cười hỏi.

“Ai uy hiếp em?”

Lại là một giọng nam không thuộc căn phòng này vang lên. Nếu nghe cẩn thận thì có thể thấy tiếng thở dốc xen lẫn trong đó.

“Anh Dương!” Lý Minh Đình phải mòng một cái đứng lên từ trên ghế sofa, cung kính mà nịnh bợ đến dẫn Huy Dương vào.

Huy Dương vẫn chưa ngồi xuống, híp mắt quan sát Châm Khê từ đầu đến chân một lần rồi mới nói: “Anh không nhìn rõ lắm, em không sao chứ?”

Châm Khê vẫn dùng câu nói kia, “Bị đánh vài cái, không đau lắm”

Lý Minh Đình đứng bên cạnh hít vào một ngụm khí lạnh, không dám lên tiếng nữa.

“Ai đánh em?” Giọng nói của Huy Dương hoàn toàn trầm xuống, khô khốc, khiến cho người ta nghe xong chỉ muốn ho khan thay anh ta.

Anh ta quay người lại, nhìn một đám người trong góc, hỏi: “Ai dám đánh em?”

“Anh Dương, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi.” Chu Huyền thấp thỏm mở miệng.

Hắn ta cho rằng Lý Minh Đình đã là người cuối cùng rồi, ai biết lại còn dây vào vị ôn thần Huy Dương này.

“Hiều lắm? Ý mày là không hề ra tay?”

Chu Huyền không dám trả lời bừa nữa, khi đó loạn hết cả lên, ai biết Châm Khê có bị đánh trúng hay không? Con bé Châm Khê này cũng thật là, nếu khi đó nó hét to một tiếng là nó quen biết Huy Dương hay Lý Minh Đình thì làm gì có những chuyện sau đó

“Đánh vào đầu?” Huy Dương hỏi.

Châm Khê không lên tiếng, chỉ ôm bụng.

Tay Huy Dương vẫn chưa rút ra khỏi túi quần, nhắc chân liền đá vào bụng Chu Huyền.

Hắn ta ôm bụng lăn đùng ra đất, nhưng không dám phát ra một tiếng kêu rên nào, bên cạnh là tiếng kêu gào của Châm Hàm. Những người xung quanh không dám thở mạnh, giống như bị một bức tường vô hình ép vào trong góc, cũng chẳng biết là có thở được hay không.

“Còn đánh vào đầu nữa?” Huy Dương lại hỏi.

Châm Khê liếc mắt nhìn Lâm Tự đứng bên cạnh một cái, thấy trên lưng anh ta có nhiều dấu chân nhất.

Châm Khê giờ tay đỡ lấy lưng mình, chân Huy Dương lại nhắc lên, Quý Bạch Dương vội vàng ngăn lại, nói: “Đề tôi, đề tôi”

Đánh nhau tập thể khác với đánh tay đôi rất nhiều. Nhiều người thì chắc chắn sẽ rất lẩn xộn, nhiều khi cứ nhắm mắt lại rồi đánh lung tung, cho nên sức mạnh đánh trúng vào người chắc chắn không bằng được một cước đẩy tức giận của Huy Dương. Huống hồ ông anh này còn thường xuyên tập thể hình với luyện quyền cước.

Mà bụng và lưng đều là chỗ các cơ quan tập trung nội tạng, không cẩn thận thì sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Quý Dương biết Huy Dương bây giờ chắc chắn không thêm đề tâm đến mấy thứ này, nhưng dù sao thì Chu Huyền cũng không phải Lâm Chính.

Quý Bạch Dương đập vào người Chu Huyền mấy cái, nhìn thì độc ác tàn nhẫn, nhưng lại nhẹ hơn Huy Dương rất nhiều.

“Cút nhanh!”

Đám anh em của Chu Huyền đã sớm chuồn ra khỏi cửa, chỉ có Chu Huyền còn nằm trên mặt đất nhìn Châm Khê nói: “Cô đừng làm khó Châm Hàm”

Trong lòng Châm Khê giật mình, giây phút đó cô cũng không nói ra được cảm giác của mình. Cô đã thực sự thay đổi cách nhìn của mình đối với Chu Huyền. Trong nháy mắt đó, cô không cảm thấy hắn ta xấu xí nữa, mà còn thấy hắn ta rất đẹp trai. Hắn ta có trách nhiệm và sự gánh vác mà một người đàn ông nên có.

Nhưng Châm Hàm hoàn toàn không xứng với hắn ta.

“Nó là em gái tôi, tôi có thể làm gì nó?” Châm Khê an ủi một câu, Chu Huyền đã bị Quý Bạch Dương ném ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn có mấy người bọn họ cùng một đám nữ sinh.

Trong đó có mấy người vừa nãy ồn ào khiêu khích, Châm Khê không cho đi, mấy người đó chỉ có thể nơm nớp lo sợ mà nhìn cô.

“Châm Hàm, mày qua đây” Châm Khê ngoắc tay với nó. Châm Hàm đứng im tại chỗ, nức nở: “Em muốn gọi điện cho bố mẹ”

“Sau đó thì sao? Bảo bọn họ đến dạy dỗ tao? Bảo bố mày đánh tao một trận rồi đuổi ra khỏi nhà?” Châm Khê bình tĩnh mà nhìn nó nói tiếp, “Mày cảm thấy ông ta dám sao?”

“Chỉ có gì mà giỏi chứ?” Châm Hàm nghẹn ngào hét lên, “Chỉ chỉ là ý vào...ý vào...”

Ánh mắt của nó đảo qua mấy người Huy Dương, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thốt ra được mấy lời còn lại.

“Mày cảm thấy tao đang thế hiếp người?” Châm Khê gật gù nói, “Vừa nãy tao đã nói với mày rồi, hoa tươi tàn nhanh lắm, làm người phải biết khiêm tốn. Mày thấy không, vừa giờ mới chưa đầy một tiếng, vị trí của hai ta đã đổi cho nhau rồi. Vừa nãy mày muốn ép tao xin lỗi, uống rượu, muốn để bạn trai mày dạy dỗ tao. Vậy bây giờ có phải tao cũng có thể bảo mày làm bất cứ chuyện gì không?”

“Chỉ dám!” Châm Hàm nhìn cô, hai mắt bốc lửa. Từ khuôn mặt của nó, Châm Khê nhìn thấy bóng dáng của Lâm Tự.

“Em qua đây!” Châm Khê chỉ vào một cô bé trong đám người. Cô bé đó chính là người lúc trước bị Châm Hàm bắt nhảy thoát ỷ.

Cô bé kia vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, sợ hãi đi đến gần, lúc này Châm Khê mới phát hiện cô bé này trông rất xinh xắn.

“Em tên là gì? Học lớp nào?” Châm Khê hỏi.

“Hàn Y, lớp 7-7”

“VẬY là học cùng lớp với Chẳm HằM?” Chẳm Khê tò mò, “Em đến đây làm gì?”

Cô bé này vừa nhìn là biết không hợp với đám người vừa nãy.

Cô bé dùng ánh mắt sợ sệt nhìn Chẳm HằM, thấy vậy sự cáu kỉnh của Chẳm Khê cũng biết mất.

“Có sao nói vậy, em đừng sợ”

Cô bé hoảng hốt mở miệng, nói mình bị Chẳm HằM uy hiếp nếu tối nay không đến thì Chẳm HằM sẽ bảo người đến dạy cho cô bé một bài học.

“Chẳm HằM! Mày được đấy nhì!” Chẳm Khê tức giận đến mức bật cười, “Sao mày lại ghen ghét người ta đến vậy? Chỉ vì người ta xinh hơn mày? Lúc trước mày bắt người ta nhảy đúng không? Lẽ nào người ta nhảy giỏi hơn mày?”

“Không phải như vậy!”

Vừa nhìn phản ứng này của Chẳm HằM, Chẳm Khê liền hiểu.

“Trên thế giới này có rất nhiều người xinh xắn hơn mày. Lớp mày chắc phần lớn bạn nữ đều xinh hơn mày nhì, mày có thể uy hiếp được hết sao? Ồ, còn nữa, không cho phép có người nhảy đẹp hơn mày à? Tao nói cho mày hay, mày nhảy còn không bằng tập thể dục theo đài, mày đặc ý cái gì?”

Mỗi một lời đều như một cái roi quật vào người Chẳm HằM, khiến nó thương tích đầy mình.

“Mày xin lỗi người ta ngay” Chẳm Khê ra lệnh, “Mau xin lỗi Hàn Y”

“Dựa vào cái gì?” Chẳm HằM sục đồ gào lên.

“Dựa vào việc mày ý thế ức hiếp người, dựa vào việc mày tùy ý giẫm đạp lên tôn nghiêm của người khác, dựa vào việc mày không coi người ta là người” Chẳm Khê trừng mắt nhìn nó lạnh lùng nói, “Chẳm HằM, nói xin lỗi!”

“Tôi không...!”

Tay Chẳm Khê giờ lên rồi hạ xuống, lần này Chẳm HằM thật sự bị tát cho lệch mặt.

Mấy người xung quanh đều sợ ngây người, không ai nghĩ Chẳm Khê sẽ ra tay.

Lúc trước cô không cho đám nữ sinh kia đi, chính là để họ xem, đều là học sinh cùng trường với nhau, thường xuyên gặp mặt nhau. Chẳm HằM nó dựa vào cái gì có thể điều võ dương oai, ý thế hiếp người? Ngày hôm nay cô không đập vỡ cái vẻ uy phong của nó thì ai biết sau này nó còn làm ra chuyện điên rồ gì nữa.

Đánh rắn phải đánh đập đầu, cô quá hiểu Chẳm HằM sợ cái gì.

“Chị!” Chẳm HằM trừng mắt nhìn cô, trán bắt đầu nổi gân xanh.

“Xin lỗi!”

“Dựa vào cái gì...”

“Bốp!”

Chẳm Khê đổi tay khác, lại là một cái tát thật mạnh.

“Mày có xin lỗi hay không?”

“Tôi phải nói cho bố tôi biết, để ông ấy giết chị, giết con đi như chị!” Chẳm HằM gào lên, rồi nhào về phía cô.

Chẳm Khê đập nó ngã xuống đất, miệng vẫn nói: “Xin lỗi người ta mau. Mày cứ cãi tao nữa đi, tao không có kiên nhẫn đâu”

Chẳm HằM òa lên khóc, hô lên một tiếng: “Anh Lực Quân”

Lúc này Chẳm Khê mới nhớ đến ở đây còn có người như vậy. Cô quay đầu lại, thấy Nhiều Lực Quân cùng Ngô Kính đang nhìn cô giống như gặp phải ma vậy.

“Muốn xin tha hộ nó à?” Chẳm Khê hỏi.

“Em ấy là em gái cậu” Nhiều Lực Quân trả lời. “Không sai, biết điều rồi đấy” Chẳm Khê cười, “Cũng đúng, tôi dạy dỗ em gái thì làm gì đến lượt người

ngoài xen mồm vào”

Chăm Hàm thấy không nhờ được ai, chỉ đành nói một tiếng nhỏ như muỗi: “Xin lỗi”

“Xin lỗi ai? Nói to lên chút.”

“Hàn Y, xin lỗi.”

“Sau này còn bắt nạt người ta nữa không?”

“Không... không bắt nạt nữa.”

Chăm Khê cho mấy nữ sinh trong phòng giải tán, còn kèm theo câu uy hiếp: “Chuyện ngày hôm nay coi như chưa từng xảy ra, đi về đừng có nói lung tung!”

Cô kéo Chăm Hàm dậy, giúp nó lau nước mắt, sửa sang lại quần áo, còn lấy cục đá xoa mặt hộ nó.

“Em ấy bị sao vậy?” Lý Minh Đình hoàn toàn không hiểu Chăm Khê định làm gì.

Chỉ thấy Chăm Khê lau mặt cho Chăm hàm xong, mạnh mẽ tháo giày của nó ra, sau đó ấn rất nhiều dấu chân lên người mình. Còn bảo Lâm Tụ giúp ấn mấy cái vào sau lưng cổ.

Làm xong cô mới giúp Chăm Hàm đi giày lại. Rồi sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Tuệ, Chăm Toàn cùng Chu Huyền xuất hiện ở cửa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Trả Đũa

Nhìn thấy cứu binh đến, Chăm Hàm mừng phát khóc.

“Bố!” Một tiếng gọi thăm thiết vang lên.

Chăm Hàm không thể tin mà quay đầu lại, thấy Chăm Khê đã khóc thảm thiết, nước mắt đầm đìa đầy mặt.

“Bố, mẹ! Hai người mà không tới, Chăm Hàm sẽ đánh chết con mất.”

Chăm Khê kéo tay áo Chăm Toàn, khóc đến long trời lở đất.

Bước chân của Chăm Hàm khựng lại, mãi một lúc lâu mà cũng không phản ứng lại nổi.

“Chị, chị nói dối!” Chăm Hàm chỉ vào mặt cô, tức giận nói.

“Bố, mẹ, hai người xem xem, đây đều là vết em ấy đánh con” Chăm Khê vén quần áo lên để lộ vết thương cho Chăm Toàn và Lâm Tuệ thấy, “Nếu không có anh họ ngăn lại thì con đã bị em ấy đánh chết rồi. Đến anh họ cũng bị đánh nữa”

Lâm Tuệ nhìn sang Lâm Tụ, trên bộ quần áo đen của thằng bé quả thật có nhiều vết chân rất rõ ràng.

Nhưng nếu bảo Chăm Khê bị Chăm Hàm đánh thì bà ta lại không tin. Con ranh Chăm Khê này rất tinh quái. “Mặt con sao lại thành ra thế này?” Lâm Tuệ hí hóp mắt nhìn mặt Chăm Hàm, cảm thấy có điểm đáng ngờ.

“Là chị ta đánh con đó mẹ!” Chăm Hàm chỉ vào Chăm Khê hét toáng lên.

“Không phải con!” Chăm Khê học giọng điệu của Chăm Hàm hét to, “Sao em có thể đổ oan cho người khác như vậy? Rõ ràng là em đã bảo bạn trai đến đánh chị với anh họ, chính em còn đá chị nữa. Những chuyện này anh họ đều thấy cả”

“Lâm Tụ, có phải như vậy không?”

“Tất cả những gì Chăm Khê nói đều là thật” Lời khẳng định của Lâm Tụ như một cây cột trụ kiên cố trong tình huống nhốn nháo lúc này.

Chăm Khê cười, hỏi: “Em bảo chị đánh em, có ai làm chứng?”

“Bọn họ..” Châm Hàm chỉ tay về phía những người còn lại trong phòng, Huy Dương, Lý Minh Đình, Quý Bạch Dương, Ngô Kính, còn có cả Nhiều Lực Quân.

“Anh Lực Quân” Châm Hàm nhìn cậu ta đầy mong đợi. Nhưng cậu ta lại khiến nó phải thất vọng rồi.

“Cháu không thấy gì cả”

“Bố mẹ!” Châm Khê gọi, “Hôm nay con chỉ đến gọi em ấy về nhà mà còn bị em ấy kêu bạn trai đánh cho một trận. Về sau có chuyện gì của em ấy, con cũng không dám quản đâu”

Bị Lâm Tuệ nhìn chăm chăm, Châm Khê cố nén cười: “Chuyện này để người ngoài biết được thật cũng chẳng hay họ gì, con thấy tốt nhất mẹ nên đem Châm Hàm về nhà dạy bảo lại đi”

“Mày nói cái gì?” Về mặt tức giận của Lâm Tuệ giống hệt Châm Hàm.

“Con trai lớn hư hỏng làm con gái nhà người ta có thai ngoài tử cung dẫn đến sảy thai, con gái út vô nhân tính gọi bạn trai đánh cả chị gái và anh họ. Mẹ dạy bảo được hai đứa con quý hóa tốt thật đấy” Châm Khê lại tiếp tục nói, “Mẹ cũng phải quan tâm đến con và anh họ chứ, đừng để vì Châm Hàm mà ảnh hưởng đến việc học ở trường của bọn con. Đầu óc ngu si cũng không sao, nhưng nếu lòng dạ cũng độc ác thì đúng là không ai cứu được nữa đâu”

Châm Khê nói với những người còn lại trong phòng: “Mọi người về trước đi. Thật xấu hổ vì đã để mọi người thấy sự việc không hay ngày hôm nay. Hy vọng mọi người vì em gái tôi mà đừng kể chuyện này ra ngoài”

Châm Khê lén lút lấy tay ra hiệu, bảo bọn họ cứ về đi.

Huy Dương cũng ra hiệu sẽ gọi điện thoại với cô rồi kéo Lý Minh Đình và Quý Bạch Dương ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Lý Minh Đình đã kinh ngạc mà kêu lên: “Đó là Châm Khê mà chúng ta biết sao?”

“Quý nhỏ tinh ranh” Quý Bạch Dương nhắc nhở Huy Dương, “Em ấy chỉ cho mỗi người chúng ta thấy một vết thương khác nhau trên người, chính là muốn chúng ta làm chứng tội tội Châm Hàm”

Lý Minh Đình kéo tay cậu ta, ý bảo đừng nói nữa. Huy Dương từ lúc đi ra khỏi đó đến giờ vẫn cười tủm tỉm, bây giờ Quý Bạch Dương có nói gì cậu ta cũng nghe không lọt tại đầu.

“Xem ra công sức tôi nhắc nhở bao lâu nay đã có chút tác dụng rồi, đến thời điểm quan trọng em ấy vẫn nhớ tới tôi.”

Quý Bạch Dương bộ dạng sụp đồ nói: “Đại ca của tôi ơi, em ấy đang lợi dụng cậu đấy”

Huy Dương vẫn cười, đáp: “Tôi rất vui vì bị lợi dụng đấy, cậu quản được à?”

Nói thật, hôm nay lúc nhận được điện thoại cầu cứu của Châm Khê anh thấy vui vẻ nhiều hơn là lo lắng. Qua sự việc tối nay cộng với những chuyện trước kia, anh thấy Châm Khê là một cô bé rất liều lĩnh. Vì đạt được mục đích mà em ấy có thể sẵn sàng thương tổn chính bản thân mình. Nói thông minh thì cũng không hẳn, đầu óc chỉ khá tinh ranh thôi, nhưng biện pháp sử dụng lại quá ngu ngốc.

“Sao em ấy có thể để mình chịu đòn được?” Huy Dương gật gù đắc ý nói, “Khi tớ vừa vào phòng nhìn thấy Nhiều Lực Quân là biết ngay, không có khả năng em ấy bị đánh đâu”

“Vậy mà em ấy còn nói dối chỗ này đau chỗ kia đau lắm”

Huy Dương chẳng để tâm: “Đấy là con gái nhà người ta làm nũng thôi.”

“Cậu nhìn cái màn dạy dỗ em gái của em ấy mà bảo là đang làm nũng ấy hả?” Quý Bạch Dương lại tiếp tục ghen tị.

“Thế thì sao nào? Đó là do cậu không hiểu em ấy. Chỉ cần không phải đối đầu với cái đám cực phẩm ở nhà của

mình thì Châm Tiểu Khê cũng chỉ là một đứa bé gái mười mấy tuổi bình thường thôi. Sao, bé gái thì không thể làm nũng à?

Chu Huyền thanh toán xong thì tất cả lên đường về nhà. Châm Toàn và Lâm Tuệ kéo gã đi đằng trước, không ngừng xoi lời khách sáo. Đi sau là Châm Hàm, Lâm Tụ và Châm Khê.

Đột nhiên Châm Khê dừng lại, nói với về ảo não: “Ai nha, em quên trong phòng còn có camera giám sát”

Châm Hàm trừng to mắt quay đầu lại nhìn.

Châm Khê gãi đầu một cái: “Thôi vậy, quay thì cũng đã quay rồi”

Cô đi đến trước mặt Châm Hàm, cười nói: “Làm sao giờ? Bộ mặt xấu xí của em tối nay sắp bị bạn bè thấy hết rồi. Không biết sau này người ta bàn luận về em thế nào đây? Từ nhỏ đến lớn hình như em chưa bị ai đánh nh? Yên tâm đi, từ giờ sẽ có rất nhiều cơ hội, dần dần rồi em sẽ quen thôi.”

Châm Khê ngả ngón vồ vồ vào mặt nó: “Lúc em cấu kết với Lâm Chính đồ tội ăn cắp tiền cho chị, chắc sẽ không nghĩ tới có ngày hôm nay nh. Haiz! Trong phòng có camera nhưng có lấy được đoạn phim hay không, việc này phải xem bản lĩnh của em rồi. Cho dù lấy được thì sao chứ. Tổ cáo với Châm Toàn và Lâm Tuệ? Nhưng sau đó thì sao chứ, bọn họ có thể làm gì được chị? Dù sao hiện giờ bố cũng có dám đánh chị đâu, hay lại muốn đuổi chị ra khỏi nhà? Vậy càng tốt, đây cậu còn không được”

Châm Hàm nén nước mắt, chạy đuổi theo Lâm Tuệ và Châm Toàn. Châm Khê rút lại cuối cùng, nhìn thấy ánh mắt thờ ơ, lạnh lùng của Lâm Tự cô nghiêng răng nói: “Không sai, em chính là người ích kỷ, nhỏ nhen như vậy đây. Mà không chỉ ích kỷ đâu, em còn rất độc ác đây”

Thấy khỏe môi Lâm Tự cong lên, Châm Khê càng nóng nảy: “Cho nên về sau em nói gì anh đều phải nghe, rõ chưa? Em không cho anh ra ngoài buổi tối thì anh không được ra ngoài. Bằng không...”

Châm Khê ưỡn ngực, giả bộ hung ác nói: “Bằng không anh cứ chờ chết đi”

Lâm Tự bật cười, nụ cười rạng rỡ, cảm giác lúc này con người anh ta cũng trở nên ấm áp hơn hẳn.

Qua sự việc lần này, Châm Khê nghiêm nhiên trở thành chị Đại trong mấy câu chuyện buồn đùa lê của nữ sinh trường số 7. Lại nửa tháng trôi qua, sự tích đó còn được truyền đi với vô số tam sao thất bản.

Phiên bản một, sau khi tan học Châm Khê trở về nhà gặp phải lưu manh, đầu trí so dưng, phi xe đạp đâm gãy một chân của tên lưu manh.

Phiên bản hai, có một thân một mình đi đánh nhau với hơn mười đứa học sinh của trường khác.

Một phiên bản khác, thật ra cô là đại ca của một bang phái xã hội đen, nằm vùng trong trường học chỉ vì muốn bảo vệ nam thân trong lòng mình.

Nói chung là muôn hình vạn trạng, có chuyện ly kỳ ảo tưởng, có chuyện tình yêu tình báo, có chuyện còn về tình cảm học đường, kiểu nào cũng có. Đến Châm Khê nghe thấy cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Ngày nào Tiền Dung với Đoàn Ái Đình cũng lấy cớ ra làm trò cười, còn nói phải dựa vào có chồng lưng để đi ăn com chùa trong căng tin.

Châm Khê khiêm tốn giải thích mình chỉ là một tên lâu la, không dám, không dám đảm nhận!

Ngược lại, cô bé tên Hàn Y gặp lần trước gần đây rất hay đến tìm cô, luôn miệng gọi cô một tiếng “chị ơ” rất thân thiết.

Châm Khê hỏi cô bé: “Giờ Châm Hàm không dám bắt nạt em nữa chứ?”

“Cậu ấy không nói chuyện với em nữa rồi.”

“Như vậy càng tốt, nói chuyện nhiều với nó chỉ tổ xui xẻo”

Sau này Châm Khê mới biết lý do tại sao Châm Hàm lại ghét Hàn Y như vậy, nguyên nhân chỉ vì Hàn Y tranh chức lớp phó văn nghệ với nó khi khai giảng. Lúc đó, giáo viên cho mỗi người biểu diễn một tiết mục để đánh giá. Hàn Y với tài năng ca múa vượt trội hơn đã dễ dàng giành chiến thắng. Còn Châm Hàm lại cảm thấy bị mất mặt trước cả lớp, không cam lòng nên luôn muốn tìm cơ hội trả thù Hàn Y. Đến khi Châm Hàm có bạn trai là Chu Huyền, nó liền càng chẳng thèm kiêng nể gì mà công khai bắt nạt Hàn Y.

Lại nói về Chu Huyền, đến cuối học kỳ thì cậu chàng cũng bị Châm Hàm đá bay.

Chu Huyền còn đến hỏi thăm Châm Khê về Châm Hàm, Châm Khê chỉ có thể khuyên bảo: “Không phải do anh không tốt, là do Châm Hàm nó quá ham hư vinh thôi”

Chuyện lần trước khiến Châm Hàm bị đá kích rất mạnh, nó cho rằng Chu Huyền không thể cho được thứ mà nó muốn. Thứ quyền thế, địa vị mà nó cho là to lớn, nhưng hóa ra lại chẳng là gì so với mấy người Huy Dương và Lý Minh Đình. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng nó quyết định chia tay với Chu Huyền để tìm núi dựa cao hơn.

Về phần mục tiêu mới của nó là gì, Châm Khê cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm.

Kiếp trước, cho đến khi Châm Khê chết mà Châm Hàm vẫn không hiểu ra cái đạo lý dựa tường tựa gối, dựa núi tựa sụp, thế nào là tự thân vận động. Bây giờ nó mới mười mấy tuổi, tất nhiên lại càng không hiểu được rồi.

Tất cả là do Lâm Tuệ và Châm Toàn đã nhồi nhét những suy nghĩ lệch lạc đó vào đầu nó từ bé, đã trở nên thâm căn cố đế rồi, có lẽ cả đời này cũng khó mà thay đổi được.

Chẳng mấy chốc Châm Hàm đã có bạn trai mới, đây chẳng phải chuyện gì hiếm lạ. Châm Khê đã dự đoán được điều này từ lúc nó còn chưa chia tay với Chu Huyền.

Nhưng bạn trai mới của Châm Hàm lại khiến cô thấy hết sức bất ngờ. Cô còn cho rằng kiếp này, quan hệ giữa nó và nam thần của nó sẽ càng ngày càng xa vời. Vậy mà cuối cùng, số mệnh vẫn miễn cưỡng mà chạy tới đúng thiết lập cũ của nó.

Khi Châm Hàm hôn hồ đắc ý kéo tay Nhiều Lực Quần đến trước mặt giới thiệu với cô đây là bạn trai nó, Châm Khê giống như thấy được cảnh tượng của kiếp trước. Chỉ khác là lúc đó Châm Hàm đã hơn hai mươi tuổi, còn bây giờ nó mới là vị thành niên.

“Sao nó yêu sớm mà có thể huênh hoang như thế nhỉ?” Châm Khê cần nắn với Lâm Tự, “Đáng lẽ nó phải lén lút lút lút, đàng này nó còn dám dẫn cả bạn trai về nhà, thật không thể hiểu nổi!”

“Em hâm mộ à?”

“Có gì mà em phải hâm mộ? Châm Khê xua tay như đuôi gà, “Do em không thêm tên Nhiều Lực Quần kia thôi. Anh nói xem, Châm Hàm đúng là thích nhặt đồ người khác vứt đi mà, cứ cái gì em ném đi là nó nhặt lại”

Ánh mắt bình tĩnh của Lâm Tự khiến Châm Khê thấy hơi chột dạ. Cố gắng đầu kiêu ngạo nói: “Làm sao, em không giống như có người thích à? Em nói cho anh biết nhé, em rất ghét Nhiều Lực Quần”

“Vậy em thích ai? Huy Dương?”

Nghe đến tên Huy Dương, Châm Khê giật mình vội vàng phủ nhận: “Đây là bạn thân, là anh em tốt của em, anh nghĩ lung tung cái gì đấy?”

Châm Khê chống cằm, than thở tiếc nuối: “Huy Dương đúng là rất tốt! Nhưng lời thôi quá. Không biết sau này bạn gái anh ấy phải giải chịu đựng đến mức nào nữa” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hẹn Hò

Châm Khê bắt đầu phải chạm mặt với Nhiều Lực Quần rất nhiều lần ở ngay chính nhà mình. Lời thề thốt đến chết cũng không nhìn mặt nhau nữa, giờ chỉ vì Châm Hàm đã biến thành cá trê chui ống rồi.

Châm Khê không biết làm thế nào để chung đụng hòa bình với cậu ta. Vậy mà Châm Hàm còn suốt ngày khoe khoang “hạnh phúc” của nó, nhưng cuối cùng đều bị cô xia xói cho ghen hờn.

Trong nhà, ngoại trừ cô và Lâm Tự, ai cũng vô cùng tán thành quan hệ yêu đương của Châm Hàm với Nhiều Lực Quần.

Lúc Châm Hàm thông báo chuyện này, Lâm Tự còn thiếu chút nữa là đốt pháo ăn mừng. Đây không phải là yêu sớm sao? Làm như tuyên bố đính hôn không bằng?

Lại đến cuối tuần, Nhiều Lực Quần tới nhà tìm Châm Hàm, Châm Toàn cùng Lâm Tự vì để bọn họ thoải mái, nên từ sáng sớm đã ra ngoài. Khi Châm Hàm yêu đương với Chu Huyền, nào có được ủng hộ như vậy đâu.

Không có chỗ nào để tránh, Châm Khê đành ôm sách vở đến phòng Lâm Tự học bài. Đây cũng là lần đầu tiên cô bước vào căn phòng này.

Phòng này trước là của Lâm Chinh. Khi đó mỗi lần đi qua, Châm Khê đều ngửi thấy đủ thể loại mùi, mùi mốc meo, mùi thuốc lá, mùi rượu, kinh khủng cứ như bên trong chứa đến nửa cái bãi rác thành phố vậy.

Lâm Tự đã vào ở mấy tháng, bên trong giờ vô cùng sạch sẽ, không khí trong lành, ngăn nắp gọn gàng hơn cả phòng của cô và Châm Hàm.

“Thật là phiền!” Châm Khê cắn nắp bút, bực bội vẽ ngoằn ngoèo trên giấy, “Trong nhà lớn như vậy, họ ngồi chỗ nào tán tỉnh chẳng được, sao cứ phải chui vào phòng ngủ làm gì? Nhiều Lực Quần cũng thật là ngu ngốc! Nhà hắn vừa to vừa đẹp, Châm Hàm còn rất thích đến đó, thế mà suốt ngày cứ chen chúc ở đây?”

“Cậu ta có ý khác” Lâm Tự ngồi điềm tĩnh lật sách, bộ dạng thật khiến Châm Khê phát cáu.

“Anh đang đọc sách gì vậy? Sao không làm bài tập?” Sống cùng nhà với Lâm Tự mấy tháng nay nhưng chưa bao giờ có thấy anh ta chăm chỉ làm bài tập. Đúng là anh ta hay đọc sách thật đấy, đến mức độ sách không rời tay ấy chứ, nhưng mấy quyển sách này có quyền nào liên quan đến thi cử đâu.

“Anh không làm bài tập à?” Châm Khê hỏi.

“Làm xong rồi.”

“Thế sao không chuẩn bị bài?”

“Không cần”

“Như vậy mà anh cũng thi được hạng nhất” Chăm Khê càng thấy bức bối vì đáp án của đối phương chắc chắn không phải điều mà cô muốn nghe.

Lâm Tụ không nói chuyện, chỉ gãi trán.

“Có phải anh cảm thấy em rất ngu ngốc đúng không?”

Mỗi ngày đi sớm về khuya, không dám lười biếng lấy một phút, đầu giường chân giường chất đầy các loại sách bài tập. Mỗi ngày sau khi thức dậy hay trước khi đi ngủ đều phải nhẩm lại bài ngày hôm đó một lần.

Chăm Khê thừa nhận, cô học tập rất tốn công tốn sức.

Trước kia cô chưa từng cảm thấy vậy, cô còn nghĩ ai học cũng như thế mà thôi. Cái danh đứng đầu khóa của cô không phải tự nhiên mà có được. Mỗi lần đạt được thành tích cao hơn học sinh khác mấy điểm, đó đều là do cô thức khuya hơn bọn họ vài giờ.

Nhưng Lâm Tụ..

Anh ta học hành thật dễ dàng, thoải mái!

Chăm Khê cũng chưa từng thấy anh ta mua sách tham khảo.

“Còn có những học sinh học chăm chỉ hơn em nhiều”

Chăm Khê hiểu ý của anh ta, đúng là có một số người học tập vất vả hơn cô nhiều, nhưng kết quả đạt được lại không bằng cô.

“Không cần anh an ủi. Em đúng là chỉ may mắn thôi. Lần trước thi Nhiều Lực Quần chỉ kém em mấy điểm. Nếu lần này cậu ta thi tốt hơn em thì làm sao đây?”

“Cậu ta không có tâm trí mà học tập đâu”

“Cũng đúng, giờ cậu ta đang bận yêu đương. Nhưng nếu cậu ta vẫn có kết quả thi tốt hơn em thì sao?” Chăm Khê thút thít giả bộ khóc, “Nhờ thành tích cao hơn, em mới luôn có cái đề mà cười nhạo cậu ta. Giờ em không thể để cậu ta chế giễu lại được!”

“Vậy em muốn thế nào?”

“Anh họ!” Chăm Khê hai mắt lóe sáng, “Anh phụ đạo cho em nhé”

Lâm Tụ rời ánh mắt từ quyển sách đến mặt cô, đem kính tháo xuống, day day sống mũi.

“Qua đây!”

Chăm Khê cầm bài tập qua với vẻ mặt rất hớn hờ.

Lâm Tụ xem xét bài tập của cô một lúc, rồi nhả ra hai chữ.

“Máy móc”

Chăm Khê không cho là đúng, ưỡn thẳng lưng tranh luận với anh ta, giáo viên dạy như vậy, trên sách cũng viết như thế, cô làm bài đều dựa theo đó thì sai ở đâu?

“Anh hỏi em, đề bài này yêu cầu tính số đo góc, sao phải tính đến ba mặt giấy làm gì?”

“Không thì phải làm sao?”

“Thước đo góc của em để làm gì?”

“Có thể dùng thước đo góc đo ra à?”

“Không thì làm thế nào?”

Chăm Khê không phản bác lại được. Lâm Tụ cầm thước đo góc đo được 30 độ, lật xem thử đáp án phía sau cũng là 30 độ. Hơn nữa, trình tự giải toán trong đáp án đó giống y như của cô.

Chăm Khê cảm thấy thế giới quan của mình đều đổ sụp. Kiếp trước cộng với kiếp này cô đã học hơn mười năm, nhưng không ai nói cho cô biết là giải bài tập cũng có thể làm như vậy.

Có một số việc quả thật không phải chỉ nỗ lực thôi là được. Cô dù có cố gắng hơn nữa nhưng nếu không được người khác chỉ bảo thì cũng không bao giờ biết cách làm mẹo kiểu này.

Thế nhưng Lâm Tụ cũng có được ai chỉ đâu. Giống như sinh ra anh ta đã thông minh như vậy rồi, có thể tự tìm ra cách làm bài thi khôn khéo, hiệu quả nhất.

Chăm Khê tự lấy cho mình rất nhiều cái cớ, cuối cùng vịn vào cớ gen di truyền để tự an ủi mình.

Đột nhiên cửa phòng bị gõ, Chăm Khê kéo thần trí của mình từ đồng phép tính trở về. Lâm Tụ đi ra mở cửa, thấy Nhiều Lực Quần và Chăm Hàm đứng ngay bên ngoài.

“Đi ăn cơm thôi.” Nhiều Lực Quần nói.

Lâm Tụ quay đầu lại thì thấy Chăm Khê đang cầm bút nghịch lộn tóc, có vẻ rất phiền não.

“Không đi” Chăm Khê gục cả đầu lên bàn.

“Đến giờ ăn cơm rồi” Nhiều Lực Quần nhắc nhở.

“A, đúng rồi, tôi quên mất” Chăm Khê ném bút xuống, đứng dậy, “Mau đi ăn cơm thôi”

Chăm Hàm kéo tay Nhiều Lực Quần, cả người đều dính sát vào cậu ta, giọng điệu ồ ạt, làm Chăm Khê đi ở phía sau nghe được mà nổi cả da gà.

“Đi ăn ở đâu?” Nhiều Lực Quần xoay người hỏi Chăm Khê.

Chăm Hàm thu lại vẻ mặt buồn nôn của nó, hỏi: “Anh hỏi chị ấy làm gì?”

“Chị ấy không phải chị của em à?”

Lại là câu nói này! Nhiều Lực Quần tại sao cứ phải lôi cái quan hệ chị em mà cô luôn ghê tởm đó ra nhỉ?

Hiện giờ cô với Chăm Hàm là bằng mặt không bằng lòng, không xông vào chửi bới, đánh nhau đã là tốt lắm rồi, sao còn phải chịu đựng mà ăn cơm cùng nhau?

“Được rồi!” Chăm Khê dứt khoát cự tuyệt, “Ai ăn của người nấy đi, tôi ngồi cùng bàn với hai người thì chắc chẳng nuốt nổi cơm mất.”

“Đúng đấy, tôi nhìn cái bản mặt xấu xí của chị cũng nuốt không trôi”

Sau khi hoàn toàn trở mặt với Chăm Hàm và Nhiều Lực Quần, cô cùng nó nói chuyện càng ngày càng gay gắt. Nhiều Lực Quần và Lâm Tụ cũng biết rõ nên chẳng ra vẻ làm gì.

“Em cho rằng bản thân mình xinh đẹp lắm à?” Chăm Khê đứng trên bậc thang nhìn xuống.

“Đồ lùn!”

Chăm Hàm cắn môi dưới, bộ dạng sắp khóc đến nơi, nhưng ánh mắt lại như muốn bám vằm cô ra.

“Thấp là nhất thời, xấu xí mới là vĩnh viễn.” Chăm Hàm nghiêng răng đắp lại.

“Ai nói lùn chỉ là nhất thời?” Chăm Khê cười cười, “Nếu em có thể cao đến 1m55 thì chị đây sẽ đi đầu xuống đất.”

Kiếp trước Chăm Hàm uống biết bao sữa tươi với viên canxi mà cũng có cao quá 1m53 đâu, nhờ gương mặt tròn trẻ con nên người ta mới khen là đáng yêu. Kiếp này còn có thể cao được 1m53 thì cũng đủ để cười thầm rồi.

Chăm Khê đang định kéo Lâm Tụ đi thì Chăm Toàn gọi điện tới, nói nhà giám đốc Nhiều mời bọn họ ăn cơm, bảo bọn họ bốn người bọn họ mau mau tới.

Chăm Hàm vừa vui mừng vừa hồi hộp, lấy chiếc gương ra soi: “Sao lại bất ngờ vậy, em đã kịp chuẩn bị gì đâu.”

“Chuẩn bị cái gì chứ, có chuẩn bị hơn nữa thì người ta cũng chẳng coi em ra gì đâu. Chắc hôm nay gọi tới để bảo hai người phải chia tay đấy. Chao ôi, khổ thân em gái tôi”

“Chị nói bậy!”

“Không tin thì thôi.” Vì đi ăn cơm với gia đình giám đốc Nhiều nên bọn họ lại phải theo Chăm Hàm về nhà thay quần áo.

“Bác gái ghét chị chứ có ghét em đâu. Lần trước bác còn bảo mẹ chị chết rồi nên chị đi ăn bám mẹ kế. Nói chị có tâm tư bất chính, không biết xấu hổ”

Chăm Hàm vừa nói ra, người có phản ứng lớn nhất lại là Nhiều Lực Quân.

“Mẹ anh nói như vậy là sao?”

“Nói thế nào thì ý vậy thôi” Chăm Khê về mặt bình thản.

Cô hỏi Chăm Hàm: “Cho nên em nghĩ bà ta sẽ thích em?”

Chăm Hàm trả lời cô vô cùng chắc chắn, tự tin. Chắc trong đầu nó không bao giờ nghĩ rằng sẽ không có ai là không thích mình.

Chăm Khê chỉ cười ha ha, Nhiều Lực Quân hỏi vài câu cô cũng không thêm đáp lại.

Địa điểm ăn com là nhà hàng mới mở, lúc họ đến, Lâm Tuệ và Chăm Toàn đã có mặt.

So với ông Nhiều âu phục giày da phẳng phiu, bà Nhiều ung dung phú quý, thì Chăm Toàn và Lâm Tuệ ăn mặc quả thật chẳng ra sao cả. Lãnh đạo với công nhân đúng là không cùng một giai cấp.

Chăm Hàm đang vui mừng, khấn trương, nhưng vừa nhìn thấy sự khác biệt giữa bốn vị phụ huynh lại thành ra cảm thấy mất mặt và oán giận.

Chăm Hàm chào hỏi cha mẹ Nhiều Lực Quân rất thân thiết. Bà Nhiều chỉ nhìn móng tay, hừ một tiếng đáp lại, còn ông Nhiều thì nói: “Cháu lúc trước hay đi cùng chị gái đúng không? Bác không nhớ rõ lắm, hôm nay xem như là lần đầu gặp mặt đi”

Nghe được lời này, sắc mặt Lâm Tuệ vô cùng khó coi.

“Lực Quân và Chăm Khê là bạn học, đây đúng là thân càng thêm thân” Chăm Toàn vừa nói vừa cười ha ha làm giám đốc Nhiều lạnh mặt lại.

Chăm Khê đoán không sai, bữa com hôm nay không phải để hai gia đình gặp mặt siết chặt tình thân. Thái độ của nhà người ta như vậy, rõ ràng là muốn đến chia rẽ tình yêu đôi lứa đấy chứ.

“Ăn com trước đi.” Ông Nhiều liếc sang Chăm Khê hỏi, “Cháu bị dị ứng với hải sản đúng không?”

Chăm Khê hoảng hốt gạt đầu, việc này người biết không ít nhưng cũng không nhiều người biết, dù sao đến bố đẻ của cô cũng có biết đâu.

Vậy sao vị này lại biết? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Gia Giáo

“Điều này..” Chăm Toàn cũng nhận thấy bầu không khí vô cùng kỳ lạ, ánh mắt không ngừng nhìn qua nhìn lại giám đốc Nhiều và Chăm Khê.

“Trước Lực Quân hay nhắc tới chuyện này nên bác cũng nhớ luôn”

Bỗng dưng bị bảy cặp mắt tập trung dõi theo, Chăm Khê lập tức thấy da đầu tê dại, đứng ngồi không yên, chỉ muốn bỏ chạy cho xong.

Là Nhiều Lực Quân yêu đương với Chăm Hàm, có phải cô đâu, giám đốc Nhiều nói vậy là có ý gì?

Đồ ăn liên tục được đưa lên, hầu như đều là món Chăm Khê thích, nhưng cô không cảm thấy muốn ăn chút nào. Không biết ông ta lại muốn ra chiều gì đây? Đừng liên quan đến cô là được.

“Vậy tôi đi vào chuyện chính. Hôm nay mời mọi người đến đây ăn com chính là muốn bàn về việc của Lực Quân và em gái của Chăm Khê” Bữa com trôi qua được một nửa, rốt cuộc giám đốc Nhiều cũng lên tiếng.

“Thưa bác, cháu tên Chăm Hàm” Chăm Hàm vội vàng nói, như muốn nhanh chóng thoát khỏi cái danh em gái của Chăm Khê.

“Lực Quân nhà chúng tôi mới lên lớp 8, Chăm Hàm cũng vừa lên lớp 7. Mặc dù nhà chúng tôi cũng chẳng có hủ gi, nhưng vẫn cảm thấy ở tuổi này mà đã yêu đương là không thích hợp

“Bố!” Nhiều Lực Quần lập tức đáp lại, “Lúc trước bố đầu có nói với con như thế?”

“Trước đó những điều bố nói với con là...”, giám đốc Nhiều đặt ly rượu xuống bàn, nghiêm túc nhìn con trai, “Nếu gặp được cô bé nào giỏi giang, thì có thể kết bạn hoặc hơn thế nữa. Nhưng hiển nhiên, Chăm Hàm không phù hợp với những điều bố đã nói”

“Chăm Hàm có chỗ nào không thích hợp?” Lâm Tuệ không phục.

“Tôi cho rằng, việc quan trọng của hai đứa trước mắt là học tập” Giám đốc Nhiều đáp, “Nhà các vị có đến hai đứa bé đều học tập rất xuất sắc, tôi cho là mọi người càng phải hiểu chuyện này hơn chúng tôi chứ?”

Lâm Tuệ mím chặt môi: “Hàm Hàm nhà chúng tôi có thể học tập không quá giỏi, nhưng các phương diện khác đều vô cùng nổi trội”

“Nổi trội ở chỗ nào?” Bà Nhiều từ đầu tới giờ vẫn yên tĩnh lạ thường đột nhiên nói xen vào, “Tôi không nhìn ra con gái các vị có điểm nào được coi là hơn người cả. Nếu nói nổi trội thì phải nói đến Lực Quần nhà chúng tôi đây. Ngoại hình, gia thế, học tập, giáo dục, mặt nào cũng tốt”

Chăm Khê im lặng thở dài. Đây mới là Vu Lan Bình mà cô biết, ăn nói cay nghiệt, cho dù có mười Lâm Tuệ cũng không phải là đối thủ của bà ta.

Mặt Lâm Tuệ hết đỏ rồi lại trắng, Chăm Hàm nắm chặt tay, trừng mắt nhìn, nhưng hốc mắt và chớp mũi đỏ bừng đã thể hiện cảm xúc thật của nó hiện giờ.

Con dâu nhà họ Nhiều không dễ làm như vậy đâu, gian khổ mà xa vời lắm, cứ từ từ mà hưởng đi.

“Lúc trước Chăm Khê nhà các người hay kiếm cớ đến tìm Lực Quần, tôi đã rất không vui rồi. Mượn sách rồi trả sách, một quyển sách thì đắt lắm sao? Nhà các người không mua nổi à?”

“Lan Bình!”

“Me!”

Giám đốc Nhiều và Nhiều Lực Quần cùng lên tiếng ngăn lại, nhưng bà Nhiều không thèm để ý, vẫn tiếp tục nói: “Dù sao nó với Lực Quần cũng là bạn cùng lớp, bạn cùng bàn, tôi cũng không thèm nói gì nữa. Nhưng sau đó, cứ hể nào là lễ Giáng Sinh, nào là sinh nhật, cả ngày hẹn Lực Quần ra ngoài, thật không biết muốn làm cái gì nữa. Tôi phải nhắc nhở rất nhiều lần mới biết ý biết từ một chút. Giờ còn tặng hẳn đứa em gái, nhà các người rốt cuộc muốn thế nào? Cứ phải nhét bằng được một đứa con gái vào nhà chúng tôi mới được sao? Tôi chưa từng thấy nhà nào không biết xấu hổ như vậy! Tôi nói thật cho các người hay, đứa em còn không bằng đứa chị đâu. Dù gì đứa chị còn học hành tạm được.”

“Mẹ!” Nhiều Lực Quần lại gào lên, nhưng vẫn không ngăn được lời nói của bà ta.

“Hôm nay tôi ở đây nói rõ cho các người biết, không có khả năng! Bất kể là đứa nào, cũng không có cửa đâu! Các người nên sớm từ bỏ ý định này đi, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, không có chuyện tốt vậy đâu!”

“Im miệng!” Giám đốc Nhiều đập bàn một cái thật mạnh, cuối cùng cũng làm bà Nhiều uất ức mà ngậm miệng.

“Chăm Khê! Mày đã làm cái gì hả?” Lần này người vỗ bàn là Chăm Toàn. Lời của bà Nhiều vừa rồi giống như cái tát trực tiếp vào mặt ông ta vậy. Sống đến từng này tuổi, ông ta còn chưa bao giờ bị người khác sỉ nhục như thế.

“Chăm Khê, sao mày có thể không biết xấu hổ thế chứ. Mẹ mày với bà ngoại mày dạy dỗ mày thế nào hả?” Lâm Tuệ được thể hứa theo.

Chăm Khê vừa mới gặp được một miếng sườn xào chua ngọt vào bát, còn chưa kịp ăn, đã lại bị điểm danh.

Cô thật nghĩ không ra, cô chỉ đến đóng vai quần chúng thôi mà, sao giờ đột nhiên trở thành đối tượng bị xét xử rồi?

“Chăm Khê, bác gái không có ý gì đâu? Giám đốc Nhiều nói khó xử.

“Chăm Khê!” Nhiều Lực Quần cũng gọi cô.

“Chăm Khê! Rốt cuộc mày đã làm cái gì mà để người ta hỏi tội cả nhà như vậy, còn làm xấu mặt cả em gái nữa?” Chăm Toàn chất vấn.

Chăm Khê nhún vai, về mặt vô tội.

“Con đã làm gì chứ?” Chăm Khê thờ một hơi rồi chậm rãi nói, “Bác gái, chắc bác hiểu lắm rồi. Cháu chưa từng

mượn Nhiều Lực Quần bất kỳ một quyển sách nào, cũng chưa từng rủ cậu ta ra ngoài vào lễ Giáng Sinh và sinh nhật hay dịp nào khác. Hai chúng cháu là bạn cùng lớp và bạn cùng bàn không sai, mà giờ cũng không cùng bàn nữa. Nhưng bác cho rằng chỉ cần là nữ sinh cùng lớp thì nhất định sẽ tơ tưởng đến Nhiều Lực Quần sao? Vậy lớp chúng cháu ít cũng có mười mấy nữ sinh đấy”

“Chăm Khê, mẹ tôi không phải.” Nhiều Lực Quần đưa tay kéo cô, Chăm Khê nghiêng người né tránh nói tiếp, “Bác nghĩ về cháu như thế cũng không sao, thực ra mà nói thì cháu không quan tâm. Bác đánh giá cháu là tốt hay xấu có gì quan trọng? Lại không ảnh hưởng đến việc cháu thi được hạng nhất

hay việc cháu dành học bổng. Nhưng cháu có mấy lời phải nói rõ với bác. Cháu chưa từng có ý gì với con trai bác cả, hiện tại không có, về sau càng không. Không phải bất kỳ đứa con gái nào đều cảm thấy cậu ta đặc biệt, ưu tú, dù sao trong mắt cháu...”

Nói đến đây, Chăm Khê cười, “Con trai của bác cũng chẳng có gì ghê gớm cả, cậu ta có cái gì tốt chứ? Học tập còn không bằng cháu đâu. Môn đăng hộ đối đầu phải là chỉ nhìn vào gia thế, chỉ số IQ cũng là một thứ cần phải suy xét, có đúng không ạ? Những lời này lần trước cháu đã nói với bác rồi, có thể lúc ấy bác nghe không hiểu ý cháu. Hôm nay nói lại lần nữa cũng tốt, như vậy bác không cần cả ngày lo sợ cháu tơ tưởng gì tới con trai bác”

“Mẹ!” Chăm Khê đưa ánh mắt chuyển đến Lâm Tuệ, “Mẹ cũng đừng nhắc tới người mẹ đã mất của con lần nào nữa. Mẹ con vì sao chết sớm, lẽ nào mẹ còn không rõ sao?”

“Mẹ con và bà ngoại dạy con như thế nào?” Chăm Khê nhìn Chăm Toàn, “Mẹ và bố quan sát kỹ một chút là sẽ biết. Ngược lại là con còn phải thắc mắc hai người dạy bảo Chăm Hàm như thế nào đấy?”

Chăm Khê đẩy ghế ra, đứng dậy nói: “Những gì cần nói con đã nói xong. Cháu rất cảm ơn lời mời của giám đốc Nhiều, cháu xin phép về trước”

Chăm Khê đi một mạch ra ngoài, cô đi rất nhanh nhưng còn chưa xuống hết mấy bậc cửa, Nhiều Lực Quân và bố cậu ta đã đuổi tới.

“Chăm Khê, bác thay mặt bác gái xin lỗi cháu, bác ấy... Cháu đừng để tâm những lời nói vừa rồi. Bác biết cháu là đứa bé ngoan, bác cũng rất thích cháu. Cháu và Lực Quân làm bạn với nhau, bác rất ủng hộ. Hôm nay nếu người muốn làm bạn gái Lực Quân là cháu, bác nhất định sẽ giong hai tay tán thành”

“Sao cháu lại muốn làm bạn gái cậu ta chứ?” Chăm Khê cố nén tức giận trong lòng đáp, “Chúng cháu chỉ là bạn học bình thường thôi ạ”.

“Được, được rồi!” Giám đốc Nhiều trấn an, “Bác vẫn phải xin lỗi cháu một câu. Bác gái cháu không hiểu biết nhiều, tính tình lại trẻ con, nói chuyện có chút khó nghe, nhưng bác ấy không có ý xấu gì đâu”

“Vâng” Chăm Khê dần bình tĩnh lại, “Sau này cháu không nói chuyện với Nhiều Lực Quân nữa là xong, không lại làm bác gái phiền lòng”

“Mẹ!” Nhiều Lực Quân lại gào lên, nhưng vẫn không ngăn được lời nói của bà ta.

“Hôm nay tôi ở đây nói rõ cho các người biết, không có khả năng! Bất kể là đứa nào, cũng không có cửa đâu! Các người nên sớm từ bỏ ý định này đi, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, không có chuyện tốt vậy đâu!”

“Im miệng!” Giám đốc Nhiều đập bàn một cái thật mạnh, cuối cùng cũng làm bà Nhiều uất ức mà ngậm miệng.

“Chăm Khê! Mày đã làm cái gì hả?” Lần này người vỗ bàn là Chăm Toàn. Lời của bà Nhiều vừa rồi giống như cái tát trực tiếp vào mặt ông ta vậy. Sống đến từng này tuổi, ông ta còn chưa bao giờ bị người khác sỉ nhục như thế.

“Chăm Khê, sao mày có thể không biết xấu hổ thế chứ. Mày với bà ngoại mày dạy dỗ mày thế nào hả?” Lâm Tuệ được thả hùa theo.

Chăm Khê vừa mới gặp được một miếng sườn xào chua ngọt vào bát, còn chưa kịp ăn, đã lại bị điểm danh.

Cô thật nghĩ không ra, cô chỉ đến đóng vai quần chúng thôi mà, sao giờ đột nhiên trở thành đối tượng bị xét xử rồi?

“Chăm Khê, bác gái không có ý gì đâu? Giám đốc Nhiều nói khó xử.

“Chăm Khê!” Nhiều Lực Quân cũng gọi cô.

“Chăm Khê! Rốt cuộc mày đã làm cái gì mà để người ta hỏi tội cả nhà như vậy, còn làm xấu mặt cả em gái nữa?” Chăm Toàn chất vấn.

Chăm Khê nhún vai, về mặt vô tội.

“Con đã làm gì chứ?” Chăm Khê thở một hơi rồi chậm rãi nói, “Bác gái, chắc bác hiểu lắm rồi. Cháu chưa từng

mượn Nhiều Lực Quân bất kỳ một quyển sách nào, cũng chưa từng rủ cậu ta ra ngoài vào lễ Giáng Sinh và sinh nhật hay dịp nào khác. Hai chúng cháu là bạn cùng lớp và bạn cùng bàn không sai, mà giờ cũng không cùng bàn nữa. Nhưng bác cho rằng chỉ cần là nữ sinh cùng lớp thì nhất định sẽ tơ tưởng đến Nhiều Lực Quân sao? Vậy lớp chúng cháu ít cũng có mười mấy nữ sinh đấy”

“Chăm Khê, mẹ tôi không phải.” Nhiều Lực Quân đưa tay kéo cô, Chăm Khê nghiêng người né tránh nói tiếp, “Bác nghĩ về cháu như thế cũng không sao, thực ra mà nói thì cháu không quan tâm. Bác đánh giá cháu là tốt hay xấu có gì quan trọng? Lại không ảnh hưởng đến việc cháu thi được hạng nhất hay việc cháu dành học bổng. Nhưng cháu có mấy lời phải nói rõ với bác. Cháu chưa từng có ý gì với con trai bác cả, hiện tại không có, về sau càng không. Không phải bất kỳ đứa con gái nào đều cảm thấy cậu ta đặc biệt, ưu tú, dù sao trong mắt cháu...”

Nói đến đây, Chăm Khê cười, “Con trai của bác cũng chẳng có gì ghê gớm cả, cậu ta có cái gì tốt chứ? Học tập còn không bằng cháu đâu. Môn đăng hộ đối đầu phải là chỉ nhìn vào gia thế, chỉ số IQ cũng là một thứ cần phải suy xét, có đúng không ạ? Những lời này lần trước cháu đã nói với bác rồi, có thể lúc ấy bác nghe không hiểu ý cháu. Hôm nay nói lại lần nữa cũng tốt, như vậy bác không cần cả ngày lo sợ cháu tơ tưởng gì tới con trai bác”

“Mẹ!” Chăm Khê đưa ánh mắt chuyển đến Lâm Tuệ, “Mẹ cũng đừng nhắc tới người mẹ đã mất của con lần nào nữa. Mẹ con vì sao chết sớm, lẽ nào

mẹ còn không rõ sao?”

“Mẹ con và bà ngoại dạy con như thế nào?” Châm Khê nhìn Châm Toàn, “Mẹ và bố quan sát kỹ một chút là sẽ biết. Ngược lại là con còn phải thắc mắc hai người dạy bảo Châm Hàm như thế nào đây?”

Châm Khê đẩy ghế ra, đứng dậy nói: “Những gì cần nói con đã nói xong. Cháu rất cảm ơn lời mời của giám đốc Nhiều, cháu xin phép về trước”

Châm Khê đi một mạch ra ngoài, cô đi rất nhanh nhưng còn chưa xuống hết mấy bậc cửa, Nhiều Lực Quần và bố cậu ta đã đuổi tới.

“Châm Khê, bác thay mặt bác gái xin lỗi cháu, bác ấy... Cháu đừng để tâm những lời nói vừa rồi. Bác biết cháu là đứa bé ngoan, bác cũng rất thích cháu. Cháu và Lực Quần làm bạn với nhau, bác rất ủng hộ. Hôm nay nếu người muốn làm bạn gái Lực Quần là cháu, bác nhất định sẽ giong hai tay tán thành”

“Sao cháu lại muốn làm bạn gái cậu ta chứ?” Châm Khê cố nén tức giận trong lòng đáp, “Chúng cháu chỉ là bạn học bình thường thôi ạ”.

“Được, được rồi!” Giám đốc Nhiều trấn an, “Bác vẫn phải xin lỗi cháu một câu. Bác gái cháu không hiểu biết nhiều, tính tình lại trẻ con, nói chuyện có chút khó nghe, nhưng bác ấy không có ý xấu gì đâu”

“Vâng” Châm Khê dần bình tĩnh lại, “Sau này cháu không nói chuyện với Nhiều Lực Quần nữa là xong, không lại làm bác gái phiền lòng”

Trong lúc giám đốc Nhiều ngăn người, Châm Khê vẫy một chiếc taxi, Nhiều Lực Quần cúi đầu đứng trước mặt cô, nói: “Xin lỗi, tôi không biết..”

“Thôi” Châm Khê khoát tay, “Tôi cũng không cần lời xin lỗi của cậu, cậu chỉ cần cách xa tôi ra đã là phúc đức của tổ tiên tôi tích được rồi”

Xe taxi dừng lại trước mặt, Châm Khê lên xe, ngay lúc cửa xe sắp đóng, một người khác cũng chui vào theo.

“Bọn họ rất thích lỗi người mẹ đã mất của em ra nói” Châm Khê nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Họ cũng thích lấy chuyện của bố anh ra bàn luận”

“Nhiều khi em cảm thấy mình thật đáng thương. Trên thế giới này, ngoại trừ bà ngoại, không còn ai khác thật lòng yêu thương em. Suy cho cùng, có những người thân như vậy còn không bằng làm trẻ mồ côi”

“Anh ngay cả bà ngoại cũng không có.”

Châm Khê giật mình quay đầu, nhìn anh ta hồi lâu, không dám xác định hỏi: “Anh đang an ủi em đấy à?”

Lâm Tự nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện.

“Nhưng anh rất thông minh” Châm Khê nói.

“Em đang an ủi anh đấy à?” Lâm Tự quay đầu lại đáp.

Giờ thì cuộc đối thoại thành một đề toán rồi, gà đẻ ra trứng hay là trứng nở ra gà, hoàn toàn không có lời giải.

Tôi thảm hơn bạn, nhưng bạn thông minh hơn tôi.

Tôi không thông minh bằng bạn, nhưng tôi cũng không thảm như bạn.

Rốt cuộc vẫn chẳng nói được ai đáng thương hơn ai.

Châm Khê bật cười: “Hiện tại đáng thương thì cứ đáng thương đi, dù sao thì em biết tương lai của mình tươi sáng là được.”

Châm Khê VỖ VỖ vai Lâm Tự: “Tương lai của anh cũng sẽ vô cùng xán lạn”

“Thật sao?”

“Chắc chắn”

Châm Khê đoán rất đúng. Sau hôm đó, cuộc tình ngắn ngủi của Châm Hàm và Nhiều Lực Quần đã chính thức tan vỡ.

Lúc trước, Lâm Tự và Châm Toàn có bao nhiêu hy vọng với mối tình này thì hiện tại càng thấy nhục nhã bấy nhiêu.

Lần đầu tiên Châm Khê thấy Lâm Tự tức phát khóc.

Châm Toàn ở nhà gào thét đến mức cả khu đều nghe thấy, quát tháo rằng không cho phép Châm Hàm liên lạc với Nhiều Lực Quần nữa. Thuận tiện, cũng cảnh cáo cả Châm Khê.

“Mày cũng không được nói chuyện với Nhiều Lực Quần nữa.”

Thật ấu trĩ

Chăm Hàm như cái xác không hồn, suy sụp tinh thần mất một, hai tuần lễ. Sau đó được Chu Huyền theo đuổi, hai đứa lại quay lại với nhau.

Trải qua vụ việc Nhiều Lực Quần, Chăm Toàn và Lâm Tuệ mới thấy Chu Huyền vô cùng tốt. Trong chốc lát, Chu Huyền dường như đã là con rể chính thức của nhà bọn họ vậy.

Ngày cuối cùng của kỳ thi kết thúc học kỳ một lớp 8, Chăm Khê hoàn thành cuộc thi rất suôn sẻ. Giờ cô chỉ còn chờ công bố thành tích, mở cuộc họp phụ huynh, rồi sẽ bắt xe về quê ăn Tết với bà ngoại.

Thế nhưng ngay hôm sau buổi thi cuối, Chăm Khê bị một việc oan ức bỗng nhiên từ trên trời rớt xuống phá hỏng hết kế hoạch của cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Gian Lận Thi Cử

Khi Chăm Khê bị Lư Ý kéo đến xem bảng thông báo, đầu óc cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Học sinh đứng đầu khóa trong mọi kỳ thi từ khi nhập học đến giờ - Chăm Khê, bị em gái ruột Chăm Hàm tố cáo gian lận trong kỳ thi cuối kỳ. Thậm chí thư tố cáo còn bị dán công khai trên bảng tin nhà trường”

Đa số các học sinh chỉ biết đại khái, còn cụ thể thế nào họ cũng không rõ ràng lắm.

Nghe nói, đầu tiên là Chăm Hàm lúc ở nhà đã nghe được Chăm Khê gọi điện thoại cho ai đó, bàn chuyện trộm đề thi. Tiếp theo, chính nó phát hiện ra đề thi toán đã bị Chăm Khê lấy cắp.

Tờ đề bị vò nhàu nát được Chăm Hàm giao cho hiệu trưởng nhà trường, nó nói là tìm được từ cặp sách của Chăm Khê. Qua kiểm tra thì đó đúng là đề thi toán lần này.

Giáo viên phụ trách quản lý đề thi cuối kỳ nhớ lại, đúng là trước ngày thi, có phát hiện thấy thiếu một tờ đề. Lúc ấy giáo viên đó còn tưởng mình in thiếu một bản, hiện giờ xem ra, có khả năng là bị lấy trộm.

Điểm mấu chốt là, vào một buổi tối trước kỳ thi vài ngày, bảo vệ trường học từng nhìn thấy một nữ sinh che kín mặt mũi lén lút đi vào phòng giáo viên sau khi trường đã đóng cổng. Dáng dấp nữ sinh lại giống hệt nhân vật chính trong nghi án gian lận lần này, tức Chăm Khê. Bác bảo vệ không thấy rõ mặt mũi nữ sinh kia, nên cho rằng đó có thể là Chăm Khê, hoặc cũng có thể là người khác.

Trong một đêm, Chăm Khê đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Chuyện tốt hay không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Ngay lập tức, tin đồn Chăm Khê gian lận thi cử đã truyền đến tại tất cả mọi người.

Tất cả giáo viên từng dạy cô đều không tin sẽ xảy ra chuyện này. Nhưng người tố cáo lại là em gái ruột, độ tin cậy quá cao, nhà trường đã đưa ra quyết định điều tra.

Chăm Khê biết rõ, kết quả điều tra lần này có như thế nào thì vẫn ảnh hưởng trực tiếp tới danh tiếng của cô, còn ảnh hưởng đến việc bình chọn trợ cấp học bổng nữa.

Đánh rắn phải đánh bầy tặc.

Chăm Hàm lần này thật đúng là đủ ác! Trực tiếp đánh vào tử huyệt của cô.

Đây là trả thù cô vì đã khiến nó phải chia tay với Nhiều Lực Quần?

Làm ơn đi, không có cớ thì chuyện vẫn thế thôi. Mà có phải có chủ động đi tìm Vu Lan Bình đâu!

Về phần cái người nỡ đem lên vào trường trộm bài thi kia cô cũng lười điều tra. Chăm Khê dám chắc, Chăm Hàm đã làm đến mức này rồi thì khẳng định cũng bịt hết mọi đầu mối rồi. Không may là tối hôm đó, Chăm Khê không về nhà cùng Lâm Tụ như mọi ngày, nên không có bằng chứng ngoại phạm.

“Chắc chắn là Chu Huyền tìm người làm” Lý Minh Đình khẳng định.

“Ai làm không quan trọng.” Sau mọi việc, Chăm Khê ngược lại là người bình tĩnh nhất.

Những người xung quanh cô gấp như kiến bò trên chảo nóng, Huy Dương một đêm đã gọi cho cô mười mấy cuộc điện thoại. Đến cả Lâm Tụ cũng thỉnh thoảng lấy cớ mượn tẩy hay bút chì để xem cô có làm sao không.

Ai chơi thân với Chăm Khê thì đều biết, tất cả tự tôn và niềm kiêu ngạo của cô đều bắt nguồn từ thành tích học tập xuất sắc.

“Chăm Hàm, em thật sự cảm thấy chị sẽ không có cách nào sao? Một lời đồn có thể gây ra được bao nhiêu ảnh hưởng với chị chứ? Có phải em nghĩ rằng hiện tại chị bị giam đạp đến mức này thì sẽ chẳng thể đứng dậy nổi nữa?”

“Vậy chị cứ thử xem, dù sao danh tiếng của chị mất sạch rồi, để xem về sau tất cả mọi người ở trường sẽ đánh giá chị thế nào? Tôi đã nói rồi, học giỏi chẳng có gì ghê gớm cả”

“Em ghen ghét chị học giỏi làm gì, sao không chính mình cố gắng đi, hoặc đi làm phẫu thuật não cũng được, làm ba cái chuyện hèn hạ như thế làm gì? Chẳng phải em vu cáo chị gian lận thi cử sao? Cái khác không dám nói, nhưng chứng minh việc này chị trong sạch thì quá dễ dàng”

Chăm Hàm làm bộ suy nghĩ, sống lưng thẳng tắp, “Vậy chị cứ chứng minh đi, tôi chờ!”

Không đợi kết quả điều tra của trường, Chăm Khê đã xin được thi lại.

Những người có trách nhiệm liên đới trong nhà trường cũng đồng ý, dù sao học tập tốt hay không cũng chẳng làm giả được, làm bài thi là biết ngay.

“Chỉ có điểm môn toán của em đang bị tranh luận” Giáo viên nhắc nhở, “Không cần thiết phải thi lại tất cả các môn”

“Không sao ạ, dù sao em bây giờ không sợ chết đứng!” Chăm Khê rất kiên quyết, nói rất hiên ngang, sau đó bình tĩnh về nhà chờ tất cả giáo viên bộ môn ra để thi lần nữa.

“Haiz, bức thật! Đáng lẽ em còn muốn tất cả mọi người chứng kiến quá trình em thi lại. Nhưng giờ đang trong kỳ nghỉ, chẳng có ai đến xem em biểu diễn cả. Nếu chờ đến học kỳ sau, mọi người đã quên hết tất cả, chỉ nhớ em bị nghỉ là gian lận thi cử mà thôi!” Chăm Khê tức muốn ói máu.

Chăm Hàm lần này đã suy xét mọi việc rất cẩn thận, đến cả thời gian của kỳ nghỉ đông cũng nghĩ đến.

Trải qua Tết m lịch, được nhận tiền mừng tuổi vô cùng vui vẻ, ai còn nhớ tới Chăm Khê cổ có gian lận trong kỳ thi cuối kỳ hay không. Có thi lại chỉ có thể làm các giáo viên dạy cô an lòng và để cô chứng minh bản thân trong sạch.

Nhưng thanh danh, sợ là không trở lại được như trước nữa rồi.

“Con bé đó có thi lại cũng vô dụng. Thi lại đều có chứng minh nó không trộm bài thi. Anh sẽ tìm người rêu rao chuyện này ra ngoài trường, đảm bảo đến lúc lên cấp ba, không có một trường cấp ba nào dám nhận nó.” Chu Huyền thể thốt với Chăm Hàm, hoàn toàn quên lúc trước gã ta đã từng tội nghiệp tìm Chăm Khê tổ khổ thế nào.

Ngày Chăm Khê đi thi lại, Chăm Hàm thức dậy thật sớm để nói với cô một câu: “Chị xong đời rồi.”

“Mất danh tiếng cũng không sao, chị còn muốn cảm ơn em đây. Trước kia thành tích của chị tốt thì có tốt, nhưng chỉ có một nhóm người nhỏ nhỏ ở trường số 7 biết, giờ thì ai ai cũng sẽ biết. Cảm ơn em đã cho chị một cơ hội để chứng minh năng lực của mình. Dù sao vàng thật không sợ lửa”

Chăm Khê đeo cặp sách bước ra ngoài, đi vài bước cô lại vòng trở lại, nhìn Chăm Hàm rồi nói: “Chị đây ăn muối còn nhiều hơn cơm em ăn đây, bất cứ việc gì cũng phải có nguyên nhân và kết quả của nó. Vì là chị của em nên chị khuyên em một câu...” Chăm Khê cười, “Nhớ xem bản tin ngày hôm nay nhé”

Chăm Khê ra khỏi nhà, xuống đến dưới tầng bất ngờ lại nhìn thấy Lâm Tụ đứng ở đầu cầu thang.

“Anh muốn đưa em đi đâu à?” Chăm Khê hỏi.

Lâm Tụ nâng mí mắt liếc có một cái: “Em không thông minh nhưng cũng không quá ngu ngốc”

Mới sáng sớm mà sao đã gặp lắm chuyện vui vậy?

“Trong sạch quan trọng lắm sao?”

Lúc Chăm Khê đi vòng qua chỗ anh ta thì đột nhiên nghe thấy một câu như vậy.

Cô chỉ cảm thấy hai mắt mình như lóe lên một màu đen, trong đầu cô dường như có cả một bong bóng chứa đầy khí độc đen sì lại bắt đầu nổi lên, thoát ần thoát hiện, cứ như chực chờ nổ tung.

“Không phải quan trọng mà là rất quan trọng!”

Chăm Khê nghe được âm thanh như hét lên của chính mình. Cô không biết mình đã lấy đâu ra sức như thế, hết xong câu này cô lại cảm thấy dường như chính mình không còn sức lực.

“Thật sao?”

Chăm Khê không dám nhìn Lâm Tự, chẳng lẽ anh ta đã biết điều gì? Cô cúi đầu, ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới, tim đập thình thịch không giống bình thường.

“Hoá ra em cũng biết.”

Lâm Tự đứng cạnh lan can cầu thang, nhìn Chăm Khê chạy nhanh xuống dưới, biến mất trong ánh nắng sớm.

Chín giờ sáng, Chăm Khê bắt đầu thi lại môn thứ nhất - Ngữ Văn. Khác với tất cả các kỳ thi trước đó, phòng thi này chỉ có một bộ bàn ghế. Chăm Khê được xếp ngồi chính giữa phòng. Hiệu trưởng nhà trường và thầy tổng giám thị tự mình đến coi thi, thật quá trang trọng.

Càng kỳ quái hơn chính là, xung quanh Chăm Khê được bày ra rất nhiều đồ vật không có liên quan gì đến phòng học.

Thầy hiệu trưởng trường số 7 đã dạy học rất lâu rồi và ông cũng từng chứng kiến rất nhiều chuyện nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy nhiều camera như vậy.

“Không phải nói chỉ có ba bốn nhà truyền thông địa phương đến thôi sao? Sao tôi thấy còn có cả người của thành phố khác?” Lý Minh Đình ngậm miệng thuốc, mắt híp lại, nhìn xe ô tô của các báo đài đậu dài từ cổng trường học.

“Không biết” Huy Dương cũng buồn bực, “Tôi chỉ tìm mấy nhà mà thôi. Còn lại, không biết ở đâu ra”

“Nhiều thêm mấy nhà cũng tốt, càng nhiều nhà đưa tin càng tăng thêm sức mạnh cho Chăm Khê”

Trong vòng một ngày, Chăm Khê đã hoàn thành xong bài thi của tất cả các môn, cũng vì thế, cô bỏ cả ăn cơm trưa.

Buổi chiều sau khi kết thúc môn thi cuối cùng, vừa ra đến cửa phòng cô đã phải tiếp nhận phỏng vấn từ giới truyền thông.

Nhịn đói cả ngày, sắc mặt Chăm Khê trắng bệch, hốc mắt đỏ bừng. Do vậy, dáng vẻ của cô xuất hiện trước ống kính càng thêm thảm hại, đáng thương.

“Cháu không biết vì sao việc này lại xảy ra” Mới mở miệng nói được một câu, Chăm Khê đã khóc nức lên.

“Giả vờ! Chị ta đang giả vờ!” Chăm Hàm thật nói không ra cảm xúc giờ phút này - khi nó thấy Chăm Khê xuất hiện trên ti vi, tay cầm điều khiển chỉ muốn ném thẳng vào màn hình.

“Cháu không biết vì sao em cháu lại hận cháu như vậy. Cháu có làm sai điều gì đâu. Có lẽ do mẹ cháu mất sớm, không ai bảo cháu phải làm sao để dễ dàng em gái mà mẹ kẻ để ra cả, nên có lẽ cháu đã vô tình khiến em ấy ghét cháu”

Chăm Khê nhìn về phía ống kính, gương mặt tràn đầy vẻ e dè, lấy lòng: “Em à, hy vọng em đừng giận chị nữa, chị rất yêu em”

Chăm Hàm nhìn không được nữa, đập mạnh điều khiển xuống đất. Nó nắm chặt hai tay, hai mắt đỏ bừng bừng, trông còn đáng sợ hơn Chăm Khê vừa khóc trên ti vi. Chu Huyền ngậm chặt miệng, không dám thở mạnh, cũng không dám hé răng nói với Chăm Hàm lấy một câu.

“Thật đáng thương!” Kết thúc phỏng vấn, Tiến Dũng vội vàng ôm lấy Chăm Khê, đầu lòng xoa xoa mặt cô, “Việc này xem như kết thúc, chớ có kết quả thi thì để truyền thông đưa tin lần nữa là được.”

“Kết thúc?” Chăm Khê vui đầu trước ngực cô, mỉm cười nói: “Làm người ấy mà, quan trọng nhất là phải có qua có lại. Em cũng không thể để Chăm Hàm nói em không có lẽ phép được”

“Theo lý thuyết mà nói thì năm hạn của cháu đã qua lâu rồi, sao vẫn xui xẻo như vậy? Di Từ nắm tay Chăm Khê, “Qua được tại nạn tất có phúc! Lần trước cũng chỉ muốn nhờ đối tác của chúng ta nói chuyện với bên truyền thông để bọn họ tuyên truyền giúp chuyện anh họ cháu. Không ngờ giờ chính mình cũng cần đến. Lần này di nói là việc của con gái di, muốn nhờ người ta giúp đưa tin một chút nên người ta càng nhiệt tình”

“Đây là sức mạnh của quan hệ, hợp tác cùng có lợi thôi. Truyền thông muốn lấy được tiền quảng cáo từ 0220 (công ty thời trang mà Chăm Khê hợp tác), 0220 muốn lấy được bản thiết kế sản phẩm từ chúng ta, lại đúng lúc chúng ta cần truyền thông. Mọi người chỉ là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi.”

Chăm Khê hiểu rất rõ. Nếu không phải cố có thể đem lại doanh thu bán hàng khổng lồ cho công ty kia thì liệu người ta có sẵn lòng giúp đỡ thế không?

“Cô em gái của cháu cũng quá độc ác, hủy hoại việc học của cháu thì có lợi gì với nó chứ?”

“Di đừng thấy nó còn nhỏ tuổi mà nghĩ nó không biết gì. Ngăn cản việc học chẳng khác nào hủy cả tương lai của cháu, nó biết rõ đâu là thứ cháu coi trọng nhất.”

Nó hiểu cô, cũng như cô hiểu nó vậy.

“Dù thế nào thì vẫn chảy chung một dòng máu mà?”

“Cháu không về quê sao? Bình thường lúc này cháu đã sớm về rồi”

“Vâng, nhưng mà không vội, cháu còn phải tặng một món quà đáp lễ nữa cho Châm Hàm”

**

*

Thành tích thi lại của Châm Khê rất nhanh đã có, nhà trường nhờ truyền thông thuận tiện công bố luôn: Châm Khê trong cả hai lần thi đều đứng đầu toàn trường.

“Không cần biết chuyện này thật giả ra sao, thành tích học tập của Châm Khê là hoàn toàn có thể khẳng định. Đây là một học sinh có thành tích học tập vô cùng xuất sắc, hy vọng mọi người hãy giúp đỡ và cổ vũ em ấy nhiều hơn”

Một đêm thành danh! Suốt một khoảng thời gian dài sau đó, cái tên Châm Khê và trường số 7 vẫn vô cùng xôn xao dư luận.

Kế hoạch của Châm Hàm lại lần nữa thất bại, thậm chí nó còn bị đám bạn học mắng là lòng dạ hẹp hòi, ghen ghét đố kỵ với người khác. Đến Lâm Tuệ cũng lòi nó ra mắng một trận, mắng nó tại sao lại liều lĩnh hấp tấp như vậy.

Đứng trước mặt mẹ mình, Châm Hàm khó mà kiềm chế cảm xúc được nữa, khóc òa lên vì tủi thân, còn cả sự tức giận, không cam tâm mà nó đè nén bấy lâu cũng trút hết ra ngoài. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Quà Đáp Lễ Của Châm Khê

Đội Châm Hàm khóc đủ rồi, Lâm Tuệ mới nói: “Con so đo với nó làm gì? Nó chỉ là đứa con hoang không có mẹ, đến bố đẻ cũng ghét bỏ nó. Đợi nó tốt nghiệp trung học, mẹ sẽ bảo bố con tìm người gả nó đi, về sau sẽ không làm bẩn mắt chúng ta nữa”

Lâm Tuệ kéo tay Châm Hàm dặn dò: “Mẹ nói con nghe, con gái quan trọng nhất là phải tìm được đối tượng tốt để kết hôn. Đừng nhìn Châm Khê học giỏi mà lo sợ, học tốt thì có tác dụng gì chứ? Nếu sau này nó gả cho một tên ăn mày, cũng phải đi theo người ta ăn xin thôi. Chỉ cần con nắm chặt được Chu Huyền thì cuộc sống của con sau này sẽ tốt đẹp hơn nó gấp trăm gấp nghìn lần”

“Ăn mày còn chưa đủ đâu!” Châm Hàm nắm tay nhìn Lâm Tuệ, “Con phải bảo bố tìm cho chị ta một người chồng ăn mày toàn thân lở loét, sống không được chết không xong, chỉ có thể sống vất vưởng làm người ta buồn nôn. Khiến cho chị ta sinh ra một đứa con xấu xí, ghê tởm, toàn thân lở loét.”

“Được rồi!” Lâm Tuệ cười an ủi, “Đề bố kiếm cho nó một tên ăn mày toàn thân lở loét”

Châm Hàm liền nguội con giận, đội tâm trạng bình tĩnh trở lại rồi mới về nhà. Hiếm khi nó thấy Châm Khê không ở trong phòng, điện thoại bình thường luôn mang theo người cũng để ở đây.

Châm Hàm ra ngoài nhìn quanh một lượt, đèn nhà vệ sinh đang sáng.

Nó nhanh chóng trở về phòng, khóa cửa lại, vô cùng tò mò và hưng phấn cầm điện thoại của Châm Khê lên xem trộm.

Nó mở mục tin nhắn ra liền thấy đoạn trò chuyện giữa Châm Khê và Nhiều Lực Quân.

[Tám giờ sáng ngày mai tôi chờ cậu ở bến xe.] Tin nhắn này là từ Nhiều Lực Quân.

Châm Khê trả lời là: [Được. Việc này đừng để người khác biết, nhất là Châm Hàm, chúng ta len lén đi thôi.]

Câu trả lời của Nhiều Lực Quân càng khiến nó nổi trận lôi đình, suýt chút nữa không kiềm chế được đập luôn cả điện thoại.

[Được, hai chúng ta len lén đi, không nói cho Châm Hàm.]

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, Châm Hàm vội vàng đem di động trả về chỗ cũ.

Châm Khê vào phòng, việc trước tiên chính là cầm lấy điện thoại, sau đó lén liếc nhìn Châm Hàm mấy cái. Châm Hàm giả bộ như không thấy, vẫn chăm chú đọc sách, nhưng trong lòng lại sôi sùng sục.

Châm Khê và Nhiều Lực Quần hẹn nhau đi đâu? Vì sao không thể nói cho những người khác biết? Bọn họ có mục đích gì?

Suy đoán đầu tiên của Châm Hàm là, bọn họ muốn bỏ trốn!

Nhiều Lực Quần rất thích Châm Khê, nó biết điều này từ lâu rồi. Lúc Nhiều Lực Quần tặng điện thoại di động để nó kịp thời báo cho anh ta biết tình hình của Châm Khê, nó đã đoán được.

Nhưng còn Châm Khê?

Xung quanh chị ta có rất nhiều nam sinh ưu tú, Nhiều Lực Quần chỉ là một trong số đó. So với Huy Dương và Lý Minh Đình thì anh ta chỉ là một tên bình thường. Có lẽ vì vậy mà Châm Khê vẫn chẳng thèm ngó ngang gì đến Nhiều Lực Quần.

Đúng là làm bộ làm tịch!

Hai người bọn họ chắc chắn là sợ bị bố mẹ Nhiều Lực Quần phát hiện, mới giả vờ như vậy cho người khác xem.

Cuối cùng cũng nhịn không nổi nữa? Dự định bỏ trốn với nhau rồi? Mẹ Nhiều Lực Quần ghét Châm Khê như vậy, nếu để bà ta biết được việc này thì sẽ lột da chị ta cho xem?

Châm Hàm lộ nụ cười hả hê, nó cảm giác nó đã đoán được toàn bộ sự thật rồi.

Không bỏ trốn thì sao bọn họ lại lén lút lút thế chứ?

Nó phải nói chuyện này với mẹ Nhiều Lực Quần ngay lập tức! Để bà ấy xé nát bản mặt xấu xí của Châm Khê ra.

Không!

Không được, nó không có chứng cứ.

Tin nhắn có thể xóa bỏ, Châm Khê giao hoạt như vậy, chị ta hoàn toàn có thể phủ nhận.

Nó phải tìm hiểu xem Châm Khê và Nhiều Lực Quần muốn đi đâu và đi làm gì, sau đó sẽ báo cho bố mẹ anh ta.

Hơn nữa, tội bỏ nhà theo trai nghiêm trọng hơn gian lận thi cử nhiều. Trường số 7 có thể bao dung chuyện Châm Khê gian lận, nhưng không thể nào cho phép một nữ sinh bỏ nhà theo trai được.

Đến lúc đó chị ta sẽ bị đuổi học, nó sẽ bảo bố tìm một tên ăn mày toàn thân lở loét để gả chị ta đi, về sau nó sẽ không cần phải nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của chị ta nữa.

Đúng! Ngày mai nó phải lặng lẽ theo dõi, xem chị ta định đi đâu với Lực Quần?

Châm Khê nghe thấy Châm Hàm lẩm bẩm một mình. Cô rút một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau sạch vết mực nước bị lem trên nút mở khóa điện thoại.

Châm Hàm kích động cả đêm không ngủ được. Sáng sớm hôm sau vừa thấy động tĩnh phía Châm Khê, nó dựng thẳng lỗ tai lên, hí hóp mắt lên lên nhìn. Nó thấy Châm Khê vác một cái ba lô rất to, còn to hơn cái mà chị ta dùng lúc về quê.

Nó nằm trong chăn nín thở, nghe thấy tiếng Châm Khê rửa mặt, còn nghe thấy tiếng Lâm Tự hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Không... Không đi đâu cả.”

Nói chuyện đã lấp ba lấp bắp, rõ ràng là có tật giật mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thời điểm chị ta hẹn với Nhiều Lực Quần càng ngày càng gần. Cuối cùng, tiếng mở cửa vang lên.

Châm Hàm tung người từ trên giường nhảy xuống, kéo cửa phòng ngủ rồi ló mặt ra ngoài xem xét. Vì giờ khắc này mà tối hôm qua nó đi ngủ cũng không thay quần áo,

Nó lén lén đi theo Châm Khê. Trông thấy Châm Khê gọi xe taxi, nó cũng gọi một cái rồi đuổi theo, nó thấy xe chị ta chạy về hướng bến xe.

Quả nhiên là đến đó.

Nhưng nó thấy bất ngờ khi không trông thấy Nhiều Lực Quần.

Chăm Khê tự mình đi mua vé.

Chẳng lẽ họ thay đổi địa điểm gặp mặt?

“Chị ơi cho em hỏi, cái chị kia vừa mua vé đi đâu vậy ạ?”

“Thị trấn X.”

“Vậy cũng cho em một vé đi đến đó.”

Chăm Hàm lấy tiền tiêu vặt để dành được ra mua vé xe, nó nắm chặt điện thoại, lảng lảng bám theo sau Chăm Khê. Nó trông thấy Chăm Khê lên xe. Nó đã sớm chuẩn bị khẩu trang và mũ. Thừa dịp Chăm Khê buộc dây giày không để ý, nó nhanh chóng đi đến ghế ngồi phía sau, tìm được một chỗ rất thuận lợi để theo dõi Chăm Khê.

Chỉ là, sao lúc này rồi mà Nhiều Lực Quân còn không xuất hiện?

Khi xe buýt sắp khởi hành, nhưng đột nhiên Chăm Khê xuống xe.

Chị ta định giờ trò gì?

Chăm Hàm lập tức đứng dậy đi theo, nhưng nó lại nhìn thấy ba lô của Chăm Khê để trên ghế.

Có lẽ chị ta chỉ là đi vệ sinh.

Quả nhiên chưa đầy mấy phút sau, Chăm Khê lần nữa trở về, nhưng trên mặt chị ta có thêm một cái khẩu trang.

Bởi vì bỏ nhà theo trai nên sợ bị người ta thấy:

Thật không biết xấu hổ, à phải là còn biết xấu hổ chứ!

Nhưng mà, vì sao đến khi xe chạy mà vẫn không nhìn thấy Nhiều Lực Quân?

Xe chạy hơn ba giờ, cuối cùng đã tới thị trấn X.

Chăm Hàm đi theo Chăm Khê xuống xe, lại thấy chị ta tiếp tục đón một chiếc xe khác, nó cũng chỉ có thể liếc nhìn bám theo.

Hy vọng lần này Chăm Khê sẽ không đi quá xa, tiền trên người nó đã không còn bao nhiêu nữa rồi.

Xe chạy rất lâu, cuối cùng dừng tại một nơi vô cùng hoang vắng. Chăm Khê xuống xe, Chăm Hàm cũng xuống xe theo, nó đã đem tất cả số tiền còn lại có trên người đưa cho lái xe để trả tiền xe.

Nó theo sát phía sau Chăm Khê, đi được mười phút, nó thấy cả người vừa mệt vừa đói, hai chân run lên. Thế mà một thoáng thất thần, bỗng nhiên nó không thấy bóng dáng Chăm Khê đâu nữa.

Chăm Hàm luống cuống. Nó đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi từ trên trời ập xuống, làm nó choáng váng, chết đứng. Một thân một mình ở một nơi xa lạ, xung quanh không có lấy một bóng người, trên người không còn một đồng nào. Nó tăng tốc để chạy, trong lòng thầm cầu nguyện có thể tìm thấy bóng dáng của Chăm Khê ở đâu đó.

Trước kia nó hy vọng Chăm Khê biến cho khuất mắt bao nhiêu, thì giờ nó lại càng khát vọng nhìn thấy Chăm Khê bấy nhiêu.

Tìm một hồi lâu, cuối cùng Chăm Hàm quyết định từ bỏ, nó lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi người tới cứu.

Gọi điện thoại cho Chăm Toàn, nhưng ngay lập tức, một âm thanh truyền đến làm nó rùng mình ớn lạnh.

“Thật xin lỗi, điện thoại của bạn hiện đang tạm dừng hoạt động”

Từ điện thoại truyền đến âm thanh nhắc nhở kia, đồng thời cũng báo điện thoại sẽ hoàn toàn sập nguồn trong vòng không quá một giờ đồng hồ nữa.

Chăm Hàm ngồi xồm trên mặt đất, nó gọi đi gọi lại cho Chăm Toàn, âm thanh nhắc nhở tạm dừng hoạt động kia cũng lặp đi lặp lại theo.

Cuối cùng, nó chống đỡ không nổi nữa mà gào khóc.

Lần đầu tiên, nó cảm thấy tuyệt vọng như vậy.

Còn bên kia, Chăm Khê đang ngồi trên tàu điện ngầm trở về nhà. Cô móc từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động. Kiểu dáng và màu sắc chiếc điện thoại này hiện giờ đang rất được các bé gái yêu thích. Nhiều Lực Quân đã từng muốn tặng cho cô một cái như vậy, nhưng về sau lại chuyển cho Chăm Hàm.

[Hàm Hàm, hôm nay em thật không muốn ra ngoài chơi sao? Có một bộ phim rất hay đang được chiếu đó.] Chu Huyền nhấn tin đến.

[Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, hôm nay không đi là không đi, anh có phiền hay không?] Chăm Khê bắt chước giọng điệu của Chăm Hàm nhấn tin trả lời lại.

Nhờ trong điện thoại còn lưu lại rất nhiều tin nhắn với Chu Huyền, Chăm Khê không khó đã tìm được quy tắc tán gẫu của bọn họ.

[Được rồi, được rồi, anh không làm phiền em nữa. Nếu em muốn ra ngoài thì gọi anh nhé.]

Chăm Khê không nhắn tin trả lời lại nữa, cô tắt điện thoại, sau đó lấy điện thoại của mình ra.

“Cắt đuôi được nó rồi?”

“Đúng vậy” Di Từ ở đầu dây bên kia cười nói, “Di lưu lại số điện thoại của tài xế taxi. Sau khi cắt đuôi được nó, di đã gọi điện báo lái xe tới đón đi rồi. Hiện giờ chắc nó vẫn còn đang ở chỗ đó tìm cháu”

“Di cũng nhanh trở về đi. Thị trấn X chẳng phải nơi tốt đẹp gì?”

Nếu Lâm Tuệ đã một lòng một dạ muốn đưa cô đến thị trấn X làm công kiếm tiền, vậy cô sẽ đưa con gái yêu của bà ta đến đây tham quan” trước. Không có tiền, không có điện thoại, một đứa bé gái mới mười mấy tuổi, bị lạc ở cái nơi mới bắt đầu phát triển nghề mại dâm trẻ vị thành niên, thật không biết sẽ phát sinh những chuyện gì. Chăm Khê còn không dám nghĩ tiếp.

Sống chết có số, gieo nhân nào gặp quả nấy.

Không oán có được.

Trên đường về nhà, Chăm Khê tiện đường đi ra chợ bán động vật mua một con chuột. Cô đem chuột về nhà, “không cẩn thận” để cửa lồng mở ra, không cẩn thận phát hiện dây điện thoại trong nhà bị nó cắn đứt, rồi sau đó chẳng may con chuột lại làm điện thoại di động của Chăm Toàn rơi vào trong nước.

“Chăm Hàm đi đâu rồi?” Lâm Tụ thấy cô trở về liền hỏi.

“Không biết”

“Em.. sẽ không làm chuyện gì ngu xuẩn đấy chứ?”

“Em đương nhiên không ngu như vậy rồi.”

“Dây điện thoại trong nhà bị đứt, điện thoại của Chăm Toàn rơi xuống nước, nhưng còn điện thoại của Lâm Tuệ thì phải làm sao?”

Chăm Khê nhìn anh ta, mỉm cười: “Em còn chưa nghĩ ra”

“Hừ!” Lâm Tuệ bực bội ném điện thoại xuống ghế sofa, “Ồ đâu ra nhiều cuộc gọi tiếp thị như vậy, không phải bán nhà thì là cho vay tiền? Bọn họ làm sao biết được số di động của em?”

“Chắc lúc em cho ai số điện thoại bị lộ ra ngoài thôi. Cửa hàng sửa điện thoại nói máy của anh bị cháy bo mạch chủ rồi, phải vài ngày nữa mới sửa xong”

“Anh xem, lại có số lạ gọi tới, thật là phiền!” Lâm Tuệ giơ điện thoại di động cho Chăm Toàn xem.

“Có thể chặn cuộc gọi” Lâm Tụ đột nhiên mở miệng, “Di chỉ cần cài đặt lại điện thoại di động, sau này những số máy lạ sẽ không bao giờ gọi được vào máy di nữa”

Lâm Tuệ hỏi Lâm Tụ cách cài đặt, quả nhiên điện thoại không còn vang lên nữa.

Chăm Khê liếc trộm Lâm Tụ một cái, híp mắt cười.

“Chăm Hàm có chuyện gì vậy? Sao giờ này vẫn chưa về?”

“Hình như chị họ của Chu Huyền mới từ nước ngoài trở về? Tối nay chắc Chăm Hàm cùng Chu Huyền đến nhà chị họ. Anh gọi điện thoại cho nó thấy báo đang tắt máy, hay là anh gọi Chu Huyền hỏi thử nhé!”

Lâm Tuệ lắc đầu ngăn lại: “Thôi thôi, hai đứa bé vừa mới làm lành không bao lâu, gọi điện thoại nhiều lại bảo chúng ta ngăn cấm, cứ để hai đứa nó tự do chút đi. Chu Huyền là đứa ngoan ngoãn, đối xử với Hàm Hàm vô cùng tốt, em rất yên tâm” Đăng bởi: admin

Chương 71: Hỏi Cái Gì Không Biết Cái Đó

Ngày hôm sau, Châm Khê thu dọn đồ đạc chuẩn bị về quê ăn Tết. Trước khi đi, Lâm Tụ gọi cô lại, hỏi: “Châm Hàm bao giờ về?”

“Không rõ nữa.”

Lâm Tụ nhìn cô bằng ánh mắt rất chăm chú, ánh mắt đó giống như là nhìn thấu bản chất, làm Châm Khê bỗng có cảm giác tội lỗi.

“Em đã nói với anh rồi, em vừa nhỏ nhen vừa nham hiểm. Anh có thể đi nói với dì của anh, nói là em đã lừa Châm Hàm đi mất rồi.”

“Sau đó?”

“Sau đó đi tìm Châm Hàm về, rồi báo cảnh sát đến bắt em.” Châm Hàm gượng cười, “Có điều, không có chứng cứ, em sẽ không nhận tội đâu.”

“Không có chứng cứ.” Lâm Tụ lẩm bẩm một câu như vậy.

“Sao nào? Anh nghĩ là em sẽ ngu đến mức để người ta nắm được thóp à?”

Châm Khê cảm thấy sự thông minh của mình như bị si nhục.

“Vậy được.” Nói xong, Lâm Tụ liền đóng cửa về phòng.

Châm Khê đứng ngày người ra, cảm thấy bản thân mình như kẻ ngốc.

Châm Khê về quê. Nhiều ngày trôi qua mà cô cũng không nhận được tin tức gì, nhưng có lẽ là vì cô không mở điện thoại.

Cô như ếch ngồi đáy giếng, ngày nào cũng chỉ quanh quẩn hết đọc sách rồi lại cho gà ăn, cuộc sống vô cùng ung dung tự tại.

Cô còn cho rằng phải đợi đến lúc khai giảng, cô trở lại thì mới biết được tin tức của Châm Hàm.

“Đan Đan à, có xe cảnh sát đến nhà chúng ta.”

Nghe bà ngoại nói vậy, Châm Khê lập tức hiểu ngay.

“Bà cứ ở trong phòng, đừng ra ngoài.” Châm Khê đẩy bà ngoại vào trong phòng rồi khóa cửa lại.

Vừa ra tới sân, Châm Khê đã nhìn thấy Châm Toàn và Lâm Tuệ. Lâm Tuệ đang ôm Châm Hàm trong lòng, đứng bên cạnh là Chu Huyền, Nhiều Lực Quân và cả Lâm Tụ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Châm Hàm vừa nhìn thấy cô liền khóc như điên như dại.

“Im ngay! Chị mày còn chưa chết.”

“Châm Khê!” Châm Toàn bước nhanh lao về phía cô, ông ta vung tay lên định tát cô, nhưng đã bị một người cảnh sát đi cùng ngăn lại.

“Châm Khê phải không, chúng tôi muốn hỏi cháu mấy câu để làm rõ một số sự việc.”

Châm Khê sau khi nghe cảnh sát nói rõ ngọn ngành sự việc, cô nhìn sang Châm Hàm với vẻ mặt không thể tin được.

“Em nói chị đã lừa em đến thị trấn X?”

Châm Hàm rúc vào người Lâm Tuệ, khóc đến nỗi thở không ra hơi, cả người run lên bần bật.

“Chị rõ ràng là chưa từng rời khỏi thành phố Y. Ngay sau hôm có kết quả thi là chị đã về đây rồi, chị lấy cái gì mà lừa em chứ?” Châm Khê muốn cười cũng không cười được.

“Chị biết thuật phân thân à? Nếu theo như em nói, cái ngày mà em bị lừa đến thành phố X, cả ngày đó chị đều ở nhà. Sáng có ra ngoài đi mua sách, hóa đơn chị còn giữ đây.”

Chăm Khê nói chắc như đinh đóng cột: “Chị làm gì có thời gian đi đến thị trấn X.”

“Đúng vậy, anh họ của cháu cũng đã làm chứng là ngày đó cháu đã ở nhà.” Viên cảnh sát nói.

“Còn về tin nhắn hay là lên đòi điện thoại gì đó, chị đều không biết là em đang nói cái gì. Nhiều Lực Quân, gần đây tôi có nhắn tin cho cậu bao giờ không? Mà tại sao tôi lại hẹn cậu đi đến thị trấn X chứ?”

“Không có!”

“Chú xem.” Chăm Khê thở dài, trưng vẻ mặt khó xử ra với viên cảnh sát, “Mối quan hệ giữa em gái cháu và cháu không được tốt. Mấy ngày trước nó còn vụ cho cháu là gian lận trong kỳ thi, bây giờ thì lại nói cháu lừa gạt trẻ vị thành niên. Cái này... cháu cũng chịu thôi, cháu không biết nên làm thế nào mới yên được nữa!”

“Chăm Khê!!!” Lâm Tuệ buông Chăm Hàm ra, vừa gọi tên cô vừa xông đến, đánh thép nói: “Có gì thì mày cứ nhắm vào tao đây này! Cái con khốn như mày không chết từ tởm được đâu! Không ngờ mày lại dám bày mưu hãm hại Chăm Hàm, hôm nay tao phải giết chết mày...”

Chăm Khê đứng bất động, cô cũng không tin trước mặt cảnh sát mà Lâm Tuệ lại dám làm gì cô.

“Mẹ!” Chăm Khê hét lên một tiếng, rồi nói: “Đến tận lúc này con cũng không thể hiểu được rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra. Theo như mọi người nói, một mình Chăm Hàm đi đến thị trấn X, vì không liên lạc được với gia đình nên bị mất liên lạc mấy ngày. Không phải bây giờ con bé đã trở về mà không thiếu miếng thịt nào rồi sao? Mẹ làm gì mà cứ như Chăm Hàm bị cái gì to lớn lắm vậy. Với lại, Chăm Hàm không liên lạc được với mọi người cũng đâu phải là tại con.”

“Mày có biết em gái mày... em gái mày...” Chăm Toàn mắt ửng đỏ, mãi mà cũng không tiếp tục nói được.

“Em ấy làm sao? Ở thị trấn X xảy ra chuyện gì sao? Cái thị trấn X đó cũng đâu phải là vùng xa xôi hẻo lánh gì. Với lại bây giờ tình hình an ninh nghiêm ngặt hơn xưa, bước hai bước đã gặp cảnh sát. Không phải lúc trước ba với mẹ cũng kiên quyết bắt con nghỉ học để đến đó đi làm sao, chỗ đó có gì không ổn?”

Lâm Tuệ nhìn cô, hai mắt tròn trừng lên, mặt ta cảm thấy có thứ gì đó chặn ở cổ họng mình, vừa rát vừa nóng, toàn thân cứ như bị điện giật vậy.

Mặt ta đã hiểu tất cả rồi.

“Còn vụ đánh tráo điện thoại thì sao? Mày mua một cái điện thoại giống y hệt điện thoại của Hàm Hàm rồi đánh tráo, vì thế em ấy mới không cách nào gọi cho chúng tạo để cứu được.” Chu Huyền không nhìn được mà mở miệng.

“Con đánh tráo điện thoại gì chứ? Lại còn mua một cái điện thoại giống y hệt điện thoại của Chăm Hàm, con bị bệnh hay sao? Bớ!” Chăm Khê hét lên, “Con chỉ là một đứa sống nhờ học bổng và tiền trợ cấp, điện thoại của con cũng là nhặt được, con lấy tiền đâu ra mà mua nổi một cái điện thoại mới cơ chứ?”

“Nếu mọi người đã kết luận con có liên can tới chuyện này, vậy thì để mấy chú cảnh sát này điều tra đi. Trên chiếc điện thoại đó chắc là có dấu vân tay, không có dấu vân tay thì chắc cũng có dấu vết gì để lại. Nếu có thể chứng minh con có liên quan tới chuyện này, vậy cứ để cho cảnh sát bắt con đi.”

Đi đến trước mặt cảnh sát, Chăm Khê giơ hai tay ra, nhưng cùng lúc đó, nước mắt cô cũng không ngừng rơi xuống.

Người cảnh sát vừa nãy hỏi chuyện cô cũng là người đã phụ trách vụ trộm tiền của nhà cô lần trước. Anh ta có ấn tượng rất sâu đối với Chăm Khê, đồng thời cũng rất có thành kiến đối với gia đình cô.

“Không phải ý đó, trên thực tế thì hoàn toàn không có bất kỳ một chứng cứ nào chứng minh là do cháu cả, chỉ là người nhà cháu cứ khẳng định...”

Nói với Chăm Khê những lời đó, thực chất là đã vi phạm nguyên tắc.

Viên cảnh sát lôi Chăm Toàn và Lâm Tuệ ra bên ngoài, để họ bình tĩnh lại.

“Nó bị sao vậy?” Chăm Khê hỏi Lâm Tuệ.

“Bị bọn buôn người bắt cóc mấy ngày, xem chút nữa thì bị bán. Nhân lúc bọn chúng đang ăn cơm thì trốn ra được.” Lâm Tuệ trả lời.

“Bán đi không phải tốt sao? Không phải nó chế cái nhà này à. Nhưng nó cũng giỏi chịu đựng đấy nhì, vậy mà cũng có thể bỏ trốn được.”

“Tại sao phải là thị trấn X? Em biết nơi đó lên lút làm gì à.” Lâm Tuệ đột nhiên bước đến, cúi người nhìn thẳng vào mặt cô, giọng nói như dè nặng xuống: “Em biết!”

“Em biết.” Chăm Khê không hề tỏ ra yếu thế, trừng mắt nhìn lại. Trong nháy mắt, cái vẻ mặt đáng thương, hèn nhát đã biến mất, “Đương nhiên là em biết. Khi em vừa đến nhà này, dì anh đã muốn đưa em đến thị trấn X làm công, sau đó lấy cái tiền “mở hôi nước mắt” đó của em để cho Lâm Chính và Chăm Hàm đi học.”

Lâm Tu nắm chặt lấy cổ tay cô khiến cho tay cô gần như tê liệt.

“Sao em dám?”

“Sao em lại không dám?”

Chăm Khê một tay bám vào tay vịn của ghế, miễn cưỡng kiềm chế lại cảm xúc.

“Ngày mà Chăm Hàm vụ cho em gian lận là nó nên nghĩ đến rồi. Em không phải là loại người mà người khác đánh má trái là sẽ chia má phải ra cho người ta đánh tiếp.”

“Lần này coi như em gặp may. Điện thoại mà em đánh tráo, cảnh sát vẫn chưa tìm thấy.”

“Tìm được thì sao? Cũng đâu chứng minh được em có liên quan đến chuyện này.”

Lâm Tu đứng dậy, buông cổ tay của Chăm Khê ra, mắt nhìn những dấu ngón tay hằn trên đó.

“Chăm Khê, có phải em nghĩ mình rất thông minh nên cho rằng kế hoạch của em sẽ không có chút sơ hở nào. Tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của em phải không?”

Chăm Khê không lên tiếng.

“Chuyện gì không hiểu rõ thì đừng có làm.”

Đây là lời khuyên của Lâm Tu dành cho cô. Không phải là có ý tốt mà là có ý đe dọa.

“Lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu!”

“Anh nói vậy là có gì? Hôm trước em đã từng nói với anh, nếu như anh cảm thấy em làm sai thì anh có thể đi mách với dì của anh. Sao vậy? Đợi đến khi xảy ra chuyện mới đến hỏi tội em? Bây giờ mới biết đau lòng cho em họ của anh à? Thế sao anh không đến hỏi sớm hơn?”

“Em không hề nói với anh thị trấn X là nơi như thế nào.” Bộ dạng tức giận của Lâm Tu đã không thể dùng từ nào để diễn tả được nữa, nếu có thể nói thì nó giống như là anh ta đang nổi trận lôi đình.

“Sao vậy? Chẳng lẽ anh nghĩ rằng em đưa Chăm Hàm đến đó để hóng gió, tham quan? Là anh ngây thơ hay là do em ngu ngốc? Em với Chăm Hàm ghét nhau đến mức không đội trời chung. Lần này có thể để nó chạy thoát, chắc là do đâu em có vấn đề rồi. Nếu như anh thương em họ mình thì hãy giám sát nó cho kỹ vào. Như anh nói rồi đấy, lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.”

“Không đội trời chung?” Lâm Tu làm ra vẻ như lần đầu tiên nghe được bốn từ này. Anh ta nhắm đi nhắm lại, nhìn Chăm Khê với vẻ mặt đăm chiêu.

“Chăm Khê, em thật ngu ngốc.”

Lâm Tu không muốn kết thúc vụ án, Chăm Khê chỉ có thể đi cùng bọn họ trở về để phối hợp với phía cảnh sát.

Bà ngoại đứng dựa vào tường, liên tục kêu tên của Chăm Khê. Nhìn thấy cô đứng cùng những người mặc đồng phục cảnh sát, tâm can bà đau nhói từng cơn.

Chăm Khê vừa nhìn thấy bóng dáng bà thì đã kiềm không nổi, những giọt nước mắt xót xa rơi lã chã.

“Không sao đâu bà, Chăm Hàm xảy ra chuyện, cháu phải về cùng để giúp một tay, bà cứ yên tâm đi, mấy ngày sau cháu lại về.”

Bà nắm chặt lấy tay cô, hỏi: “Cháu có về ăn Tết không?”

“Đương nhiên rồi ạ.” Chăm Khê cố kiềm nước mắt, cô cười, nói: “Mấy ngày nữa cháu sẽ lại về.”

Dễ dàng là một lúc, khó khăn lắm Chăm Khê mới đưa bà vào lại trong phòng. Vừa bước ra cửa, cô đã chạm mặt với Lâm Tu. Lần này mẹ ta không la hét nữa, mà lặng lẽ bước đến gần Chăm Khê, trong tay cầm cái riu mà bình thường Chăm Khê vẫn hay dùng để chẻ củi.

“Chăm Khê!!!”

Cùng lúc đó, cô nghe thấy vài người đều đang hét to tên cô, nhưng khi đó cô chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt đỏ ngầu và mái tóc rối bù của Lâm Tu.

“Tao giết chết mày!”

Chăm Khê vội né sang một bên, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Lâm Tu thế mà lại dám ra tay trước mặt nhiều cảnh sát như vậy, mẹ ta bị điên rồi sao?

Lâm Tu thật sự điên rồi.

Chăm Khê nhìn thấy trong mắt mẹ ta chỉ toàn một màu đỏ tươi. Cô có cảm giác như cô và Lâm Tuệ hôm nay nhất định sẽ phải sống mái một phen với nhau.

Nếu cô không bị Lâm Tuệ chém chết thì Lâm Tuệ cũng sẽ bị cảnh sát bắn chết.

“Tất cả là do mày, chính là mày!”

Lâm Tuệ cầm cái rìu lao về phía Chăm Khê, hình như mẹ ta đã dùng hết sức bình sinh để lao về phía cô rồi. Còn có mấy lần cô có thể nghe rõ tiếng chiếc rìu vung trong không khí.

Không ngăn lại được nên cảnh sát liền chìa súng lên trời rồi bắn cảnh cáo. Ngay lập tức, Lâm Tuệ liền bị kích thích bởi tiếng súng, hành động càng thêm điên cuồng hơn. Mẹ ta vung cái rìu hướng về Chăm Khê như đang bổ củi.

Lúc này, Chăm Khê chỉ còn nhìn thấy một vệt sáng lóe lên ngay trước mắt.

Xem ra người phải chết chính là cô rồi.

Không biết lần này còn may mắn được sống lại nữa không.

Nếu cô còn có cơ hội sống lại lần nữa, cô nhất định sẽ bỏ thuốc độc vào bát cơm của Lâm Tuệ trước tiên mới được. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Em Muốn Gì?

Chăm Khê nhỏ bụi bị sặc trong miệng ra.

Không khí nhồi vào trong phổi khiến cô không nhịn được mà họ sặc sụa. Bên tai cô là tiếng hít thở rất nặng nề, tiếng của một cậu trai trẻ, vừa nặng nề vừa kiềm nén.

Sau đó, Chăm Khê ngã ngửa ra sau, vừa mới ngược mắt lên liền bắt gặp ánh mắt của Lâm Tụ.

Mắt kính của anh không biết rơi đâu mất rồi, để lộ ra con ngươi đen nháy. Anh nhìn dáng vẻ của Chăm Khê, trong ánh mắt tràn đầy sự hung ác khiến người ta khiến vợ và cả sự đè nén nữa.

Chăm Khê nghĩ, có thể cô đã sai rồi. Lâm Tụ từ trước đến giờ vốn không phải một chàng trai trầm tĩnh, đơn thuần. Sự mưu mẹo, bá đạo của anh ta sau này cũng không phải do những chuyện đã trải qua từ thời niên thiếu, mà là do nó có sẵn trong xương tủy của anh ta. Nó thuộc về gen di truyền, về huyết thống của nhà anh ta.

Trước mặt cô, sự cực khổ, sự yếu đuối mà lâu nay anh vẫn che giấu lại bởi vì một cái nhìn hung ác này mà mà hoàn toàn tan vỡ.

Lâm Tụ nói có ngu ngốc, đúng là không sai chút nào. Sống qua một kiếp, nhưng rồi có vẫn bị một đũa vắt mũi chưa sạch nắm mũi dắt đi.

Chăm Khê cười, vừa cười vừa ho, phổi với cổ họng đều đau rát.

Cánh tay của Lâm Tụ vẫn đặt dưới gáy cô, ban đầu khi cô ngã xuống, anh đưa tay ra đỡ đỡ cho cô. Lúc này thấy cô ho dữ dội, cánh tay đó lại dời xuống, vỗ lưng cho cô.

Chăm Khê nghiêng cổ lên thì nhìn thấy cách mũi chân có vài cen-ti-mét là chiếc rìu đang cắm sâu xuống mặt đất.

“Không sao chứ?” Tiếng của Nhiều Lực Quân vang lên.

Chăm Khê không ngờ mình có thể nghĩ đến nhiều chuyện như vậy trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế. Theo lý mà nói thì sau khi thoát khỏi cái chết thì người ta thường vui mừng mới phải.

Cô nhìn Nhiều Lực Quân rồi lại nhìn Lâm Tụ, nói thẳng ra là bây giờ cô cũng không biết nhìn ai thì thấy tức giận hơn.

Lâm Tuệ bị cảnh sát đè xuống đất, dù cho Chăm Khê có khóc thê thảm thế nào, đáng thương ra sao thì mẹ ta vẫn bị còng tay lại.

“Đây là tội cố ý gây thương tích hay giết người không thành?” Chăm Khê hỏi, “Cái mạng này của tôi, đúng là ngày nào cũng có người muốn hỏi thăm.”

Chăm Khế ngồi lên xe, Lâm Tụ ngồi xuống bên cạnh cô. Cô liếc mắt nhìn qua, áo sơ mi của anh bị nhăn nhúm, dính bẩn, còn có cả vết máu. Trên đầu gối anh có vết mài rách, mơ hồ có thể thấy miệng vết thương bị hở ra dính máu.

“Lâm Tụ” Chăm Khê đột nhiên mở miệng, “Anh muốn gì ở em?”

“Chăm Khê” Lâm Tụ cũng lên tiếng, “Chúng ta giống nhau thôi.”

“Không giống nhau. Em không có gì hữu ích với anh cả” Chăm Khê hiếm khi mới có thể nói lời thật lòng, “Em không có mục đích gì cả”

Em đối với anh tốt như vậy, cũng chỉ vì hy vọng anh được sống thật tốt mà thôi.

“Vậy sao?”

Lâm Tụ quay đầu sang, Chăm Khê lúc này mới phát hiện ra mắt kính của anh đã bị xước nên cô không nhìn rõ ánh mắt anh sau lớp kính.

“Chính vì bản thân không có mục đích mới làm người khác lo sợ”

Chăm Khê cười nhếch miệng, quay đầu lại.

Sau đó, hai người họ không ai nói gì nữa.

Bởi vì chuyện vừa mới xảy ra, Lâm Tụ bị bắt giam lại, Chăm Toàn dẫn theo Chăm Hàm đến đồn công an làm thủ tục.

Chăm Khê xuống xe đi về nhà, Nhiều Lực Quần ở đằng sau gọi với: “Chuyện Chăm Hàm nói là thật sao?”

“Cậu thấy sao?”

“Cậu không phải loại người đó, Chăm Khê, cậu không phải người như vậy?”

“Tôi là loại người như thế nào, không phải cậu nói là được.”

Chăm Khê đi rồi, Nhiều Lực Quần vẫn còn đứng đó một lúc lâu. Cậu ta muốn dùng thời gian để ép buộc mình tin tưởng, tin tưởng cái kết quả mà mình chỉ có thể tin.

“Từ nhỏ mẹ anh đã nói với anh, ý nghĩa sự tồn tại của anh chính là phải làm mọi chuyện một cách tốt nhất.”

Chăm Khê đứng ở ngay cửa cầu thang, trước mặt là hành lang u tối, sau lưng là con đường mờ mờ sáng.

Cô đi vào bên trong, xoay người khóa cửa lại, ngăn cách tất cả ánh sáng ở bên ngoài. Giờ thì cô đứng trong bóng tối mù mịt, nghe người đứng bên trong nói chuyện.

“Bà ấy đối xử tốt với anh là bởi vì anh thi đứng thứ nhất hoặc là anh giành được giải thưởng gì đó. Trước đây em nói với anh, mẹ anh thương anh, anh không tin. Bà ấy thương anh bởi vì anh có giá trị. Lúc nhỏ, có một lần anh dối nên không làm bài thi cẩn thận, rồi kết quả không tốt. Bà ấy rất tức giận, chỉ vào anh mà mắng, nói anh không phải con của bà ấy, bà ấy không có đứa con ngu đần như anh”

Đây hình như là lần đầu tiên Lâm Tụ nói nhiều như vậy. Nhưng đây không phải là chuyện mà Chăm Khê muốn nghe. Cô cắn chặt lấy ngón tay, không lên tiếng.

“Di đối xử tốt với anh là vì muốn lấy tiền bồi thường của mẹ anh. Bà ấy với mẹ anh là hai người thân duy nhất của anh trên thế giới này”

“Đoạn Ái Đình cũng tốt với anh, cô ấy muốn gì ở anh?”

“Có lẽ cô ấy cảm thấy, người có thành tích đứng đầu toàn khối như anh, tỏa ra thứ ánh sáng chói lòa gì đó, cảm thấy nắm tay anh đi trước mặt mọi người có thể ưỡn ngực tự hào”

“Vậy còn em?” Chăm Khê hỏi, “Em muốn gì ở anh? Em cũng có thành tích đứng đầu cả khối, em không cần dựa vào bất cứ ai để chứng minh giá trị của bản thân”

“Chăm Khê”

Đỉnh đầu trở nên nặng trĩu, Chăm Khê cảm giác được Lâm Tụ đứng ngay sau lưng cổ, tựa cằm lên đỉnh đầu cô.

“Em muốn gì ở anh?”

“Anh cảm thấy em muốn gì ở anh?” Chăm Khê bật cười.

Thật là điên đầu, cái thời buổi này, muốn làm người tốt cũng khó thật.

“Anh không biết.” Lâm Tụ lắc đầu, cảm anh đề lên đỉnh đầu cô làm cô thấy đau.

“Bắt đầu từ chuyện ở nghĩa trang, anh đã nghĩ không ra. Em để anh dạy thêm cho em những phương pháp học của anh không phù hợp với em. Nhưng rồi em vẫn muốn để anh dạy thêm cho em, sau đó lấy cớ đó mua đồ cho anh. Nay thì mua sách cho anh, mai lại mua quần áo cho anh. Mỗi ngày tan học xong đều đợi anh cùng về. Vì sao vậy? Em luôn nói muốn anh nghe lời em, anh phải nghe cái gì?”

Để cho anh đừng có chạy ra ngoài vào buổi tối, ai gọi cũng không được đi ra ngoài!

“Em không biết” Chăm Khê nói, “Lâm Tụ, anh có tin chuyện kiếp trước kiếp này không?”

“Tin. Từ lần đầu gặp em, anh liền cảm thấy quan hệ giữa hai chúng ta giống như là đã quen biết nhau từ lâu rồi vậy.”

Câu này làm Chăm Khê chợt dừng đứng cả tóc gáy, cảm giác chỉ cần một cái hắt xì thôi cũng sẽ khiến cả người cô run cầm cập.

Chăm Khê nắm chặt lòng bàn tay, cười khò: “Vậy... vậy sao?”

“Chăm Khê” Lâm Tụ vòng tay ôm lấy cổ cổ, nhìn có vẻ là rất thân mật nhưng cô có thể khẳng định rằng chỉ cần nói sai một câu thôi thì Lâm Tụ sẽ lập tức bóp chết cổ, sau đó phi tang xác.

“Em vẫn chưa trả lời anh, em muốn được lợi gì từ anh?”

“Anh có thể cho em cái gì chứ?”

“Cũng phải” Lâm Tụ buông lỏng cô ra, lùi về sau vài bước. Chăm Khê cũng vội bước lùi về phía sau xua tay, nói: “Em không có ý đồ gì xấu. Lâm Tụ, em đối với anh không có ác ý gì cả, phải không?”

Chăm Khê kéo lấy tay anh, cố tỏ ra chân thành.

“Anh còn có thể tin ai nữa? Trên đời này anh còn có thể tin ai nữa?”

Lâm Tụ không nói thêm lời nào, dắt cô đi vào trong nhà.

Chăm Khê đầu óc choáng váng ngã gục xuống giường. Cô nằm nghĩ trong đầu, để Lâm Tụ tin mình thôi vẫn chưa đủ, cần phải làm rõ ràng chuyện năm đó, là ai đã đứng sau muốn “dạy dỗ” Lâm Tụ. Thủ đoạn nham hiểm, độc ác như vậy chắc chắn là phải có huyết hải thâm thù (thù sâu như biển).

Đúng rồi, cô gái năm đó xảy ra chuyện là ai?

Sao cô có thể quên mất chuyện này?

Chăm Khê ôm đầu, đi tới phòng khách tìm thuốc đau đầu. Vừa mới mở cửa ra, cô liền thấy Lâm Tụ đang đứng uống nước.

Vừa nãy trong nhà tối đen như mực thì không thấy gì, giờ nhìn thấy khuôn mặt đối phương thì cô lại thấy ngại ngùng, không biết nên làm thế nào.

Chẳng qua là lúc nãy cô bị nắm cổ nên mới nói mấy câu buồn nôn thế thôi.

Người ta sẽ không nghĩ cô là biến thái đấy chứ?

Chăm Khê đứng chần chừ ở trước cửa, tiến thoái lưỡng nan.

Lâm Tụ đặt cốc nước xuống, quay về phòng, từ đầu đến cuối không thèm liếc Chăm Khê lấy một cái.

Chăm Khê mơ mơ màng màng uống thuốc, vừa mới bước lên giường chuẩn bị ngủ thì Chăm Toàn và Chăm Hàm quay về nhà.

“Chăm Khê, mày ra đây!” Chăm Toàn vừa về tới nhà đã quát tháo.

Chăm Khê chỉ có thể kiềm chế cơn đau đầu, đi ra tiếp nhận sự phán xét.

“Mày nói thật cho tao nghe, chuyện của em gái mày rốt cuộc có liên quan đến mày hay không? Mày nói thật ra, tao sẽ không nói với ai khác”

Thôi đi, nếu như cô thừa nhận thì đảm bảo ngày mai cô sẽ bị Chăm Toàn vì đại nghĩa diệt thân mà đưa vào trại giáo dưỡng.

“Bố!” Chăm Khê hít một hơi thật sâu, mũi co rụt lại, nước mắt cũng đã rơi xuống.

Đây cũng xem như là một kỹ năng mới mà cô luyện được sau khi sống lại – khóc bất cứ lúc nào có thể.

“Con thật sự không biết chuyện gì cả. Hôm đó không phải con ở nhà suốt sao? Bố cũng thấy mà, Chăm Hàm ham chơi nên chạy ra ngoài thì liên quan gì đến con? Bố một mực cho rằng con lừa nó đi, con lấy gì để lừa? Bố còn đưa cảnh sát đến nhà bà ngoại bắt con, vừa nãy mẹ còn muốn giết con. Con

biết hai người không ưa con, cảm thấy con rất phiền phức. Chỉ cần bố nói một tiếng, con lập tức nhảy từ đây xuống dưới, tuyệt đối sẽ không gây thêm rắc rối cho bố nữa.”

“Chị nhảy đi.” Chằm Hàm đứng phía sau Chằm Toàn, thái độ thờ ơ lạnh nhạt.

Con nhỏ này vẫn chưa bị dọa cho mất mật sao?

Lần này vẫn là quá mềm lòng, nếu làm thật thì đáng nhẽ nên bán nó lên mấy vùng núi cao rồi.

Lòng dạ đàn bà đúng là không nên có mà!

Chằm Toàn ngăn người ra nhìn cô, giống như đây là lần đầu tiên gặp cô vậy. Ông ta nhìn cô chằm chằm một hồi lâu rồi xua tay, nói: “Đi ngủ đi”

“Bố!” Chằm Hàm đột nhiên đổi giọng, giống như một cán phụ nơi khuê phòng.

“Con sau này cẩn thận chút, cũng trách chúng ta quá nuông chiều con. May lần này không xảy ra chuyện gì. Bố tin là con sẽ nhớ kỹ bài học lần này, không dám tái phạm nữa”

“Bố!”

Chằm Khê còn kinh ngạc hơn Chằm Hàm. Cô còn cho rằng sẽ có một trận chiến long trời lở đất xảy ra, bởi vậy cô vẫn luôn cầm chặt điện thoại trong tay, nếu xảy ra tình huống xấu sẽ báo cảnh sát ngay lập tức.

Chuyện này sao lại cho qua một cách dễ dàng như vậy? Chằm Khê hoàn toàn không dám tin.

Nhưng mà cũng phải, chuyện này mà vỡ lở ra thì người chịu thiệt nhất vẫn là Chằm Hàm. Hơn nữa, bọn họ cũng chẳng có bằng chứng để chứng minh cô có liên quan đến việc này.

Chằm Khê âm thầm vui vẻ, hớn hờ đi ngủ. Nhưng ngủ chưa được bao lâu thì có một chậu nước đá lạnh buốt đổ up lên người cô.

Vừa mở mắt ra, cô liền thấy đôi mắt hùng hực lửa giận của Chằm Hàm, trên tay nó vẫn cầm cái chậu còn chưa kịp để xuống.

Chằm Khê đứng dậy, không nói lời nào lập tức cho nó luôn một cái bạt tai.

Chằm Hàm không ngờ Chằm Khê dám làm như vậy ngay trong nhà. Một tiếng hét chói tai vang lên, đèn của cả tòa nhà đều lục tục sáng lên.

Cửa phòng bị đẩy ra, đứng trước là Chằm toàn, phía sau là Lâm Tự.

Cả người Chằm Khê ướt sũng, dưới chân còn có một vũng nước, trên giường vẫn còn mấy cục đá chưa kịp tan. Trên mặt Chằm Hàm in rõ năm ngón tay, vừa nhìn là đã biết xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì thế này?”

“Chằm Khê đánh con” Chằm Hàm ôm mặt, khóc to đến mức cổ họng như muốn roi ra ngoài.

“Sao mày đánh nó?” Chằm Toàn hỏi.

“Ngại quá. Đột nhiên bị hắt nước đá cho nên cảm xúc của con không tốt, nhìn không rõ là em áy” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Vấn Đề Phát Triển Não Bộ

Chằm Khê lau mặt, vuốt hết tóc ra phía sau, cô lắc lắc đầu để dốc hết nước từ trong tai ra.

“Chằm Hàm, bây giờ mẹ mày bị bắt đi vì tội giết người không thành. Mày không lấy lòng tao thì thôi, còn làm như vậy là muốn mẹ mày ra sao nữa?”

Chằm Hàm đã ngừng kêu gào khóc lóc, nó cứ đờ người ra nhìn Chằm Khê: “Chị có ý gì?”

“Mẹ mày lúc chiều dám giết tao ngay trước mặt cảnh sát. Nói thẳng ra là bà ta bị kết án bao nhiêu năm hoàn toàn dựa vào tâm trạng của tao. Tâm trạng

tao bây giờ rất tệ, không chừng ngày mai tao sẽ tìm một luật sư để khởi tố bà ta cũng nên”

Bây giờ cô đã hiểu ra, vì sao Châm Toàn lại nói chuyện nhẹ nhàng với cô như vậy, tất cả là vì lý do này?

Người trong cái nhà này nghĩ cô là con cóc sao.

“Chị dám?”

“Tao có gì không dám?” Châm Khê nhìn nó, cười híp mắt nhỏ giọng nói, “Tao là người như thế nào, tao nghĩ mày phải hiểu rõ rồi chứ?”

Châm Hàm ngã sập vào lòng Châm Toàn, sợ đến mức hai hàm răng va vào nhau run lên cầm cập.

“Chăn của tao bị ướt rồi, tối nay tao ngủ ở giường mày” Châm Khê cầm lấy bộ đồ mới đi vào nhà vệ sinh. Đợi cô thay xong đi ra, chăn của cô đã được đổi cái khác. Vũng nước trên sàn nhà đã được lau sạch sẽ.

Châm Hàm đắp chăn kín cả người, chỉ lộ ra hai con mắt nhìn cô.

“Châm Hàm” Châm Khê ngập ngừng, “Lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.”

“Chị dám!” Lại là câu nói này.

“Đã như vậy rồi mà mày vẫn nghĩ là tao không dám à?”

Tác dụng của việc cảnh cáo này là, khoảng chừng một thời gian dài, Châm Hàm không dám trêu chọc cô nữa.

Ngày hôm sau, lúc Châm Khê chuẩn bị về quê, Châm Toàn kéo cô lại, khẩn cầu với cô về chuyện của Lâm Tuệ.

“Con không khởi tố bà ta thì bà ta nên quỳ xuống cảm ơn con rồi. Sao nào? Bà ta làm mẹ con tức mà chết, lại còn định giết cả con nữa. Chẳng lẽ con còn phải đi cầu xin giúp bà ta? Thừa bố, có câu này con nhất định phải nói, từ nay về sau, con sẽ không bao giờ gọi Lâm Tuệ là mẹ nữa. Bà ta có bị kết án hay không, bị kết án bao lâu chẳng liên quan gì đến con cả.”

“Sắp đến Tết rồi...” Châm Toàn nói.

“Bà ta muốn giết con, con còn phải thay bà ta lo chuyện đón Tết à? Trông con có ngu vậy không?”

Châm Khê hất tay Châm Toàn ra, vội vã đi khỏi cửa, giống như phía sau có gì đó đang đuổi theo cô.

Tết năm ngoái, vì tranh cãi về chuyện cửa hàng khiến cô và bà ngoại đã khó chịu đến mức nào rồi. Tết năm nay sẽ không có ai làm phiền nữa, cô và bà ngoại có thể yên ổn ăn một bữa cơm đoàn viên rồi.

Trước đêm giao thừa, Châm Khê nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng, trong đó toàn bộ đều là đang quan tâm cho việc thi lại của cô, còn những chuyện hoang đường xảy ra sau đó đều không ai biết rõ.

Huy Dương nói trong thành phố đang tổ chức bắn pháo hoa, muốn Châm Khê quay về ngắm.

“Nhà chúng em cũng có pháo hoa” Vừa nói như vậy, Châm Khê liền nhớ đến chuyện trong thành phố.

Lâm Tuệ bị tạm giam ba tháng, Tết này không có cách nào đón ở nhà rồi. Không có Lâm Tuệ, Lâm Tụ ở trong cái nhà đó hoàn toàn trở thành một người xa lạ.

Có lẽ sẽ không có người lì xì cho anh. Châm Khê nghĩ tới đây thì có chút đau lòng, muốn gọi điện cho anh nhưng lại nghĩ anh đâu có điện thoại.

Trước cùng sống dưới một mái nhà, thường xuyên gặp mặt nhau, Châm Khê không thấy điện thoại quan trọng đến thế. Đến bây giờ, khi chỉ có thể liên lạc qua điện thoại, cô mới nhận ra mình suy nghĩ chưa chu đáo.

Tiền của Lâm Tụ đều rơi vào tay Lâm Tuệ, tiền trợ cấp học bổng của anh chỉ có thể đủ để dùng vào việc học tập mà thôi. Tất nhiên là anh không có tiền dư thừa để mua điện thoại rồi.

Cô muốn mua điện thoại cho anh nhưng lại không tìm được cái cơ nào hợp lý, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của người ta. Trên thế giới này, không phải ai cũng không biết xấu hổ như Châm Hàm.

Gần ngày khai giảng, Châm Khê quay về. Châm Hàm vừa thấy cô liền nhe răng lộ vuốt.

“Tao khuyên mày biết điều chút, mẹ mày tuy là kết án rồi nhưng bất cứ lúc nào tao cũng có thể xin phúc thẩm lại đấy”

Thật ra thì, có thể phúc thẩm hay không Châm Khê cũng không rõ. Cô chỉ lừa Châm Hàm thôi, nhưng sự thật đã chứng minh bằng biểu cảm của Châm Hàm.

Hiện tại Châm Hàm vô cùng rầu rĩ. Bởi vì mẹ ruột bị tạm giam nên nó không dám ngẩng đầu nhìn những người xung quanh. Người ta mà hỏi mẹ nó phạm tội gì, nó chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Cha mẹ của Chu Huyền cũng không còn thân thiện với nó như trước nữa.

Đây đều là do con khốn Châm Khê.

“Anh họ đâu?” Châm Khê nhìn một lượt mà không thấy bóng dáng của Lâm Tụ đâu.

“Ra ngoài rồi” Châm Hàm mắt kiên nhẫn đáp.

“Anh ấy có thể đi đâu được?”

Bình thường anh không thích ra ngoài, giờ có thể đi đâu được chứ?

“Có một cô gái rất xinh đẹp gọi anh ấy đi rồi”

“Cô gái rất xinh đẹp?” Châm Khê ngẫm một cái liền nghĩ ra, “Đoạn Ái Đình?” “Không biết tên là gì, tóm lại là đẹp hơn chị là được”

“Hoa khôi của khối 10, dĩ nhiên là xinh đẹp rồi.”

“Người như Huy Dương hay Lý Minh Đình thì không thích, lại nhìn trúng Lâm Tụ? Chị ta thật không có mắt nhìn” Châm Hàm rất thắc mắc, anh họ của nó, trừ cái vẻ ngoài có chút ưa nhìn và học giỏi ra thì còn lại chẳng được cái ưu điểm gì nữa. Thậm chí còn rất vô vị, cả ngày ngoài đọc sách ra thì chẳng làm gì khác, đúng là chỉ có người cũng vô vị như Châm Khê mới nói được với anh ta vài câu.

Nhắc tới là lại khiến Châm Hàm tức giận.

Lâm Tụ rốt cuộc là anh họ của ai? Là ruột thịt với ai? Anh ta với Châm Khê thân thiết như vậy là sao? Còn dạy chị ta học bài. Châm Khê mà còn muốn học thêm, có phải muốn lên trời luôn không? Mà thôi, lên trời cũng được, đỡ phải churong mắt nó. Con khốn này!

Châm Khê xem đồng hồ, trời sắp tối rồi, Lâm Tụ vẫn chưa về nhà. Châm Khê vừa nấu mì vừa xem phim vừa đếm thời gian.

Đợi đến 9 giờ tối, Lâm Tụ vẫn chưa trở về, Châm Khê rốt cuộc không ngồi im được nữa.

“Bọn họ có nói đi đâu không?”

“Sao tôi biết được” Châm Hàm ném tờ tạp chí đang cầm xuống, xoay người về phòng.

Châm Khê cầm điện thoại đi lên sân thượng, gọi điện cho Huy Dương.

“Anh có biết số điện thoại của Đoạn Ái Đình không?”

“Không biết”

“Anh biết” Châm Khê nhẫn nại nói, “Hỏi rồi lập tức nói cho em.”

Cô đập máy chưa được bao lâu thì tin nhắn của Huy Dương đã tới.

Châm Khê bước ra cửa, vừa đi vừa gọi điện cho Đoạn Ái Đình. Điện thoại vừa kết nối được thì cô cũng nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở dưới lầu.

Cô cúi đầu nhìn xuống, theo ánh sáng của điện thoại, cô nhìn thấy bóng dáng của hai người.

Cô ngắt điện thoại, xoay người lên lầu nhưng bị bước hụt nên cứ thế ngã lăn xuống dưới.

Tiếng động này ở một chỗ yên tĩnh như cầu thang thật sự là tạo nên tiếng động không nhỏ. Cô cũng đoán được Lâm Tụ và Đoạn Ái Đình cũng sẽ ngược lên xem có chuyện gì.

Đầu gối chắc chắn bị thương rồi, Châm Khê cắn chặt môi dưới, cố không nên thành tiếng. Cố gắng không quay đầu lại để tránh hai người kia nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc này của cô.

Nhưng lúc này điện thoại lại reo lên, trên màn hình hiện lên: Ngôi sao A Huy.

Châm Khê cầm điện thoại lên, Huy Dương hỏi: “Gọi được chưa?”

“Rồi ạ”

“Em tìm Đoạn Ái Đình có chuyện gì à?”

“Liên quan đến anh à?”

“Chăm Tiểu Khê, em nói chuyện với anh ngày càng lên giọng rồi đấy nhỉ?”

“Anh hai à, anh có chuyện thì nói, không có thì tắt máy đi. Ai hơi đâu mà nghe anh lái nhái?”

“Vậy tắt đi” Giọng điệu mang chút hờn dỗi.

Chăm Khê dứt khoát tắt máy, cô dựa vào tay vịn cầu thang từ từ đứng dậy, cái tình huống lúc này làm cô nhớ đến cảnh lúc trước khi cô chết, khi cô tới “dẫn mặt” Chăm Hàm.

Nhưng lúc đó cô vẫn còn có thể đứng vững, bây giờ thì chân vừa chạm đất là đau thối tận trời xanh.

Chăm Khê hít sâu một hơi, ngay sau đó cô cảm thấy có người ở sau lưng đang đỡ lấy cô. “Ồi mẹ ơi!” Chăm Khê sợ hãi kêu lên, người này tới lúc nào vậy, sao mà không có lấy một tiếng động nào.

“Bị thương ở đâu?”

“Liên quan gì đến anh?”

Nếu không vì anh, em có thành ra thế này không?

“Đi bộ mà cũng ngã được, não của em chắc kém phát triển rồi.”

Chăm Khê im lặng, không hơi đâu cãi nhau với anh ta.

“Đồ ồn ào”

Chăm Khê tức đến mắt trợn ngược lên.

“Không đi được à?” Người đó hỏi.

“Đi không nổi” Chăm Khê tức giận nói.

“Vậy em cứ đứng đây, anh về đây?”

“Anh đi đâu vậy? Sao giờ này mới về?”

“Mua sách”

“Giờ này làm gì có cửa hàng nào còn mở cửa, hai người đi Sumatra mua sách à?”

“Ụ!”

Chăm Khê tức đến run người, lạnh lùng nói: “Em đã từng nói với anh là, buổi tối không được phép ra ngoài chưa? Ai gọi cũng không được đi”

“Chưa”

Chăm Khê ngẩn người ra, một hồi lâu không có phản ứng gì.

“Em chưa nói với anh?”

“Chưa.”

“Ha... ha...” Chăm Khê cười nói, “Vậy bây giờ em nói cho anh biết, buổi tối anh không được phép ra ngoài, nếu muốn ra ngoài phải đưa em theo”

“Vì sao?”

Hơ, cái người này.

“Anh không cần biết vì sao? Anh ra ngoài mà không dẫn em theo thì em sẽ...”

“Em sẽ giết anh. Em lòng dạ hẹp hòi ác độc. Anh biết mà”

Hơ. Câu này nghe thế nào sao cũng thấy không lọt tai nhỉ? Tuy rằng bình thường cô vẫn hay nói như thế về chính mình, nhưng bản thân cô nói là một chuyện, người khác nói lại là chuyện khác.

“Bị thương ở đâu? Ở đâu à?”

“Chân”

“VẬY ĐƯỢC. EM NHẢY LÊN ĐI”

Chăm Khê ôm lấy cổ rồi nhào lên lưng Lâm Tụ, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Lâm Tụ” Chăm Khê bối rối một hồi cuối cùng mới mở miệng.

“Lời em nói anh nhất định phải nhớ, anh đừng tưởng là em nói đùa với anh. Nơi này an ninh không tốt, ai mà biết buổi tối sẽ gặp phải loại người gì. Trước đây em từng bị người ta chặn lại xin tiền, may mà em nhanh trí trốn thoát được, vì thế...”

Lâm Tụ cắt ngang lời cô, hỏi: “Em muốn nói gì?”

“Sau này ra ngoài vào buổi tối, anh đừng có đi một mình. Em không phải chỉ biết học hành thôi đâu, nếu như thật sự có chuyện gấp bất buộc phải ra ngoài thì anh phải dẫn em theo”

“Dẫn em theo có ích gì?”

“Uy danh của em hơi bị lừng lẫy đó. Những tên lưu manh ở khu này đều không dám dây vào em đâu.”

Điều quan trọng nhất là, thêm một người thì thêm một cặp mắt, thêm một nhân chứng. Lỡ như xảy ra chuyện, em có thể hùng hồn vỗ ngực mà gánh vác giúp anh, đúng không?

Chăm Khê nghiêng đầu nhìn gò má của Lâm Tụ, cũng không biết anh có để ý đến lời cô nói không. Nếu như có thể, cô sẽ lấp vào tai anh một cái máy ghi âm tự động phát lại, để bất cứ lúc nào anh cũng phải nghe đi nghe lại những lời này.

Học kỳ tiếp theo của lớp 8 đã bắt đầu, do chịu ảnh hưởng của tin đồn gian lận ở cuối kỳ thi lần trước, trong đại hội khen thưởng của lớp 9 và lớp 12, Chăm Khê đã nhận được sự biểu dương của phía nhà trường.

Ngoài học bổng ra, trường số 7 còn trao cho có một thứ mà cô khát khao nhất.

Đó chính là, nằm trong danh sách những người được tuyển thẳng của trường. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chuyện Khó Nói Và Yêu Cầu Quá Đáng

Trò này ở cổ đại sẽ tương đương với việc được Hoàng đế ban cho kim bài miễn tử. Chỉ cần trước khi diễn | ra kỳ thi vào cấp ba, cô không gây ra chuyện động trời gì thì việc cô vào được cấp ba sẽ là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Sau khi được sống lại thì ước mơ và mục tiêu lớn nhất của Chăm Khê - chính là thi đỗ cấp ba đã bước đầu trở thành hiện thực rồi.

“Không phải chỉ là cái trường cấp ba rách nát thôi sao? Chị đặc ý cái gì?”

Chăm Hàm rất khó chịu. Trong kế hoạch của nó, đáng nhẽ bây giờ Chăm Khê phải thân bại danh liệt, bị mọi người người chửi bới mới phải.

Vậy mà giờ lại giúp chị ta có được một suất đặc cách tuyển thẳng.

“Mày đừng coi thường bằng tốt nghiệp của trường cấp ba này. Nhà chúng ta có bốn người đi học, trước mắt cũng

mới chỉ có anh họ đã đạt được thành tích này, tao coi như đã đạt được một nửa rồi. Còn mày...?” Chăm Khê ung dung nhìn nó, “Mày có chắc là dựa vào thành tích của mày hiện tại, có thể thi nổi cấp ba không?”

“Trường số 7 mỗi năm đều có danh sách được đặc cách tuyển thẳng, chị chắc chắn là tôi không có được quyền đặc cách đó à?”

Chăm Khê bật cười: “Tao nhìn không ra mày có năng khiếu gì? Năng khiếu về tâm địa âm hiểm à?”

Tóm lại, có được tấm kim bài miễn tử này, Chăm Khê cuối cùng có thể nhẹ nhõm được phần nào rồi. Trước đây ngoài việc học hành, sức lực và tinh thần của cô đều dùng vào việc đối đầu với cái gia đình bệnh hoạn này. Lên lớp 8 rồi mà bản thân mình vẫn nguyên cái bộ dạng thiếu dinh dưỡng. Bây giờ

Lâm Tuệ vẫn bị giam trong tù, Lâm Chính thì ở một nơi khi ho cò gáy nào đó không rõ sống chết ra sao, Châm Hàm là đứa mãi không thành tài được. Cuối cùng Châm Khê cũng có chút thành thoi để nghỉ về những chuyện khác rồi.

Học kỳ mới vừa bắt đầu, cô liền đăng ký một lớp Taekwondo.

“Con gái học cái này để làm gì? Em học theo chị Dung Dung kia, cắm hoa, nhảy múa có tốt hơn không?” Lý Minh Đình khuyên bảo,

“Chủ yếu là do em phát hiện ra Châm Hàm ngày càng “thần kinh”, hai bọn em sau này chắc chắn xung đột không ít đâu”

“Em học Taekwondo để đánh nhau hả?”

“Bằng không thì làm gì? Để rèn luyện sức khỏe? Nếu vì sức khỏe thì em không phải nên đi tập tạ sao?”

Tiến Dũng xem cung hoàng đạo cho cô, nói rằng cung hoàng đạo của cô là Kim Ngưu.

“Chẳng trách em keo kiệt như vậy? Lý Minh Đình ngắt lời, “Người như em đăng ký lớp học thêm là đúng rồi, bởi vì em không thể tiêu tiền lãng phí bất cứ giây phút nào?”

Châm Khê lấy sách ra, hưng phấn đi luyện Taekwondo, bình thường rảnh rỗi còn học được vài chiêu của Quý Bạch Dương.

Lần đầu tiên Châm Hàm nhìn thấy cô tập đánh côn nhị khúc, sợ hãi đến độ một thời gian cũng không dám nói chuyện với cô.

Mất thấy cuối tháng ba đã tới, có hai chuyện khá quan trọng sẽ diễn ra. Một là hoạt động quan trọng nhất, náo nhiệt nhất trong năm là Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường số 7, việc còn lại chính là sinh nhật của Lâm Tụ.

Sinh nhật Lâm Tụ là ngày 28 tháng 3, vừa hay lại trùng với ngày đầu tiên trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Châm Khê lại lần la tới hỏi Tiến Dũng: “Chị, lớp chị năm nay chuẩn bị tiết mục gì vậy? Ngôi sao nổi tiếng của chúng ta có biểu diễn nữa không?”

“Ngôi sao của chúng ta nói năm nay không muốn tham gia, tiết mục biểu diễn sẽ do Đoạn Ái Đình đảm nhận thay”

“Chị Ái Đình định diễn gì vậy?”

“Hát với nhảy sôi động, chị nghe nói vậy?”

“Vừa hát vừa nhảy, chị ấy giỏi vậy ạ?”

Tiến Dũng kinh ngạc nhìn cô: “Chị tưởng em biết chứ, Đoạn Ái Đình là thực tập sinh của Cloud đó.”

“Chị ấy là thực tập sinh của CLOUD?”

“Lâm Tụ chưa nói với em à?”

Châm Khê vẫn tròn mắt, chuyện Đoạn Ái Đình là thực tập sinh không khiến cô quá kinh ngạc, bởi chị ấy có ngoại hình của một ngôi sao. Nhưng chuyện chị ấy là thực tập sinh của Cloud thì...

Nếu cố nhớ không nhầm.

Cloud là công ty con của tập đoàn Vân Thị, chuyên đào tạo thực tập sinh để trở thành thần tượng. Tổng giám đốc của Tập đoàn Vân thị bây giờ là Vân Linh, Vân Linh là cha của Vân Tụ, mà Vân Tụ chính là tên sau này của Lâm Tụ.

Vậy thì Lâm Tụ và Đoạn Ái Đình có quan hệ gì?

Tổng giám đốc bá đạo tương lai và mỹ nữ xinh đẹp dưới trướng.

Ái chà chà.

Quả dưa bở này quá to, cô cũng không dám ăn.

Nếu đúng như vậy thì hai người này thật là có duyên với nhau. Đến tiêu đề của bài báo sẽ đăng trên trang Bát Quái (trang báo mạng có tiếng của Trung Quốc: baguale.com) của mười năm sau về hai người mà cô cũng đã nghĩ ra rồi.

Từ bạn cùng bàn đến người yêu, là mối duyên do ông trời tác thành sao? Hay lại là thanh mai trúc mã giúp đỡ lẫn nhau? Vân Tụ x Đoạn Ái Đình, vô cùng xứng đôi vừa lứa.

“Chị, yêu cầu về thực tập sinh của Cloud chắc rất cao nhỉ? Châm Khê sắp lại gần Đoạn Ái Đình, hỏi thăm.

“Cũng bình thường” Đoạn Ái Đình nghiêng đầu suy nghĩ, “Chị chỉ tham gia sơ tuyển thôi, quay một đoạn phim tự giới thiệu về bản thân, sau đó thì nhận được câu trả lời”

“Đó là bởi vì chị xinh đẹp đó. Người khác làm gì có chuyện dễ dàng như thế?”

Đoạn Ái Đình không phản bác cũng không tỏ ra khiêm tốn. Cô thần nhiên nhận lấy lời khen ngợi của Chăm Khê.

“Chị thực tập ở Cloud có từng gặp lãnh đạo của Vân Thị chưa?”

“Sao có thể được?” Đoạn Ái Đình cười, “Cloud chỉ là một trong những sản nghiệp của tập đoàn Vân Thị thôi. Lãnh đạo cấp cao của Vân Thị chỉ xuất hiện trên truyền thông thôi, đối với thực tập sinh làm sao có thể đề ý tới được”

“Em muốn làm thần tượng à?” Lâm Tụ bật nắp bút ra, liếc Chăm Khê một cái.

“Không được à?” Chăm Khê ngẩng đầu ưỡn ngực ra, “Em không thể làm thực tập sinh sao?”

“Có thể có chút khó khăn” Đoạn Ái Đình nói, “Yêu cầu đầu vào của Cloud đối với thực tập sinh rất cao đó”

Chăm Khê biết người ta nói là sự thật, nếu so với bối cảnh nền công nghiệp to lớn của Cloud thì Melon chỉ giống như cái xưởng nhỏ bé chốn thôn quê mà thôi.

Nhưng mà trước giấc mơ của bản thân, chẳng phải ai ai cũng đều có quyền bình đẳng sao? Có người có thể đứng trên sân khấu trước hàng vạn người biểu diễn, được mọi người ủng hộ; có người chỉ cần được xuất hiện trước ống kính cũng đã là một điều may mắn rồi.

“Trên thế giới này đâu phải chỉ có mình Cloud là công ty đào tạo thực tập sinh”

“Nếu muốn đi thì đi nơi nào tốt nhất ấy. Nếu đi mấy công ty hạng ba hạng bốn thì chỉ bằng bỏ cuộc cho xong, tóm lại chỉ phí thời gian”

“Vậy sao?”

Chăm Khê vui vẻ hưng phấn sang đây tìm hiểu tin tức, nhưng kết quả lại buồn rầu quay về.

“Em ấy sao vậy? Sao không nói chuyện với mình nữa?” Đoạn Ái Đình hỏi.

“Cậu thấy sao?”

“Mình chỉ nói sự thật thôi mà. Chẳng lẽ cậu thấy Chăm Khê thích hợp đi làm thực tập sinh để trở thành thần tượng à? Con bé không có tư chất làm thần tượng, con bé nên sớm từ bỏ cái suy nghĩ không thực tế này đi. Đối với con bé, việc học hành cho tốt, đỗ đại học mới là chuyện quan trọng”

“Ngôi sao thần tượng phải sẵn có tư chất gì?” Lâm Tụ nghiêm túc nhìn cô, “Ngoại hình xinh đẹp à?”

“Đây không phải điểm quan trọng nhất sao? Suy cho cùng thì ca hát nhảy múa có thể học nhưng ngoại hình xấu xí thì không có cửa rồi. Cho dù sau này có đi phẫu thuật, cũng không thể sánh với những người xinh đẹp tự nhiên được”

Lâm Tụ gấp sách bỏ vào ba lô, đứng dậy khỏi ghế.

“Vậy chúc mộng đẹp của cậu thành hiện thực”

“Lâm Tụ, em không xinh hả?” Chăm Khê đột nhiên mở miệng.

“Không xinh”

“Anh thẳng thắn quá nhỉ. Cũng đúng, nếu em muốn nghe những lời tốt đẹp thì không nên hỏi anh, em nên đi hỏi Lư Ý hoặc Hàn Y mới đúng, bọn họ chắc chắn sẽ khen tận mây xanh luôn. Nhưng em cũng có chút ưu điểm mà.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như em có đầu óc thông minh, học hành giỏi giang, thôi bỏ đi...” Chăm Khê thờ dãi, “Trước mặt anh, sao em lại dám nói đến việc đầu óc thông minh lại học giỏi được nhỉ?”

“Mười giờ rồi” Lâm Tụ nhắc nhở.

“Cũng đúng!” Chăm Khê hô to lên, “Cho dù trên thế giới này ai cũng không thích em thì em có thể làm thế nào chứ? Dù sao thì có Lư Ý thích em rồi. Trong lòng cậu ấy em là giỏi nhất, là người hùng, là thần tượng, là...”

Nói tới điểm xúc động, Chăm Khê không nhận được mà chỉ chỉ tay về phía bầu trời.

“Đây là cách em tự an ủi bản thân à?”

“Sao lại gọi là an ủi chứ?” Chăm Khê đứng đưa cánh tay hết lên, “Chăm Tiểu Khê! Mày là giỏi nhất! Cố lên!”

“Ha.

Từ tiếng cười ngắn ngủi của Lâm Tụ, cô có thể nghe ra được rất nhiều hàm ý, ví dụ như là đồ thần kinh, đầu óc có vấn đề. Không đợi cô vặn hỏi thêm, Lâm Tụ đã trèo lên xe đạp đi mất tăm rồi.

Chăm Khê ngồi thẳng dậy, bước ra khỏi ghế, sai bước đi nhưng vừa mới nhấc chân lên cô liền cảm thấy có chút bất thường.

Một chuyện mà trước giờ cô chưa từng đề ý đến nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc.

Lần kinh nguyệt đầu tiên của con gái.

Sao cô lại quên bống đi chuyện này nhỉ?

Chăm Khê đứng đờ tại chỗ, cảm nhận được quán trở nên ẩm ướt, cô liền không dám cử động, bụng dưới bắt đầu đau âm ỉ.

Chết tiệt!

“Sao vậy?” Lâm Tụ đã đi được vài phút nhưng bây giờ đã quay trở lại.

Chăm Khê mím môi, không biết mờ lờ như thế nào.

“Anh họ” Lương lự một hồi, Chăm Khê run run nói.

Lâm Tụ nghe thấy cách xưng hô này là biết có chuyện gì đó rồi.

Lâm Tụ đem xe đạp của Chăm Khê khóa lại ở trường, vừa quay đầu liền nhìn thấy Chăm Khê đứng dưới đèn đường, bộ dạng rất đáng thương, trên eo đang buộc áo khoác của anh.

“Cái món đồ đó.” Mặt Lâm Tụ dưới ánh sáng mờ ảo của đèn đường có chút tái nhợt: “Cái món đồ đó em không thể tự mình đi mua?”

“Nếu em mà đi nổi thì em cần anh làm gì?” Nhìn bộ dạng của Chăm Khê như sắp khóc, “Anh kì kèo gì nữa? Anh có định về nhà hay không? Bây giờ đã mấy giờ rồi? Còn lằng nhằng cái gì?”

“Lần cuối đây” Lâm Tụ nói.

“Anh biến thái à? Sau này ai còn thèm nhớ anh mua cái thứ này nữa?” Chăm Khê rất khó chịu, tuy rằng là mùa hè những buổi tối vẫn rất lạnh.

Nếu cô còn đứng trong gió thế này một lúc nữa chắc chắn ngày mai không xuống nổi giường?

Lâm Tụ đi tới một tiệm tạp hóa nhỏ, tuy rằng trên mặt anh không có biểu cảm gì, hay còn có thể coi là lạnh lùng, nhưng Chăm Khê vẫn cứ có cảm giác, trong bóng dáng của anh ta có vẻ gì đó hùng dũng, oanh liệt lắm.

Có cần phải đến mức vậy không?

Chăm Khê ngồi yên sau, eo với lưng cô đau đến mức không thể ngồi thẳng lên được.

“Cái áo khoác này của anh bỏ đi.”

“Đó là đồng phục của trường”

“Anh vẫn còn một cái nữa mà. Cái này bỏ đi, em cũng ngại giặt, dù có giặt anh cũng chê, sẽ không dùng nữa cho mà xem”

“Là do em lười”

“Anh cứ coi như em lười đi” Chăm Khê ngo đầu qua sau lưng Lâm Tụ nhìn về phía trước.

“Anh họ à, anh đi vòng qua tầng đá đi, em sắp chết đến nơi rồi”

Chăm Khê không nói sai, ngày hôm sau có thật sự không xuống nổi giường.

“Chị sắp chết à?” Chăm Hàm nhìn thấy sắc mặt cô mà cũng thấy sợ hãi.

Trong nhà có hai người đàn ông với một đứa trẻ, ai có thể hiểu nỗi đau của cô. Đến vậy tay cô cũng không đủ sức, đành nhắm chặt mắt lại coi như tiền khách.

Chăm Toàn tìm được một công việc là làm bảo vệ trong một khu chung cư, vừa sáng ra đã đi rồi. Chăm Hàm lèo nhà lèo nhèo, sau rồi cũng vội vã đi ra khỏi cửa vì sắp muộn giờ học, tại Chăm Khế cuối cùng cũng được yên tĩnh.

“Dậy đi, uống thuốc”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi, làm Chăm Khế sợ đến mức con đầu lan ra khắp người. Cô mở to mắt, Lâm Tụ đã đứng trước giường cô, một tay cầm cốc nước, một tay cầm thuốc.

“Thuốc gì thế?”

“Thuốc giảm đau.”

Chăm Khế không nói nên lời.

“Không phải em đau sao?”

“Sao anh không thành linh mà tiêm cho em một mũi luôn đi? Lượn!” Chăm Khế kéo chăn trùm kín đầu, không muốn để ý đến người này nữa.

Cái sự quan tâm kiểu này của phần tử trí thức, đúng là độc được mà.

Không thể nhận được. Không thể nhận được. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Sự Quan T M Của Trí Thức Nghèo

Đến chiều, Chăm Khế mới cảm thấy như được sống lại. Cô chống người đứng dậy định ra ngoài phòng khách rót ly nước nóng.

“Ồi mẹ ơi!”

Không ngờ lúc này mà trong nhà vẫn còn có người, lúc nhìn thấy Lâm Tụ đang ở phòng khách, Chăm Khế giật mình hét lên.

“Anh không đi học à?”

“Um

“Sao anh tùy hứng vậy?”

“Không mặc đồng phục thì người ta không cho vào trường”

“Không phải anh vẫn còn một chiếc sao?” Chăm Khế nổi giận.

Lâm Tụ không nói gì, tay chỉ ra ngoài ban công. Chăm Khế nhìn ra, chiếc áo đồng phục còn lại còn đang treo ngoài đó.

“Là lỗi của em” Chăm Khế dựa tường, bước từng bước ra ngoài, “Tiểu nhân lại làm điện hạ lỗ mất việc học, thật là nghiệp chướng nặng nề, khó mà thoát được tội này, khó mà t được”

Chăm Khế mò tới trước máy lọc nước, rót cho mình một ly nước nóng.

“Trong bếp có đường đỏ đấy.”

Chăm Khế cứ tưởng mình nghe nhầm rồi, người này rõ ràng vẫn đang cúi đầu đọc sách mà.

“Anh nói gì cơ?”

“Trong bếp có đường đỏ đấy.”

“O”

Chăm Khê cảm thấy khuôn mặt mình đột nhiên vô cớ nóng lên, cô đành coi đó là do sự xấu hổ bình thường của một cô gái. Tuy rằng lời này là do chính miệng cô nói ra nhưng đúng là có chút không biết xấu hổ.

Cô giống như một người sắp đến tuổi già, kéo lê đôi chân di chuyển về phía nhà bếp.

Chăm Khê nhìn chăm chú một lượt khắp nhà bếp, không thấy dấu vết của cái gì là giống đường đỏ cả.

“Ở đâu?” Cô hỏi.

“Tàng trên cùng tủ bát”

Chăm Khê ngược đầu lên, phát hiện ra vị trí đó không phải là chỗ cô có thể với tay đến hoặc có thể kể thứ gì dưới chân mà lấy được.

“Đặt cao như vậy để làm gì? Định để cho hươu cao cổ lấy à?”

Trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện thêm một cánh tay nữa, giúp cô lấy đồ phía trên đầu dễ như ăn cháo.

Chăm Khê lấy một miếng đường đỏ, thờ dài.

“Sao nãy anh không trực tiếp lấy xuống cho em luôn? Làm khổ em vậy làm gì?”

“Em có nói à?”

Chăm Khê nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Quán Tự Tại Bồ Tát hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. (Ngài Bồ Tát Quán Tự Tại khi thực hành thâm sâu về trí tuệ Bát Nhã Ba la mật, thì soi thấy năm uẩn đều là không, do đó vượt qua mọi khổ đau cách nạn.)

“Cảm ơn anh họ” Chăm Khê nở một nụ cười ngoan ngoãn, bung nước đường đỏ quay về phòng, đóng cửa cái rầm

May mà đau đớn chỉ hành hạ cô nửa ngày, từ ngày thứ hai trở đi, Chăm Khê đã trở lại bình thường. Sau một tuần, cổ lại là nữ hán tử trên chó trọc mè, nhảy nhót vui vẻ.

Lễ kỷ niệm trường không đợi mà đến. Không biết có phải cô mù rồi không, à không, khi tin tức ngôi sao A Huy không tham gia biểu diễn đã lan truyền ra ngoài, lễ kỷ niệm năm nay so với năm ngoái vắng vẻ hơn nhiều.

Do có ít học sinh trường ngoài nên việc rút thăm năm nay cũng dễ dàng hơn. Chăm Khê không nhờ công sau cũng chen vào được.

Nhìn xung quanh, những khuôn mặt mang nụ cười hạnh phúc của các cô gái cũng ít đi, tỷ lệ nam nữ bình đẳng giống như đã được tính toán kỹ càng rồi.

Chăm Khê vẫn ngồi ở vị trí VIP, bên trái là Lư Ý, bên phải là Huy Dương.

“Hôm nay ai diễn tiết mục chủ đạo?” Chăm Khê hỏi.

“Đoạn Ái Đình”

“Wow!” Chăm Khê mở to miệng kinh ngạc.

“Em cũng đừng quá mong đợi, buổi diễn tập của cô ấy anh xem rồi, bình thường thôi.”

“Không thể nào” Chăm Khê khẳng định, “Thực tập sinh của Cloud sao có thể ở trình độ bình thường được”

“So với ai không so” Tiền Dung sắp lại nói, “So với ngôi sao nổi tiếng chắc chắn là bình thường rồi” “Xem đi rồi rõ” Huy Dương nói. Chăm Khê vẫn cố phản bác: “Có người lúc diễn tập với lúc diễn thật không giống nhau đâu.”

“Vậy em cứ chờ đi.”

Chăm Khê thật sự rất mong chờ. Trong tưởng tượng của cô, một thực tập sinh chuyên nghiệp như Đoạn Ái Đình khẳng định sẽ không thể nào thua kém người chưa qua đào tạo như An Đào Sa.

Nhưng đáng tiếc là năm nay An Đào Sa cũng không biểu diễn, tiết mục đầu tiên của buổi diễn lại là do Chăm Hàm đảm nhận.

Không biết có phải do bị Hàn Y đã kích hay không mà lần này nó lại chọn biểu diễn nhảy.

Nhưng mà theo Chăm Khê thấy, cái tài nghệ này của nó còn không bằng tài đánh đàn piano.

Sợ hãi rụt rè, thấp thỏm, vô cùng thiếu tự tin. Biểu cảm trên khuôn mặt nó phải nói là vô cùng phong phú, cùng với điệu nhảy theo kiểu... khá là gọi cảm, cả người nó trông giống như miếng mỡ lợn bị đóng hộp cả nửa tháng trời. Dù cách một khoảng cách rất xa nhưng Chăm Khê vẫn ngửi thấy mùi tanh.

“Cay cả mắt” Chăm Khê dè bủ phán một câu.

Lý Minh Đình bịt tai lại, nói với Chăm Khê: “Cái gì gọi là thủy quân (những kẻ được thuê để làm việc mà người khác yêu cầu, thuộc giới giải trí), đây mới gọi là thủy quân biết chưa?”

Chăm Khê quay đầu, sau lưng bọn họ là mấy tên con trai đang không ngừng reo hò, dẫn đầu là Chu Huyền, cảnh tượng này nhìn cứ như vịt trong chuồng kêu gào vì cháy ổ vậy.

Những tiết mục dần dần trôi qua, đã sắp tới cuối cùng, Chăm Khê đã chẳng còn nhiều hứng thú nữa.

Khán giả cũng đã rời đi không ít, Lý Minh Đình vẫn muốn đi nhưng vì Chăm Khê kiên quyết muốn xem Đoàn Ái Đình biểu diễn nên vẫn kiên nhẫn ngồi lại.

Cuối cùng thì Đoàn Ái Đình cũng xuất hiện, người dẫn chương trình giới thiệu tiết mục, Chăm Khê biết đây là một vũ điệu khá là gọi cảm

“Sao lại là gọi cảm vậy?” Chăm Khê tràn đầy tiếu nộ, “Đang lúc tuổi trẻ phơi phới, sức sống căng đầy, sao người nào người nấy cũng đều thích nhảy sexy vậy?”

Nhạc vang lên, Đoàn Ái Đình mặc một chiếc váy ngắn bó sát người bước ra sân khấu.

Chiếc váy màu hồng đào gắn đầy những hạt cườm lấp lánh, ánh sáng đèn màu chiếu xuống trông càng thêm chói mắt. Vóc dáng của Đoàn Ái Đình rất đẹp, nhưng bộ trang phục này lại làm xấu đi những đường nét gọi cảm của chị ta, khiến cho cái khí chất cao quý, kiêu sa vốn có của chị ta bị lấn át bởi cái vẻ phong trần.

Về tạo hình của chị ta, Chăm Khê cảm thấy rất thất vọng.

“Không nên làm những việc không phải sở trường của mình”

Câu nói này của Lâm Tự dùng để ám chỉ Đoàn Ái Đình hoặc cũng có thể là Chăm Hàm hoặc là đa số những người biểu diễn hôm nay đều vô cùng thích hợp.

Một gương mặt ngây thơ đáng yêu, một mỹ nhân khí chất cao quý lạnh lùng lại cứ lần lượt muốn chọn theo phong cách gọi cảm. Mặc lên những bộ đồ thiếu vải, nhảy những điệu nhảy uốn éo rẻ tiền, hưởng thụ những tiếng hò hét dung tục chứa đựng nhiều ý nghĩa khác nhau.

“Em thất vọng như vậy để làm gì?” Huy Dương hỏi, “Đã sớm nói với em là không ra gì rồi mà”

“Điệu nhảy thì đều khá giống nhau. Tại sao chị An Đào Sa nhảy đẹp như vậy, những người kia thì lại kém xa đến thế”

“Do thần thái biểu diễn trên sân khấu thôi.”

Huy Dương trả lời, lọt vào tai Chăm Khê lại không khác gì so với mấy kiểu triết học siêu hình, bát quái ngũ hành.

Cô tất nhiên cũng biết về cái gọi là thần thái biểu diễn trên sân khấu.

Nhưng vấn đề là, thần thái biểu diễn trên sân khấu như nào mới là đúng?

Chỉ khi đúng cách thì mới có thể trở nên xuất sắc, sau đó là trở nên chuẩn xác, cuối cùng đạt đến mức hoàn hảo.

“Đợi em đứng trên đó rồi thì sẽ hiểu rõ” Ngôi sao A Huy lên tiếng.

Ca khúc nóng bỏng, mạnh mẽ của Đoàn Ái Đình đã kết thúc. Tuy rằng nói là vừa nhảy vừa hát nhưng bởi vì do nhạc nền quá to, hoàn toàn không nghe rõ được tiếng hát của chị ta.

Lúc kết thúc màn biểu diễn, tiếng thờ dốc xuyên qua micro truyền ra.

m thanh này khiến Chăm Khê cảm thấy rất khó chịu, nghe thấy người ta thờ hỗn hển như vậy, bản thân cũng sẽ theo đó mà bắt đầu cảm thấy căng thẳng theo.

Vốn dĩ tiết mục được 60 điểm, nhưng bởi vì tiếng thờ hỗn hển sau cùng mà bị trừ đi một nửa.

Đây đều là chi tiết nhỏ mà thôi, quả nhiên vẫn chỉ là thực tập sinh, vẫn chưa ai dạy chị ta cách biểu diễn chuyên nghiệp là như thế nào.

“Còn có một chuyện nữa...”

Châm Khê đã đứng dậy nhưng nghe thấy Đoạn Ái Đình đột nhiên lên tiếng thì lại ngồi xuống.

“Hôm nay, là sinh nhật của bạn trai mình”

Một tiếng “wow” vang lên giống như nước đang đổ dần dần vào trong chảo dầu, khắp hội trường đều xôn xao cả lên.

Huy Dương huyết sáo một tiếng, sắc mặt vui vẻ nhếch mép nhìn về phía sân khấu.

“Bạn Lâm, sinh nhật vui vẻ nhé!”.

Sức bùng nổ của lời thông báo này khiến cho người dẫn chương trình đang đứng trên sân khấu và lãnh đạo nhà trường không kịp phản ứng để ngăn lại. Đoạn Ái Đình gửi một nụ hôn gió về phía khán đài, sau đó nhanh chóng rời khỏi sân khấu.

Bộ dạng hiện tại của chị ta linh hoạt hơn gấp trăm ngàn lần lúc ở trên sân khấu.

“Kích động cái gì? Có gì mà kích động thế? Đám người này...” Tiến Dũng bật lẩy hai tai, khó chịu quay người lại nhìn.

Ngược lại Châm Khê thì rất bình tĩnh: “Hoa khôi của trường tỏ tình với bạn trai trong thời điểm quan trọng như này, cũng giống như ngôi sao A Huy của chúng ta sau khi kết thúc biểu diễn thông báo rằng mình sẽ come out (công khai xu hướng giới tính thứ ba của bản thân) vậy. Mọi người đều sẽ há hốc miệng, sẽ kích động cũng là chuyện dễ hiểu thôi.”

“Nói cái gì đấy?” Châm Khê chỉ thấy sau gáy mình bị xiết lại, Huy Dương đã tóm chặt gáy cô.

“Em lấy ví dụ thôi mà.”

Huy Dương vừa đi ra ngoài, vừa hỏi: “Hôm nay là sinh nhật của Lâm Tụ à?”

“Đúng ạ?”

“Tôi có dự định gì không?” Huy Dương hỏi.

“Không có.”

“Không đi đón sinh nhật với anh họ à?”

Châm Khê nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ, hỏi: “Em đi làm cái gì?”

“Tôi nay có cuộc thi đấu của B-boy trong giới Underground”

Mắt Châm Khê bỗng phát sáng, tóm lấy ống tay áo anh: “Anh đi không?”

“Sẽ đi, nhưng không chắc sẽ tham gia thi đấu”

Châm Khê gật gù, Huy Dương lại hỏi: “Em tới không?”

“Xem tình hình đã”

“Ồ.”

Châm Khê chào tạm biệt Huy Dương ở cổng, cô đến nhà xe lấy xe đạp, không ngờ lại nhìn thấy Lâm Tụ và Đoạn Ái Đình đang đứng dưới tán cây.

Đoạn Ái Đình vẫn mặc bộ đồ lấp lánh mặc lúc biểu diễn khi nãy, chị ta đứng đó, cả người giống như đang phát sáng

Không biết Lâm Tụ vừa nãy có xem được tiết mục múa của chị ta không?

Châm Khê đẩy xe, đi một cách lặng lẽ.

Lâm Tụ và Châm Khê lần lượt về đến nhà, cô vừa mới ngồi xuống sofa thì Lâm Tụ đã đẩy cửa bước vào.

Châm Khê uống một lon coca lạnh, thoải mái nhắm mắt lại.

“Đoạn Ái Đình nói tối nay đi ăn”

“Cái gì?” Châm Khê suy nghĩ thì bị sặc, vội che miệng lại ho khan.

“Em đi không?”

Sao em phải đi?

Chăm Khê vừa định nói nhưng bỗng dừng lại nhớ đến điều mà mình vẫn luôn dặn dò Lâm Tụ. “Hai người ăn ở nhà đi. Dù sao bố cũng không về, Chăm Hàm cũng không ở đây, em cho hai người không gian riêng”

Lâm Tụ liếc có một cái, nhấc ba lô lên đi về phòng.

Hơ, như vậy là ý gì?

Chăm Khê nằm dài trên sofa xem ti vi, lúc khoảng 5h, Lâm Tụ đi ra khỏi phòng, đã thay bộ đồng phục, nên cả người anh trông đầy sức thanh xuân.

Chăm Khê thấy anh thay giày, không nhìn được hỏi anh: “Đi ra ngoài ăn phải không?”

“Um”

“Bao giờ về thế?”

“Chưa biết được”

Chăm Khê nhăn mày. Cô biết mình không nên ngăn cản Lâm Tụ làm những việc bình thường như đi giao du hay hẹn hò, nhưng..

“Không thể về trước khi trời tối à?”

Lâm Tụ ngẩng đầu nhìn cô: “Anh không quyết định được”

“Vậy khi hai người ăn xong thì gọi điện cho em, em đến đón anh.”

Chăm Khê đưa ra ý kiến thỏa hiệp.

Lâm Tụ không nói gì, anh đặt đôi giày đã thay ra bỏ vào tủ giày, đẩy cửa ra ngoài.

“Lâm Tụ, anh đợi em với.”

Đi ra ngoài rồi!

Đến giày Chăm Khê cũng chưa kịp thay, tóm lấy ba lô chạy theo xuống dưới.

Chăm Khê đứng trên hành lang vừa gọi vừa chạy xuống.

Có lẽ do tiếng dép lê quá lớn, Lâm Tụ dừng bước.

“Em thật là!”

Lâm Tụ cầm lấy ba lô, miệng nói: “Về thay giày”

“Gì cơ?”

“Con gái thế này đi ra ngoài không hay lắm” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bám Đuôi Và Mặt Dày

Trong lòng Chăm Khê cũng rõ ràng, cô cứ trơ mặt vậy mà đi theo Lâm Tụ đến chỗ hẹn thật sự có cảm giác mặt dày. Bình thường Đoàn Ái Đình có vẻ rất khách sáo với cô, nhưng cô hiểu chị ta chỉ là nể mặt Lâm Tụ thôi. Quan hệ của hai người không giống như cô với Tiến Dũng.

Hơn nữa cô cũng cảm giác được, từ sau lần cô nói với Đoàn Ái Đình rằng mình muốn làm thực tập sinh thì chị ta luôn có chút xem thường cô.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Chăm Khê cũng bớt tiếp xúc với đối phương, tránh mang lại phiền phức không đáng có cho cả hai, cũng như cho Lâm Tụ.

Đoạn Ái Đình đi ra cửa của một nhà hàng Tây đón bọn họ. Chị ta mặc một bộ váy đen cao quý kiểu Tây, đối diện với một Lâm Tụ đơn giản, gọn gàng cũng một đứa trẻ con như có thì chị ta càng có vẻ tao nhã như một cô công chúa.

“Chăm Khê, em là cái đuôi của anh họ em sao?”

Mặc dù câu nói này chị ta vừa cười vừa nói, giống như trêu chọc, nhưng ánh mắt chị ta nhìn Chăm Khê thì lại hoàn toàn không phải như vậy.

Chị ta kéo Lâm Tụ đi về phía trước, Chăm Khê đi phía sau. Sau khi vào cửa, nhân viên phục vụ đứng hai bên không liếc mắt đánh giá Chăm Khê.

Chăm Khê cúi đầu nhìn lại, áo hoodie có mũ in hình con gấu cùng quần bò của cô đúng là không hợp với hoàn cảnh nơi này, giống như một cô bé lùn lạc vào thế giới thần thoại.

Chỗ hẹn của Đoạn Ái Đình cùng Lâm Tụ chính là một nhà hàng Pháp, một nơi mà lễ nghi bàn ăn còn nhiều hơn cả ý nghĩa của thức ăn, thứ mà cô cảm thấy phức tạp nhất.

“Không ngờ Chăm Khê cũng đến.”

Chăm Khê ngồi ở bên cạnh Lâm Tụ, còn Đoạn Ái Đình ngồi đối diện bọn họ. Chị ta đưa ly rượu nhỏ trước mặt mình cho Chăm Khê: “Khai vị trước đã”

Chăm Khê lắc đầu, đôi mắt nhìn khăn trải bàn tinh xảo.

“Sao thế? Đây là rượu khai vị. Em đừng sợ, uống rất ngon”

Chăm Khê ngước mắt lên, cố kiềm chế không để mình lộ ra vẻ mặt phản cảm. Trước tiên không nói cô không biết đối phương đã uống qua ly rượu này chưa, chỉ nói đến việc cô từ chối, vậy không phải rõ ràng là không muốn uống sao? Thế quái nào mà chị ta lại hiểu thành do cô không có kiến thức chứ?

“Cảm ơn chị, em không uống rượu”

Đoạn Ái Đình sững sờ một giây, liếc mắt nhìn Lâm Tụ, cười nói: “Cũng đúng, em còn nhỏ, sau này có cơ hội đi ăn vài lần thì sẽ quen thôi.”

Cho dù tôi có sống đến 100 tuổi cũng sẽ không thích ăn món Pháp có được không?

“Mình đã gọi món ăn và rượu rồi, cũng không biết cậu thích ăn cái gì, cho nên mình đã nhờ đầu bếp chính gợi ý cho. Nghe nói vị đầu bếp này mới đến không lâu, món sở trường nhất chính là hải sản”

“Chăm Khê bị dị ứng với hải sản.”

Chăm Khê còn chưa kịp đỡ trán thở dài thì đã nghe thấy Lâm Tụ nói một câu như vậy.

Nụ cười của Đoạn Ái Đình vẫn treo ở trên mặt, nghe vậy liếc mắt nhìn Chăm Khê: “Một lúc nữa sẽ có người mang bánh mì lên. Hay là, Chăm Khê, em muốn ăn kem không?”

Chăm Khê không hiểu ý của chị ta lắm. Cô liếc mắt nhìn Lâm Tụ ngồi bên cạnh, sau đó anh ta ấn chuông, nói để cho cô tự xem thực đơn.

“Món chính hôm nay đều đã được phối hợp sẵn rồi” Đoạn Ái Đình nhắc nhở một câu.

Chăm Khê mở thực đơn ra, gọi cho mình một phần mì spaghetti sốt phô mai. Lâm Tụ nói với nhân viên phục vụ chuyện cô bị dị ứng với hải sản.

Chờ người phục vụ đi rồi, Đoạn Ái Đình mới nói: “Chăm Khê, hôm nay chúng ta ăn là đồ Pháp”

“Đây cũng không phải nhà hàng Pháp chính tông mà, nếu không sao người ta lại bán mì Ý? Lúc này em còn nhìn thấy pizza trên thực đơn nữa.”

Không biết có phải Chăm Khê bị ảo giác hay không mà cô luôn cảm thấy Đoạn Ái Đình lừa mình một cái.

Chăm Khê lật xem quyển album đầy ảnh đẹp mà nhà hàng mang đến, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân để Lâm Tụ cùng Đoạn Ái Đình có thể trò chuyện thoải mái với nhau hơn.

“Hôm nay cậu có đến xem biểu diễn không?” Đoạn Ái Đình hỏi.

“Không”

“Vậy à?” Giọng nói của Đoạn Ái Đình nghe có vẻ rất thất vọng, “Thật là đáng tiếc”

Đúng là rất đáng tiếc, lời chúc mừng sinh nhật náo động toàn trường vậy mà đương sự lại không có mặt để nghe. Có điều Chăm Khê cũng rất tò mò, một người có tính tình lạnh nhạt như Lâm Tụ, nếu nghe thấy hoa khôi của trường tỏ tình với mình ngay trước mặt giáo viên và toàn thể học sinh cùng trường thì sẽ có phản ứng gì đây?

“Sinh nhật vui về.”

“Cảm ơn.”

“Tặng cậu!” Đoạn Ái Đình cầm chiếc hộp dưới bàn lên, đẩy đến trước mặt Lâm Tụ.

Chăm Khê cúi đầu, khoe mắt liếc sang, cảm thấy con người mình như muốn bay ra ngoài, thật mệt mỏi mà.

“Không cần đâu, cảm ơn cậu.”

“Tâm lòng của mình, không phải cái gì quý giá cả, cậu xem thử đi”

Lâm Tụ thấy bên ngoài hộp không có trang trí gì, bên lịch sự mở ra nhìn một cái.

“LP30?” Người lên tiếng lại là Chăm Khê.

Lâm Tụ quay sang nhìn cô, vẻ mặt rất khó hiểu.

“Quảng cáo của loại điện thoại di động này dán đầy đường, mờ ti vi ra là thấy, nên nhìn cái là em nhận ra thôi.”

Chăm Khê đương nhiên chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra, bởi vì trong cặp sách cô cũng có một cái giống y hệt, chỉ là màu sắc không giống.

“Quá quý giá rồi” Lâm Tụ đóng hộp lại.

“Cậu nhận đi. Tớ cũng không biết tặng cái gì, ra khỏi trường cũng không tìm thấy cậu” Giọng điệu của Đoạn Ái Đình giống như làm nũng. Hình như từ lúc vào cửa đến bây giờ, chị ta mới thu lại thái độ kiêu kỳ của mình, cư xử bình thường với hai người họ.

Giọng điệu lúc này của chị ta giống hệt như khi Lý Minh Đình làm nũng đòi Tiến Dũng trả card đồ họa game của mình.

Như mấy cô cậu đang rơi vào lưới tình vậy...

Không đúng, Lâm Tụ và Đoạn Ái Đình rốt cuộc đã thành đôi hay chưa?

Lúc trước Đoạn Ái Đình công khai chúc mừng một cách mạnh dạn như vậy, chắc chắn hai người đã xác nhận quan hệ rồi, nhưng tại sao Lâm Tụ lại khách sáo với chị ta như vậy nhỉ?

Chăm Khê cứ nhìn hai người đẩy tới đẩy lui cái hộp.

“Cậu không muốn thì cứ vứt đi.” Đoạn Ái Đình rút tay lại, nhìn Lâm Tụ.

Câu này sao nghe quen tại thế nhỉ?

“Đồ của cậu thì tùy cậu xử lý

Bầu không khí lập tức đóng băng, Chăm Khê cảm giác rất nặng nề, lúng túng. Cô nhìn đĩa mì đang quần đở trước mặt, ăn cũng không được mà không ăn cũng không xong.

“Không hiểu còn quạu cường cái gì? Đoạn Ái Đình lẩm bẩm một câu, khiến Chăm Khê bị đóng băng từ đầu đến chân.

Nếu như cô không hiểu sai, thì những lời này có thể hiểu thành: cậu có gì mà đặc ý chứ?

Hoặc là, cậu cho rằng cậu là ai?

“Ăn xong chưa?” Chăm Khê thấy Lâm Tụ nhẹ nhàng hỏi mình.

Lâm Tụ cầm lấy cặp sách của cô rồi đứng lên. Chăm Khê ngồi bên vừa gật đầu không ngừng, vừa nuốt nốt mì trong miệng.

Đoạn Ái Đình nhướn người qua, kéo tay Lâm Tụ, ngoài miệng thì nói: “Tớ không có ý này”

“Ngày hôm nay cảm ơn cậu” Lâm Tụ kéo tay cô, đi về phía quầy thanh toán.

Chăm Khê đứng phía sau Lâm Tụ, thấy nhân viên thu ngân nhìn chăm chăm vào tay Lâm Tụ. Ánh mắt kia khiến Chăm Khê không thoải mái tẹo nào. Cô bước sang bên cạnh, nhìn Lâm Tụ lấy tiền từ trong ví ra.

Đó là một cái ví làm bằng da màu đen, có vẻ đã dùng rất lâu rồi. Một bên góc ví đã bị mài hỏng, lộ ra lớp lót màu trắng bên trong.

“Sau khi chiết khấu còn 570, chúng tôi có quy định không nhận tiền xu, cảm ơn.”

Có lẽ là nhìn thấy đồng tiền xu rơi ra từ trong ví Lâm Tụ, nên đối phương lại bổ sung thêm một câu đằng sau.

“Ai quy định không nhận tiền xu? Có tin tối tổ cáo mấy người không?” Châm Khê chống nạnh, mặt hếch lên, trông rất đanh đá.

“Nơi như chỗ chúng tôi...” Ngay cả giọng điệu của đối phương cũng thay đổi, nếu sau lưng anh ta có cái đuôi, chắc cũng đã vênh lên trời rồi.

“Chỗ các anh thì thế nào?” Châm Khê cắt ngang lời của anh ta, hỏi vặn lại, “Là cung điện Buckingham hay là Tử Cấm Thành? Các anh dựa vào cái gì mà không nhận tiền xu?”

“Dù sao chỗ chúng tôi cũng không nhận tiền xu. Ai da...” Đối phương không còn nhẫn nại nữa liền thúc giục, “Rốt cuộc hai người có thanh toán hay không?”

“Để mình thanh toán, hai người cứ đi đi” Không biết Đoạn Ái Đình đã xuất hiện ở phía sau hai người từ lúc nào. Ánh mắt của chị ta cũng nhìn chiếc ví tiền của Lâm Tụ, ý tứ cũng làm cho Châm Khê cảm thấy không thoải mái.

“Ăn com mừng sinh nhật anh họ em, sao chị lại phải thanh toán?”

“Châm Khê, phải biết chừng mực, đây không phải là chỗ có thể để em mất mặt” Đoạn Ái Đình cười vừa dịu dàng vừa khách sáo, nhưng trong mắt lại chỉ có sự lãnh lẻo khiến người ta rùng mình.

Lâm Tụ vỗ vai cô, ý bảo cô bỏ đi.

Anh ta đưa sáu tờ tiền giấy cho nhân viên thu ngân, người kia lại hỏi: “Có cần trả tiền thừa không?”

“Sao lại không chứ?” Châm Khê thấy thật khó hiểu, “Không phải nói sau khi chiết khấu còn 570 à?”

“Ba mươi tệ” Thái độ khi đối phương nói ba mươi tệ giống như lúc ở trong siêu thị nói là trả lại ba hào vậy. Không sai, nhiều lúc Châm Khê thấy phiền phức mà nói không cần, bảo người ta đưa cho cô cái kẹ cao su là được.

Nhưng đây là ba mươi tệ!

“Đi thôi.” Lâm Tụ nói.

Châm Khê nhanh tay lấy lại tiền thừa trong tay nhân viên thu ngân, sau đó nói: “Chờ một chút, chúng tôi vẫn chưa ăn xong”

Châm Khê kéo Lâm Tụ lại tìm một cái bàn ngồi xuống, lại bắt đầu gọi món.

Đoạn Ái Đình đứng trước mặt bọn họ, nói nhỏ với Châm Khê: “Rốt cuộc em định làm gì? Những người đến đây đều là người có máu mặt, em đừng có làm Lâm Tụ mất mặt cùng em có được hay không?”

Một bàn món ăn Pháp mà chỉ có năm trăm bay mươi tệ: Cỏ nhân vật máu mặt nào lại ăn một bữa com rẻ mạt như vậy không?

Châm Khê không để ý đến chị ta, cô đưa thực đơn cho Lâm Tụ, mình thì đi ra cửa gọi điện thoại cho Lư Ý.

“Cậu ăn com chưa? Cái Kim Tự Tháp làm từ tiền xu trong nhà cậu ý, cậu tháo một cái ra cho tớ mượn. Đúng... cần sáu trăm tệ, nếu cậu rảnh rồi thì mang đến đây luôn cho tớ đi”

Châm Khê trở lại, Đoạn Ái Đình đã ngồi xuống vị trí của cô, nhìn cô, hỏi: “Hiện tại em định thu dọn hậu quả như thế nào?”

“Ăn com trước đi, ăn xong lại nói”

Châm Khê gọi hai phần mì Ý cho mình cùng Lâm Tụ, hai người mới vừa ăn xong thì Lư Ý đã đến.

Bố Lư Ý cũng đi cùng, trong tay còn xách theo một cái túi nhìn có vẻ rất nặng.

“Tính tiền đi” Châm Khê nói, “Lúc trước là 570 tệ đúng không? Bây giờ thì sao?”

“Chín mươi tám tệ.”

Châm Khê lấy ra từng cọc tiền xu được bọc cẩn thận trong giấy đỏ ra, nói: “Ồ đây có sáu trăm tệ, anh đếm đi.”

Lời của Châm Khê khiến cho vẻ mặt mấy nhân viên thu ngân rất đặc sắc, giống như bị trúng độc của nhện năm màu trong tiểu thuyết võ hiệp.

“Con bé này rốt cuộc bị sao vậy? Đã nói chỗ chúng tôi không nhận tiền xu rồi mà”

“Còn có một hóa đơn chín mươi tám tệ đúng không? Hóa đơn này quẹt thẻ” Châm Khê lấy thẻ ngân hàng ra.

Đối phương nhận lấy thẻ, không nói lời nào mà tính tiền luôn hai hóa đơn.

Nhưng như vậy lại khiến Chăm Khê rất khó chịu, sống chết không muốn ký vào biên lai thanh toán.

Đối phương nói cô cố tình gây sự, quấy rối trật tự công cộng, nói phải báo cảnh sát.

“Anh muốn báo cảnh sát: Tôi cũng phải báo cảnh sát đấy. Tôi muốn kiện anh coi thường đồng tiền, kiện nhà hàng các anh chèn ép khách hàng, kiện anh tội lừa gạt”

Bên này cãi nhau cũng không nhỏ giọng lại, bởi vậy khách khứa trong nhà hàng dần dần quay đầu nhìn về phía này, không biết như thế nào mà tới tại cả quản lý nhà hàng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đại Hán Múa D Y Xích

Quản lý nghe xong đầu đuôi câu chuyện, bèn kêu người nhân viên thu ngân lúc nãy đến xin lỗi, đồng thời bảo người đếm số tiền xu và đưa tiền trả lại cho Chăm Khê.

“Giám đốc, con bé kia rõ ràng là cố tình gây sự, không phải nó bảo trả tiền một hóa đơn bằng thẻ sao? Trả lại tiền xu luôn cho nó không phải là được rồi à”

“Cậu im đi” Quản lý lờm anh ta.

Chăm Khê nhét biên lai thanh toán vào trong cặp sách, cầm tay Lư Ý đi ra ngoài. Vị quản lý kia còn tiễn bọn họ đến tận cửa, miệng thì liên tục nói mấy câu như “Đắc tội rồi”, “Thật ngại quá”, “Mong thứ lỗi”...

Thăng đến khi nhìn thấy xe đối phương đã rời đi, quản lý mới xoay người khiển trách: Rốt cuộc cậu đã nói gì đắc tội người ta hả?”

“Chỗ chúng ta đứng là có quy định không nhận tiền xu mà” Nhân viên thu ngân kia uất ức mở miệng.

“Nếu như cậu lịch sự giải thích cho người ta thì chẳng lẽ người ta lại đi so đo với một nhân viên quèn như cậu? Cậu dựa vào cái gì mà tự ý quẹt thẻ cả hai hóa đơn của cô bé đó? Khi cô bé đó đưa thẻ cho cậu, cậu không nhìn thấy sao? Đó là thẻ VIP bạch kim của ngân hàng X, chỉ có tài khoản gửi trên năm trăm nghìn NDT mới có thể xin mở thẻ đó được.”

“Con bé đó?” Sau giây lát khiếp sợ, nhân viên thu ngân kia bĩu môi, nói: “Cũng không chắc là thẻ của nó. Hơn nữa, năm trăm nghìn cũng chẳng có gì ghê gớm cả”

Quản lý thở dài, trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Mặc kệ có phải thẻ của cô bé đó hay không, dù sao cũng là cô bé đang dùng. Còn nữa, rốt cuộc cậu có biết tài khoản trên năm trăm nghìn NDT là khái niệm gì hay không?”

Bố Lư Ý đưa hai người về đến tận cửa nhà, Lư Ý biết hôm nay là sinh nhật Lâm Tụ nên đặc biệt ngọt ngào chúc một câu: “Anh Lâm Tụ, sinh nhật vui vẻ. Chúc anh càng ngày càng cao, càng ngày càng đẹp trai, học tập càng ngày càng giỏi”

“Cảm ơn em” Hiếm khi Lâm Tụ vừa cười vừa nói chuyện với người khác.

Chăm Khê ôm đầu tư Ý vào trong ngực mình, cứ xoa mặt của cô bé mãi, hiếm thấy lắm mới thấy cô không biết làm thế nào mới tốt.

Chăm Khê đi cùng Lâm Tụ về nhà, do dự mãi mới mở miệng: “Người hiền dễ bị ức hiếp, ngựa lành hay bị người ta cười. Lời này vốn không cần em phải nói với anh. Không phải chuyện gì cũng có thể bỏ đi là xong. Có vài chuyện nếu như anh ngại phiền phức thì sẽ có người được đà lấn tới”

“Ngày hôm nay, việc này vốn là chúng ta có lý, dựa vào cái gì mà phải bỏ đi? Lâm Tụ anh cùng Chăm Khê em, hai ta sống một cách đường hoàng thẳng thắn, sợ cái gì?”

Chăm Khê vỗ ngực mình hơi mạnh, suýt chút nữa thì không thờ nổi.

Đầu Lâm Tụ dựa vào bức tường bên cạnh, khi nhìn Chăm Khê, khuôn mặt anh ta dần hiện lên nụ cười. Nụ cười đó không còn vẻ châm chọc, coi thường, mà nó mang theo chút gì đó rất phù hợp với khí chất của anh ta, nhưng lại đặc biệt cuốn hút, giống như gió mát thổi nhẹ bên tai.

Chăm Khê bị Lâm Tụ nhìn chăm chú đến mức ngại ngùng, cô lại vỗ một cái lên ngực mình, nói: “Trong trường không phải vẫn luôn đồn thổi rằng, buổi

tôi em đánh nhau với lưu manh, còn dùng xe đạp đâm gãy chân người ta sao? Sau này có em bảo kể cho anh, sợ...”

“Khụ khụ khụ...” Lần này vỗ có hơi mạnh nên bị sặc, khiến cho Châm Khê họ khù khù, đến mức phải khom người xuống.

Lúc ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy dáng vẻ cười tươi của Lâm Tụ, Châm Khê hơi ngẩn người. Ngoài cái lúc tức giận trước đó, giờ cô mới lại cảm thấy Lâm Tụ tràn đầy sức sống.

Vốn là một chàng trai đang tuổi tươi tắn nhất, tại sao lại cứ thích sống giống như mấy người lữ hành trên núi băng vậy.

Châm Khê lắc đầu, cất bước đi về phía trước.

“Châm Khê.” Lâm Tụ ở phía sau gọi cô.

“Cái gì?”

“Điện thoại em đang đổ chuông này”

Châm Khê cầm lại cặp sách, mọi điện thoại ra thì thấy có một tin nhắn mới, được gửi từ Siêu Sao A Huy.

[Anh sắp lên sân rồi, em đến không?

Châm Khê nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ rồi.

Ồ, vậy là Siêu Sao A Huy sắp nhảy rồi! Lần trước cô nhìn thấy anh nhảy là vào dịp lễ kỷ niệm thành lập trường năm ngoái. Đến hôm nay, vừa tròn một năm.

Siêu sao này bình thường tính tình thích bay nhảy, thích tự do, lại còn hay tỏ ra đắc chí với dài dòng văn tự. Chỉ có lúc thể hiện tài năng thì anh ta mới trở nên cực kỳ khiêm tốn. Lần này nếu bỏ lỡ, cũng không biết phải chờ tới năm nào tháng nào.

Châm Khê cắn răng một cái rồi nhét cặp sách vào trong tay Lâm Tụ, chỉ mang theo ví tiền cùng điện thoại.

“Em đi đâu vậy?” Lâm Tụ hỏi.

“Chỗ Huy Dương có chút việc”

“Tôi nay có về nữa không?”

“Sao lại không?” Châm Khê trợn mắt lên, “Chẳng lẽ em lại ngủ ở cầu vượt à?”

Lâm Tụ xoay người rồi đi, cánh cửa khu nhà khép lại ngay trước mắt cô.

Châm Khê ngu ngơ, không hiểu sao người này lại trở mặt nhanh như vậy. Cô xoa xoa cánh tay, dậm chân một cái rồi đưa tay chặn xe taxi lại.

Chỗ Huy Dương thì khác chỗ Châm Khê đang đứng tầm nửa cái thành phố, khi cô đến, cuộc thi vừa mới kết thúc. Huy Dương đang nâng cấp chụp ảnh chung với người khác, trên đầu đều là những mẫu giấy màu nho nhỏ bay bay.

Toàn thân Châm Khê bao phủ bởi sự tức giận, vẻ mặt giống như vừa bị sét đánh.

“Em có nhện say xe để đến đây, sao lại kết thúc rồi”

Trên mặt Huy Dương tràn ngập sự vui vẻ, nhét vào trong lòng cổ phần thưởng dành cho quán quân ngày hôm nay - một con sư tử bông cao bằng nửa người, ôn tồn nói: “Bồi thường cho em đó.”

“Em lấy nó làm cái gì? Lấy rồi còn phải công nó về nhà”

“Cái này cũng cho em” Huy Dương đưa luôn chiếc cúp cho cô.

Trong lòng Châm Khê dễ chịu hơn chút, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Em lấy nó để làm gì? Dùng làm chậu rửa mặt thì quá nhỏ, dùng làm bát ăn cơm thì quá to”

Huy Dương không nói lời nào, cứ nhìn cô cười, không bao lâu đã khiến cho Châm Khê bật cười.

“Anh chàng đẹp trai, có bạn gái chưa vậy? Lưu số điện thoại nhau đi”

Châm Khê nhìn lướt qua vai Huy Dương, có một cô em ăn mặc sexy, ngậm điếu thuốc đang đứng sau Huy Dương.

Châm Khê nhú mày, suýt chút nữa không nhịn được mà huyết sáo.

“Đây là bạn gái tôi?” Châm Khê còn chưa kịp phản ứng lại, vai đã bị ôm chặt. Huy Dương khiêu khích mà nhìn cô nàng đối diện.

Có ý gì? Người ta cũng không phải đến để xin số điện thoại cô, khiêu khích cái gì?

Cô em kia nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, trọng điểm ánh mắt rơi vào trước ngực cô - trên con gấu ngu ngốc đang trợn trắng mắt.

“Trông như cái mầm hạt đậu, cái gì cũng không có!”

Châm Khê rất bức mình, từ đầu tới đuôi cô không hề làm gì, cũng không nói gì có được không, vậy mà cũng bị người ta chê bai. Cô lòi ví tiền ra, hùng hổ nói: “Cái gì gọi là không có gì cả? Tốt xấu tôi cũng có tiền nhé”

Châm Khê lòi các loại thẻ của mình cho người ta xem, người kia vô cùng ghét bỏ nhìn Huy Dương một cái, nói: “Thô tục!”

“Thô? Ha ha” Châm Khê méo miệng, gạt phắt tay Huy Dương đi.

“Có tiền thì thù tục sao? Tôi cho chị biết, tôi không chỉ có tiền, tôi... tôi còn học tập rất giỏi đấy!” Châm Khê hét lên với bóng lưng người kia, “Nói tôi thô tục? Tôi từng thi đạt điểm cao nhất khối đấy, chị đã được bao giờ chưa?”

“Được rồi.” Huy Dương nhéo mặt có một cái, “Đi thôi.”

Huy Dương dắt cô lên trên tầng, đẩy cửa ra, Châm Khê mới biết chỗ này thế mà lại là một quán bar.

Hóa ra phía trên thì uống rượu, phía dưới lại thì đấu, cũng rất thích ý đấy.

Huy Dương kéo Châm Khê tìm một chỗ rồi ngồi xuống, nói uống chút gì đó rồi về.

“Em không biết, anh phải mời em, em ngàn dặm xa xôi chạy đến đây đấy”

“Nhưng cúp cùng sư tử bông của anh đều đã đưa em rồi”

“Vậy trả anh này”

Huy Dương ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ.

“Mang cho em một ly sữa chuối, cho anh ấy một ly sữa dâu tây” Châm Khê nói.

“Anh không uống sữa dâu tây” Huy Dương nói.

“Vậy anh uống sữa chuối, em cho anh biết, anh đừng mơ được uống rượu. Anh mới bao nhiêu tuổi mà đã đến quán bar uống rượu rồi? Còn đầu hình tượng học sinh giỏi lớp chọn của trường số 7 hả?”

Huy Dương giơ tay lên làm một động tác kéo khóa miệng, ý bảo Châm Khê đừng nói nữa.

Bọn họ mới ngồi xuống được mấy phút, lại có mấy cô gái xinh đẹp tiến tới xin số điện thoại Huy Dương, thậm chí còn có người trực tiếp đẩy Châm Khê ra, nhào vào Huy Dương.

Châm Khê ngồi một bên, cười trên sự đau khổ của người khác. Huy Dương không ngừng kêu khổ né tránh, ngay cả bóng của sữa dâu tây còn chưa nhìn thấy đã lôi kéo Châm Khê rời khỏi nơi đó.

“Tây Môn đại công tử, ngài với cái gì vậy?” Châm Khê cười chảy cả nước mắt, mặc anh ta kéo tay đi.

Lúc đi qua dãy ghế dài, không biết trong hai người ai đụng phải người ta, khiến rượu của đối phương đổ xuống đất.

Châm Khê lập tức xin lỗi, Huy Dương cũng nói thanh toán cho người ta. Nhưng không biết họ vốn có tính xấu như vậy hay là do say rượu mà bốn người đàn ông trưởng thành kia bắt đầu chửi tục, một người trong số đó còn giơ tay đẩy Huy Dương một cái.

“Thằng eo lả.”

“Quen biết?” Đối phương vừa mở miệng, Châm Khê liền cảm thấy có chút không bình thường.

“Vừa nãy thi đấu cùng”

Ồ, hóa ra là một kẻ thua cuộc.

Châm Khê giật nhẹ tay áo Huy Dương, nói: “Đi thôi.”

Không nên xung đột với mấy con sâu rọm này.

Bọn họ vừa mới quay người, một người trong số đó liền nhào đến, miệng không ngừng chửi tục, còn đẩy Châm Khê một cái, làm cho cô ngã khuyu xuống đất.

Lúc này thì Huy Dương hoàn toàn bùng nổ. Anh xoay người, chống tay trên hai cái ghế ở hai bên, lấy đà bay lên, đập cho người trước mặt một cú, đối phương lập tức bị đập ngã vào trên bàn sắt vách, làm vỡ hết chai lọ trên bàn.

Xong rồi!!!

Đây là ý nghĩ thật sự trong lòng Châm Khê lúc này.

Trong quán bar vốn đã ít người, lúc này mọi người đều giải tán, Huy Dương lấy một chọi bốn, bắt đầu lao vào đánh nhau.

Huy Dương một bên vừa đánh vừa đập các loại, một bên còn đẩy Châm Khê đi về phía cửa sau.

“Em ra ngoài chờ anh”

“Còn anh thì sao?”

“Chờ anh đánh ngã mấy thằng này”

“Đại ca à, người ta có bốn người đấy.” Lời khuyên của Châm Khê còn chưa nói xong đã bị Huy Dương đẩy ra ngoài cửa, còn tiện tay đóng cửa lại.

Huy Dương quay người, vắn vắn cổ, nói: “Mày nói xin lỗi thì việc này đến đây coi như xong”

Người cầm đầu nhóm kia quay lại nhìn thẳng phía sau mình, “Thằng kia nằm mơ giữa ban ngày kia mày, muốn bọn mình xin lỗi đấy. Mày phải xem xem chai rượu này của tạo có muốn xin lỗi mày không đã”

Dứt lời, một tiếng choang giòn giã vang lên, người kia đã đập chai rượu xuống bàn. Gã ta cầm đầu chai rượu đầy những mảnh sắc nhọn, lao về phía Huy Dương.

Trong mắt Huy Dương đột nhiên nổi lên tia lạnh lẽo, trên mặt cũng không còn vẻ cà lơ phất phơ lúc trước nữa. Anh vừa nhìn chăm chăm người đối diện, vừa để ý tìm kiếm vũ khí thuận tay gần đó.

Nếu như lúc này Châm Khê ở đây, chắc chắn sẽ khuyên anh ta tỉnh táo lại. Tên kia chỉ là loại ngoài mạnh trong yếu, cô cũng từng đập chai rượu rồi, chẳng qua chỉ là để hù dọa mà thôi. Nếu đánh nhau thật, chẳng dờ hơi nào còn đập chai rượu rồi dọa nạt? Người ta phang thẳng chai rượu lên đầu kẻ thù không phải hơn sao?

Thế nhưng Huy Dương lại không nghĩ như thế, hành động này của đối phương chính là tín hiệu cho rằng, gã ta muốn đánh nhau, mà không phải đánh nhau chơi thôi đâu.

Anh tìm được một cây chổi lau nhà trong thùng nước được giấu ở góc phòng, đập bay đầu chổi rồi giơ ngang trước mặt, dáng vẻ có chút giống Đại Thánh hạ phàm

Dù sao hai bên cứ tào nhìn mây rồi mây lại nhìn tạo, cứ như kiểu thăm dò trước khi so chiêu của các cao thủ trong phim võ hiệp. Dựa theo cách nói của Huy Dương, ta bất động, là vì muốn lấy tĩnh chế động. Động bất động, là vì sợ hãi.

Cứ như vậy, qua một hồi lâu, hai bên vẫn trong giai đoạn trừng mắt nhìn nhau, mãi cũng không đánh được cú nào. Nhân viên quán bar đang chơi đoán số để quyết định đi đến can ngăn. Nhưng đứng vào lúc này, Châm Khê đã lao vào.

Cô quát to một tiếng rồi đập vào cửa, vẻ mặt rất bặm trợn. Nhìn kỹ lại, trong tay cô đang cầm một dây xích sắt thô to bằng cánh tay cô, đầu dây xích còn có một cái khóa lớn.

Cũng với tiếng hét tức giận của cô, dây xích trong tay cô bay vù vù, cái khóa lớn ở đầu dây vài lần bay qua vượt qua da đầu người đối diện, mang theo mùi tanh không biết là của gỉ sắt hay là của máu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Châm Khê Thật Oai Phong

Huy Dương không biết Châm Khê lấy đâu ra sức mà có thể vung được dây xích to như vậy. Anh tránh trái tránh phải rồi lui đến một góc, chỉ lo Châm

Khẽ vung nhảm vào mặt mình, đồng thời cũng lo lắng nhờ cái dây xích này cứ tiếp tục bay như vậy có thể hất bay người Chăm Khê.

Anh muốn bảo cô dừng lại, nhưng lại không thể đến gần cô.

Vào lúc này, Chăm Khê giống như một hộp điện cao thế bị rò điện, không phân rõ bên nào là địch bên nào là ta, đập vào ai thì người đó chết.

Nói chung, tất cả mọi người trong quán bar này đều né tránh cô, Huy Dương tránh, nhân viên phục vụ tránh, ngay cả đối thủ cũng trốn ra sau ghế sofa nhìn màn biểu diễn của mình cố.

Chăm Khê không biết đã quăng dây xích này bao lâu, có thể là mấy chục vòng. Mấy vòng đầu, cô dùng hết sức mình, nhưng đến những vòng sau, cô hoàn toàn không thể khống chế được dây xích này. Ngay cả bản thân cô cũng bị sợi dây xích đang quay quay kia điều khiển theo quán tính.

Đến khi cô hoàn toàn kiệt sức, thứ kia mới thoát khỏi tay cô bay ra ngoài, đập vỡ một cái bàn thủy tinh.

“Các anh muốn thế nào?” Chăm Khê cắn răng nhìn xuống cảm giác đau nhức trên cánh tay, hỏi người đối diện, “Còn đánh nữa không?”

Đối phương không nói lời nào.

“Còn chưa đi?” Chăm Khê nhe răng trợn mắt thờ ơ ra, cái tay vừa nãy vung dây xích hoàn toàn không thể nhấc lên được, nếu lại tiếp tục vung nữa, chắc có nên đến bệnh viện nối lại xương rồi.

“Con bé lừa đảo” Đối phương quát.

“Anh qua đây!” Chăm Khê vẫy tay với người đó, “Anh qua đây! Anh có ý kiến gì thì nói trước mặt tôi đây này.”

“Đồ thần kinh!” Cuối cùng đối phương mắng một câu rồi vội bỏ đi.

Bọn họ vừa đi, Chăm Khê liền bắt đầu kêu to, Huy Dương vút xuống “Định Hải Thần Châm” của mình, chạy vội tới lo lắng hỏi: “Sao thế?”

“Tay đau, sợ là gãy rồi”

“Ai bảo em thích thể hiện. Cái dây xích to như vậy, sao mà em có thể vung lên được?” Nói xong, cẩn thận xoa cánh tay cho cô.

“Cút!” Chăm Khê mắng một tiếng rồi lại hét lên, “Em cũng thật xui xẻo, đi ra ngoài với một người đàn ông chân chính như anh vậy mà còn phải bảo vệ anh. Nếu không phải em xuất hiện đúng lúc, có khi bây giờ anh còn bị bọn họ đè xuống đất mà đánh hội đồng rồi”

“Bọn họ dám!”

“Vậy ý của anh là em làm việc không đâu?”

Huy Dương đột nhiên trở nên khôn ngoan hơn, mắt nhìn xuống mũi mình trả lời: “Không phải, không phải, nếu không có em, bây giờ anh còn bị bọn họ đè xuống đất đánh ấy chứ?”

Chăm Khê mắng thầm, tự mình tìm một cái ghế sofa rồi ngồi xuống, xem vết thương. Lúc này khi cô vừa ra ngoài, đã kịp thời gọi điện thoại cho Lý Minh Đình, chắc chắn nữa anh ta sẽ đến, vừa dọn dẹp cái bãi chiến trường này.

“Không phải anh bảo em chờ ở bên ngoài sao?” Huy Dương cầm một túi đá đến, muốn giúp Chăm Khê chườm tay.

“Em là loại người... em là loại người bỏ mặc bạn bè như vậy sao? Em sao có thể nhìn anh bị đánh còn mình thì chạy trước? Vậy em thành cái gì?”

Cảm giác lạnh lẽo thấu xương chạy khắp người, một lúc lâu sau Chăm Khê cũng chưa trở lại bình thường được.

“Đi ra ngoài lăn lộn, quan trọng nhất chính là phải có nghĩa khí. Em nói giết cả nhà anh, chính là...”

“Cái gì?” Huy Dương hỏi.

“Cậu phía sau nói sai rồi. Dù sao thì ra đời lăn lộn cũng phải có nghĩa khí” Chăm Khê đau đến mức mặt mày có rúm lại.

“Phải...” Huy Dương bật cười.

Ngay khi Chăm Khê muốn nổi giận, cửa quán bar lại bị đẩy ra, Lý Minh Đình với cái đầu tổ quạ và bộ đồ ngủ xuất hiện trước mặt bọn họ.

Chăm Khê vừa nhìn thấy dáng vẻ của anh ta, gào lên một tiếng rồi bật khóc.

“Anh ngủ sớm như vậy làm gì hả?”

Lý Minh Đình vuốt đầu, con người vẫn đang chấn động.

“Sao thế? Không phải nói đánh nhau à? Người đầu rồi?”

Mắt Lý Minh Đình quét qua một lượt, nhìn khắp phòng lộn xộn, kinh ngạc hỏi:

“Đánh nhau thật à?”

Huy Dương liếc mắt nhìn thẳng bạn thân, nói: “Cậu đến đánh nhau mà mặc như vậy?”

“Đầu có, tớ bảo Quý Bạch Dương gọi người rồi. Tớ sợ xảy ra chuyện gì nên mới chạy đến trước mà. Cậu có biết lúc Chăm Khê gọi điện nói với tớ như thế nào không? Em ấy nói, “Huy Dương sắp bị đánh rồi, mau đến đây. Không phải, sao cậu có thể bị đánh chứ? Thắng nào không có mắt mà dám đánh cậu?”

Huy Dương giờ tay làm động tác suy, ánh mắt nháy về phía Chăm Khê một cái.

Chăm Khê vẫn đang khóc, Huy Dương vốn cho rằng cô đang giả vờ khóc để hù dọa Lý Minh Đình, kết quả nước mắt cô rơi liên tục, khóc đến mức thở không ra hơi. Lúc này thì anh hoảng thật rồi, ngồi cũng không xong mà đứng cũng không được, chỉ biết hỏi: “Chăm Khê, Chăm Tiểu Khê, em sao vậy? Em đừng khóc mà, có phải vừa nãy em bị bắt nạt rồi không? Anh gọi mấy thằng kia quay lại để cho em đánh một trận nhé?”

Chăm Khê thút thít xua tay. Cô chỉ cảm thấy ngày hôm nay mình thật xui xẻo.

Lễ kỷ niệm thành lập trường mong chờ cả một năm thì không có gì hay ho để xem, bữa mì Ý thì chẳng ra gì, nhân viên phục vụ ở nhà hàng thì đáng ghét. Vì muốn xem Huy Dương biểu diễn mà vượt chặng đường hơn một nửa thành phố, chịu đựng cảm giác say xe, cuối cùng vẫn không kịp xem. Thật vất vả mới được ngồi thành thoi một hồi thì sau đó lại va vào người ta, rồi bị mắng, rồi đánh nhau. Cô khó khăn lắm mới lấy được can đảm, khí phách hiện ngang cầm theo xích sắt lao vào, cuối cùng người ta lại không để ý cô. Tất cả mọi người trong quán bar đều nhìn cô như nhìn một con khỉ đang biểu diễn. Giờ thì cả người cô phải chịu đau đớn do chính cô gây ra.

Đây gọi là cái quái gì chứ?

Chăm Khê cảm thấy vừa uất ức vừa mất mặt.

“Em ấy sao vậy?” Lý Minh Đình dùng khẩu hình hỏi Huy Dương.

Huy Dương không để ý đến cậu bạn, chỉ lo nhìn Chăm Khê đang rất tội nghiệp ngồi trong góc, không biết nói gì nữa.

Chăm Khê khóc lóc một hồi, chờ Lý Minh Đình dọn dẹp xong bãi chiến trường, chờ Quý Bạch Dương mang theo các anh em của anh ta đến, Chăm Khê mới ngừng khóc.

“Em khóc đến mức chẳng còn mặt mũi nào nữa rồi” Chăm Khê nói.

Huy Dương lập tức cởi áo khoác của mình ra trùm lên đầu cô, nói: “Để anh cõng em, sẽ không có ai nhìn thấy được”

Chăm Khê gật đầu, nằm nhào lộn trên lưng anh ta.

Quý Bạch Dương mò hôi khẽ nhại chạy đến, hỏi: “Sao thế? Chăm Khê bị đánh à?”

Lý Minh Đình làm một vẻ mặt rất buồn cười, sau đó liền bị Huy Dương cốc cho một phát vào đầu. Chăm Khê nhéo cổ tay Huy Dương, đập đập chân. Huy Dương lập tức hỏi: “Sao vậy?”

Chăm Khê nói thật nhỏ với anh ta: “Sư tử bông và cúp của em” Huy Dương trừng mắt nhìn Lý Minh Đình một cái, đối phương lập tức lao đi, không bao lâu sau đã cầm theo một con sư tử bông và cúp quay lại.

Đây là một hình ảnh mà ông chủ quán bar nhớ mãi trong một quãng thời gian dài sau này. Một cậu thanh niên đẹp trai đi đầu, hai bên còn có hai chàng trai đi theo. Một người mặc đồ ngủ, thoát nhìn cả lơ phất phơ, trong lòng ôm một con sư tử bông cực to, phía dưới còn kẹp một chiếc cúp vàng rực rỡ.

Người còn lại cơ bắp cuộn cuộn, trong tay cầm một đôi giày vải hoa của con gái. Phía sau anh ta, lại có khoảng mười chàng trai cơ bắp rắn chắc, trong tay mỗi người đều mang theo các loại dụng cụ như ống thép, dây xích, vận vắn. Ai nấy đều trông rất hung ác, nhưng thật ra trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ mơ màng.

Trên lưng chàng trai đi đầu có một cô bé nằm sấp, tuổi không lớn lắm nhưng lại rất gầy, trên đầu cô bé trùm một cái áo khoác nên không nhìn thấy mặt. Hai chân cô bé không mang giày, chỉ có một đôi tất màu lông đỏ trùng có in hình đầu cún con.

Chàng trai cõng cô bé đi, đôi chân cô bé vẫn luôn lắc lư giữa không trung.

Đây là một hình ảnh mà ông chủ quán bar đã ghi nhớ rất lâu.

Màn thể hiện nhất thời khiến Chăm Khê hối hận không thôi. Cô không biết lúc đó mình nghĩ như thế nào nữa. Trong con hẻm nhỏ ở cửa sau quán bar có rất nhiều gạch vôi vò chai rệu, tại sao cô lại đi với sợi dây xích khóa cửa của người ta chứ?

Đến cuối cùng, cảnh mỹ nhân cứu anh hùng trong tưởng tượng không những không thành công mà ngược lại bản thân còn bị mất mặt, còn khiến cho cả cánh tay đau nhức.

Ngày hôm sau thức dậy, toàn bộ cánh tay phải của Chăm Khê, ngoại trừ ngón tay ra thì còn lại đều đau đớn.

Cũng may, hôm nay là ngày thứ hai của lễ kỷ niệm thành lập trường, không cần đi học.

Khi cô đang cố gắng để rửa mặt thì nghe thấy có người gõ cửa. Miệng cô ngậm đầy kem đánh răng lao ra đến phòng khách, nhưng vẫn là có người ra trước cô.

“Anh ở nhà hả?” Chăm Khê che miệng nhìn về phía Lâm Tụ. Sáng sớm hôm nay dậy không thấy một bóng người nào, cô còn tưởng rằng trong nhà không có ai cơ.

Lâm Tụ không để ý đến cô, đi ra mở cửa, người đứng ngoài cửa chính là Đoạn Ái Đình.

“Lâm Tụ, hôm nay trường học có buổi liên hoan được tổ chức trong công viên, chúng ta cùng đi đi” Đoạn Ái Đình đứng ở cửa với dáng vẻ rất đáng yêu, khác hoàn toàn với ngày hôm qua.

Chăm Khê trở về phòng vệ sinh rửa mặt, cô nghe thấy Lâm Tụ nói với Đoạn Ái Đình: “Không muốn đi.”

“Có phải cậu còn giận chuyện tối hôm qua không?” Cô nghe thấy Đoạn Ái Đình dịu dàng nói với Lâm Tụ, “Là tới suy nghĩ không chu đáo, đều là lỗi của tớ, cậu đừng giận tớ mà”

“Không phải. Không giận”

Chăm Khê dựa vào cửa, cảm thấy ám ức thay cho Đoạn Ái Đình. Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Lâm Tụ khi nói câu này. Chắc chắn giống như một viên ngọc được đánh bóng tỉ mỉ, lạnh lùng, không có tình người.

Đoạn Ái Đình nói một đồng lại với giọng điệu cầu xin, nhưng Chăm Khê không nghe rõ một từ nào cả, cô chỉ nghe thấy cuối cùng Lâm Tụ tổng kết bằng một câu: “Chúng ta chỉ là bạn học”

Hồ hồ! Thật ác độc!

Ngay sau đó, Chăm Khê liền nghe thấy tiếng đóng cửa.

Chăm Khê đi ra khỏi nhà vệ sinh, chạm ngay mặt với Lâm Tụ.

“Một cô gái như vậy, kiêu căng tự mãn một chút cũng là phải” Chăm Khê định khuyên anh ta đừng làm căng quá với Đoạn Ái Đình, dù sao cũng là bạn học, lại là bạn cùng bàn, còn thường xuyên gặp mặt.

“Em nhìn lại mình trước đi.” Lâm Tụ liếc nhìn tay cô, câu nói đầu tiên đã khiến cô không còn chút sức lực đánh trả nào.

Chăm Khê trở về phòng ôm túi, thừa dịp Lâm Tụ không ở phòng khách, nhanh chóng đi ra khỏi nhà.

Di Từ đã lâu không gặp cô, vừa thấy mặt đã cảm lấy cánh tay cô, Chăm Khê đau đến mức gào thảm thiết, chỉ chốc lát mũi đã đỏ lên rồi.

“Cháu bị sao vậy?”

“Đi đừng nhắc đến nữa, nói ra lại mất mặt” Chăm Khê xoa tay, hỏi: “Sao thế đi? Vị giám đốc 0220 kia lại tìm đi làm gì ạ? Không phải đã ký hợp đồng bán đứt trong hai năm rồi sao? Nhiệm vụ của quý này, cháu đã hoàn thành xong lâu rồi còn gì?”

“Lần này không phải vị kia tìm đi, người gặp mặt đi chính là tổng giám đốc của công ty bọn họ” Di Từ vừa nói vừa bảo Chăm Khê ngồi xuống, “Hôm qua đi đến đó rồi đi mới biết”

“Trụ sở chính của công ty bọn họ không phải ở đây mà?” Chăm Khê có chút nghi hoặc, “Tổng giám đốc của bọn họ đến đây làm gì?”

“Nói là dự định tạo thêm dòng sản phẩm phụ”

“Dòng sản phẩm phụ?” Chăm Khê uống một ngụm nước, hỏi lại: “Ngay cả sản phẩm chủ đạo đã kinh doanh bắt bắt rồi, họ lấy đâu ra sức mà tạo thêm dòng mới?”

Di Từ nhìn cô, không lên tiếng.

Chăm Khê lập tức liên tưởng được, cô vô trán một cái.

“Dòng sản phẩm phụ của bọn họ, chắc không phải là túi xách đấy chứ?”

“Nói một cách chuẩn xác thì đó là một công ty chuyên sản xuất hàng da thuộc chuyên nghiệp”

“Ông chủ của bọn họ bị điên à?” Châm Khê cười nói, “Công ty chuyên sản xuất hàng da thuộc? Hóa ra cái dòng sản phẩm phụ này định chơi cao cấp 1? Bọn họ nghĩ như thế nào vậy? Sản phẩm chủ đạo của bọn họ nhằm vào nhóm học sinh sinh viên, vậy mà sản phẩm phụ lại đi theo con đường hàng cao cấp xa xỉ? Chắc không phải bị người ta bỏ ngải chứ?”

“Ngày hôm qua ông chủ của bọn họ nói với dì, muốn mời cháu làm giám đốc thương hiệu của dòng sản phẩm này? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chuyện Làm Ăn Mới

“Vẫn là thôi đi.” Châm Khê bật cười, “Cháu cũng không có bản lĩnh cao thâm vậy. Với cái vẻ kiêu căng, ngạo mạn còn hơn cả ông trời của bọn họ, thương hiệu này à, ai làm thì người đấy thiệt”

“Nhưng dì lại cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt” Di Từ nói, “Nếu cháu nghĩ như vậy, việc bọn họ dám đến tìm dì thảo luận chuyện này nói lên điều gì? Chứng minh rằng những chiếc túi mà cháu thiết kế trước kia chắc chắn bán rất chạy, bán chạy đến mức làm cho bọn họ muốn từ bỏ dòng sản phẩm chính là quần áo để mở ra thị trường hàng đồ da.”

“Nhóm khách hàng tiêu dùng mà bọn họ nhắm vào không giống nhau” Châm Khê giải thích, “Nhóm khách hàng mục tiêu trước đây là học sinh cùng với nhóm người trẻ tuổi có mức thu nhập trung bình-thấp, kiểu dáng mới mẻ, độc đáo, thời thượng, chất lượng tạm chấp nhận, giá cả cũng không đắt, cho nên mới bán chạy. Nhưng hiện tại

mục tiêu của bọn họ rõ ràng là nhóm người có thu nhập cao, nếu muốn đi con đường cao cấp sang trọng, chắc chắn không thể bán ra với mức giá cả phải chăng?

Châm Khê vỗ đùi: “Nếu mức thu nhập của cháu cao thì tại sao cháu phải đi mua sản phẩm của bọn họ? Tại sao cháu lại không đi mua hàng hiệu quốc tế: Cháu xách một cái túi mà ngay cả thương hiệu còn chưa nhìn thấy bao giờ đi tham gia các loại trường hợp xã giao, chẳng phải rất mất mặt sao?”

“Cháu đừng hạ thấp mình như vậy.” Di Từ có vẻ muốn an ủi cô, “Mấy cái túi cháu thiết kế rất đẹp”

“Dì, dì vẫn chưa hiểu rõ rồi” Châm Khê thở dài, “Quan trọng không phải là sản phẩm nhìn có đẹp hay không, dùng có tốt hay không. Dì cho rằng người ta tiêu mấy chục nghìn thậm chí mấy trăm nghìn tệ chỉ để mua một cái túi để cầm đi mua thức ăn? Người ta chủ yếu là để ý cái thương hiệu kia, đẹp hay không, dùng thích hay không không quan trọng

“Vậy ý của cháu là?”

“Nếu như dòng sản phẩm mới này của bọn họ vẫn đi theo con đường bình dân, bán với giá khoảng một trăm tệ thì chúng ta có thể bán bạc tiếp. Nếu như bọn họ vẫn tiếp tục khư khư cố chấp, cháu thấy chờ bản hợp đồng này kết thúc thì cũng không cần hợp tác nữa, không thì chúng ta sớm hay muộn cũng bị bọn họ liên lụy”

Châm Khê nằm ở trên ghế dài, nhìn trần nhà ngẩn người: “Con người ấy mà, quý ở chỗ tự mình hiểu lấy. Nhưng ngay cả một cái đạo lý đơn giản như vậy mà vẫn có rất nhiều người không hiểu được”

“Tuổi còn nhỏ xíu, sao mà nói chuyện y như bà cụ non vậy?” Di Từ cười.

“Cháu sợ thật mà, thật vất vả mới tích góp được ít tiền, cháu cũng không muốn nháy mắt đã công dã tràng”

“Di Từ.” Châm Khê hốt một tiếng, “Chúng ta cứ làm đầu chắc chắn như vậy cũng rất tốt, công ty này không được chúng ta lại đổi công ty khác, tuyệt đối đừng mạo hiểm, quá phiêu lưu”

“Biết rồi.” Di Từ giờ tay ra véo mặt cô, lâu lâu: “Dù đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn cần cháu trông chừng nữa.”

“Đúng rồi, những dụng cụ và nguyên vật liệu làm thủ công lúc trước còn không đi?”

“Còn có một ít, làm sao vậy?”

“Dì mang ra đây cho cháu đi, cháu rảnh đến nỗi cả người cũng mọc meo rồi.”

Châm Khê chơi ở nhà Di Từ cả một ngày, đến bữa tối mới đi về. Cô không thấy ngạc nhiên chút nào khi trong nhà chỉ có mình Lâm Tự.

“Khi nào Lâm Tuệ được ra?” Châm Khê hỏi.

“Sắp rồi.”

Châm Khê đột nhiên có một suy nghĩ, cô hỏi: “Anh có từng nghĩ đến việc đòi lại tiền bồi thường của mẹ anh không, để tự anh mình giữ?”

“Có thể sao?” Lâm Tụ ngẩng đầu khỏi quyển sách, giương mắt nhìn cô.

“Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ... chỉ sợ là có chút khó khăn. Nhưng biện pháp là do con người nghĩ ra mà. Em chỉ là cảm thấy, dựa theo mức độ ác độc của Lâm Tuệ, sợ rằng chẳng chờ được đến khi anh trưởng thành thì số tiền này đã hết rồi.”

Châm Khê gãi đầu, hỏi: “Anh có thể tự bảo quản số tiền này, rồi sau đó mỗi năm sẽ đưa cho Lâm Tuệ một ít hay không?”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó dọn ra ngoài ở chứ sao, ở lại cái nhà này một mõi biết chừng nào?”

“Đây là suy nghĩ thật sự của em?” Lâm Tụ hỏi.

“Chỉ cần bọn họ có thể giao ra quyền giám hộ của em, bảo em đưa tiền cho bọn họ còn được ấy chứ.” Châm Khê cúi xuống, lông mi che đi đôi mắt, cô cảm thấy mình cách tự do ngày càng xa rồi.

“Lâm Tuệ cũng có quyền lợi thừa kế tài sản của mẹ anh” Lâm Tụ đứng lên.

Nghe anh ta nói vậy thì Châm Khê đã hiểu tại sao anh ta nhất định phải chịu uất ức để ở lại trong một căn nhà không thuộc về mình, trải qua những tháng ngày xin xỏ lại từng đồng từ trong tay Lâm Tuệ để học tập, sinh hoạt như vậy. Chuyện này một khi nói trên phương diện pháp luật thì sẽ liên quan đến vấn đề phân chia tài sản. Nhưng Lâm Tụ vẫn chưa đến tuổi trưởng thành, Lâm Tuệ lại là người giám hộ của anh ta.

Vấn đề này, cơ bản là không thể giải quyết được, chỉ có thể đợi đến khi Lâm Tụ trưởng thành.

Nhưng đợi đến khi Lâm Tụ trưởng thành, số tiền kia chắc chắn đã bị Lâm Tuệ tiêu sạch rồi. Cuối cùng, Lâm Tụ đáng thương, vẫn phải đi theo sau bóng Lâm Tuệ để có thể sống được.

Kiếp trước của anh ta chính là như vậy, vừa bị đuổi khỏi trường học, không có tiền học bổng, ngay cả việc ăn cơm cũng là cả một vấn đề. Lâm Tuệ kiểm soát chặt chẽ số tài sản mẹ anh ta để lại, không cho anh ta một đồng nào.

Cô nhớ có một lần, hai vợ chồng Lâm Tuệ mang theo Châm Hàm ra ngoài chơi, họ đi chơi ba ngày, Lâm Tụ liền bị bỏ đói ba ngày.

Con người Lâm Tuệ ác độc bao nhiêu, cứ nhìn từ khi cổ đến căn nhà này, mẹ ta liền không bao giờ mua đồ ăn vặt để ở nhà nữa là có thể thấy được.

Châm Khê nghĩ, thật ra bà ta chắc chắn vẫn sẽ mua, dù sao Lâm Chính và Châm Hàn vẫn phải ăn không phải sao? Nhưng bà ta không nói cho Châm Khê biết chỗ để những thứ này, tự nhiên là Lâm Tụ cũng không thể biết được rồi.

Khi Lâm Tuệ ra ngoài chơi, còn tiện tay ngắt cả cầu dao tổng. Không có điện thì không thể nào nấu cơm hay mì được, ngay cả đun nước sôi cũng không thể nào. Trên người Lâm Tụ không có lấy một xu thì làm sao có thể ra ngoài mua mì tôm hay thứ gì đó ăn được. Thời điểm đó, Châm Khê đi làm ở nhà máy da trở về, thấy Lâm Tụ đốt

một cây nến ngồi trên số pha đọc sách. Nhìn thấy cô, người kia cũng không nói gì. Đương nhiên, hồi đó Lâm Tụ cũng không dám nói chuyện với cô, khéo trong lòng anh ta còn hận chết cô ấy chứ. Có lẽ cho dù anh ta có bị chết đói, cũng sẽ không nhận sự giúp đỡ của cô.

Sau đó, người nhà của anh ta đến đón anh ta.

Theo lý mà nói, người bố mà anh ta sống gần hai mươi năm vẫn chưa một lần gặp mặt làm sao có thể thân thiết hơn người dì mà anh ta ngày ngày chung đụng được. Nhưng lúc đó, Lâm Tụ không có một chút chần chừ nào, đứng lên liền đi theo luôn, tay không mà đi, giống hệt như lúc đến, thứ mang đi duy nhất chính là quyển sách chưa đọc xong kia.

Có thể trong mắt anh ta hồi đó, cho dù căn nhà kia có là một bãi tha ma cũng còn tốt hơn nơi này.

Dĩ ruyệt ác độc, cay nghiệt lại còn tham lam, ông dượng thì vô tình, coi thường người khác, anh họ thì bạo ngược, chơi ma túy, đánh nhau. Còn một cô em họ có quan hệ ruột thịt thì luôn có những ý nghĩ xấu xa, đã thế lại thêm một cô em họ khác không có quan hệ máu mủ đã vui đập tất cả tương lai cùng ánh sáng của anh ta.

Nếu như cô là Lâm Tụ, cô cũng sẽ đi. Ở ngôi nhà chưa một lần trông thấy kia, cho dù mỗi ngày đều là cảnh đâm thuê chém mướn, bắn giết nhau giành địa bàn cũng tốt hơn ở đây cả trăm lần nghìn lần.

Đối với người như Lâm Tụ mà nói, sợ rằng sống không có tôn nghiêm còn khó chịu hơn là chết đi.

“Ngày hôm nay thắng được một phần thưởng trong một trò chơi ở công viên, không hợp với em lắm, anh cầm lấy đi” Châm Khê lấy một thứ từ trong

cặp ra.

Cô biết Lâm Tự đã dừng bước, nhưng cô không có cách nào ngẩng đầu lên nhìn anh ta, sợ đối phương nhìn thấu lời nói dối vụng về của cô.

“LP30. Cái của Đoạn Ái Đình ngày hôm qua?” “Cái gì chứ?” Châm Khê bực mình quát lên, “Anh có mắt không vậy? Màu sắc không giống nhau đâu làm sao, anh tưởng Đoạn Ái Đình nhờ em đưa cho anh à? Em cũng không rộng lượng như anh, giờ em vẫn còn tức chị ta anh ách”

“Cho nên là, quà sinh nhật?”

“Chắc anh phải đi khám tại rồi, đã nói là phần thưởng của một trò chơi ở công viên rồi.”

“Em giữ lấy mà dùng đi”

Châm Khê vỗ một cái lên ghế sofa rồi đứng lên, giận dỗi nhét cái hộp vào trong lòng đối phương.

“Cái màu vừa xấu vừa quê mùa, em còn lâu mới thích”

Châm Khê vung tay đi về phía phòng ngủ, đi được vài bước lại quay lại, móc một túi giấy từ trong cặp ra. “Cái này mới là quà sinh nhật tặng anh, mặc dù đã qua sinh nhật của anh rồi, nhưng ngày hôm qua em mời anh ăn cơm không phải sao?”

“Cái gì vậy?” Lâm Tự hỏi.

“Một cái ví tiền” Châm Khê thấy màu mắt anh ta tối lại, vội vàng bổ sung, “Em làm cho em dùng, nhưng làm xong thấy không thích nên mới tặng cho anh”

“Tự làm?”

“Không thì đâu ra? Anh còn hy vọng em dùng tiền mua quà tặng anh sao? Làm sao có thể. Em keo kiệt như vậy mà.”

Châm Khê cầm cặp sách lên, vội vã trở về phòng mình.

Lâm Tự cúi xuống nhìn mấy thứ trong tay, lại nhìn cửa phòng đóng chặt của Châm Khê, biểu cảm có hơi cứng nhắc. Rồi anh ta rút ra một điều thuốc.

Lâm Tuệ trở về rồi.

Lúc trước, Châm Khê nghĩ đến vấn đề này rất nhiều lần, ngay cả khi nằm mơ cô cũng mơ thấy cảnh tượng cô và Lâm Tuệ gặp lại nhau. Cô cho rằng sẽ hành động giống như núi lửa bùng nổ, và sẽ không tránh được một trận đánh ác liệt, nói không chừng lại sẽ khiến cho Lâm Tuệ đi vào đó một lần nữa. Nhưng đợi đến khi Lâm Tuệ trở về thật rồi, Châm Khê ngược lại trở thành người mơ hồ nhất.

Ngoại trừ việc không nói chuyện với cô, Lâm Tuệ không khác gì trước đây, vẫn là bà nội trợ của một gia đình, nhiệm vụ chủ yếu mỗi ngày chính là dọn dẹp nhà cửa. Nếu nói có gì kỳ lạ nhất thì chính là mỗi ngày bà ta tự mình đưa đón Châm Hàm đi học. Nếu như nó có hẹn với Chu Huyền thì bà ta phải tạm mất nhìn thấy Chu Huyền đến nhà đón Châm Hàm đi, sau đó lại đưa Châm Hàm về nhà.

“Làm những việc thừa thãi.” Châm Khê nói, “Nếu cháu còn muốn làm gì Châm Hàm thì ngay trong ba tháng bà ta ngồi tù, cháu đã có thể bán Châm Hàm vào trong núi gần mười lần rồi.”

“Cháu vẫn nên cẩn thận một chút” gương mặt đi từ tràn đầy lo lắng, “Không phải nói Lâm Chính sắp về rồi à?”

Châm Khê buồn bực vò đầu: “Đó cũng là một tai họa, thật đau đầu”

“Quay lại chuyện hôm trước, chuyện giám đốc thương hiệu kia, cháu suy nghĩ thế nào rồi? Bọn họ đã từ bỏ kế hoạch công ty chuyển hàng da rồi, dự định làm theo lời cháu nói, mục tiêu vẫn tập trung vào học sinh cùng với người trẻ tuổi”

“Đúng vậy, có tiền làm đồ cao cấp còn không bằng mời mấy người nổi tiếng hay thần tượng bây giờ đang nổi làm người phát ngôn cho sản phẩm, chắc chắn tiền sẽ chảy vào như nước” Châm Khê cười híp mắt nói, “Di Từ, lợi nhuận chúng ta mong ngóng đã lâu cuối cùng cũng đến rồi”

Khi Châm Khê còn chưa chìm đắm trong niềm vui sướng kiếm tiền được mấy ngày thì Lâm Chính trở về.

Châm Khê đã không nhớ rõ dáng vẻ của hắn ta lúc đi như thế nào rồi, nhưng Lâm Chính bây giờ càng ngày càng giống với cái bóng dáng ở sâu trong ký ức cô.

Hắn ta vừa trở về, không khí trong nhà liền trở nên ngột ngạt.

Không biết hắn ta cùng người anh họ của mình làm cái gì ở vùng duyên hải, mà sau khi trở về mỗi ngày hắn ta đều khoác lác rằng bên đó sầm uất thời thượng thế nào, rằng bên này vừa nghèo đói lại quê mùa thế nào. Người bên đó hắt hơi một cái cũng ra mùi thơm phấn son, người bên này thì trong miệng như ngậm than tổ ong, vừa há miệng ra là phun muội than ra ngoài.

Lâm Tự ở chung phòng với hắn ta, gần như ngày nào cũng có xung đột.

Đại vương lỗi thời nhếch nhác cùng người có bệnh thích sạch sẽ ở chung một chỗ!

Cái hình ảnh kia đúng là quá đẹp, Cẩm Khê quả thực là không dám nhìn.

Tên Lâm Chính này từ trước đến giờ đều là miệng cộp gan thỏ. Bây giờ hắn ta nói những thứ kia chưa chắc Cẩm Khê đã để ý, còn Lâm Tụ từ đầu đến đuôi lại càng coi hắn ta như một người vô hình.

Nhưng tên này thường hay được đà lần tới, Lâm Tụ một lần hai lần không để ý đến hắn ta, hắn ta còn tưởng rằng Lâm Tụ là người dễ bắt nạt. Cho đến một hôm, hắn ta vừa cười đều vừa xé sách bài tập của Lâm Tụ, miệng còn nói: “Biết học hành thì có ích lợi gì, còn không phải vẫn là thằng con hoang mẹ chết bố không cần sao?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Kiểm Chuyện Ăn Và

Câu này hắn ta nói ngay trên bàn ăn. Hắn ta tưởng rằng, ở trước mặt Lâm Tuệ cùng Chăm Toàn thì Lâm Tụ sẽ không dám làm gì mình, thật ra Cẩm Khê cũng nghĩ như vậy. Cho nên khi Lâm Tụ cầm chai nước tương đập thẳng lên đầu hắn ta, Chăm Khê mới giật mình, đánh rơi cả đĩa.

Đây mới gọi là đánh nhau, không có mấy cái màn hoa hòe hoa sói, trực tiếp xông lên đánh luôn.

Chai nước tương cũng không bị vỡ, nhưng nghe tiếng động kia, cho dù não Lâm Chính không bị chấn động thì đầu hắn ta cũng phải sưng lên thành một quả bóng.

Chăm Hàm hét lên một tiếng rồi vội tránh ra, Lâm Tuệ xông lên giữ chặt cánh tay Lâm Tụ, hỏi anh ta muốn làm cái gì?

“Chuyện giữa đàn ông con trai với nhau, bà đừng can dự vào, để cho bọn họ tự giải quyết” Chăm Khê kéo tay Lâm Tuệ, cố gắng kéo bà ta xa Lâm Tụ.

Trong chốc lát này, Lâm Chính đã bị Lâm Tụ đè xuống đất, quai hàm đã dính một đám.

“Mày kéo tao làm gì? Thả ra!” Lâm Tuệ sốt ruột hất tay Chăm Khê ra, lần nữa nhào đến chỗ Lâm Tụ, nắm lên lưng anh ta, gào lên: “Mày thả con trai tao ra”

Chăm Khê vừa ôm lấy lưng bà ta từ đằng sau vừa kéo bà ta ra, nói: “Ai bảo Lâm Chính ngứa mồm, bị đánh là đáng đời.”

Lâm Tuệ đột nhiên không gãy giữa nữa, quay đầu lại nhìn cô nói: “Nói sai thì phải bị đánh à? Làm gì có cái đạo lý đấy.”

“Sao lại không chứ?” Chăm Khê hỏi, “Thấy ngứa mắt muốn đánh thì đánh thôi, chẳng lẽ còn chờ đối phương đâm mình một nhát mới đánh trả?”

“Mày có ý gì?” Lâm Tuệ nắm chặt lấy cánh tay cô, giống như muốn nắm móng tay vào trong da thịt cô vậy.

Chăm Khê gạt tay bà ta ra, trả lời: “Anh Lâm Tụ là cháu ruột của bà. Trong tay bà thì cảm hết số tiền mà mẹ anh ta để lại, đem cho con trai con gái bà ăn uống thoải mái. Đã vậy Lâm Chính còn lải chuyện này ra để sỉ nhục người ta. Cái này gọi là gì nhỉ? Ăn cháo đá bát, đúng không? Vừa ăn đồ của người ta lại còn nhục mạ người ta”

“Mày!”

“Theo tôi thấy ấy à, Lâm Chính đã là một kẻ ăn hại rồi, con gái bà thì lại là đứa không có đầu óc. Cuộc sống sau này của bọn họ và cả của bà khi về già liệu có thể trông cậy vào ai chứ? Bây giờ bà không mau mau mà nịnh bợ Lâm Tụ, chẳng lẽ còn trông cậy vào việc dùng tiền bồi thường của mẹ anh ta để nuôi hai kẻ ngốc này cả đời? Vậy thì bà phải cầu trời khấn Phật để số tiền này giống như con gà mái biết đẻ trứng đi, tiền đẻ ra tiền, như vậy may ra còn có thể duy trì được đến khi đưa ma cho bà”

“Chăm Khê!” Chăm Toàn đập mạnh cái bát xuống đất, chỉ về phía cô mà quát lên, “Câu này của mày có ý gì?”

“Nào có ý gì đâu” Chăm Khê vắn vắn cổ nói, “Sau này khi bố già rồi có lẽ vẫn may mắn hơn nhiều đấy, Chăm Hàm không có tiền đồ thì vẫn còn có con. Sau này bố già rồi cũng không cần lo lắng quá, con sẽ không bỏ mặc bố đâu. Còn về vị này...” Chăm Khê nhìn Lâm Tuệ, nói rất từ tốn, “Tự cầu nhiều phúc đi.”

Chăm Khê nói xong lời này, Lâm Tụ cũng chính lại ống tay áo đứng lên, có vẻ là đánh xong rồi.

Lâm Tuệ cũng không kịp tính sổ với cô, bà ta vội vàng chạy qua an ủi, xót xa cho con trai mình.

Chăm Khê thấy trên nắm tay Lâm Tụ đều là vết đỏ, khớp xương trên mấy ngón tay còn bị trầy da. “Cần gì phải thế chứ.” Chăm Khê thờ dài nói, “Lâm Chính vốn là kẻ khốn nạn như vậy, không cần để ý đến anh ta là được rồi.”

“Anh ta từng nói em như vậy sao?” Lâm Tụ hỏi.

“Nói còn khó nghe hơn, anh ta trước đây nào chỉ là nói thôi, còn thường xuyên đánh đập em kia” Chăm Khê thấy Lâm Tụ nhìn chăm chăm cô, kéo khoe miệng nở nụ cười, “Đã nói rồi, em còn thảm hơn anh nhiều, sao anh cứ không chịu tin nhỉ?”

“Bây giờ em sống rất tốt”

“Em sống rất tốt là do em có bản lĩnh thôi” Chăm Khê có chút buồn bực mà nói, “Chỉ ít anh không cần lo lắng vấn đề đi học của mình, không cần lo lắng ngày nào đó liệu có bị bán đi hay không. Bây giờ em vẫn còn rất sợ đây này, sợ ngày nào đó bố em bắt em bỏ học đi lấy chồng”

“Nếu thật sự có một ngày như vậy...”

“Sẽ không có cái ngày đó đâu” Chăm Khê cắt ngang lời của anh ta, nói: “Anh nhìn Chăm Hàm là biết thôi, bọn họ không dám”

**

*

Từ sau cái ngày bị đánh toi bời, Lâm Chính cũng cụp đuôi làm người được mấy hôm. Chăm Khê quá rõ bản tính của tên này. Lâm Tụ vừa không có bối cảnh lại không có quyền thế, chắc chắn Lâm Chính sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Thật ra, Chăm Khê cũng không sợ hấn gây phiền phức cho Lâm Tụ, dù sao Lâm Tụ cũng xử lý tên ma cà bông kia rất dễ dàng.

Chăm Khê chỉ sợ tên kia giờ trò sau lưng.

Bản thân cô không phải chính là vết xe đổ sao?

Vậy là, Chăm Khê càng ngày càng trông chừng Lâm Tụ gắt gao hơn. Ngay khi kết thúc giờ tự học buổi tối, cô liền chạy về phía khối lớp 10. Vừa vào phòng học, chỉ thấy có một nam sinh xa lạ ngồi chễm trệ ở chỗ ngồi của Lâm Tụ.

“Anh họ em đâu?” Chăm Khê hỏi.

“Đi vệ sinh rồi” Lý Minh Đình cầm sách che mặt nói, “Đó là anh họ em, cũng đều phải bạn trai em, em trông chặt như vậy làm cái gì?”

Chăm Khê còn chưa kịp oán giận, Lý Minh Đình đã bị Huy Dương cầm sách đập một phát lên trán.

“Nam sinh kia là ai vậy?” Chăm Khê nhìn về phía Đoạn Ái Đình bĩu môi.

“Bạn trai cô ta” Tiến Dũng nói, “Triệu Dật Lỗi - Chủ tịch Hội học sinh cấp ba, em không biết sao?”

“Không biết”

Giọng điệu Tiến Dũng rất khoa trương: “Có nhầm hay không vậy, đây chính là người tình trong mộng của lũ con gái đấy, tại sao em lại có thể không biết?”

“Trường số 7 ở đâu ra nhiều người tình trong mộng như vậy? Không phải chỉ có mình Siêu Sao của chúng ta hay sao?”

Huy Dương không ngừng xua tay, nói: “Không dám không dám, tại hạ đã rút lui khỏi giang hồ từ lâu rồi.”

“Nhưng lần bỏ phiếu đề bầu hotboy lần này anh vẫn đứng thứ nhất mà”

Sắc mặt Huy Dương thoát một cái liền đen sì, nói: “Chăm Tiểu Khê, em đừng có lấy việc này ra trêu chọc anh nữa”

“Chị Kim Dự n cũng chuyển trường rồi, chị An Đào Sa thì vì cuộc thi nghệ thuật mà cả ngày không thấy bóng dáng đâu cả.”

“Em có ý gì?” Huy Dương hỏi.

“Không có mấy chị gái xinh đẹp này chen chúc ở bên cạnh, có vẻ anh cũng không nổi bật như trước nữa nhỉ?”

Huy Dương cười lạnh một tiếng.

“Nếu không thì tại sao hoa khôi của trường chúng ta lại không thích anh?”

Lý Minh Đình bật cười một tiếng rồi vội vàng che miệng lại.

“Hoa khôi của trường? Ài? Đoạn Ái Đình? Vị hoa khôi này là ai bình chọn vậy? Sao anh lại không biết nhỉ?” Khi Lý Minh Đình nói câu này giọng nói không nhỏ, lúc này Đoạn Ái Đình liền quay đầu lại, nhìn về bên này.

“Nơi công cộng, chú ý hình tượng”

Tiến Dũng cốc cho Lý Minh Đình một cái, nói: “Nghe thấy không, người ta bảo anh nên giữ hình tượng đấy”

“Làm màu cái gì chứ? Lý Minh Đình nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Trong lúc nói chuyện này, Lâm Tụ trở về, khi anh ta nhìn thấy có người đang ngồi ở chỗ mình rõ ràng hơi sững sốt.

“Cậu nhường một chút”

Chăm Khê thấy cái tên ngồi chỗ Lâm Tụ, tên Triệu Dật Lỗi gì đó, không nhúc nhích chút nào, chỉ nghiêng người nhìn Lâm Tụ, nói: “Bạn này, bàn ghế là của trường học mà”

“Logic gì vậy?” Chăm Khê hỏi.

“Chính là ý ông đây không tránh đấy, mà làm gì được?” Lý Minh Đình đáp.

“Này bạn, bây giờ tôi phải về nhà, tôi cần thu dọn đồ”

“Được thôi” Người kia khách sáo đứng lên, rồi lại “rất” không cẩn thận mà vấp vào bàn Lâm Tụ, khiến cho tất cả đồ dùng học tập trên bàn rơi hết xuống đất, còn có cả một cốc nước cũng bị vỡ, khiến cho nước trong chiếc cốc vấy ra khắp nền nhà.

Mấy học sinh trong lớp vẫn chưa ra về đều tập trung nhìn về bên này.

“Xin lỗi, tôi không đề ý” Miệng nói thì nói thế, nhưng sống lưng tên đó lại ưỡn thẳng tắp, không hề có ý định hỗ trợ dọn dẹp.

Chăm Khê cắn chặt đầu lưỡi, đôi mắt híp lại.

Ngược lại, Đoạn Ái Đình ngồi xồm xuống, bắt đầu nhặt đồ lên. Triệu Dật Lỗi lúi lúi chỉ tay, nói: “Toàn là mảnh vỡ thủy tinh, em đừng chạm vào, bạn Lâm đây chắc chắn sẽ không so đo với anh”

Lâm Tụ không lên tiếng, chỉ nhìn anh ta chăm chăm. Chăm Khê đứng ở vị trí ngược sáng, cũng không nhìn rõ ánh mắt của Lâm Tụ sau hai mắt kính.

“Đây rõ ràng là muốn kiếm chuyện mà.” Tiến Dũng nói.

“Tại sao?” Chăm Khê hỏi, thật ra cô đã có thể đoán được đôi chút.

“Em đã quên trong lễ kỷ niệm thành lập trường, Đoạn Ái Đình tỏ tình hoành tráng như thế nào sao? Bây giờ mới qua bao lâu? Nếu anh là bạn trai cô ta, trong lòng anh cũng sẽ rất khó chịu”

“Cái này thì liên quan gì đến Lâm Tụ? Trong lòng anh ta khó chịu thì đi mà nói với Đoạn Ái Đình chứ, gây chuyện với Lâm Tụ làm cái gì?”

Lý Minh Đình chép miệng, lắc đầu: “Thế giới của con trai, em không hiểu được đâu.”

“Em đúng là không hiểu, sao mà lại có thể ấu trĩ như con bộ ngựa đi đánh nhau vậy, cứ hươ hai cái cẳng với đối thủ, có ý gì chứ? Lâm Tụ cũng không thể đánh nhau với anh ta mà”

“Đây không phải là vì ở trước mặt Đoạn Ái Đình, nên vội vàng muốn thể hiện sao? Tên này muốn chứng minh cho cô ta thấy, Lâm Tụ mà trước đây cô ta thích chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.”

“Như vậy sao mà chứng minh được, anh họ em là dựa vào đầu óc để nói chuyện đấy.”

Tiến Dũng kéo cô lại, nói: “Em muốn làm gì?”

“Chút chuyện nhỏ như vậy mà dẫn đến mâu thuẫn thì chẳng ra cái gì cả, em qua đó tìm cho bọn họ một lối thoát.”

Chăm Khê đi tới, ngồi xồm xuống, nhặt sách giúp Lâm Tụ.

Những quyển sách này đa số đều bị ngấm nước rồi, Chăm Khê vừa nhặt vừa lau, trong chốc lát Tiến Dũng cũng đi đến.

“Nhóc chính là Chăm Khê danh tiếng vang dội đó à? Đình đầu vang lên một giọng nói.

“Không dám không dám”

“Nghe nói lần trước nhóc đến nhà hàng Pháp, cứ đòi ăn mì Ý, cuối cùng còn dùng tiền xu thanh toán?”

Châm Khê liền dừng tay, hai tay chống gối đứng thẳng dậy. Lúc này cô mới quan sát nam sinh trước mắt một cách tỉ mỉ hơn. Thành thật mà nói, trông cũng đẹp trai, lông mày rậm, mắt to, trông rất sáng sủa, khỏe mạnh, chẳng trách nói là người tình trong mộng của đám nữ sinh.

“Chị Đoạn Ái Đình kể cho anh nghe?” Châm Khê liếc nhìn Đoạn Ái Đình.

“Em gái à, anh cho em một lời khuyên. Bây giờ em còn nhỏ, làm sai chuyện thì còn có thể dùng lý do không biết mà cho qua. Thế nhưng con người luôn sẽ có một ngày phải trưởng thành, em...”

“Em làm sai chuyện gì sao?” Châm Khê hỏi anh ta.

“Là anh nói sai, xin lỗi nhé. Nói chính xác hơn là cư xử không phù hợp với hoàn cảnh. Nhưng tuổi em còn nhỏ, kiến thức nông cạn cũng có thể hiểu được. Chỉ là nghe nói lúc đó bạn Lâm đây cũng ở đây, sao lại không khuyên em một câu, lại còn làm loạn theo em nữa.”

Làm loạn cái đầu anh!

“Em vẫn không hiểu lắm, em làm loạn lúc nào?” Châm Khê dùng khăn giấy lau tay mình, nói: “Ngày hôm đó quản lý nhà hàng đấy cũng đã ra xin lỗi em rồi”

“Em là khách hàng, ông ta đương nhiên phải chiều theo ý em rồi.”

“Vậy sau đó thì sao? Nhà hàng đó còn gửi cho em một tấm thẻ hội viên cùng món quà nhỏ, còn có bức thư xin lỗi do chính tay quản lý viết, chẳng lẽ cũng là chiều theo ý em sao? Mặt mũi em lớn như vậy cơ à?”

“Châm Khê, em đừng khoác lác nữa, nhà hàng người ta sao có thể biết địa chỉ của em, lại còn gửi quà với thư xin lỗi cho em?”

“Làm ơn đi, ngày đó là em quẹt thẻ thanh toán, cấp trên bọn họ tất nhiên sẽ có số điện thoại của em rồi. Đêm đó ông chủ kia đã gọi điện thoại cho em, liên tục nói xin lỗi rồi hỏi thăm địa chỉ của em, em thấy phiền quá mới cho ông ta.”

Châm Khê chỉ vào những mảnh vỡ gốm sứ trên đất, “Đây! Chính là cái này, nếu chị không tin thì có thể nhặt lên xem thử, trên đó còn có logo của nhà hàng kia đấy” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Bần Hàn

“Em cũng hay nhỉ? Đi ăn món Pháp mà lại còn gọi mì Ý, em làm vậy không phải là bắt bí nhà hàng à?”

Tiến Dũng chọc ghẹo cở, trong mắt tràn đầy sự thích thú khi hóng được chuyện hay ho.

“Cũng đâu phải nhà hàng Pháp đâu.

Người ta có viết mì Ý trên thực đơn thì tại sao em lại không được gọi chứ?”

Châm Khê không hiểu tại sao Đoạn Ái Đình lại cứ phải chấp nhặt việc cô gọi mì Ý đến vậy nhỉ.

Lần trước lúc ở nhà hàng, chị ta cũng đã nhai đi nhai lại vài lần rồi, bây giờ còn rảnh rỗi ngồi kể cho bạn trai chị ta nghe nữa chứ.

Châm Khê bỏ cuốn sách chưa bị ngấm nước vào ba lô của Lâm Tự: “Anh, đi thôi!”

Lúc đi qua trước mặt Đoạn Ái Đình và bạn trai cô ta, cô nghe thấy Triệu Dật Lỗi buông một câu băng quơ: “Đồ nhà quê”

“Ha ha”

Châm Khê không kìm được mà cười giễu cợt.

“Em vậy là có ý gì?”

Một cánh tay chặn ngang trước mặt cô.

Châm Khê nhìn dọc theo cánh tay, liền thấy khuôn mặt tuấn tú của Triệu Dật Lỗi đang có vẻ rất tức giận.

“Cậu có ý gì?”

Lời này phát ra cách họ một đoạn.

Châm Khê nhìn sang, thấy Huy Dương đã đứng dậy khỏi ghế và đang tiến về phía bọn cô.

“Cậu muốn làm gì?”

Huy Dương đứng ở phía sau Châm Khê, nhìn chằm chằm cánh tay đang chắn trước mặt cô.

“Xin lỗi”

Triệu Dật Lỗi nói.

“Hừ?”

Châm Khê nghĩ chắc mình nghe nhầm rồi.

Cô liếc nhìn những người xung quanh mấy lượt, mới nhận ra Triệu Dật Lỗi đang nói với cô.

“Anh nói tôi sao?”

Châm Khê chỉ vào mặt mình.

“Chuyện ngày hôm đó, xin lỗi Đoạn Ái Đình đi.”

“Tại sao?”

Châm Khê hỏi vô cùng chân thành.

Cô không hiểu rốt cuộc thì hôm đó đã phạm lỗi gì to tát khiến Đoạn Ái Đình không quên được mà so đo đến tận bây giờ.

“Bởi vì hôm đó mấy người cư xử thô bỉ, tục tằn, không biết điều, khiến cho người đi cùng bị mất mặt theo.”

Chẳng lẽ không nên nói lời xin lỗi sao?”

“Triệu Dật Lỗi, chú ý cái giọng điệu của cậu!”

Huy Dương nhắc nhở.

“Huy Dương, tôi biết cậu với con nhỏ này thân thiết, nhưng chuyện nào ra chuyện đấy chứ.

Con bé là học sinh của trường số 7, lại còn là học sinh khá có tiếng tăm trong trường.

Nếu sau này vẫn tiếp tục cư xử như dân đầu đường xó chợ như vậy, sẽ làm người khác nghĩ rằng học sinh trường chúng ta đều là người được giáo dục như con bé đấy.”

“Không đến lượt cậu nhọc lòng”

Huy Dương nói.

“Hội trường Triệu cũng thật rảnh rồi, quán trời quán đất giờ còn quán luôn cả việc người ta gọi món gì sao?”

Lý Minh Đình ngồi trên mép bàn bên cạnh, miệng thì mĩa mai, “Ăn mì Ý cũng làm mất mặt? Vậy tôi thích ăn bánh cuốn nhân hành có phải cũng nên ở lì trong phòng, không được ra ngoài hở? Miễn cho người khác nhìn thấy tôi sẽ nghĩ là học sinh trường chúng ta đều có mùi bản hàn như vậy? “Kệ cậu ta”

Tiến Dũng thì thào vào tai Châm Khê, “Cậu ta có ý vạch lá tìm sâu đó”

“Em có chọc ghẹo gì anh ta đâu?”

Châm Khê ảm ức.

“Ai kêu em cứ xông lên chặn ngay trước mặt Lâm Tự y như kiểu anh hùng lấp lỗ châu mai vậy? “Bỏ đi, bỏ đi”

Chăm Khê bực bội xua tay, “Về nhà thôi.”

“Chăm Khê!”

Triệu Dật Lỗi gọi cô lại, hỏi, “Em không cảm thấy thẹn mà ngược lại còn thấy tự hào về chuyện này sao? Một đứa bé gái như em mà mặt sao lại dày như vậy?”

Lại nữa rồi.

“Chủ tịch Triệu, từ đầu đến cuối tôi vẫn không hiểu anh muốn nói cái gì?”

Thay vì tức giận, Chăm Khê càng cảm thấy nghẹn lời và phát mệt với thằng cha này hơn.

“Tôi không biết chị Đoạn Ái Đình nói với anh thế nào.

Nhưng hôm đó, tôi cảm thấy bản thân mình không làm gì quá quá cả, càng đừng nói đến việc làm chị Ái Đình đầy mặt mặt đến mức phải xin lỗi chị ta”

“Chăm Khê, hôm đó chị mời hai người ăn cơm là có ý tốt thôi”

Đoạn Ái Đình mở miệng.

“Người tính tiền là Chăm Khê”

Lâm Tụ đột nhiên lên tiếng, khiến cho Chăm Khê có hơi ngạc nhiên.

Từ trước tới giờ, Lâm Tụ vốn không phải là người thích ra mặt tranh luận hay giải thích với người khác.

Sắc mặt của Đoạn Ái Đình ngày càng khó coi, cô ta nói: “Tôi không tài nào hiểu nổi, loại người như cậu thì dựa vào đâu mà có thể cao ngạo như thế nhỉ? Cậu nghĩ vậy là khí phách lắm hả, thanh cao lắm hả? Tôi tặng cho cậu một chiếc điện thoại, cậu không cần, nhưng chớp mắt lại đã mua một cái y hệt.

Sao nào? Cậu cảm thấy cậu làm vậy là cao thượng lắm à? Cậu cũng chỉ là người sống nhờ vào học bổng của trường mà thôi.

Cậu kiêu ngạo như đến thế, có giỏi thì đừng nhận đi”

“Loại người như cậu? Anh ấy là loại người gì?”

Tiến Dũng giữ chặt lấy tay Chăm Khê.

Cô thật sự sợ rằng Chăm Khê sẽ không nhận được mà cho người đối diện một bạt tai.

“Ồ, tôi quên mất, em với anh họ của em cũng là cùng một loại người cả”

Đoạn Ái Đình cười lạnh, “Tự hào thành tích học tập xuất sắc hơn người, luôn cho rằng mình cao giá lắm không bằng, ai cũng không sánh được đấy.

Dựa vào khen thưởng và trợ cấp sinh hoạt của nhà trường, vậy mà còn ra vẻ ta đây nghèo nên có lý.

Miệng thì từ chối sự giúp đỡ của những người xung quanh, nhưng lại nhỏ nhen, thêm muốn tất cả mọi thứ của người ta”

“Ồ.

Vậy sao?”

Hóa ra Đoạn Ái Đình nghĩ về hai người họ như vậy.

“Em không nghĩ thấy cái mùi nghèo túng như mùi thối rửa trên người em sao?”

“Đoạn Ái Đình, cậu nói cái gì thế? Cậu nói ai nghèo túng?”

Tiến Dũng thả tay Chăm Khê ra, bước ra chặn trước mặt cô ta, tay chỉ thẳng mặt, miệng chất vấn, “Cậu nghĩ cậu là ai?”

“Người lớn nói đâu có sai, những đứa trẻ trong gia đình không đầy đủ thì tâm lý cũng không đầy đủ được”

Chăm Khê cúi thấp đầu, không nói lời nào.

Hóa ra cô và Lâm Tụ là những đứa trẻ tâm lý có khiếm khuyết, có vấn đề.

“Xin lỗi”

Huy Dương chỉ thẳng vào Đoạn Ái Đình nói: “Nói xin lỗi”

“Tôi nói sai à?”

Đoạn Ái Đình nhìn Huy Dương hỏi, “Cậu nghĩ rằng loại người như bọn họ có thể giống chúng ta sao? Nếu không nói thẳng ra thì bọn họ vẫn sẽ cứ nghĩ bản thân họ ghê gớm lắm, nghĩ rằng học giỏi sẽ có tất cả đấy.

Họ sẽ cho rằng học giỏi thì cả thế giới sẽ xoay quanh bản thân.

Vì thế, ngoài học ra bọn họ còn có gì nữa?”

Đoạn Ái Đình nhìn về phía Chăm Khê: “Em còn muốn làm thực tập sinh, muốn được debut để làm người nổi tiếng? Em dựa vào cái gì?”

“Chăm Khê, em dựa vào cái gì được đây?”

Đoạn Ái Đình bật cười.

“Chuyện này không cần chị phải tốn nơ ron thần kinh để suy nghĩ gì”

Chăm Khê ngẩng mặt lên, quay sang nói với Lâm Tụ, “Anh họ, chúng ta đi về thôi, muộn lắm rồi.”

Lâm Tụ gật đầu, khoác ba lô lên vai.

“Đoạn Ái Đình, cậu xin lỗi Chăm Khê ngay”

Huy Dương giữ lấy tay Chăm Khê không để cho cô đi.

Chăm Khê hất tay anh ra: “Không cần đâu.

Chị ấy nói không sai, em là đứa chỉ biết có học hành thôi.”

“Chăm Khê”

Huy Dương hét lên, giống hét như vị sư chùa khuyến người ta quy y cửa Phật, buông bỏ đồ đao.

“Đi thôi.”

Lâm Tụ nói.

Chăm Khê kéo quai ba lô của Lâm Tụ, theo anh đi ra ngoài.

“Đoạn Ái Đình!”

Tiến Dũng thấy Chăm Khê đã khuất bóng liền lập tức hét lên, “Cậu không thấy nói như vậy là rất quá đáng sao?”

“Cậu kích động cái gì?”

Triệu Dật Lôi nói, “Người ta không phải cũng thừa nhận rồi à?”

“Hai người thì biết cái gì”

Tiến Dũng khòe mắt ửng đỏ nói, “Chỉ dựa trên quan điểm của bản thân mà kết luận một cách phiến diện, nói ra những lời làm tổn thương người khác.

Ai cho cậu cái quyền chà đạp lên lòng tự trọng của người khác như thế?”

“Nếu như con bé đã không để ý thì cũng đều bị coi là chà đạp.

Còn nếu như nó để ý, vậy chẳng phải là con bé chột da sao?”

“Con bé chột da cái gì? Cây ngay không sợ chết đứng, tất cả mọi thứ Chăm Khê có được đều là do con bé cực khổ nỗ lực mà có được.

Sao nào, cậu ghen tỵ à?”

“Tôi việc gì phải ghen tỵ?”

Đoạn Ái Đình cười đều, “Con bé có cố gắng cả đời cũng chỉ có được những thứ mà tôi sinh ra đã có mà thôi.”

“Vi vậy, đó chính là lý do cậu khinh thường người ta sao? Cậu có tư cách gì mà cười nhạo ước mơ của người khác? Châm Khê muốn làm gì là việc của con bé, cậu dựa vào gì mà xía xối, chỉ trỏ con bé?”

“Tôi cười nhạo ước mơ của nó?”

Đoạn Ái Đình vén tóc lên, đáp lại, “Ồ, ý cậu là ước mơ trở thành người nổi tiếng của nó sao? Tôi còn cần phải cười nhạo nó ư? Tôi cần phải cười nhạo một con kiến nuôi giắc mộng muốn giết voi sao? Nếu như cái đó cũng có thể gọi là giấc mơ”

“Không biết là ai từng nói với tôi một câu như thế này.

Sự kiêu ngạo và tự tin của một tầng lớp là đến từ chính sự coi thường và trào phúng của tầng lớp thấp hơn, từ đó đạt được cái ảo giác bản thân cao quý hơn phần hơn người.

Cậu đồng ý với cái câu nói này không?”

Lý Minh Đình miệng cười tươi đi tới nói, “Nhưng cũng không thể nào chỉ cho phép cậu khinh thường người khác, cậu nói đúng hay không? Cô bé nhà quê thích ăn ở nhà hàng Pháp sơ sài hay là công chúa Đoạn Ái Đình quê mùa, lạc quê?”

“Châm Khê, em đợi đã”

Huy Dương đuổi kịp cô nói, “Anh đưa em..

Anh đưa hai người về nhà”

“Không cần đâu”

Châm Khê xua tay, “Cũng đâu có thuận đường.

Hơn nữa, bọn em đi xe đạp tới mà”

“Đoạn Ái Đình..”

Huy Dương muốn nói lại thôi.

Muốn nói Châm Khê đừng để ý mấy lời nói đó, nhưng lại cảm thấy mình nói những lời này có vẻ hơi thừa thãi.

“Được rồi, được rồi”

Châm Khê xua tay, vẻ mặt rất thờ ơ, “Em biết anh định nói gì rồi, bỏ qua đi, bỏ đi!”

Huy Dương nhìn Lâm Tụ, do dự một lát mới nói: “Nhờ cậu đấy!”

Châm Khê đẩy anh một cái: “Làm cái bộ dạng dằn dò như thế là có ý gì? Em còn chưa chết đâu đấy.”

Châm Khê kéo Lâm Tụ đi, mới đi qua khúc cua, bước trong bóng tối, nước mắt lập tức rơi xuống không ngừng.

“Chị Đoạn Ái Đình ấy, lần đầu tiên gặp chị ấy, em cảm thấy chị ấy rất xinh đẹp”

“Um”

“Lúc đó em thực sự rất rất thích chị ấy”

“Có thể nhìn ra”

“Em luôn nghĩ là, anh với chị ấy mà thành đôi thì chắc chắn sẽ rất đẹp đôi.

Chị ấy thông minh xinh đẹp, lại tốt với anh”

“Trước anh đã nói với em rồi.”

“Anh nói với em rồi, chị ta có ý đồ, chị ta thích anh là vì anh nổi tiếng.

Em cảm thấy vậy cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Đã là con gái, đặc biệt lại là một cô gái xinh đẹp như thế thì thích hư vinh một chút cũng đâu có gì.

Nhưng bây giờ em không nghĩ vậy nữa rồi.”

Chăm Khê cúi thấp đầu xuống: “Ngay từ đầu, chị ta vốn đã coi thường anh.

Người như vậy, dù có tốt với anh thế nào đi nữa cũng là mang theo cái suy nghĩ bản thân cao quý hơn người, muốn ban phát sự thương hại và bố thí mà thôi.”

“Ừm.”

“Chị ta thật ra cũng chẳng xinh đẹp đến mức đó đâu.

So với An Đào Sa và Kim Dự n còn kém xa lắm”

“Ừm.”

“Sau này em không thích chị ta nữa”

Chăm Khê nói, “Anh xin chuyển chỗ ngồi đi, khỏi phải suốt ngày nhìn thấy nhau”

“Được.”

Chăm Khê không nói gì nữa, cô và Lâm Tụ cùng nhau đi tiếp.

“Mấy lời cô ấy nói.”

Lâm Tụ lên tiếng, đợi một lúc sau vẫn không nói tiếp.

“Rất tổn thương đó, thực sự”

Chăm Khê nói, “Có thể trong mắt của hầu hết bọn họ, chúng ta giống như lời chị ta nói.

Bởi vì không có chỗ dựa nên mới cố gắng học hành cho tốt.

Bởi vì thành tích có xuất sắc mới có sức mạnh để góc được đầu dây.

Nói thẳng ra chính là giả vờ thanh cao.

Có lúc em cũng có suy nghĩ như vậy, cảm thấy mình có phải là đã đề cao bản thân quá mức không? “Vi thể “Tư cố chí kim, mọi người đều thích những dùng một chữ ”

nghèo”

để khái quát, mô tả những người thuộc thành phần trí thức, thư sinh nghèo, học trò nghèo.

Nhưng dù họ nói như vậy, song họ vẫn buộc con cái mình phải học hành cho tử tế, để được công thành danh toại, làm rạng rỡ tổ tông.

Em cũng không dám vỗ ngực bảo đảm rằng việc học hành nhất định sẽ có ích cho tương lai.

Nhưng có những lúc em lại nghĩ, một người có thể quyết chí làm tốt một việc gì đó đã là không dễ dàng rồi” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Chăm Khê kéo lấy ống tay áo Lâm Tụ: “Anh nghe Đoạn Ái Đình nói như vậy chắc sẽ chẳng hơi đâu mà tức giận đâu nhì.

Anh học hành có tốn tí tẹo công sức nào đâu, cứ như chơi không vậy.”

“Em tức lắm à?”

“Em?”

Chăm Khê nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi nói: “Em cũng thường thôi.

Nếu như một ngày nào đó bị rớt từ hạng một xuống thì có lẽ còn tức giận đôi chút.

Người cảm thấy tức nhất khi nghe những lời kiểu này chắc chắn là loại người như Nhiều Lực Quần mới phải”

Chăm Khê đột nhiên nghĩ thông: “Dù sao thì em cũng đứng thứ nhất, em để tâm đến bọn họ làm gì chứ? Đoạn Ái Đình chị ta cũng đừng có đắc ý quá sớm, chúng ta cứ chờ tầm chục năm nữa xem”

“Thực tập sinh...”

“À, chị ta nói em không hợp thì em không hợp chắc? Em còn thấy chị ta mới không hợp ấy.

Em muốn làm gì lại phải cần người khác chỉ tay năm ngón sao? Có làm được hay không đều là chuyện của em.

Chị ta nghĩ mình là ai? Nhà tiên tri còn không dám chém như chị ta”

Lâm Tụ thấy cô đạp xe rất nhanh, anh đi theo phía sau lặng lẽ lắc đầu.

Về đến nhà, Chăm Khê mở cửa ra, vừa nhìn vào đã thấy sách vở nằm ngổn ngang đầy dưới đất.

Điều đầu tiên lóe lên trong đầu cô chính là, Chăm Hàm lại đang phát điên cái gì nữa rồi.

Cô đã chuẩn bị mở miệng ra chửi, nhưng đột nhiên nhìn thấy cái tên trên bìa sách.

Chăm Khê dùng một tay chống ở mép cửa, không để cho Lâm Tụ đi vào nhà.

Cô hỏi: “Thế này là sao? Ai đứng ra giải thích cho tôi biết, chuyện này là thế nào?”

Chăm Hàm đứng trước cửa phòng, mặt tỏ vẻ sợ hãi, nói ấp a ấp úng: “Anh em, anh ấy...”

Nó chưa nói hết thì cánh cửa phòng bên cạnh bị đá mạnh một cái, cửa bật ra.

Lâm Chính ôm một chồng sách bước ra, giơ lên cao rồi ném xuống sàn nhà.

“Lâm Chính, anh phát điên gì vậy?”

Chăm Khê cảm thấy đầu óc như bị lửa giận thiêu đốt đến đau nhức.

Hôm nay, người nào người nấy đều lần lượt muốn kiểm chuyện với cô, không cho cô được sống bình yên đúng không? Lâm Tụ đây có vài cái, muốn có tránh ra nhưng Chăm Khê vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Đây là phòng của tao!”

Lâm Chính hét lớn, “Những thứ rác rưởi đặt trên bàn của tao đều phải vứt hết đi.”

Hắn ta nói với hai mắt đỏ rực, mặt mũi trông cực kỳ dữ tợn.

Chăm Khê cảm thấy sắp có chuyện không hay rồi.

“Bố mẹ mày đâu?”

Cô quay qua hỏi Chăm Hàm.

“Qua nhà bạn rồi.”

“Gọi điện kêu họ về”

“Gọi điện kêu ai?”

Lâm Chính đột nhiên bước hùng hổ về phía cô, trông như tên bọm rượu không còn tỉnh táo.

Nhưng Chăm Khê lại không hề ngời thấy mùi rượu.

Cô còn đang sững sờ thì bị Lâm Tụ nắm lấy dây ba lô kéo về phía sau.

Nói thật thì khi thấy Lâm Chính bước về phía cô, cô đã thật sự cảm thấy hoảng sợ.

Cái cảm giác hãi hùng này không biết có phải là tồn tại trong ký ức của cả cơ thể hay không? Trong lòng cô rõ ràng vô cùng căm ghét, khinh thường cái tên này, nhưng da đầu vẫn không kiềm chế được mà cảm thấy âm ỉ đau từng cơn.

Lâm Chính sẽ đánh cô, chắc chắn hẳn sẽ đánh cô, cô không có chút hoài nghi gì về chuyện này.

Lâm Tự đứng trước mặt, chắn hết mọi tầm nhìn của cô.

“Cậu muốn gì?”

Anh hỏi.

“Đồ con hoang, đồ con ghê, mày dám đặt sách lên bàn của tao? Có phải mày không biết đây là nhà của ai không hả?”

“Mày nói lại lần nữa xem”

Lâm Tự lên tiếng, vẫn cái giọng điệu như lúc trước, không hề run sợ.

Chăm Khê véo nhẹ lưng anh, muốn anh bình tĩnh lại.

“Anh đừng để ý đến anh ta, anh ta là một tên điên, nghe không hiểu tiếng người đâu? “Chăm Khê!”

Lâm Chính đột nhiên hét lớn, “Con ranh con mày nói gì? Mày lẩn ra đây cho tao!”

Chăm Khê vẫn đứng yên, cổ và Lâm Chính nhìn nhau chăm chăm, khiến cô một hồi lâu mới bình tĩnh.

Tên Lâm Chính này...

Một lúc sau, cô mới mở miệng: “Lâm Chính, anh điên rồi hả?”

Người đứng trước mặt cô khoe mắt đỏ ửng, mặt nổi gân xanh, ánh mắt hung tợn, khoe miệng giật giật, vừa nhìn bộ dạng của anh ta, Chăm Khê liền hiểu ra.

“Lâm Chính, anh hút ma túy”

Chăm Khê rất chắc chắn, cái dáng vẻ bây giờ của Lâm Chính cô đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần ở kiếp trước rồi.

Nhưng trong tình trạng bây giờ có vẻ vẫn còn tốt hơn xưa.

Cô rút tai nghe ra khỏi tai, bỏ máy MP3 vào trong túi quần.

“Hút mẹ gì...”

hút cái rắm, bố mày không có”

“Vậy sao?”

Chăm Khê gạt đầu, liền lúi điện thoại ra.

Lâm Chính nhìn thấy, liền nhào người qua định giật lấy.

Lâm Tự túm lấy cánh tay Chăm Khê rồi kéo sang một bên.

Ngay sau đó, Lâm Chính ngã nhào ra đất, lập tức ôm lấy cơ thể đang bắt đầu run rẩy, co quắp.

“Chăm Hàm, mày lại đây”

Chăm Khê đẩy Chăm Hàm và Lâm Tự ra ngoài, rồi lập tức đóng cửa lại.

Cô lấy điện thoại ra, bắt đầu bấm số.

“Chị định làm gì?”

Chăm Hàm hỏi.

“Bảo cảnh sát”

Ngay sau đó, điện thoại của cô đã nằm trong tay Chăm Hàm.

“Lâm Chính hút ma túy, bây giờ tao phải báo cảnh sát.”

“Không được!”

Chăm Hàm mắt bình tĩnh kêu to, “Không được báo cảnh sát, tôi phải gọi điện cho mẹ tôi.”

“Mày gọi cho Thái Thượng Lão Quân cũng vô ích thôi, anh ta đang lên cơn rồi”

Chăm Khê giắt lại điện thoại, “Anh ta nghiện ma túy rồi.

Mày có biết người hút ma túy thì đầu óc chẳng còn chút tỉnh táo nào không hả? Ai mà biết anh ta sẽ gây ra chuyện gì chứ?”

Nói xong câu này Chăm Khê cũng không thể bình tĩnh nổi nữa, giọng cô trở nên run rẩy đầy sợ hãi.

Kiếp trước, để có tiền hút ma túy mà Lâm Chính đã trộm tiền hết lần này đến lần khác.

Cả mấy chuyện như trộm chó trộm gà cũng dám làm, lại còn suýt bán cổ đến mấy vùng núi xa xôi hẻo lánh.

Sau đó hắn ta vì đánh nhau với người ta mà bị đâm mù một bên mắt, phải gấn mắt giả.

Con mắt đó lồi hẳn ra bên ngoài, trông vô cùng ghê rợn.

Lần cuối cùng Chăm Khê gặp anh ta là lúc anh ta đã nhiễm HIV, cả người khô quắt như một que củi, khắp người mọc đầy mụn nước lở loét, nhìn mà buồn nôn.

“Trả điện thoại cho tao, tao phải báo cảnh sát.”

“Chị mơ đi!”

Chăm Hàm nở một nụ cười quỷ dị, sau đó ném luôn điện thoại của cô xuống lầu.

Chăm Khê tức đến run người.

“Chăm Hàm, mày đang sợ cái gì? Có phải mày sợ Lâm Chính nếu vào tù thì mày sẽ bị người ta đặt điều, chỉ trích không? Mày sợ về sau mọi người sẽ gọi mày là đứa em gái của tên nghiện hút ma túy?”

“Im miệng! Tôi không phải, chị mới là em gái của tên nghiện ma túy”

“Nhà tao không có ai họ Lâm cả, mày với anh ta mới là anh em ruột! Ồ, tao biết rồi!”

Chăm Khê bóp chặt tay nó, “Mày sợ cha mẹ Chu Huyền biết rồi thì sau này sẽ cấm chúng mày qua lại với nhau chứ gì.

Suy cho cùng mày cũng đã có một bà mẹ phạm tội phải ngồi tù rồi, nếu như còn có thêm một thằng anh trai là tên nghiện ma túy...”

“A!”

Chăm Hàm rút lên một tiếng chói tai, nhào vào đánh cổ.

Lâm Tự từ lấy hai tay nó, nói: “Em bình tĩnh lại đi.

Bây giờ đưa đi cai nghiện vẫn còn kịp”

Nhưng Chăm Hàm nghe không lọt tai, miệng thì khóc lóc kêu gào om sòm, dù tay bị giữ chặt nhưng chân thì vẫn đá lung tung vào đầu gối của Lâm Tự.

Chăm Khi bước tới, thẳng tay giáng cho nó một bạt tai.

“Điên đủ chưa? Anh em các người đúng là luôn khiến người ta buồn nôn.

Một đứa đầu óc kém phát triển học hành không ra gì, tuổi còn nhỏ mà đã bị người ta dụ dỗ nghiện hút.

Đứa còn lại trong đầu chỉ nghĩ đến hư vinh, lợi lộc, ngày nào cũng chỉ nghĩ làm sao để bản thân được sống sung sướng, được trở nên nổi tiếng.

Hai đứa chúng mày ấy à, hết thuốc chữa rồi!”

Chăm Khê vòng qua Chăm Hàm đi xuống dưới lầu, điện thoại hỏng rồi, cô đành tự mình đi đến đồn công an vậy.

“Anh!”

Chăm Hàm đột nhiên gào to lên, khiến Chăm Khê giật mình xoay người lại.

“Chăm Khê nói anh hút ma túy, chị ta muốn tới đồn công an tố giác anh.”

Cô chỉ thấy cánh cửa khóa chặt không biết đã bị mở từ bao giờ, Lâm Chính hùng hổ đứng ngay trước cửa, trong tay cầm một con dao sáng loáng, dưới chân là một chùm chìa khóa.

Không ngờ lại quên mất chuyện này! Chăm Khê hận không thể đập cho mình hai phát.

Nói không khoa trương chứ lúc đó cánh tay cô đã nổi đầy gai ốc, đầu óc vô cùng căng thẳng, gân xanh nơi thái dương co giật liên tục, giống như muốn nhả ra khỏi da thịt của cô.

“Tao phải giết mày”

Giọng Lâm Chính khàn đặc, giống như đã bị lửa nghiệp dưới địa ngục thiêu đốt.

“Chạy!”

Lâm Tụ gầm lên, đẩy Lâm Chính ngã nhào xuống đất.

Chăm Khê xoay người chạy xuống lầu, mọi phản ứng của cô lúc này hoàn toàn là theo bản năng.

Và cái bản năng này hoàn toàn đi ngược lại với kế hoạch ban đầu của cô.

Cô lập tức chạy đi, mang theo nỗi hoảng sợ và khát vọng cầu xin sự trợ giúp.

Nhưng mà mới chạy chưa được hơn mười bậc thang, cô lại xoay người trở lại.

Lâm Chính bị Lâm Tụ đè xuống đất.

Tay anh giữ chặt bàn tay đang cầm dao của Lâm Chính, có vài lần con dao chỉ cách cánh tay hay sống lưng Lâm Tụ có vài milimet.

Hàng xóm xung quanh nghe thấy tiếng động đầu ngó đầu ra, không đợi Chăm Khê lên tiếng cầu cứu, bọn họ đã nói: “Đừng có đánh nhau ở hành lang”

Sau đó liền đóng sập cửa lại.

Chăm Khê cảm thấy tuyệt vọng.

“Anh, Chăm Khê sắp chạy mất rồi, nhanh lên anh!”

Chăm Hàm đứng bên cạnh thì không ngừng kêu gào.

Chăm Khê vịn vào tay lan can đi về phía trước, Chăm Hàm nhìn thấy cô, ngọn lửa trong mắt như đang bùng cháy dữ dội.

“Báo cảnh sát!”

Mồ hôi trên chóp mũi Lâm Tụ rơi xuống từng giọt, Lâm Chính nằm dưới người anh cười nhe răng trợn mắt, trong hàm răng ó vàng như phủ thêm một lớp cáu bẩn đến ghê người.

“Anh! Để em giữ Chăm Khê, anh nhanh lên!”

Chăm Hàm ôm chặt lấy Chăm Khê từ phía sau.

“Bắt được tạo, sau đó thì sao? Muốn để Lâm Chính giết tao?”

Chăm Khê hỏi.

Tiếp đó cổ gờ chân lên, đập mạnh lên chân Chăm Hàm.

Chăm Hàm bị đau đành phải thả cổ ra, ngã ngồi ra sau.

Chăm Khê tiếp tục bước về phía Lâm Chính, chân đập lên bàn tay đang nắm lấy con dao của hắn.

Con dao bay ra ngoài, rơi xuống đất.

“Kết thúc rồi!”

Chăm Khê nói, cô gồng cao chân lên đập thẳng vào bụng Lâm Chính.

Đây chính là cú đập mà lúc trước anh đập tôi.

Lâm Chính hét to, Châm Khê làm lơ, tiếp tục nâng chân lên.

Còn có những cái tát từ những lần trước trước nữa.

Nhưng chân còn chưa đập xuống, Châm Khê bỗng nghe thấy tiếng động sau lưng, cô bất giác đưa tay lên phòng bị.

Châm Hàm nắm chặt con dao, chém xẹt qua cánh tay đỡ đòn của cô.

Châm Khê chỉ cảm thấy một con đau buốt ập tới, cô ngẩn người, đồng thời vô ý thức sờ lên chỗ đau đớn.

Vừa cúi đầu, cô liền nhìn liền thấy máu trong tay mình còn nóng hổi.

“Châm Hàm, mày dám cầm dao chém tao?”

Hai tay Châm Hàm nắm lấy con dao giờ về phía cô, luống cuống nói: “Hai người thả anh tôi ra”

Lâm Tự vốn đã không còn sức lực để khống chế tên tâm thần không ổn định như Lâm Chính nữa, bởi vậy để anh ta vùng ra được.

Châm Hàm đứng trong hành lang tối âm u, nở một nụ cười lộ cả hàm răng trắng, nói: “Anh, anh cầm lấy dao này, anh mau giết con khốn Châm Khê đi, nếu không chị ta đến đồn cảnh sát tố cáo anh, anh sẽ phải ngồi tù đó.”

Lâm Chính cầm lấy con dao, mũi dao chĩa thẳng về phía Châm Khê.

“Chạy nỏ không?”

Lâm Tự kéo cô lùi về phía sau, đồng thời hỏi nhỏ.

“Chạy không nổi nữa rồi”

Châm Khê đè chặt tay lên miệng vết thương, thành thật nói.

Cô đoán vết thương có vẻ sâu, máu chảy không ngừng.

Cơ thể cô ngày thường vốn đã không mấy khỏe rồi, bây giờ lại mất đi một lượng máu lớn, nên đã chẳng còn tí sức lực gì nữa rồi.

Ngày nào cô cũng lo sợ, liệu hôm nay cô có chết ở đây không? Lẽ nào đúng là hôm nay rồi sao? “Anh chạy đi”

Châm Khê nói, “Người Lâm Chính nhắm vào là em

Anh mau chạy đi.”

“Ha ha ha.”

Châm Khê cảm thấy trong tiếng cười của bọn họ ngập tràn sự trào phúng, điên loạn.

“Anh! Bọn chúng sắp chạy rồi, anh mau lên đi!”

Châm Hàm sấp lại, túm lấy cánh tay của Lâm Tự, nhưng bị Lâm Tự hất ngã xuống đất.

“Anh?”

Tiếng gọi chứa đựng sự ngờ vực.

“Mau chạy đi!”

Châm Khê đẩy Lâm Tự đi, vì hành động này mà miệng vết thương toác ra, ngay sau đó là con đau thấu xương kéo tới.

“Lời em dặn dò anh đừng có quên, trên thế giới này người xấu vẫn còn nhiều lắm đấy.”

“Châm Khê, em có biết mình đang nói gì không?”

“Em nói!”

Cổ kim nén để khỏi tên thành tiếng, tiếp tục nói: “Nếu như em có làm sai điều gì khiến anh bị tổn thương thì cho em xin lỗi, nhưng em không phải người xấu...”

Chăm Khê nói không ra hơi nữa, cô muốn nói với Lâm Tự rằng con đường của mình thì phải tự mình bước đi, có lẽ sau này cô không giúp anh được nữa rồi.

Kiếp trước, cô quả thực không phải người tốt đẹp gì, bởi vì mối thù hận và những ham muốn cá nhân mà cô đã chôn vùi sự nghiệp cũng như tiền đồ của người này.

Kiếp này, cô đã cố gắng hết sức để bù đắp lại rồi.

Cô cố hết sức rồi.

Nếu như cuộc đời cô có kết cục thế này, cũng là do cô đáng bị như thế, chẳng oán trách được ai.

Lẽ trời có quy luật nhân quả, không chỉ với người khác, mà cũng cả với chính bản thân cô.

“Lâm Tự” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Ân Nhân Cứu Mạng

Chăm Khê?”

Một giọng nói rất thân thuộc đột nhiên vang lên, giọng nói của người mà không nên xuất hiện ở nơi này.

Chăm Khê ngoảnh lại, rọi đèn pin soi, đôi khuyên tai của đối phương phản xạ ánh sáng trong lấp lánh rất đẹp mắt.

Cô giật nảy mình.

“Anh Huy, Huy thiếu gia, cứu mạng”

Huy Dương nhìn thấy Lâm Tự đang ôm Chăm Khê vào lòng, lông mày chợt nhíu lại.

“Lâm Chính điên rồi!”

Chăm Khê nói.

“Điên...”

Lý Minh Đình nhìn thấy con dao trong tay của Lâm Chính, đáng vẻ cột nhà ngay lập tức cũng bay sạch.

Vị thiếu gia này không biết tìm đâu ra được cây gậy, khi Lâm Chính chỉ còn cách một mét thì đã phang ngay một cú khiến hắn ta nằm gục xuống đất.

Con dao trong tay Lâm Chính bị đập bay ra, sau đó Huy Dương còn tàn nhẫn đập hai cú lên mặt.

“Khóc cái gì? Nhìn bộ dạng có tiền đồ của em kìa.”

Huy Dương ngồi xổm xuống trước mặt Chăm Khê, chìa tay lau nước mắt cho cô.

“Em sắp chết rồi”

Chăm Khê khóc nức nở.

Thật ra cô cũng không muốn khóc đâu, vì như vậy sẽ trông như là cô bị Lâm Chính Họa sợ đến mức tè ra quần.

Nhưng thực tế là vì tay của cô đau đến mức không chịu nổi nữa, máu vẫn cứ chảy ròng ròng.

“Nếu tiện thì gọi giúp một xe cứu thương”

Lâm Tự nói.

Huy Dương nhìn khắp người Chăm Khê.

“Làm sao đây? Anh nhìn không rõ lắm”

Lâm Tụ trưng vết thương trên tay Chăm Khê ra, máu vẫn còn đang nhỏ từng giọt.

“Sắp chết rồi.”

Xe cảnh sát và xe cứu thương đồng loạt đến.

Lúc đó Chăm Toàn và Lâm Tuệ còn đứng ở dưới lầu hóng chuyện.

Nhưng rồi cả hai bỗng nhiên nhìn thấy Lâm Chính bị cảnh sát còng tay đi đầu đi ra, sau lưng là Chăm Khê đang nằm trên băng ca.

“Chuyện này là thế nào? Lâm Chính!”

Lâm Tuệ gào lên, nhào lên phía trước kéo lấy ống tay áo của viên cảnh sát trước mặt, nói: “Tại sao các anh lại bắt con trai tôi?”

“Con trai bà?”

Đồng chí cảnh sát tỏ ra rất coi thường, “Vẫn còn biết đó là con trai bà à? Sao không để ý sớm đi? Con trai bà hút ma túy bà không biết sao? Lại còn dám tấn công người khác.

Tuổi còn nhỏ mà sao không chăm chỉ học hành cho tử tế? Sau này còn làm được trò trống gì?”

“Không thể nào! Không thể nào! Anh nói láo”

Lâm Tuệ đầu óc choáng váng, giữ chặt lấy cánh tay viên cảnh sát không buông.

Viên cảnh sát nhìn bà ta, thở dài rồi lắc đầu.

Chăm Khê nằm trên băng ca, Cổ ngoái đầu nhìn Chăm Hàm đang đi sau cùng với bộ dạng thất tha thất thểu, hồn bay phách lạc, nước mắt nước mũi nhem nhuốc.

“Chăm Hàm!”

Cổ kêu lên.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn hết lên người cô.

Chăm Khê mỉm cười, vui vẻ nói: “Đợi đấy!”

Đồng chí cảnh sát muốn đưa Lâm Tụ đến đồn cảnh sát làm bản tường trình, nhưng Chăm Khê liền túm chặt lấy cánh tay anh không buông.

Cô nói là Lâm Tụ cũng bị thương, bắt phải đưa anh đến bệnh viện kiểm tra luôn một thể.

Đến bệnh viện, sau khi tiêm một mũi thuốc tê thì cô bắt đầu được khâu vết thương.

Chăm Khê túm chặt vạt áo của mình đến nỗi chiếc áo bị xé thành tám giẻ lau lúc nào không hay.

“Tiêm thuốc tê rồi thì chắc sẽ không đau đúng không ạ?”

Huy Dương hỏi lại bác sĩ.

“Khó nói lắm, mỗi người mỗi khác”

Thuốc tê thật sự không nấy tác dụng với Chăm Khê, khi mũi kim đầu tiên xuyên qua làn da của cô thì tất cả đều trở thành công cốc.

Huy Dương thấy cả người cô trở nên vô cùng căng thẳng, cả người đều cứng đờ lại, sau đó sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Mồ hôi ở trên trán nhỏ xuống tí tách, cả mặt cô xám xịt giống như sương bám trên kính.

“Ngầu à nha!”

Lý Minh Đình giờ ngón cái về phía Chăm Khê.

Huy Dương bóp nhẹ cằm Chăm Khê, miệng lo lắng khuyên nhủ: “Em hé răng ra, đừng có cắn trúng lưỡi”

Chăm Khê từ đầu đến cuối đều cắn răng ngồi yên không động đậy.

Huy Dương thấy cứ như vậy thì không ổn, anh bóp cằm cô thật mạnh, khiến lực cắn của Chăm Khê được giảm bớt.

Sau đó, một tiếng kêu thảm thiết liền truyền ra từ cái miệng vừa hé mở của Chăm Khê.

“Shhh~!”

Lý Minh Đình ôm lấy tay mà nói, “Tôi xem không nổi cảnh này nữa, tôi xem không nổi cảnh này nữa rồi.”

Nhưng người thì vẫn ngồi im tại đó.

Áp lực nặng nề ở cả trong lòng và cơ thể đều được buông lỏng, Chăm Khê cũng không chịu nổi nữa rồi.

Cô đau đến mức nhắm tịt mắt lại, khó tránh việc biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

“Giữ chặt lấy, đừng để con bé cử động lung tung”

Bác sĩ vừa nói xong, cả người Chăm Khê liền bị Huy Dương ôm chặt lấy.

Nếu như nói cô dùng 100% sức lực để cắn răng chịu đựng thì Huy Dương dùng đến 200% sức lực để giữ chặt cổ, suýt chút nữa thì đã bóp chết cô luôn rồi.

Đợi đến khi khâu xong, quần áo của Chăm Khê cũng ướt đầm cả.

Mồ hôi của cô hòa cùng với mồ hôi của Huy Dương, cái mùi “thơm tho”

đó dần dần chui vào cánh mũi, nó giống như mọi loại xì dầu nửa mùa vậy.

“Chăm Khê, nhìn em bây giờ thật khó coi”

Lý Minh Đình đưa khăn giấy cho cô.

Chăm Khê bây giờ mới cảm thấy cả mặt mình nhom nhóp, cũng không biết là mồ hôi, nước mắt hay là nước mũi nữa.

“Cậu im đi”

Huy Dương hét lên.

“Nhưng mà em vẫn ngầu lắm đấy.

Lần trước vai của Tiến Dũng bị trật khớp, anh đưa đi nắn lại.

Vậy mà cô nàng hét to đến mức cả tòa nhà đều có thể nghe thấy, mặt mặt chết được.

Hôm nay em phải khâu mấy mũi liền mà còn có thể chịu đựng được, đúng là giỏi nha”

“Vậy...”

vậy sao? Vậy em cảm ơn anh”

*** Họ hàng thân thích của Chăm Khê không ai đến cả, chỉ có một người duy nhất nhưng vẫn đang phải làm kiểm tra.

Y tá gọi đi làm mấy cái thủ tục lằng nhằng, giờ chỉ có thể làm phiền Lý Minh Đình.

“Huy Dương, cùng đi đi”

Lý Minh Đình bước ra rồi lại quay lại gọi Huy Dương.

“Không đi!”

Vai của Chăm Khê trở nên rã rời, lưng đau đến nỗi không thể ngồi nổi.

Đây là di chứng khi nãy do cô cố gắng mình chịu đựng sự đau đớn dữ dội, vì vậy mà khiến cô tạm thời cổ không thể trở lại bình thường được.

Huy Dương lần đầu tiên cảm nhận được cái cảm giác còn đau đớn hơn cả cơn đau dạ dày hành hạ.

Trong đầu anh giống như bị những con lạnh lẽo lẫn ầm áp thay nhau dội lên, ngón chân cũng tê nhói như có người cầm kim đâm vào.

“Trí nhớ em không tốt, anh đi nghe xem bác sĩ cần dặn những gì đi”

Cuối cùng thì Huy Dương vẫn bị Lý Minh Đình kéo đi, anh đi không được bao lâu thì Lâm Tụ liền đi tới.

“Sao không cho anh đi làm tường trình?”

Câu đầu tiên anh thốt ra lại là câu này.

“Anh, định nói cái gì?”

Chăm Khê vừa nói vừa cố sức thở, nói có một câu mà bị ngắt quãng mấy lần.

“Nói Lâm Chính hút ma túy, nhưng kẻ gây ra vết thương là Chăm Hàm?”

“Đây là sự thật.”

“Đó đúng là sự thật”

Chăm Khê thở sâu vài cái mới cảm giác buồng phổi thư giãn được một chút.

“Nhưng đó lại là sự thật vô ích.

Tuy là do Chăm Hàm gây ra, nhưng nó sẽ tìm ra được rất nhiều cái cớ để bác bỏ.

Tuổi nó còn nhỏ, nếu bị trừng phạt cũng sẽ không phải chịu hình phạt gì nặng nề cả.

Nhưng Lâm Chính thì khác.

Anh ta hút ma túy chỉ là phạm pháp mà không cấu thành tội danh hình sự được.

Nhưng nếu hút ma túy và còn gây thương tích cho người khác, đó lại là chuyện khác”

Chăm Khê ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, đưa tay về phía Lâm Tụ, “Đưa cho em một liều thuốc của anh.”

“Không có”

“Nói dối, em nhìn thấy hộp thuốc của anh rồi”

Giọng nói của Chăm Khê ngày càng nhỏ, “Thuốc tể không có tác dụng với em, bây giờ em đau sắp chết rồi đây này”

“Hút thuốc không tốt cho sức khỏe? “Em biết là không tốt.

Hút thuốc có thể gây ung thư phổi, ung thư vòm họng, ung thư đường khí quản, hàng tỉ thứ ung thư linh tinh khác.

Nhưng bây giờ mà không làm dứt cơn đau đớn này thì em sẽ chết luôn đấy”

Chăm Khê tức giận, “Chúng ta không phải là anh em vào sinh ra tử, cùng chung hoạn nạn sao? Sao mà cho em một liều thuốc cũng ki bo thế?”

Lâm Tụ ném hộp thuốc lá vào chỗ bên cạnh cô, “Trong bệnh viện không cho hút thuốc, anh đi ra ngoài cửa”

“Ừm, anh đứng cạnh chùng cho em nhá, đừng để người khác nhìn thấy.

Một học sinh ba tốt, đức trí thể mỹ đều toàn năng như em, không nên hút thuốc lá”

Lâm Tụ bước ra ngoài, vừa mới bước ra cửa, anh liền nghe thấy tiếng Chăm Khê ho sù sụ.

Vốn dĩ đâu có biết hút.

Huy Dương và Lý Minh Đình đang đi thang máy xuống, buổi tối đèn trong thang máy ở bệnh viện cũng không sáng lắm, bóng của hai người in lên nền tường xám bạc.

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không mà Lý Minh Đình luôn cảm thấy từng luồng gió thổi sau lưng bọn họ.

“Huy Dương, hỏi cậu một chuyện”

“Um.”

“Có phải cậu...”

có phải cậu...”

Lý Minh Đình hoàn toàn không biết nên nhìn về hướng nào, cái không khí ngưng đọng, ngại ngần này khiến anh ta nghĩ tới cái cảm giác lần đầu tiên tỏ tình với người con gái mà mình thích.

“Có gì thì nói đi.”

“Có phải cậu...”

có phải cậu thích Chăm Khê không?”

Huy Dương quay đầu, đảo mắt nhìn Lý Minh Đình.

Lý Minh Đình cúi đầu, nói: “Nếu như tớ đoán sai thì thôi, cậu coi như chưa nghe thấy đi”

“Giờ cậu mới biết à?”

Cậu mới biết nghĩa là sao! Lý Minh Đình ngẩng đầu lên, không cam lòng nói: “Cậu cũng đâu có nói cho tớ đâu.”

“Biểu hiện của anh mày chưa đủ rõ ràng à?”

“Cậu biểu hiện ra cái gì?”

Lý Minh Đình mông lung.

“Cậu có thấy tôi đối xử với Chăm Khê rất tốt không?”

“Quá tốt ấy chứ, giống như cung phụng tổ tông của cậu vậy.”

“Vậy là được rồi.”

“Sao lại là được rồi?”

Lý Minh Đình vò đầu bứt tai, “Bọn tớ đều chỉ dám âm thầm đoán mò thôi, với cái đứa không tìm không phổi như Chăm Khê thì lại càng không nhìn ra nổi”

“Con bé nhìn ra để làm gì?”

Huy Dương mỉm cười, đôi tai đỏ ửng của anh ta trông ngại ngần lại đáng yêu, “Con bé mới từng ấy tuổi, hiểu gì đâu? Bây giờ con bé chỉ tập trung học hành và cũng chỉ muốn học cho giỏi thôi.

Đến lúc cần biết sẽ biết thôi.”

“Cậu không sợ..”

Lý Minh Đình cẩn thận dò xét.

“Sợ gì? Nếu như ngay cả tôi con bé cũng không thích thì chắc không có ai lọt nổi vào mắt con bé rồi.”

“Chăm Khê của chúng ta không phải đùa nông cạn”

Lý Minh Đình cả người toát ra vẻ chính trực.

“Chăm Khê của chúng ta?”

Huy Dương nhắc lại một lần nữa rồi suy nghĩ mà bật cười thành tiếng, “Con bé còn không nông cạn à? Cậu xem con bé chơi cùng với mấy người đó.”

“Cũng đúng”

Lý Minh Đình thừa nhận, “Tớ đúng là không tưởng tượng ra nổi cái cảnh Chăm Khê sẽ hẹn hò với một thằng con trai mặt mộc toàn mụn”

*** Huy Dương và Lý Minh Đình bước qua lối rẽ liền thấy Lâm Tụ đứng thẳng tắp ở ngoài cửa phòng bệnh.

“Nói thật thà, tên anh họ này của Chăm Khê cũng được đấy chứ.

Thảo nào Đoạn Ái Đình lại giống như bị điện vậy, không ăn được liền đập đồ”

Lý Minh Đình thì thầm.

“Có lời này tôi cũng muốn nói, cậu ta không phải anh họ của Chăm Khê, đâu phải họ hàng gì của nhau đâu”

Huy Dương nhanh chóng đáp lại câu nói của Lý Minh Đình rồi chào hỏi với Lâm Tụ, “Kiểm tra không có vấn đề gì chứ?”

“Không có gì? “Vậy thì tốt”

Huy Dương đưa tay đẩy cửa ra nhưng bị Lâm Tụ ngăn lại.

“Đợi một chút.”

Lý Minh Đình tự nhiên cảm thấy Huy Dương có chút khó chịu.

“Chăm Khê”

Lâm Tụ gõ lên cửa.

“Hửm?”

“Em xong chưa?”

“Um”

Cửa sổ trong phòng mở rất to, nhưng Huy Dương vẫn ngay tức khắc ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoang trong phòng.

Hai tay Chăm Khê đề lên nhau đặt lên đầu gối, nhìn vô cùng ngoan ngoãn.

Đúng là gặp quý, anh cảm thấy Chăm Khê căn bản không hợp với cái kiểu ngoan ngoãn này.

“Em...? “Thủ tục làm xong chưa? Xong rồi thì về thôi.”

Huy Dương gạt đầu, đi qua định ôm lấy cổ.

Chăm Khê vẻ mặt khó hiểu, đập cái đét vào tay anh: “Làm gì thế?”

“Bé em ve.”

“Anh uống nhầm thuốc à? Em đâu có què đầu”

Chăm Khê nhảy phắt xuống giường rồi đi thẳng.

Lý Minh Đình lặng lẽ quay mặt sang chỗ khác, anh cảm thấy con đường phía trước của Huy Dương có vẻ không được lạc quan cho lắm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Năm Bắt Thời Thế

Chăm Khê hỏi hai người họ tại sao lúc đó lại xuất hiện trước cửa nhà cô.

“Điện thoại của em gọi mãi không được, vì vậy mới chạy qua thôi.”

“May mà chạy qua, không thì em định làm thế nào?”

Lý Minh Đình hỏi.

“Thì em tưởng chết chắc rồi.”

Chăm Khê vừa nói dứt lời thì bị Huy Dương véo má.

“Em có thể nói những câu dễ nghe hơn được không?”

Huy Dương dìu cô đến dưới tầng, còn định dìu cô lên nhà luôn.

Chăm Khê một mực từ chối: “Đừng đừng đừng, lát nữa bố em bắt gặp lại có chuyện để nói bây giờ.

Anh có thể nghĩ cho em được không?”

Chăm Khê đặt tay lên vai Lâm Tụ: “Có anh họ em ở đây lo rồi, các anh về đi.”

“Vậy ngày mai anh đến đón em đi học.”

“Thôi đừng mà.”

Về mặt Chăm Khê trông rất thảm thiết, “Em bị thương thành thế này rồi tại sao còn phải đi học chứ? Em không đi đâu, ngày mai không đi, mốt cũng không đi.”

Chăm Khê vẫy tay chào: “Các anh mau về đi, về còn tắm rửa ngủ nghỉ, không thể lấy em làm có để mà trốn học.”

“Bây giờ anh đã hiểu người trong cái nhà này đều là loại người thế nào rồi chứ.”

Trong bóng tối, Chăm Khê cất lời.

“Là loại người gì?”

“Anh nhìn em gái họ anh mà xem, mới có tí tuổi đầu mà lòng dạ đã ác độc đến mức này.

Anh cho rằng nó không cho em báo cảnh sát là vì nghĩ cho Lâm Chính sao? Nếu như ban nãy Lâm Chính cầm dao đâm chết em thì chắc nó còn nhảy cẫng lên sung sướng ấy chứ.

Dù gì cũng là Lâm Chính giết người, chẳng có liên quan gì đến nó cả.”

“Còn di của anh.

Anh tin không, lát nữa về nếu bà ta ở nhà, bà ta nhất định sẽ bắt chúng ta giúp Lâm Chính rửa tội.

Bà ta sẽ gặp anh nói chuyện, bảo anh đứng ra làm chứng, nói vết thương của em là do Lâm Chính không cẩn thận gây ra, không có liên quan tí tẹo gì đến Chăm Hàm.

Và cũng không phải là do Lâm Chính có ý định giết người, thực chất là do em sợ ý.”

“Nếu anh nghe lời của bà ấy thì sao?”

Chăm Khê ngậy người một lúc, cô cười khẩy: “Cũng đúng, đó là di ruột của anh, lại còn là người giám hộ của anh nữa chứ.

Em chẳng qua chỉ là một con nhò quê mùa ở cùng dưới một mái nhà với anh mà thôi, tội gì anh phải đắc tội với bà ta.

Vậy anh đi làm chứng thì cứ nói do em không cẩn thận là được.”

Giọng nói của Chăm Khê dần nhỏ lại, “Dù sao em cũng quen rồi.”

Lâm Tụ dừng chân, hình như anh quay đầu lại, Chăm Khê có thể cảm nhận được tóc của anh chà xát qua gương mặt cô.

“Lúc nãy anh bảo đi, vì sao còn quay lại?”

“Còn có thể là vì sao?”

Chăm Khê khảy khảy móng tay, cô cố gắng kiềm chế nỗi uất ức trong lòng.

“Là do em ngốc thôi.”

Không cần chờ họ phải lấy chìa khóa ra vì cửa nhà đã mở rồi.

Hình ảnh Lâm Tụ đầu tóc bù xù xuất hiện trước mặt bọn họ, sách vở vứt đầy dưới sàn được xếp lại một cách qua loa.

Chăm Khê đi lướt qua bà ta vào trong thì nhìn thấy Chăm Hàm đang ngồi trong góc, hai mắt đỏ hoe.

“Thế nào rồi?”

Chăm Toàn hỏi.

“Tiếc là vẫn chưa chết được.”

“Mày nói chuyện kiểu gì đấy?”

“Bố, vừa nãy xem chút là con đã bị Lâm Chính giết rồi.

Nếu không phải là do mẹ con trên trời có linh thiêng thì giờ này bố đã đến bệnh viện để nhận xác con rồi đấy.”

Chăm Khê nhất thời không kiềm chế được cảm xúc của mình: “Con đào mồ mà nhà họ Lâm lên hay sao? Mà bọn họ cứ năm lần bảy lượt muốn giết chết con vậy?”

“Nó đâu có cố ý, chỉ là vô tình thôi.”

Lâm Tuệ cất lời.

Chăm Khê liếc Lâm Tụ, ý nói với anh rằng nhìn đi, em đoán không sai chút nào chứ.

“Ừm, có thể là do anh ta hút ma túy nên đầu óc không tỉnh táo.

Còn Chăm Hàm đâu? Con muốn hỏi nó chút chuyện? Tại sao Chăm Hàm lại cầm dao chém con? “Em không có!”

Chăm Hàm khóc thét lên.

“Mày nói không có là không có sao? Trên con dao đó chắc cũng có dấu vân tay của mày đấy!”

“Đó là dao ở nhà, tất nhiên là sẽ có dấu vân tay rồi.”

“Chà chà!”

Chăm Khê cười thành tiếng, “Cái đầu của mày lần này cũng khá đấy chứ? Chỉ là sao không dùng để làm việc gì cho đảng hoàng vậy?”

Chăm Khê tròn mắt, nhìn trừng trừng về phía nó, đồng thời cũng bước từng bước lại gần nó, dường như có một ngọn lửa đang cháy bùng trong mắt cô.

Chăm Hàm luống cuống, không ngừng lùi lại phía sau.

Nó cuống quýt nhìn xung quanh để tìm sự giúp đỡ, nhưng người đứng gần nó nhất là Chăm Toàn lại chẳng có chút phản ứng gì.

“Tay em vừa khâu xong đấy.”

Lâm Tụ đứng chắn trước mặt cô.

“Chăm Khê, việc này không liên quan gì đến Chăm Hàm.”

Lâm Tuệ lườm cô, giống như đang tỏ ra không hài lòng đối với một đứa con nít gây sự vô cớ.

Tay Chăm Khê đau, đầu cũng đau, toàn thân đều đau, xua tay, nói: “Được rồi, ngày mai con phải đến đồn cảnh sát viết bản tường trình, còn việc có liên quan hay không thì ngày mai hẵng tính.”

Lâm Tuệ ngăn cô đi về phòng, hỏi: “Mày còn muốn sao?”

“Không phải là tôi muốn sao, mà là con trai bà muốn như thế nào?”

Chăm Khê thở mạnh, “Sau khi hút ma túy xong anh ta muốn giết tôi, chẳng lẽ tôi còn phải chia cô ra cho anh ta چرا sao?”

“Lâm Chính không hút ma túy!”

Trong phút chốc Lâm Tuệ như đã kiềm hãm được sự kích động của bản thân.

Bà ta nói, “Nó chẳng qua là bị người ta dụ dỗ hút một vài hơi thôi.”

“Thế sao?”

Chăm Khê thờ dài tiếc nuối.

Ấy dà, chỉ hút một vài hơi thôi.

Lâm Tuệ, nảo bà rơi dưới tầng rồi hả.

Hút một vài hơi chơi thôi ư, hút thêm vài hơi nữa là chơi chết Chính Chính của bà đấy.

Tại sao không phải là ma túy đá chứ, để hần ta hút đến thẳng thiên luôn đi chứ.

“Lâm Chính không phải là cô ý hại con, nó chỉ vô tình thôi.”

“Lâm Chính không làm tôi bị thương.

Nhưng anh ta đích thực là có ý định giết tôi.

Tuy nhiên, người đâm tôi một dao đó lại là Chăm Hàm.”

“Đây không phải là sự thật.”

“Đó là sự thật.”

“Mày không có chứng cứ.”

“Tôi có chứng cứ.”

Lâm Tuệ nói rất nhanh, Chăm Khê cũng nhanh không kém, bọn họ giống như đang trong một màn đấu cờ vậy, nếu như chậm một chút là sẽ rơi vào thế yếu thế vậy.

“Tiểu Tự?”

Lâm Tuệ chuyển ánh mắt qua Lâm Tự.

“Thật ra là lúc Chăm Hàm cầm dao chém Chăm Khê, con có nhìn thấy.”

Về mặt Lâm Tuệ hết sức kinh ngạc, hoảng hốt, sự tức giận đã dâng lên đến tột độ nhưng phải cố kiềm hãm, trông rất đã mắt.

Chăm Khê đẩy Chăm Hàm đang đứng trợn mắt há hốc mồm ra rồi về phòng, khóa cửa lại.

Vì đau đớn nên cả đêm cô ngủ không được.

Lâm Tuệ và Chăm Toàn thì đang cãi nhau trong phòng khách.

Đến khi trời gần sáng, cả căn nhà mới yên tĩnh lại được một chút.

Chăm Khê mở cửa ra, thấy Chăm Toàn râu ria xồm xoàm đang ngồi ở ghế sofa.

Ông ta đã già đi trông thấy.

“Đan Đan.”

Tiếng gọi đầy mệt mỏi, ốm yếu, đồng thời mang theo trọng trách nặng nề.

“Hôm nay con đi viết tường trình.”

Chăm Khê lạnh lùng nói.

“Bố biết, bố chỉ muốn nói với con chuyện này.

Hàm Hàm...”

“Chăm Hàm không phải là một đứa con ngoan.

Nó ham vinh hoa phú quý, lòng dạ ác độc, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, đã thế lại còn ngu ngốc.”

Chăm Khê lập tức ngắt lời ông ta, giống như là nếu cô không can lại thật nhanh thì sẽ phải nghe những lời chửi rủa kinh khủng thốt từ miệng ông ta, sẽ khiến cho cô chết đứng tại chỗ.

“Không phải như vậy đâu, con bé vẫn còn nhỏ, nó chỉ là...

chỉ là không hiểu chuyện thôi.

Lần này nó biết sai rồi, nó nghĩ rằng con sẽ làm hại Lâm Chính nên nó làm vậy chỉ để ngăn cản con thôi.

Dù gì Lâm Chính cũng là anh trai ruột của nó.”

“Nó nói với bố thế à?”

Chăm Khê bật cười nói, “Một đứa con trai to xác như Lâm Chính, con có thể làm gì được?”

“Bố!”

Đột nhiên mắt Chăm Khê cay cay.

“Con học hành giỏi giang, lại thông minh.

Thầy cô và bạn bè đều khen ngợi con, bố...

tại sao bố lại không thích con?”

“Bố...”

“Con đã làm sai gì chứ?”

Chăm Khê đã cố gắng kìm nén nhưng nước mắt vẫn tuôn ra.

“Bố có biết, trước khi lên đây con đã đặt biết bao kỳ vọng về cái nhà này không? Con cứ nghĩ rằng bố sẽ thương yêu con giống như bà ngoại vậy.

Nhưng mà bố chỉ thương mỗi Chăm Hàm, trong mắt của bố trước giờ chưa từng có con.

Bố đem con ra làm vật hy sinh cho Chăm Hàm, thậm chí là cả Lâm Tuệ và Lâm Chính.”

Chăm Khê đưa tay gạt đi nước mắt, cô tiếp tục nói: “Con cũng là con gái của mẹ, cũng là con của bố.

Chính vì bố và Lâm Tuệ con mới không có mẹ, bố, vì sao lại không thương con?”

Chăm Toàn thở dài, không phải vì ông ta cảm thấy hổ thẹn, cũng không phải để phủ nhận những lời Chăm Khê nói.

Ngược lại nó giống như cảm giác bất lực trước sự cứng đầu của Chăm Khê.

“Con còn muốn như thế nào nữa?”

“Hai mươi nghìn tệ.

Số tiền ban đầu bố vay của bà ngoại, bố hãy trả cho con.”

Chăm Khê nắc cụt, nói cũng không thể nói hoàn chỉnh.

“Còn nữa, ông bà nội phải từ bỏ quyền giám hộ của con, giao lại cho bà ngoại con.

Khi nào tiền và thủ tục làm xong thì con sẽ nói với cảnh sát rằng chuyện này không liên quan gì đến Chăm Hàm, mà là do Lâm Chính bắt cản.”

“Không thể được.”

Chăm Toàn từ chối một cách dứt khoát, sự dứt khoát này còn kèm theo cả sự tức giận trong đó.

“Lâm Tự đã đồng ý thay Hàm Hàm làm chứng rồi, con không có bằng chứng chứng minh nó có liên quan đến chuyện này.

Còn về Lâm Chính thì tùy con.”

Mặc dù điều này đã nằm trong dự liệu, nhưng Chăm Khê vẫn cảm thấy có chút khó thở giống như cả người đang bị người ta dí đầu vào trong nước vậy.

Cô không biết phải đối mặt với Lâm Tự thế nào, nên trách móc hay tán dương anh ta đây.

Anh ta nhạy bén nắm bắt được thời thế khiến Chăm Khê rất vui mừng, ít ra cũng còn hơn là bảo thủ giữ lấy những thứ chính nghĩa vô dụng kia.

Chăm Khê càng mong rằng cô và Lâm Tụ có thể đoạt lại được càng nhiều lợi ích hơn sau chuyện này.

Nhưng mà tối qua hay ngay cả trước đây...

Quả nhiên vẫn là suy nghĩ một bên của cô mà thôi.

“Sao con lại không có chứng cứ chứ?”

Chăm Khê lắc đầu, lấy lại tinh thần.

“Bố! Sau chuyện trộm tiền lần trước, sao bố vẫn chưa rút được kinh nghiệm vậy?”

Chăm Khê thậm chí có chút hối tiếc với cái tính cách của người được gọi là bố mình.

“Bị Lâm Tuệ nói qua nói lại vài câu lấp liếm là bố đã đến nói chuyện với con rồi sao? Con nói thật cho bố hay, chuyện tối qua, từ khi con bắt đầu phát hiện ra chuyện Lâm Chính hút ma túy cho đến khi con nhập viện, tất cả quá trình con đều đã ghi âm hết rồi.”

Chăm Khê thở dài, nói: “Nếu như con giao đoạn ghi âm đó ra, Chăm Hàm không đơn giản chỉ là làm bị thương người khác thôi đâu.

Tối qua nó còn một mực xúi giục Lâm Chính lúc đó thần trí không tỉnh táo đến giết con.

Bố nghĩ cho kỹ đi, thương lượng kỹ càng với Lâm Tuệ vào.

Hai mươi nghìn tệ với quyền giám hộ để đổi lấy cuộc sống không chút vết nhơ cho Chăm Hàm sau này, hai người hãy suy tính cho kỹ đi.”

Chăm Khê xoay người bước vào phòng, đóng trầm cửa.

Viết tường trình cái gì chứ, bà đây không viết nữa.

Cô cứ an tâm ngồi đợi Chăm Toàn với Lâm Tuệ đến cầu xin cô là được.

Lâm Tuệ mới sáng ra đã dẫn Chăm Hàm tới đồn cảnh sát thăm Lâm Chính đang bị bắt giữ, Lâm Tụ cũng đã đi học rồi.

Sau khi cãi nhau với cô xong thì Chăm Toàn cũng đóng sập cửa đi mất.

Chăm Khê ở nhà một mình, xem ti vi, nghe nhạc, tưởng tượng tương lai sau này của bản thân, điểm nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Buổi trưa, Lâm Tụ quay về.

“Em muốn ăn gì?”

Anh mặc bộ đồng phục của trường số 7, cả người trông cao ráo, vừa lương thiện lại vừa hiếu thắng, cái dáng vẻ này sao mà mâu thuẫn thế.

Con người anh ta thật ra không thể hình dung bằng hai từ “đẹp trai”

mà phải là bốn từ “vô cùng đẹp trai”

So với người từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, chưa biết cực khổ là thế nào như Nhiều Lực Quần thì anh càng trông nhã nhặn, cao quý.

Cho dù cùng mặc một bộ đồng phục trường nhưng cả người anh vẫn toát ra cái khí chất rất cuốn hút mà không từ nào có thể diễn tả được.

Anh cởi áo khoác ngoài ra sau đó xắn ống tay áo sơ mi lên.

Thấy Chăm Khê không nói gì, anh nghiêng đầu nhìn cô hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Chăm Khê chậm rãi đưa ánh mắt nhìn sang anh, đặt điều khiển ti vi xuống, chống tay lên ghế sofa, nhấc người dậy.

Anh bước đến phía cô, đưa tay ra.

Chăm Khê vừa khách khí vừa lạnh lùng tránh sang một bên, “Không phiền anh.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nhu Cầu Của Mỗi Người

“Chăm Khê”

Người này gọi cô.

“Ừm”

Cô lễ phép trả lời.

“Em?”

Lâm Tự cúp mắt nhìn cô đầy vẻ nghi ngờ.

“Em mệt rồi, em muốn về phòng nghỉ ngơi”

“Em vẫn chưa ăn”

“Em không đói”

“Em phải ăn chút gì đó”

Anh nói với giọng điệu bức người.

Chăm Khê ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm túc, cô nhìn chăm chăm vào đối phương: “Không nhọc anh phải quan tâm!”

“Em nói lại lần nữa xem”

Hiếm khi mới thấy khuôn mặt vô cùng kiên trì với biểu cảm hung dữ này của anh ta.

Cái này thì đúng rồi! Bản thân anh ta vốn dĩ cũng đâu phải kiểu người thanh cao mà sống qua ngày, giả tạo cái gì chứ? “Nghe nói Lâm Tuệ đã trao lại tất cả di sản của mẹ anh cho anh rồi, chúc mừng anh”

Khuôn mặt Chăm Khê mang theo nụ cười khách sáo, “Anh đã không thể chờ đợi thêm được nữa rồi sao?”

Mặt anh tối sầm lại, cả người toát ra sát khí đằng đằng, cái dáng vẻ này của anh ta so với bộ dạng Lâm Chính lúc điên lên còn khiến Chăm Khê rùng mình hơn.

Không hổ danh sau này là vị Tổng giám đốc tuổi trẻ tài cao có thể đập lên đầu hơn bảy, tám người anh em trong cái nhà họ Vân để nắm toàn bộ trong tay cả tập đoàn Vân Thị.

“Không phải em cũng có mục đích cả sao? “Tối qua em không cho anh đi làm tường trình, không phải vì muốn thương lượng điều kiện với Chăm Toàn sao.

Em yêu cầu họ thứ gì rồi?”

“Thứ em cần đầu có nhiều, đầu có nhiều bằng anh”

“Anh cũng chỉ lấy lại những thứ vốn là của mình thôi”

“Đúng”

Chăm Khê gật đầu thừa nhận, “Chúng ta vốn dĩ chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, mỗi bên đều vì mục đích của mình thôi.

Anh thông minh lại có kinh nghiệm, em rất vui.

Chỉ là...”

Chăm Khê nhìn anh chăm chăm: “Nhưng đừng có giả làm cái bộ dạng anh em thân thiết gì đó nữa đi, buồn nôn lắm đấy”

“Em nói lại lần nữa xem”

Lại là câu nói này.

“Em chỉ có điều không hiểu.

Lâm Tụ, em rất cuộc đã làm gì mà khiến anh đánh giá cao em như vậy? Trước đây em từng hỏi anh, anh muốn được lợi gì từ em?”

Chăm Khê nhìn thẳng vào mắt anh hỏi, “Em thì có thể có gì để anh lợi dụng?”

Lâm Tụ kinh ngạc nhìn cô.

Chăm Khê mở to mắt, cô thấy được biểu cảm của Lâm Tụ chuyển từ tức giận đến thất vọng rồi cô đơn, cuối cùng, anh cúi đầu xuống, lẩm bầm nói một câu: “Anh không hề đồng ý với Lâm Tuệ”

“Vậy à?”

Chăm Khê cảm thấy hình như chính mình hơi lảng tai, nên vội vã ngoáy tai mình mấy cái.

“Lâm Tuệ nói em đồng ý với Chăm Toàn thay Chăm Hàm làm chứng, thay Lâm Chính biện hộ.

Vậy thì những lời làm chứng của anh sẽ không còn tác dụng gì nữa”

“Ha.

Hai vợ chồng nhà này”

Chăm Khê bật cười nói, “Chăm Toàn cũng nói với em như vậy đấy.

May mà em thông minh, vẫn còn giữ lại chứng cứ khác”

“Anh cảm thấy chẳng sao cả, cũng chẳng phải không bỏ nổi cái nhà này”

Lâm Tụ cúi thấp đầu hơn nữa.

“Anh điên à?”

Chăm Khê kinh ngạc, cái nhà này có gì tốt? Kê nào kê đấy như lũ điên.

Lâm Tụ không nói gì, chỉ nhìn cô, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi anh đã mỉm cười.

Chăm Khê cảm thấy tim mình đánh thịch một cái, giống như rơi xuống tận gót chân mình, máu thì đang chảy đầm đìa.

“Đi cùng nhau đi Không biết vì sao mà rất lâu sau, Chăm Khê mới nghe thấy cậu vừa thốt ra từ chính miệng mình.

*** “Tôi muốn một triệu tệ, đưa cho tôi một triệu với quyền giám hộ, tôi sẽ giúp Lâm Chính và Chăm Hàm thoát tội”

“Mày nằm mơ đi!”

Chăm Toàn tức giận đùng đùng đập cửa bỏ đi.

Ông ta với Lâm Tuệ thương lượng một hồi lâu, họ cho rằng Chăm Khê mở miệng đã đòi cả một số tiền lớn như vậy, đúng là không biết xấu hổ.

So sánh với con số một triệu tệ đó thì số tiền bồi thường của mẹ Lâm Tụ vẫn dễ nhả ra hơn nhiều.

Chỉ cần Lâm Tụ khẳng định rằng Chăm Hàm không hề ra tay thì Chăm Khê cũng không có bằng chứng nào nữa.

Bọn họ vẫn luôn cho rằng, cái gọi là đoạn ghi âm của Chăm Khê chỉ là đang lừa gạt mà thôi.

Làm gì có cái chuyện trùng hợp như vậy? “Có bao nhiêu?”

Chăm Khê nhìn vào sổ tiết kiệm ở trong tay Lâm Tụ.

“Ba trăm nghìn tệ”

“Quả là tiêu cũng không ít rồi ha”

Chăm Khê mĩa mai.

“Ít ra vẫn còn chừa lại được một chút.”

“Ha.”

*** Ngày đàm phán cuối cùng cũng đến, đó là buổi tối một ngày trước khi Châm Khê phải tới đồn cảnh sát làm bản tường trình.

Vì ngày hôm nay, cô quả thực đã tìm không biết bao nhiêu cái cớ để năm lần bảy lượt từ chối đồng chí cảnh sát rồi.

Châm Toàn, Lâm Tuệ, Châm Hàm bao gồm cả ông nội bà nội, và một người họ hàng nữa ngồi chính tể ở trước bàn, mắt nhìn về phía cô.

Châm Khê cũng không muốn lãng phí calo với bọn họ, nói thẳng luôn: “Một triệu tôi không cần nữa, tôi chỉ cần quyền giám hộ với hai mươi nghìn tệ, coi như là tiền bịt miệng”

“Không được”

Châm Toàn tức giận từ chối.

“Vậy được thôi, thế thì con sẽ giao đoạn ghi âm cho cảnh sát.”

Châm Toàn ném chiếc cốc xuống sàn, chỉ thẳng vào Châm Khê mà chửi: “Mày còn muốn lừa gạt đến bao giờ? Mày căn bản là không có bản ghi âm”

“Sao tôi lại không có chứ?”

Châm Khê tỏ vẻ ảm ức lấy chiếc điện thoại mới ra, mở âm thanh ở mức to nhất, cho họ nghe nội dung bên trong.

“Tao phải giết mày”

“Anh, Châm Khê sắp chạy mất rồi, nhanh lên anh!”

“Châm Hàm, mày dám cầm dao chém tao?”

“Anh, anh cầm lấy dao này, anh mau giết con khốn Châm Khê đi, nếu không chị ta đến đồn cảnh sát tố cáo anh, anh sẽ phải ngồi tù đó”

Đoạn ghi âm của Châm Khê còn chưa chạy hết, Châm Hàm đã giật lấy điện thoại rồi đập vỡ nó.

“Hay lắm, điện thoại mới mua.

Cộng thêm cả cái lần trước, tổng cộng là hai mươi nghìn ba trăm tệ”

“Mày muốn thế nào?”

Lâm Tuệ đã không còn khống chế được cảm xúc của mình nữa.

Khoảng thời gian này của bà ta đều chỉ ra ra vào vào đồn cảnh sát.

Nhìn thấy Lâm Chính ngày một gầy yếu đi, lòng bà ta đau như cắt.

Ở trong tù, cái cảm giác đó, bà ta hiểu rõ hơn ai hết.

Còn đứa con gái mà bà ta coi như hòn ngọc quý trên tay, danh dự của con bé, tương lai của con bé và cả tiền đồ của con bé nữa...

“Tôi nói rồi, quyền giám hộ và hai mươi nghìn tệ, à không, bây giờ là hai mươi nghìn ba trăm”

“Đan Đan, cháu đưa ghi âm cho cảnh sát rồi thì sẽ như thế nào? Châm Hàm còn nhỏ, mọi người rồi sẽ tha thứ cho nó vì không hiểu chuyện mà thôi”

Ông nội mờ lờ, giọng điệu ân cần chỉ bảo.

“Đưa cho cảnh sát? Sao con phải đưa ghi âm cho cảnh sát?”

Châm Khê mặt như khó hiểu nói, “Tôi đưa thẳng cho đài truyền hình không hay hơn à? Có cái chuyện này, đủ khiến bọn họ tạo thành một tin nóng hổi rồi.

Cái gì mà “Cô gái trẻ tuổi xúi giục người anh trai hút ma túy giết người”

, đây chắc chắn sẽ là tin chấn động dư luận luôn đấy”

Châm Khê mỉm cười, nói: “Đến lúc đó, Châm Hàm cũng chẳng cần đi học nữa, sẽ chẳng còn trường nào dám nhận nó đâu.

Bà chẳng phải vẫn ngày đêm nhớ đến cái việc học nghề ở thị trấn kế bên sao? Đến lúc đó, để Châm Hàm đi sang đó làm công cũng được đấy.”

Lâm Tuệ giống như con báo nhảy dựng lên, cái bộ dạng ấy, cái tư thế ấy, giống như chỉ chực xé nát Châm Khê ra mà ngấu nghiến.

Chăm Khê thực sự bị dọa cho tái mặt.

Nếu Lâm Tuệ thật sự muốn giết cô thì đúng là cô sẽ chấm hết luôn ấy chứ.

Dù sao bây giờ cô vẫn đang là người bị thương, không có cách nào hoạt động linh hoạt.

“Bà đừng có kích động.

Tôi đã dặn bạn của tôi rồi, nếu đến thời gian ước định mà tôi còn chưa gọi điện cho cậu ta thì cậu ta sẽ công bố đoạn ghi âm này ra bên ngoài, đồng thời cũng báo cảnh sát.

Bà đừng để trộm gà không được lại còn mất nắm thóc”

Chăm Khê gầy gầy móng tay, “Cái tôi yêu cầu bà đưa cũng đâu có nhiều, chính là tiền hai mươi nghìn tệ trước đây bố tôi vay bà ngoại tôi cộng với tiền bồi thường chiếc điện thoại mà Chăm Hàm vừa mới làm hỏng mà thôi.”

Chăm Khê nhìn bà ta, tiếp tục nói: “Khi tôi lấy được tiền và quyền giám hộ rồi, tôi sẽ đi khỏi cái nhà này.

Dù sao thì chúng ta đã không ưa gì nhau, chi bằng cả đời cũng đừng nên qua lại với nhau nữa? Bà suy nghĩ kỹ đề nghị của tôi đi.

Thật ra thì, những thứ này so với tương lai của Chăm Hàm có tính là gì đâu? Nếu chuyện này mà bị phanh phui ra bên ngoài, đừng nói là đi học, ngay cả Chu Huyền cũng sẽ ngay lập tức bỏ rơi Chăm Hàm thôi.

Đến lúc ấy, nó thật sự sẽ chẳng còn chỗ nào mà dựa vào nữa đâu.

Bà nghĩ mà xem, sau này còn phải nhờ cậy nó chăm sóc bà lúc về già chứ, lời biết bao nhiêu? Lúc trước Huy Dương và Lý Minh Đình nói cở miệng lưỡi chua ngoa, đúng là đến hôm nay cô mới phát hiện ra cô quả thực là rất là cay độc.

Dù sao thì sau khi cô nói xong một lúc, Lâm Tuệ liền ôm lấy đầu rồi bất tỉnh.

Chuyện sau đó đều do ông nội quyết định, đồng ý từ bỏ quyền giám hộ của cô, cũng đồng ý đưa cho cô hai mươi nghìn tệ.

Nhưng muốn cô viết giấy cam đoan, tuyên bố chuyện này không liên quan gì đến Chăm Hàm, Lâm Chính làm cô bị thương cũng chỉ là vô ý.

Chăm Khê cũng yêu cầu Chăm Toàn viết giấy cam đoan, số tiền hai mươi nghìn tệ ba trăm là tiền trả nợ cho bà ngoại cô cùng với tiền bồi thường chiếc điện thoại.

Cô cũng không muốn sau này còn dính vào mấy chuyện không đâu.

Vốn dĩ Chăm Khê cũng chỉ để đề phòng mà thôi, nhưng cô hoàn toàn không ngờ tới sau này cô lại dùng đến nó.

Sau khi mọi việc xong xuôi rồi, Chăm Khê và Lâm Tự mới cùng đi đến đồn cảnh sát làm bản tường trình.

Nói rằng, chuyện này thực sự không liên quan gì đến Chăm Hàm, Lâm Chính cũng là vô tình thôi, nhưng mà...

“Anh ta đích thực là không cố ý, lúc đó anh ta không nhận thức được, cháu gọi anh ta cũng không nghe, giống như đang lên con điên vậy.”

“Lúc đó tinh thần anh ta không tỉnh táo, hoàn toàn không biết bản thân đang làm cái gì”

Lâm Tự nói.

Đồng chí cảnh sát ghi lại bản tường trình vừa nghe thì đã hiểu.

Hóa ra người này sau khi hút ma túy thì hoàn toàn đánh mất đi ý thức lại còn có khuynh hướng tấn công người khác, gây thương tích? Vậy thì nhất định phải cho đi trại cai nghiện, nếu không ai mà biết lần sau còn xảy ra chuyện gì nữa? Có nói gì Lâm Tuệ cũng không đồng ý, cả ngày cảm cộc ở đồn công an gào khóc om sòm, nhưng bà ta không đồng ý cũng chẳng giải quyết được gì.

Sau cùng thì Lâm Tuệ chỉ có thể rung rung nước mắt tiễn Lâm Chính vào bên trong.

Chăm Khê nghe thấy thì cũng chỉ cười.

Trong lòng cô thầm chờ đợi, lần này là do hút ma túy mà bị tống vào đó, lần sau chính là do hút ma túy đá.

Cứ chờ đấy mà xem

Từ đầu đến cuối hán ta vốn là một tên rác rưởi.

Có lẽ hán ta cũng sẽ chẳng có cơ hội giống như kiếp trước, quỳ trước mặt cô rồi khóc lóc om sòm giống như một con chó điên để đòi tiền cô.

Ôi, không được chứng kiến cảnh này rồi, quả thực có chút tiếc nuối.

“Sau này thì sao?”

Hai người từ đồn công an đi ra, Châm Khê hỏi Lâm Tụ một câu.

“Học hành cho qua ngày, có gì khác đâu”

Lâm Tụ ngược lên trời, vừa trầm tĩnh lại lạnh lùng.

“Anh muốn đi không?”

Châm Khê hỏi.

“Đi đâu?”

“Quay về thành phố mà trước đây anh sống”

Lâm Tụ quay đầu nhìn cô, hỏi: “Vì sao lại quay về?”

Cũng đúng, người này vốn là một người cô độc, ở đâu thì cũng giống nhau cả thôi.

“Về sau chúng ta đều kẻ tám lạng người nửa cân rồi”

Châm Khê cười nói, “Đồng chí Lâm, về sau mong anh quan tâm giúp đỡ nhiều hơn”

*** “Lúc nào thì chuyển đi?”

Cô vừa đến nhà, Châm Toàn đã hỏi ngay.

Giây phút đó, Châm Khê cảm thấy người trước mặt hoàn toàn là một người xa lạ không có chút quan hệ gì với cô.

Có lúc cô còn nghĩ, nếu như thêm đằng sau tên có một cái “title”

thì sẽ như thế nào nhỉ? Châm Khê

- máu lạnh vô tình? Cô thích gọi bản thân như vậy.

Giống như có cái danh đó rồi, cô sẽ không còn sợ hãi điều gì nữa.

Nhưng nếu như nói đến máu lạnh vô tình, xem đi, nào có sánh nổi với người cha đẻ của chính cô đâu.

“Trong hai ngày này”

Châm Khê nói.

“Châm Khê, con và Lâm Tụ đã vất sạch tiền của cái nhà này rồi, về sau bố sẽ không còn tiền để cho con làm sinh hoạt phí nữa.”

Châm Khê cười lạnh, một lúc sau mới nói: “Con biết.

Sau này mỗi tháng con sẽ gửi cho bố bốn trăm tệ”

Châm Toàn ngồi trên sofa ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt mang theo sự tò mò và thăm dò, giống như lần đầu tiên gặp cô vậy.

Tình cha của người này chỉ vẹn vẹn tổng kết lại bằng bốn chữ “người dung nước lã, mà có khi còn chẳng bằng người dung nước lã ấy chứ.

“Chúng ta trước sau gì cũng không có duyên phận”

Ông ta nói.

“Có chứ.”

Châm Khê mím môi, nước mắt rơi xuống không ngừng.

“Nhưng là nghiệt duyên thôi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Niềm Vui Tân Gia

Chăm Khê chuyển đi cũng rất nhanh chóng.

Ngày hôm sau, cô đã dọn dẹp xong tất cả mọi thứ.

Lư Ý tới đón Chăm Khê.

Mẹ Lư Ý nhìn thấy dưới chân cô chỉ vón vện có một túi bạt đựng đồ thì hai mắt liền đỏ hoe.

Hai năm sống ở đây, ngoài sách giáo khoa trên lớp và mấy món quà được bạn bè tặng ra, không có thứ gì là thuộc về cô cả.

Lúc cô đi, Chăm Khê diện một bộ quần áo mới, áo thun in hình chuột Mickey cùng chiếc quần bò màu xanh đậm, dưới chân là đôi giày thể thao trắng tinh.

Không bị xù lông, không có vết nhăn, không có mùi lạ, không còn vết ố bẩn giặt mãi mà không sạch.

Đây là lần ăn diện đầu tiên của cô từ khi sống lại cho đến nay, mỗi một món đồ trên người, đều có giá hơn cả trăm tệ.

Cô tự mua bằng tiền của chính mình.

“Con đi đây.”

Chăm Khê xách túi bạt bên chân lên.

Đây chính là cái túi cô mang theo từ lúc mới ở quê lên, những thứ ở bên trong, chính là những lời căn dặn của bà ngoại, và cũng từng là niềm mong đợi của chính bản thân mình đối với gia đình mới.

Hiện giờ, cô vẫn mang theo cái túi bạt này, nhưng bên trong đựng sách vở, cũng như tất cả hy vọng của cô đối với tương lai.

Cùng với đó chính là toàn bộ nỗi sợ hãi, oán hận và đau khổ, cộng thêm cả biết bao đêm cô trằn trọc mất ngủ trong suốt hai năm dài đằng đẳng này, ở cái nhà này.

“Con đi đây.”

Chăm Khê lại lặp lại một lần nữa.

Chăm Toàn bật ti vi rất to, giống như hoàn toàn không nghe thấy âm thanh của cô.

“Bố...”

Chăm Khê thờ dãi nói, “Bố nhớ bảo trọng.”

Cô đặt chìa khóa lên trên tủ giày, nhìn thoáng qua căn nhà này một lần cuối, nhìn thoáng qua Chăm Toàn đang ngồi trên ghế sofa, xong rồi mới đóng cửa lại.

Lư Ý kéo tay cô, nói: “Khóc cái gì? Đáng ra cậu nên vui mới phải, cậu đã đợi ngày này biết bao lâu rồi.”

Chăm Khê đưa tay lên che mắt lại: “Ngoài bà ngoại ra, ông ấy là người thân duy nhất trên đời này của tớ, tớ...”

Chăm Khê không có cách nào nói tiếp được, cô cảm thấy trên thế giới này không ai có thể hiểu được tình cảm phức tạp của cô đối với Chăm Toàn.

“Được rồi, được rồi.”

Mẹ Lư Ý ngắt lời, “Làm người cần phải nhìn về phía trước, ngày tháng sau này sẽ tốt đẹp hơn mà.”

Nhà vốn đã thuê từ trước rồi.

Lúc cô vừa xảy ra chuyện, cô liền nhờ mẹ Lư Ý và di Từ tìm giúp hai căn phù hợp nhất.

Cuối cùng là mẹ Lư Ý tìm được, nằm trong khu chung cư gần nhà Lư Ý, bà nói là căn hộ trống của một người quen.

Một căn hộ đơn giản, có một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh, còn có thêm cả một cái ban công nho nhỏ, giá sáu trăm tệ một tháng.

Hai căn hộ đối diện nhau trên cùng một tầng, Chăm Khê và Lâm Tụ mỗi người thuê một căn, vào một cái thuê tận hai năm liền.

Đồ đạc của Lâm Tụ từ vài ngày trước đã lục tục chuyển dần vào hết, anh ta cũng đã vào sống ở đây được mấy ngày.

Trong khoảng thời gian này, mấy chuyện rối tung rối mù xảy ra ở nhà cũng chẳng thể nào ảnh hưởng đến anh ta.

Chuyển ra ngoài rồi, anh ta vẫn là thủ khoa đầu vào cấp ba của trường số 7.

Chăm Khê nhận chìa khóa từ mẹ Lư Ý, tay run run, một lúc lâu sau mà vẫn chưa tra được chìa vào ổ.

Phòng đã được quét dọn sạch sẽ, chăn ga gối đệm và những đồ dùng sinh hoạt đơn giản của cô đều đã được mẹ Lư Ý chuẩn bị giúp.

Chăm Khê không cần phải chuẩn bị thêm gì là đã có thể bắt đầu ở luôn được rồi.

“Sau này nhà gần nhau, cháu và A Ninh cũng có thể đi học cùng với nhau.”

Mẹ Lư Ý cười nói.

“Sau này tớ cũng có thể thường xuyên đến tìm cậu với anh Lâm Tụ chơi được rồi.”

Lư Ý toe toét.

“Lúc nào cũng chỉ nghĩ đi chơi thôi.

Khai giảng học kỳ sau là đã lên lớp 9 rồi, tớ được tuyển thẳng thì chẳng nói, nhưng cậu thì phải làm sao đây? Hôm nay cậu còn xin nghỉ nữa chứ.”

Chăm Khê cũng cười.

Lư Ý nghe xong liền cúi đầu cụp mắt ra vẻ tủi thân: “Tớ sẽ cố gắng mà.”

Chăm Khê xoa nhẹ tóc cô bé: “Cậu biết là tốt rồi.”

Tiền Lư Ý và mẹ xong, Chăm Khê sửa sang phòng ở một chút.

Đợi đến lúc cô hoàn toàn rảnh rồi thì lại vang lên tiếng gõ cửa.

Nhìn qua ô mắt mèo trên cửa, người đứng bên ngoài cửa nhà cô, chính là đám người Huy Dương.

“Sao mọi người lại tới đây?”

Lý Minh Đình cầm theo một cái đồng tâm kết cực lớn, trêu: “Nhóc nói thế là thế nào vậy? Bọn anh đây không phải là đến chúc mừng tân gia của nhóc sao.”

“Sao các anh lại biết em ở đây?”

Chăm Khê đứng ở cửa không động đậy, Lý Minh Đình đẩy cô ra rồi lách mình vào trong: “Anh họ nhóc đấy, à, không đúng, bây giờ không phải là anh họ nhóc nữa rồi nhì.

Lâm Tụ dẫn bọn anh qua đây đấy.”

“Anh ấy đâu rồi ạ?”

Chăm Khê nhìn ra phía sau bọn họ, không nhìn thấy bóng dáng Lâm Tụ.

“Về nhà rồi.”

Huy Dương nói, “Chỗ này của nhóc có phải hơi chật chội không?”

“Em ở một mình thì cần chỗ rộng làm gì?”

Chăm Khê sầm mặt, bắt Lý Minh Đình không được xỏ giày bẩn mà đi lung tung trong nhà cô.

“Nhóc thuê phòng trọ làm gì chứ? Trọ ở trường không tốt à? Còn tiết kiệm được ới tiền”

Lý Minh Đình nói.

“Đến lúc trường cho nghỉ hè thì em biết phải làm sao?”

Chăm Khê hỏi vặn lại.

Tiến Dũng đập lên lưng Lý Minh Đình một cái, nói: “Không biết nói chuyện thì đừng có nói.”

Lý Minh Đình lúc này mới quay người lại, vội vàng ngậm miệng.

Chăm Khê không giống với mấy đứa trọ trong trường, cô nhóc đã không còn nhà nữa rồi.

Chăm Khê nhìn thấy các vết chân bản hiện lên trên nền nhà sáng bóng, tức đến nỗi muốn dậm chân, gất: “Có việc gì không? Không có việc gì thì bãi triều.”

“Đã nói là đến chúc mừng tân gia nhóc rồi, đương nhiên là phải có chuyện chứ.”

Lý Minh Đình bá vai cô, “Em Gái Trạng Nguyên, ăn cơm chưa? Đi, anh đưa nhóc đi ăn.”

“Lý Minh Đình.”

Huy Dương sửa lại chòm tua rua của dây đồng tâm kết, miệng thì gọi Lý Minh Đình một tiếng.

Lý Minh Đình lập tức bỏ tay ra khỏi vai Chăm Khê, nói: “Đi ăn cơm chung đi, bọn anh cũng chưa ăn.”

“Hôm nay không có lớp tự học buổi tối ạ?”

Chăm Khê xem giờ.

Theo thường lệ thì lúc này bọn họ hẳn là phải đang làm ở ở trong lớp học mới đúng chứ.

“Các anh trốn học à?”

“Đừng có nói mỗi bọn anh thế, Lâm Tự không phải cũng trốn học sao? Bọn anh đi theo cậu ta đến đây chứ.”

Chăm Khê nhú mảy, đi ra ngoài, gõ cửa phòng Lâm Tự.

Loại cảm giác này quen thuộc vô cùng, giống như cô vẫn còn đang sống ở trong căn nhà đó, đi từ phòng cô ra gõ cửa phòng đối diện.

Chẳng qua bây giờ cô không cần phải lo lắng khi cửa phòng mở ra sẽ phải nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của Lâm Chính nữa.

Lâm Tự đã cởi áo khoác đồng phục ra, mặc sơ mi trắng, tay áo xắn đến phía dưới khuỷu tay.

Chăm Khê thò đầu vào trong nhìn một lượt, trên bàn trà trong phòng khách bày rất nhiều sách, chắc là đang chuẩn bị làm bài tập về nhà.

“Đi ăn cơm không?”

Chăm Khê hỏi.

Lâm Tự nhìn cô một cái, quay vào rồi cầm theo áo khoác đi ra.

Lý Minh Đình nói muốn mời Chăm Khê một bữa thịnh soạn, kết quả lại lôi kéo cổ đến một quán thịt nướng Hàn Quốc.

Chăm Khê vừa bước qua cửa đã nhìn thấy Đoạn Ái Đình cùng bạn trai cô ta đang ngồi ở một cái bàn gần đây.

Cô dừng bước, xoay người định bỏ đi.

“Sao thế?”

Huy Dương ở sau lưng hỏi.

Chăm Khê còn chưa kịp nói gì, Triệu Dật Lỗi tinh mắt đã nhìn thấy đám người bọn họ.

“Ăn cùng đi.”

Người kia nói.

Ánh mắt Đoạn Ái Đình cũng dán lên người Lâm Tụ.

Chăm Khê không muốn ngồi cùng bọn họ.

Triệu Dật Lỗi đi tới bá vai Lâm Tụ, bộ dạng thân thiết kia khiến Chăm Khê phải hoài nghi trí nhớ của mình phải chăng đã xảy ra vấn đề.

Lâm Tụ đẩy tay Triệu Dật Lỗi ra, bày tỏ ý từ chối rất rõ ràng, nhưng đối phương lại ngay lập tức tiếp lời: “Không phải chứ, cậu vẫn còn đang giận chuyện lần trước đấy à? Trạng Nguyên của chúng ta sẽ không hẹp hòi như vậy đấy chứ? Nếu không thì để tớ mua một cái cốc mới trả lại cho cậu?”

m thanh này không hề nhỏ, người chung quanh đều đã ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên này đánh giá.

Lâm Tụ không làm được chuyện lạ mặt lá trái với người ta ở nơi đông người như thế này được, chỉ có thể bị động, bị Triệu Dật Lỗi kéo đi về phía bên kia.

“Vậy là có ý gì?”

Chăm Khê hỏi, “Chuyện lần trước chẳng lẽ chính là chuyện đập vỡ cái cốc đấy hả? Trong lúc em không đi học đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Quý mới biết.”

Tiền Dũng nói, “Sau khi Lâm Tụ chuyển chỗ ngồi, Triệu Dật Lỗi cứ thỉnh thoảng lại như thế, cứ như là bị mất trí nhớ ấy.”

Chăm Khê cũng chỉ có thể đi sang đó ngồi cùng.

Triệu Dật Lỗi bảo người phục vụ đổi cái vỉ nướng mới, đưa thực đơn tới trước mặt Chăm Khê, hỏi: “Em muốn ăn cái gì nào?”

Chăm Khê yên lặng nhìn anh ta, muốn cố gắng tìm ra một đầu mối nào đó.

“Sao thế? Vẫn còn giận à?”

Triệu Dật Lỗi cười.

“Ồ đúng, lòng dạ tôi trước giờ đều cực kỳ hẹp hòi.”

Chăm Khê thẳng thắn thừa nhận.

Dường như không nghĩ tới cô lại trả lời thẳng thắn đến mức gần như cay nghiệt như thế, nụ cười của Triệu Dật Lỗi cứng đờ lại.

Đoạn Ái Đình cũng trừng mắt nhìn cô, không khí nhất thời vô cùng gượng gạo.

“Nghe nói anh trai em hút ma túy rồi làm em bị thương hả? Sao rồi, đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Đối phương mở miệng.

“Bốp!”

Huy Dương đập thực đơn xuống bàn, lớn tiếng quát, “Cậu có biết nói chuyện không thế hả?”

“Sao thế? Tớ nói sai gì à?”

Triệu Dật Lỗi nhìn Huy Dương, lại nhìn sang Chăm Khê.

“Tôi đề nghị anh nên quay về mẫu giáo mà học lại từ đầu đi.

Gã đó họ Lâm, tôi họ Chăm, sao gã đó có thể là anh trai tôi được?”

Chăm Khê nghiêm mặt, tỏ vẻ rất không vui.

“Nhưng chung quy lại vẫn là người một nhà mà, đúng không?”

Triệu Dật Lỗi nói.

Mẹ nó! Cái tên này! Trong lòng Chăm Khê cực kỳ không thoải mái, cô đặt thực đơn lại lên bàn: “Em không muốn ăn cơm ở đây, em không thích ăn thịt nướng Hàn Quốc tạo nào.”

Huy Dương đẩy ghế ra, cũng đứng lên.

“Chăm Khê.”

Đoạn Ái Đình mở miệng, nhìn cô rồi hỏi, “Em thấy tất cả mọi thứ trên thế giới này đều phải theo ý của em à?”

“Chị à, tôi chỉ là không muốn ăn cơm ở đây mà thôi.”

Chăm Khê cười, “Tất cả mọi thứ trên đời này sao có thể đều theo ý tôi được chứ? Có điều, nếu như ngay cả chuyện mình muốn ăn cái gì cũng không quyết định được, tôi sống còn có ý nghĩa gì?”

“Nghe nói bố em không cần em nữa, nên mới đuổi em ra khỏi nhà hả?”

Đoạn Ái Đình lấy khăn tay ra lau tay, thản nhiên hỏi một câu.

“Đoạn Ái Đình!”

Tiến Dũng quát, “Cậu im đi!”

“Chị này!”

Chăm Khê gọi một tiếng, chậm rãi mở miệng, “Tôi nghĩ chuyện trong nhà tôi còn chưa đến lượt người khác quan tâm

Bố tôi có cần tôi hay không thì liên quan quái gì đến chị? Bố chị cần chị không phải là được rồi à?”

Chăm Khê túm lấy tay áo Lâm Tụ, nói: “Anh họ, đi thôi.”

“Một đứa mà ngay cả bố mẹ cũng không thèm, rốt cuộc là dạng người gì vậy ta? Tò mò ghê cơ.”

Chăm Khê sắp xoay người rời đi, lại nghe thấy Đoạn Ái Đình nói một câu như vậy, cô bắt đầu nổi nóng.

Mẹ! Cái người này hôm nay bị làm sao thế? Mồm miệng nói chuyện sao mà “tiện”

thế không biết.

Chăm Khê dang hai tay ra, giống như trưng bày hết cho cô ta xem: “Ồ đây này, xem đi, không phải chị nói là chị tò mò sao?”

Đoạn Ái Đình nhũm mày: “Chăm Khê, mày có biết xấu hổ hay không thế?”

Chăm Khê cũng chẳng thèm để ý tới cô ta, cứ thế nói: “Tôi đây cũng có chuyện khá là tò mò, phiền chị chỉ giáo.

Chị nói xem, tại sao có mấy kẻ cứ ảo tưởng mình là công chúa, ngày ngày cứ thích vênh váo đi đi lại lại, ảo tưởng rằng tất cả mọi người đều sẽ dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình là sao nhỉ?”

“Mày có ý gì?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Người Dung

“Tôi còn nhỏ tuổi, kiến thức nông cạn, lại là con bé hoang dã từ quê lên, có gì nói sai thì chị đừng để ý đâu nhé.

Tôi chỉ muốn biết, có cô công chúa nào lại coi quán ăn hạng bét với một món Pháp có mỗi hơn năm trăm tệ thành yến tiệc cung đình không nhỉ?”

Chăm Khê cầm áo khoác của mình lên, tiếp tục nói: “Chị à, hôm nay tôi sẽ không thanh toán cho chị nữa đâu, bữa cơm này tôi còn chưa ăn được miếng nào đâu đấy.”

Đoạn Ái Đình tức nghẹn họng, không nói được câu nào, Chăm Khê nhìn thấy ngón tay cô ta siết mép bàn đến mức trắng bệch, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

Ấy kia, sao lại tức giận đến thế.

Ra cửa, Chăm Khê buông lỏng tay, tự hỏi: “Một đứa mà đến cả bố mẹ cũng không thèm, là dạng người gì sao?”

Tiến Dũng cùng Lý Minh Đình đưa mắt nhìn nhau, không dám nói lời nào.

“Chăm Khê!”

Huy Dương lại dùng giọng điệu giống như lão hòa thượng khuyên người ta cắt tóc quy y cửa Phật vậy, “Không phải như vậy đâu, em đừng...”

Chăm Khê ngắt lời anh ta, tự nhủ: “Còn có thể là dạng gì nữa...

là một đứa tự do thôi!”

Chăm Khê vỗ tay một cái, ưỡn thẳng lưng, ra vẻ kiên cường, chính trực: “Lý Minh Đình, đi, em mời anh đi ăn thịt xiên.”

*** May mà có Lý Minh Đình hỗ trợ, thủ tục chuyển giao quyền giám hộ của cô được xử lý nhanh gọn vô cùng.

Nhưng mà bà ngoại Chăm Khê chỉ biết là quyền giám hộ đã về trong tay bà, còn về quá trình thì không ai nói cho bà biết cả.

Chăm Khê không dám kể chuyện mình đã chuyển ra khỏi nhà cho bà ngoại biết.

Bà ngoại tuy rằng biết thừa lòng dạ của đám người kia, bình thường bất kể việc gì cũng quan trọng nhất là nghĩ cho Chăm Khê, nhưng trong lòng bà dù sao cũng là một người truyền thống.

Một đứa trẻ bị chính cha ruột đuổi ra khỏi nhà...

Nói ra thì đúng là có chút nghe rợn cả người.

Chăm Khê thật sự sợ lại phát sinh chuyện gì, chỉ đành nhờ toàn bộ những người biết chuyện giúp cô che giấu chuyện này.

Nghỉ ngơi thêm vài ngày, sau khi xác định vết thương trên cánh tay đã không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày, Chăm Khê mới trở lại trường.

Chuyện cô bị Chăm Toàn đuổi ra khỏi nhà đã bị Chăm Hàm cùng bạn trai nó bỏ bỏ ra cho cả trường đều biết hết.

Lư Ý tức giận đến mức dậm chân không thôi, túm được ai là giải thích với người nấy.

Nhưng sức của một mình có bé quá mỏng manh, nội tình bên trong lại lằng nhằng rắc rối, không phải tất cả mọi người cũng có thể hiểu được.

Kết quả là, cũng chẳng có tác dụng mấy.

“Hà Viện, những người đó nói Đan Đan như vậy sao cậu không giúp cậu ấy giải thích mấy câu?”

Vừa rồi cô bé bước vào phòng học, chợt nghe một đám con gái đang buồn chuyện về gia đình Chăm Khê.

Bọn họ nói cái gì mà chắc chắn là do Chăm Khê phạm lỗi nào đó to lắm nên mới khiến cho bố cô không thể nhịn được nữa mà đuổi cô ra khỏi nhà.

Mà Hà Viện lúc ấy còn ngồi trong đám người đó.

“Giải thích? Tôi phải giải thích cái gì cơ chứ?”

Hà Viện nhìn Lư Ý, hỏi ngược lại, “Các bạn ấy không phải là đang nói sự thật hay sao?”

Lư Ý kinh ngạc, đáp: “Dĩ nhiên là không phải.”

“Vậy sự thực là cái gì?”

“Cậu không phải là cũng biết sao, bố và mẹ kế của Đan Đan...”

“Đó là do Chăm Khê nói cho các cậu nghe như thế, sao mà cậu biết được liệu cậu ấy có phải đang nói dối không?”

Hà Viện nhìn Lư Ý, nói chắc như đinh đóng cột, “Mẹ tớ nói với tớ, trên thế giới này không có bố mẹ nào không thương con cả.

Nếu như không phải là do Chăm Khê gây họa thật thì bố cậu ấy có thể đuổi cậu ấy ra khỏi nhà sao?”

Lư Ý che miệng, chẳng nói nên lời: “Sao cậu có thể nghĩ về Chăm Khê như thế?”

“Lại không phải chắc?”

Hà Viện vặn lại, “Cậu muốn tin tưởng rằng do cậu ấy không chịu nổi ngược đãi trong nhà nên mới dọn ra ngoài ở hay sao? Cậu xem, cậu ấy bây giờ rõ ràng là đang rất phấn chấn, rạng rỡ.

Cậu muốn tớ phải tin như thế nào đây?”

“Hà Viện...”

Lư Ý do dự trong chốc lát, e dè mở miệng, “Có phải cậu vì lớp trưởng, nên mới...”

“Tớ không có!”

Hà Viện vội vàng ngắt lời Lư Ý, nhưng trong giọng điệu lại để lộ ra sự vội vàng và lúng túng đến bản thân cô bé cũng không thể xem nhẹ được.

“Đan Đan không hề thích lớp trưởng.”

Lư Ý nói.

“Cho nên cậu ấy lấy làm đắc ý lắm sao?”

Hà Viện hai mắt đỏ hoe, giọng bắt đầu run run, trong đó có sự phẫn nộ hết sức rõ ràng.

“Cậu ấy rõ ràng là biết tớ thích lớp trưởng, tớ cũng đã nói rõ với cậu ấy rồi.

Nhưng mà cậu ấy vẫn...

vẫn...”

Hà Viện cắn răng nói, “Cậu không thấy là làm như vậy lại càng quá đáng hay sao?”

Lư Ý nhéo chặt lấy lớp da trên ngón tay, trong rụt rè lại mang theo đáng tiếc, nói: “Tớ cứ tưởng chúng ta đều là bạn thân của nhau.”

Hà Viện lấy khăn tay ra lau nước mắt, sục sục: “Tớ cũng tưởng chúng ta là bạn thân của nhau.”

*** “Đan Đan, cậu nói xem bây giờ phải làm sao?”

Lư Ý chọc chọc bả vai Chăm Khê, “Tớ đang nói chuyện nghiêm túc với cậu đấy, sao cậu lại không để ý chút nào thế hả?”

Chăm Khê lật sách, bình thản mở miệng, “Bình thường.”

“Thế nào là bình thường cơ?”

Lư Ý sốt ruột đến mức đóng sập quyển sách của Chăm Khê lại, “Bây giờ thái độ đối địch của A Viện đối với cậu cực kỳ lớn.”

“Tớ đây cũng đâu có cách nào.”

Chăm Khê bắt đầu nói, “Tớ cũng đâu phải đạo sĩ có pháp thuật cao thâm, có thể thi triển pháp thuật giải được oán khí trên người cậu ấy.”

“Cậu không muốn cứu vận tình bạn này sao? Chúng ta từng là bạn thân của nhau mà.”

“Cậu tưởng là tớ không cố gắng hay sao? Từ ngày cậu ấy ngồi cạnh tớ, tớ đã biết rồi.

Tớ cũng từng cố gắng nghĩ cách vấn hồi, nhưng mà không phải là không có cách nào sao?”

Chăm Khê thở dài, “À Ninh, quan hệ giữa người với người cũng cần phải xem duyên phận.

Có một số việc thật sự không thể miễn cưỡng được.

Con người ấy mà, sống cả một đời, trải qua biết bao cảnh đời, người bên cạnh tới tới đi đi.

Nó cũng giống như lông mi vậy, rụng xong rồi lại mọc, mọc dài quá rồi lại rụng.

Chỉ là thỉnh thoảng sẽ có lúc có vài sợi rơi xuống làm mí mắt ta đau, còn những sợi khác, cũng chẳng hề hấn gì, dần dần rồi cũng sẽ quen thôi.”

“Tớ cũng chỉ là một sợi lông mi của cậu sao?”

Lư Ý nhìn cô, tui thân mở miệng.

Cái này là trọng tâm câu chuyện à? Chăm Khê mỉm cười, ôm lấy lưng Lư Ý, đầu tựa vào trên vai của cô bé: “Không, cậu là cả mí mắt của tớ cơ.”

Lư Ý lập tức bật cười hi hi, cù lét Chăm Khê: “Xì, Đan Đan, cậu thật đáng ghét quá đi.”

Còn mấy ngày nữa là đến thi cuối kỳ, Châm Khê đến chỗ Lâm Tụ làm thử đề môn Lý.

Sau khi làm bài tập xong xuôi, cô thuận miệng hỏi một câu: “Mùa hè này anh có kế hoạch gì thế?”

“Không có.”

“Định đi du lịch sao?”

“Không.”

“Muốn đi thực tập không?”

Châm Khê hỏi.

Lâm Tụ dùng ánh mắt ngờ vực nhìn cô.

“Một người bạn của mẹ em lúc mẹ còn sống, có quen biết khá tốt với giám đốc một công ty thời trang.

Hiện tại hãng thời trang này đang dự định mở một nhãn hiệu phụ lấy túi xách làm dòng sản phẩm chủ đạo, trước mắt đang trong giai đoạn khởi động.”

“Sau đó?”

“Sau đó thì chủ đề kiểu dáng để mở màn cho thương hiệu đã thiết kế xong hết rồi, chỉ còn chờ đưa vào hoạt động và tiêu thụ nữa thôi.”

“Sau đó?”

“Kế hoạch marketing túi xách của quý tôi là thế này.

Tìm ba ngôi sao nam vốn là đối thủ cạnh tranh với nhau, làm đại sứ thương hiệu cho một loạt chuỗi sản phẩm giá cả tương đương nhau.

Sẽ có tiến hành quay video tuyên truyền quảng cáo riêng cho từng người.

Lấy tổng số tiền tiêu thụ trong quý ra so sánh, loạt sản phẩm có lượng tiêu thụ lớn nhất cùng đại sứ thương hiệu đó sẽ được đẩy mạnh phát triển trên quy mô lớn nhất.”

“Cho nên?”

“Rốt cuộc anh có đi hay không? Em nói này, sao mà anh phiên thế hả? Nào có nhiều “sau đó”

với “cho nên”

như thế? Làm sao mà em biết được? Em cũng đâu phải là quản lý phòng kinh doanh của họ!”

“Ngay cả kế hoạch marketing mở màn cho thương hiệu của họ em cũng biết rõ thế cơ mà.”

“Đây mới chỉ là sườn kế hoạch thôi, những việc nhỏ nhặt gì đó bên trong nhiều vô kể, sao mà em có thể biết rõ được? Em chỉ muốn hỏi anh một tiếng xem anh có muốn đi thực tập hay không.

Nếu được thì để em nhờ bạn của mẹ em giới thiệu anh qua đó.”

“Cho nên em thấy điểm sáng của cái kế hoạch này ở chỗ nào vậy?”

“Đại ca à!”

Châm Khê bụm mặt, thở dài ra thành tiếng, “Đây là kinh doanh dựa vào sức hút của thần tượng với fan hâm mộ đấy, anh có hiểu hay không hả?”

Sau này nếu như anh phải tiếp quản sản nghiệp giải trí của nhà anh, không hiểu rõ cái chiêu trò này thì làm ăn thế nào được? “Anh hãy đi đi.”

Châm Khê thở hắt ra, nói tiếp, “Em sẽ nhờ sắp xếp cho anh chức vụ trợ lý giám đốc kinh doanh.

Cho anh đi va chạm với xã hội cũng tốt.”

“Trợ lý giám đốc kinh doanh? Dễ đến thế sao?”

“Ha ha.”

*** Ngày thứ hai sau khi thi cuối kỳ xong, Châm Khê đưa Lâm Tụ đi nhờ và đi Từ, sau đó thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về quê.

Đội đến khai giảng là cô đã lên lớp 9 rồi.

Cô phải cố gắng tận dụng kỳ nghỉ này để chuẩn bị thật kỹ càng.

Lúc thi đầu vào cấp ba, cô cũng phải thi được thành tích xuất sắc nhất để được vào lớp chọn.

Buổi tối trước ngày Châm Khê đi, cô bất ngờ nhận được điện thoại của Nhiều Lực Quân.

Sau khi điện thoại di động của cô bị Châm Hàm đập phá, đến cả sim cô cũng đổi luôn, cũng chẳng biết cậu ta hỏi được số điện thoại của cô từ chỗ nào nữa.

“Tớ đang ở dưới nhà cậu.”

Được đấy nhì, đến cả địa chỉ nhà cô cậu ta cũng biết luôn rồi.

“Có chuyện gì?”

Châm Khê hỏi.

“Chúng ta nói chuyện chút đi.”

“Nói luôn trong điện thoại đi.”

“Cậu không xuống tớ sẽ đi lên.”

Nhiều Lực Quân nhất quyết nói.

Châm Khê thở dài, đành phải túm theo áo khoác rồi ra ngoài.

Cô mới vừa khép cửa phòng, cửa phòng bên kia của Lâm Tụ lại mở ra.

“Em đi đâu thế?”

Anh ta hỏi.

“Đi xuống dưới nhà một chuyến.”

Châm Khê nói.

“Mua đồ hả?”

“Không phải, gặp một người.”

“Huy Dương?”

“Huy Dương Sao có thể thế được? Anh ấy cũng đâu có bị bệnh, tối thế này rồi còn đến tìm em.

Là Nhiều Lực Quân.”

Lâm Tụ nhú mày: “Có chuyện gì sao?”

“Không biết nữa, cậu ta nói có việc.”

“Có cần anh đi với em kh...”

“Không cần đâu ạ.”

Châm Khê khoát tay ý bảo không cần.

Cô âm thầm suy nghĩ, sự chán ghét của cô đối với Nhiều Lực Quân có phải là quá lộ liễu rồi hay không, ngay cả người trước giờ luôn dày dạn kinh nghiệm như Lâm Tụ cũng có thể thấy được thái độ của cô đối với Nhiều Lực Quân có hơi khác lạ.

“Có gì nhớ gọi điện thoại.”

Dứt lời, cửa nhà đã bị anh ta đóng sầm lại không chút khách nào.

Điều này khiến cho Châm Khê cảm thấy cái câu “Có gì nhớ gọi điện thoại”

kia cũng chỉ là câu nói khách sáo của anh ta mà thôi.

Chăm Khê khoác áo, khoanh tay, nhìn người trước mặt hỏi: “Có chuyện gì?”

“Nghe nói cậu chuyển ra khỏi nhà.”

“Đã là chuyện từ đời nào rồi, bây giờ cậu mới nghe nói hả?”

“Chúng ta không phải tuyệt giao rồi sao?”

“Cậu biết thế là tốt.”

Chăm Khê tức giận xoay người, nhưng người sau lưng liền kéo lấy tay áo khoác của cô, khiến áo khoác cô đang khoác trên vai bị kéo lệch xuống.

“Chăm Khê, chúng ta đừng đối chọi gay gắt như vậy nữa.

Cậu có thể nhẹ nhàng bình tĩnh mà nói chuyện với tôi được không?”

“Chúng ta hình như không có gì đáng để nói với nhau cả.”

Chăm Khê chỉnh lại áo khoác của mình, kéo khoá lên cao.

“Chúng ta vẫn là bạn học của nhau mà, đúng không?”

Nhiều Lực Quận rũ mắt, nhìn cổ đầy tức giận, trông như là Chăm Khê cô thật quá ương bướng, còn bản thân cậu ta thì rất bất đắc dĩ.

“Bạn học của tôi nhiều lắm, nếu mỗi người đều muốn chăm lo”

chuyện gia đình tôi như thế thì tôi để ý hết được chắc? Còn nữa, tôi cũng chẳng có người bạn nào lại rảnh rỗi sinh nông nổi như thế.”

“Chăm Khê, trong khoảng thời gian này tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng tôi vẫn không thể hiểu được, tại sao chúng ta lại đi tới bước đường này.”

y dô, đây là hỏi tội cô sao? Lại còn đi đến bước đường này? Cô còn chả đi được bước nào với cậu ta.

“Vậy thì tôi cũng nói thật cho cậu biết.

Nhiều Lực Quận, tôi rất ghét cậu, từ lần đầu tiên gặp tôi đã ghét cậu.

Chúng ta trở thành người dung vốn là chuyện đương nhiên, câu nói này tôi nói với cậu không dưới một hai lần rồi đấy.”

Gió lạnh ban đêm thổi qua, Chăm Khê bị lạnh, ho khan hai tiếng, cô che miệng nói: “Nhiều Lực Quận, tại sao cậu vẫn cứ không chịu tin?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Thực Tập

Không biết là ai đã từng nói rằng, những bài học lịch sử căn bản là không thể rút ra được bài học kinh nghiệm gì từ trong lịch sử.

Nhưng mà Chăm Khê lại không giống như thế, một lần bị rấn cần mười năm sợ dây thừng, trong lòng cô tồn tại một vết sẹo khiến cô không có đủ dũng khí để mở lòng thêm lần nào nữa.

Cố gắng để không để thù hận ảnh hưởng đến cuộc sống kiếp này của mình đã là điều tốt nhất mà cô có thể làm được rồi.

Cho nên bất kể là Nhiều Lực Quận hay là Chăm Hàm, cô chỉ mong bọn họ tránh xa khỏi cuộc sống của mình ra.

“Hà Viện nói thích tớ, cậu có biết không?”

Lúc Chăm Khê sắp rời đi, Nhiều Lực Quận đột nhiên mở miệng, nói một câu như vậy.

“Biết.”

Chăm Khê có gì nói đây.

“Cho nên bọn tớ cũng có thể ở bên nhau, phải không?”

Việc này hỏi cô làm cái gì? Cô cũng đây phải mẹ cậu ta.

“Bố tớ cũng thích cậu ấy, mà mẹ tớ lại không ghét cậu ấy.”

Cho nên? Chuyện này thì liên quan quái gì đến cô? “Hà Viện là một cô gái tốt, không giống như Chăm Hàm.”

Nghĩ ngợi một lát, Chăm Khê vẫn mở miệng nói một câu như vậy.

“Sao cậu không hỏi tớ có thích cậu ấy hay không?”

Chăm Khê bật cười một tiếng: “Liên quan gì đến tôi? Tôi cũng đều phải Nguyệt lão, chương quần dây tơ hồng của người trong thiên hạ.

Nhiều Lực Quần, cậu thích ở bên ai thì ở bên người ấy.

Có điều, tôi lắm mồm lắm miệng nói một câu...”

Chăm Khê nghiêm túc nhìn cậu ta, nói: “Nhiều Lực Quần, hy vọng kiếp này cậu sẽ làm người sao cho ra dáng một con người.”

*** Về đến nhà, Chăm Khê gửi cho Lâm Tụ một tin nhắn: [Em về đến nhà rồi.] Lâm Tụ không nhắn lại, Chăm Khê cũng đành từ bỏ ý nghĩ gọi điện thoại cho đối phương.

Nhưng ngày hôm sau lúc ra khỏi cửa, cô nhìn thấy Lâm Tụ đang hút thuốc trong hành lang, người này cũng không mở miệng nói gì, đón lấy hành lý trong tay cô, tiễn cô ra bến xe, trước khi đi còn nói với cô: “Chăm Khê, làm người cần phải nhìn về phía trước.”

Câu nói này khiến cô như lọt vào trong màn sương mù.

Bởi vì nó quá có tính triết học, nên Chăm Khê suy đi nghĩ lại cả nghỉ kỳ nghỉ cũng không hiểu ra được cái gì.

Lúc chỉ còn một tuần nữa là đến lễ khai giảng lên lớp 9, Chăm Khê khởi hành đi thành phố S.

Đến sân bay đón cô chính là di Từ, nhìn thấy cô, vẻ mặt bà kích động như kiểu không kiềm chế nổi tình yêu thương của mình.

“Cuối cùng thì cháu đã đến rồi.”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Tình huống này không giống như trong dự đoán của Chăm Khê.

“Tất cả đều bạn chết đi được.

Trong khoảng thời gian này, một ngày Lâm Tụ chỉ được ngủ có hai, ba tiếng đồng hồ thôi.”

“Sao lại thế được ạ?”

Liều mạng như vậy sao? Cũng không phải công ty của anh ta mà.

“Đừng nhắc tới nữa.

Cái kế hoạch mà cháu đề ra lần trước chẳng khác gì Tào Tháo chỉ vào rừng mơ (*) cả, nhìn qua thì rất tốt đẹp, thực tế đến lúc thực hiện lại khó khăn vô cùng.”

(*) Lấy từ điển cổ “Vọng mai chi khát”

: trong “Tam quốc diễn nghĩa”

có một đoạn kể về chuyện Tào Tháo dẫn đại quân hành quân đường xa.

Đọc đường, trời nóng nực, xung quanh không có nước, tướng sĩ ai cũng khát khô họng.

Tào Tháo bèn nghĩ ra một cách, bảo rằng: “Phía trước không xa có rừng mơ”.

Mọi người nghe vậy, chợt nghĩ đến vị chua của mơ, ai cũng đều ứa nước bọt, liền thấy đỡ khát.

Đó là đương nhiên, chiêu thức PR đánh vào sức hút fan hâm mộ kiểu này, phải tới bảy, tám năm sau mới có thể trở nên phổ biến mà.

Chăm Khê mới chỉ ra cho bọn họ một lối đi mà thôi, còn từng mắt xích trong đó phải dựa vào chính bọn họ tự đi tìm tòi, lĩnh hội.

Làm sao có thể chỉ dựa vào những gì cô cho bọn họ được chứ? Nếu như cô có bản lĩnh này thì đã tự khởi nghiệp luôn cho rồi.

Chăm Khê cũng không kịp về khách sạn cất hành lý, cô bị đi Từ nhét vào xe taxi, chạy thẳng đến trụ sở của công ty 0220.

Nói thật thì, hợp tác lâu như vậy rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Chăm Khê đến trụ sở và nhà máy của họ.

Lúc cô đến, Lâm Tự và người phụ trách đều không có ở đó, thấy bảo là đi đến phòng nhân kinh doanh xem clip quảng cáo làm đến đâu rồi.

Chăm Khê nhìn thấy túi bé tui to được gắn số, xếp ở trong tủ kính, liền mở miệng hỏi: “Đây là át chủ bài mở màn cho nhãn hiệu lần này ạ?”

Lần này Chăm Khê không tham gia thiết kế, mà lúc trước cô cũng chỉ nghĩ ra cho họ ba chủ đề mở màn cho nhãn hiệu, lần lượt ứng với ba nghề nghiệp - điệp viên, cướp biển và thợ may.

Còn lại đều do các nhà thiết kế của 0220 căn cứ vào chủ đề mà tiến hành thiết kế.

Thiết kế hoàn thành thế nào cô cũng chỉ mới nhìn qua ảnh, thành phẩm thực tế như thế nào thì hôm nay cô mới được tận mắt nhìn thấy.

“Cháu xem chỗ phối màu này, từng đường may sợi chỉ, từng khâu xử lý kim loại, giống y như đúc với bản mẫu lần trước cháu thiết kế cho họ.”

“Lại chẳng không hà di, ném được thứ ngon ngọt rồi mà, sao phải phí công tốn sức đi mở một con đường mới làm gì chứ?”

Di Từ thờ dài, hỏi: “Lần này nói thế nào cháu cũng không chịu tham gia thiết kế, rõ là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc gì chứ?”

Chăm Khê bật cười, khoác tay lên vai di Từ nói, “Hai chúng ta có thể dựa vào ba chủ đề ý tưởng sáng tạo, một cái tên thương hiệu mở màn, một kế hoạch kinh doanh trăm ngàn thiếu sót lại có thể có được cổ phần đứng tên của họ chính là ông trời mở mắt rồi, cũng nên cười trộm đi thôi.

Hon nữa...”

Chăm Khê bắt lặc thờ dài: “Cháu cũng đã dùng hết bản lĩnh của mình rồi.”

Dù sao cô cũng không phải là người tốt nghiệp từ trường thiết kế chuyên nghiệp.

Tất cả đều chỉ bằng chút kiến thức còn con con do sống nhiều hơn người ta một kiếp, biết một chút thủ công mỹ nghệ đã có thể lăn lộn đến bây giờ, đó đã là do mẹ ruột của cô ở trên trời có linh thiêng phù hộ cho rồi.

“Sao cháu lại đặt tên là Honey Peach vậy? Nghe cứ là lạ thế nào ấy.”

“Còn không phải do người ta bắt cháu đặt tên sao? Lúc đó vừa khéo Lư Ý đang ăn đào nên lấy cái tên như thế.

Cũng may phù hợp với phong cách nữ sinh vừa ngây thơ, hồn nhiên, lại vừa đáng yêu.”

Đang nói đến đây, sau lưng hai người vang lên tiếng bước chân nặng nề.

Chăm Khê quay đầu lại, thấy có bốn, năm người đàn ông đang đi về phía bọn họ.

Đến lúc họ đến gần rồi, Chăm Khê mới nhìn thấy Lâm Tự cũng ở trong đám người đó.

Cảnh tượng này cũng kỳ lạ à nha.

Một cậu nhóc choai choai đứng lẫn trong mấy người đàn ông trưởng thành tuổi đều đã ba mươi, bốn mươi, vậy mà khí thế một chút cũng không hề bị lấn át.

Hon nữa Lâm Tự vóc dáng cao ráo, mặt mũi đẹp trai, khí chất cao quý, khi mặc comple vào và đi chung với đám người này, hóa ra cũng có chút đáng về của một CEO đấy chứ.

Nhưng dù sao anh ta vẫn còn nhỏ tuổi, còn kém hơn một tí so với dáng vẻ mà kiếp trước Chăm Khê thấy ở trên ti vi.

“Giám đốc Từ!”

Đã gọi là Giám đốc Từ rồi cơ à? Chăm Khê âm thầm liú lười.

Người đến nói chuyện với dì Từ chính là cái vị lần trước mời bọn cô ăn cơm rồi tặng cô đồ chơi.

Chắc hẳn là người đó cũng nhận ra cô, cho nên vỗ nhẹ lên gáy cô, nói: “Con gái rượu cũng tới rồi à.”

Chăm Khê chỉ thấy khi Lâm Tụ nghe được câu này, anh ta liền giương mắt nhìn cô một cái.

Bọn họ lần này đang cần phải họp bàn về chuyện clip quảng cáo, dì Từ cần tham gia, cho nên Chăm Khê cũng đi theo.

Có điều người bên cạnh lại chỉ cho cô một cái bàn riêng, ý bảo cô ở chỗ này yên lặng làm bài tập về nhà.

Rõ ràng là coi cô thành cô nhóc con thật rồi.

Máy chiếu bắt đầu chiếu lại clip quảng cáo vừa mới hoàn thành.

Mới nhìn mấy cảnh đầu vừa hiện lên, Chăm Khê đã biết bọn họ thật sự biết cách tiêu tiền.

Cả đoạn phim mang màu sắc thoải mái dễ chịu, nội dung mang tính chất như một bộ phim điện ảnh, đạo cụ dùng để quay rất chuyên nghiệp, còn có cả người mẫu với giá trị nhan sắc rất cao, khí chất cũng phù hợp nội dung quảng cáo nữa.

Ba người mẫu sắm vai điệp viên, cướp biển và thợ may, đều là ba nam thần tượng đang nổi như cồn, lọt vào mắt công chúng nhờ vào một bộ phim truyền hình nào đó mới chiếu gần đây.

Tuổi tác, địa vị trong giới và lượng fan hâm mộ cũng không kém nhau là bao, phù hợp với điều kiện là đối thủ cạnh tranh với nhau mà Chăm Khê đã đưa ra.

Xem ra phòng kinh doanh đúng là đã điều tra và nghiên cứu thị trường rất kỹ lưỡng.

Đây là một clip quảng cáo tràn ngập hơi thở thần bí kỳ quái, thật ra cũng có thể coi là một bộ phim ngắn.

Tuy là do nhân vật điệp viên xâu chuỗi tất cả chuyện xưa lại, nhưng đất diễn của mỗi người đều tương đương nhau.

Người nào cũng có chỗ xuất sắc hơn người, hơn nữa nhiếp ảnh gia và đạo diễn đã cố gắng hết sức phô ra ra vẻ đẹp trai tuấn tú của mỗi người.

Nếu như có fan hâm mộ nào có tâm, cắt ghép và biên tập lại, thì chắc chắn đó sẽ là một MV hoàn hảo.

Nếu như Chăm Khê là fan của một người trong số họ, xem hết clip quảng cáo này có lẽ sẽ ngay lập tức đi đầu tư cho bên làm quảng cáo mất.

Họ quay thế nào mà trong mấy anh chàng này lại đẹp trai rùng rờ đến thế nhỉ? Cuộc họp này cũng không diễn ra quá lâu, nội dung chủ yếu cũng chỉ xoay quanh việc đăng tải và quảng bá cho clip quảng cáo này.

“Đi ăn không?”

Chăm Khê hỏi.

“Công việc còn chưa làm xong.”

Lâm Tụ một tay lật văn kiện bên dưới, một tay sờ ly cà phê bên cạnh.

Chăm Khê khép văn kiện của anh ta lại, cũng chuyển cà phê của anh ta ra xa.

“Đại ca của tôi ơi! Đại ca liều mạng như thế để làm gì? Bọn họ đồng ý cho anh đứng tên cổ phần sao?”

“Ồ, ý cũng hay đấy.”

Lâm Tụ nói.

“Nếu như đi học mà anh cũng dốc sức như vậy thì tốt biết mấy.”

Lâm Tụ ngẩng đầu lên nhìn cô, mỉm cười: “Anh còn phải dốc sức thế nào nữa cơ?”

Cái thái độ này khiến cho Chăm Khê bức mình không chịu được.

“Đi ăn!”

Chăm Khê nói lại một lần nữa, “Em còn đang đói là ra đây này.”

Lâm Tụ bỏ thẻ nhân viên ra, đứng dậy, sau đó tỏ ra rất ần cần: “Em muốn ăn cái gì?”

“Làm sao mà em biết được.”

Châm Khê đảo mắt nói, “Hôm nay là ngày đầu tiên em tới đây, làm sao mà em biết được có cái gì ăn ngon không?”

“Anh cũng không biết.”

Được đấy nhì! Chắc chắn tên này từ lúc đến đây làm việc vẫn chưa hề ra ngoài đi dạo.

“Nơi này chính là thành phố lớn đó cha nội! Anh cả ngày làm ô ở trong nhà máy, không hóng tí ánh mặt trời nào thì có gì hay ho chứ?”

“Anh thấy rất hay ho đấy chứ.”

“Thật sao? Ha ha.”

Châm Khê lên mạng tìm tòi một lát, sau đó dắt Lâm Tụ chạy thẳng đến một con phố ăn uống.

Di Tù nghe vậy thì tỏ vẻ ghét bỏ, khoát tay nói: “Dù không thích ăn mấy món vớ vẩn kia.”

Ngồi ở trên taxi, Lâm Tụ vẫn còn nói về kế hoạch marketing với cô.

“Tặng poster, buru thiếp, ký tên thì tầm thường quá.”

Lâm Tụ nói.

Chính xác, đây là suy nghĩ kiếm tiền kinh doanh nhờ vào fan hâm mộ phổ biến nhất và cũng thực dụng nhất hiện giờ.

Nhưng mà cũng đã dùng nhiều lần rồi, rất khó kích thích đến lòng nhiệt tình mua hàng của fan.

“Lúc trước em nói rồi, lấy tổng số lượng tiêu thụ trong quý ra so sánh, sản phẩm có lượng tiêu thụ lớn nhất cùng đại sứ cho loại sản phẩm đó sẽ được thúc đẩy phát triển trên quy mô lớn nhất, đúng không?”

“Em nói bừa đấy.”

“Anh thấy chuyện này có thể đấy, có điều không thể nói với truyền thông như vậy được, vì mục đích lợi ích quá rõ ràng.”

Châm Khê nhìn anh ta, hỏi: “Vậy anh thấy thế nào?”

“Cho vote trực tiếp trên mạng, bất kể là mua sản phẩm trong chuỗi sản phẩm nào thì đều có thể có được một tấm phiếu vote, có phiếu là có thể lên mạng bỏ phiếu bình chọn cho chuỗi sản phẩm mình thích nhất.

Tổng kết theo quý, chuỗi sản phẩm đứng thứ nhất và đại sứ thương hiệu sẽ được lăng xê trong các bộ phim truyền hình chiếu khung giờ vàng trên ti vi và các chương trình nghệ thuật có quy mô lớn.”

Châm Khê hoàn toàn ghen hòng, trần trối nhìn anh một hồi, sau đó chỉ muốn tặng ngay cho anh một cái like to bự.

Lúc trước cô cũng đã ngầm nghĩ, lấy quan hệ cạnh tranh để ràng buộc hình thức kinh doanh với fan hâm mộ.

Nhưng Lâm Tụ lại chỉ dựa vào ý kiến cơ sở như vậy mà có thể nhìn xa trông rộng hơn cả cô, anh ta đưa ra ý kiến vừa góp sức cho kế hoạch này, còn cẩn thận nghĩ tới mức độ và số lượng tham gia của fan hâm mộ.

Hình thức fan tham gia vào quá trình phát triển cùng thần tượng kiểu này, trong nước vẫn còn chưa phổ biến.

Huống hồ, bây giờ căn bản còn chưa mạnh nha chút nào.

Châm Khê nghiêng đầu suy nghĩ, kiếp trước, mấy cái chương trình đào tạo thần tượng theo hình thức sống còn này xuất hiện lần đầu tiên là vào khi nào ấy nhỉ? Hình như chính là lúc công ty giải trí Melon (Melon Entertainment) bắt đầu đào tạo nhóm nhạc thần tượng Rainbow Girls thì phải.

Nhưng mà, nhóm nhạc này vẫn chỉ mang tính nội bộ trong đại gia đình fan hâm mộ mà thôi, cũng không quá hot và cũng không nổi đến độ phủ sóng khắp cả nước.

Nhóm nhạc thần tượng được hình thành từ chương trình sống còn đầu tiên có thể thực sự lọt vào mắt công chúng và đồng thời cũng rất nổi tiếng, hình như là nhóm CGW đột nhiên xuất hiện khoảng một, hai năm sau khi Châm Khê trở thành thành viên của Rainbow Girls.

CGW nằm dưới trướng của công ty nào nhỉ? Châm Khê bứt rứt khó chịu nghĩ ngợi cả buổi, loáng thoáng nhớ ra hình như trên logo của bọn họ có một đám mây đen.

Đám mây? Châm Khê quay đầu nhìn về phía Lâm Tụ, muốn hỏi rằng kiếp trước có phải vị này làm trưởng bộ phận cho tổ kế hoạch của Cloud hay

không.

Nhưng ngay sau đó cô lại thấy ý nghĩ của chính mình quá mức buồn cười, người này sao có thể biết được chuyện kiếp trước của bản thân anh ta được cơ chứ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Rainbow Girls

Lúc ăn xú mại, Châm Khê hỏi Lâm Tụ một câu: “Ngày mai anh có việc gì không?”

“Có.”

“Việc rất quan trọng à?”

“Họp.”

“Xin nghỉ đi, sao phải làm vậy làm gì? Muốn đạt danh hiệu chiến sĩ thì đua à, anh cũng đâu phải là nhân viên chính thức đâu.”

Châm Khê tức anh ách, “Chuyện kế hoạch vừa rồi anh nói với em cũng không được oang oang nói cho người khác nghe đâu đấy, phải biết đánh bóng lên đã rồi bán ra ngoài!”

“Em có chuyện gì à?”

Lâm Tụ hỏi.

“Anh đi theo em đến một nơi.”

“Đi đâu?”

“Ngày mai đi rồi khác biết.”

Ngày hôm sau, thứ Bảy, trời nắng.

Châm Khê kéo Lâm Tụ lần mò theo địa chỉ được ghi trên mạng rồi đến trước một câu lạc bộ trông có vẻ xập xệ.

Ngồi ở phòng vé chính là một bà thím hơi đầy đà, trong tay cầm một con dấu, nói: “Vé vào cửa 50 tệ.”

Châm Khê rút tờ 100 tệ ra, bà thím lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy là hai người họ thì bà ta hơi sững sốt, sau đó bà ta hỏi lại: “Mấy đứa có biết đây là chỗ nào không thế?”

“Không phải là sân khấu biểu diễn của nhóm Rainbow Girls sao?”

Bà thím béo lúc này mới đóng lên trên mu bàn tay hai người họ một cái dấu.

“Rainbow Girls?”

Lâm Tụ hỏi.

“Đi vào rồi anh sẽ biết.”

Câu lạc bộ nhìn từ bên ngoài vào thì có vẻ xập xệ, nhưng bên trong lại có một cái sân khấu loại nhỏ, phía dưới có gần hai trăm ghế ngồi.

Lúc hai người Châm Khê đi vào trong, phía trước đã có mấy chục người đang ngồi, khuia khoảng lightstick hoặc là camera.

Châm Khê và Lâm Tụ tìm một chỗ ngồi có tầm nhìn tốt ở phía sau, cô hỏi: “Anh xem người đến xem đều là những ai.”

“Hầu hết đều là dân NEET(*).”

(*) NEET: Từ dùng để gọi những người chỉ thích ở nhà, lười ra ngoài, luôn trốn trong phòng để đọc truyện tranh, đọc tiểu thuyết, cày phim hoặc chơi

game...

làm mọi thứ nhưng giới hạn chỉ ở trong nhà.

“Anh thấy tính khả thi của việc biến đám NEET này thành fan chịu chơi là bao nhiêu?”

Lâm Tụ nghĩ ngợi, nói: “Khoảng một bộ phận.

Nhưng những thành phần fan hâm mộ này, vẫn là con gái chiếm tỉ lệ nhiều hơn.”

Chăm Khê gật gù đầu, không nói gì nữa.

Lúc này trong khán phòng bỗng mở điều hòa, hai người Chăm Khê, Lâm Tụ ngồi ở phía sau, gió vừa thổi qua, từng đợt mùi mồ hôi với mùi hương kỳ dị hỗn tạp cứ bay thẳng vào lỗ mũi của hai người.

Lâm Tụ lấy tay che mũi lại, hơi quay mặt sang nhìn Chăm Khê với ánh mắt không hiểu mô tê gì cả.

Cũng may, ngọn đèn trên đỉnh đầu bỗng tắt phụt, sau đó đèn sân khấu sáng rực lên.

Phía trước phát ra tiếng hò hét hưng phấn kích động, có mười cô gái từ phía sau cánh gà đi ra, âm nhạc theo đó liền vang lên..

Buổi biểu diễn kéo dài hơn một tiếng đồng hồ cuối cùng cũng chấm dứt.

Lâm Tụ vừa đi ra khỏi câu lạc bộ, đã bắt đầu vội vàng há miệng hít lấy hít để.

“Anh thấy thế nào?”

Chăm Khê hỏi.

“Em nói cái nào?”

“Toàn bộ.”

“Không thể đánh giá được.”

Câu trả lời quả nhiên thẳng thắn.

“Giống như biểu diễn trong hội diễn văn nghệ của trường học nhỉ?”

“Còn chẳng bằng.”

Lâm Tụ nói.

“Anh thấy hình thức này có hay không?”

Chăm Khê hỏi.

“Hình thức gì cơ?”

“Anh về nhà tự lên mạng mà xem đi.”

Không đợi đến lúc quay về, Lâm Tụ ở trong quán nước giải khát đã tìm tòi được chút tin tức có nội dung liên quan đến “Rainbow Girls”.

[Melon Entertainment đang dốc sức đào tạo nhóm nhạc thần tượng nữ quy mô lớn theo hình thức sống còn đầu tiên trên cả nước.] Lâm Tụ đọc từng chữ theo nội dung tin tức tìm được, [Hiện tại, thực tập sinh thế hệ thứ hai đang trong đợt tuyển chọn vô cùng náo nhiệt.] “Đây là có ý gì?”

Lâm Tụ hỏi.

“Đương nhiên là ý trên mặt chữ rồi.”

“Quy mô lớn với sống còn ở đâu ra?”

Lâm Tụ hỏi trúng trọng tâm.

“Thì đông người thôi.”

“Có thể có tầm bao nhiêu?”

“Chắc là mấy trăm đấy.”

Chăm Khê thấy Lâm Tụ nhủ mảy tỏ vẻ không ủng hộ, bèn giải thích: “VẬY anh tưởng tượng như thế này đi.

Coi Rainbow Girls như một tập đoàn, 7 màu sắc ứng với 7 màu cầu vồng, đỏ vàng cam lục lam chàm tím, chính là 7 chi nhánh công ty, dưới 7 chi nhánh công ty này lại có mấy nhà máy one, two, three, mỗi nhà máy lại có mười mấy công nhân.”

“Lợi nhuận như thế nào?”

Lâm Tụ hỏi.

Chăm Khê cười giảo hoạt: “Thì cũng giống như anh bán túi xách vậy.

Nếu như, em nói là nếu như cái tập đoàn này cũng muốn tổ chức hoạt động bỏ phiếu để bình chọn.

Phiếu bình chọn sẽ được giấu ở trong album, anh mua album là có thể có được tấm phiếu ấy.

Sau đó, cần bỏ phiếu để bầu ra công nhân gương mẫu xuất sắc trong hàng trăm ngàn công nhân trong hơn chục cái nhà máy.

Công nhân hằng năm đạt được thành tích chiến sĩ thi đua là có thể có được nhiều đất diễn nhất trong album.

Vũ đạo cũng được biên đạo với việc lấy người đó làm trung tâm.

Người đó cũng xuất hiện nhiều nhất trong MV.

Nếu như có phim truyền hình hoặc điện ảnh, quảng cáo tìm tới cửa thì trước tiên phải cân nhắc đến người đó, nếu như anh là fan hâm mộ...”

Chăm Khê dừng lại, Lâm Tụ đưa tay lên day day huyệt Thái Dương, nói: “Đây là mô hình thu nhỏ của ngành công nghiệp giải trí theo định luật Darwin.”

“Có điều, cái hành trình trời cao biển rộng này chúng ta chỉ mới đi được một bước nhỏ thôi, cách mục tiêu thành lập được đế quốc giải trí khổng lồ còn xa lắm.”

“Em có hứng thú với công ty này và kế hoạch của họ.”

Lâm Tụ nói chắc như đinh đóng cột, “Em từng nói với Đoạn Ái Đình rằng, trên thế giới không phải chỉ có một mình Cloud là công ty giải trí đào tạo nghệ sĩ.

Xem ra, so với kế hoạch định vị thị trường của hai công ty trước mắt này thì ánh mắt của em tốt hơn một chút.

Nhưng mà...”

“Nhưng mà, đầu tư luôn phải mạo hiểm.

So sánh với Cloud vốn tiếng tăm vang dội, phía sau lại còn có ô dù mà nói, Melon tồi tàn giống như một cái nhà xường “ba không” vậy.

Màn biểu diễn vừa rồi em cũng nhìn thấy rồi đấy, quả thật không theo nổi đâu.”

Đây cũng chính là chỗ khiến Chăm Khê đau đầu.

Cô vẫn luôn miệng nói, kiếp trước cổ ngã ở chỗ Rainbow Girls thì kiếp này cô cũng phải đứng lên từ chính chỗ Rainbow Girls ấy.

Nói thì nói thế, nhưng trong lòng cô vẫn tự mình hiểu được.

Mấu chốt là nếu như dựa vào khả năng của cô, phỏng chừng ngoại trừ cái công ty Melon ăn tạp không kén chọn kia ra thì chắc cũng chẳng còn công ty nào để ý đến cô nữa.

Nhưng mà đúng là công ty Melon với nhóm Rainbow Girls bây giờ đang nghèo kiệt xác thật.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao cô biết rõ công ty Melon có kế hoạch tuyển quân nhưng vẫn chưa có hành động. Cô vô cùng rõ ràng, lấy sức mạnh kinh tế hiện tại của công ty Melon mà nói, cho dù có gia nhập cũng sẽ phí công mà thôi.

Chăm Khê đoán, kế hoạch đào tạo của bọn họ vẫn còn chưa xây dựng xong, khéo giáo viên thanh nhạc và giáo viên vũ đạo còn không chuyên nghiệp bằng giáo viên của trường số 7 ấy chứ.

Đội thêm vậy, đội đám thực tập sinh thế hệ đầu tiên này kiếm được chút tiền và tạo được chút độ nổi tiếng, đội công ty Melon có thêm tiềm lực kinh tế một chút.

Đến lúc đó chỉ cần thời cơ thích hợp, cô sẽ đến đầu quân.

Chăm Khê ở lại thành phố S tổng cộng ba ngày.

Vốn cô cũng chính là bị đi Từ thúc giục tới đây.

Kết quả sau khi đến, Lâm Tụ bề bộn đến mức cả ngày cũng không nhìn thấy mặt, đi Từ cũng bởi vì dính mưa cảm cúm mà không bước chân ra khỏi cửa.

Ngoài khách sạn ra, Chăm Khô cũng chẳng còn chỗ nào để đi.

Sau khi cùng Lâm Tụ tới buổi công diễn của Rainbow Girls trở về, ngày hôm sau Chăm Khê liền quay về thành phố Y.

Mà Lâm Tụ mãi một tuần sau khi khai giảng, mới vội vã từ thành phố S chạy về.

Cũng bởi vì anh ta vắng mặt, cho nên người đại diện cho học sinh trong buổi lễ khai giảng của học kỳ này đổi thành Triệu Dật Lỗi.

Chăm Khê ngồi ở phía dưới nhìn thấy vẻ mặt tự tin và giọng nói đồng dục của người nọ, trong đầu không tránh khỏi cảm giác khó chịu.

“Thằng cha đó cũng đâu phải đi thi đạt vị trí thứ hai đâu, tại sao Lâm Tụ vắng mặt lại đến lượt gã lên phát biểu vậy?”

“Cậu ta là Chủ tịch Hội học sinh, việc này vốn là do Hội học sinh sắp xếp.

Lâm Tụ là thủ khoa đầu vào của toàn thành phố, cho nên lúc cậu ấy còn ở đây thi đúng là không ai vượt qua được.

Cậu ấy vắng mặt, đương nhiên hội trường Hội học sinh sắp xếp người nào thì chính là người đó.”

Tiến Dũng trả lời cộc.

“Đây là lấy việc công để làm việc tự đấy à?”

“Chuyện cái tên Chủ tịch Hội học sinh này lấy việc công làm việc tư nhiều vô kể, giờ em mới biết à?”

Chăm Khê dĩ nhiên không phải ngày đầu tiên biết thái độ làm người của Triệu Dật Lỗi, chỉ là không ngờ trình độ vô sỉ của anh ta lại tới mức đó.

Ngày đầu tiên Lâm Tụ trở lại học, vừa mới hết giờ tự học buổi tối thì Triệu Dật Lỗi liền mang theo vài người hăm hở tiến về lớp 11-1.

Anh ta nói Lâm Tụ vắng mặt một tuần không có lý do, muốn cắt tất cả học bổng và trợ cấp của Lâm Tụ.

“Không phải là đã xin nghỉ rồi sao? Đơn xin phép còn là do tôi đi nộp cho đấy.”

Lý Minh Đình nói.

“Trường học yêu cầu trên đơn xin nghỉ phép nhất định phải có chữ ký của phụ huynh hoặc của người giám hộ mới được tính.

Lâm Tụ, chữ ký của phụ huynh cậu đâu?”

Chăm Khê không nhịn được bật cười.

“Triệu Dật Lỗi, cậu đang bới lông tìm vết đấy à.”

Huy Dương dè bịu.

“Tôi làm việc công bằng.

Lâm Tụ nộp đơn xin phép nghỉ học không có hiệu lực, trường học tất nhiên là không có lý nào lại phê chuẩn cho cậu được.

Không được trường học phê chuẩn, thời gian một tuần cậu ta vắng mặt này, chính là vắng mặt không có lý do.

Mà trên điều lệ của trường học về xin học bổng viết rất rõ ràng, vắng mặt không lý do sẽ bị hủy sạch tư cách.”

Triệu Dật Lỗi gõ bàn Lâm Tụ, hỏi: “Lâm Tụ, cậu có ý kiến gì không?”

“Không có.”

Chăm Khê suýt thì trợn mắt lên tận trời.

Mặc dù có biết kỳ nghỉ vừa rồi Lâm Tụ đi thực tập kiếm được không ít tiền, cũng đủ cho anh ta dùng làm chi phí học hành và sinh hoạt trong một khoảng thời gian rồi.

Phải, anh có thể không cần để ý đến chút tiền học bổng ấy.

Vấn đề là...

Đây là vấn đề về tiền nong sao? “Bảo nhà trường thông báo đi.”

Châm Khê bẽ bẽ đầu ngón tay của mình nói, “Nếu đã như vậy thì bảo nhà trường đưa ra thông báo chính thức, dán lên bảng tin của trường đi.

Hãy thông báo rằng trên đơn xin nghỉ phép của anh Lâm Tụ không có chữ ký của phụ huynh, cho nên hủy bỏ tất cả học bổng và tiền trợ cấp của anh ấy.”

Triệu Dật Lỗi nhìn cô bật cười: “Sao phải tự rước lấy nhục chứ?”

“Tự rước lấy nhục?”

Châm Khê ngửa đầu hít sâu một hơi, cũng bật cười theo, “Chuyện kể rằng hôm nay tôi vừa mới nhìn thấy bảng xếp hạng thành tích khối 10 năm vừa rồi.

Dám hỏi Chủ tịch Hội học sinh Triệu Dật Lỗi của chúng ta, dựa vào thành tích không lọt được vào top tám mươi của ngài, ngài lấy tư cách gì mà đại diện cho học sinh đọc diễn văn phát biểu trong buổi lễ khai giảng. Ngài cũng không biết học sinh ngồi phía dưới bàn tán ngài khó nghe thế nào ư?”

Sắc mặt Triệu Dật Lỗi soạt một cái liền thay đổi, nhưng gã vẫn cố nở một nụ cười gượng gạo: “Cô em trạng nguyên của chúng ta không phải cũng cúp học đây sao?”

“Hừ! Sáu khối lớp cấp hai và cấp ba của trường số 7, mỗi khối đều có một người đứng nhất, không có lý nào một người đứng nhất đi vắng lại phải để cho một kẻ có vị trí ngoài 80 lên thay.

Tôi nhớ học kỳ trước tôi cũng là người đứng thứ nhất khối lớp 8, Chủ tịch sao lại không đến tìm tôi? Tôi rất vui về sẵn lòng mà.”

“Đại diện cho học sinh không phải chỉ có dựa vào thành tích thôi đâu, Châm Khê.”

Triệu Dật Lỗi gằn giọng.

“Sao cơ? Không dựa vào thành tích thì còn phải xem mặt ai dày hơn à?”

“Dù sao thì coi như em thi đứng nhất toàn trường đi nữa thì chức danh đại diện cho học sinh này cũng không tới phiên em đâu.

E là em đã quên bố của mình...”

“Triệu Dật Lỗi! Không muốn lười nữa à?”

Huy Dương gằn giọng, “Tao đã nói với mày rất nhiều lần rồi, không biết ăn nói thì đừng có mở miệng ra nói! Mày coi lời tao nói là nước đổ đầu vịt phải không?”

Triệu Dật Lỗi vô đầu, ra vẻ nặng nề: “Tôi chính là lấy tư cách Chủ tịch Hội học sinh đến thông báo một tiếng mà thôi.

Lâm Tụ, học kỳ này, à không, toàn bộ học bổng và trợ cấp cả năm nay của cậu đều không còn nữa.”

“Ồ.”

Lâm Tụ vẫn giữ thái độ thờ ơ.

Triệu Dật Lỗi thấy bộ dạng thờ ơ này của anh ta, tức đến mức dậm chân bỏ đi.

Châm Khê đưa mắt nhìn gã rồi đi, lấy tay bịt chặt lại bên hông của mình, không biết là do tức giận hay là đau ruột thừa, đau đốn vô cùng.

Cô bảo mình không được thoải mái, rồi nhảy lên yên sau xe đạp của Lâm Tụ, bảo anh đào mình về nhà. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Cơ Hội Là Phải Chờ Đợi

“Em không phải là muốn anh tính toán chi li, có thù tất báo với người ta.

Chỉ là loại chuyện này có lần một rồi sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai rồi sẽ có lần thứ ba.

Anh và Triệu Dật Lỗi vẫn còn phải học chung trường với nhau hai năm nữa, sau này gã sẽ lại cứ tìm anh bới lông tìm vết cho mà xem.”

Chăm Khê túm lấy vạt áo bên thắt lưng của anh, nói: “Nếu như là Chăm Hàm, em dám bảo đảm sẽ khiến cho nó từ nay về sau cũng không dám có những suy nghĩ linh tinh để hãm hại em”

“Triệu Dật Lỗi không phải thăm Hàm.”

Lâm Tụ nói.

“Anh cho rằng Chăm Hàm dễ đối phó lắm sao?”

Chăm Khê nói, “Triệu Dật Lỗi chỉ là kẻ lòng dạ hẹp hòi, lại còn thêm đầu óc thần kinh thôi.

Chăm Hàm thì khác, nó là đứa tâm hồn đã hoàn toàn méo mó rồi, giống như bị mẹ nó nuôi bằng thạch tín từ bé vậy, từ đầu đến chân, ác độc không lời nào tả xiết.”

Ngay lúc đó, có một chiếc xe tải hạng nặng phóng qua như bay, trong tại Chăm chỉ còn vang lên thanh âm ong ong, trong mơ hồ, hình như có nghe thấy Lâm Tụ nói một câu: “Đôi khi, anh cũng rất độc ác.”

Thời tiết dần trở lạnh.

Không có cảm giác nom nớp như lúc còn ở trong căn nhà đó nữa.

Có mấy hôm cực kỳ lạnh nên buổi sáng Chăm Khê căn bản là không có cách nào rời giường.

Lúc đầu, cô còn có thể nghe được tiếng Lâm Tụ kiên nhẫn gõ cửa.

Vài lần sau đó, Lâm Tụ cũng chỉ gõ tượng trưng hai cái cho có, dù sao Chăm Khê có thể rời giường hay không là chuyện của cô.

Kết quả là, Chăm Khê liên tiếp đi học muộn mấy ngày.

Lời giải thích Lâm Tụ đưa ra là, đến muộn vài lần rồi em sẽ không dám nữa đâu.

Nhưng mà còn chưa đợi được đến lúc Chăm Khê thành tâm thành ý ăn năn hối cải, Triệu Dật Lỗi đã mang theo đám người trong Hội học sinh của anh ta xông đến trước mặt cô.

Anh ta lấy cớ là trong khoảng thời gian này Chăm Khê nhiều lần đi học muộn, cho nên sẽ cắt hết tiền học bổng và trợ cấp của cô.

Chiều trò sao mà cũ rích thế, giống y như lúc chơi đùa Lâm Tụ.

Lần này thì dù Chăm Khê tức muốn học mấu nhưng cũng chẳng làm được gì.

Không giống như chuyện gán tội cho Lâm Tụ, chuyện cô đi học muộn đúng là chuyện rõ như ban ngày.

Đúng là cô sai, cô cũng nhận lỗi.

Cô rất nghiêm túc viết bản kiểm điểm, nghiêm túc ăn năn, tự nguyện từ bỏ trợ cấp và học bổng.

Cô giáo chủ nhiệm Chu sau khi biết chuyện đã đến gặp riêng cô: “Sắp tới là thi giữa kỳ rồi, em cố gắng thi đạt hạng nhất, học bổng sẽ lại có thôi.”

Chăm Khê chỉ đành phải tập trung tinh thần, vùi đầu vào ôn thi giữa kỳ.

“Nếu như quay cốp trong khi thi giữa kỳ thì sẽ có hậu quả gì?”

Chăm Khê đang chuẩn bị bước vào nhà, bỗng dung nghe thấy Lâm Tụ hỏi câu này, sợ tới mức cả người giật nảy lên một cái.

“Anh còn cần phải quay cốp sao? Mẹ anh sinh anh ra mới chính là gian lận đấy.”

“Nếu như Chủ tịch Hội học sinh quay cốp thì sao?”

Trong đầu Chăm Khê chợt nảy ra rất nhiều ý tưởng.

Mỗi một cái đều phấn khích vô cùng, mỗi một cái đều cực kỳ náo nhiệt, nhưng mà cái nào cũng không có khả năng thực hiện được.

“Vậy thì có trò vui rồi.”

“Vậy sao?”

Châm Khê ngẩng đi ngẩng lại vẫn không hiểu được lời Lâm Tụ nói là có ý gì, nhưng Lâm Tụ đã vào nhà và đóng cửa rồi.

Châm Khê suy đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng nghĩ chắc là do Lâm Tụ nói mớ thôi, thế là ngay lập tức có quãng việc này ra sau đầu.

Mãi cho đến khi, cô nghe được tin đồn Triệu Dật Lỗi quay cóp giữa kỳ từ chỗ đám bạn trong lớp.

Đột nhiên, lời nói của Lâm Tụ đêm đó tựa như một mũi tên, vào một cái cắm thẳng vào đầu cô.

Tin đồn ban đầu cũng chỉ là tin đồn.

Nhưng mà tin đồn càng ngày càng lan rộng, sau đó liền trở thành sự thật trong miệng một số người.

Cũng may người quen của Châm Khê ở lớp 11-1 cũng nhiều, cô còn chưa đi nghe ngóng gì, Lý Minh Đình đã bổ bổ kể cho cô nghe hết toàn bộ câu chuyện.

“Bởi vì lần này Triệu Dật Lỗi làm tốt bài môn Toán, cho nên liền nhận định là anh ta quay cóp? Đây là cái logic gì thế?”

“Không phải là làm tốt.

Thầy giáo dạy Toán còn nói là vượt qua cả trình độ mà Triệu Dật Lỗi có thể làm được.”

“Điều này cũng không thể nói người ta quay cóp mà.

Chẳng lẽ không cho người ta chó ngáp phải ruồi làm trúng mấy câu sao?”

Châm Khê vẫn không hiểu.

“Làm bừa mà đúng mấy câu thì không nói làm gì.

Nhưng mà đến cả câu đại số cuối cùng học búa như thế mà cũng có thể làm ngon lành.

Nhóc thấy chuyện này là thật được sao?”

“Lỡ đầu người ta từng làm một bài tương tự ở trong sách bài tập rồi thì sao?”

“Thầy giáo nói câu đại số cuối đề lần này là câu hỏi thầy đã tốn biết bao nơ ron thần kinh với thời gian mới nghĩ ra được.”

Huy Dương nói, “Lúc trước lên lớp thầy cũng bảo, câu đại số cuối đề của thi giữa kỳ lần này là chuẩn bị cho mấy người thuộc nhóm 1% ấy.

Thế mà lần này Lâm Tụ và Triệu Dật Lỗi đều được 100 điểm tròn.”

Huy Dương đem bài thi cho cô xem.

“Anh thi được có 38 điểm thôi à?”

Châm Khê vẻ ghét bỏ nhìn anh.

Huy Dương mất tự nhiên giật lại bài thi lại, hờn dỗi: “Ai cho nhóc Xem điểm của anh.”

Châm Khê ghen lời, rồi đọc câu đại số học búa trong truyền thuyết được thầy giáo tự vẽ ra.

Đây là lần đầu tiên Châm Khê thấy, đề bài toán cũng có thể viết như một bài văn.

“Em vẫn chưa hiểu vì sao lại nói Triệu Dật Lỗi quay cóp.”

“Câu này có mấy cách giải.

Cách mà Triệu Dật Lỗi dùng, chính là đáp án chuẩn nhất mà thầy giáo cho.

Còn cách Lâm Tụ dùng lại là cách khác.”

Thầy Châm Khê bắt đầu mất kiên nhẫn, Lý Minh Đình vội vàng nói: “Vấn đề là, lúc trước thầy giáo viết đáp án mẫu bị tính sai mất một số, mà sai sót này, hôm nay lúc giải đề thầy mới phát hiện.

Lúc ấy thầy giải đề xong, mặt liền biến sắc, nhóc đoán xem là vì sao?”

“Trước khi thấy phát hiện ra mình tính sai đã chấm cho Triệu Dật Lỗi 100 điểm

Nói cách khác, đáp án của Triệu Dật Lỗi với cách tính sai lúc trước của thầy giống nhau như đúc.”

“Nhưng mà làm gì có chuyện trùng hợp như thế được?”

Đúng vậy, sao lại trùng hợp như thế được? Vậy chỉ có thể chứng tỏ rằng..

Triệu Dật Lỗi đã xem được tờ đáp án của đề thi trước rồi! Trong nháy mắt, Châm Khê liên hoàn toàn hiểu rõ.

Cố nghiêng đầu nhìn xung quanh, hỏi: “Lâm Tụ đâu rồi ạ?”

“Bị thầy chủ nhiệm gọi đi rồi.”

“Thầy gọi anh ấy đi làm gì vậy?”

“Sao mà anh biết được.”

Lý Minh Đình nhún vai.

Châm Khê lẳng lặng nhìn anh ta hồi lâu, Lý Minh Đình mất tự nhiên mà sờ mặt mình, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh không đi nghe ngóng sao?”

“Chuyện của đám học sinh giỏi, anh đây không có hứng thú.”

“Nhưng mà em có.”

Châm Khê sầm mặt lại.

Lý Minh Đình chỉ đành phải lượn qua văn phòng một vòng, lúc trở về sắc mặt không được tốt cho lắm

Sau khi bị Châm Khê vặn hỏi một lúc lâu, anh ta mới chịu mở miệng: “Trước tiên, Triệu Dật Lỗi không thừa nhận quay cốp.

Thầy giáo dạy Toán nói sẽ cho thi lại, cậu ta mới hoảng hốt thừa nhận việc này.

Nhưng mà cậu ta cứ một mực khẳng định là cậu ta đã nhìn thấy đề thi ở chỗ của Lâm Tụ.

Cho nên thầy chủ nhiệm mới gọi Lâm Tụ qua.”

“Sau đó?”

“Lâm Tụ đương nhiên không thừa nhận rồi.

Cậu ta đâu có cần thiết phải quay cốp đâu?”

“Nhưng mà Triệu Dật Lỗi vẫn thể sống thể chết là mình nhìn thấy đề thi ở chỗ Lâm Tụ?”

“Dù sao hiện tại hai bên đều có lý do phù nhận, không biết phía thầy cô và trường học sẽ có thái độ gì.”

Lý Minh Đình nói, “Lúc anh qua đó thì nghe thấy Lâm Tụ nói, cậu ta đồng ý thi lại.

Nhưng mà Triệu Dật Lỗi thì lại không đồng ý.”

“Anh ta đương nhiên sẽ không đồng ý.

Thành tích của anh ta vốn đã là giả rồi.

Cho thi lại lần nữa, Lâm Tụ vẫn đúng nhất, nhưng anh ta thì khó mà nói được.”

Trong lòng Châm Khê cái gì cũng đều đã hiểu cả.

Vấn đề là, Lâm Tụ lấy được đề thi giữa kỳ lần này ở đâu ra? Và, anh ta sao lại để cho Triệu Dật Lỗi biết được: Cả ngày hôm nay, tinh thần Châm Khê

đều không tập trung, đứng ngồi không yên.

Sau khi hết giờ tự học buổi tối, cô mới gặp được Lâm Tụ.

“Sao anh lại có được đề thi?”

Vừa thấy mặt, Chăm Khê liền vặn hỏi.

“Lần trước đến văn phòng không cẩn thận nhìn thấy.”

“Triệu Dật Lỗi sao lại biết?”

“Mấy ngày hôm trước, lúc có mặt Đoàn Ái Đình, anh có hỏi đề cậu ta.”

“Cậu đại số cuối cùng kia?”

“Không phải.”

Lâm Tụ dừng lại một chút, nói tiếp, “Là một câu tương tự, lúc ấy cậu ta nói trở về sẽ suy nghĩ lại.

Câu đó là anh bất chước, không giải được.”

“Cho nên anh ta cũng không giải được?”

“Ngày hôm sau gặp cậu ta anh lại hỏi thêm lần nữa, anh nói anh có đáp án mẫu, hỏi cậu ta có muốn xem hay không.”

Chăm Khê bật cười, nói: “Em đoán chắc chắn là lại có mặt Đoàn Ái Đình ở đó chứ gì.”

“Phải, nhưng lúc ấy cậu ta vẫn nói là không xem.

Cho nên lúc bọn anh đi học tiết thể dục, cậu ta đi lục lọi bàn học của anh, bất ngờ lại nhìn thấy đề thi giữa kỳ lần này.”

“Anh lấy đề thi từ văn phòng ra hả?”

Chăm Khê kinh ngạc.

“Không.

Sau khi trở về anh chép lại, rồi in ra giống hình thức một đề thi.”

Chăm Khê vẽ mặt đau khổ tặng cho anh ta một cái like.

Có trời mới biết bình thường có học thuộc một bài học thôi cũng đã khốn khổ đến mức nào rồi.

Còn vị này mới nhìn đề thi một cái mà đã nhớ toàn bộ, lại còn nhớ rõ đến mức chép thành cả một cái đề hoàn chỉnh.

“Anh biết anh ta nhìn thấy bài thi thì sẽ copy một bản chứ không đi tô giắc?”

“Cậu ta không có cách nào chứng minh đề thi kia là của anh, anh có thể nói là cậu ta vu oan mà.”

Lâm Tụ đẩy xe đạp, miệng ngâm điếu thuốc, “Anh có thể yêu cầu thi lại, nhưng cậu ta thì sẽ không hy vọng anh thi lại đâu.”

“Vì sao?”

Lâm Tụ nhìn cô một cái, nói: “Nhờ phúc của em đấy.”

Chăm Khê chợt tỉnh ngộ.

Lần trước chuyện cô thi lại đã ồn ào đến mức có cả truyền thông tới phỏng vấn, ghi hình.

Cuối cùng, cô không chỉ chứng minh được thực lực của mình, mà còn thuận tiện tuyên truyền giúp chính cô và trường số 7, cũng đồng thời giúp cô lấy được một suất tuyển thẳng nữa.

Chỉ cần đầu óc Triệu Dật Lỗi vẫn còn tí tẹo lý trí, chắc chắn sẽ không thể nào làm ra chuyện giúp cho Lâm Tụ nổi tiếng như thế.

Ai biết được cuối cùng gã sẽ “quảng cáo”

cho Lâm Tụ vào trường đại học nào.

“Lần trước em nói thực lực cậu ta không đủ, không xứng với vai trò đại diện cho học sinh.”

“Vốn là như thế mà.”

“Cậu ta cũng hoảng sợ.”

Lâm Tụ nói.

“Cho nên lúc nhìn thấy đề thi lần này, anh ta liền chớp lấy cơ hội mà có lại một bản?”

“Cậu ta chụp ảnh lại.”

Chăm Khê hơi hoảng, hỏi: “Ảnh chụp đâu?”

“Cậu ta nói xóa rồi.”

Chăm Khê chậm rãi thở phào, nói: “Vậy thì tốt.”

“Cho dù cậu ta có lưu lại thì cũng không thể chứng minh đề thi kia có liên quan gì đến anh.

Anh trả lời với bên nhà trường là, chấp nhận thi lại vô điều kiện.”

“Vậy lần này coi như may mắn rồi.

Nếu không phải thầy dạy Toán lúc trước tính sai mất một số thì đúng là không phát hiện ra chuyện anh ta quay cóp được.”

Lâm Tụ bật cười, nhả ra một luồng khói, nói: “May mắn sao.”

Chăm Khê lập tức bóp chặt tay phanh, kinh hãi hô lên: “Từ lúc bắt đầu anh đã biết rõ đáp án có vấn đề.”

“Cũng có thể nói là do may mắn.”

Lâm Tụ cài lại cúc áo khoác, “Nếu không thì còn phải đợi thêm.”

Chăm Khê nhìn theo bóng dáng người đang đạp nhanh xuống dốc.

Nếu cô là Lâm Tụ, gặp phải cái tên cực phẩm Triệu Dật Lỗi này.

Chắc chắn Triệu Dật Lỗi nói có một câu, cô có thể phun trả lại ngay tức khắc.

Nếu gã thích phun ra mấy câu thối hoắc như vậy, cô thật sự có thể để cho hắn ăn phải dòi luôn.

Ví dụ như chuyện lần trước, nói không chừng đến hôm sau là cô đã có thể lấy có để mà bới lông tìm vết rồi.

Gã không để cho cô vui vẻ thì cô đương nhiên cũng không thể cho gã vui vẻ về ăn Tết được.

Nhưng mà Lâm Tụ này thì quả là biết nhẫn nại.

Nghe giọng điệu của anh ta, nếu như lần này không phải là do thầy giáo tính toán sai, anh ta vẫn còn có thể lặng yên chờ đợi.

Nói không chừng anh ta có thể vì chờ đợi cơ hội mà kiên nhẫn đến một năm, ba năm, thậm chí mười năm.

Chăm Khê nhớ kiếp trước sau khi anh ta nhận tổ quy tông, Lâm Tuệ từng dắt theo Chăm Hàm đến nhà chào hỏi.

Lúc ấy anh ta cũng không làm chuyện gì thất lễ, còn khách sáo tiễn hai người kia về.

Lâm Tuệ vì thế còn vui mừng phấn khởi một trận, nói tương lai con gái rượu của mẹ có thể trông cậy vào được rồi.

Kết quả, sau này Chăm Hàm lên giường với người ta, sau có giành được một suất làm đại sứ thương hiệu.

Nhưng đến lúc chỉ còn thiếu bước ký hợp đồng nữa thôi lại bị một câu nói hời hợt của Chủ tịch Vân mà phủ định mất.

Từ đó về sau, cũng không thấy nó được nhận hợp đồng nào ngon nghề như vậy nữa.

Chăm Khê chỉ có thể thầm cảm thấy may mắn, kiếp trước cô giải nghệ sớm, không để cho vị Chủ tịch Vân tìm đại một cái có gì đó mà đá cổ đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nhân Chứng Chứng Kiến

Chuyện của Triệu Dật Lỗi có vẻ đã không thể cứu vãn được nữa.

Theo như những gì Lý Minh Đình nghe ngóng được, bên phía trường học quyết định tước bỏ chức vụ Chủ tịch Hội học sinh của anh ta, đồng thời dán thông cáo phê bình.

“Anh nói xem, Đoạn Ái Đình có chia tay với anh ta không? Hai người này đều là kiểu người mất mọt trên đỉnh đầu.

Liệu Đoạn Ái Đình có chấp nhận bạn trai là người đã bị phê bình vì gian lận thi cử?”

“Không biết.”

Huy Dương nói, “Anh thấy Triệu Dật Lỗi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Có khả năng cậu ta sẽ còn làm ra những chuyện điên rồ hơn nữa.”

Đúng là phán chuẩn như thần.

Triệu Dật Lỗi đã tìm cho mình một nhân chứng, nói là người nợ đã trông thấy anh ta lục lọi ngăn kéo của Lâm Tụ trong tiết học thể dục hôm đó.

Châm Khê rất tò mò, đòi Huy Dương và Lý Minh Đình mang mình đến văn phòng để nghe trộm

“Tiết thể dục hôm thứ ba tuần trước, có phải bạn ở trên lớp, không xuống sân học không?”

Đây là giọng nói của Triệu Dật Lỗi.

“Đúng thế.

Có tiếng con gái nhẹ nhàng đáp lời.

Triệu Dật Lỗi hỏi: “Có phải lúc đó tôi đã từng đến lớp học của các bạn không?”

“Đúng vậy.”

“Lúc ấy bạn đã nhìn tôi mấy lần đúng không?”

“Vi bạn không phải là học sinh lớp tôi, lại đến vào giữa giờ học nên tôi tất nhiên là cảnh giác.”

Triệu Dật Lỗi giận dữ, giọng nói cũng cao vút lên: “Bạn không biết tôi chắc? Chẳng lẽ tôi còn có thể đến lớp bạn để trộm đồ hay sao?”

“Đúng là lúc đó bạn đã lục lọi ngăn bàn của bạn Lâm Tụ.”

Cô nữ sinh kia nói.

Châm Khê ôm đầu, cảm thấy tình hình có vẻ không được lạc quan cho lắm.

Quả nhiên, giọng điệu của Triệu Dật Lỗi trở nên nhẹ nhõm hơn không ít: “Thưa thầy, đúng vào ngày hôm đó, em đã nhìn thấy đề thi giữa kỳ ở trong ngăn bàn của Lâm Tụ ạ.”

“Lâm Tụ, có đúng không?”

Một giọng nói nghiêm nghị vang lên.

“Em chưa từng nhìn thấy cái gì gọi là đề thi giữa kỳ ạ.”

Lâm Tụ trả lời.

Triệu Dật Lỗi: “Cái tên này! Ngay cả bạn cùng lớp với cậu cũng đã nhìn thấy rõ ràng rồi!”

“Nhìn thấy cái gì? Thấy cậu lục lọi ngăn bàn của tôi à? Bạn Triệu này, xin hỏi cậu, không có sự cho phép của tôi, cậu tự ý lục lọi ngăn bàn của tôi làm cái gì vậy?”

“Khương Tiềm, bạn nói đi! Có phải bạn đã nhìn thấy tôi tìm được trong ngăn bàn của Lâm Tụ một tờ đề thi, tôi còn cầm điện thoại chụp hình lại không?”

Triệu Dật Lỗi chìa mũi dùi về phía cô bạn kia.

Quái, cái tên Khương Tiềm này sao mà quen tai vậy nhỉ? “Không có, tôi chỉ thấy bạn lục lọi ngăn bàn của Lâm Tụ thôi.”

“Sao bạn có thể nói dối trắng trợn như thế được?”

Giọng của Triệu Dật Lỗi càng thêm sắc bén, “Rõ ràng lúc đó bạn luôn nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi còn bảo bạn đừng có xen vào việc của người khác mà, bạn nhớ không?”

“Bạn ở lớp khác lại đi vào lớp chúng tôi lục lọi ngăn bàn của học sinh lớp tôi, tất nhiên tôi phải nhìn chăm chăm vào bạn rồi.

Nhờ đâu bị mất thứ gì đó thì tôi còn biết đường ăn nói với giáo viên chứ.”

“Bạn!”

Châm Khê ngồi xỏm ở góc tường mà cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ngoa ngoát của Triệu Dật Lỗi lúc này.

“Lâm Tụ, em thấy thế nào?”

So với kiểu gào rú như điên của Triệu Dật Lỗi thì giọng nói của Lâm Tụ có vẻ còn lãnh đạm hơn mấy phần.

“Em không làm ạ.

Em đồng ý tiếp nhận thi lại tất cả các môn dưới sự giám sát của nhà trường.”

Thầy giáo đành phải nói: “Được rồi, các em về lớp học trước đi.”

Châm Khê nghe thấy tiếng Triệu Dật Lỗi kêu lên: “Lâm Tụ, cậu chờ đó cho tôi!”

“Ừm.”

Tiếng đáp lại này cực kỳ tùy ý, như thể vô tình thốt ra vậy.

Huy Dương kéo Châm Khê đến một góc vắng bên cạnh hành lang.

May mà tầng này là nơi dùng để lưu trữ hồ sơ và dụng cụ học tập nên không có ai cả.

Nếu không thì thể diện của học sinh ba tốt Châm Khê đã mất hết rồi.

Châm Khê nghe có tiếng bước chân tới gần hai người, cô đẩy Huy Dương vào trong, còn mình cũng nghiêng người ra sau để tránh.

Nghe trộm chẳng phải là chuyện về vang gì, cô sợ mình sẽ xấu hổ khi bị Lâm Tụ bắt gặp.

“Bạn Lâm!”

Cô nữ sinh tên Khương Tiềm kia gọi Lâm Tụ.

Không nghe thấy Lâm Tụ trả lời, Châm Khê đoán chắc anh đã dừng lại và dùng gương mặt lạnh như băng kia mà nhìn người ta với vẻ nghi hoặc rồi.

“Lâm..

bạn Lâm”

Cô gái này vừa rồi còn nói năng rất lạnh lợi, giờ đột nhiên trở nên lắp bắp, “Cậu yên tâm đi, mình sẽ không, sẽ không nói cho người khác biết đâu.”

“Cái gì?”

Lâm Tụ nói hai chữ này mà giọng điệu không hề dao động chút nào.

“Hôm đó, sau khi Triệu Dật Lỗi đi, mình có đến xem thử trong ngăn bàn cậu có bị mất đồ gì không.”

Chăm Khê và Huy Dương liếc nhìn nhau, cô gái này có ý đồ gì đây? Sao vừa rồi không nói ra ngay trước mặt thầy giáo, mà lại cho đến lúc này mới đuổi theo rồi nói ra, định uy hiếp Lâm Tụ? “Tôi bị mất cái gì.”

Lâm Tụ hỏi.

“Không..

không mất cái gì cả.”

“Um”

Chăm Khê nghe thấy tiếng bước chân lại vang lên, chắc là Lâm Tụ tiếp tục bước đi.

“Minh biết...

mình biết Triệu Dật Lỗi rất quá đáng.”

Cô gái kia lại tiếp tục nói, “Cậu ta gieo gió thì gặt bão thôi, cậu không cần lo lắng, mình sẽ không hé răng nửa lời.”

“Tôi cần phải lo lắng điều gì sao?”

“Không có không có.”

Cô gái kia tỏ ra sốt ruột, “Minh chỉ là, chỉ muốn nhắc nhở cậu.

Không phải, mình chỉ muốn đưa ra một ý kiến nhỏ cho cậu thôi.”

“Cảm ơn.”

Chăm Khê lại nghe thấy tiếng bước chân, hẳn là của Lâm Tụ bước đi về phía trước.

Cái người này, đúng là không biết khách sáo là gì.

“Đoạn Ái Đình không phải thật lòng thích cậu đâu.”

Giọng nói yếu ớt nhưng chắc nịch của cô gái lại vang lên, Chăm Khê nghe thấy Lâm Tụ lại dừng bước.

“Sau này cậu...

cậu hãy tránh xa cô ta ra nhé.”

Tiếng bước chân truyền vào tại Chăm Khê ngày càng nhỏ, cho đến khi cô không còn nghe thấy âm thanh gì nữa.

Chăm Khê thò đầu ra nhìn, xác định trong hành lang không còn ai mới giật tay áo của Huy Dương, ra hiệu cùng chuẩn đi.

“Anh họ của em đúng là chẳng biết nể nang ai.

Khương Tiệm nói bóng nói gió với cậu ta như vậy rồi mà cậu ta còn giả vờ như không hiểu.”

Huy Dương đứng trên sân thượng vuốt tóc, nói chuyện câu được câu không với Chăm Khê.

“Chẳng nể nang ai? Thế có không nể nang ai bằng thiếu gia như anh không?”

“Anh thì sao?”

Huy Dương thả tay xuống.

“Anh có thể đổi loại nước hoa khác được không? Tụ anh ngửi không thấy ghê à?”

“Huy Dương đưa tay áo lên mũi ngửi thử: “Khó ngửi lắm à? Sao anh không thấy nhĩ.”

“Anh có biết rằng vận động nhiều có thể tiết ra Dopamine làm người ta cảm thấy hưng phấn không? Loại nước hoa này của anh chắc chắn là có độc, ngửi nhiều khiến người ta cảm thấy bứt rứt.”

Chăm Khê phui quần áo của mình và nói, “Đứng đây với anh một lúc mà trên người em cũng ám cái mùi này luôn rồi.”

“Thật à?”

Huy Dương bắt lấy tay cô, bóp nhẹ mấy cái, đột nhiên anh nói, “Chăm Tiểu Khê, hình như em béo lên một chút thì phải.”

“Lại chẳng.

Từ khi ra khỏi nhà là em được ăn ngon ngủ kỹ, không béo lên chút nào còn cảm thấy có lỗi với chính mình đây.”

“Đường béo hả?”

Chăm Khê lườm anh.

Huy Dương cười và nói: “Ông anh họ kia của em đúng là kỳ quái thật.

Anh làm bạn cùng lớp với cậu ta hơn một năm, thấy cậu ta cư xử với ai cũng tỏ ra lạnh nhạt như vậy hết.

Đến ngay cả Đoạn Ái Đình lúc trước ngồi cùng bàn với cậu ta cũng bị cậu ta coi như người xa lạ.

Đúng kiểu như hai người xa lạ vào một tiệm ăn rồi bị phục vụ nhét ngồi chung một bàn vậy.”

Huy Dương ghé sát vào cô, thì thầm, “Em nói xem, có phải cậu ta là...”

Chăm Khê hí hóp mắt nhìn anh.

Cô nghĩ thầm, kỳ lạ thật, Huy Dương đâu phải loại người thích úp úp mở mở kiểu này.

“Anh muốn nói cái gì?”

Huy Dương dựng ba ngón tay lên: “Đầu tiên, chuyện này không phải do anh nói đầu nhé.

Đó là do Lý Minh Đình hỏi anh, cậu ta hỏi có phải Lâm Tự thích, thích bạn đồng giới không?”

“Anh Lý Minh Đình bà tám thế cơ à?”

“Chẳng lẽ cậu ta không phải là đứa bà tám?”

“Đúng là thế thật.”

Chăm Khê gật đầu, với trình độ hóng hớt của Lý Minh Đình thì chẳng có gì lạ khi anh ta lại nghĩ như vậy.

“Em cảm thấy thế nào?”

Huy Dương hỏi.

Em cảm thấy thế nào á? Em chẳng cảm thấy gì cả, cũng không biết gì hết.

Chăm Khê rầu muốn thổi ruột, không biết nên trả lời vấn đề này thế nào.

Cô không thể đưa ra một đáp án chính xác được, bởi vì dù là ở kiếp trước, đúng là cô từng nghe một tin đồn y như vậy về Lâm Tự.

Trước mắt mặc dù không phát hiện ra anh ta có cái nhìn khác đối với con trai hay không, nhưng đúng là anh ta không hề thân cận với con gái.

Ngay cả Đoạn Ái Đình mà lúc trước được Chăm Khê đánh giá cao cũng không lọt được vào mắt xanh của Lâm Tự.

“Giờ thì giờ đây cũng là việc riêng của người ta.”

Suy nghĩ một lúc, Chăm Khê mới từ tốn nói, “Em cũng đâu thể hỏi thẳng trực tiếp anh ấy được.

Hơn nữa, anh ấy có thích ai cũng chẳng tới lượt em cần quan tâm, đúng không?”

Huy Dương nhìn chăm chăm vào hai mắt cô, như thể muốn thông qua đó để thăm dò thứ gì vậy, khiến Chăm Khê cảm thấy hơi khó hiểu.

“Cho nên em cảm thấy, Lâm Tự có khả năng thích con trai hả?”

“Cái gì gọi là em cảm thấy, không phải là anh đang hỏi em đấy à?”

“Nhưng em có trả lời đâu.”

“Việc này làm sao em trả lời chính xác được: Anh ấy cũng đâu có nói với em.”

Huy Dương cười cong cả mắt: “Cũng đúng, em không nên quan tâm đến việc này.”

“Cái anh này có phải bị bệnh không đấy.”

Châm Khê nắm lấy cổ áo anh mà lắc, sau đó cô đứng dậy.

Huy Dương túm lấy tay áo cô kéo cô ngồi lại xuống đất, nói: “Châm Tiểu Khê, chuyện lúc trước em đồng ý với anh vẫn chưa xong thì phải.”

“Quên rồi.”

Huy Dương tóm gáy cô.

Châm Khê rút cổ, gạt tay của anh ra, “Hôm nay anh bị làm sao vậy? Có gì thì nói luôn đi.

Dựa vào mối quan hệ của chúng ta, cho dù anh có come out thì em đảm bảo vẫn có thể duy trì được sự bình tĩnh.”

“Không phải em nói muốn tập trung vào việc học nên không thích dây dưa với đứa tên nhóc nào sao?”

“Gần đây em có dây dưa với ai sao? Anh mới là người dây dưa với em nhiều nhất đấy, anh là đứa nhóc à? Bớt trẻ con đi.”

Trong đầu Châm Khê đột nhiên hiện ra một suy nghĩ, cô vỗ tay đánh hết một cái, cười gian hỏi anh: “Có phải có thằng nhóc nào nhờ anh thăm dò em không hả?”

“Có thằng nhóc nào lại mất mủ như vậy?”

“Anh lặp lại lần nữa xem.”

Châm Khê xụ mặt.

“À không, là ánh mắt của em quá cao nên mấy thằng nhóc đầy đầu có lọt nổi vào mắt em được.”

“Chứ còn gì nữa.”

Châm Khê khịt mũi.

“Đến cả thằng nhóc Nhiều Lực Quân kia mà cũng không lọt được vào mắt em thì em có thể để ý đến ai chứ?”

Huy Dương nhìn cô, trong mắt anh đầy ý cười.

Châm Khê bỗng có cảm giác người này lại đang giễu cợt cô.

“Ai lại hạ giá để so với Nhiều Lực Quân như vậy?”

“Thằng nhóc Nhiều Lực Quân kia còn tìm được bạn gái, sao em lại không tìm được nhỉ?”

Nói đến chuyện này Châm Khê lại cảm thấy phiền! Từ khi Nhiều Lực Quân và Hà Viện thành đôi, mỗi lần tan học, chỉ cần Châm Khê ra ngoài muộn một giây thôi là liền trông thấy hai người này chẳng coi ai ra gì mà anh em em em sến sẩm đến nổi da gà.

Cô đã nói chuyện với cô Chu mấy lần về việc đổi chỗ nhưng đều bị lờ đi.

Có lúc cô đi vào lớp là lại thấy Nhiều Lực Quân đang ngồi ở chỗ của cô để phụ đạo cho Hà Viện.

“Xin lỗi, mình nhờ một tẹo.”

Lần nào Nhiều Lực Quân cũng nói với cô như thế, mà Châm Khê lại không tiện ở trước mặt nhiều người bảo cậu ta lượn ra chỗ khác.

Thế là cô đành cúp đuôi ra chỗ Lư Ý ngồi, chờ cho đến khi cậu ta rời khỏi chỗ ngồi của mình.

“Cái gì mà đến Nhiều Lực Quân cũng tìm được bạn gái còn em thì không? Em muốn tìm bạn gái làm cái gì chứ? Chẳng phải em có Lư Ý rồi à!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Uy Hiếp

Châm Khê bực tức thốt lên một câu như thế khiến Huy Dương sợ chết khiếp.

Anh liên tục hỏi Châm Khê để xác nhận cái từ bạn gái trong lời nói của cô không phải là cái loại bạn gái mà anh nghĩ đến.

Châm Khê mắng anh bị thần kinh, cổ cướp một hộp kẹo nhập khẩu của anh rồi dùng dùng bỏ đi mất.

Buổi tối, Châm Khê đang cuộn chân ngồi làm bài tập thì nghe thấy phòng đối diện bị ai đó gõ cửa, một giọng nữ quen thuộc vang lên: “Lâm Tụ, cậu có trong đó không?”

Châm Khê neho mắt nhìn qua mắt mèo trên cánh cửa, người đang đứng trước cửa phòng Lâm Tụ chính là Đoạn Ái Đình.

“Có chuyện gì.”

Lâm Tụ mở cửa, anh đang mặc đồ ngủ.

Ông anh này không học bài à? Sao lại ngủ sớm như vậy? Châm Khê quay đầu nhìn đồng hồ thì chồng chất trên bàn mình, tự nhiên cô lại cảm thấy tức giận.

“Mình muốn nói chuyện với cậu một lúc.”

Đoạn Ái Đình nói.

Giọng nói của chị ta không hề cao ngạo như lúc trước, giọng điệu này khá giống với hình tượng dịu dàng, hiền thực lúc Châm Khê mới quen chị ta.

“Muộn rồi, có chuyện gì mai đến trường nói đi.”

“Không được!”

Đoạn Ái Đình lấy tay giữ cửa, “Tối nay tôi phải nói cho rõ ràng, nếu cậu không muốn nói chuyện với tôi, tôi vẫn sẽ đứng đây đây.”

“Đây là việc của cậu.”

Chep chep, Châm Khê cuộn chặt chăn, chăm chú theo dõi tình hình thông qua cái mắt mèo bé tí.

“Ngày mai tôi sẽ không đi học, nếu giáo viên có hỏi, tôi sẽ nói là tôi ở chỗ cậu cả đêm.

Tôi cũng sẽ nói với bố mẹ mình như thế.”

Đúng là chơi ác quá! Lâm Tụ nhìn chị ta một lúc, anh bảo chị ta chờ rồi đóng cửa lại.

Châm Khê đoán có lẽ Lâm Tụ không muốn nói chuyện với Đoạn Ái Đình ở trong nhà, nên quay vào thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài.

Châm Khê nhắn tin cho anh: “Muộn lắm rồi đấy.”

“Anh xuống dưới nhà.”

“Em cũng đi.”

Châm Khê khịt mũi, tìm quần áo mặc vào, chuẩn bị ra cửa.

“Được rồi.”

Tin nhắn của Lâm Tụ vừa được gửi tới, cửa phòng đối diện cũng mở ra.

Châm Khê nghe thấy động tĩnh bèn tới bên cửa nhìn qua mắt mèo.

“Có chuyện gì, nói đi.”

Lâm Tụ mặc thêm cái áo khoác ngoài, đứng ở đó như ông thần giữ cửa, hoàn toàn không có ý định để Đoạn Ái Đình vào nhà mình.

Đoạn Ái Đình quay đầu liếc nhìn qua hướng cửa phòng của Châm Khê, làm cô có cảm giác xấu hổ như mình nhìn trộm bị bắt gặp vậy.

“Minh đã chia tay với Triệu Dật Lỗi rồi.”

Đây là kết quả bất ngờ nhưng hoàn toàn trong dự đoán.

Lúc Triệu Dật Lỗi xảy ra chuyện, Tiến Dũng đã tiên đoán chuyện bọn họ chia tay chỉ là sớm muộn mà thôi.

Chỉ là Châm Khê không ngờ bọn họ sẽ dứt khoát và nhanh chóng như vậy, nghe có vẻ rất giống kiểu qua sông đoạn cầu.

“Minh biết chuyện này là do cậu làm.”

Đoạn Ái Đình bỗng nói đến vấn đề khác.

“Chuyện gì.”

“Chuyện Triệu Dật Lỗi gian lận, mình biết là do cậu làm.”

Lâm Tụ trả lời.

“Có rất nhiều người cũng nói như vậy.”

Nhưng chẳng ai có chứng cứ cả, cầu này là Châm Khê bỏ sung thay anh.

“Cậu làm thế là vì mình sao?”

Châm Khê hít mạnh một hơi, suýt thì ho khan thành tiếng.

Đoạn Ái Đình đưa mặt về phía trước, dù chị ta quay lưng về phía cô nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt đầy triu mến mà chị ta đang dùng để nhìn Lâm Tụ lúc này.

“Gì cơ?”

Giọng nói của Lâm Tụ cũng không bình tĩnh được nữa.

Chắc anh ta cũng rất kinh ngạc khi đối phương đột ngột hỏi như vậy.

“Cậu gây vò Triệu Dật Lỗi như vậy là bởi vì mình sao? Từ lúc mình và cậu ta ở bên nhau, dường như cậu rất không vui.

Mình còn đang nghĩ, cậu sẽ dùng biện pháp gì để ngăn cản mình và cậu ta qua lại với nhau.”

Ôi! Cái trí tưởng tượng này thật là.

Châm Khê thật sự rất muốn lao ra hỏi chị ta, làm thế nào mà chị ta có thể phân biệt được cảm xúc vui hay không vui trên gương mặt của Lâm Tụ vậy? Đặc điểm nhận dạng là như thế nào? “Chúng ta chỉ là bạn bè bình thường học chung một lớp thôi.”

Lâm Tụ nói.

“Thế tại sao cậu lại làm như vậy? Chẳng lẽ bởi vì Triệu Dật Lỗi đã từng gây chuyện với cậu? Lâm Tụ, cậu là người nhỏ nhen như thế sao?”

Chắc tối nay Đoạn Ái Đình uống rượu rồi, chứ không chị ta đang nói cái gì vậy trời? Hóa ra dám ra tay vì phụ nữ và tình yêu mới là anh hùng chân chính, mới là vĩ đại, còn tự trút giận thay mình là nhỏ nhen ích kỷ? “Tôi thế đấy.”

Châm Khê che miệng bật cười.

“Lâm Tụ, tôi đúng là nhìn nhầm cậu rồi.”

Đoạn Ái Đình tức giận.

“Cậu đề cao tôi quá.”

“Cậu cứ chờ đấy mà xem.”

“Triệu Dật Lỗi cũng nói nói câu này đấy.

Tôi cũng chỉ nói lại với cậu ta là, tôi chờ.”

Đoạn Ái Đình vung vẩy tà áo khoác một cái, tức tối chạy rầm rầm xuống lầu trên đôi giày cao gót của mình.

“Nhìn đủ chưa.”

Qua cái mắt mèo trên cửa, Châm Khê nhìn thấy ánh mắt Lâm Tụ đang hướng về phía mình.

“Đa tình tự cổ không dự hận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ”

(Kẻ đa tình từ xưa cuối cùng cũng đều dư lại nỗi hận, mà nỗi hận đó còn kéo dài triền miên suốt ngàn năm.

Hai câu này từng được Trư Bát Giới ngâm nga khi bị thất tình.) Kéo cửa ra, Châm Khê gật gù, đắc ý ngâm nga câu thơ này.

“Làm bài tập xong rồi à?”

Câu nói này của anh làm cô cụt cả hứng.

“Triệu Dật Lỗi đã bị như thế rồi mà cô nương nhà người ta còn nhớ thương đến anh.

Em nên khen chị ta yêu quá sâu sắc, hay nên mắng anh là đồ đầu đất vô tình vô nghĩa nhỉ?”

Lâm Tụ nhấc tay lên nhìn đồng hồ đeo trên tay.

“Đến giờ này rồi mà còn chưa học xong, anh nên khen giáo viên của bọn em rất có trách nhiệm, hay là chế năng lực học tập của em có hiệu suất thấp đây?”

“Râm!”

Châm Khê vung tay đóng sập cửa lại.

Cô pha một cốc cà phê, tiếp tục đi giải đề thi.

Học giỏi thì có gì đặc biệt hơn người chứ! Ngày trời đông giá rét rất khó chịu, ngoài thời gian đi học, Châm Khê đều không muốn ra ngoài.

Trong tháng 11 và 12, Châm Khê chỉ miễn cưỡng đi ra ngoài đứng vào ngày sinh nhật của Lư Ý và Huy Dương.

Sinh nhật của Lư Ý chẳng khác gì những năm trước, bữa tiệc tràn ngập màu hồng phấn mơ mộng, có khác là ở chỗ bữa tiệc năm nay thiếu đi Nhiều Lực Quân và Hà Viện.

“Cậu không mời Hà Viện à?”

Châm Khê hỏi.

“Có mời, cậu ấy hỏi cậu có đi không.”

Châm Khê hiểu ngay, Hà Viện như vậy là buộc Lư Ý phải lựa chọn giữa mình và cô ấy.

“Sao cậu ấy lại như vậy nhỉ?”

Lư Ý cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Bình thường mà.”

Con gái mới mười mấy tuổi đều như thế cả, lớn hơn chút nữa sẽ không còn ngây thơ như vậy nữa.

Nhưng Châm Khê vẫn rất vui mừng, vì Lư Ý đã chọn cô chứ không chọn Hà Viện.

Sinh nhật lần này của Huy Dương rất xôm tụ.

Đúng hôm sinh nhật anh thì có cuộc thi nhảy, nhóm của anh đi dự thi, còn mấy người Châm Khê thì đi theo cổ vũ.

Cuối cùng nhóm nhảy của anh giành được giải quán quân, Châm Khê cũng được trận gào thét đến khàn cả giọng.

Cuộc thi kết thúc, Châm Khê xấu hổ kéo tay áo anh và nói: “Em cũng muốn học nhảy.”

Huy Dương rất hào phóng, vỗ ngực mình: “Để anh dạy cho.”

“Em không muốn anh dạy đâu.”

Châm Khê đứng ở phía sau anh, cô cẩn thận ngắm trộm từng người bên trong nhóm nhảy.

“Thế em muốn ai dạy?”

“Cái chị tóc đỏ kia kia.”

“Em cũng có mắt nhìn phết đấy nhỉ, chị ấy là át chủ bài trong nhóm bọn anh đấy.”

“Con át chủ bài không phải là anh à?”

Châm Khê hỏi lại.

“Cậu ấy là Center và Top.”

Tiền Dung giải thích thay.

“Ồ! Anh cảm nhiều danh hiệu thật đấy.”

“Khuê n.”

Huy Dương hô lên, gọi cô gái tóc đỏ kia tới.

“Anh gọi cái gì đấy?”

Châm Khê nghe không rõ lắm.

“Viết là QUEEN, đọc là Khuê n (Quinn).”

“Tại sao?”

“Em không cảm thấy xấu hổ khi bị ai đó gọi thẳng là Queen à?”

“Người khác cũng đoán ra được mà, nhưng cái tên này đúng là rất hợp với phong cách của chị ấy.”

“Cô bé này đang khen chị đấy à?”

Khuê n vừa đi tới gần thì nghe thấy câu nói của Châm Khê.

Huy Dương ôm lấy vai Châm Khê, kéo qua trước mặt cô gái kia: “Con bé muốn theo cậu học nhảy.”

Khuê n vừa định từ chối thì nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Huy Dương, lập tức đổi lời: “Không dám.

Em gái, trước kia em từng học nhảy chưa?”

“Chưa ạ.

Chị, chị cứ gọi em Châm Khê là được rồi.”

Lý Minh Đình kéo tay Tiền Dung: “Em xem Châm Khê chân chó chưa kia.”

“Vậy em muốn học cái gì?”

“Cái gì cũng được ạ.”

Thật sự là Châm Khê không biết phải học cái gì mới tốt, cô cũng không biết mình thích thể loại nhảy nào hoặc hợp với loại nào nhất.

“Cái gì cũng được? Vậy em muốn học để trở thành thế nào?”

Khuê n nhận điều thuốc người bên cạnh đưa tới, cô ngậm trong miệng nhưng không châm lửa.

“Thành thế nào ấy ạ?”

Châm Khê suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này.

Chắc không thể luyện đến trình độ như Huy Dương và chị ấy rồi, muốn được như thế không chỉ cần rèn luyện nhiều năm, mà còn phải xem tài năng bẩm sinh nữa.

Với kinh nghiệm học vũ đạo ở kiếp trước, cô biết mình không có tài năng thiên bẩm về mặt này.

“Nhảy sao cho đẹp là được ạ.”

Khuê n cười khoe hàm răng trắng: “Đẹp như thế nào?”

“Ít nhất thì ngang ra ngang, dọc ra dọc là được ạ.”

“Phây là phây, chấm là chấm.

Không hiểu thì đừng có nói lung tung, nếu không em cứ đi tập thể dục theo đài là được rồi.”

Lý Minh Đình tiếp một câu và nhận được một cái cốc đầu của Châm Khê.

“Em nhìn xem.”

Lý Minh Đình chỉ vào Châm Khê mà mách với Tiến Dũng, “Con bé đang sử dụng bạo lực gia đình kia.”

“Được thôi.”

Khuê n gật đầu, “Khi nào có thời gian bảo Huy Dương đưa em qua đây đi.”

Châm Khê cười tít cả mắt, cô nhìn xuống thấy chiếc túi nhỏ màu xanh hải quân ở bên hông của chị ấy, trên ấy có hình quả đào.

“Chị, cái túi này của chị xinh quá, là của nhãn hiệu gì vậy ạ, mua ở đâu?”

Khuê n chuyển cái túi ra đằng trước cho Châm Khê nhìn, cô nói: “Của một thương hiệu mới, chưa nổi tiếng lắm.

Giờ muốn mua khá khó khăn, nó vừa ra mẫu nào là bị cướp sạch hết mẫu ấy, khó mua lắm.

Chị muốn mua một mẫu khác cơ, nhưng cái mẫu đó quá hot, cháy sạch hàng, nên chị đành mua mẫu này.”

Con gái mỗi lần nhắc tới quần áo và đồ trang sức hình như đều có vô số chuyện để nói vậy.

Tiến Dũng cũng tham gia vào: “Là HoneyPeach đúng không? Nghe nói nó là nhãn hiệu phụ của 0220, lần này họ cho ra ba mẫu túi là điệp viên, hải tặc và thợ may.

Cứ mỗi lần ra mẫu mới là lại bị fan hâm mộ của mấy người đại diện nhãn hàng tranh cướp sạch.

Công ty đó nói là muốn trở thành thương hiệu quốc dân, đến bây giờ tớ cũng chưa thấy mấy người đeo túi này đâu.”

“Tớ cũng là fan hâm mộ đó.”

Khuê n cười khá thoải mái, “Dù gì thần tượng của tớ cũng là người đại diện cho nhãn hiệu đó, quảng cáo quay cũng đẹp.

Tớ muốn mua mấy cái để ủng hộ và bình chọn cho anh ấy, nhưng vì không thể tranh được nên cũng không có cơ hội.”

“Cái quảng cáo của công ty này đúng là ác thật đấy, thế chẳng phải là buộc fan hâm mộ phải mua sản phẩm của bọn họ à?”

Tiến Dũng nói.

“Một người muốn đánh, một người lại muốn bị đánh thì biết làm thế nào? Nếu tớ mà có tiền thì tớ cũng muốn chiếu quảng cáo tuyên truyền cho anh ấy vào giờ vàng trên ti vi, nhưng tớ không có tiền.

Giờ có ông chủ lớn sẵn lòng làm chuyện đó, chỉ là muốn chúng ta mua mấy cái túi xách tầm hơn trăm tệ thôi mà.

Huống hồ chất lượng và kiểu dáng của cái túi này cũng rất đẹp, tớ cũng chẳng cảm thấy thiệt thòi gì.”

Không ngờ cô lại gặp được fan hâm mộ chân chính trong đời thực, Châm Khê cảm thấy rất tò mò.

“Nghe nói cái quảng cáo kia có ba người cạnh tranh nhau à?”

Vừa nhắc đến chủ đề này, sắc mặt Khuê n lập tức thay đổi, cô nghiêng rằng: “Hai tên kia ấy à, một tên thì như quả bí lùn, tên còn lại thì èo lả, làm sao mà so với chồng chị được? Lại còn mơ tưởng hão huyền là quảng cáo của mình sẽ được phát trong khung giờ vàng nữa chứ? Không sợ làm khán giả buồn nôn à!”

“Cậu bình tĩnh chút đi.”

Huy Dương nghe cô ấy nói thao thao bất tuyệt mà choáng váng cả đầu óc, “Cậu thích thì đi xem buổi nhạc hội của tên đó đi, còn được thấy cả người thật ở ngoài đời nữa.”

“Cậu thì biết cái gì?”

Khuê n dụi điều thuốc vào gạt tàn, “Tớ thì không tới buổi nhạc hội, cũng không thể để hai tên bí lùn và ẻo lả kia cười lên đầu anh ấy được!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Tai Họa Bất Ngờ

Chăm Khê muốn học nhảy, thừa dịp cuối tuần rảnh rỗi cô quyết định đi luôn.

Cô không để Huy Dương đưa mình đi mà hỏi địa chỉ rồi tự đi một mình.

Khuê n nhìn thấy cô thì vui mừng, nói: “Đồ em gửi, chị nhận được rồi.

Nguyên cả dòng sản phẩm do thần tượng của chị làm đại diện, sao em lại có được vậy?”

“Trong nhà em có người làm ở công ty kia.”

Khuê n kéo tay cô: “Chắc là tốn kém lắm.”

“Không ạ, em mua với giá gốc đấy.”

Chăm Khê nói, “Em đầu thế bắt chị dạy nhảy không công được, mà em lại là đứa học sinh tương đối ngốc.

Em cũng không thể đưa tiền cho chị được, may mà thứ đồ chị thích nằm trong khả năng mà em có thể kiếm được.”

“Em có đưa tiền chị cũng không lấy.”

Chăm Khê nói: “Nếu hết mùa này, thần tượng của chị còn tiếp tục ký hợp đồng quảng cáo cho mẫu tiếp theo của HoneyPeach nữa thì đến lúc đó em sẽ tặng chị mấy mẫu mới đó”

“Còn ký hợp đồng tiếp à?”

Khuê n hỏi.

“Em nghe người nhà của em nói, có vẻ như phần thưởng cho người dành vị trí đứng đầu lần này, ngoài quảng cáo thì còn có một hợp đồng cho quý sau nữa.”

“Còn quay cả quảng cáo nữa sao?”

“Chắc chắn rồi.”

Thật ra Chăm Khê chỉ nói bừa thôi.

Nhưng đến kỳ nghỉ đông mà Lâm Tự còn muốn đi thực tập, đến lúc đó những thứ hiện giờ cô khoác lác chưa biết chừng lại trở thành hiện thực.

Cân nhắc chuyện Chăm Khê còn nhỏ, dễ xấu hổ, nên Khuê n một mình dạy cô những kỹ năng cơ bản trong phòng tập nhảy.

Những kỹ năng cơ bản trong vũ đạo cũng không khác nhiều việc thả lỏng cơ thể trước khi vận động mạnh, chỉ hơi phức tạp hơn, và đẹp mắt hơn một chút.

“Em chưa từng học nhảy, chị không thể vừa mới vào học đã dạy em một bài nhảy hoàn chỉnh được.

Rèn luyện cho thuần thục các kỹ năng cơ bản là bước rất quan trọng.”

Chăm Khê đương nhiên biết điều này.

Kiếp trước, công ty cô vì nóng lòng muốn đẩy bọn cô lên sân khấu biểu diễn kiếm tiền mà đốt cháy giai đoạn, dẫn đến việc những kiến thức cơ bản của Chăm Khê vô cùng yếu kém.

Tập tành nhảy nhót mấy năm mà cô cũng mới chỉ ở giai đoạn nhảy múa tập thể cấp độ cao mà thôi.

Giờ có người muốn dạy cô từ kiến thức cơ bản, Chăm Khê tất nhiên rất vui vẻ.

Khuê n thấy cô không hề tỏ ra khó chịu, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dù sao việc này cũng là Huy Dương nhờ, Chăm Khê lại cho cô khá nhiều thứ, cô thật sự sợ ngay buổi đầu tiên đã phải dạy cô bé nguyên cả một bài vũ đạo.

Một ngày luyện tập kết thúc, Khuê n gọi điện cho Huy Dương: “Cô bạn nhỏ nhà cậu có thể chịu được cực khổ đấy, bị kéo gân mà cũng không khóc.”

“Đấy là cậu còn chưa nhìn thấy khi cô bé bị khâu vết thương thôi.

Thuốc gây tê không có tác dụng mấy mà cô bé cũng không kêu lấy một tiếng nào.”

“Tớ thấy cô bé học rất nghiêm túc, dù chỉ là những kiến thức cơ bản nhưng cô bé vẫn rất chăm chỉ học.”

“Không ai nghiêm túc hơn so với cô bé ấy đâu, nếu không nghiêm túc thì sao có thể lần nào cũng thi đứng nhất cả khối?”

“Cậu với tớ đang so nhau xem ai khen cô bé hay hơn à?”

“Chăm Tiểu Khê nhà tớ không cần cậu khen, cô bé chỉ cần đứng một chỗ cũng toát lên hai chữ ưu tú rồi.”

“Huy Dương, cậu buồn nôn thật đấy.”

Rời khỏi lớp vũ đạo đã là chín giờ, Chăm Khê ngồi lên chuyến xe buýt cuối cùng để về nhà.

Trên xe, cô nhận được tin nhắn của Lâm Tự.

[Anh phải đi ra ngoài một lúc.] Nhìn thấy tin nhắn này, toàn bộ con mắt cô tập trung cả ngày nay của Chăm Khê đều được quét sạch.

Cô gọi điện cho Lâm Tự, không hỏi han vòng vo linh tinh, cô đi thẳng vào vấn đề luôn: “Anh định đi đâu?”

“Khương Tiệm tìm anh có việc.”

“Việc gì?”

“Cô ta nói có chứng cứ chứng minh anh gian lận trong lần thi giữa kỳ vừa rồi, nên muốn tìm anh để thương lượng.”

“Đây là chuyện của ngày tháng năm nào rồi.”

Chăm Khê vô cùng kinh ngạc.

“Anh cũng nghĩ như vậy.”

Giọng của Lâm Tự rất nhẹ, anh nói, “Bây giờ anh đi ra ngoài.”

Chăm Khê hỏi: “Hẹn ở đâu?”

“Câu lạc bộ ở phía sau trường học.”

Đầu Chăm Khê lập tức nổ tung khi nghe thấy cái địa điểm này, cô hét lên, âm thanh như xé rách cổ họng: “Không được đi!”

Những hành khách trên chuyến xe cuối cùng đều quay ra nhìn cô, tò mò có, khiển trách có.

Nhưng Chăm Khê chẳng thể nào bận tâm được nhiều như vậy.

“Anh đừng đi.

Đợi em, em về ngay đấy.”

Xe buýt dừng ở trạm, Chăm Khê nhảy vội xuống xe.

Cô đứng ở ven đường giơ tay ra gọi taxi, mong ngóng có một chiếc dừng lại.

Bên tai vang lên âm báo điện thoại sắp hết pin.

“Điện thoại của em sắp hết pin rồi.

Lâm Tụ, em nói cho anh biết, và cũng là cảnh cáo anh, anh không được phép đi.”

Chăm Khê thật sự quá sốt ruột, cô hoàn toàn quên mất Lâm Tụ là một người chỉ thích mềm không thích cứng.

Vốn cố định cầu khẩn anh, nhưng lời nói ra miệng cứ thành lời cảnh cáo, uy hiếp gay gắt.

“Vi sao?”

“Nếu anh đi, em sẽ không để ý đến anh nữa, em sẽ coi như trong cuộc đời mình chưa từng xuất hiện một người như anh.”

“Chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của em?”

“Em không nói đùa đâu, Lâm Tụ.

Tốt nhất bây giờ anh lập tức về nhà ngay.

Nếu em phát hiện anh không có ở nhà, em sẽ, em sẽ lập tức xách đồ bỏ đi ngay trong đêm.”

“Sau đó thì sao?”

Móng tay Chăm Khê đâm mạnh vào lòng bàn tay của mình, cô nói: “Cả đời này không qua lại với nhau nữa.”

Bên kia không lên tiếng, Chăm Khê lặp lại một lần nữa.

“Lâm Tụ, anh có nghe thấy không? Có nghe thấy...”

Màn hình điện thoại đã đen xì, cho dù Chăm Khê đè nút mở nguồn bao nhiêu lâu, nó cũng không sáng lên được nữa.

Đến lúc này cô mới cảm thấy hối hận, vì sao cô lại không học thuộc số điện thoại của Lâm Tụ? Để đến bây giờ hoàn toàn không thể liên lạc được với anh.

Càng nghèo càng dễ gặp ma, càng sốt ruột càng nghĩ không ra cách nào.

Bình thường xe cộ đi lại nườm nượp trên đường, thế mà giờ đến một chiếc taxi cũng không có.

Chăm Khê cố mở mắt thật to, cô sợ khi mình nhắm mắt lại, cảnh tượng Lâm Tụ bị còng tay và bị cảnh sát dí đầu áp giải đi sẽ hiện lên trong đầu.

Trong tai cô tràn ngập câu nói kia của Lâm Tụ: “Chăm Khê, anh không hề làm vậy!”

Chăm Khê chạy một mạch lên tầng, cô cũng không biết mỗi một bước mình nhảy cóc mấy bậc thang.

Cô chỉ mơ hồ nhớ được trong quá trình leo lên cầu thang, cô có bị ngã mấy lần, lòng bàn tay và đầu gối đều bị trầy da, trông vô cùng nhếch nhác.

“Lâm Tụ!”

Cô hét lên, đập mạnh cửa phòng anh.

Im lặng! Chăm Khê lập tức quay đầu chạy xuống, lại bị ngã thêm mấy phát nữa.

Cô không có thời gian kiểm tra thương tích trên người mình, chỉ có thể cắn răng mà chạy về phía trước.

Nhưng cô càng đau đớn, trong lòng lại càng sợ càng tủi thân.

Nước mắt cứ tuôn ra quện với mồ hôi rồi chảy xuống.

Cô lấy xe đạp, xe đạp của Lâm Tụ không có ở đây.

Anh vẫn đi.

Chăm Khê leo lên xe đạp của mình, chịu đựng cơn đau ở đầu gối mà cật lực đạp.

Bánh xe chuyển động nhanh đến mức không thể nhìn thấy trục xe bên trong.

Bình thường có phải đạp xe mất nửa tiếng mới đến được trường học.

Đêm nay, cô chỉ phóng mất mười phút.

Trên đường đi, trời bắt đầu có mưa nhỏ, thời tiết lại càng lạnh hơn, khiến toàn thân cô rét run.

May mà lúc này trên đường không có xe cộ qua lại.

Nếu không với tốc độ chạy xe hiện giờ của cô, chưa biết chừng không đợi được đến lúc tìm thấy Lâm Tụ thì cô đã phoi thầy ngoài đường rồi.

Cô chẳng dám nghĩ thêm bất cứ tình huống gì cả.

Cô quăng xe đạp ở trước cổng trường học, lao thẳng về khu vực phía sau trường như một con thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Vẫn kịp, mình vẫn tới kịp, chắc chắn là kịp.

Chưa có gì xảy ra cả, chưa có chuyện gì xảy ra hết.”

Trong miệng cô cứ lặp đi lặp lại những câu này.

“Nếu xảy ra chuyện thì phải làm thế nào? Lâm Tụ nên làm thế nào? Mình nên làm thế nào?”

Thời tiết rất lạnh, Châm Khê lạnh công đến mức môi cũng không khép lại được.

Cô chỉ có thể nghe thấy tiếng hai hàm răng mình va vào nhau run lên lập cập, và cả tiếng thở gấp gấp nặng nhọc của cô nữa.

Vòng qua một tiệm mì mới khai trương ở cuối dãy, Châm Khee nghe thấy có tiếng gọi sau lưng mình.

Cô không dám đáp lại vì sợ là mả gọi hồn, càng sợ chính mình nghe nhầm.

Mãi cho đến khi có nghe được tiếng gọi ấy một cách rõ hơn: “Châm Khê, em định đi đâu?”

Châm Khê quay đầu lại, thấy Lâm Tụ mặc một cái áo khoác lông vũ tối màu đang ngồi ở trong tiệm, trước mặt anh là một cái bát.

Châm Khê bấm mạnh vào chỗ bị thương của mình để con đau giúp cô tỉnh táo lại.

Cô đi về phía Lâm Tụ rồi ngồi xuống trước mặt anh.

“Em bị sao thế.”

Người đang ngồi trước mặt mặc một cái áo màu nhạt đã không còn nhìn thấy rõ màu sắc nguyên bản.

Phía trên bề mặt áo có từng mảng vết bẩn hòa với bụi đất, còn có ít bùn dính vào nữa.

Lâm Tụ lại nhìn xuống phía dưới, trên quần bò của cô có rất nhiều chỗ bị mài rách, giày cũng lem lấm bẩn, ướt nhẹp.

Người ngồi trước mặt anh lúc này đang trừng to đôi mắt, hốc mắt đỏ ửng, con người đầy tơ máu, trên mặt cũng có rất nhiều vết bẩn.

“Châm Khê.”

Lâm Tụ rút khăn giấy muốn lau mặt cho cô.

Châm Khê lấy tay gạt tay anh ra, cô hét lên: “Anh đừng đụng vào em!”

Đồng thời, đôi mắt mở to kia bắt đầu có nước mắt chảy ra.

Lâm Tụ sợ ngây người, anh nhìn thấy cánh tay đầy vết thương của cô đang đặt trên mặt bàn.

“Tay em làm sao vậy?”

“Tại sao anh không nghe lời của em? Em bảo anh ở nhà mà, tại sao anh không làm theo! Em nói không cho phép anh đi mà anh vẫn cứ đi!”

Châm Khê gào lên, “Vì sao anh chẳng thèm nghe lời của em?”

Ông chủ ở trong phòng bếp nghe thấy tiếng quát tháo ở bên ngoài bèn vội vàng chạy ra, trông thấy tình trạng của Châm Khê, ông ấy cũng sợ hãi vội lấy hộp thuốc và nói: “Có chuyện gì to tát đâu nào, đừng cãi nhau, đừng cãi nhau.”

Châm Khê hỏi: “Anh đến gặp Khương Tiệm rồi?”

“Không có.”

Châm Khee gạt đầu, cô quệt nước mắt làm bụi bẩn hòa với vết máu dính hết lên mặt của cô, trông thể thảm vô cùng.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Không phải anh muốn đi gặp Khương Tiềm sao? Đi thôi!”

“Không đi.”

Lâm Tụ nói, “Anh dẫn em đi bệnh viện.”

“Còn đi bệnh viện cái quái gì!”

Chăm Khê chân đá bàn một cái, tức giận đứng dậy rồi đi thẳng ra ngoài.

Lâm Tụ theo sau, nắm chặt lấy lưng áo cô: “Quần áo em ướt rồi, sẽ bị cảm đấy, về thay quần áo đã.”

Chăm Khê ngẩng đầu nhìn anh, lại bắt đầu khóc, cô vừa khóc vừa nói: “Vì sao anh không nghe lời em?”

Lâm Tụ nhìn cô một lúc lâu, anh ôm lấy cổ thi thảo: “Anh xin lỗi.”

Chăm Khê đánh anh, càng đánh càng mạnh, Lâm Tụ yên lặng chịu đánh, anh nói: “Anh chỉ muốn biết, nếu em phát hiện anh không có ở nhà thì liệu em có chạy tới đây tìm anh hay không?”

“Tại sao em lại muốn tới tìm anh chứ?”

Chăm Khê hét lên.

“Chẳng phải em đã tới rồi đấy à? Chẳng phải trong điện thoại em nói muốn dọn đi ngay trong đêm, cả đời này không qua lại với anh nữa sao?”

“Cho nên con mẹ nó chứ, anh chạy đến tận cổng trường chỉ để ăn mì Lâm Tụ, đầu óc của anh có phải có vấn đề không?”

“Ừ.”

Chăm Khê tức đến mức họ khù khụ.

Lâm Tụ vỗ lưng cho cô, anh bỏ chiếc áo ướt của cô ra và khoác áo của anh lên người cô.

Chăm Khê ngồi ngay ở bậc thềm đá trước cửa tiệm, mãi một lúc lâu sau mà cũng chưa thể thờ được bình thường.

“Khương Tiềm gọi điện thoại hẹn anh ra à?”

“Không, cô ta nhắn tin.”

Chăm Khê nhìn tin nhắn trong điện thoại của anh, người gửi đến là Khương Tiềm, tin nhắn gần nhất là từ mười phút trước, hỏi xem anh đã tới chưa.

Chăm Khê gõ hai chữ [Đến rồi.] và gửi đi.

“Anh chờ ở đây, em đi xem thử chị ta có chuyện gì.”

“Muộn lắm rồi.”

Lâm Tụ giữ lấy cổ tay cô, “Không đi nữa, anh dẫn em tới bệnh viện.”

Chăm Khê hất tay anh ra, “Khương Tiềm đang cầm quả bom hạt nhân chờ phát nổ đấy! Tối nay em phải đi xem cho bằng được.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Xảy Ra Chuyện

Lâm Tụ cũng không nói cụ thể anh và Khương Tiềm hẹn nhau ở nơi nào, nhưng Chăm Khê đã sống lại một đời, đương nhiên cô biết chỗ đó.

Cô kéo Lâm Tụ đi về phía trước, con đường này cô càng quen thuộc hơn so với anh.

Kiếp trước, lúc còn làm công nhân trong nhà máy da thuộc, cô luôn về nhà bằng con đường này.

Chăm Khê dừng lại trước một cánh cửa gỗ nhỏ, cô hỏi Lâm Tụ: “Là ở chỗ này à?”

Đây là phòng họp của một câu lạc bộ cũ.

Có lẽ đã rất nhiều năm rồi không có ai đến đây nữa.

Mấy tờ báo dán trên cửa sổ bị gió thổi rách bươm, thoang thoang một mùi mốc meo, cũ kỹ.

“Ừ.”

Chăm Khê nghe được câu trả lời của anh mà trong lòng không biết nên lo lắng nhiều hơn hay là cảm thấy may mắn nhiều hơn.

Cho tới nay, sự kiện năm đó của Lâm Tụ luôn là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng cô.

Vì thế mà trước giờ cô liên tục bắt ép anh không được ra ngoài đường một mình vào buổi tối, đến mức thành một điều cố chấp.

Nhiều lúc cô còn thầm nghĩ làm sao cho chuyện này mau tới sớm hơn.

Chỉ cần giải quyết được nó là sau này cô có thể thở phào một hơi rồi.

Nhưng chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến việc học và tương lai của Lâm Tụ, mà nó còn ảnh hưởng đến cuộc sống của một cô gái khác.

Khương Tiềm, cô cũng vừa mới nhớ ra tên của cô gái này thôi.

“Khương Tiềm.”

Lâm Tụ gọi, nhưng không có ai trả lời anh.

“Anh ở đây chờ em, đưa đèn pin cho em, em vào xem thử.”

Lâm Tụ không đưa điện thoại của mình cho cô: “Nơi này quá hoang vắng, bên trong lại tối om như vậy, thôi em đừng vào nữa, chúng ta trở về đi.”

“Anh không tò mò Khương Tiềm tìm anh có chuyện gì sao?”

“Không.”

“Anh có bị bệnh không vậy.”

Chăm Khê giật lấy điện thoại của anh, “Không tò mò thì đêm hôm khuya khoắt tới đây làm gì?”

Lâm Tụ bảo: “Cùng nhau đi đi.”

“Ai cần anh lắm chuyện.”

Chăm Khê đẩy bàn tay đang ngăn mình ra, miệng lẩm bẩm, “Em đi qua nơi này không biết bao nhiêu lần rồi.”

Chăm Khê ngoan cố đẩy cửa ra, khung cửa phát ra tiếng kêu kẹt khiến người ta ớn lạnh.

Lâm Tụ lo lắng nhìn Chăm Khê vào bên trong và đóng cửa lại.

Không phải cô có bệnh quáng gà, còn sợ ma nữa à.

Lâm Tụ móc điều thuốc ra, nhắc đến mới thấy, chuyện tối nay giống như một trò hề vậy.

Khương Tiềm đột nhiên nhắn tin cho anh, nói là có chứng cứ chứng minh anh gian lận.

Chứng cứ? Thứ này thật sự khiến Lâm Tụ cảm thấy tò mò.

Cô bạn này thì có chứng cứ gì chứ, làm sao anh có thể để lại chứng cứ được.

Bình tĩnh suy ngẫm lại mà nói, cho dù trong văn phòng và trong lớp học có lắp camera giám sát thì sao chứ? Thời gian anh ở trong văn phòng tổng cộng là bao lâu? Không phải tất cả mọi người trên thế giới này đều giống như anh

- hoàn toàn có lòng tin vào bộ não của mình.

Hướng hồ, trong văn phòng không hề có máy camera.

Máy quay trong phòng học nếu có hoạt động thì chỉ có thể quay được cảnh Triệu Dật Lỗi đang lục lọi ngăn bàn của anh mà thôi.

Mà anh thì sớm biết cái camera đó đã bị hỏng từ lâu.

Sáng sớm hôm nay Chăm Khê đi ra ngoài mà không hề báo cho anh một tiếng, rồi còn biến mất suốt cả một ngày.

Mấy lần anh định lấy điện thoại ra nhắn cho cô một tin nhắn, nhưng lại không biết phải nói gì, càng không hiểu vì sao mình lại phải biết cô đang ở đâu.

Cho đến khi anh nhận được tin nhắn của Khương Tiêm, mà nội dung tin nhắn lại là điều mà Chăm Khê vô cùng kiêng kỵ

- đi ra ngoài vào buổi tối.

Anh mới nhận tin nhắn được mấy giây thì Chăm Khê gọi tới.

Cô không hỏi nguyên do, cũng không cần biết tốt xấu gì, vừa mở miệng ra đã nói với giọng điệu kia, cứ như thể thù địch với toàn thể giới vậy.

Mà cái giọng điệu của cô còn chói tai hơn nhiều so với tên khốn Lâm Chính chết tiệt kia.

Anh cũng cảm thấy tò mò, nếu anh không làm theo lời cô nói thì sẽ như thế nào? Đột nhiên anh cảm thấy hơi đói, thèm được ăn một bát mì nóng ở trước cổng trường.

Anh lái xe đạp đến trường, chẳng thèm quan tâm rằng vào lúc này có tiệm mì nào còn bán hàng hay không.

Ăn xong bát mì, ngoài trời bắt đầu đổ mưa, gió lạnh nổi lên, mặt anh lạnh cóng, anh cảm thấy mình nên về thôi.

Nếu đến lúc đó mà Chăm Khê còn chưa về thì anh coi như chưa có chuyện gì xảy ra, còn nếu Chăm Khê đã về đến nhà thì anh...

Tạm thời anh vẫn chưa nghĩ ra phải làm thế nào.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh làm mấy việc mà không có kế hoạch gì giống như tối nay.

Ngay cả lần anh cố tình làm bài thi đầu vào một cách qua quýt khiến mẹ phải tức giận, anh cũng đã nghĩ kỹ biện pháp giải quyết từ trước rồi.

Cũng chính vào lúc này, anh nhìn thấy bóng dáng Chăm Khê đang lè loi cắm đầu chạy trong mưa.

Chắc chắn Chăm Khê sẽ không bao giờ thừa nhận, khi trông thấy anh lúc đó, về mặt cô đã rất vui mừng.

Sau đó cô khóc.

Sau lưng lại vang lên tiếng kéo kẹt nặng nề.

Lâm Tự quay đầu nhìn thấy Chăm Khê đi ra.

“Trong tay em cầm cái gì vậy, áo khoác đâu.”

“Lâm Tự...”

Ánh mắt của Chăm Khê vô cùng bị thương.

Nó rất chân thật, chứ không phải là kiểu gào khóc mà cô vẫn thể hiện ra.

“Làm sao...”

“Lâm Tự!”

Đột nhiên có một giọng nam bất ngờ vang lên ngắt lời anh.

Vào thời gian này và ở cái địa điểm này? Chăm Khê ngẩng đầu, phía đối diện bọn họ đột nhiên xuất hiện vài người.

Chăm Khê đưa tay ra sau lưng, cô vén vạt áo lên lên và nhét thứ kia vào trong người.

Lâm Tự hơi nheo mắt nhìn, anh nhận ra người đứng ở đằng trước, “Triệu Dật Lỗi.”

“Mây...”

làm sao mày lại ở đây?”

Giọng nói của Triệu Dật Lỗi như thể giạt mình vì sự xuất hiện đột ngột của Châm Khê.

“Không có việc gì cả.”

Châm Khê nói, giọng cổ hơi hốt hoảng, “Anh họ, chúng ta đi thôi.”

“Đội đã.”

Triệu Dật Lỗi bảo người bên cạnh ngăn họ lại, anh ta nói, “Muộn như vậy rồi chúng mày còn ở đây làm cái gì?”

“Chẳng có việc gì cả.”

Châm Khê vẫn lặp lại câu nói này, cổ lồi kéo Lâm Tụ muốn bỏ đi.

“Không phải là đang làm chuyện xấu xa gì đấy chứ.

Hừ? Hai đứa đứng nhất toàn khối.”

Triệu Dật Lỗi nhìn lướt qua căn phòng phía sau họ, “Chúng ta vào xem thử.”

Châm Khê không nói được lời nào, mấy nam sinh cao lớn trước mặt đã lấy đèn pin ra, đẩy cửa bước vào trong.

Lâm Tụ ở cuối cùng, anh dùng ánh mắt để hỏi Châm Khê về tình huống bên trong.

“Lâm Tụ!”

Bên trong truyền đến tiếng gầm rú giận dữ của Triệu Dật Lỗi, nhưng đối với Châm Khê, kiểu gào thét này của anh ta chỉ như đang diễn trò.

Sao mà khoa trương thế.

“Mây!”

Triệu Dật Lỗi lao ra, chỉ tay vào Lâm Tụ, miệng cứ “Mây!”

mãi sau mới thốt được: “Mày đúng là không bằng cảm thú, sao mày dám làm như vậy? Còn cả mày nữa!”

Triệu Dật Lỗi chỉ tiếp sang Châm Khê, “Mày cũng tham gia vào việc này phải không?”

“Chuyện gì.”

Dù Lâm Tụ cho dù có thông minh thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nhìn xuyên thấu qua vách tường để thấy tình hình bên trong.

“Chuyện gì à? Mày còn không biết xấu hổ mà hỏi chuyện gì?”

Triệu Dật Lỗi lấy điện thoại ra và nói, “Tao muốn báo cảnh sát.”

Châm Khê cản tay hắn lại: “Anh nghĩ kỹ rồi chứ? Giờ thu tay lại còn kịp đấy.”

“Kịp?”

Triệu Dật Lỗi nhắc lại từ của cô, cười gằn, “Không còn kịp nữa rồi.”

“110 đấy phải không?”

Triệu Dật Lỗi đã kết nối được với đầu dây bên kia, hắn nói vào trong điện thoại, “Tôi muốn báo cảnh sát, ở câu lạc bộ phía sau trường số 7, có một nam sinh tên Lâm Tụ đã cưỡng hiếp một nữ sinh trong trường chúng tôi.”

Lâm Tụ ngược mắt lên, đầu tiên anh nhìn Triệu Dật Lỗi, sau đó chuyển ánh mắt sang Châm Khê.

Ở nơi tối tăm này, ánh mắt anh sáng đến mức khiến người khác phải sợ hãi.

Châm Khê cúi đầu.

Lâm Tụ đi về phía trước mấy bước, anh đẩy cánh cửa ra, ánh sáng của đèn pin ở bên trong đang tụ tập lên một người nằm dưới đất, chiếc áo lông màu

đen đắp trên người cô gái là của anh, vừa rồi anh đã đưa nó cho Chăm Khê mặc.

“Các người làm cái gì vậy!”

Chăm Khê kêu lên, cổ xông tới ngăn lại mấy tên muốn giật chiếc áo khoác ra khỏi người cô gái.

Lâm Tụ đến gần, anh nhìn lướt qua người đang nằm dưới đất, chính là Khương Tiềm.

“Chết rồi à.”

Anh nghe thấy tiếng mình hỏi như vậy.

Chăm Khê trả lời: “Không, chỉ ngất đi thôi.

Chắc là bị đánh thuốc, cũng có thể bị người ta đánh cho ngất xỉu, phải chờ cảnh sát đến mới biết được.”

“Lâm Tụ, mày xong rồi.”

Mấy tên xung quanh đều nói như vậy.

Chăm Khê lấy khăn quàng cổ xuống rồi che khuất gương mặt của Khương Tiềm, cô lớn tiếng bảo bọn chúng rút đi.

Những tên kia nói: “Bọn tao đứng canh ở cửa, chúng mày chạy không thoát đâu.”

Chăm Khê chờ chúng đi ra ngoài mới nói chuyện với Lâm Tụ: “Việc này rất bất lợi với anh.”

“Sao lại bất lợi với anh.”

“Đêm nay Khương Tiềm hẹn anh ra ngoài gặp mặt.

Trên đường từ nhà đến đây chắc chắn có camera giao thông thu được hình ảnh của anh.

Anh lại còn xuất hiện ở nơi chị ta xảy ra chuyện, bị đám người Triệu Dật Lỗi bắt gặp.

Anh nói xem phải giải thích thế nào.”

“Thế còn em.”

Lâm Tụ nhìn cô.

“Có khả năng bọn chúng sẽ nói với cảnh sát rằng em là đồng phạm, em giúp anh canh gác.

Nhưng em còn đỡ, dù gì em cũng vẫn là trẻ vị thành niên.”

Chăm Khê ngửa đầu nhìn anh, “Lâm Tụ, anh đã đủ khả năng để chịu trách nhiệm hình sự rồi.”

“Nếu chuyện này bị phanh là xảy ra thật thì anh sẽ ra sao?”

“Khó mà nói trước được.”

Chăm Khê lắc đầu, “Em đoán chắc chắn anh sẽ bị nhà trường đuổi học.

Dù anh luôn đứng thứ nhất trong các kỳ thi, nhưng đời này thì chắc chắn anh không thể được tham gia thi đại học nữa rồi.”

“Chăm Khê, đây là vu oan, gài bẫy.”

Chăm Khê thấy hơi tức giận.

Từ lúc vừa rồi cho đến bây giờ, ngoài lúc nghe thấy Triệu Dật Lỗi báo cảnh sát khiến anh hơi giật mình thì anh vẫn luôn tỏ ra rất bình tĩnh, Giờ anh đứng đây nói chuyện với cô mà cứ như là đang bàn luận về một tin tức xã hội nào đó, chẳng có liên quan gì đến anh cả.

“Vì thế mà em rõ ràng đã nói với anh...”

“Không cho anh ra ngoài một mình vào ban đêm.”

Lâm Tụ ngắt lời cô, “Chăm Khê, em biết cái gì sao?”

Chăm Khê quan sát anh, Lâm Tụ đang cười, nhưng ánh mắt nhìn thẳng vào cô lại như cái móc nhọn, như thể mọi được hết suy nghĩ trong cô.

“Bà ngoại em là thầy bói trong thôn, anh cũng biết việc này rồi.”

Đây chính là lý do lấp liếm mà Chăm Khê đã nghĩ sẵn từ trước.

“Thế sao.”

“Do đó em cũng có chút...”

Chăm Khê thoáng dừng lại, “Em đã từng mơ thấy chuyện đêm nay rồi.”

Chăm Khê cố gắng để cho mình trông thật nghiêm túc.

“Hơn nữa lại còn không chỉ một lần.”

“Thật sao?”

“Em biết anh không tin...”

“Anh tin.”

Lâm Tụ trả lời rất dứt khoát, cắt đứt mạch suy nghĩ của Chăm Khê.

Cô đoán dáng vẻ mình bây giờ trông rất ngu ngốc, nếu không thì Lâm Tụ đã không cười.

“Nếu không thì cũng chẳng có cách giải thích nào hợp lý cả? Anh tin vào chứng cứ, càng tin vào khoa học.”

“Ha.”

Chăm Khê cười lên, “Thế khi nào cảnh sát đến, anh cứ đi nói chuyện với họ về chứng cứ và khoa học đi.”

Vừa dứt lời, bên ngoài đã loáng thoáng nghe thấy tiếng của cảnh sát.

“Đến rồi.”

Chăm Khê nói.

Lâm Tụ hỏi cô: “Chăm Khê, anh phải làm sao nhỉ.”

“Nhìn anh chẳng có chút lo lắng nào cả.”

Chăm Khê thật sự không hiểu, người này là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hay đơn giản chỉ là anh không thèm quan tâm? Nhưng tại sao chuyện đã đến nước này rồi mà anh còn làm ra vẻ không liên quan đến mình như thế? “Đêm nay anh chưa từng gặp Khương Tiêm, cũng chưa từng tới nơi này.”

Lâm Tụ nói.

“Thật sao?”

Chăm Khê khẽ nghi ngờ, “Ai mà biết được? Ai có thể giúp anh làm chứng chứ?”

“Vậy anh hỏi em một lần nữa, vừa nãy em mang thứ gì ra ngoài?”

“Cái gì?”

“Em giấu cái gì ở phía sau áo len.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Vu Cáo

Chuyện sau đó không khác gì mấy với lời dự đoán của Châm Khê.

Đám Triệu Dật Lỗi một mực khẳng định rằng chúng đã bắt quả tang Lâm Tụ tại trận.

Còn Châm Khê chính là Vương bà, người phụ trách canh gác cho Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên.

Châm Khê chẳng vui về gì, kết cục của Vương là thế nào thì ai cũng biết rồi đấy.

Đêm hôm khuya khoát, Châm Khê vừa rét lạnh vừa buồn ngủ ngồi trong đồn công an tiếp nhận thăm vấn.

Bố mẹ của Khương Tiềm và hiệu trưởng trường học đều tới, đến ngay cả Châm Toàn và Lâm Tuệ cũng tới.

Bố mẹ của Khương Tiềm nổi điên muốn sống chết với Lâm Tụ, Lâm Tuệ và Châm Toàn thì bực tức không nói nổi lời nào.

Ngược lại, hiệu trưởng nhà trường lại đứng thẳng lưng, nói rằng Lâm Tụ không có khả năng làm ra chuyện như vậy.

“Hai đứa chúng mày lại làm cái quái gì nữa?”

Đã lâu rồi Châm Khê không gặp Châm Toàn.

Vì chuyện lần trước mà vốn liếng trong nhà đã bị đào ra sạch sẽ, sinh hoạt trở nên khốn khó, trông Châm Toàn già đi trông thấy.

Một chút chua xót vừa mới nảy ra khi Châm Khê nhìn thấy ông ta, chỉ vì câu nói này mà liền bị đánh cho tan nát.

“Chắc là số nhọ quá, năm không cũng có thể trúng đạn ấy mà.”

Châm Toàn không thêm để ý đến cố, ông ta bàn luận với Lâm Tuệ để cùng nhau tìm hiểu về nội tình của chuyện này.

Mà nào có cái quái nội tình gì chứ? “Anh không hề làm vậy!”

Bỗng dưng nghe được câu nói này, Châm Khê còn ngỡ là mình đang ở trong mơ.

“Châm Khê, anh không hề làm vậy!”

“Anh không hề làm vậy!”

Hai câu này, ngoài việc có thêm tên của cô ra thì dù là giọng điệu, hay cách truyền đạt đều giống nhau như đúc.

Châm Khê quay đầu, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Lâm Tụ.

Châm Khê quay đầu về chỗ cũ, cố thầm nghĩ tất cả mọi chuyện đều có định số hết rồi.

Vốn dĩ cô còn rất lo lắng vì không biết chuyện đã từng xảy ra ở đời trước có xuất hiện lại ở đời này hay không.

Nếu vẫn xảy ra thì sẽ xảy ra vào lúc nào, ở đâu? Từ sau khi cô sống lại cho tới nay, có rất nhiều chuyện đã đi chệch khỏi quỹ đạo khiến cô không kịp trở tay, vì thế mà cô vẫn luôn rất lo lắng, trong lòng lúc nào cũng rất bất an.

Nhưng có một điều mà cô biết rõ ràng là, chuyện này xảy ra sớm hơn một năm so với kiếp trước.

Nhưng cũng may là vẫn ở địa điểm đó, nên những gì có chuẩn bị từ trước không hề công cốc, vẫn còn may.

Châm Khê ngửa đầu nhìn lên chiếc đèn chân không sáng choang trên trần nhà, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô đã quên mất đám người bảo cảnh sát ở kiếp trước có phải là đám của Triệu Dật Lỗi hay không.

Bọn chúng hòa vào với nhau nói là vô tình bắt gặp Lâm Tụ, sau đó thì phát hiện ra Khương Tiềm đã bị cưỡng hiếp.

Cảnh sát đã kiểm tra camera giao thông dọc theo đường đi, và xác định đúng là tối nay Lâm Tụ đã đến gần khu vực trường số 7.

Chẳng ai lại mất công lắp đặt camera giám sát ở cái chỗ câu lạc bộ bỏ hoang nhiều năm kia làm gì cả.

Vì thế, cảnh sát cũng không thể nào biết được đêm nay Lâm Tụ có gặp Khương Tiềm hay không, và hai người đã làm cái gì.

Họ càng không có biện pháp chứng minh việc này là do Lâm Tụ làm, vì ở hiện trường, ngoài dấu chân ra thì chẳng có vết tích nào có liên quan đến anh cả.

Cuối cùng, vụ việc này có thể kết án, định tội cho Lâm Tụ được hay không thì phải dựa vào hai người.

Một là Triệu Dật Lỗi đang trên đường về đi ngang qua nơi đó, hẳn làm chứng cho cảnh sát là trước và sau thời gian xảy ra sự việc, hẳn thấy Lâm Tụ xuất hiện ở chỗ câu lạc bộ.

Nguyên văn câu hỏi nói lúc đó là: “Lén lút nhìn trước ngó sau, vừa nhìn là biết trong lòng có mưu đồ đen tối.”

Còn một người khác, cũng là nhân chứng mấu chốt nhất, đến từ người bị hại

- cô học sinh Khương Tiêm

Cô nàng nói với cảnh sát rằng trước khi mình bị đánh bất tỉnh đã trông thấy gương mặt của Lâm Tụ.

Lúc đó Khương Tiêm vừa mới tỉnh lại ở trong bệnh viện.

Và cô ta đã nói như thế với cảnh sát.

Điên rồi, điên mất rồi! “Hai đứa còn gì để nói không?”

Cảnh sát hỏi.

“Cháu có thể đối chất với chị ta không?”

Chăm Khê hỏi, “Lúc cháu nhìn thấy chị ta thì chị ta đã nằm ở trên đất rồi, cái áo được đắp lên người chị ta cũng do cháu phủ thêm cho đấy.”

“Nhưng cái áo kia không phải là của cháu.”

“Vâng, là của anh họ cháu ạ, nhưng cháu đã đổi áo với anh ấy lúc gặp ở tiệm mì.

Cháu thấy ở trước cửa tiệm mì có camera giám sát, các chú có thể đi lấy về để xem ạ.”

Chăm Khê trần thuật lại.

“Tất nhiên bọn chú sẽ đi, nhưng giờ Khương Tiêm đứng ra làm chứng nói trước khi mình bị hôn mê, cô bé đã từng nhìn thấy Lâm Tụ, việc này phải giải thích như thế nào?”

“Cho nên cháu mới yêu cầu được đối chất với chị ta.

Chị ta nhìn thấy anh họ cháu lúc nào, ở đâu, phải nói thật rõ ràng, thật chi tiết ra.

Nếu đã là thật thì không thể là giả, mà đã là giả thì càng không thể trở thành thật được.”

Chăm Khê thật sự rất muốn biết, tại sao Khương Tiêm lại ngụy tạo chứng cứ.

Khương Tiêm đồng ý đối chất, nhưng vì giờ đã quá muộn, cảm xúc của cô ta cũng không ổn định nên phải đợi đến ngày mai.

Trước khi sự việc được làm rõ, Chăm Khê và Lâm Tụ chỉ có thể tạm thời bị giam lại trong đồn cảnh sát.

Một chị cảnh sát quen Chăm Khê đến nói với cô rằng, cô nên bảo người lớn trong nhà mời luật sư cho hai đứa.

“Tạm thời chưa cần luật sư, nhưng bọn em cần hai cái áo khoác, nếu không thì có lẽ đêm nay sẽ chết còng mất.”

Bọn cô chắc chắn chẳng trông cậy được gì vào Lâm Tụ và Chăm Toàn rồi.

Chăm Khê đành phải nhờ người ta giúp gọi điện thoại cho dì Từ và Huy Dương.

“Dì Từ đến đưa quần áo, còn Huy Dương, gọi cậu ta tới làm gì.”

Lâm Tụ hỏi.

“Quần áo có thể không mặc, cứ mặc cho chết còng cũng được.

Nhưng sự trong sạch của hai ta thì phải dựa vào Huy Dương đấy.”

Chẳng mấy chốc Huy Dương đã tới, anh đứng ở bên ngoài song sắt nói chuyện với Chăm Khê.

“Em đừng sợ, anh sẽ liên hệ với luật sư, Lý Minh Đình cũng đang nghĩ cách rồi.”

Anh vừa nói vừa cởi áo khoác trên người mình ra, lén lút đưa cho Chăm Khê.

Đồng chí cảnh sát cánh bên cạnh ngăn lại, Huy Dương trầm giọng xuống, hỏi: “Một cô bé mới mười mấy tuổi bị lạnh ốm ra đây thì các người có chịu trách nhiệm không?”

Huy Dương gọi điện cho Lý Minh Đình, bảo anh ta thương lượng với đồng chí cảnh sát đang canh giữ.

Chăm Khê thấy bên cạnh không còn ai, bèn vội vàng kéo tay áo Huy Dương lại và nói: “Anh nghe cho kỹ! Em có việc phải nhờ anh anh giúp mới được!”

Chăm Khê khẩn trương nhìn ngó xung quanh, cố hạ giọng xuống thật thấp: “Phía sau cầu lạc bộ đó có một dãy nhà cấp bốn, ở căn phòng thứ tư đếm từ phía tây sang, anh đi đến đó lấy mấy tính ở trong đó ra.

Lấy được rồi thì tạm thời giữ ở chỗ anh, tốt nhất là trong đêm nay anh sao chép đoạn phim ở trong đó ra thành nhiều bản.”

“Cái gì?”

“Nghe em nói đã, lát nữa sẽ có một đi tới đây, anh lấy chìa khóa ở chỗ cửa đi ấy, anh biết chỗ em vừa nói chưa? Chính là chỗ mà lần trước đánh nhau với Mã Tử Du ấy, cách rất gần chỗ cầu lạc bộ đó.”

“Anh biết rồi.

Nhưng chỗ đó có cái gì?”

Chăm Khê nhìn sang Lâm Tụ, cố nói bằng giọng rất nhẹ: “Camera giám sát.”

Chăm Khê bắt lấy tay Huy Dương.

“Người để em tin tưởng được không nhiều, anh tuyệt đối đừng nói cho ai biết.

Nếu có thể điều tra rõ ràng được việc này thì không cần dùng đến đoạn phim đó nữa.

Nhưng sợ là, sợ...”

“Em yên tâm.”

“Đi Từ!”

Chăm Khê tinh mắt nhìn thấy đi Từ đang cầm đồ tiến vào.

“Anh mau lấy chìa khóa ở chỗ đi ấy, rồi nhanh chóng đi thu hồi mấy tính về cho em.

Nhất định phải thật nhanh!”

Huy Dương gật đầu, anh siết chặt tay của Chăm Khê, sau đó xoay người đi nói chuyện với đi Từ.

“Em lại cài camera giám sát ở nơi đó.”

Lâm Tụ dựa lưng vào tường và nhìn cô.

“Ừ.”

“Chăm Khê, thế thì việc này quá kỳ lạ rồi.

Chỉ vì một giấc mơ mà em lại đặt camera giám sát ở một nơi không ai đặt chân tới như thế?”

“Phải nói là mơ rất nhiều lần cùng một giấc mơ như thế.”

Chăm Khê sửa lại lời anh, “Nếu anh cứ thường xuyên nằm mơ thấy cùng một cảnh tượng giống nhau như đúc, cả con người lẫn sự việc đều y xì, thì anh cũng sẽ cảnh giác thôi.

Nếu lúc ấy em không lắp camera thì chẳng phải hôm nay Khương Tiêm muốn nói gì thì nói sao?”

“Em lắp được bao lâu rồi?”

“Gần một năm.”

“Thỉnh thoảng hết giờ tự học buổi tối, anh lại không nhìn thấy em.”

“Em đi kiểm tra xem camera có hoạt động bình thường hay không.”

“Nếu hôm nay không xảy ra việc này thì em còn định để máy ở đó bao lâu?”

“Chẳng phải là hôm nay đã dùng tới rồi sao? Chờ khi nào anh thi đại học rồi rời khỏi trường thì cái camera đó tự động không còn giá trị gì nữa rồi.”

“Trước đó em cứ luôn hỏi anh vì sao không rời khỏi nơi này.”

“Ài...”

Chăm Khê thở dài, “Đây gọi là số mệnh đã an bài, nếu có thể thì em thật sự hy vọng sẽ không cần phải dùng đến cái camera giám sát này.”

“Em không tò mò việc này do ai gây ra à.”

“Nếu Khương Tiêm không truy cứu, em có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trong quan niệm của em, lòng tự trọng và sự trong sạch của con gái còn quan trọng hơn cái gọi là chính nghĩa và chân tướng sự việc.”

Ngày hôm sau, Chăm Khê và Lâm Tụ cùng đi từ đồn cảnh sát đến bệnh viện để đối chất với Khương Tiêm.

Trên đường đi, Chăm Khê hỏi Lâm Tụ: “Anh nói xem, có phải chỉ có loại người như chúng ta mới coi lòng tự tôn là thứ quan trọng nhất?”

“Có lẽ.”

“Vậy anh đoán thử xem, thứ Khương Tiêm xem trọng nhất là gì.”

“Anh không biết.”

“Hình như chị ta rất thích anh, loại tình cảm ấy không hề thua kém kiểu hoang tưởng như Đoạn Ái Đình.”

“Cho nên.”

“Cho nên em rất sợ, lòng tự trọng của chị ta sẽ cúi đầu trước những cảm xúc khác.”

“Ví dụ.”

“Ví dụ?”

Chăm Khê hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói, “Tình yêu.”

Đến bệnh viện, họ nhìn thấy người nhà của Khương Tiêm.

Ngoài dự kiến của Chăm Khê, bọn họ không hề có những hành động muốn sống chết với Lâm Tụ như hôm qua.

Ánh mắt họ nhìn anh giống như vừa bất lực, vừa áy náy.

Thậm chí họ còn không dám ngẩng đầu đối mặt với Lâm Tụ.

Đây là biểu hiện của chột dạ.

Đúng, bọn họ chột dạ.

Khương Tiêm trông khá tiêu tụy, ánh mắt không có tiêu cự của chị ta khi nhìn thấy Lâm Tụ mới có một chút ánh sáng.

Chị ta bảo: “Con muốn nói chuyện riêng với Lâm Tụ.”

Bố mẹ chị ta cũng không phản đối, họ đành tạm thời đi ra ngoài.

Hai người họ nói chuyện không lâu, tiếng nói cũng rất nhỏ, nhưng Chăm Khê vẫn có thể nghe thấy tiếng Khương Tiêm khóc và kêu lên: “Vì sao?”

Chăm Khê chấp tay trước ngực, thầm cầu nguyện rằng mong mẹ của Lâm Tụ trên trời có linh thiêng phù hộ cho anh, chuyện này sẽ không đến mức tệ nhất như cô nghĩ.

Cầu xin cô không cần phải dùng đến đoạn phim mà mình đã quay lại được toàn bộ.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, Lâm Tụ xuất hiện ở cửa với dáng vẻ mệt mỏi, anh nói: “Khương Tiêm có chuyện muốn nói với mọi người.”

Chăm Khê nhìn vẻ mặt của anh là biết tình hình không khả quan cho lắm.

“Chị ta nói gì với anh?”

Lâm Tụ mò mẫm trong túi quần tìm bao thuốc, nhưng tìm mãi cũng không có.

Anh lắc đầu, không nói gì.

“Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Khương Tiêm, em hiểu vì sao anh không muốn nói.

Vậy để em đoán thử xem, nếu không đúng thì anh cứ bảo em im lặng, dù sao chuyện này còn liên quan đến những dự định sau này của chúng ta.”

Lâm Tụ không nói gì, Châm Khê bắt đầu: “Có phải chị ta nói sẽ không truy cứu chuyện này, còn hủy bỏ bản án ở đồn cảnh sát.

Nhưng, điều kiện là anh phải lấy chị ta, bây giờ đính hôn trước, đến khi đủ tuổi sẽ đi đăng ký phải không?”

Lâm Tụ ngược mắt lên, lẳng lặng nhìn Châm Khê qua cặp kính.

Châm Khê liền biết, mình đoán đúng rồi.

Lâm Tụ hỏi xin viên cảnh sát đi cùng một liều thuốc, sau khi châm thuốc, mới từ tốn nói: “Anh hỏi cô ta rằng, bố mẹ cô ta có biết việc này không? Cô ta nói biết.”

“Anh lại hỏi, thế họ đồng ý sao? Cô ta nói họ đồng ý.”

Lâm Tụ nhả khói, anh gỡ kính ra và dùng đôi mắt thâm sâu nhìn thẳng vào Châm Khê, anh nói: “Anh không hiểu.”

“Chẳng có gì là khó hiểu cả.”

Châm Khê xoa tay mình, “Có một số loại con gái đầu óc không tinh táo sẽ thực sự vứt bỏ lòng tự trọng của mình để nhường đường cho những cảm xúc khác.”

“Là tình yêu à?”

Lâm Tụ bật cười, hỏi lại, “Đây mà là tình yêu sao?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cái Gọi Là Tình Yêu

“Đúng vậy”

Châm Khê lại nói thêm, “Chỉ là hơi ích kỷ”

“Thứ tình yêu mà lấy việc học và cả tương lai của anh ra để ép buộc anh?”

“Đúng”

“Anh đúng là không tài nào hiểu được, cha mẹ cô ta sao có thể tán thành một yêu cầu hoang đường như vậy?”

“Bởi vì bọn họ vốn dĩ đã biết việc này không liên quan đến anh”

Châm Khê thấy rất bất đắc dĩ, “Thà đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu anh, ép buộc anh phải lấy con gái họ, còn hơn là cố truy tìm một người không biết đang ở đâu.

Ít nhất thì Khương Tiêm rất thích anh, và anh còn là học sinh xuất sắc của trường số 7, tương lai vô cùng xán lạn.

Nếu thật sự truy cứu đến cùng, họ lo sợ kẻ mà họ điều tra ra được có khi chỉ là một tên ăn mày khổ rách áo ôm nào đó.

Anh xem, đến lúc đó bọn họ phải làm sao? Bắt một kẻ ăn mày chịu trách nhiệm với con gái họ à?”

“Thế anh thì sao?”

Hai mắt Lâm Tụ sáng lập lờ sau lần khỏi thuốc.

“Ai bảo anh giỏi cơ”

Chăm Khê oán trách, “Qua chừng mười năm nữa, muốn tìm được một người có điều kiện như anh, chỉ sợ khéo còn phải cọc thêm chừng cả trăm nghìn tệ nữa đây.”

Chăm Khê ngồi xuống, nói với vẻ mặt rất nghiêm túc: “Lâm Tụ, em đã nói với anh biết bao lần rồi, trên thế giới này không thiếu nhất chính là người xấu.

Có thể bình thường trông bọn họ rất đáng hoàng, chính trực, nhưng một khi đã động đến lợi ích của họ thì họ sẽ sẵn sàng đẩy anh vào con đường chết”

Lâm Tụ bất lực, ngửa đầu nhìn lên trần bệnh viện trắng toát, giọng trở nên khàn khàn: “Cô ta nói anh không có chứng cứ chứng minh bản thân trong sạch.

Giữ mất hết danh dự, bị mọi người chửi rủa và chấp nhận cười cô ta, anh chỉ có thể chọn một”

“Vậy anh nói thế nào?”

“Anh nói đây là sự lựa chọn của cô ta, cô ta thích thế nào thì tùy.

Sau đó cô ta khóc, khóc rất thê thảm”

Lâm Tụ cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Chăm Khê, cô ta khóc cái gì chứ?”

“Con gái đều thích khóc thế mà”

Huống hồ lời anh nói còn thẳng thừng đến nỗi làm người ta đau lòng như vậy.

Chăm Khê chợt nghĩ, chắc chắn là kiếp trước Khương Tiệm cũng nói những lời như vậy.

Nhưng cho dù không còn đường lui Lâm Tụ vẫn không chịu thỏa hiệp.

Cuối cùng rơi vào kết cục mất hết danh dự, bị hủy cả tiền đồ rộng mở phía trước.

Chăm Khê chạm vào mu bàn tay Lâm Tụ đang đặt trên đầu gối: “Không sao, chúng ta cứ để cho cô ta lựa chọn đi”

Cảnh sát đi ra khỏi phòng bệnh, đến trước mặt Lâm Tụ: “Lâm Tụ, cậu đi theo chúng tôi đến sở cảnh sát để tiến hành xét hỏi.”

“Về phần cháu”

Chú cảnh sát nhìn Chăm Khê, “Cháu trở về nhà đi.

Trong khoảng thời gian tới đây, tốt nhất không cháu nên rời khỏi thành phố Y, chúng tôi có thể sẽ tìm cháu hỏi chuyện bất cứ lúc nào.”

Lâm Tụ đứng dậy đi theo cảnh sát, đột nhiên Chăm Khê hét to đến toàn bộ hành lang bệnh viện đều nghe được: “Lâm Tụ, anh muốn tố cáo Khương Tiệm nói dối không?”

Tất cả mọi người đưa ánh mắt tập trung vào cô, Lâm Tụ cũng quay đầu lại nhìn cô, sau đó lắc đầu cười.

“Khương Tiệm”

Chăm Khê ngồi cạnh giường bệnh của Khương Tiệm, “Hiện tại vẫn còn kịp, chị mau đến nói với cảnh sát, việc này không liên quan gì đến Lâm Tụ”

Trên mặt Khương Tiệm còn nguyên vết nước mắt, cô ta đỏ mắt nhìn chòng chọc Chăm Khê, đáp: “Em nói với cậu ta, chỉ cần cậu ta đồng ý điều kiện chị đưa ra, chị sẽ hủy bỏ đơn kiện ngay lập tức”

“Chị cần gì phải như thế chứ?”

Chăm Khê giữ tay cô ta lại, “Dưa hấu xanh không ngọt, chị ép buộc như vậy, anh ấy càng không thích chị”

Không biết cô ta lấy sức lực ở đâu ra, hất mạnh tay cô ra: “Trên đời này đâu phải chuyện gì cũng như ý muốn của cậu ta được”

“Nhưng chính chị cũng biết việc này căn bản không liên quan gì đến Lâm Tụ.

Anh ấy chẳng có lỗi gì cả.

Sao chị có thể nhẫn tâm...”

Khương Tiêm cắn chặt môi dưới.

Dần dần trên môi cô ta xuất hiện vài tia máu đỏ: “Ai bảo cậu ta xui xẻo”

Châm Khê cũng tức giận, nghiêm mặt chất vấn lại: “Chỉ cho rằng anh ấy không có bằng chứng gì để chứng minh bản thân vô tội sao?”

“Chứng cứ?”

Khương Tiêm nhếch mép nói, “Chính miệng chị nói ra còn không được coi là chứng cứ à? Nếu không thì như thế nào mới được coi là chứng cứ?”

Châm Khê cảm thấy chính mình hoàn toàn không còn cách nào thuyết phục được cô ta nữa.

“Nếu như có một ngày, chân tướng chuyện này bị vạch trần, chị sẽ phải hối hận”

“Sẽ không bao giờ có ngày đó”

Hừ! Xem cô ta có thể tự tin đến bao giờ.

Châm Khê quay đầu bỏ đi.

Cô còn định làm gì? Tận tình khuyên bảo hay định cảm hóa người ta? Đến bản thân mình mà cô còn lo không xong nữa là.

Thôi, bỏ đi.

Con đường là do cô ta tự chọn, dù ai nói gì đi nữa thì cô ta cũng sẽ chẳng để tâm đâu.

*** “Đoạn phim kia anh đã xem rồi”

Huy Dương nói.

“Là Triệu Dật Lỗi sao?”

Châm Khê hỏi.

“Không phải.

Nhưng thằng đó cũng chạy không thoát khỏi liên can”

“Vậy là tốt rồi”

“Em không quan tâm tên súc sinh kia là ai à?”

“Đó là việc mà Khương Tiêm và người trong nhà chị ta cần phải quan tâm”

“Thế em định làm gì với đoạn video này?”

Châm Khê gục đầu xuống bàn, chậm rãi nói: “Copy một bản đem đến nhà Khương Tiêm, để bọn họ tự đi mà giải thích với cảnh sát.”

“Tin tức đã truyền khắp trường học”

Huy Dương nói, “Nếu không có lời thanh minh rõ ràng thì danh dự của Lâm Tụ coi như xong rồi”

“Thanh minh? Còn muốn thanh minh như thế nào?”

Châm Khê ôm đầu rầu rĩ đáp, “Có Khương Tiêm và cảnh sát phủ nhận vẫn chưa đủ à?”

“Anh cảm thấy chưa đủ đâu.

Trừ phi cho mọi người thấy bằng chứng thật sự.

Em phải biết, rất khó để thay đổi được suy nghĩ của quần chúng..”

Huy Dương không nói ra hết, nhưng Châm Khê hiểu ý của anh.

Mọi người khi tiếp thu một tin tức nào đó, sẽ tự mình đưa ra cách phân tích lý giải của riêng mình, khi cách lý giải này đã ăn sâu bén rễ trong đầu rồi thì rất khó để họ tiếp nhận một tin tức trái ngược với nó.

Lâm Tụ chà đạp Khương Tiêm, đây là tin tức đầu tiên họ tiếp nhận được, đồng thời cũng đã đưa ra cách lý giải của riêng mình.

Họ đã tự xử lý tin tức đó theo suy nghĩ và ý muốn của họ.

Lâm Tụ không liên quan đến vụ việc này, đây là tin tức trái ngược.

Nhưng thật sự Lâm Tụ có phải chịu trách nhiệm trong vụ việc này hay không thì có liên quan gì với bọn họ? Bọn họ chỉ muốn biết, trạng nguyên Lâm Tụ luôn đứng đầu trường học, giờ đã ngã xuống bùn đen, không thể nào rửa sạch được.

Bản thân tin tức này đã mang đến sự bùng nổ và trở thành đề tài cho người ta bàn tán, và nó vượt xa mong muốn tìm ra chân tướng vụ việc của họ.

Vậy Châm Khê có thể làm gì được: Mặc dù cô không tán thành cách làm của Khương Tiềm và gia đình cô ta, nhưng dù sao trong chuyện này cô ta cũng là người bị hại, lại là một cô bé...

“Vậy phải làm sao?”

Gia đình Khương Tiềm vẫn đang ép Lâm Tụ chịu trách nhiệm.

Bọn họ cùng Lâm Tuệ, Châm Toàn và cả lãnh đạo trường học đều nói, chỉ cần Lâm Tụ đính hôn với Khương Tiềm, việc này coi như chưa từng xảy ra.

Việc này coi như chưa từng xảy ra? Châm Khê lại cho rằng không thể nào.

Mặc dù đến giờ còn chưa kết án, nhưng đã gây tổn hại vô cùng to lớn đến danh tiếng của trường số 7.

Châm Khê nhìn tình hình hiện giờ, trường học đã có ý định bỏ rơi Lâm Tụ rồi.

“Vất vả lắm mới có được một nhân tài như vậy? Cô Chu thờ dài tiếc nuôi, “Cho dù cuối cùng coi như chứng minh việc này không liên quan với cậu ta thì sao, cậu ta cũng không thể tiếp tục đến trường số 7 đi học được nữa.”

“Vi sao ạ?”

Châm Khê hỏi cô.

“Em còn không biết vì sao? Vì áp lực dư luận...”

Châm Khê tất nhiên cũng biết dư luận đáng sợ tới mức nào.

Có một thân một mình ở trong cái nhà kia mà có thể sống khỏe, sống tốt tới giờ, chỗ dựa lớn nhất còn không phải nhờ áp lực mà mọi người tạo ra với mấy người nhà đó hay sao.

Nhưng cô rất buồn bực.

“Châm Khê, giữa Khương Tiềm và Lâm Tụ, em chỉ có thể bảo vệ một người thôi”

Huy Dương nhắc nhở cô, “Trong chuyện này Lâm Tụ không có lỗi gì cả”

“Vậy Khương Tiềm thì có lỗi gì chứ? Chị ta cũng chỉ là người bị hại”

“Nếu không phải do cô ta cứ một mực vu cáo người cuối cùng mình nhìn thấy trước khi hôn mê là Lâm Tụ thì giờ đây có phát sinh nhiều phiền phức như vậy?”

“Em gửi đoạn phim cho người nhà Khương Tiềm để bọn họ làm sáng tỏ vụ việc này không được sao?”

“Không được”

Huy Dương nói, “Danh tiếng ở trường của Lâm Tụ giờ đã vô cùng tồi tệ rồi.

Em có biết các học sinh khác gọi Lâm Tụ là gì không?”

Châm Khê biết chứ, mọi người luôn miệng gọi cậu ta là tội phạm cường hiếp, kiếp trước chính là như vậy.

“Nếu em không nhẫn tâm thì đưa video cho anh, để anh làm cho, mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa”

“Đính vào việc này với ai cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Anh đang ở ngoài còn nhúng chân vào làm gì?”

Bảng tin của trường số 7 là một nơi thần kỳ.

Cũng chính ở chỗ này vào một hai năm trước, cô đã dán ảnh giường chiếu của Lâm Chính và bạn gái hẳn, sau đó cô lại bị Chăm Hàm tố cáo gian lận thi cử.

Hiện giờ trên đó chỉ có vài tấm ảnh.

Nhìn kỹ sẽ nhận ra là ảnh chụp màn hình camera, trong hình có một nữ hai nam.

Nữ là nhân vật chính trong vụ việc đang gây chấn động trong trường số 7 hiện giờ, Khương Tiềm lớp 11-1.

Còn hai nam sinh, một người đứng yên ở một bên nhìn chính là vị Chủ tịch tiền nhiệm của Hội học sinh trường cấp 3 trực thuộc trường trung học số 7

- Triệu Dật Lỗi.

Nam sinh còn lại trong hình là một học sinh cá biệt.

Trong bức hình đó, cậu ta đang nằm đè lên Khương Tiềm, bộ phận nhạy cảm bị che mờ đi.

Bình thường, cậu ta vốn là một phần tử cặn bã, bại hoại trong mắt bạn bè, còn trong mắt thầy cô là một học sinh cá biệt, yếu kém, có thể gọi là một tên lưu manh đầu đường xó chợ.

Trên ảnh chụp màn hình có hiển thị thời gian cụ thể, mọi người xem thì đều hiểu, đây chính là toàn bộ những gì đã xảy ra vào đêm hôm đó.

Cảnh sát cũng nhận được video quay lại hoàn chỉnh cả hôm xảy ra vụ việc, từ lúc sáng sớm khi ông kính bị tia nắng chiếu vào đến khi camera bị Chăm Khê tháo xuống.

Họ thấy được quá trình gây án của Triệu Dật Lỗi và tên tội phạm, nhìn thấy bọn hắn đánh ngất Khương Tiềm, kéo cô ta vào giữa căn nhà hoang thực hiện hành vi đồi bại, sau đó thấy Chăm Khê xuất hiện trong ống kính, cô cời áo khoác che lên người Khương Tiềm.

Từ đầu đến cuối, cũng không thấy có bóng dáng Lâm Tự.

“Sao cháu biết được nơi đó có camera giám sát?”

Cảnh sát đặt ra nghi vấn với Chăm Khê.

“Cháu cầm theo điện thoại di động đi vào, không cẩn thận khởi động camera, cháu thấy góc tối có vật gì đó nháy sáng nên tò mò đi qua nhìn, sau đó mới phát hiện ra”

Chăm Khê đem cả camera mà mình lấy được giao cho cảnh sát.

“Vậy khi đó sao cháu không nói với ai?”

“Cháu không biết cái camera này dẫn hình ảnh đến đâu? Cháu cũng không biết liệu có ai đang trực tiếp ngồi trước màn hình giám sát không? Cháu sợ đó là kẻ xấu”

“Nếu không có đoạn phim này, chỉ sợ anh họ cháu đúng là có nói gì cũng vô ích”

“Vâng ạ? Chăm Khê thừa nhận.

Cô cũng đang nghĩ, nếu ngay từ đầu có nói ra chuyện camera thì liệu có phải sẽ không có chuyện Khương Tiềm uy hiếp Lâm Tự nhận trách nhiệm nữa hay không? Nhưng lúc ấy cô cũng sợ, phạm vi truyền dẫn thông tin của camera không đây là có hạn, mà chỗ đó lại cách hiện trường vụ án quá gần.

Cô sợ không đợi được đến lúc cảnh sát đến, chỗ để máy tính đã bị người khác phát hiện rồi.

Nếu như đoạn phim bị hỏng, vậy thì thật sự Lâm Tự coi như xong đời.

Ngày đó cô lắp camera giám sát, mục đích chính là để đề phòng nếu có chuyện gì xảy ra thì sau này cũng có bằng chứng để tự vệ.

Cô cũng chỉ muốn bảo vệ Lâm Tự mà thôi.

Một loạt các sự kiện phát sinh về sau, cô chưa từng nghĩ tới.

Chuyện này, nguyên nhân cơ bản là do Triệu Dật Lỗi quá độc ác, mất hết nhân tính, dùng biện pháp thâm độc như thế để đối phó Lâm Tự và Khương Tiềm.

Tất nhiên cũng là do Khương Tiềm không suy nghĩ cho kỹ, còn quá tham lam, ích kỷ, không để ý đến Lâm Tự mà còn dùng cả tương lai để ép buộc anh làm theo mong muốn của mình.

Cuối cùng, yêu không được, còn tự hủy hoại cả cuộc đời cô ta.

Và còn là, do Lâm Tụ cứng đầu, coi bao nhiêu lời dăn dò của cổ như gió thoảng bên tai.

Nỗi sợ hãi trong lòng không đâu lại được sự tò mò trong lòng.

Vẫn may, sự việc không diễn biến theo chiều hướng như kiếp trước, người tốt vì làm việc thiện mà chịu tội, còn kẻ xấu làm việc ác mà lại ung dung ngoài vòng pháp luật.

Cuối cùng vẫn là happy ending, chân tướng hoàn toàn sáng tỏ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Gia Thế Của Trợ Lý Lâm

Sự việc vừa qua đã gây nên sóng to gió lớn tại trường trung học số 7, đến người ngoài cũng phải lưu lười.

Chủ yếu là do có hai nhân vật đặc biệt bị cuốn vào chuyện này.

Một là người luôn được coi là đại diện cho bộ mặt của trường số 7

- Lâm Tụ.

Người còn lại là Chủ tịch tiền nhiệm của Hội học sinh trường trung học số 7

- Triệu Dật Lỗi.

Lúc đầu, thấy Lâm Tụ không đi học cả một tuần lễ.

Đồng thời liên hệ đến nhiều tin đồn trước đó, trong lòng mọi người ngầm cho rằng tin đồn đó là sự thật.

Về sau, ngay trên bảng tin của trường, mọi người lại thấy được mấy bức ảnh kinh khủng kia.

Ảnh dán lên chưa đến hai ngày, Lâm Tụ lại trở về trường.

Anh ta cư xử giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nên lên lớp vẫn lên lớp, lúc phải về vẫn về nhà.

Giáo viên đối xử với anh ta so với lúc trước càng thêm thân thiết, nhiệt tình.

Ngược lại, một nhân vật khác

- Triệu Dật Lỗi, mọi người không còn thấy bóng dáng hấn ta xuất hiện trong trường nữa.

Về phần hấn ta có thật sự bị truy cứu trách nhiệm trước pháp luật hay không, không một ai đề cập đến.

Sau tất cả mọi việc, Triệu Dật Lỗi lại trở thành người bị nhà trường đuổi học.

Lâm Tụ đi học trở lại không bao lâu thì kỳ thi cuối kỳ đã tới.

“Như vậy cũng tốt”

Chăm Khê nói, “Chờ đến hết năm, mọi người sẽ không còn bàn tán về việc này nữa.

Đến khai giảng học kỳ mới, anh vẫn sẽ là người đứng trên bục phát biểu, vẫn là thủ khoa mà mọi học sinh trường số 7 ngưỡng mộ. Sau sự việc này, Lâm Tụ trở nên ngày càng trầm lặng hơn, càng không thích nói chuyện hơn.

Chăm Khê chỉ có thể tự biên tự diễn mà trò chuyện hăng say với anh nửa ngày.

“Có phải HP) lại mời anh đến làm thực tập sinh vào kỳ nghỉ đông đúng không? Anh có đi không?”

Chăm Khê hỏi.

HP: Viết tắt của HoneyPeach.

“Đi”

“Vây cũng tốt, kế hoạch cho quý mới chuẩn bị được đưa ra, anh đến quan sát rồi học hỏi thêm cũng tốt”

Lâm Tụ cúi đầu lật sách, Chăm Khê liếc qua thấy vẫn là quyển tạp chí giải trí.

“Từ khi nào anh bắt đầu quan tâm đến mấy cái này vậy?”

“Một dự án chiến lược kinh doanh mới của HP đang muốn tìm người phát ngôn mới”

Chăm Khê vừa bóc quýt vừa gật gật đầu, tán thành: “Cũng đúng, phải biết được mình tỉnh nào đang hot nhất hiện nay chứ.”

Lâm Tụ lật đến một trang chỉ cho cô xem: “Không phải em rất thích Rainbow Girls sao?”

Chăm Khê nhìn lướt qua, có bài viết đăng tin tức mới của RG(*), độ dài bản tin không lớn, nhưng cũng không nhỏ.

(*) RG: Viết tắt của Rainbow Girls.

“Em thấy thời cơ đã đến rồi sao?”

Lâm Tụ hỏi lại cô.

“Lúc này mới là lúc nào: Ít nhất cũng phải chờ đến khi cuộc thi tổng bình chọn đầu tiên kết thúc đã.”

“Tổng bình chọn?”

“Không phải em đã nói với anh rồi sao, giống như mười cái công ty bầu chọn ra nhân viên ưu tú ý”

“Anh cho rằng đây chỉ là dự định thôi chứ?”

“Sao thế được? Kế hoạch có thể kiếm được lợi nhuận lớn như thế, sao có thể lãng phí được? Anh cứ chờ mà xem, ngành giải trí mấy năm nữa sẽ vô cùng náo nhiệt”

Chăm Khê bỏ thêm một miếng quýt vào miệng, do dự hỏi: “Vây Tết m lịch năm nay anh...”

“Có thể bạn đến không có thời gian Chăm Khê muốn hỏi nếu như không quá bận bịu thì sao? Cuối cùng cô vẫn không hỏi được.

Cô về quê, Lâm Tụ lên đường đến thành phố S, hai người khởi hành cùng một ngày.

Khi cô vừa chui được vào chắn xem ti vi, thì Lâm Tụ bên kia cũng vừa bước vào cổng chính của công ty HP.

Dùng chân nghĩ cũng biết, nhất định anh ta lại bận rộn làm việc đến nỗi không biết ngày đêm, không nghỉ ngơi cho mà xem.

Nhiều lúc Chăm Khê nhắn tin hỏi thăm, muốn lên dây cót tinh thần cho anh, nhưng phải đến ngày thứ hai hoặc thứ ba mới nhận được tin nhắn trả lời.

Một cái điện thoại hiện đại như thế, cuối cùng lại bị sử dụng không khác gì máy nhắn tin.

Tới gần Tết m lịch, mỗi ngày bà ngoại đều vô cùng vui vẻ, Chăm Khê đã tìm một cơ hội và nói với ngoại việc cô rời khỏi cái nhà kia.

Bà ngoại đầu tiên là khóc, sau khi khóc xong bắt đầu chửi mắng Chăm Toàn và Lâm Tuệ.

Mắng một hồi, bà lại ôm mặt khóc, rồi vốn vả hỏi thăm tình hình sinh hoạt, học tập vừa qua của Chăm Khê.

“Bà yên tâm, thành tích học tập của cháu luôn rất tốt, trợ cấp và học bổng ở trường chưa bao giờ ngừng, cháu sống rất tốt.”

“Nhưng cháu vẫn còn quá nhỏ”

Ngoại thở dài, “Hay là để bà lên thành phố chăm sóc cháu nhé?”

“Không cần đâu ạ? Chăm Khê nói, “Cháu đi học cả ngày từ sớm đến tối, về nhà cũng chỉ để ngủ một giấc.

Nếu bà đến đó, làm gì có ai cùng bà nói chuyện.

Nhờ đâu bà lại sinh bệnh thì sao?”

“Thế cháu...”

“Bà, bà đừng lo lắng làm gì cho mệt, cháu có thể tự lo cho bản thân mình.

Chờ một thời gian nữa cháu kiếm đủ tiền sẽ mua cho bà một cái điện thoại, sau đó ngày nào bà cũng có thể nói chuyện với cháu rồi”

Bà ngoại lại luôn tay gói sủi cảo, không nói chuyện nữa.

Châm Khê ngẫm nghĩ, lại mở miệng an ủi: “Hơn nữa, nhà hàng xóm bên cạnh có Lâm Tụ, có chuyện gì cháu sẽ nhờ anh ấy giúp đỡ”

“Là đứa con trai của chị gái Lâm Tuệ?”

“Vâng”

Châm Khê nói, “Cũng là một người vô cùng đáng thương.

Trên thế giới này, giờ anh ấy chỉ còn người thân duy nhất là Lâm Tuệ, vậy mà...”

Châm Khê thở dài một hơi thật sâu, lén nhìn sắc mặt của bà ngoại, “Ngày lễ ngày tết đều chỉ có một thân một mình, qua quýt nấu một bát mì ăn là xong bữa”

“Thật đáng thương”

Bà ngoại cảm thán, “May mà thằng bé không bị Lâm Tuệ dạy hư, về sau sẽ có tương lai đây? “Đúng vậy”

Châm Khê xoa xoa bàn tay bà ngoại nói tiếp, “Anh ấy học tập cực kỳ xuất sắc, lần thi vào cấp ba còn đứng đầu cả thành phố.

Bình thường cũng đều đứng nhất khối.

Mỗi lần đến lễ khai giảng anh ấy đều là học sinh đại diện lên phát biểu”

“Vậy nếu bài vở có gì không hiểu thì cháu nhớ tìm cậu ta mà hỏi”

“Cháu ngại lắm”

Châm Khê nói, “Không thân không thích gì, suốt ngày phiền người ta không hay “Cũng phải”

Bà ngoại đột nhiên không tiếp lời nữa.

Châm Khê lời nói đã đến miệng, lại rầu rĩ nửa ngày vẫn không nói ra được.

Buổi tối trước khi tắt đèn, bà ngoại đột nhiên lại lên tiếng: “Đứa bé kia, nếu cậu ta không chể, bảo cậu ta đến đây ăn Tết cùng chúng ta đi”

Châm Khê cố nén vui sướng trong lòng, đáp lời bà: “Thế thì phiền lắm, nhưng thôi được rồi.”

“Phiền gì đâu? Chỉ là thêm một cái bát, một đôi đũa thôi mà, bà còn sợ thằng bé không thích ấy chứ?”

“Anh ta dám!”

Châm Khê nhìn bà ngoại lại dần hạ giọng, “Món bà nấu ngon nhất trên đời, đến đầu bếp khách sạn năm sao cũng không sánh bằng.

Anh ta sao dám không thích chứ...”

Cuối cùng đã kết thúc một ngày làm việc.

Hơn nửa tháng nay, hôm nay là ngày đầu tiên tan tầm sớm như vậy.

Đồng nghiệp xung quanh hẹn nhau cùng ăn cơm, lúc gọi đến Lâm Tụ lại thấy có hơi ngại ngùng.

Bình thường khi làm việc với cậu ta, mọi người đều không thể nghĩ rằng cậu ta mới chỉ là học sinh còn đang cấp sách tới trường.

Đến khi hết giờ làm rủ đi nhậu với nhau, họ mới hốt hoảng nhớ ra, mấy cái trò trên bàn rượu của bọn họ không thích hợp với học sinh chưa đầy hai mươi tuổi như cậu ta.

Nhân viên cả một phòng ban, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhìn qua nhìn lại nửa ngày mà cũng không quyết được, nên trực tiếp kéo nhau đi hay là qua gọi cậu ta một tiếng? Nói ra thì, cậu ta theo diện quan hệ mới vào công ty làm trợ lý giám đốc kinh doanh, mạng lưới quan hệ làm chỗ dựa cho cậu ta cũng phức tạp đáng sợ.

Đến mấy vị cán bộ lão thành, đã lẫn lộn cả nửa đời ở chốn thương trường cũng không dám chắc chỗ dựa thực sự của cậu ta có vai vế như thế nào.

May mắn là cậu ta bình thường còn phải đi học, một năm chỉ có kỳ nghỉ đông và nghỉ hè mới xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Tổ trưởng Hoàng, hay anh thay mặt mọi người đi rủ cậu ấy đi.

Quan hệ của anh với cậu ấy thân hơn chút.”

Tổ trưởng Hoàng nhận lấy trọng trách cao cả, đi đến hỏi cậu ta.

Lâm Tụ lắc đầu từ chối: “Tôi còn có chuyện phải làm, không đi được.”

Thấy vẻ mặt đối phương bối rối, Lâm Tụ lại bổ sung một câu: “Là chuyện riêng của tôi.”

“Vậy không làm phiền cậu nữa.”

Tổ trưởng Hoàng thay cậu ta đóng cửa phòng, hướng đồng nghiệp xung quanh phát phát tay ra hiệu bảo mọi người mau đi thôi.

“Tôi vẫn còn rất sợ cậu ta”

Một nhân viên nữ lên tiếng, “Lần trước tôi đem đề án quảng cáo trình lên, lúc cậu ta gửi trả về bắt tôi làm lại, còn đánh dấu vào những chỗ tôi đánh sai chính tả hay dùng dấu câu không đúng chỗ nữa chứ.

Cho nên về sau, nhìn thấy cậu ta là tôi thấy sợ cứ như phải gặp giáo viên ngữ văn thời trung học vậy.

Anh nói xem cậu ta mới bao nhiêu tuổi, vậy mà đã có cái phong thái này rồi...”

“Có chắc là cậu ta chưa ký hợp đồng lao động, chỉ là nhân viên tạm thời thôi không?”

Có người lại thắc mắc.

“Vậy anh có dám coi cậu ta như nhân viên tạm thời không? Anh phải thấy Tổng giám đốc Trần nhìn cậu ta như thế nào, mở miệng một tiếng là cậu Lâm, cậu Lâm, vô cùng thân thiết.”

“Mọi người đều biết cả chứ, công ty chúng ta có một số lượng lớn cổ phần là dưới danh nghĩa của người nào đó.

Khi công ty thành lập, tất cả chúng ta đều đã đến nhận chức thì vị trí tổng giám đốc vẫn trống không.

Tôi nghe đâu bảo muốn thuê người ngoài, nhưng đợi mãi cũng chẳng thấy ai đến, cuối cùng lại là một vị được điều từ tổng công ty xuống ngồi”

“Nghe nói, ban đầu công ty định hướng mong muốn trở thành một thương hiệu đồ da cao cấp, thuộc dòng sản phẩm xa xỉ.

Nhưng Tổng giám đốc Trần cảm hợp đồng đi ra ngoài thương thảo còn bị người ta nằng cho một trận.

Về sau định hướng sản phẩm mới chuyển thành các sản phẩm may mặc thời trang nữ bình dân đó”

“Ý của anh là?”

“Trợ lý Lâm là người do vị Tổng giám đốc Từ lần trước đưa tới.

Mọi người đều có thể nhìn thấy, Tổng giám đốc Trần vốn chẳng quan tâm việc gì cả.

Đại đa số thời gian đều quay quanh trợ lý Lâm, giúp cậu ta mua cơm, bùng nước.

Mọi người xem xem, với cái phong thái, khí chất đó của trợ lý Lâm, nói không chừng cậu ta là thiếu gia nhà nào đó đến đây để trải nghiệm cuộc sống cũng nên “Vậy sao...”

Trong thời gian đợi xe, mọi người lại tiếp tục buôn chuyện, nói được vài câu chủ đề lại hướng đến..

“Không biết vị thiếu gia kia có bạn gái chưa nhỉ?”

** Lâm Tụ tìm được hộp mì tôm trong phòng trà nước công ty, vừa đổ được nước vào mì thì thấy bản tin dự báo thời tiết trên tivi.

Nhiệt độ cả thành phố S hôm nay là không độ, thành phố Y bên cạnh nhiệt độ còn xuống dưới không độ, hai nơi đều sẽ có tuyết rơi.

Thực ra thành phố S còn lạnh hơn nhiều so với thành phố Y, tới đây rồi Lâm Tụ mới biết được.

Thành phố S mưa nhiều, lúc không có mưa, trời cũng rất lạnh, âm u không thấy một tia nắng.

Một khi bắt đầu mưa thì chính là vừa ẩm ướt vừa lạnh buốt, khiến cho người ta bực bội không thôi.

Lâm Tụ mở điện thoại di động ra, tin nhắn gần đây nhất đã là ba ngày trước, Chăm Khế giới thiệu cho anh một bộ phim truyền hình, nhưng anh vẫn chưa có thời gian xem.

Nhân viên công ty ở khu vực này cũng chẳng còn thấy mấy ai.

Sắp đến Tết m lịch, tác phong làm việc của mọi người lười biếng đi rất nhiều.

Cuối cùng Lâm Tụ tắt đèn, cầm ô, đi ra khỏi văn phòng.

Bên ngoài mưa lát phát, Lâm Tụ đứng đợi một lúc lâu cũng không thấy một chiếc taxi nào đi qua.

Thậm chí còn không thấy có người nào đứng đợi xe giống mình.

Lâm Tụ lại lấy điện thoại ra, bấm số rồi gọi đến quầy bán vé ở sân bay, kiểm tra chuyến bay gần nhất đến thành phố Y là khi nào.

Ừm, chuyến gần nhất cũng phải vào lúc hơn hai giờ, không kịp nữa rồi.

Chuyến tiếp theo phải đợi đến tận chín giờ tối, nếu giờ bay không bị delay thì trước mười hai giờ tối hôm nay anh sẽ đến được thành phố Y.

“Thưa ngài? Thưa ngài?”

Từ trong điện thoại vọng ra tiếng nhân viên trực quầy gọi hỏi, “Ngài còn cần chúng tôi giúp gì không?”

“Không, cảm ơn”

Anh cúp điện thoại, đúng lúc một chiếc taxi đang đi đến gần.

“Đi đâu?”

Người lái xe hỏi anh.

“Đến sân bay, cảm ơn”

Xe bắt đầu chạy, cửa kính xe không đóng chặt, gió lạnh mạt theo vài hạt mưa nhỏ ùa vào.

m thanh báo tin nhắn điện thoại vang lên, Lâm Tụ mở ra thấy là từ cấp trên của mình.

[Cậu Lâm này, cuộc họp diễn ra vào sáng ngày mai sẽ thảo luận việc xác định người đại diện thương hiệu của chúng ta.] Lâm Tụ tắt điện thoại, nói với người tài xế: “Bác tài, quay xe cho cháu về khách sạn Ho “Không đi sân bay nữa sao?”

“Không đi nữa” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tuyết Rơi Rồi

Cuộc họp được cử hành rất đúng giờ, Tổng giám đốc ngồi quay lưng với cửa kính, đối diện là vị trí của Lâm Tụ.

Anh lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn, chợt phát hiện sắc trời hôm nay sáng hơn rất nhiều.

Cuộc họp tiến hành được một nửa, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi.

Ban đầu thì hạt tuyết nhỏ đến mức không thể dùng mắt thường nhận ra được.

Càng về sau, gió nổi lên, tuyết bị thổi thành từng chùm như quả bóng.

Không khí cuộc họp bỗng sôi nổi hơn hẳn, đặc biệt là chỗ mấy nhân viên nữ, họ dễ dàng vì chuyện nhỏ này mà phân tán sự chú ý.

Tổng giám đốc nhắc nhở vài câu mà vẫn không xoay chuyển được tình hình, nên đã để mọi người tạm nghỉ ra ngoài ngắm tuyết rơi.

“Đây là trận tuyết đầu tiên trong mùa đông này, tuyết rơi lúc này ắt là điềm báo mùa màng bội thu đây? Lời này vừa nói ra, Lâm Tụ mới đột nhiên phát hiện, ngày mai đã là Ba mươi Tết rồi.

Điện thoại đặt trên bàn rung nhẹ, là tin nhắn của Chăm Khê gửi tới, chỉ đơn giản ba chữ: [Tuyết rơi rồi.] Lâm Tụ đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới, thấy lúc này tuyết còn chưa phủ kín mặt đất.

Nhiệt độ ở trên núi thấp hơn so với trong thành phố.

Có lẽ khi Chăm Khê thức dậy vào buổi sáng, trong sân nhà có tuyết đã phủ đầy rồi.

Tuyết trên núi có sạch sẽ không? Rơi có nhiều không? Đủ để đắp thành một người tuyết không? Lâm Tụ nhìn không được mà suy nghĩ, nhưng cũng không trả lời tin nhắn của Chăm Khê.

Lần tạm nghỉ này kéo dài hơn nửa giờ.

Mấy cô gái vừa kéo nhau thành đoàn đi ra ngoài ngắm tuyết trở về, trên mũi, trên găng tay còn lưu lại dấu vết do nghịch tuyết để lại.

“Tiếp tục họp thôi”

Tổng giám đốc gõ bàn một cái nhắc nhở.

“Sáng sớm ngày kia tôi sẽ trở về nhà, không biết ở thành phố Y có tuyết rơi hay không? Tôi thấy đến Tết mà không có tuyết thì thiếu mất không khí”

“Xem chừng là khó đấy, hôm qua và hôm nay nhiệt độ trên cả nước đều hạ thấp, thành phố Y so với thành phố S còn lạnh hơn mấy độ, vậy mà tuyết cũng không rơi, sợ là hai ngày nữa có khi cũng sẽ không có”

“Thành phố Y không có tuyết rơi sao?”

Lâm Tụ đột nhiên hỏi.

Đồng nghiệp thấy Lâm Tụ đột nhiên lên tiếng, cho là mình bị bắt quả tang không tập trung, liền vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, không nói chuyện nữa.

“Thành phố Y hôm nay không có tuyết rơi sao?”

Thấy Lâm Tụ hỏi lần nữa, đối phương mới vội vàng trả lời: “Tôi vừa gọi điện thoại hỏi, thành phố Y không có tuyết.

Trợ lý Lâm là người thành phố Y à?”

“Cả thành phố Y đều không có tuyết sao?”

Lâm Tụ lại hỏi.

“Trợ lý Lâm không lên mạng đúng không, trên weibo hôm nay còn có hẳn một chủ đề

- “Thành phố Y lúc nào mới có tuyết rơi?”

, tất cả mọi người đều đang phản nản đấy.”

Lâm Tụ mở điện thoại di động ra tìm, quả nhiên thấy.

[Em đang ở đâu?] Lâm Tụ nhắn tin cho Chăm Khê, sau lại không thấy hồi âm

Cuộc họp được tiếp tục hơn một giờ, lên kế hoạch đại khái cho tất cả những vấn đề cần xử lý trước Tết.

“Ngày mai chính thức bắt đầu kỳ nghỉ”

Tổng giám đốc cuối cùng tổng kết, “Mọi người hãy nghỉ ngơi, vui chơi cho thoải mái.

Đến khi kỳ nghỉ kết thúc, cũng phải trở lại làm việc nghiêm túc.

Năm vừa qua, lợi nhuận của công ty chúng ta không tệ, ngày mai mọi người sẽ nhận được một phần thưởng cuối năm bất ngờ đó.

Được rồi, giờ tôi xin chúc mọi người tân xuân vui vẻ”

Xung quanh tất cả đều là tiếng reo hò ồn ào.

Lâm Tụ nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, nghĩ có nên gọi điện thoại cho Chăm Khê hay không? “Cậu Lâm”

Tổng giám đốc gọi cậu ta một tiếng rồi hỏi, “Cậu chừng nào thì trở về? Có cần tôi bảo thư ký giúp cậu đặt vé trước không?”

“Ừm, cháu còn chưa nghĩ ra.”

Lâm Tụ ngẩng đầu đáp, “Cảm ơn chú, nhưng tạm thời thì không cần”

“Tết m lịch cũng không định về nhà sao?”

“Không chắc, phải xem tình hình đã”

Lâm Tụ nói.

“Những người trẻ tuổi bây giờ thích chạy theo trào lưu mới, thích đón cái gì mà lễ Giáng Sinh với Halloween.

Không giống chúng tôi, tuổi càng lớn càng xem trọng cái Tết m lịch truyền thống này”

Lâm Tụ thu dọn đồ đạc đứng dậy, hơi gật đầu nói: “Chúc chú năm mới vui vẻ”

“Năm mới vui vẻ”

Tổng giám đốc nhìn bóng dáng Lâm Tụ bước nhanh đi ra ngoài phòng họp, im lặng lắc lắc đầu.

Lâm Tụ lôi điện thoại ra, ấn lên nút call, bên kia rất nhanh liền bắt máy, anh còn chưa kịp mở miệng, đã thấy tiếng Chăm Khê vui vui vẻ vẻ, vô cùng hào hứng truyền tới.

“Cuộc họp kết thúc rồi?”

“Ừm, em đang ở đâu?”

Chăm Khê không trả lời câu hỏi của anh, chỉ nói tiếp: “Lâm Tụ, nhanh, mặc dày một chút, chúng ta cùng đi đón người tuyết”

“Này! Đó là con cái nhà ai? Trời lạnh thế này còn ở đây một mình chơi đón người tuyết?”

Lâm Tụ quay đầu nhìn thấy ở cửa có mấy người đang đứng, chỉ trở về phía đằng trước.

Lúc này, trên bãi cỏ, tuyết đã tích thành một tầng mỏng.

Còn chưa tới giờ tan sở, mặc dù nhìn thấy tuyết bên ngoài rất đẹp, rất thích thú nhưng cũng không ai dám chần kiêng nề gì mà lao ra chạy nhảy hai vòng.

“Cô bé!”

Có người gọi một tiếng hỏi, “Trời đang rất lạnh sao cháu lại ra đây?”

Cô bé đang ngồi dưới bóng cây đột nhiên đứng dậy, trên người có mặc một cái áo lông trắng như màu tuyết dưới chân.

Lông vũ ở viền mũ áo trông như vàng hào quang bao quanh gương mặt, trên cổ đeo một cái khăn quàng to xụ ảm áp, che đến nửa mặt cổ, chỉ để lộ ra chóp mũi đỏ hồng và hai con mắt cười híp lại cong cong.

Cô hướng về phía bọn họ vẫy tay, tiếng cười khúc khích xuyên qua gió tuyết truyền tới: “Lâm Tụ, tuyết rơi rồi!”

Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh trợ lý Lâm mặc một chiếc áo khoác dài màu đen đến gối, không biết đã đứng sau bọn họ từ lúc nào.

Cô bé kia đi đôi ủng đi tuyết màu hồng chạy tới, đến chân cầu thang, lại ngẩng đầu lên hỏi: “Có thể đi chưa?”

“Um”

“Vậy đi thôi”

Trợ lý Lâm vượt qua đám người, đi đến gần cô bé kia, mở ô ra, cầm cặp sách cô bé đang đeo trên vai xuống.

Cô bé kia cố ngửa đầu ra ngoài ô, mũ áo cũng bị cô bỏ ra khỏi đầu.

Trợ lý Lâm đổi một tay cầm ô, tay kia lại đội mũ lên cho cô bé, rồi kéo cô tới bên người mình.

Hai người, một đen một trắng, một cao một thấp, bước đi trên mặt tuyết, lưu lại những dấu chân dài song song, đến tận chỗ ngoặt, bọn họ rốt cuộc không nhìn thấy bóng dáng hai người nữa.

“Mới giờ này? Có người lên tiếng, “Trợ lý Lâm đây là dự định trốn việc sao?”

“Nói cái gì đó? Cậu ta có cần quẹt thẻ đâu, đương nhiên là thích đi lúc nào thì đi lúc đó rồi.”

“Thật hâm mộ quá đi”

Có người cảm thán.

“Hâm mộ ai? Trợ lý Lâm hay là cô bé gái vừa rồi?”

“Cậu nói xem?”

“Anh thật làm người ta mất hứng! Khó có được một lần gặp tuyết rơi như vậy, anh che ô làm gì?”

Châm Khê bị Lâm Tụ kéo đến sát cạnh người mình, không giằng ra được.

Cô ngẩng đầu lên thì chỉ thấy nóc ô đen xì, chẳng nhìn thấy bầu trời gì cả.

“Em đến lúc nào thế?”

Lâm Tụ hỏi.

“Lúc gửi tin nhắn cho anh là em vừa đi ra từ sân bay.

Hên quá ha, vừa đến đây liền thấy được tuyết rơi”

“Em tới đây làm gì?”

“Anh cho rằng em là tới là để thăm anh sao? Đừng có tự dát vàng lên mặt mình nữa”

Châm Khê nói.

“Anh có nói như vậy đâu.”

“Nhưng anh nghĩ như thế”

“Vậy không thì em tới đây làm gì?”

“Ha ha!”

Châm Khê cười một tiếng đáp, “Em đến là để xem buổi hòa nhạc năm mới của RG đó có được không? Chính là vào ngày mai, vé em cũng đã mua rồi”

“Thế em gọi anh từ công ty ra làm gì?”

“Cùng đi đắp người tuyết, cùng đi ăn lẩu, trời lạnh như vậy, sao cứ phải núp trong văn phòng? Sếp cũng không phát thêm cho anh tiền thưởng cuối năm đâu”

Lâm Tụ ngừng lại bước chân, cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Anh vì sao? “Vì sao cái gì?”

“Anh sao nhất định phải đi đắp người tuyết, đi ăn lẩu với em chứ?”

Châm Khê rút tay từ trong túi áo ra, bốn ngón tay chụm trong găng tay dính liền nhau cùng chỉ về một hướng, đáp lại: “Vậy anh trở về đi”

Lâm Tụ nhét ô vào tay cô, còn mình thì để đầu trần đội tuyết đi về.

Châm Khê thấy anh mới đi được một lát, trên đầu tuyết đã phủ một mảng lớn, tức đến mức dậm chân, lại hi hục đuổi theo.

“Vậy cho anh một cơ hội nữa, anh mời em ăn lẩu, em sẽ mời anh ăn sủi cào, thế nào?”

“Anh không thích ăn sủi cào”

Lâm Tụ đáp.

Châm Khê lập tức xoay người lại, vừa đi vừa lăm bắ: “Không thích ăn thì thôi, ai cần quan tâm anh có thích ăn hay không chứ, mặt mũi lớn quá nhỉ? Sủi cào bà ngoại làm anh tưởng muốn ăn mà có chắc!”

Chăm Khê bước nhanh về phía trước, dậm chân thùng thùng xuống đất.

Lúc này, Lâm Tụ lại ung dung đi theo sau cô, nói: “Cặp sách không cần nữa?”

Chăm Khê quay đầu định giật lại cặp sách.

Lâm Tụ liền giơ cao cặp qua đầu, làm Chăm Khê nhảy lên mấy lần cũng với không tới.

“Thôi đừng gây sự nữa”

Lâm Tụ nói, “Sắp đến giờ ăn trưa rồi, chậm chút nữa thì không đạt được chỗ mà ăn lẩu đâu”

Chăm Khê ném ô xuống đất, tay ôm lại cặp sách, cầm đầu chạy nhanh về phía trước.

Lâm Tụ lại che ô cho cô, thúc giục: “Nhanh lên đi.”

“Em đi thế này còn chưa đủ nhanh hả?”

“Lấy thuyết tương đối mà xét...”

“Được rồi”

Chăm Khê bảo anh ta dừng lại, phân bua: “Anh là muốn nói, em chỉ đi nhanh so với thời gian của chính em, còn so với anh thì vẫn là chậm chứ gì? ‘Đúng vậy’ ‘Vậy sao anh không nói thẳng ra là chân em ngắn hơn chân anh, đi quá chậm đi? Lôi ra cái gì mà thuyết tương đối với chả đối.”

Tưởng chỉ có mình anh là học giỏi à?”

“Um.”

Thấy Lâm Tụ đang ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, lưng thẳng tắp, hai tay đặt trên đầu gối, Chăm Khê cho rằng anh ta đang hồi hộp, có ý tốt nhắc: “Bà ngoại em rất hòa nhã dễ gần, anh không cần căng thẳng như vậy, anh chỉ cần đừng nhắc tới di của anh là được.”

“Um.”

“Bà ngoại em đặc biệt thích những đứa trẻ ăn nhiều cơm, lát nữa anh phải ăn nhiều một chút, cố gắng ăn, liều mạng mà ăn”

“Um.”

Chăm Khê nghĩ mọi chuyện quá mức suôn sẻ.

Nhưng không ngờ, quãng đường từ thành phố đến thôn của cô vẫn chưa xây xong, gần hai giờ đồng hồ đi xe xóc nảy lộn nhào cả nội tạng.

Chăm Khê thì quen rồi, nhưng cô lại quên mất Lâm đại thiếu gia đây nào đã bao giờ trải qua sự tra tấn như vậy đâu.

Anh ta bị say xe nghiêm trọng, khi xuống đến nơi chân còn đứng không vững, mắt cũng lờ mờ.

Về tới nhà, bữa cơm tất niên này vẫn chỉ có Chăm Khê cùng bà ngoại ăn với nhau, còn vị đại thiếu gia kia vừa uống xong một lọ thuốc Hoắc Hương Chính Khí thì đi ngủ rồi.

May là anh ta vẫn còn giữ được thể diện trong lần đầu gặp mặt, không say xe đến mức nôn ra.

Chăm Khê và bà ngoại com nước xong xuôi, xem hết chương trình chào xuân cuối năm (Xuân Vân) cũng từng người trở về phòng đi ngủ.

Tập tục ăn Tết trong thôn là đến thời điểm 12 giờ sẽ đốt pháo, nhưng do đồng hồ mỗi nhà lại chỉ giờ không chuẩn như nhau nên có nhà đốt trước, có nhà thì đốt sau đến cả chục phút.

Chuyện này ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ của Chăm Khê.

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên đến tít tận ngọn tre rồi cô mới bò dậy.

Ra đến phòng khách, cô đã thấy Lâm Tụ dậy rồi.

Được nghỉ ngơi một đêm, anh ta lại bưng bưng sức sống như cũ.

Bà ngoại và anh ta ngồi bên chiếc bàn tròn, bà ngoại đang cầm tận tay anh ta để dạy gói sủi cảo.

“Đan Đan, cháu cũng qua đây gói sủi cảo đi”

Bà lên tiếng.

“Bà, hai người gói không phải được rồi sao? Trời lạnh như vậy, gói sủi cảo tay lạnh lắm”

“Cháu ấy à, chính là lười mà”

Bà ngoại mắng yêu.

Chăm Khê đến làm ổ trên ghế sofa, mở ti vi xem chương trình Xuân Vãn đang được chiếu lại.

Sau đó, bà ngoại vào bếp hấp sủi cảo, Lâm Tụ cũng qua đây ngồi.

“Hai người vừa rồi đã nói những gì?”

Chăm Khê hỏi anh ta.

“Không có gì? “Thật không?”

Chăm Khê không tin.

Cô thấy hai người họ ở chung vô cùng hòa hợp, không có khả năng chỉ trò chuyện dăm ba câu cho có.

Lâm Tụ lấy từ trong ba lô ra một phong bao lì xì đỏ chót, khoe khoang với cô: “Bà lì xì anh”

“Ha ha! Còn cho anh tiền mừng tuổi, bà ngoại đúng thật là tốt bụng.

Anh cứ cầm đi, coi như là kiếm may mắn” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ăn Tết

“Đan Đan!”

Từ trong phòng bếp vọng ra tiếng ngoại gọi Chăm Khê, “Sắp ăn cơm rồi, cháu mau ra đốt một dây pháo đi”

“Cháu không đốt đâu”

Chăm Khê căng cổ họng đáp lại.

“Vậy sao được, ăn cơm ngày Tết sao có thể không đốt pháo”

“Tôi hôm qua không phải đã đốt rồi sao?”

“Đó là tối hôm qua, hôm nay là mừng Một Tết”

Chăm Khê lại phải bỏ dậy, đến lục lọi lấy dây pháo đem ra ngoài đốt.

Lâm Tụ nói: “Để anh làm cho”

“Anh dám không?”

Chăm Khê nghi hoặc.

“Anh sao lại không dám?”

“Được được được, vậy anh mau đốt đi”

Chăm Khê cười nói, “Bà ngoại đã mua một dây pháo lớn.

Đùng đùng đùng, hù chết anh”

Chăm Khê hô to một tiếng, cố ý dọa anh.

“Trẻ con”

Lâm Tụ chỉ bỏ lại một câu, rồi mang pháo ra ngoài.

Chăm Khê che lỗ tai đợi cả nửa ngày mà cũng không nghe thấy tiếng pháo nổ đùng đùng.

“Có chuyện gì vậy?”

Chăm Khê ra ngoài xem.

Thấy Lâm Tụ đang cúi đầu chăm chú nhìn dây cháy dẫn nổ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Sao thế?”

Chăm Khê hỏi.

“Tốc độ cháy của nó là bao nhiêu?”

“Anh sợ nổ chết anh à?”

Nhìn Lâm Tụ không tiếp lời.

Chăm Khê đột nhiên nảy lên tâm tư đùa dai, cô chạy vào nhà lấy diêm ra, nhanh chóng quẹt một que rồi thả xuống đất, hô lớn: “Chăm lửa rồi.”

Quả nhiên, Lâm Tụ cuống cuồng chạy vọt ra xa như tên bắn.

Chăm Khê ôm bụng cười đến gập cả thắt lưng.

“Em!”

Lâm Tụ hùng hổ bước tới gần cô như để hỏi tội, vẻ mặt có chút thẹn quá hóa giận.

Chăm Khê lại vội vàng quẹt một que diêm khác, lần này thật sự ném vào ngòi pháo.

Không đợi Lâm Tụ tới gần, anh ta đã bị âm thanh pháo nổ vang dọa cho lùi ra sau mấy bước.

Tiếng pháo nổ rất lớn, Chăm Khê đứng tại đầu này, Lâm Tụ đứng ở đầu bên kia, đối phương đột nhiên lên tiếng nói gì đó với cô, nhưng do tiếng pháo nổ quá lớn nên cô không nghe rõ.

Chăm Khê nheo mắt cố gắng nhìn để đoán khẩu hình miệng của anh, nhưng pháo đốt tỏa ra khói mù nghi ngút, chưa đến một lát sau, đến gương mặt của anh, cô cũng không thấy rõ.

“Vừa nãy anh nói gì với em?”

Chờ yên tĩnh trở lại, Chăm Khê vội hỏi Lâm Tụ.

“Có nói gì đâu”

Lâm Tụ đi vòng qua cô vào nhà.

“Người này đúng là có bệnh”

Ngày mùng Hai Tết Lâm Tụ đã phải đi.

Chăm Khê tiễn anh ta ra đến bến xe khách, còn mua cho anh thuốc chống say xe.

Dáng vẻ như bà mẹ già, dặn đi dặn lại với anh ta rằng phải để ý hành lý, giữ cẩn thận ba lô của mình.

Lâm Tụ ngồi ở vị trí gần cửa sổ, mở cửa xe duỗi đầu ra ngoài nói chuyện với cô: “Em còn tới thành phố S nữa không?”

Anh ta hỏi.

“Nào có lắm thời gian rảnh rỗi như vậy? Qua vài ngày nghỉ lễ em còn phải trở về luyện tập võ đạo”

“Cũng không đi xem mấy buổi biểu diễn nữa?”

“Loại trình độ biểu diễn đó à, em xem một lần là đủ rồi.

Em có bị thần kinh đâu mà lại đến cho không người ta tien.”

Tiếng động cơ xe khởi động vang lên, Lâm Tụ nói với cô: “Trở về đi, anh đi đây? Châm Khê gật gật đầu, nói: “Đi đường cẩn thận nhé”

Đột nhiên có một bác gái quen biết đi ngang qua, nhìn chằm chằm Châm Khê và Lâm Tụ, tò mò hỏi: “Đan Đan, đây là rể nhà cháu à?”

Lâm Tụ sững sờ mấy giây, sau đó bật cười.

Châm Khê đánh mặt lại, vội đáp lời bác gái: “Không phải đâu bác”

“Cậu chàng trông tuấn tú thế mà”

“Hay là cháu giới thiệu anh ấy cho con gái nhà bác nhé?”

Châm Khê tiếp lời.

“VẬY THÌ TỐT QUÁ”

Bác gái nhanh đi tới gần bọn họ, lúc này đổi lại Châm Khê phải phì cười, mặt Lâm Tụ đã đen như đất nồi.

Cũng may, xe khách ngay sau đó đã lăn bánh, lắc lắc lư lự thong thả đi về phía trước kéo theo làn bụi đất mù mịt.

“Cậu trai trẻ đó là ai vậy cháu”

Bác gái vẫn còn ở lại hỏi han Châm Khê.

“Không là ai cả”

Châm Khê quay đầu chạy, chỉ sợ bác gái lại đuổi theo.

Qua nghi lễ, Châm Khê liền đưa bà ngoại cùng trở về chỗ ở của mình luôn.

Một là để bà nhìn thấy nhà mới cô đang ở mà yên tâm, hai là cô còn phải tranh thủ thời gian luyện tập vũ đạo.

Nếu nhanh thì đến kỳ nghỉ hè tốt nghiệp cấp hai, cô sẽ đi đăng ký thi tuyển vào RG.

Còn chậm thì đến lớp 10 cô cũng sẽ phải đi.

Việc đăng ký này cần xác định thời cơ chín muồi.

Sớm quá thì không tốt, sẽ trở thành bàn đạp cho lứa thực tập sinh mới.

Muộn quá cũng không xong, lại bị những lớp tiền bối trước đó dè cho không góc đầu lên được.

Học kỳ ba và bốn bây giờ là tốt nhất, để xem vũ đạo và thanh nhạc của cô đến lúc đó đã luyện được đến mức độ nào rồi.

Thanh nhạc khá ổn, chất giọng bẩm sinh của cô không tệ, tuy không so được với những ca sĩ chuyên nghiệp nhưng cũng đủ để cô lăn lộn trong nhóm RG rồi.

Chờ sau khi được chọn, lại nhà giáo viên chuyên môn chỉ dạy thêm, lên sân khấu không làm mất mặt là được.

Cái chính là vũ đạo, đây mới là thứ khiến cô đau đầu.

Cái thứ này cũng không phải cứ học là biết ngay được, càng chưa nói đến giỏi, phải tới luyện dần dần, từng chút từng chút một.

May mà Châm Khê vừa có kiên nhẫn lại thêm giác ngộ khá.

“Nếu không thì, trước tiên em học nhảy hiện đại để lấy căn bản đi?”

Khuê n đề nghị với cô.

“Với cái trình độ gà mờ này của em mà học nhảy hiện đại có phải quá...?”

Chăm Khê ngò vức hỏi.

“Có bắt em tham gia thi đấu chuyên nghiệp đầu.

Chỉ muốn em rèn luyện thân thể, giúp em tìm được cảm giác với vũ đạo mà thôi”

Đàn chị Khuê n nhắc nhở cô, “Em luyện tập trước gương, chú ý luyện mỗi động tác thật thuần thực, chính xác.

Luyện đến khi cơ thể hoàn toàn ghi nhớ kỹ, vừa giờ tay nhắc chân thì phải biết vị trí nào là đẹp mắt nhất.

Đến lúc đó cũng cách trình độ nhuần nhuyễn vũ đạo không xa rồi”

Chăm Khê cảm thấy ý kiến này khá hợp lý.

Vì thế, cô lắp một tấm gương to lên cả một mặt tường trong phòng khách, rồi mua máy quay phim, phải quay lại tất cả những buổi luyện tập vũ đạo để chính mình tự xem xét kiểm tra lại bản thân.

Huy Dương nói với cô: “Cái tật xấu là làm cái gì cũng phải làm đến hoàn mỹ của em đúng thật là biến thái rồi đó.”

“Cái hoàn mỹ là chỉ sự đánh giá chủ quan của em mà thôi.

Em cũng không phải người có thiên phú, nếu không chịu cố gắng thì em làm sao hơn được ai?”

“Được rồi, vậy để anh xem em luyện tập đến đâu rồi?”

Mặc dù qua một thời gian, bây giờ Chăm Khê đã có thể biểu diễn được hoàn chỉnh cả một bài nhảy mà Khuê n đã dạy cô.

Nhưng người có thể khiêu vũ và người biết khiêu vũ hay khiêu vũ giỏi lại khác nhau một trời một vực.

Chăm Khê không sợ nhảy không được mà cô sợ động tác không thành thạo, không đẹp mắt.

Trước đó Huy Dương cũng biết việc cô học khiêu vũ với Khuê n, nhưng cũng chưa từng hỏi đến.

Sao cứ phải bắt cô nhảy trước mặt Huy Dương làm gì? Rất xấu hổ đó có được không.

“Anh là người rất dễ tính rồi đấy.

Nếu ngay cả trước mặt anh em cũng không dám biểu diễn thì sau này bảo em khiêu vũ trước mặt Lý Minh Đình thì phải làm sao?”

Huy Dương hỏi.

Chăm Khê cau mày, phản bác: “Sao em phải nhảy cho anh ta xem? Cái miệng quạ đen của anh ta...”

“Đúng đấy, anh cũng có nói gì em đâu”

Chăm Khê đành phải cắn răng, dậm chân, bắt đầu khiêu vũ.

Thực ra đến lúc cô thật sự đi vào bài nhảy, bối rối hay xấu hổ cũng chỉ có vài giây đầu mà thôi.

Biểu diễn xong một bài nhảy.

Thật ra mà nói, Chăm Khê cũng chẳng dám mặt dày mà dùng cái từ nhảy để hình dung Nhìn động tác cuối cùng kết thúc, Huy Dương đánh giá: “Phong thái trên sân khấu của em được đấy chứ?”

Đó là đương nhiên! Kiếp trước nhờ hào quang RG mà cô cũng đã từng lên không biết bao nhiêu sân khấu, tham gia bao nhiêu sự kiện lớn.

Nói một cách không khiêm tốn thì, số lần cô từng biểu diễn nhiều hơn vô số người.

“Bây giờ nếu chỉ dựa vào ưu điểm này, em đi thi tuyển chắc chắn có thể qua vòng sơ khảo rồi”

“Sao anh biết?”

Chăm Khê rất giật mình.

Mặc dù những người bên cạnh đều biết cô có mong muốn trở thành thần tượng, nhưng việc tham gia thi tuyển làm thực tập sinh, cô còn chưa nói với ai đâu.

“Tất nhiên, mắt anh hơi bị tinh đấy.

Nhưng trong nước có nhiều công ty đào tạo thần tượng như vậy, em rốt cuộc muốn chọn chỗ nào?”

“Nói anh cũng không biết”

Châm Khê thấy đối phương có ý định truy hỏi tới cùng thì vội chuyển chủ đề, “Anh còn chưa chỉ ra vấn đề của em nữa mà”

“Thực ra chỉ cần có cảm giác sân khấu tốt, việc còn lại chính là phải chăm chỉ luyện tập.

Châm Khê, em có thể làm được.

Anh biết rất nhiều người luyện tập vũ đạo, bọn họ nếu không phải không biết biểu diễn thì chính là biểu diễn không có chiều sâu.

Bản thân em không gặp phải những vấn đề này, chỉ là thời gian tập luyện quá ngắn, nhảy chưa được thuần thục mà thôi.”

“Vậy ý kiến của anh là?”

“Phương pháp luyện tập bây giờ của em cũng đã rất tốt rồi.

Yêu cầu của em đối với bản thân chắc chắn là nghiêm khắc hơn bất cứ người nào.

Chừng nào em xem lại video mà thấy chính mình thuận mắt là khá ổn rồi”

“Vậy anh thấy giờ em học nhảy hiện đại có thích hợp không?”

“Xây dựng nền tảng trước đã, chờ sau này cơ thể em thích ứng rồi, muốn học cái gì thì học”

Hiện tại Châm Khê chỉ vì muốn tìm cảm giác với vũ đạo mới muốn học nhảy hiện đại, nhưng cô lại không biết rằng trong tương lai điều này lại mang đến ảnh hưởng như thế nào.

Học kỳ mới vừa bắt đầu, khoảng cách đến lúc kết thúc cuộc đời học sinh cấp hai của Châm Khê cũng chỉ còn mấy tháng.

Các bạn xung quanh đang vui đùa gian khổ học tập, chuẩn bị cho giai đoạn chạy nước rút cuối cùng để thi vào cấp ba, còn Châm Khê thì ngược lại, cô tỏ ra vô cùng bình thản.

Vì sao cô lại có được tâm thái tốt như thế, còn không phải là nhờ bao nhiêu công sức ngày đêm cô bỏ ra, vất vả học tập lúc trước và việc cô đã nắm chắc được suất tuyển thẳng hay sao.

Cuối tuần, khi mọi người thi nhau đi học thêm, một mình Châm Khê lại có thể nhàn nhã vừa học vừa đến luyện tập vũ đạo tại vũ đoàn.

Lư Ý rất ngưỡng mộ sự ung dung này của cô.

“Sau giờ tự học buổi tối, cậu đến nhà tớ đi, tớ sẽ ôn bài cho cậu một giờ nữa”

“Thế có phiền cậu quá không? Cậu còn phải làm bài tập của mình nữa chứ?”

Châm Khê dí dí trán cô bé, nói: “Cậu cho rằng mình là cậu chảnh, bài vở mình đã hoàn thành lúc còn ở trường rồi.”

“À? Vậy bình thường buổi tối trở về nhà cậu làm cái gì? Lên giường đi ngủ luôn à?”

Châm Khê không dám nói với cô bé, bản thân mình tối nào cũng tìm Lâm Tự nhờ anh ta dạy trước bài vở cấp ba, đành phải nói: “Đầu có, học thuộc mấy bài văn thơ cổ vân vân.”

Từ đó, sau giờ tự học buổi tối ở trường, Lư Ý bắt đầu đi theo cô cùng về nhà, cô ngồi đối diện nhìn cô bé làm bài thi, sau đó Châm Khê sẽ xem bài chữa bài cho cô bé.

“Tớ vẫn không hiểu”

Lư Ý tội nghiệp lắc đầu nói, “Có phải là tớ quá ngu ngốc hay không?”

“Không phải, là do cách giảng giải của tớ chưa hợp lý”

Phương pháp học tập của Châm Khê có chút cứng nhắc, cô thực sự không biết làm sao để đem những kiến thức trong đầu ra, dùng cách đơn giản dễ hiểu nhất để dạy lại cho Lư Ý.

“Có cách rồi, cậu chờ một lát.”

Châm Khê đứng dậy đi gõ cửa nhà đối diện.

“Giờ này còn quấy rầy anh Lâm Tụ thì không hay lắm đâu.”

“Cậu mà không quấy rầy, anh ấy cũng chỉ đi ngủ, làm gì có học sinh đứng đầu thành phố nào đi ngủ sớm như vậy?”

Lâm Tụ mở cửa, quả nhiên đã thay đồ ngủ.

“Anh Lâm Tụ”

Châm Khê bắt chước giọng nói của Lư Ý, “Anh có rảnh không, đến giúp Lư Ý giải bài tập nhé?”

“Để anh thay quần áo đã”

Châm Khê nháy nháy mắt với Lư Ý, nói: “Đến rồi đây.”

“Tớ thấy hơi sợ anh Lâm Tụ”

Lư Ý đột nhiên thỏ thẻ.

“Vì sao?”

Châm Khê rất kinh ngạc, theo tính cách Lư Ý mà cô vẫn biết, không thể nào có loại tình huống này tồn tại mới đúng.

Huống hồ, đây có phải ngày đầu tiên cô bé gặp Lâm Tụ đâu.

“Anh Lâm Tụ cứ lạnh lùng thế nào ấy, hình như anh ấy không thích tớ cho lắm.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi”

Châm Khê khẳng định, “Nếu là anh ấy thật sự chán ghét cậu thì sẽ nói “Muộn quá rồi, có việc gì thì ngày mai đến trường học nói đi.”

hoặc là “Phương pháp học tập của tôi không nhất định thích hợp với em” có đủ loại lý do từ chối hợp lý? “Nhưng tớ cảm thấy không phải vì anh ấy không ghét tớ mà đồng ý giảng bài cho đâu.”

“Không thì tại sao chứ?”

“Có thể là vì tớ và cậu là bạn thân chẳng”

Đây là cái logic gì vậy? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Phiền Não Của Huy Dương

Cách giảng bài của Lâm Tụ quả thật rất có ích với Lư Ý, cô bé cũng không thắc mắc cách dạy của Châm Khê thì có gì khác biệt, cô bé chỉ cần biết làm sao có biện pháp giải bài tập nhanh nhất, hiệu quả nhất là được.

Tiền Lư Ý về, Châm Khê đến hỏi Lâm Tụ: “Vì sao anh đồng ý dạy Lư Ý học bài?”

“Hai đứa không phải là bạn thân sao?”

Châm Khê vô cùng buồn bực, hỏi lại: “Vậy thì có liên quan gì? Chỉ cần là bạn thân của em, anh đều sẵn lòng giúp người ta à?”

“Thế em cho rằng chỉ vì tốt bụng mà anh phải uống cà phê giữ tinh thần tỉnh táo để giảng bài cho một học sinh lớp 9 vào lúc khuya khoắt mười một, mười hai giờ đêm thế này à?”

“Anh không thấy Lư Ý rất đáng yêu sao?”

Lâm Tụ giật giật khóe miệng không thèm nhìn cô nữa, đi thẳng về nhà đóng cửa lại.

Đến trước lúc đi ngủ, Chăm Khê cũng không tài nào hiểu nổi, nụ cười kỳ quái lúc này của anh ta là có ý gì.

Chịu đựng qua mùa đông giá rét, thời tiết đã dần ấm trở lại, báo hiệu mùa xuân đang tới, lễ kỷ niệm ngày thành lập trường số 7 đã đến gần, sinh nhật của Lâm Tự cũng sắp tới.

Biết được năm nay Huy Dương không tham gia biểu diễn mừng kỷ niệm thành lập trường, Chăm Khê đến cửa hội trường cũng chẳng muốn vào.

“Năm nay anh có việc gì bận à?”

Chăm Khê hỏi, “Anh không tham gia biểu diễn, thế học sinh trường chúng ta không cho ai thuê được nữa rồi này”

“Không có gì, chỉ là anh sắp ký hợp đồng rồi”

“Ký hợp đồng?”

Chăm Khê nghe thấy giọng nói của mình bỗng nhiên cao vút lên, “Hợp đồng làm nghệ sĩ á? Công ty nào?”

“Cooler.”

“Cooler?”

Chăm Khê há hốc miệng, không dám tin hỏi lại anh, “Là cái công ty Cooler mà em biết đó hả?”

Huy Dương cười cười, đáp: “Cả châu Á còn có cái tập đoàn giải trí nào khác có cái tên giống như vậy sao?”

“Không đúng, anh tham gia thi tuyển lúc nào chứ? Sao em không biết gì?”

Theo như cô biết, hằng năm CL (tên gọi tắt của công ty Cooler) đều tổ chức các cuộc thi tuyển thực tập sinh với quy mô rất lớn trên phạm vi toàn cầu.

Sau khi trúng tuyển sẽ được đến trụ sở chính tại Hàn Quốc làm thực tập sinh, trải qua các khóa huấn luyện đào tạo.

Đương nhiên, khả năng được debut sau đó cũng rất lớn.

Vị đại ca này đi thi tuyển lúc nào vậy? Sao cô chưa từng nghe ai nói đến.

“Anh không tham gia thi tuyển chọn thực tập sinh”

Huy Dương giải thích, “Là một người quản lý trong nước của họ đưa danh thiếp bảo anh đến để thử đào tạo”

“Trực tiếp muốn ký luôn hợp đồng với anh?”

“Đúng vậy”

Chăm Khê không còn lời nào để nói.

Giờ phút này, trong mắt cô, Huy Dương bỗng nhiên trở nên vô cùng cao lớn.

Không phải chỉ là một anh chàng thích ăn đồ ngọt, lại còn sợ côn trùng sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ? CL, ôi trời ơi! Đó chính là CL đấy! Theo những gì cô được biết thì đó chính là thiên đường mà các thực tập sinh toàn châu Á đều hướng tới.

Tập đoàn CL đã thành lập được ba mươi năm, trước sau đã đào tạo ra mười mấy nhóm nhạc.

Trong ấn tượng của cô, nhóm nhạc nào debut dưới trướng của họ đều nổi tiếng ở một mức độ nhất định.

Có thể nói, lịch sử phát triển các nhóm nhạc thần tượng châu Á cũng chính là lịch sử nổi tiếng của tập đoàn CL.

Trong mỗi một thời kỳ, tập đoàn của họ đều ghi dấu vào con đường phát triển thần tượng châu Á bằng một cái tên.

Chăm Khê vội vàng lôi điện thoại ra tra.

“Lần gần đây nhất CL cho ra mắt một nhóm nhạc nam đã là bốn năm về trước.

Rất có khả năng là trong năm nay, họ sẽ lại cho ra mắt một nhóm nhạc nam khác”

Chăm Khê hưng phấn bưng bưng quay đầu nhìn Huy Dương.

“Giờ anh đến đó vẫn còn kịp”

Huy Dương cười, nói: “Em đoán là anh có thể được debut?”

“Khó mà nói được, lỡ may người phụ trách kế hoạch lần này mất bị mù thì sao?”

Huy Dương lại cười nhưng không nói gì nữa.

Châm Khê quan sát sắc mặt anh nửa ngày, mới dè dặt hỏi: “Người nhà của anh...?”

“Họ không biết.

Thực ra đến giờ, ngay cả Lý Minh Đình anh còn chưa nói cho cậu ta biết? “Vì sao?”

“Chắc chắn bọn họ sẽ phản đối kịch liệt”

Trước kia, Huy Dương từng nói qua với cô, người thân xung quanh hầu hết đều không tán thành việc anh đi theo con đường nghệ thuật.

Nếu là con cái gia đình bình thường còn dễ nói, nhưng nhà Huy Dương...

Châm Khê cũng thấy không mấy lạc quan cho lắm.

“Vậy phải làm sao giờ?”

“Nếu là em, em sẽ từ bỏ cơ hội làm thực tập sinh của CL không?”

Huy Dương hỏi cô.

“Thôi đi, chắc chắn em sẽ trượt từ vòng gửi xe rồi”

Châm Khê có chút hưng phấn nói, “Anh còn không cần phải thi tuyển mà còn được người săn tìm ngôi sao chọn trúng, mời vào công ty.

Em nghe nói những người được mời như vậy có khả năng được ra mắt lên tới trên chín mươi phần trăm, cơ hội ngàn vàng đến thế cơ mà”

“Nếu như anh đi Hàn Quốc tham gia đào tạo, sẽ phải bỏ cả việc học bên này”

Huy Dương lại đắn đo.

Châm Khê đang định nói, anh ở đây cũng suốt ngày ăn chơi lêu lổng, lý tưởng còn chả có nói gì đến việc học, nhưng mà...

“Anh thích con đường này đúng không?”

“Đúng”

Huy Dương trả lời rất thẳng thắn, kiên quyết, điều này lại khiến Châm Khê có chút thấp thòm, lo âu.

Đứa bé này dù đã lớn như vậy, nhưng đã phải chịu đau khổ, tủi nhục bao giờ đâu.

Nếu vì theo đuổi giấc mơ kia mà phải một thân một mình đến nơi đất khách quê người thì...

“Thực ra trong nước cũng có rất nhiều công ty đào tạo thần tượng xuất sắc, em cảm thấy...”

Châm Khê tự nhiên nghẹn lời, nói không được nữa.

Công ty quản lý trong nước cho dù tốt, cũng chưa từng đào tạo ra được một nhóm nhạc nào có tầm ảnh hưởng vươn ra biên giới, chứ đừng nói là vang danh châu Á.

“Hình như em cũng không thể đưa ra được đề nghị nào tốt hơn cho anh cả.”

Cô sống hai kiếp rồi, nhưng không biết làm thực tập sinh CL thì sẽ như thế nào.

Cuộc trò chuyện này đến đây liền không tiếp tục được nữa.

Trong lòng cô bây giờ giống như bị ai đó bóp chặt lồng ngực vậy, nhìn thấy con điều đang bay lượn trên bầu trời cũng cảm thấy tức giận.

“Châm Khê!”

Có người gọi cô.

Quay đầu lại thì thấy là Đoạn Ái Đình còn đang mặc nguyên trang phục biểu diễn.

Chăm Khê xem như không nghe thấy, quay người định đi.

Đoạn Ái Đình chạy một bước dài xông lên chặn trước mặt cô: “Sao nhìn thấy tôi lại quay đầu chạy?”

“Tôi đang định về nhà”

Chăm Khê trả lời cô ta.

“Tôi hỏi, Lâm Tụ đang ở đâu?”

Chăm Khê ngẩng đầu nhìn chị ta, bà chị này da mặt cũng dày thật đấy, đến giờ mà cô ta còn mặt mũi hỏi thăm Lâm Tụ đi đâu.

“Tôi không biết.”

“Hôm nay là sinh nhật Lâm Tụ mà cô cũng không biết?”

“Chị có chuyện gì cần tìm anh ấy?”

Chăm Khê sắp mắt hết kiên nhẫn.

“Tôi gọi cho cậu ấy nhưng gọi mãi mà không được”

“Anh ấy cho số của chị vào danh sách đen rồi chị không biết sao?”

Chăm Khê nói thẳng thừng.

“Không thể nào!”

Đoạn Ái Đình kiên quyết phủ nhận, sau đó lại nói: “Chắc chắn là mày nói dối, Lâm Tụ sao có thể chặn số của tao được?”

“Chẳng lẽ còn không phải như vậy? Đàn chị”

Chăm Khê bình tĩnh đáp lại, “Chị đã quên những việc bạn trai chị làm rồi à? Mấy việc đó suýt chút nữa thôi đã hủy hoại cả tương lai của Lâm Tụ đấy”

“Có liên quan gì đến tôi? Đó là ân oán cá nhân giữa cậu ta và Triệu Dật Lôi.”

Chăm Khê cố nén không chửi tục trước nơi đông người, kiềm chế lửa giận: “Được rồi, cứ coi như chuyện này không phải do chị đi nữa, nhưng cứ đừng phải chị thì toàn gặp xúi quẩy.

Chị cho rằng có ai sẵn lòng tới gần chị để nhận tai họa không? Họ tránh như tránh tà còn không kịp ấy chứ.”

“Nhất định là do mày nói xấu, ly gián quan hệ hai chúng tao.

Chăm Khê, nếu không có sự việc xảy ra vào ngày sinh nhật Lâm Tụ năm ngoái, tao và mày cũng không đến mức như ngày hôm nay.

Mày thấy nên trách ai đây?”

“Muốn trách tôi? Được không à nha?”

Chăm Khê quay đầu đi luôn, may mà Đoạn Ái Đình không đuổi theo, bằng không cô sẽ lại tức đến tăng xông lên mất.

Trên đường trở về, Chăm Khê đi vòng vào hiệu bánh kem, lấy chiếc bánh kem cô đã đặt làm từ trước.

“Chị cho bánh vào hộp cẩn thận chút, đừng để kem cọ lên nắp hộp”

Chăm Khê dặn nhân viên cửa hàng.

Cái tên Lâm Tụ này là người vô cùng mâu thuẫn.

Lần đầu tiên bạn gặp anh ta, sẽ có ấn tượng rằng, anh ta vô cùng lạnh lùng, lạnh như tảng băng vậy, lời nói thốt ra có thể làm đông chết người khác.

Tiếp xúc lâu hơn một chút, bạn sẽ lại phát hiện ra, con người anh ta tương đối hiền lành, không phải kiểu người khác chó đến gần như trong suy nghĩ.

Thực ra đây là phép lịch sự mà anh ta đã được dạy từ nhỏ, chẳng liên quan gì đến tính cách cả.

Chờ đến khi bạn thật quen thuộc với anh ta thì sẽ lại cảm thấy, người này đúng là giống y như vẻ bề ngoài, là một tảng băng di động, không chỉ làm bạn chết vì lạnh cóng, mà còn có thể đâm bạn bị thương.

Chăm Khế so với những người khác cùng quen thuộc với Lâm Tụ hơn, hiểu rõ từng thói hư tật xấu của anh ta, rất kỹ tính lại còn hơi lập dị.

Có lẽ chính bản thân anh ta cũng không phát hiện ra mình kỹ tính và lập dị tới mức nào đâu nhỉ? Lấy một thí dụ, chiếc bánh kem này nhìn thì rất ngon rất đẹp mắt, nhưng nếu không cẩn thận để kem trên bánh cọ vào vỏ hộp, bạn đoán xem.

Lâm Tụ có thể sẵn sàng bỏ cả chiếc bánh, lễ phép lắm thì chỉ cần thử một miếng bày tỏ lòng cảm ơn thôi.

Chăm Khê đặt bánh kem vào giỏ xe đạp, vô cùng cẩn thận, thông thả đạp xe đi về.

Đến lúc trời sắp tối, cô mới bình an mang được bánh kem về tới nhà.

Sang gõ cửa nhà Lâm Tụ lại không thấy ai trả lời.

“Không phải hôm nay Lâm Tụ ra ngoài rồi đấy chứ?”

Chăm Khê lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Tụ, gọi đến ba cuộc điện thoại mới thấy anh ta trả lời, đối phương vừa nhắc máy đã quát: “Chuyện gì?”

Thái độ gì đây? “Cũng chả có việc gì cả”

Tưởng mỗi mình anh biết nóng giận thôi chắc.

Chăm Khê đang muốn cúp điện thoại.

Ở đầu dây bên kia Lâm Tụ đã nhanh sửa lại giọng điệu, hỏi một câu: “Chăm Khê, em tìm anh có chuyện gì?”

Thái độ lúc này mới bình thường chút.

“Anh...”

“Lâm Tụ!”

Lời nói của Chăm Khê còn chưa ra đến miệng đã bị một giọng nữ từ đầu dây bên kia truyền đến đánh gãy.

m thanh truyền đến qua điện thoại có chút khác lạ, nhưng Chăm Khê vẫn nhận ra, chủ nhân giọng nói này là cái người vừa nãy lời qua tiếng lại với cô

- Đoàn Ái Đình chứ còn ai vào đây.

“Thôi không có việc gì đâu”

Chăm Khê không chờ Lâm Tụ nói được tiếng nào đã cúp máy trước.

Cô để bánh kem trước cửa nhà anh ta.

Ngẫm nghĩ một lát, cô lại lấy một tờ giấy, viết trên đó vài chữ rồi đặt lên trên hộp bánh.

Điện thoại di động rung lên, Chăm Khê liếc qua, là Lâm Tụ gọi tới.

Cô không thèm để ý, ném ra một chỗ, sau đó đi vào phòng tắm.

Chờ rửa mặt xong đi ra, trên điện thoại đã báo có bảy, tám cuộc gọi nhỡ, chỉ có cái đầu tiên đến từ Lâm Tụ, còn lại tất cả đều là cuộc gọi của Huy Dương.

Chăm Khê vô cùng hoảng sợ, nhớ đến cuộc nói chuyện hôm nay với Huy Dương, cô vội vội vàng vàng gọi lại.

“Chăm Khê”

Huy Dương lên tiếng.

“Sao thế?”

Chăm Khê hỏi.

“Em có thể đến đây đón anh được không?”

Huy Dương kể với cô, anh cùng người nhà xảy ra mâu thuẫn, lúc này một thân một mình ở bên ngoài, trên người không mang theo tiền.

Chăm Khê sốt ruột, hoảng hốt vớ lấy áo khoác chạy ngay ra ngoài.

Lúc đến của khu chung cư thì cô gặp Lâm Tụ vừa mới trở về.

“Em..”

Lâm Tụ gọi cô lại hỏi, “Em muốn đi đâu?”

“Có chút việc”

Lâm Tụ nhìn nhìn thấy dây giày cô còn chưa buộc xong, nhíu mày nói: “Anh có lời muốn nói với em”

“Chốc nữa về nói sau, hiện tại em đang có việc gấp”

Chăm Khê rút cánh tay đang được anh ta giữ chặt ra, cản lại một chiếc xe taxi.

Cô không chú ý tới, vẻ mặt ngày hôm nay của Lâm Tụ mệt mỏi hơn nhiều so với bình thường, lưng anh luôn thẳng tắp lúc này cũng hơi khom xuống.

Dáng vẻ kia, nhìn như vừa đến công trường khiến bao cát cả một ngày vậy.

Lâm Tụ thấy chiếc xe đã đi xa, mới chậm rãi xoay người đi về nhà.

Theo từng bước chân của Lâm Tụ đèn điều khiển bằng âm thanh chớp chớp sáng lên, đến cửa nhà, anh thấy trước thềm có đặt một chiếc hộp rất đẹp mắt.

Vừa đến gần liền có thể ngửi được hương vị kem tươi thơm ngọt ngào.

Phía trên nắp hộp còn có một tờ giấy được cục tẩy để lại, đây là nét chữ của Chăm Khê: [Lâm Tụ, sinh nhật vui vẻ.

Bánh kem em tận mắt nhìn người ta làm, cực kỳ sạch sẽ, anh yên tâm ăn đi nhé.] Anh nhớ tới ba cuộc điện thoại gọi nhờ liên tục của mình mà bật cười.

Nhưng ngay sau đó, những chuyện phát sinh vừa rồi lại kóe lên trong đầu, khiến nụ cười trên mặt anh lập tức biến mất sạch sẽ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.